

A.C. Joshi Library
P.U. Chandigarh

MSS No. 386 Subject _____

Name of MSS ਦਿਸ਼ਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤਾਤਾ

Author _____

Period _____ Folios 190

Script Gurmukhi Source Bhai Buta Singh Pratap
Singh ASR

Missing Folios _____

G R A H A M

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

शकुन्तला कथा

शाकुन्तला अंक ४. SHAKUNTALA ACT IV. शाकुन्तला अंक ४.

MANCHESTER

Panj. MS.		
294.592		
B622		ਬਿਸ਼ਨ ਮੁਗਨ ਭਾਖਾ
386-MS.		੧੯੦ ਪਤਰੇ ॥ ਲ. ਭ. ੧੮ ਪੰ. ਮ. ਮ.
		ਚ. ਲ. ੦

੨੫	੭॥	੨੫	੭
੭੮	੮	੫	੨੫
॥	॥	॥	॥

386

१॥ सतिगुरुप्रसादि॥ ॥

ਸ੍ਰੀਸਤਿਨਿਤਾਨੰਦਪ੍ਰਸਾਦਮਾਯਨਮਃ॥ ॥ ਅਥ
ਬਿਸ਼ਨੁਪੁਰਾਨਭਾਖਾਇਖਯੋਤੋ॥ ॥ ਪ੍ਰਾਸਰੇਵਾਚਾ॥ ॥
ਪ੍ਰਾਸਰੇਮੇਤ੍ਰਕੋਕਹੇਯੋ॥ ਕਿਹੇਮੇਤ੍ਰਯਹਿਜੇਤ੍ਰਏਓਪਦੇ
ਕੋਰੇਹੇਸੇਅੰਮ੍ਰਿਤਸਮਾਨਹੇ॥ ਸੋਮਨਕੇਪਾਤ੍ਰਸੇਪੀਓ॥
ਅਰੁਜੇਨਾਗਯਦਤੇਊਨਹੇਤਿਸਕਾਤਿਆਗਕਗਾਅ
ਰੁਐਸਾਨਹੇਇਜੇਏਕਕਾਨਸੇਸਵਣਕਰੇ॥ ਅਰੁਦੁਸ੍ਰੇਕਾ
ਨਸੇਨਿਕਾਸਦੇਵੈ॥ ਇਸੁਭੇਪ੍ਰੇਜਨਸਿਧਨਹੇਇਗਾਅ
ਬਕਥਾਧੂਰਕੀਯਹੇਹੇਤ੍ਰਸਵਣਕਰੇ॥ ਸ੍ਰੀਭੁਮਨ੍ਰੇਤ੍ਰਬਿ
ਖੇਓਤਾਨਪਾਦਅਰੁਪ੍ਰਯਥ੍ਰਿਤਦੇਨਹੁਭਾਣੀਰਕੁਵ
ਰਤੀਰਾਜੇਥੇ॥ ਜੇਓਦੇਅਰੁਅਸਥਲੇਤਿਨਕਾਰਾਜਥ
॥ ਓਤਾਨਪਾਦਕੀਦੇਇਥੇਸਤ੍ਰੀਥੀ॥ ਏਕਕਾਨਾਮੁਸੁ
ਰੁਪੁਅਰੁਦੁਸ੍ਰੀਕਾਨਾਮਸੁਨੀਤਥਾ॥ ਸੁਨੀਤਤੇਪ੍ਰੇਜਨਮ
ਪੁਤ੍ਰਓਤਪਤਿਭੁਯਾ॥

ਕਈਤਾ॥੧॥ ਅੰਧੇ ਰੇਆਰਸੀਰਿਨੇਰੋਰਾਜਲਰੁ ਤਨਸੈਰਸਤੁਰਿਯਾ
 ਈ॥ ਭੁਲੇਚੇਲਫਾਂਤੁਰੇ ਸੁਖਫੁਲਿਖੇਨਰਈਸਗਧਾਈ
 ਚੰਦਨਲੇਪਰੀਆਪਰੇਜੇਸੇਪਾਰਉਤੇਦਰਧੋਭਿਤਾਈ
 ਮਗਧਰੇਆਗੇਕਈਤਕਰੀਆਜੇਸੇਭੁੰਸਰੇਆਗੇਮਦੀਰੀ
 ਧੰਜਾਈ॥੨॥ ਧੀਸਨਪਦਾ॥ ਏਗੰਗਮਾਂਗਵੈਨਾਭੁਤਜਨ
 ਟੇਰ॥੩॥ ਨਏ੨ ਪੰਥਇਰੁਏਜਗਤਏਫੁਠੇਧੋਲਤਧੋਨ
 ੧॥ ਧੀਏ ਆਯਨਮਲੀਨਸਮਾਜਇਨਸੈਧਰੇਰੇਗੰਗਾਭੁਤ
 ॥੨॥ ਧੀਰਗਰੰਜਧੁਧੋਰਭਨਾਏਭੀਜਾਂਨਤਮੈਨਾਕੁਤਜਨ॥੩॥
 ਰਗਰੰਜਤਨਗਤਨਰੇਪਗਧੇਧਿਰਜਾਤੁਮਾਰੰਕੇਨਾਕੁਤਜਨ॥
 ॥੪॥ ਜੇਸਧਰੰਗੰਨਆਨਮਤੀਏਸੇਧਰੰਮੈਜੇਨਾਕੁਤਜਨ॥
 ਰੰਗੰਮਧਿਰੀਆਲਕੀਭੀਸੇਏਪਰੰਧੇਲਰੇਪਦੇਭੀਨਾ
 ਭੁਤਜਨਮਾਨਗੰਧਾਧੀਸਨਪਦਾ॥ ਸਨਲੇਸਭਿਰੰਮੇਰੰ
 ਨੰਦਲਾਲਗਸਤੇਰਸਤੇ॥੫॥ ਧੀਰੁਧਨਰੀਗਲਭੀਮੈ
 ਜਾਤੀਸੀਰਸਤੁਰਸਤੇ॥ ਭੀਯਾਭੀਭੀਚਾਨਧੇਜਰੰਮੈ
 ਕਮਰੇਠਸਰੇ॥੬॥ ਚੰਤਰੁਪਰਾਧਰਨਮੇਧਾਭੇ
 ਮੇਧਸਰੇ॥੭॥ ਭੁਧਿਯਾਮੈਨੰਦਰਭੀਨਾਗਨੀਨੰਨੇਮੇਧਸਰੇ॥
 ॥੮॥ ਧੀਰੰਸਰੀਧੀਜੇਤੀਸੁਧਰਲਗੰਮਾਭੀਰੰਧੁ
 ਪਥਯੋਗਮੇਧੁਗੰਗੁਰਾਧੀਰਸਰੇ॥੯॥ ਧੀਰੰ
 ਧਨਰੀਗਲੀਭੀਮੰਦਰਭੀਚਾਨਧੇਜਰੰਮੈਧੁਸਰਧੰਗੁ
 ਧਾਤੁਰੰਭੀਨੰਨਮੇਧਜੇ॥ ਧਨਈਆਗਮਪਾਮੰਧਿਯੇ

Acc. no. 386

१६॥ सतिगुरुपुसादि॥

१
ਸੀਸਤਿਰਿਤਅਨੰਦਪ੍ਰਮਾਤਮਾਯਨਮਾਅਥ
ਬਿਸ਼ਨੁਪੁਰਾਨਭਾਖਾਇਖਯਤੇ॥ਪ੍ਰਸਰੋਵਾਰ॥
ਪਰਾਸਰਮੇਤ੍ਰੇਕੋਕਹੋਹੈ॥ਕਿਹੋਮੇਤ੍ਰੇਯਹਿਜੇਤ੍ਰੇ
ਉਪਦੇਸਕਰੋਹੋਸੇਅੰਮ੍ਰਿਤਸਮਾਨਹੈ॥ਸੇਮਨਕੇ
ਪਾਤ੍ਰਸੇਪੀਉ॥ਅਰੁਜੇਨਾਰਾਯਣਤੇਭ੍ਰਿਨਪੈਤਿ
ਸਕਾਤਿਆਗਕਰੁ॥ਅਰੁਐਸਾਨਹੋਇਜੇਏਕ
ਕਾਨਸੇਸੁਨੇਸੁਵਨਕਰੇਅਰੁਨੁਸੇਕਾਨਸੇਨਿਕਸ
ਦੇਵੈ॥ਇਸਤੇਪ੍ਰੋਯਨਸਿਧਨਹੋਇਗਾ॥ਅਥਕ
ਬਾਧੂਹਕੀਕਹੋਹੋਤ੍ਰਿਸੁਵਨਕਰੁ॥ਦ੍ਰਿਭੁਮਨ੍ਵਿਤ੍ਰਿਥਿ
ਖੇਉਤਾਨਪਾਦਅਰੁਪ੍ਰਾਥਿਤਦੇਨਹੁਭਾਈਭਾਈ
ਗਜਾਚਕੁਵਰਤੀਥੇ॥ਜੇਉਦੇਅਰੁਅਸਥਲੋਤਿ
ਨਕਾਰਾਜਬਾ॥ਉਤਾਨਪਾਦਕੀਨੋਇਇਸਤ੍ਰਿਥੀ
॥ਏਕਕਾਨਾਮੁਸੁਰੂਹੁਅਰੁਨੁਸਰੀਕਾਨਾਮੁਸੁਨੀ
ਤਬਾ॥ਸੁਨੀਤਤੇਪ੍ਰੋਯਨਾਮਾਪ੍ਰਤਉਤਪਤਿਭਯਾ
॥ਅਰੁਪਿਤਾਕੋਪਿਐਗਾਬਾ॥ਏਕਾਨਿਨਰਾਜਾਸਿ
ਘਾਸਨਪਰਬੈਠਾਬਾਧੂਹਆਇਕਰਿਗਜਾਕੀ

1 A

ਗੋਦ ਬਿਖੇ ਬੈਠਾ। ਸੁਰੂ ਰਾਜਾ ਕੇ ਨਿਕਟ ਬੈਠੀ ਬੀ
 ॥ ਜਬ ਧੂਹ ਕੋ ਰਾਜਾ ਕੀ ਗੋਦੇ ਮੇਰੇ ਖਾਤ ਬਸਤ ਸਰ
 ਕੀ ਅਗਨਿ ਉਸ ਕੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਬਲ ਉਠੀ। ਅਰੁ ਧੂਹ
 ਕੋ ਕਹਾ ਜੋ ਰਾਜਾ ਕੀ ਗੋਦ ਤੇ ਨਿਕਸ ਜਾਇ। ਨਹੀ
 ਤੁਪ੍ਰਾਨ ਤੇ ਰੇਜਾਇਗੇ। ਅਰੁ ਜੇ ਤੇਰੀ ਇਛਾ ਰਾਜਾ
 ਕੀ ਗੋਦ ਬੈਠ ਦੇ ਕੀ ਬੀ ਤੋ ਮੇਰੇ ਉਦਰ ਵਿਖੇ ਆਵਤ
 ॥ ਅਰੁ ਮੇਸੀ ਏਕ ਧੂਹ ਕੇ ਮੁਖ ਪਰ ਲਗਾਈ ਜੋ ਧੂ
 ਹ ਮੂਰ ਛੁਤ ਹੋਇ ਕਰ ਪ੍ਰਥਵੀ ਪਰ ਗਿਰ ਪ੍ਰਾਣਾ। ਬ
 ਦੁਰੁਦਨ ਕਰਤਾ ਮਾਤਾ ਕੇ ਨਿਕਟ ਆਯਾ। ਜਬ
 ਮਾਤਾ ਧੂਹ ਕੀ ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਦੇਖੀ। ਤਬ ਪੁੱਤ੍ਰ
 ਹੋ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇਰੀ ਯਹ ਅਵਸਥਾ ਕਿਉ ਕਰ ਰੁਈ ਹੈ। ਤ
 ਬ ਧੂਹ ਬਿਰਥਾ ਸਰਬ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੀ। ਤਬ ਮਾਤਾ ਕ
 ਹਾਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਸੁਰੂ ਹੁਤੁ ਕੋ ਜਥਾ ਰਬ ਕਹਾਯੋ। ਅਰੁ
 ਸਾਚ ਦੁਖਾਯਾਯੋ। ਤੇਰੇ ਜਨਮ ਕੇ ਰਹੀ ਨੀ ਚਬੋ।
 ਜੇ ਮੇਰੇ ਉਦਰ ਵਿਖੇ ਆਯਾ। ਨਹੀ ਤੋ ਉਸ ਕੇ ਉ
 ਦ ਵਿਖੇ ਆਵਤਾ। ਅਬ ਕੋ ਪਕੀਏ ਕਿ ਆਹੇ ਤਨੈ
 ॥ ਹੋ ਪੁਤ੍ਰ ਰਾਜਾ ਸਿੰਘਾਸਨ ਅਰੁ ਛਤ੍ਰ ਅਰੁ ਹਸਤੀ
 ਉਸ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ ਜੇ ਪੁੰਨ ਰੂਪ ਹੋਇ। ਤਾਂ ਤੇਤੁ

2

ਸਨੀਹੋ ਅਰੁ ਕਛੁ ਮਾਤਿ ਕਹਾ ਕਿ ਸਕਾਰਨ ਤੇਜੁ ਹਰਖ
 ਅਰੁ ਸੋਗ ਧਰਮ ਸਰੀਰ ਕਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੋ ਕਨਾਕਰ।
 ਅਰੁ ਭਜਨ ਨਾਰਾਯਨ ਕਾ ਕਰੁ ਜੋ ਸੰਸਾਰੁ ਕੇ ਦੁਖ ਤੇ
 ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਧੂਹ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਪਕਾਤਿ ਆਗ
 ਕੀ ਆਵਹੀ ਕਰਤਾ ਹੋ ਜਾਂ ਤੇ ਦੇਹ ਆਰਿ ਮਾਨ ਤੇ ਛੁ
 ਟੋ। ਅਰੁ ਪਰਮਾਰਥ ਕੋ ਪਹੁੰਚੈ। ਅਬ ਚਾਹ ਨਾਰ
 ਜ ਕੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੇ ਨਿਵਰਤ ਭਈ। ਏਤਾ ਬਚਨ ਕ
 ਹਿ ਕਰੁ ਧੂਹ ਗ੍ਰੰਥ ਤੇ ਨਿਕਸਾ। ਅਰੁ ਬਨ ਵਿਖੇ ਗਯਾ ॥
 ਸੋ ਬਨ ਕੈ ਸਾਥਾ। ਮਨੋ ਸੁਰਗ ਥਾ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਥਾ
 ਹੋ ਮੇਰੇ ਧੂਹ ਏਕ ਬਚਨ ਮਾਤਾ ਕੇ ਸੋ ਅਤੀਤ ਹੁਆ
 । ਅਰੁ ਤੁਝ ਵਿਖੇ ਕਛੁ ਵੈਰਾਗ ਨ ਹੀ ਦੇਖਤਾ। ਤਬ
 ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਮੁਝ ਕੋ ਧੂਹ ਕੀ ਨਿਆਈ ਕਿ ਸੇਨੇ ਦੁਖ
 ਨ ਹੀ ਨੀਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਕੈ ਸੇ ਤਿਆਗੀ ਹੋਵੈ। ਪ੍ਰਾਸ
 ਰ ਕਹਾ ਜਬ ਧੂਹ ਬਨ ਵਿਖੇ ਗਯਾ ਤਬ ਏਕ ਠੰਡ
 ਮੇ ਪਹੁੰਚਾ। ਜਗ ਸਪਤ ਰਿਖ ਧੂਹ ਮਾ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਬੈਠੇ
 ਥੇ। ਧੂਹ ਉਨ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰੁ ਤੂੰ ਤੋ ਤਕਰਤ ਭਯਾ। ਅ
 ਰੁ ਕਹਾ ਮੇ ਉਤਾਨ ਪਾਦ ਰਾਜੇ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋ। ਅਰੁ ਮੁਝ
 ਕੋ ਵੈਰਾਗ ਉਪਜਿਆ ਹੋ। ਨਾਰਾਯਨ ਦੇ ਕੇ ਮਾਰਗ

2A

ਕਾਉਪਦੇਸਮੁਝਕੋਕਰੇ॥ਤਬਰਿਖੋਕਹਾਤੂਤੇਪਾਂਚ
 ਵਰਖਕਾਬਾਲਕਹੈਵੈਰਾਗਕਾਕਾਰਨਕਿਆਹੈ॥
 ਤੁਝਕੋਜੋਗਕੇਜੋਗਨਹੀਦੇਖਤੇ॥ਜੇਤੁਝਨੇਅਬੀ
 ਸੀਤਉਸਨਸੀਸਾਰਕਾਨਹੀਦੇਖਾ॥ਤਬਧੂਹਕਹਾ
 ਜੇਮੁਝਕੋਉਪਦੇਸਨਾਕਰੇਗੇਤਬਪ੍ਰਾਨੇਕਾਤਿਆਗ
 ਕਰੇਗਾ॥ਤਬਰਿਖੋਤੇਬੀਚਾਰਕੀਆਜੇਅਸਚਰ
 ਨਹੀ॥ਜੇਆਪਨੀਪ੍ਰਤੀਤਤੇਨਾਚਲੇਤੇਗੋਬਿੰਦ
 ਕੰਪਾਵੈ॥ਬਹੁਤਰਿਖੋਕਹਾਯੋਧੂਹਤੇਗਕਿਆਪ੍ਰੇਮ
 ਨਹੈ॥ਤਬਧੂਹਕਹਾਯਤਾਰੇਐਸੇਪਦਕੋਪਹੁੰਚੇ
 ਜਹਾਂਐਰਕੰਊਨਹੀਪਹੁੰਚਾ॥ਤਬਮਰੀਚਨੇਕਹਾ
 ਯੇਪੁਤਰੁਜਨਗੋਬਿੰਦਕਾਕਰਾ॥ਜੇਕਾਮਨਾਤੇਰੀਪੂਰਨ
 ਹੋ॥ਅਰੁਐਸਾਕੋਹੁਪੈਜੇਆਪਤਿਆਗਕਰਸਰਨਗੇ
 ਬਿੰਦਕੀਆਯਾਹੋਇਅਰੁਜੇਕਛੁਚਾਹਨਾਕਰੇਅਰਪ੍ਰਾ
 ਪਤਿਨਹੋਇ॥ਤਬਐਤਨੇਕਹਾਯੋਧੂਹਜੇਸਭਤੇਉਪਰਹੈ
 ॥ਮਨਤੇਬਾਸਨਾਉਠਾਇਕਰੁਉਸਕੰਊਹਾਠੇਰਦੇਹਾ॥ਅ
 ਰਮਨਕੰਊਸਸਾਥਜੇਤੁਜੇਕਛੁਚਾਯੋਗਾਸੇਪਾਵੈਗਾ॥
 ੨॥ਬਹੁਤਅੰਗਰਾਨੇਵਹੁੰਚੇਤੇਰੇਮਨਵਿਖੋਵਿਆਪਕਹੈ
 ਜਾਨਜੇਬ੍ਰਹਮਾਅਰੁਚੀਟੀਪ੍ਰਯੀਤਏਕਵਹੀਵਿਆਪ

ਹੈ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਚਾਹਨਾ ਉਚੇ ਪਦ ਕੀ ਚੈ ਤੇ ਯਹੀ ਕਰ ਬੀਚਾ
 ਰ ਜੇ ਸਰਬ ਵਹੀ ਹੈ॥ ३॥ ਬਹੁਤ ਕ੍ਰਿਤ ਕਹਾ ਜੇ ਜਗ ਪੁਰ
 ਖਆਤਮਾ ਕੋ ਬੁਝਨ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰੇ ਤੇ ਪੁਰਨ ਕਾਮ ਹੋਇ
 ॥ ४॥ ਬਹੁਤ ਪੁਲਹਿ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਤੁਸੁ ਕੋ ਚਾਹਨਾ ਹੈ ਜੇ ਇ
 ਵੇ ਕੇ ਪਦ ਤੇ ਉਚਾ ਹੋਵੈ॥ ਤੇ ਸਰਨਾਗਤ ਜੇ ਜਗਤ ਕੀ
 ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਚਿਤ ਕਰੁ॥ ਬਹੁਤ ਬਾਸਿ ਸਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਪੂਰ
 ਨ ਹੋਵਨੀ ਕਾਮ ਨਾਲੇ ਕਪੂਲੇ ਕਕੀ ਯਹੀ ਹੈ ਜੇ ਪ੍ਰਸੰਨ
 ਰਸੇ ਮਗਨ ਹੋਵਣਾ॥ ਹੋ ਪੁਤ੍ਰ ਆਪੇ ਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰੁ
 ਅਰੁ ਨਾਗ ਯਣ ਸੋ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੁ॥ ਤਬ ਧੂਹ ਨੇ ਕਹਾ ਉਸ ਕੋ
 ਕਿਉ ਕਰ ਚਿਤ ਕਰੇ॥ ਅਰੁ ਬੁਝਨ ਉਸ ਕਾ ਕਿਅੈ ਹੋ ਸੁਣ
 ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰੇ॥ ਜੇ ਜਾਨੇ ਭੀ ਅਰੁ ਨਿਸ਼ਾਭੀ ਕਰੇ॥ ਤਬ ਰਿ
 ਖੇ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮਨ ਤੇ ਪ੍ਰਪੰਚਾ ਦ੍ਰਿਸ ਕੋ ਉਠਾਇ॥ ਕਿਸ ਕਾ
 ਰਨ ਤੇ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮ ਜਗ ਜਾਸਾਵਿਖੇ ਯਹੀ ਕਰਤ ਵਹੈ॥ ਅਰੁ
 ਪੀਛੇ ਬੁਗਵੰਨਾ ਬਿਖੇਲੀ ਨ ਹੋਵਣਾ॥ ਪ੍ਰਯਾਨ ਯਹ ਹੈ ਜੇ
 ਮਨ ਕੋ ਦ੍ਰਾਸਨਾ ਤੇ ਨਿਵਰਤ ਕਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਥ ਜੇ ਝਾਭੁਜ
 ਨ ਅਰੁ ਤਪਸ ਜਾਯਹੀ ਹੈ॥ ਜੇ ਜਾਨੇ ਸਭ ਵਹੀ ਹੈ॥ ਜਬ ਤੇ ਨੇ
 ਐਸੀ ਤਪਸ ਜਾ ਕਰੀ ਤਬ ਗੋਬਿੰਦ ਤੁਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ
 ਗਾ॥ ਅਰੁ ਵਹੁ ਪਦ ਜੇ ਤਿਲੋਕੀ ਬਿਖੇਲੁ ਰਲੁ ਭੁਯੈ ਸੇ

3A ਤੁਸਕੋਪ੍ਰਾਪਤਿਓਇਗਾ। ਪ੍ਰਯੁਕਤਾਹਿਵਚਨਸ੍ਵਨਕਰਿ
 ਅਰੁਮਨੋਮੋਇਸਥਿਤਕਰਊਹਾਤੇਚਲਾ। ਅਰੁਯਹਿਬ੍ਰਿ
 ਥਾਲੋਕੋਨੇਉਤਾਨਪਾਣਸੇਕਹੀ। ਜਿਪ੍ਰਯਸਰਬਤਿਆ
 ਗਕਰੁਬਨਕੋਗਯਾਹੈ। ਤਬਰਾਜਾਅਗਵਾਨੀਕੋਆ
 ਰਾਜਾਕਰਤਭੁਯਾ। ਜੇਬੇਗਹੀਪ੍ਰਯਕੇਨਿਕਟਜਾਇਕ
 ਰਕੋਜੇਜੇਤ੍ਰਿਅੰਸਰਾਜਕਾਲੇਪੁਅਰੁਤਿਆਗਕਾਤਿਅ ०
 ਗਕਰੁ। ਪ੍ਰਯਸ੍ਵਨਕਰਨੋਇਸਥਾਤਕੋਸੇਅਸਚਰਜ
 ਮੇਰਗਾ। ਅਰੁਅਸ਼ੁਰਜਮਾਨਪੁਆਜੇਅਬਹੀਏਕਠ
 ਰਨਭਗਵੰਨਕੇਮਾਰਗਿ। ਵਿਖੇਰਾਖਾਹੈਅਰੁਤ੍ਰਿਅੰਸਰ ०
 ਜਦੇਤੇਹੈ। ਤਾਂਤੇਰਜਾਕਿਆਕਰਨਾਹੈ। ਗੋਬਿੰਦਕਾਨ
 ਰਸਨਕਰੇਗਾ। ਬਹੁਤ੍ਰਕਾਜੇਕਹਾਅਰਧਰਾਜਦੇਤਾਂਹਿ
 । ਤੋਭੀਨਮਾਨਾ। ਬਹੁਤ੍ਰਕਹਾਸਾਰਾਜਦੇਤਾਂਹਿਤੋਭੀ
 ਨਾਮਾਨਾ। ਬਹੁਤ੍ਰਜਮੁਨਾਕੇਤਟਪਰਆਇਕਗਇਸ
 ਤਿਕਰੀ। ਅਰੁਤਪਸ਼ਾਲਾਗਾਕਰਨੋ। ਅਰੁਯਹਿਨਿਸ
 ਚਾਕੀਆਜੇਸਕਲਵਿਖੇਏਕਵਿਸ਼ਨੁਆਤਮਸਰੂਪਹੈ॥
 ਬਹੁਤ੍ਰਪ੍ਰਯਕੇਤਪਕੇਬੋਝਸੋਪ੍ਰਿਥਵੀਦੁਖਤਭੁਈ। ਕਿ
 ਸਕਾਰਨਤੇਜੇਪ੍ਰਯਬੋਝਸਾਰੀਦੇਹਕਾਬਾਂਵੇਪਾਂਵਕੇਅੰ
 ਗੁਠੇਪਰਧਾਰਾਥਾ। ਤਾਂਤੇਪਹਾਤ੍ਰਅਰੁਅਕਾਸਅਰੁਅਗ

4 ਨ ਅਰੁ ਜਲ ਸਭੁ ਹੀ ਕੰ ਪਾਇ ਮਾਨ ਭਏ ॥ ਬਹੁ ਧ੍ਰੁ ਪ੍ਰਿਥਵੀ
 ਗਊ ਕਾਰੁ ਪਧਾਰਾ ਅਰੁ ਨਿਕਟ ਇਨ੍ਹ ਕੇ ਜਾਇ ਕਰੁ ਬਿਰਥਾ
 ਧ੍ਰੁ ਹਕੇਤ ਪਕੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੀ ਮਤ ਬਇਨ੍ਹ ਦੇਵ ਤੇ ਜੇ ਸੰਜੁਗਤ
 ਅਸੁ ਰਜ ਮਾਨ ਭਯਾ ॥ ਅਰੁ ਕਹਾਉ ਪਧਾਰ ਕਰਿ ਧ੍ਰੁ ਹਕੇ
 ਯਾਨ ਤੇ ਨਿਕਾਸੀ ਏ ॥ ਬਹੁ ਧ੍ਰੁ ਰਾਖ ਸੇ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਕਰੁ ਆ
 ਗਯਾ ਕਰੀ ॥ ਜੇ ਧ੍ਰੁ ਹਕੇ ਯਾਨ ਤੇ ਨਿਕਾਸੇ ॥ ਤਬ ਰਾਖ ਸਾਇ
 ਨ੍ਹ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕਰੁ ਧ੍ਰੁ ਹਕੇ ਨਿਕਟ ਆਏ ॥ ਅਰੁ ਉ
 ਸੀ ਸਮੇ ਵਿਖੇ ਸੁਨੀ ਤਮਾਤਾ ਧ੍ਰੁ ਹਕੀ ਭੀ ਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ
 ॥ ਅਰੁ ਰੁਟ ਨ ਲਾਗੀ ਕਰਨੇ ॥ ਅਰੁ ਕਹਾਏ ਪੁਤ੍ਰ ਰਾਖ ਸ
 ਆਨ ਪ੍ਰਹੁ ਚੇਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਬੀ ਤੁਝੇ ਖੰਡ ਖੰਡ ਕਰੇ ਤੇਹੈ ॥
 ਆਪਨੇ ਜੀਵ ਕਾ ਵੇਰੀ ਕਿਉ ਹੂ ਆਹੈ ॥ ਅਰੁ ਮੁਸਕੋ ਕਿ
 ਉਦੁਖ ਦੇ ਤਾਹੈ ॥ ਸੀਸਾਰ ਤੇ ਪਟਾਰ ਕੇ ਮੇਨੇ ਤੁਹੀ ਪਾਯਾ
 ਹੈ ॥ ਮੇਰਾ ਤਿਆਗ ਮਾਤਿ ਕਰੁ ॥ ਅਰੁ ਪੰਚ ਵਰਖ ਕੀ ਅ
 ਵਸਥਾ ਵਿਖੇ ਮੇਸੀ ਕਠਨ ਤਪਸ ਜਾ ਕਿਆ ਯੋਗ ਹੈ ॥ ਯ
 ਹਿ ਅਵਸਥਾ ਖੇਲਨੇ ਕਾਹੈ ॥ ਕਸਟ ਕਾਨ ਹੀ ॥ ਜੇ ਤੂੰ ਇ
 ਸਤ ਪਕਾਤਿ ਆਗਨਾ ਕਰੇ ਰਾਤੀ ਮੇ ਪ੍ਰਾਨੇ ਕਾਤਿ ਆ
 ਗ ਕਰੇ ਰੀ ॥ ਪ੍ਰਾਸਰੇ ਮੇ ਤੋ ਕੋ ਕਹਾ ॥ ਹੇ ਮੇ ਤੇ ਮਾਤਾ ਧ੍ਰੁ
 ਹਕੀ ਅਤਿ ਨੀਨ ਤਾ ਕਰੀ ॥ ਪਰੁ ਧ੍ਰੁ ਹਕੇ ਕਛੁ ਪ੍ਰਵੇਸ

4A

ਨਾਭੁਯਾਨ ਕਿਸਕਾਰਨ ਤੇ ਜੋ ਧੂਹ ਊਹਾਨ ਬਾਰਹਾ। ਤ
 ਬਸਾ ਧੂਕਹਾਏ ਧੂਹ ਦੇਖ ਜੋ ਗਾਖ ਸਤੋ ਰੇ ਸੀਸ ਪਰ
 ਠਾਡੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਚਾਹਤੇ ਹੈ ਜੋ ਤੁਝੇ ਨਾ ਸਕੇਗੇ। ਏਤਾ ਵ
 ਚਨ ਕਹਿ ਕਰੁ ਸੁਨੀ ਤਚਲਤੀ ਰਹੀ। ਅਰੁ ਰਾਖ
 ਸੋ ਨੇਆਪਨੇ ਮੁਖ ਤੇ ਅਗਨ ਨਿਕਾਸੀ। ਅਰੁ ਆ
 ਯੁਧਾ ਬਲੇ ਕਰਿ ਭੋ ਬਹੁਤਾ ਦਿਖਾਯਾ। ਅਰੁ ਸਰੁ
 ਪਸਿਘੋ ਕੇ ਅਰੁ ਸਰ ਪੋ ਕੋ ਕੀਏ। ਅਰੁ ਕਹਿ ਦੇਲਾ
 ਰੇ। ਇਸ ਬਾਲ ਕੋ ਪ੍ਰਗਾਰਨਾ ਹੀ ਯੋਗ ਹੈ। ਪਰੁ ਇਨ
 ਤੇ ਭੀ ਧੂਹ ਭੈ ਮਾਨ ਨਾਹੁ ਆ। ਕਿਸਕਾਰਨ ਤੇ ਜੋ ਧੂਹ ਅੰ
 ਗੋ ਬਿਖੇਨ ਬਾ। ਅਰੁ ਜਾਨਤਾ ਬਾ ਜੋ ਗੁਪਤ ਪ੍ਰਗਟ ਏਕ
 ਬਿਸੁ ਜੀ ਹੈ। ਉਸ ਤੇ ਭਿਨ ਕੋਨ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਤੇ ਭੈ ਕੇਗੇ। ਬ
 ਹੁਨ੍ਹ ਗਾਖ ਸੁ ਧੂਹ ਕੇ ਨਿਕਟ ਗਏ। ਜਾਇ ਕਰਿ ਦੇਖੇ
 ਤੂੰ ਧੂਹ ਨਹੀ। ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਕੋ ਦੇ
 ਖੋ ਕਰੁ ਕਪਾਇ ਮਾਨ ਭਏ। ਅਰੁ ਭੈ ਦਿਖਾਵੇਨ ਕਾਬਲ
 ਨਾਰਹਾ। ਬਹੁਨ੍ਹ ਇਨ੍ਹ ਪਹਿ ਜਾਇ ਕਰੁ ਬਿਬਾ ਪ੍ਰਗ
 ਟਕਰੀ। ਬਹੁਨ੍ਹ ਇਨ੍ਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਨਿਕਟ ਆਇ ਕਰਿ
 ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੋ ਸਾਬਲੇ ਕਰੁ ਖੀਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਵਿਖੇ ਜੋ ਬਿਸੁ
 ਕਾਇਸ ਬਾਨ ਹੈ ਤਹਾ ਗਏ। ਅਰੁ ਉਸ ਤਤਲਾ ਗੇਕ

5

ਰਨੇ। ਕਿਹੇ ਦੇਵ ਮਾਹਾ ਦੇਵ ਨਿਤਾ ਪ੍ਰਤਤ ਪਸਾ ਪ੍ਰਹਰੀ
 ਬਢਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਹਮ ਨਹੀ ਜਾਨਤੇ ਐਸੀ ਕਠਨਤ ਪ
 ਸਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕਿ ਆਚਾਰ ਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਕੀ ਚਾਹਨਾ ਹਮ
 ਤੇ ਸਮਝ ਮੇਨ ਹੀ ਆਵਤੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਉਸ ਕੇਤ ਪਕੀ ਚਿਤ
 ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਬਾਂਗਨ ਕੀ ਨਿਆਈ ਲਾਰੀ ਹੈ। ਮਯਾ
 ਭੈ ਹਮਾਰਾ ਮਿਟਾਵੇ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੋ ਯਾਨਤੇ ਨਿਕਸੇ।
 ਤਬ ਬਿਸੁਜੀ ਆਗਯਾ ਕਰੀ ਜੇ ਦੇਵ ਤੇ ਤੁਮ ਆ
 ਪੋ ਆਪਨੀ ਠੰਡ ਵਿਖੇ ਨਿਹ ਚਿਤ ਹੋਇ ਕਰੁ ਇਸਤ
 ਹੋਵੇ। ਅਰੁ ਆਪਨੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਭੈ ਮਤਿ ਕਰੇ। ਜੇ ਧੂਹ ਕੇ
 ਤੁਮਾਰੇ ਪਦੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀ। ਜੇ ਕੁਛ ਵਹੁ ਚਾਹਤਾ
 ਹੈ ਸੋ ਮੇ ਜਾਨਤਾ ਹੈ। ਅਬ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਉਸ ਕੀ ਪੂਰਨ
 ਕਾਮਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਨ ਦੇਵਤਾ ਆਪੋ ਆਪਨੀ
 ਠੰਡ ਕੀ ਗਏ। ਅਰੁ ਬਿਸੁਜੀ ਸੀਖ ਚਕਰ ਗਵਾਪਦਮ
 ਜਾ ਬੇ ਬਿਖੇ ਚਤੁਰ ਗਾਰੂ ਆਰੂਨਾ। ਧੂਹ ਕੇ ਨਿਕਟ
 ਆਇ ਇਸਤ ਹੂਆ। ਅਰੁ ਕਹਾਏ ਪੁੱਤ੍ਰ ਤ੍ਰਿਪੀਨ ਹੈ
 । ਤੇਰੀ ਤਪਸਾ ਤੇ ਮੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂਆ ਹੈ। ਕਿਸਕ
 ਰਨ ਤੇ ਜੇ ਤੈਨੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਮਾਨ ਸੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਉਠਾਇ ਕਰੁ ਮਨ
 ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਜੇ ਟੁਕਾ ਹੈ। ਜਬ ਭੈ ਸੇ ਬਿਸੁਕ ਗਤ ਬ

5A

ਧੂਹਵਰਨਸੁਨਕਰੁਨੇਤਖੋਲੋ। ਨਿਖੇਤੈਨਿਸਕਾਧਯਾਨ
 ਕਰਤਾਬੁਸੇਪ੍ਰਗਟਨੇਤ੍ਰੇਕੇਆਗੇਖਣਾਹੈ। ਐਸੀਪ੍ਰ
 ਸੰਨਤਕੇਪ੍ਰਾਪਤਿਭਯਾਨੇਮਤਵਾਲਾਸਾਹੇਗਯਾ
 ॥ ਬਹੁਨ੍ਰਬੀਚਾਰਲਾਗਾਕਰਨੇਜੇਮੇਘਾਲਕਕੁਛਵੇਦ
 ਪ੍ਰਗਨਪੜਾਨਹੀਨਾਰਾਯਨਕੀਉਸਤਤਕੈਸੇਕਰੇ॥
 ਬਹੁਨ੍ਰਆਪਨੇਵਿਖੇਮੁਰਖਤਾਧਾਰਕਰਸਰਨਪੜਾ
 ॥ ਅਰੁਕਹਾਮੇਧੂਹਨਹੀਏਜੇਕੁਛਹੈਸੇਤ੍ਰੀਹੀਏ। ਪ੍ਰਾਸ
 ਸਰਮੇਤ੍ਰੇਕੇਕਹੇਹੈਕਿਹੇਮੇਤ੍ਰੇਯਹਿਉਸਤਤਗੋਬਿੰਦਕੀ
 ਹੈਜੇਮੇਨਹੀਗੋਬਿੰਦਹੈ। ਤਬਧੂਹਕਹਾਹੇਧਿਸ਼ਨੀ
 ਸਭਤ੍ਰੀਹੀਏ। ਅਰੁਮੁਸੁਕੇਚਾਹਨਤੇਰੀਉਸਤਤਕੀ
 ਹੈ। ਅਰੁਹੋਬਾਲਕਮੁਰਖਹੋਤਾਅਨੁਗ੍ਰਹਕਰੇ॥
 ਤਬਵਿਸ਼ਨ੍ਵੇਵਸੀਖਕੋਆਗਯਾਕਰੀਜੇਧੂਹਕੇਕੀ
 ਠਵਿਖੇਤ੍ਰੀਉਸਥਿਤਹੋਜੇਮੇਰੀਉਸਤਤਕੇਗੇ॥ ਬ
 ਹੁਨ੍ਰਸੀਖਨੇਮੇਸੇਹੀਕੀਆ॥ ਤਬਧੂਹਦੇਨੇਗਥਜੇਤ੍ਰ
 ਕਰਉਸਤਤਲਾਗਾਕਰੇਨਾ। ਕਿਹੇਜਨਾਰਨਨਜੀਪ੍ਰ
 ਥਵੀਤੇਲੇਕਰੁਪਾਂਚੇਭੂਤਅਰੁਗੁਣਉਪਜੇਹੈਸੇਭੂ
 ਤਮਹੀਏ। ਤੁਮਕੇਮੇਰੀਤ੍ਰੀਤ੍ਰੀਤ੍ਰੀਏ। ਤੁਮਕੇਸੇਹੈਸੁਧਨਿ
 ਰਮਲਕਹੀਏਅਰੁਪਏ। ਤੁਮਕੇਤੁਮਾਥਿਨਾਕੇਨਜਾ

6
 ੬
 ਲੈ। ਤੁਮ ਸਭ ਕੇ ਜਾਨ ਨ ਹਾਰੋ। ਅਰੁ ਸਭ ਤੇ ਊਠੇ ਹੋ। ਅਰੁ
 ਸਭ ਕੇ ਬੀਚ ਆਕਾਸ ਕੀ ਨਿਆਈ ਬਿਆਪਕ ਹੋ॥
 ਅਰੁ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਤੁਮ ਹੀ ਹੋ। ਅਰੁ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਸਾਰੀ ਵਿਸਕਾ
 ਅਰੁ ਅਧਿਸ਼ਾਨ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਗੁਪਤ ਪ੍ਰਗਟ ਕਾਤੁ ਹੀ ਹੋ। ਅ
 ਪਕੇ ਆਪਕ ਹਿਤ ਹੋ। ਅਰੁ ਆਪਕੇ ਆਪ ਫੁਲ ਤ ਹੋ।
 ਲੰਬਾ ਉਅਰੁ ਚੌੜਾ ਉਕਾਤੇ ਰੇ ਵਿਖੇ ਮਾਰਗ ਨ ਹੀ। ਪ੍ਰਮਾਤ
 ਮਾਤੁ ਸੁਕੇ ਕਹਿ ਤੇ ਹੋ। ਨਿਸਕੇ ਜੋਗੀ ਯਾਨ ਵਿਖੇ ਚਿਤ
 ਵਤੇ ਹੋ। ਸੋਮੇ ਨੇ ਪ੍ਰਗਟ ਆਖੇ ਸੋ ਦੇਖਾ ਹੋ। ਹੇ ਭਗਵਨ
 ਯਹਿ ਸਭ ਹੀ ਤੇ ਤੁਅਰੁ ਸੁਵਣ ਅਰੁ ਨਾਸਕਾ ਅਰੁ ਕਰਿ
 ਜੋ ਦੇਖੀ ਤੇ ਹੈ ਸਭ ਤੁਮ ਹੀ ਹੋ। ਸੂਰਜ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੀ ਨਿਆ
 ਈ ਸਭਾ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਹੋ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਬਿਆਪਕ ਹੋ। ਮੇ
 ਮੁਰਖ ਤੁਝੇ ਕਈ ਉਰਖੋ ਜਤਾ ਬਾਨ ਬਾਜਾਨ ਤਾ ਜੋ ਤੁਮੇ
 ਮਨ ਵਿਖੇ ਛੁਪਾ ਹੁਆ ਹੋ। ਹੇ ਅਨੰਦ ਮਾਨੁਖ ਅਰੁ ਦੇਵਤਾ
 ਤੁਹੀ ਹੋ। ਅਰੁ ਅਸਥਾਵਰ ਜੀਗਮਰੁ ਪਤੇ ਰਾਹੋ। ਬੁਰਾਤ
 ਅਰੁ ਸੁਰਾਤ ਅਰੁ ਸੁਮਰਾਤ ਰੂਪ ਤੇ ਰਾਹੋ। ਬੁਰਾਤ ਕਹੀ
 ਏ ਨਿਸਤੇ ਜਗਤ ਹੋ। ਅਰੁ ਸੁਰਾਤ ਕਹੀ ਐ ਆਪੇ ਆਪ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਸੁਮਰਾਤ ਕਹੀ ਏ ਅਕਾਸ ਕੀ ਨਿਆਈ ਵਿਅ
 ਪਕ ਹੋ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਲੋਕ ਰਚੀ ਟੀਪ੍ਰਯੰਤ ਸਭ ਤੁਹੀ ਹੋ॥

6A

ਅਰੁਨਾਮਰੂਪਕਾਪ੍ਰਕਾਸਕਹੈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸਰੂਤ੍ਰੀ ਹੀ ਹੈ॥ ਜਬ
 ਤਬ ਤ੍ਰੀ ਹੈ ਤਬ ਤ੍ਰੇ ਕੇ ਕਿਆ ਕਹੈ ਜੇ ਕਛੁ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰ
 ਜਨੈ ਬੈਸੈ ਸਿਧ ਹੂਆ॥ ਜਿ ਤ੍ਰੇ ਤ੍ਰੇ ਨੇਤ੍ਰ ਹੁਸਾ ਬਨੇ
 ਖਾਮ॥ ਤਬ ਵਿਸ਼ਨੁ ਕਹਾ ਕਿਹੈ ਪ੍ਰਤੀਤ ਪਸਯਾ ਪੂਰ
 ਨਭ ਈ॥ ਜੇ ਮੇਰਾ ਤ੍ਰੇ ਕੇ ਨਰ ਸਨ ਹੂਆ॥ ਅਬ ਜੇ ਤੇ
 ਰੀ ਇਛਾ ਹੋ॥ ਇਸੇ ਪੂਰਨ ਕਰੈ॥ ਤਬ ਪੂਰਕ ਹਾਤ੍ਰੇ ਸੇ
 ਕਿਆ ਮੀਰੋ ਆਦ ਅੰਤ ਏਕ ਤ੍ਰੀ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਮੇਰੀ
 ਇਛਾ ਹੈ॥ ਸੇ ਤ੍ਰੇ ਜਾਨਤਾ ਹੈ॥ ਪਰ ਤ੍ਰੇ ਸੁਰੁ ਭਾਵੇ ਜੇ ਤ੍ਰੇ
 ਬਿਨ ਤ੍ਰੇ ਤੇ ਮੀਰੋ ਹੈ॥ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਾਰਿ ਇੰਦ੍ਰ ਤੀਨ ਲੋ
 ਕ ਕਾਰਾ ਜਾਏ॥ ਅਰੁ ਮੇਰੇ ਤ੍ਰੇ ਕੇ ਦੇਖਾਏ॥ ਮੁਝ ਕੇ ਇ
 ਦੁ ਸਾਥ ਕਿਆ ਪ੍ਰੋਜਨ ਹੈ॥ ਮੁਝ ਕੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਸੰਨ੍ਯੁਗ
 ਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤੀ ਰੋੜ੍ਹ ਦੇਵੁ ਜਗ ਸਦਾ ਰੋਗਿ ਰੋਨੁ ਹੀ॥ ਤਬ
 ਬਿਸ਼ਨੁ ਕਹਾ ਜੇ ਤੇਰੀ ਚਾਹਨਾ ਹੈ॥ ਸੇ ਤ੍ਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ॥
 ਅਰੁ ਅਗਲੇ ਜਨਮਾ ਵਿਖੇ ਤ੍ਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਦਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਬਾਅ
 ਰੁ ਮੁਖਾ ਬਿਨਾ ਅੰਗ ਕੇ ਨ ਬਾਜਾਨਤਾ॥ ਅਰੁ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ०
 ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰੀ ਬੀ॥ ਸੇ ਅੰਧ ਬਾਲਕ
 ਅਰੁ ਜੇ ਬਨ ਜਲ ਪ੍ਰਵਾਹ ਕੀ ਨਿਆਈ ਬੀ ਤਗਯੇ॥
 ਬਹੁ ਰੂਪ ਤੇ ਸਰੀਰ ਕਾਤਿ ਮਾਗ ਕੀਆ॥ ਅਰੁ ਚਾਹਨ

7 ਭੋਗਹੁਕੀਭੇਰੇਮਨਵਿਖੇਰਹੀ॥ਇਸਕਾਰਨਤੇਰਯੇ॥ ੭
 ਕੇਰ੍ਹਾਵਿਖੇਜਨਮਲੀਆ॥ਅਰੁਬੀਜਮੇਰੀਤਪ
 ਸਯਾਕਾਰੀਤੇਰੇਵਿਖੇਬਾਓੜਕਵਹੁਰੀਉਪਜਖਣ
 ਹੁਆਜਿਮੁਸੁਕੈਤੈਨੇਪਾਯਾ॥ਅਬਪ੍ਰਬਵੀਉਪਰ
 ਰਹਾ॥ਅਰੁਜੇਬਨਅਵਸਥਾਕੇਭੋਗੁਭੋਗੁ॥ਅਰੁਤੁ
 ਝਕਉਐਸੀਸੁੰਦਰਤਾਈਮੇਨੇਦਈਯੈ॥ਜਿਐ
 ਸਾਸੁੰਦਰਆਗੇਕਉਨਹੀਹੁਆ॥ਅਰੁਤੇਗਦਰ
 ਸਨਸਭਲੋਕੋਕਉਅਵਸਯੋਗਹੋਵੈਗਾ॥ਅਰੁ
 ਤਿਆਗੁਸਰੀਰਕਾਸਰੀਰਧਾਰੀਯੋਕੋਅਵਸਯੋ॥
 ਜਬਤੂੰਸਰੀਰਕਾਤਿਆਗਕਰੇਗਾਤਬਅਟਲ
 ਪਦਵੀਤੁਝਕੋਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈਗੀ॥ਜਬਲਗਪ੍ਰਬਵੀ
 ਅਰੁਅਕਾਸਹੈਤਬਲਗਰਹੇਗਾਅਰੁਨਾਰਿ
 ਵੈਗਾ॥ਅਰੁਐਰੁਜੋਕੁਛਤੇਰੀਯਾਹਨਾਹੈਸੋਸੀ
 ਗਾ॥ਤੁਝਕੋਦੇਵੈਗਾ॥ਹੇਪ੍ਰਤਮਨਕੋਮੇਰੇਸਾਥਮ
 ਗਨਕਰ੍ਹਾ॥ਜਿਸਕਾਮਨਮੇਰੇਸਾਥਹੈਸੋਬਹੁਤੁਸੀ
 ਸਾਰੇਮੇਨਹੀਆਵਤਾ॥ਕਿਉਜੋਵਹੁਰੁਪਮੇਗਾਯੈ॥
 ਅਰੁਤੂੰਐਸੀਠੈਰਹੈਗਾਜੇਸੂਰਜਅਰੁਨਿਛਤੁ
 ਤੁਮਕੋਬੰਦਨਾਕਰੈਗੇ॥ਅਰੁਤੇਰੀਠੈਨਸੂਰਜਤੇਆ

7A

ਦਿਲੇ ਕਰ ਜੋ ਬਸਨੇ ਹਾਰੇ ਉਰਧ ਕੇ ਪੈਤਿਨ ਸੇ ਉਪਰ
 ਹੋਇ ਰਾਗਿ। ਜਬ ਲਗਾ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਰੁ ਜਲ ਅਰੁ ਅਗ
 ਨ ਨਾਸਨਾ ਹੋਵੈ ਤਬ ਲਗਾ ਉਸਠੈ ਝੁਵਿਖੇ ਰਹੇਗਾ
 ॥ ਪੀਛੇ ਮੁਣਾਵਿਖੇ ਲੀਨ ਹੋਇ ਰਾਗ। ਧੂਹ ਜਨਾਰਣ
 ਨਾਥਿ ਸੁਜੀ ਸਿਉ ਐਸੀ ਠੰਡ ਪਾਇ ਕਾਰਿ ਹਉ ਮੇਕੇ
 ਹੋ ਕਾਰ ਮੇ ਬੀਧ ਹੂਆ। ਜੇ ਮੇ ਸਭ ਤੇ ਉਚਾਓ। ਜਬ
 ਐਸੇ ਉਸਕੇ ਮਨਾਵਿਖੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੂਆ। ਤਬ ਬਧੁ
 ਬੀਚਾਰ ਕੀਆ ਜੇ ਮੇ ਧੂਹ ਨਹੀ। ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵੀ
 ਚਾਰ ਕਰ ਕੈ ਬਿਸੁ ਸੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਜੇ ਤੁ
 ਮਾਰੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਕਾਮ ਨਾ ਮੇਰੀ ਪੂਰਨ ਨਾ ਭਈ॥
 ਅਰੁ ਮੇਰੀ ਮਨ ਵਿਖੇ ਏਕ ਸੰਦੇਹ ਰਹਾ। ਜੇ ਮੇ ਜਾ
 ਨੈ ਤੁਮ ਕੋ ਨਹੋ। ਅਰੁ ਮੇ ਕੋ ਨਹੋ। ਅਰੁ ਅਟਲ ਪਦ
 ਵੀ ਕੀ ਕਿਸ ਪਰਦਾਇਆ ਭਈ ਹੈ। ਤਬਾ ਬਿਸਨ
 ਕਹਾ ਹੋ ਧੂਹ ਤੁਮ ਕੋ ਪੂਛਨੇ ਇਨ ਭੇਦ ਕੇ ਸਿਉ ਕਿ
 ਆਪ ਰੋਜ ਨਹੈ। ਤੈਨੇ ਅਟਲ ਪਦ ਵੀ ਮਾਗੀ ਥੀ
 ਸੋਨੀ ਨੀ ਹੈ। ਤਬ ਧੂਹ ਕਹਾਨੁ ਅਸਰ ਰਜ ਹੋ ਜੇ ਮੇ
 ਨਹੀ ਤਾਂ ਤੇ ਅਟਲ ਪਦ ਵੀ ਸਿਉ ਕਿ ਆਪ ਰੋਜ
 ਨਹੈ। ਯਹਿ ਬਤਾਵੇ ਜੇ ਤੁਮ ਕੋ ਨਹੋ। ਤਬਾ ਬਿਸੁ ਜੀ

ਉਤ੍ਰਦੀਆ। ਜੇ ਤੈਨੇ ਐਸਾ ਪੁਸਨ ਕੀਆ ਹੈ ਜੇ ਉਤ੍ਰ
 ਦੇਵੇ ਤਬ ਤੂੰ ਅਰੁ ਮੇ ਅਰੁ ਅਟਲ ਪਦਵੀ ਤੀ ਨੇ ਨਾਸ
 ਹੋਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਧੂਹ ਕਹਾ ਜੇ ਕੁਛ ਹੋਇ ਸੋ ਹੋਇ ਪਰਤੁ
 ਮ ਕਹੇ ਜੇ ਕੋ ਨਹੈ। ਤਬ ਬਿਸਨ ਜੀ ਕਹਾ ਮੇ ਅਦੁਤੀ
 ਹੈ। ਮੁਸ਼ਬਿਨਾ ਅਉਰ ਕੇ ਉਨਹੀ। ਤਬ ਧੂਹ ਕਹਾ
 ਮੇਰੀ ਕਾਮ ਨਾ ਕੁਛ ਪੂਰਨ ਨਾ ਭਈ। ਇੰਦੁ ਹੀ ਕੁਮ
 ਕਰੁ ਨਿਸਠਾ ਕੀਆ ਜੇ ਬਿਸਨ ਜੀ ਮੁਸ਼ਕੋ ਅਟ
 ਲ ਪਦਵੀ ਨੀ ਹੈ। ਤਬ ਬਿਸਨ ਜੀ ਕਹਾ ਹੋ ਧੂਹ
 ਅਟਲ ਪਦਵੀ ਕਾ ਤਿਆਗ ਮਤ ਕਰਹਿ। ਕਿਉ
 ਜੋ ਗਿਆਨੀ ਕੋ ਜੈ ਸੀ ਠੰਢ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰਸੰਨ੍ਹ ਹੈ। ਤਬ
 ਧੂਹ ਕਹਾ ਜੇ ਸਰਬ ਤੂਹੀ ਹੈ ਤਬ ਗਜਾਨੀ ਅਰੁ ਅਮ
 ਰੀਆਨੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਕਹੁ ਮੇ ਮੁਲਹੀ ਕੁਛ ਹੋ ਅਬ
 ਵਾਨਹੀ। ਜਬ ਹਉਹੀ ਨਹੀ ਬ੍ਰਿਥਾਤ ਪਸ਼ਾਕਰੀ
 ਹੈ ਅਰੁ ਬ੍ਰਿਥਾਕ ਸੁਕੀਆ। ਤਬ ਬਿਸਨ ਜੀ ਕਹਾ ਕ
 ਰਮ ਕਾਮ ਨਾ ਕੇਨ ਮਿਤ ਹੈ। ਅਵਿਦਿਆ ਮਨ ਪ
 ਛਾਂਨੇ ਆਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੇ ਸੋ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਕਰਮ
 ਜੇ ਅਵਿਦਿਆ ਸੋ ਹੁਆ ਹੋਇ ਉਸ ਕਾ ਕਿਆ ਪਛਤਾ
 ਉਹੈ। ਜਿਸ ਕਾਮ ਨਾ ਕੇਨ ਮਿਤ ਤੈਨੇ ਤਪਸ਼ਾ ਕਰੀ

ਥੀਸੇਪੂਰਨਭਈਕਿਉਜੋਭੈਲੇਆਪਚਾਹਨਾਕਰੀਯੋ॥
 ਤਬਧੂਹਕਹਾਅਸਚਰਜਪੈਜੋਮੇਮੁਰਖਰਜਾਨਕੇਨੇੜ
 ਸੇਅੰਧਤੁਸੁਨੇਮੁਸੁਕੋਕੁਪਵਿਖੇਡਾਲਾਯੋ॥ਅਰੁਜੇਤੁ
 ਹੀਥਾਤਬਮੁਸੁਕੋਕਿਉਨਕਹਾਜੋਮੇਯੋ॥ਤਬਬਿਸੁ
 ਕਹਾਹੋਧੂਹਮੇਨੇਤੁਸੁਕੋਕਭੁਨਹੀਨੀਆ॥ਤੈਨੇਜੋਕ
 ਭੁਪਾਯਾਹੋਸੇਆਪਨੀਚਾਹਨਾਤੇਪਾਯਾਯੋ॥ਅ
 ਬਮੇਜਾਤਾਹੋਇਸਤੇਰੇਪ੍ਰਸੰਨਕਾਉਤੁਤੁਸੁਕੋਸੀਤ
 ਡੇਵੈਗੋ॥ਤਬਧੂਹਕਹਾਤੁਮਕਿਉਨਹੀਕਹਿਤੇ॥ਤਬ
 ਬਿਸੁਜੀਕਹਾਮੇਕਿਆਕਹੋਜੇਤੇਰੇਪ੍ਰਸੰਨਵਿਖੇਮੇਅ
 ਰੁਤੁਅਰੁਤ੍ਰਿਲੋਕੀਹੋਹੀਨਹੀ॥ਤਬਧੂਹਕਹਾਤੁਮ
 ਜਾਨੈਜਾਵੇ॥ਅਰੁਸੀਤਮੁਸੁਕੋਮਿਲਾਯੋ॥ਬਹੁਤੁਬਿ
 ਸੁਜੀਅੰਤਰਯਜਾਨਹੂਆ॥ਅਰੁਧੂਹਬੀਚਾਰਲਾ
 ਕਰਨੇਜੋਮੇਕਿਆਕਰੇ॥ਅਰੁਕਹਾਜਾਵੇਵਹੁਕੋਨਸੀ
 ਠੇਡੁਹੈਜਹਾਸੀਤਹੋਤੇਯੋ॥ਅਰੁਸੀਤੋਕੋਮੇਰੇਸਾਥਾਕਿ
 ਆਪ੍ਰੇਜਨਹੋ॥ਵਹੁਅਚਾਹੁਯੋ॥ਉਨਕਾਸੰਗਮੁਸੁਕੋ
 ਤਬਹੋਵੈਜਉਆਪਗ੍ਰੀਅਚਾਹੁਯੋ॥ਬਹੁਤੁਯਹੀਨਿ
 ਸਚਾਕੀਅੰਜਨਾਗਯਦੁਬਿਨਾਅਵਰਕੋਈਨਾਹੀ
 ॥ਅਰੁਜੇਸਰਬਵਹੀਹੋਤੋਲੋਕਪ੍ਰਲੋਕਸੇਕਿਆਪ੍ਰੇ

ਜਨੈਹੈਮੇਨੇਸਮਝਾਹੈ। ਜਿਸਰੀਰਅਨਿਤਹੈਮੇਗਇਸੈਕਿਆ
 ਪ੍ਰੇਜਨਹੈ। ਅੰਮੇਬੀਚਾਰਤਾਥਾਜੇਤੀਨਸੀਤੁਰੂਪਆਵਤੁਰੂ
 ਏ। ਪ੍ਰਾਸਰਮੇਤ੍ਰਕਉਕਹੇਹੈ। ਕਿਹੇਮੇਤ੍ਰਜੇਤ੍ਰਪ੍ਰਭੇਵਹੁਸੀਤ
 ਕੋਨਬੇਸੇਜਾਨਜੇਮੇਹੀਥਾ। ਤਬਮੇਤ੍ਰਕਹਾਕੈਸੇਜਾਨੇ
 ਜੇਤੀਨੇਪ੍ਰਾਸਰਥਾ। ਉਤ੍ਰੇਕਹੈਤੀਨਕਿਉਹੋਤਾਹੈ। ਤਬ
 ਪ੍ਰਾਸਰਕਹਾਮੁਝਕੋਨਿਰਬੀਧਰਜਾਨਹੈਅਬਵਾਬੀਧਾ। ਮੇਤ੍ਰੇ
 ਕਹਾਤ੍ਰਿਨਿਰਬੀਧਹੈ। ਅਬਕਥਾਧੂਰਕੀਕਹੇ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਹਾ
 ਕਥਾਧੂਰਕੀਯਹੀਹੈਜੇਤ੍ਰਝਕੋਕਹੇਹੈ। ਵਿਆਕਰਨਵਿ
 ਥੇਧੂਰਨਿਸ਼ੇਕੋਕਹੇਹੈ। ਤੰਤੇਨਿਸਚੇਕਰਜੇਤੇਰੇਬਿਨਅੰਰ
 ਕੋਉਨਹੀ। ਪਰਤ੍ਰਿਕਪਟੀਹੈਆਪਤੇਆਪਆਪਨੇਬੀਚ
 ਕਹਤਾਹੈ। ਜੇਬ੍ਰਹਮਹੈ। ਮੇਤ੍ਰੇਕਹਾਚਾਰੇਵੇਦਕਹਿਤੇਹੈਬ੍ਰ
 ਹਮਅਸਮਜੇਮੇਬ੍ਰਹਮਹੈ। ਤਬਪ੍ਰਾਸਰਕਹਾਤ੍ਰਿਕੈਸੇਕਹਿ
 ਤਾਹੈਬ੍ਰਹਮਹੈ। ਮੇਤ੍ਰੇਕਹਾਸਰਬਥਿਆਪਕਹੈ। ਪ੍ਰਾਸਰ
 ਕਹਾਬਚਨਤੇਰਾਹਸਨੇਯੋਗੁਹੈ। ਖਾਣੇਅਰੁਸੇਵਣੇਅਰੁਕ
 ਮਨਾਕੇਪਾਵਣੇਥੇਬੀਧਹੈ। ਅਰੁਕਹਿਤਾਹੈਸਰਬਥਿ
 ਆਪਕਹੈ। ਮੇਤ੍ਰੇਕਹਾਸਰਬਥਿਆਪਕਇਸੀਕਾਰਨਤੇ
 ਕਹਿਤਾਹੈਜੇਚਾਹਨਾਵਿਖੇਭੀਵਿਆਪਕਹੈ। ਨਹੀਤ੍ਰਿਕਿਉ
 ਕਹਿਤਾ। ਤਬਪ੍ਰਾਸਰਕਹਾਜਬਲਗਜੀਵਤਾਨਾਮਰੇਅ

ਰਮਰੁਕਰਨਾਜੀਵੇਅੰਮ੍ਰਿਤਨਿਸਚੇਕਾਨਾਪੀਵੇਗਾ। ਚਾਹੇਜੇ
 ਜੀਵਤਾਭੀਰਹੇਅਰੁਰਜਾਨਭੀਪਾਵੇਸੇਨਹੀਹੋਣਾ। ਹੇਮੇ
 ਤੇਅਗਨੰਗਜਾਨਕੀਸੀਸਅਰੁਸਰੀਰਕੋਨਹੀਵੇਖਤੀ॥
 ਤਬਮੇਤ੍ਰੇਕਹਾਮੇਨੇਜਾਨਾਹੈਜੇਸਰੀਰਲਕੜੀਕੀਪੁਤਲੀ
 ਕੀਨਿਆਈਹੈ॥ ਉਪਰਦਿਸਕੇਤੁਚਾਹੈ॥ ਅਰੁਬੀਚਦਿਸ
 ਕੇਰੁੜ੍ਹਹੈਅਰੁਅਸਬਹੈ॥ ਪ੍ਰਾਸਰਕਹਾਅਬਤਕਤੇਨੇਰੁਪੁ
 ਅਰੁਮਾਂਸਤੇਫਿਸ੍ਰਨਹੀਉਠਾਈ॥ ਮਨਸੇਭੁਜਨਗੋਬਿ
 ਨਕਾਰਿਜੇਮਨਉਜਲਹੋਇ॥ ਮਾਨੁਖਕਾਸਰੀਰਬਹੁ
 ਗਬਨਹੀਆਵਤਾ॥ ਜੇਮੁਕਤਿਹੋਵੈ॥ ਅਰੁਜਿਸਕਉਯ
 ਹਿਠਿਤਾਮਣਹਾਬਆਈਹੈ॥ ਅਰੁਦੁਸਦਾਉਤਪਤਿਕ
 ਰਦੇਧਨਕੇਤੇਆਵਿਲੇਕਰਿਬਿਬਿਓਮੇਮਗਨਹੈ॥ ਜਬ
 ਧਨਪਾਵਤਾਹੈਤਬਸੁੰਦਰਿਸਤੀਆਕੀਚਾਹਨਾਕਰਤਾ
 ਹੈਜੇਪਾਵੇ॥ ਐਸੇਹੀਭੁਜਨਤੇਬੇਮੁਖਰਹਿਤਾਹੈ॥ ਅਰੁ
 ਠਿਤਾਚਾਹੇਮੇਅਭਿਆਸਕਰਤਾਹੈ॥ ਤਾਂਤੇਔਰਠਿਤਵ
 ਟੀਨਾਚਾਯਣਸੇਕਪਟਹੈ॥ ਅਰੁਕਹਿਤਾਹੈਏਤੀਐਪੁ
 ਮੇਨੇਭੁਜਨਕੀਆਹੈਨਾਚਾਯਣਕੀਆਹੈ॥ ਪਰਦਰ
 ਸਨਨਾਵੇਖਿਆਹੈਮੁਹਨੂਬੀਚਾਰਕੇਨੇਤ੍ਰੇਸੰਪੂਰਨ
 ਬਿੰਦੁਤ੍ਰੇਕੋਕਿਉਕਰਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇ॥ ਜੇਅਭਿਆਸਤੇਰ

ਉਪਜਾਵਣੇ ਸੁਖ ਇੰਦ੍ਰੀਯੋ ਕੇ ਵਿਖੇ ਹੋ। ਮਾਤਾ ਅਰੁ ਪਿਤਾ
 ਆਪਨੇ ਕੋ ਪੁਤਰ ਅਗਨ ਵਿਖੇ ਜਲਾਯਾ। ਅਰੁ ਉਨ
 ਕੀ ਮਿਤ ਪੀਛੇ ਬੀਚਾਰ ਕੀ ਆਜੇ ਭਲੀ ਭਾਂਤ ਸੁਖ ਭੋ
 ਗੇਗਾ। ਪਰ ਤੈਨੇ ਯਹਿ ਨਾ ਬਿਚਾਰ ਨਾ ਕੀ ਆਜ ਬ
 ਵਹੁ ਨਾ ਰਹੇ ਤੈ ਸਰੀਰ ਮੇਰਾ ਕਬਰ ਹੋਗਾ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਤੈਨੇ
 ਭੀ ਭੁਠਾ ਸੀ ਕਲਪਾਰਿ ਦੇ ਵਿਖੇ ਧਾਰਾ ਹੋ। ਜੇ ਮੇਰਾ ਮ
 ਰਿਖੈ ਹੋ ਅਰੁ ਬੇਟ ਬਹੁਤ ਪੜਾਹੈ। ਪਰ ਪੜਨਾ ਤੇਰਾ
 ਇਸ ਨ ਮਿਤ ਹੋ। ਜੇ ਲੋਕ ਜਾਨੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਪਰ ਮਹੀਸਾ
 । ਪਰ ਵਹੁ ਜੇ ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਮਨ ਅਰੁ ਜਿਵਾ ਕੇ ਮਾਰਗ
 ਨਹੀ ਤਿਸ ਕੋ ਤੂਕਿਆ ਜਾਨੈ। ਅਰੁ ਭੁਗਵਾਨ ਅਰੁ
 ਬੇਟ ਕਿਆ ਜਾਨੈ। ਅਥਵਾ ਸੀ ਤੈ ਉਸ ਠੇਕੇ ਵਿਖੇ
 ਵਿਸ਼ਲ ਗਾਈ ਹੈ। ਜੇ ਵੈਤ ਕੋ ਤਹਾ ਮਾਰਗ ਨਹੀ।
 ਭੁਗਵਾਨ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਤੈ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈ।
 ਜੇ ਮੇਰੇ ਜਿਸ ਕੇ ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ ਨਿਸਚੈ ਹੈ ਕਹਨਾ ਉਸ
 ਕਾ ਚੁਪ ਹੈ। ਜੇ ਸੇਜ ਤੁਰ ਬਾ ਅਰੁ ਪ੍ਰਲਾਯ ਅਰੁ
 ਸੁਕਦੇਵ ਜੇ ਆਪਨੇ ਪਛਾਣਨੇ ਵਿਖੇ ਲਜਾ ਤੇ ਨਿ
 ਰਲਜਾ ਭਏ ਹੈ। ਅਰੁ ਭੁਠੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਤੇ ਨਗਨ ਹੋਤ
 ਭਏ। ਉਨੇ ਨੇ ਜੁ ਕੁਛ ਕਹਾ ਸੇ ਜੇ ਗਥਾ। ਮੇਰੇ ਕਹਾ

10A ਕਥਾਧੂਹਕੀਕਹੋ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਹਾਕਥਾਧੂਹਕੀਯਹੀਐ
 ਜੋਨਿਸਚਾਕਰਿਜੋਚਹੈਧੂਹਜੈਸਾਹੈਵੈ। ਉਸਨੇਭ
 ਜਾਮਾਤਾਪਿਤਾਕੀਏਕਹੀਬਾਰਤਿਆਗਕਰਗੇ
 ਬਿੰਦਰੂਪਹੋਤਭਯਾ। ਤੇਰੀਕਿਆਸਕਤਿਹੈਜੋਉ
 ਸਜੈਸਾਹੈਵੈ। ਮੇਝੇਕਹਾਮੇਉਸਜੈਸਾਨਹੀਹੋਤਾ
 ਤਮਕਥਾਉਸਕੀਕਹੋ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਹਾਜਬਉਸਜੈ
 ਸਾਨਹੀਹੋਤਾਤਬਉਸਕੇਕਰਮੁਸੁਨਣੇਸੇਕਿਅ
 ਪ੍ਰੋਜਨਹੈ। ਮੇਝੇਕਹਾਮੇਨੇਜਾਨਾਹੈਜੋਸਤਿਗੁਰਕੀ
 ਕ੍ਰਿਪਾਤੇਜਗਜਾਸੀਸੇਵਕਪਰਮਾਰਥਕੋਪਾਵਤਾ
 ਹੈ। ਤੁਮਮੁਝਕੋਉਸਜੈਸਾਕਰੋ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਹਾਤੇ
 ਰੀਕਿਸ਼ਾਣੇਤੇਜਾਨਤਾਹੈਜੋਚਾਹਨਾਅਤੀਤ
 ਹੋਵਣੇਕੀਗਾਖਤਾਹੈ। ਪਰਮੈਸਾਅਤੀਤਹੋਜੈ
 ਇਹੁਸਭੁਹੀਭੇਖਸਰੀਰਸਿਉਪਹਿਨਾਹੈਪ੍ਰਿਥੂ
 ਪਰਤਾਰਣੇਹਾ। ਅਰੁਸਿਖਾਸੂਤਕਾਤਿਆਗਕ
 ਰਾ। ਅਰੁਸਕਲਕਰਤਵਮਿਉਨਿਹਕਰਤਵਹੋਇ
 ॥ ਅਰੁਜਬਯਾਹਿਬਾਹਰਕਾਤਿਆਗਕੇਰਗਾਤ
 ਬਤੇਰੇਮਨਵਿਖੇਤਿਸਤਿਆਗਕਾਹੀਕਾਰਬਢੇ
 ਗਾਮੇਨੇਯਹਿਤਿਆਕੀਆਹੈ। ਤਬਮੇਝੇਕਹਾ

ਜੇਮੁਝਕੋਆਪਨਾਟਰਸਨਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਦੇਵੇ॥ਜੇਦੇਵਰਿ
 ਅਰੁਗਜਰਿਖਜਾਦੈਮੇਝੇਪ੍ਰਾਸਰਕਾਚੇਲਾਹੈ॥ਪ੍ਰਾਸ
 ਰਕਹਾਯਾਹਿਜੇਸਭੀਅਤੀਤਦੇਖਤਾਹੈਤੂੰਇਨਸੋਸ ॥
 ਹੋਮੇਤੁਝਕੋਚੇਲਾਨਹੀਕਰਤਾ॥ਇਨਅਤੀਤਸੋਪ੍ਰ
 ਭਜੋਕਿਸਤੇਅਤੀਤਹੁਏਹੈ॥ਕਹੇਗੇਜੇਕੁਟਿਬਤੇਮੇ
 ਤੇਕਹਾਜੇਤੀਨਗੁਣਹੁਤੇਅਤੀਤਹੈਇਸੇਈਅਤੀਤ
 ਹੈ॥ਪ੍ਰਾਸਰਕਾਗਤੀਨਗੁਣਹੁਤੇਸਰੀਰਕੀਉਤਪ
 ਤਿਹੈ॥ਤੈਨੇਕਿਸਕੋਬਿਨਸਰੀਰਦੇਖਾਹੈ॥ਜੇਉਸਕੋ
 ਅਤੀਤਜਾਨੇਹੈ॥ਮੇਝੇਕਹਾਜਿਸਨੇਗਿਆਨਅਗਨ
 ਵਿਖੇਦੇਹਅਭਿਮਾਨਕੋਜਲਾਯਾਹੈ॥ਵਹੀਅਤੀਤਹੈ॥
 ਪਰਾਸਰਕਾਵਹੁਜੇਜਲਾਹੈਉਸਕੀਕਹੁੰਗਾਪ੍ਰਧ੍ਵੀਰੋ
 ਇਰੀਸੋਮੁਝਕੋਦਿਖਲਾਇ॥ਹੋਮੇਝੇਪਰਤੀਤਕਰਜੇ
 ਅਤੀਤਕੋਉਨਾਹੀ॥ਸਭਹੀਭੁਜਨਗ੍ਰਾਸਤਕਾਕਰਤੇ
 ਹੈ॥ਜੇਸੇਕਿਸੀਕੋਉਦਿਸਨਕਾਭੁਜਨਮਨਵਿਖੇਹੈ॥
 ਸੋਬਿਸਭੀਗ੍ਰਾਸਤੀਹੈ॥ਤੈਉਸਕਾਚੇਲਾਕੈਸੇਅਤੀ
 ਤਹੋਇਗਾ॥ਅਰੁਜੇਸੋਆਸੀਕਹਿਤੇਹੈਮੇਸਿਵ
 ਕੋਜਾਨਤਾਹੈ॥ਤੈਉਭੀਗ੍ਰਾਸਤੀਹੈਕੈਸੇਅਤੀਤ
 ਹੋਵੈਗਾ॥ਅਰੁਮੇਭੀਗ੍ਰਾਤੀਹੈਜੇਤੂੰਮੇਰਾਚੇਲਾਹੋਤਾਹੈ

ਅਤੀਤਗਾਇਗਾ। ਤਬੋਮੇੜੇਕਗਮੇਨੇਜਾਨਾਹੈਤੇਰੇਆ
 ਪਕਉਸਭਤੇਉਚਜਾਣਾਐ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਗਮੇਸੇਹੀਹੈ
 ਹੀਕਾਰੀਹੈ। ਮੇੜੇਕਗਮਬਯਾਹੀਉਪਾਵਐ। ਜਿਬਸਤ
 ਜਲਾਵੈਅਰੁਨਗਨਹੋਵੈ। ਤਬਪ੍ਰਾਸਰਕਗਮੇਬਹੁ
 ਤਭੁਲਾਐ। ਤਬੋਮੇੜੇਐਸੇਹੀਕੀਆਅਰੁਕਗਾਏਕਕੁ
 ਪੀਨਹੀਰਹੀਐ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਗਮਿਸਕੋਭੀਜਲਾਇ।
 ਮੇੜੇਉਸਕੋਭੀਜਲਾਇਆ। ਤਬਪ੍ਰਾਸਰਕਗਮੇਭੁਖ
 ਬਾਹਰਕਾਤੈਨੇਜਲਾਇਆਪਰੁਬਸਤ੍ਰੇਹਮਭਿਮਾਨ
 ਕਾਪਹਿਆਹੁਆਐ। ਅਰੁਨਗਨਵਹੀਹੈਜੇਇਸਤੇਨਗ
 ਨਹੈ। ਮੇੜੇਕਗਮਤੇਅਗਨਵਿਖੇਨੇਹਕਉਜਲਾਵਤਾ
 ਹੈ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਗਮਤੇਨੇਬਹੁਤਭੁਲੀਸਮਝੀਐ। ਨੇਹਕੋਜ
 ਲਾਇਜੇਨਗਨਹੋਵੈ। ਤਬੋਮੇੜੇਉਠਖਣਾਹੁਆ। ਅਰੁ
 ਲਕੜੀਆਇਕਠੀਕਰੀ। ਤਬਪ੍ਰਾਸਰਕਗਮਲਕੜੀ
 ਆਖੇਝੀਆਐ। ਅਰੁਸਰੀਰਤੇਰਾਮੇਟਾਐ। ਨਾਜਲੇ
 ਗਾਏਮੇਭੈਖੋਜਸਰੀਕੇਨਾਸਤੇਨਗਨਹੋਇਤੋਸਭੀ
 ਪਵੇਨਾਸਹੋਤੇਐ। ਕਿਉਨਹੀਨਗਨਹੋਤੇ। ਜੇਤੁਸੁਕਉਇ

ਛਾਨਗਨਹੋਏਕੀਹੈਤੋਗ੍ਰਹਣਮਰੁਤਿਆਗਮਤ
 ਕਗ।ਨਗਗ੍ਰਹਣਤਿਆਗਨਹੀਤਗਆਪੇਆ
 ਪਹੈ।ਉਨਨਗਨੋਸੇਏਕੋਮੋਹੈ।ਜੇਦੇਹਦ੍ਰਿਸ਼ਮਾਨ
 ਕੋਤੈਨੇਜਲਾਇਆ।ਅਰੁਚਾਹਨਾਲੇਕਪੁਲੇਕ
 ਕੀਆਮਨਤੇਨਾਸਨਾਭਈਆ।ਤੋਜਲਨੇਤੇ
 ਕਿਆਸਿਧਭੁਇਆ।ਨਗਨਵਹੀਹੈਜੇਸਰੀਰ
 ਕੋਹੋਤੇਲੇਕਪੁਲੇਕਤੇਛੂਟੇ।ਅਬਕਥਾਧੂਹ
 ਕੀਸੁਵਣਕਗ।ਇਨਬਾਤੇਕੇਕਹਿਣੇਕਾਪਰੇ
 ਨਨਯਹੀਮੇਰੈਹੈ।ਜੇਤੂਆਪਣੇਸਰੂਪਕਓਜ
 ਏ।।ਕਿਸਕਾਰਨਤੇਜਬਦੇਹਨਾਸਭਾਇਆ
 ।।ਬਹੁਤ੍ਰਗਾਬਨਹੀਆਵਤਾ।ਤਾਂਤੇਮਾਨੁਖ
 ਦੇਹਕਉਦੁਰਲਭਜਾਲੁਕੇਗੀਬਿਨਕਾਭੁਜਨ
 ਕਗ।ਅਰੁਪੁਛੇਭੁਜਨਗੋਬਿਨਕਾਕਉਨਸਾ
 ਹੈ।ਸਿਯਹੀਹੈਜੇਗੀਬਿਨਵਿਤੇਕਐਰਕਉਨਹੀ

ਤੇ ਜੇਕਰ ਆਪੁ ਪਕੀ ਸੁ ਏਕਰ ਸੀ ਤੇ ਹੋਵੇ ਸੇ ਨਹੀ ਹੋਵੇ ਕੀ
 ॥ ਅਰ ਜੇਕਰ ਮੁਕਤੀ ਆਗੁ ਕਰੈ ਤਉ ਤੁਹੀ ਯੁਤ ਹੋਵੇ ॥ ਮੈਂ
 ਕਹਾਂ ਕਾਤੇ ਰਹਮੁ ਨਿਵਰਤ ਹੋਇ ਸੁ ਕਹਾ ਪਰਾਸਰੁ ਕਹਾ ਅ
 ਹੀ ਉਪਾਵਹੈ ਜੇ ਅਤੀ ਤਹੀ ॥ ਤਉ ਨਿਰਥਾ ਏ ਪਦੁ ਨੁ ਸੁ ਕੇ ਪਾਪ
 ਤਹੋਵੇ ॥ ਤੁਥ ਮੈਂ ਕੇ ਕਹਾ ਕੀਉ ਛੀ ਲੁਕਰ ਤਹੀ ॥ ਜੇਕਰੁ ਕਹੈ
 ਸੁ ਕਰਤਾਹੀ ॥ ਪਰਾਸਰੁ ਕਹਾ ਮੈਂ ਅਤੀ ਤਨਹੀ ਅਰ ਕਈਨੂੰ
 ਰੁਕਮੰ ਰੁ ਲੁਨਹੀ ਲੀਆ ॥ ਅਰ ਨਸੀ ਨਿਅਸੀ ਨਿਥੈ ਗਈ
 ਤੀ ॥ ਮੈਂ ਕੇ ਕਹਾ ਮੈਂ ਕੇ ਅਕਰੈ ਅਰ ਕਹਾਂ ਕਾਵੇ ॥ ਪਰਾਸਰੁ ਕਹਾ ਕ
 ਰਕਿਛੁ ਨਹੀ ਅਰ ਅਤੀ ਤਹੋਹੁ ॥ ਮੈਂ ਕੇ ਕਹਾ ਤੁਮ ਬਿਪਾਕਰ ਕੇ
 ਅਤੀ ਤਕਰਹਾ ਪਰਾਸਰੁ ਕਹਾ ਜੇ ਸੀ ਸੁ ਅਰਦਾਜੀ ਤੇਰੀ ਮੁਠ
 ਤਹੋ ਤਉ ਬਹੁ ਪੁਨੁ ਏ ਪਜੁ ਅਵੈ ਗੀ ॥ ਅਰ ਮੰ ਰੁਗੀ ਨਹੀ ਜਾਨ
 ਤਾ ਜੇ ਰੁਸੈ ਸਿਖਾਵੈ ॥ ਨਖ ਅਰ ਕੇ ਸੁ ਸਦਾ ਬਛੁ ਤਹੈ ॥ ਅਰ ਮੈਂ
 ਕਛੁ ਨਹੀ ਜਾਨਗਾ ॥ ਮੈਂ ਕੇ ਕਹਾ ਮੁਏ ਕਉ ਜੇ ਗੁਪੈ ਜੇ ਨਖੁ ਮੁਰ
 ਕੇ ਸਨਕ ਏ ਗਾ ॥ ਪਰਾਸਰੁ ਕਹਾ ਤੁਕੀ ਅਕਰੈ ਪਾਹੀਆ ਪਸੀ
 ਅਪਪਨਾਹੈ ਤਹੈ ॥ ਮੈਂ ਕੇ ਕਹਾ ਰੋਤਹੈ ॥ ਪਰਾਸਰੁ ਕਹਾ ਹੋਇ ਮਤੁ
 ਅਰੁ ਅਤੀ ਤਹੋਹੁ ॥ ਮੈਂ ਕੇ ਕਹਾ ਅਸਰੁ ਕਹਾ ॥ ਜੇ ਅਤੀ ਤਹੋਤਹੈ
 ਕਰਤੇ ਨਹੀ ਅਰ ਕਹਤੇ ਹੋ ਅਤੀ ਤਹੀ ॥ ਤਾ ਤੇ ਕੀ ਅਕਰੈ ਜੇ ਮੈਂ
 ਨੇ ਸਰਕੁ ਛੁਤੀਆ ਲੋਆਉ ਮੁਏ ਪਰਈ ਸੁਗ ਕਿਪਾ ਕਰੈ ਗਾ ॥
 ਅਰ ਪਰਮੁ ਸਾਂਤ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਜੇ ਰੁਸੈ ਚਾਹਨਾ ਇਨਹੁ ਪਦਈਉ

ਕੀਹੋ ਜੋ ਨਗਰਾ ਬਿਖੈ ਸੁਖੈ ਸਨਾਹੈ। ਮੁਖ ਉਬਰਾ ਕਹੈ ਹੋ
 ਅਤੀਤੁ। ਮੈ ਕੇ ਕਹਾਇ ਨਗਰਾ ਤੇ ਪਰਾ ਅਚਾਹੈ। ਪ੍ਰੀਤਾਹ
 ਤਾਹੈ ਜੋ ਅਪਨੇ ਸਹੁ ਪਕੀਪਾਵੈ। ਪਰਾ ਸਹੁ ਕਹਾਤੁ ਮੁਲਾਗੀਅ
 ਨਕਾ ਬੋਜੁ ਨਹੀ ਸਕਤਾ। ਯੁਗ ਕੀ ਨਿਆਈ ਪਾਚ ਵਰਾ ਮੁਕਾਹੈ
 ਨੁਪਾਵਣਾ ਸਹੁ ਪਕਾ ਕਾਂਅਰਿ ਲਜਹੁ ਕਾਹੈ। ਮੈ ਪੰਡਤ ਨਹੀ ਹੋ
 ਰੁਸਕੈ ਮੁਲਕੀ ਬਿਰਥਾ ਸਮਾਵਉ। ਪਰਾ ਬਿਥਾ ਪਹਿ ਪੈ
 ਰੁੰਦੀ ਹੋ। ਨ ਅਰਿ ਰਕੈ। ਮੈ ਕੇ ਕਹਾ ਮੁਖ ਉਬਰਾ ਅਚਰਜ
 ਵੇਹੋ ਜੁ ਬਹੁ ਮੁਚਾਰੀ ਹੋਵਉ। ਪਰਾ ਸਹੁ ਕਹਾ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ
 ਹੀ ਕਾ ਅਰਥ ਕਹਾ। ਜੁ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਇਸ ਕੇ ਕਹਤੇ ਹੋ। ਜੁ
 ਇਸ ਨਾਨਕ ਹੋ ਅਰਥੇ ਤੀਤੇ ਆਦਲੇ ਕਰਥ ਸਕ ਪਹਗੇ। ਮੈ
 ਕੇ ਕਹਾ ਤੁਮ ਕਹੈ ਜੋ ਕੁਲੀਗਾਂਤ ਜਾਣਤੇ ਹੋ। ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਕੀ
 ਸਕੈ ਕਹਤੇ ਹੋ। ਪਰਾ ਸਹੁ ਕਹਾ ਵਹੀ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਹੋ। ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ
 ਮੁਖ ਉਜਾਣੈ। ਇਸ ਤੇ ਵਿਕੈ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰ ਜੁ ਨਹੀ ਰਹਾਹੈ
 ਕਾਹੇ ਤੇ ਕੈ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਤਉ ਉਸ ਬਿਖੈ ਚਾਗੈ ਆਹੈ। ਮੈ ਕੇ
 ਕਮੀ ਰਲ ਨਹੀ ਰਾਖਤਾ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਕਹੈ। ਮੈ ਕੇ ਕ
 ਹਾ ਕਵਉ ਪਦੇ ਸਕਰੀ। ਪਰਾ ਸਹੁ ਕਹਾ ਮੈ ਸੇ ਕਉ ਨਹੀ ਦੇਖ
 ਤਾ ਅਪਹੀ ਆਪਹੀ। ਕਿਸ ਕੈ ਉਪਦੇ ਸਕਰੀ। ਮੈ ਕੇ ਕਹਾ
 ਬਾਹਸਤਾ ਅਲਕੀ ਕਹੁ ਜੋ ਕੈ ਸੇ ਬਾ। ਪਰਾ ਸਹੁ ਕਹਾ ਵਹੀ
 ਸਨਾ ਮਲੁ ਪੈ ਜੋ ਅਪਹੀ ਆਪੁ ਨਗਰਾਇ ਹੋ। ਅਰਿ ਨਹੀ।

ਮੈਂ ਕੇ ਕਹਾਂ ਮੁਸਕਰਿ ਰੁਸਤੇ ਰੁਝਿ ਪਾਜੀ ਆਹੋ ਅਰਸਰ
ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਜੁ ਸਰਬ ਕੋ ਜਲਾਵੈ। ਮੈਂ ਕੇ ਕਹਾਂ ਅਥ ਜੋ ਪਸਪੁ
ਦੁਹਾ ਸੇ ਦੀ ਨਤਾ ਸੈ ਪੁਦੁਹਾ। ਪਰਾਸਰ ਕਹਾ ਕਪਟੀਉ
ਕੀਨਿਆਈ ਰੋਮਤੁ ਕਹਾ। ਐਸਾ ਰੁਝਿ ਕਰ ਜੇ ਕੀ ਦੁਅਰਥ
ਹਮ ਕਾਤਿਆਗੁ ਹੋਇ। ਮੈਂ ਕੇ ਕਹਾਂ ਜੇ ਦੁਹਾ ਮੁਸਕਰਿ ਮੈਂ
ਕੇ ਰੁਝਿ ਕਰਤਾ। ਪਰਾਸਰ ਕਹਾ ਰੁਸਤੇ ਨਹੀ ਪੈਤਾ ਰੁਸਤੇ
ਦਿਵੇ ਕੇ ਕਰਿ ਰੁਝਿ ਰੁਸਤੇ ਪੈਵੈ। ਮੈਂ ਕੇ ਕਹਾਂ ਜੇ ਦੁਹਾ ਪਦਪ
ਰਮਾਨ ਰਾਖਤੇ ਪੈਤਾ ਰੁਝਿ ਕੇ ਸੇ ਤਿਆਗੋ। ਅਰ ਜੇ ਕੀ ਦੁਹਾ ਪੈਤਾ ਰੁਝਿ
ਤਉ ਆਪਤੇ ਆਪਤਿਆਗੁ। ਪਰਾਸਰ ਕਹਾ ਦੇ ਨਹੁ ਤੇ ਗੀਅ
ਵਾਦਿਆ ਤਉ ਪਜੇ। ਜਬ ਆਪਤੇ ਸਹੁ ਪਕੈ ਪਦੁ ਦੇ ਰੁਝਿ ਨਾਸ
ਭਾਹਿ। ਮੈਂ ਕੇ ਕਹਾਂ ਜੇ ਅਪਨੀ ਅਵਾਦਿਆ ਤਉ ਪਜੇ। ਤਉ ਮੁਸ
ਕੈ ਕੇ ਆਪਾਟਾ। ਪਰਾਸਰ ਕਹਾ ਪਹੀ ਘਾਟਾ ਪੈ ਜੇ ਅਪੇਰੀ ਨਿ
ਸਾਥਿ ਕੇ ਰਜੁ ਪਾਉ ਸਉ ਪਿਰਲੈ ਅਰਸਰ ਪੁਜਾਨੈ। ਮੈਂ ਕੇ ਕਹਾਂ ਅਵਾਦਿ
ਆਰਾ ਮੈਂ ਰਜੁ ਕਉ ਸਹੁ ਪੁਜਾਨਾ ਤਉ ਕੀ ਮੁਸਕੈ ਕਦੁ ਦੁਖ ਨਹੀ ਪਹੁ
ਨਿਆ। ਪਰਾਸਰ ਕਹਾ ਪਹੀ ਦੁਖ ਪੈ ਜੇ ਤੈ ਕੇ ਜਾਨਾ ਮੁਸਕਉ ਸਹੁ ਪੁਕ
ਟਾਪੈ। ਮੈਂ ਸੇ ਪੈ। ਆਪਨੀ ਦੁਅਰਥ ਪਸਪੁ ਕਹਾ। ਮੈਂ ਕੇ ਕਹਾਂ ਤੇ
ਰੇ ਕਹੇ ਤੇ ਜਾਣੀ ਤਪੈ ਜੇ ਕੀ ਦੁਹਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰੈ। ਅਰ ਕਦੁ ਪੈਵੈ। ਜ
ਬ ਪਸਪੇ ਤੁਮ ਸੈ ਪਸਪਾ ਕੀ ਆਨੈ ਕਦੁ ਉਪਾਉ ਬਤਾਵੈ। ਰਬਤੁ
ਮੇ ਕਹਾਂ ਆਪਨੀ ਆਪਨੀ ਅਥ ਜੇ ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਕੀ ਦੁਹਾ ਕਰ ਜੇ ਕੀ ਦੁਹਾ
ਦੈ। ਪਰਾਸਰ ਕਹਾ ਪਹੀ ਕਰ ਜੇ ਨਜੈ ਅਰ ਨਦੁ। ਅਰ ਨਦੀ ਦਾ ਅਰ

ਨਬਾਹੁ ਮੇਰੇ ਕਹਾਨੀ ਦੁਨ, ਕੇ ਭੰਕਾਰੁ ਬਿਖੇ ਬੰਧੋ ਕੈ ਸੇ
 ਕਹੈ ਕੇ ਕੀ ਦੁਨੀਯਾ ਪਰਾਸਰੁ, ਕਹਾਨੀ ਦੁਕਾਰੁ ਪਾਕਿਆ ਹੈ
 । ਮੇਰੇ ਕਹਾਨੀ ਦੁਕਾਰੁ ਮੇਰੇ ਨਹੀ ਦੇਖਾ ਪਰਾਸਰੁ ਕਹਾਨੀ
 ਨੇਹੁ ਪਨਹੀ ਦੇਖਾ ਤਉ ਉਸ ਕਾਨਾਮੁ ਤੈ ਕੈ ਸੇ ਰਾਖਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ
 ਕਹਾਨੀ ਸੁਣਕਰ ਕਹਾਨੀ ਪਰਾਸਰੁ, ਕਹਾਨੀ ਸੁਣਕਰ ਕਹਾਨੀ
 ਸੁਣਕਰ ਤੈ ਸੁਣਕਰ ਪੁਛਾ ਮੇਰੇ ਕਹਾਨੀ ਸੁਣਕਰ ਕਹਾਨੀ
 ਪਰਾਸਰੁ, ਕਹਾਨੀ ਸੁਣਕਰ ਕਹਾਨੀ ਪਰਾਸਰੁ, ਕਹਾਨੀ ਸੁਣਕਰ ਕਹਾਨੀ
 ਜਾਨਤੈ ਅਰੁ ਸੁਣਕਰ ਕਹਾਨੀ ਪਰਾਸਰੁ, ਕਹਾਨੀ ਸੁਣਕਰ ਕਹਾਨੀ
 ਕਹਾਨੀ ਸੁਣਕਰ ਕਹਾਨੀ ਪਰਾਸਰੁ, ਕਹਾਨੀ ਸੁਣਕਰ ਕਹਾਨੀ
 ਤੇਵਰੀ ਪਰਾਸਰੁ, ਕਹਾਨੀ ਸੁਣਕਰ ਕਹਾਨੀ ਪਰਾਸਰੁ, ਕਹਾਨੀ ਸੁਣਕਰ ਕਹਾਨੀ
 ਰਹੈ ਤਉ ਤਉ ਤਉ ਨ ਕੀ ਪਕਾਤਿ ਬਿਖੈ ਪ੍ਰਦੇਸ ਕਹਾਨੀ ਪਰਾਸਰੁ
 ਨ ਕਉ ਮਾਇਆ ਅਰੁ ਪੁਰਖ ਤਉ ਤਉ ਸਕਹਾਨੀ ਅਰੁ ਕੈ ਕੈ
 ਕੋਇ ਸੁਣੀ ਅਰੁ ਪੁਰਖ ਅਰੁ ਕੈ ਕੈ ਅਰੁ ਕੈ ਕੈ ਅਰੁ ਕੈ ਕੈ
 ਤੈ ਸੋ ਸੁਣ ਸਮਝਾਏ। ਕਿਉਂ ਸਹੀ ਰਕਉ ਕਹਾਨੀ ਪਰਾਸਰੁ
 ਤੈ ਸਹੀ ਰਕਉ ਮੇਰੇ ਬੰਧੋ ਕੈ ਸੇ ਕੈ ਸੇ ਕੈ ਸੇ ਕੈ ਸੇ
 ਰਾਤੁ ਪੁਰੈ ਜੋ ਰਾਗੁ ਨਾ ਬਿਨਾ ਅਰਿ ਕਰਿ ਨ ਜਾਨੈ। ਮੇਰੇ
 ਜੋ ਕੈ ਕੈ ਕੈ ਕੈ ਕੈ ਕੈ ਕੈ ਕੈ ਕੈ ਕੈ ਕੈ ਕੈ ਕੈ ਕੈ
 ਨਰਾਨ ਦੀ ਰਾਖਾ ਅਰੁ ਜੋ ਨਾਮੁ ਪਕੈ ਬੰਧਨ ਤੇਵਰੀ ਪਰਾਸਰੁ
 ਸਕੈ ਸੁਖਹੁ ਪਾਏ। ਜਬ ਰੇਵਨ ਅਰੁ ਪਕਾਨੀ ਦੁਕਾਰੁ ਰਾਤੁ
 ਜੀਵਨ ਅਰੁ ਮਰਨ ਕਰਮੁ ਪੈਦਾ ਜਾਏ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਨਾਮੁ

ਪੁਸ਼ਪਕਾਸੁ ਨਹੀ ਰੁਝਤੇ ਪਕਾਸਹਾਖ ਤੇਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸਾਬਿ /
 ਥੈ ਮਗਨੁ ਹੋ ਜੋ ਪਹੀ ਪਕਾਰਨ ਉਗਾਸੀ ਮੈ ਨਾਲਤਾਹੈ ਸੀਤ
 ਪਹੀ ਉਪਦੇਸਕਰਤੇ ਹੋ ਜੋ ਨਾਮੁ ਹੁਪਕਾਤਿਆਗੁ ਕਰਾਅਰੁ
 ਆਦ ਅੰਤ ਨਗਾਂਇ ਵਕਉਦੇਖਾ ਜੋ ਕਾਂਮੁ ਅਰਕੈ ਪਅਰਾਇ
 ਦੀਆ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਕੀਆਹੈ ਰੀ ਹੈ ਜਨਬ ਨਾਮੁ ਹੁਪਕਾਤੈ
 ਨੇਤਿਆਗੁ ਕੀਆਪਾਹਿ ਸਭ ਕਾਂਮ ਤੇਰਹੀ ਜਾਤੀਹੈ ਹੋਮੇ ਕੋਰੋ
 ਹਜੁ ਬਾਤਿ ਤੋਪਹੀ ਪਗਟੁ ਕਰਤਾਹੈ ਕਹੁ ਜੋਨਤੁ ਪਕਾਸਹੁ ਅਰ
 ਨਮੇ ਮੈ ਕੋਏ ਕਨਾਗਾਂਇ ਵਹੀਹੈ ਪਰਅਤੀਤੁਹੈ ਮੈ ਕੋਕਹਾਤੁਮ
 ਮੈ ਸਾਕਛੁ ਕਹਤੇਹੈ ਜਿਸਾਬਿ ਥੈ ਅਤੀਤੁ ਅਰਕਿਹਸਤਰੇ
 ਨੇਨਹੀ ਅਰਬਹੁ ਤਕਹਤੇਹੈ ਜੁਅਤੀਤੁਹੈ ਪਰਾਸਰਕਹ
 ਮਿਹੀ ਅਤੀਤੁਹੈ ਏਹੋ ਜੋਗੋ ਬਿਰਹੈ ਅਉਰਕਉ ਨਹੀ ਜਬ
 ਤੈਨੇ ਮੈ ਸੇਜਾਨਾਤਉਕਹਾਅਤੀਤੁ ਅਰਕਿਹਸਤੁ ਮੈ ਕੋਕਹਾਜ
 ਬਮੈ ਮੁਲਾਪਹੀ ਕਛੁ ਨਹੀ ਤਉਕਿਆਹੋ ਵਉਪਾ ਪਰਾਸਰਕ
 ਹਾਜੇ ਅਤੀਤੁ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਤਉਕਾ ਲਦੁਖਦੇਵੈ ਗਾ ਮੈ ਕੋਕਹਾਮੁ
 ਸੁਕੈ ਕਾਲਕਾਰੈ ਨਹੀ ਰਹਾ ਜਾਨਾਹੈ ਜੋ ਸਰਬਾਨਾਗਾਂਇ ਵਹੈ ਜਬ
 ਨਾਮੁ ਹੁਪ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੇਨਾ ਸਹੁਏ ਤਉਕਾ ਲਗੀ ਨਾਮੁ ਹੁਪ ਪੈਤਾ ਤੇਕ
 ਹੋਹੈ ਪਰਾਸਰਕਹਾਂਤੁ ਭੀ ਸੁਹਪੁਆਸੁ ਹਕੀਕਾ ਸੁਦਵਕਰਾਤ
 ਬਮੈ ਕੋਕਹਾਅਤੀਤੁਹੈ ਤਹੈ ਅਪਨਾਭੇਖੁ ਮੁਸਕਉਕਿ ਪਾਕਰੀ
 ਜੀਐ ਪਰਾਸਰਕਹਾਅਤੀਤੁ ਬਿਥੈ ਕੋਕੁ ਨਹੀਹੈ ਜੋ ਕੋਈਭੈ

ਮੈਂ ਤੇ ਕਹਾ ਯੁ ਪਕੀ ਕਥਾ ਕਹਾ ਪਰਾਸਰਕ
ਹਾਤੁ ਸੁਕੋ ਕੀ ਸਕੈ ਨਹੀ। ਤੁਸਕਉ ਰਸਮੁ ਕਰਣਾ ਜੋਗੁ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੇ ਕਹਾ ਮੈਂ ਰਉ
ਨਹੀ ਈ ਸੁਰਹੈ। ਕਿ ਆਈ ਸੁਰਕਉ ਨਲਾਵਤਾ ਹੈ। ਪਰਾਸਰਕ ਹਾ ਕਿਸਕੀ
ਸਕਤ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਈ ਸੁਰਕੋ ਜਲਾਵੈ। ਮੈਂ ਤੇ ਕਹਾ ਕਥਾ ਯੁ ਪਕੀ ਕਹਾ ਪਰਾਸ
ਰਕ ਹਾਤੁ ਪਕੇ ਆਸਮੁ ਤੀ ਨਸੀਤ ਅਪਤਕਾਂ ਮਹੈ। ਅਪਤਕਾਂ ਮੁਕਹੀ ਅੰ
ਆਚਾਰ ਆਇ ਪੁਤਰੁ ਹੈ। ਪਰਾਸਰਕ ਹਾ ਮੈਂ ਸੇ ਮੁਕਹੀ ਸੀਤੁ
ਕਉਗਾ ਨੁਪੁਤ੍ਰ ਸੇ ਪੰਨ ਨਕਵੁ ਨਥਾ। ਆਇ ਸੀ ਬਾਤਿ ਪਹੁਤੁ ਸੁਕੈ ਏਕਕ
ਥਾ ਕਹੈ। ਜਨੁ ਰਹਾਤੁ ਪਸਿਆਇ ਫਕੀ ਜੋਗਾ ਜਾਵੇ ਵਤਿ ਉਕਾ ਪੈ
ਕਰਨੇ ਲਾਗਾ। ਜਗਤੀ ਨੁ ਮਸਤੁ ਪੁਕਰਤੇ ਬੀਤੇਤ ਬਾਇ ਫਕ ਹਾਤੁ
ਆਤ ਬਜਨੁ ਰਹਾਤੁ ਫਕੀ ਦੇਖ ਕਰਹਾਸਾ ਅਰਪੁ ਫੁਪੇ ਫਿੰ ਫਤੁ
ਕਉਨਹੈ। ਅਰਮੁ ਸੁਪਰੁ ਜੋਦੀ ਆਲੁ ਪੁਆ ਹੈ ਕਿ ਆਵੇ ਵੇਗਾਤ
ਬਾਇ ਫਕ ਹਾਤੁ ਮੇਰੇ ਨਿਅਤਿ ਤੈ ਨੇ ਮੈਂ ਸੀਕ ਠਨੁਤ ਪਸਿਆ ਕਰੀ ਹੈ।
ਜਬ ਆਇ ਆਰੀਤ ਬਪੁ ਫੁਤਾ ਹੈ ਤੁੰ ਕਉਨਹੈ। ਜੋ ਤੇ ਗੀਇ ਫੁਪੇਇ
ਸੁਦੇਵੈ। ਜਨੁ ਰਹਾਤੁ ਕਹਾਤੁ ਸੁਕੈ ਆਪਨੀ ਸਕਤ ਦੇ ਨੇਕੀ ਹੈ। ਅਸ
ਵਾਕਿ ਸੀ ਅਭਿਰਤੇ ਦਿਲਾਤਾ ਹੈ। ਫਿੰ ਫਕ ਹਾਤੁ ਸੁਪੈ ਸਕਤ ਨਹੀ ਪ
ਰਬਾਹਾ ਪੈ ਚੇਨਤੀ ਕਰੀ ਗਾ। ਜੋ ਤੇ ਗੀਇ ਫੁਪੈ ਸੁਦੇਵੇ ਗਾਤੁ ਬਜ
ਨੁ ਰਹਾਤੁ ਕਹਾਤੁ ਸੁਤਕੁ ਪੰਨ ਨੁ ਨਹਾ। ਅਬੁ ਬਾਹਾ ਕੀਤ ਪ
ਸਿਆ ਕਰੀ ਗਾ। ਬਪੁ ਨਸੁ ਮੇਰ ਕੀ ਗੁ ਫਾਬਿਖੈ ਨਾਇ ਕਰੁ ਬਾਹੀ
ਤੁਪਸਿਆ ਲਾਗਾ ਕਰਨੇ। ਤਬੁ ਰਾਹ ਮਸੁ ਬੀਤੇਤ ਬਾਹਾ ਕੀ
ਦਰਸੁ ਦੀਆ। ਅਰਕ ਹਾਤੁ ਪੁਤ੍ਰ ਤੁੰ ਪੀਨਹੈ। ਮੇਰੇ ਨਿਅਤਿ ਤੈ ਨੇ ਕਰਨੁ
ਤੁਪਸਿਆ ਕਰੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਸੁਪਹਾਦੀ ਆਲੁ ਰਾਇ ਆਰੀ ਕਵੁ ਮਾਗੁ।

ਖਤੇ ਅਤੀਤੁ ਪੋਵੈ ਵਹੀ ਅਤੀਤੁ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੇ ਕਹਾ ਯੁ ਪਕੀ ਕਥਾ ਕਹਾ ਪਰਾਸਰਕ
ਹਾਤੁ ਸੁਕੋ ਕੀ ਸਕੈ ਨਹੀ। ਤੁਸਕਉ ਰਸਮੁ ਕਰਣਾ ਜੋਗੁ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੇ ਕਹਾ ਮੈਂ ਰਉ
ਨਹੀ ਈ ਸੁਰਹੈ। ਕਿ ਆਈ ਸੁਰਕਉ ਨਲਾਵਤਾ ਹੈ। ਪਰਾਸਰਕ ਹਾ ਕਿਸਕੀ
ਸਕਤ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਈ ਸੁਰਕੋ ਜਲਾਵੈ। ਮੈਂ ਤੇ ਕਹਾ ਕਥਾ ਯੁ ਪਕੀ ਕਹਾ ਪਰਾਸ
ਰਕ ਹਾਤੁ ਪਕੇ ਆਸਮੁ ਤੀ ਨਸੀਤ ਅਪਤਕਾਂ ਮਹੈ। ਅਪਤਕਾਂ ਮੁਕਹੀ ਅੰ
ਆਚਾਰ ਆਇ ਪੁਤਰੁ ਹੈ। ਪਰਾਸਰਕ ਹਾ ਮੈਂ ਸੇ ਮੁਕਹੀ ਸੀਤੁ
ਕਉਗਾ ਨੁਪੁਤ੍ਰ ਸੇ ਪੰਨ ਨਕਵੁ ਨਥਾ। ਆਇ ਸੀ ਬਾਤਿ ਪਹੁਤੁ ਸੁਕੈ ਏਕਕ
ਥਾ ਕਹੈ। ਜਨੁ ਰਹਾਤੁ ਪਸਿਆਇ ਫਕੀ ਜੋਗਾ ਜਾਵੇ ਵਤਿ ਉਕਾ ਪੈ
ਕਰਨੇ ਲਾਗਾ। ਜਗਤੀ ਨੁ ਮਸਤੁ ਪੁਕਰਤੇ ਬੀਤੇਤ ਬਾਇ ਫਕ ਹਾਤੁ
ਆਤ ਬਜਨੁ ਰਹਾਤੁ ਫਕੀ ਦੇਖ ਕਰਹਾਸਾ ਅਰਪੁ ਫੁਪੇ ਫਿੰ ਫਤੁ
ਕਉਨਹੈ। ਅਰਮੁ ਸੁਪਰੁ ਜੋਦੀ ਆਲੁ ਪੁਆ ਹੈ ਕਿ ਆਵੇ ਵੇਗਾਤ
ਬਾਇ ਫਕ ਹਾਤੁ ਮੇਰੇ ਨਿਅਤਿ ਤੈ ਨੇ ਮੈਂ ਸੀਕ ਠਨੁਤ ਪਸਿਆ ਕਰੀ ਹੈ।
ਜਬ ਆਇ ਆਰੀਤ ਬਪੁ ਫੁਤਾ ਹੈ ਤੁੰ ਕਉਨਹੈ। ਜੋ ਤੇ ਗੀਇ ਫੁਪੇਇ
ਸੁਦੇਵੈ। ਜਨੁ ਰਹਾਤੁ ਕਹਾਤੁ ਸੁਕੈ ਆਪਨੀ ਸਕਤ ਦੇ ਨੇਕੀ ਹੈ। ਅਸ
ਵਾਕਿ ਸੀ ਅਭਿਰਤੇ ਦਿਲਾਤਾ ਹੈ। ਫਿੰ ਫਕ ਹਾਤੁ ਸੁਪੈ ਸਕਤ ਨਹੀ ਪ
ਰਬਾਹਾ ਪੈ ਚੇਨਤੀ ਕਰੀ ਗਾ। ਜੋ ਤੇ ਗੀਇ ਫੁਪੈ ਸੁਦੇਵੇ ਗਾਤੁ ਬਜ
ਨੁ ਰਹਾਤੁ ਕਹਾਤੁ ਸੁਤਕੁ ਪੰਨ ਨੁ ਨਹਾ। ਅਬੁ ਬਾਹਾ ਕੀਤ ਪ
ਸਿਆ ਕਰੀ ਗਾ। ਬਪੁ ਨਸੁ ਮੇਰ ਕੀ ਗੁ ਫਾਬਿਖੈ ਨਾਇ ਕਰੁ ਬਾਹੀ
ਤੁਪਸਿਆ ਲਾਗਾ ਕਰਨੇ। ਤਬੁ ਰਾਹ ਮਸੁ ਬੀਤੇਤ ਬਾਹਾ ਕੀ
ਦਰਸੁ ਦੀਆ। ਅਰਕ ਹਾਤੁ ਪੁਤ੍ਰ ਤੁੰ ਪੀਨਹੈ। ਮੇਰੇ ਨਿਅਤਿ ਤੈ ਨੇ ਕਰਨੁ
ਤੁਪਸਿਆ ਕਰੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਸੁਪਹਾਦੀ ਆਲੁ ਰਾਇ ਆਰੀ ਕਵੁ ਮਾਗੁ।

ਜਨੁ ਰਹ ਬੁਕਹਾ ਤੇ ਰੇ ਨਿਕਟਿ ਭੰਡੁ ਕਮੰਡਲੁ ਵਿਡੇ ਕੁ ਅਭਿਰਕਛੁਰੇ
 ਖਨੁ ਨ ਹੀ ਕਹਾਂ ਤੇ ਦੇਵੈ ਗਾਥਾ ਬੁਕਹਾ ਕਹਾਂ ਜੋ ਚਾਹੈ ਅਰੁ ਮੈ ਕਹੈ ਤੈਸੇ
 ਹੀ ਹੋਇ। ਪਰੁ ਦਾਤਾ ਸਰਬ ਕਾਂ ਮਨਾ ਕਾ ਬਿਸੁ ਪੈ। ਜਨੁ ਰਹ ਬੁਕਹਾਂ
 ਤੁਝੈ ਸੇ ਮੇ ਗਾਥੈ ਜਨੁ ਨ ਰਹਾ ਬਿਸੁ ਸੇ ਮਾਗੈ ਗਾਥਾ ਬੁਕਹਾ ਮਾ
 ਕਹਾਂ ਦਰਸੁ ਮੇ ਗਾਥੈ ਪਛਲੁ ਨਹੀ ਕਿਛੁ ਮਾਂਗੁ। ਜਨੁ ਰਹ ਬੁਕਹਾ ਕ
 ਹੁ ਬਿਸੁ ਕੈ ਦੇਖਿ। ਜਬ ਉਸਕ ਉਦੈ ਖੈ ਜੋਇ ਛੁਹੈ ਹੀ ਸੇ ਮਾਗੈ
 ਗਾਥਾ ਤਬ ਬੁਕਹਾ ਮੰਤ੍ਰ ਉਪਦੇਸੁ ਕੀ ਆ ਅਰੁ ਕਹਾਂ ਬੁਕਹਾ ਸੁਖਿ
 ਖੈ ਜਾਇ ਅਰੁ ਇਸੁ ਮੰਤ੍ਰ ਕਉ ਪਨੁ। ਬਿਸੁ ਕਾ ਦਰਸੁ ਪੈਵੈ ਗਾਥਾ ਬੁਕਹਾ
 ਜਨੁ ਰਹ ਬੁਕਹਾ ਕੇ ਆਸੁ ਮੁਗਾਇਆ ਅਰੁ ਪਟਾਸੁ ਤਪਸਿ ਆਕਰੀ
 ॥ ਤਬ ਬਿਸੁ ਰਹੁ ਰਹੁ ਜਦ ਰਸੁ ਗਾਨੁ ਅਰੁ ਰਹੁ ਰਹੁ ਦੀ ਆ ਅਰੁ
 ਜਨੁ ਰਹ ਬੁਕਹਾ ਕੈ ਦੇਖੁ ਕਹ ਬੁਕਹਾ ਜਨੁ ਰਹ ਬੁਕਹਾ ਭਿਕਰੁ ਭੰਡੁ ਉਤਕਰੀ
 ॥ ਤਬ ਬਿਸੁ ਕਹਾ ਕਛੁ ਮਾਂਗੁ। ਜਨੁ ਰਹ ਬੁਕਹਾ ਮਾਂਗੈ ਗਾਥਾ ਬੁਕਹਾ ਤੇ
 ਦੇਵੈ ਗਾਥਾ ਬਿਸੁ ਕਹਾ ਆਪਸੈ ਦੇਵੈ ਗਾਥਾ ਅਭਿਰਕਉ ਨਹੀ ਆਪਹੀ
 ਆਪਹੀ। ਜਨੁ ਰਹ ਬੁਕਹਾ ਇੰਦੁ ਅਰੁ ਬੁਕਹਾ ਕਉ ਤਉ ਪਹੀ ਸਕਤ ਨਹੀ
 ॥ ਤੁਸੁ ਕਉ ਕਿਉ ਕਹੈ। ਬਿਸੁ ਕਹਾ ਵਹੁ ਆਪਨੇ ਸਹੁ ਪਕਾਰੀ ਆਨੁ ਨਹੀ
 ਰਾਖਤੇ ਅਰੁ ਆਪਕੈ ਨਹੀ ਜਾਨਤੈ। ਅਰੁ ਮੈ ਜਾਨਤੈ ਤੈ ਆਪਹੀ ਆਪੁ
 ਹੀ। ਮੁਸਾਬਿਖੈ ਦੇਵੈ ਤਨਹੀ। ਸਾਹੀ ਵਿਸੁ ਵਿਖੈ ਪਕਾਸੁ ਮੇਰਾ। ਜਨੁ ਰਹ
 ਰਹੁ ਕਹਾ ਮੇਰਾ ਤੁਸੁ ਸੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰੇ ਜਨੁ ਪੈ। ਮੈ ਨੇ ਭੀ ਆਪਨੁ ਸਹੁ ਪਜਾ
 ਨਾਹੈ ਮੈ ਹੀ ਜਨੁ ਤੇ ਆਇ ਅਰੋ ਤਹਾਂ ਜਾਇ। ਬਿਸੁ ਕਹਾ ਜੇ ਜਾਨਤੈ
 ਬਾਤ ਉਦੈ ਤੀ ਅਉ ਪੁਤਪਸਿ ਆ ਅਰੁ ਕਸਟ ਤੈ ਕੇ ਕਿਉ ਕੀਆ ਤਬ ਜ

ਨੂਰੁ ਰਸੁ ਕਹਾਂ ਤੁਮਾਰੇ ਦਾ ਵੀ ਪਰੀਖਿਆ ਕਰਤਾ ਪਰ ਦੇਖਾ ਨਾ ਏਕੁ
 ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜੋ ਨ ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਕੇ ਦੇ ਤਾਹੇ ਨ ਕੋਈ ਲੇ ਰਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਹੋ ਮੈ ਤੇ
 ਜਿਥਾ ਸੰਤੁ ਕਉ ਚਾਹਨਾਈ ਸੁਰਕੀ ਜੋ ਠਾ ਕਰੁ ਤੀ ਨੁ ਲੇ ਕੁ ਕਾਹੈ। ਤੇਰਾ
 ਜਾ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਸੀ ਕਿ ਆਪੁ ਜਨ ਨਹੈ। ਮੈ ਤੇ ਕਹਾਂ ਕਹੁ ਦੁਸੰਤ ਕਿਉ ਕਰਨਾ
 ਏ। ਪਰ ਸਰਕਾ ਅਪਨੁ ਕਾਂ ਮੁਦੁ ਸੰਤੁ ਅਪਨੇ ਸਹੁ ਪਾਹਿ ਆਏ ਥੇ
 ॥ ਮੈ ਤੇ ਕਹਾ ਸਹੁ ਪਤ ਉਏ ਕਹੈ। ਏਕੁ ਤਾ ਬਿਖੈ ਆਵਣਾ ਵਣਾ ਕੈ ਸਹੈ
 ਤਾਹੈ। ਪਰ ਸਹੁ ਕਹਾਂ ਏ ਸਪੁਸਤੁ ਪਰ ਏ ਕੁ ਕਸਾ ਸੁ ਵ ਨੁ ਕਰਾ ਅਰੁ ਨਿ
 ਸੈ ਕਰੁ ਆਵਣਾ ਵਣਾ ਰੀ ਸਹੁ ਪਹੀ ਬਿਕੈ ਹੈ।

ਦੇਵ ਕੀ। ਏਕੁ ਸਮੇਵਾਂ ਮੁਦੇ ਵਤ ਪਸਿਆ ਕੇ ਨਿਮਤੁ ਬਾਦੁ ਕਾ
 ਸੁਮੁ ਬਿਖੈ ਆਇਆ। ਏਕੁ ਹਾ ਬੁਥਿ ਮੈ ਨੂੰ ਮੁਦੇ ਕੁ ਹਾ ਬੁਥਿ ਮੈ ਕ
 ਮੰਡਲ ਬਾ ਮੈ ਹੁਸਾ ਅਰੁ ਪੁਛਾ ਕਿ ਪੇਹੁ ਪਮੇ ਹੇ ਨੁ ਸੁ ਕਉ ਕਿਸੀ ਸੈ ਨੇ
 ਹਾ ਅਰ ਕਿਸੀ ਸੈ ਨੁ ਸੁ ਸੈ ਵੇਹੁ ਨਹੀ। ਨੂੰ ਹੁ ਹਾ ਬੁਥਿ ਮੈ ਲੇ ਏ ਤੇ ਕਿਆ
 ਪੈ ਜਨ ਨਹੈ। ਵਾਂ ਮੁਦੇ ਵਕ ਹਾ ਮੇਰਾ ਤੁੰ ਪੀ ਵੈ ਰੀ। ਮੈ ਸਹ ਬੁਥਿ ਵਹੁ ਪ
 ਵੇਖਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਬੁਥਿ ਮੈ ਨੇ ਆਪਹੀ ਆਪੁ ਪੀ। ਅਰ ਤੁੰ ਕਹਤਾ ਹੈ ਕੈ
 ਵੁ ਕਰਤ ਉਸਿ ਵਹੁ ਪਹੈ ਵੈ। ਤਤੇ ਤੁ ਸੁ ਕਉ ਨੂੰ ਹੁ ਦੇ ਵਣਾ ਕੈ ਕਹੈ। ਬ
 ਹੁ ਨ ਮੈ ਨੇ ਕਹਾ ਕ ਮੰਡਲ ਕਹੈ ਕੈ ਲੀ ਆਹੈ। ਵਾਂ ਮੁਦੇ ਵਕ ਹਾਂ ਗੋ ਬਿੰਦ
 ਵਿ ਤੇ ਕੁ ਜੈ ਮੰਡਲ ਪਹੈ ਨੁ ਸਕੈ ਪੈ ਤਾਹੀ। ਬਹੁ ਨ ਮੈ ਨੇ ਕਹਾ ਨੇ ਕਹਤਾ ਹੈ
 ਸਹ ਬੁਥਿ ਵਹੈ ਤਉ ਸਿ ਵਕੈ ਪੈ ਤਾਹੈ। ਵਾਂ ਮੁਦੇ ਵਕ ਹਾ ਕਰਤਾ ਸਹ ਬਕਾ
 ਮੈ ਕਾ ਸਿ ਵਹੈ ਜੈ ਮੈ ਸੇ ਕਹਾ ਤਉ ਕਿ ਆਪਾ ਠਾਹੈ। ਬਹੁ ਨ ਮੈ ਨੇ ਕਹਾ
 ਕਹਾਂ ਤੇ ਆਪਾਹੈ। ਅਰ ਕਹਾਂ ਜਾਹੀ ਗਾ। ਵਾਂ ਮੁਦੇ ਵਕ ਹਾਂ ਨਕਹੀ ਸੀ ਆ

ਇਆ ਤੇ ਨਕਾਉਗਾ ਮੈਂ ਨੇਕਾ ਜੋ ਮੈਂ ਨੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਜੁ ਤੁ ਆਇਆ ਹੈ।
 ਦਮੁ ਦੇਵਕਾ ਤੁ ਕਵਨੁ ਹੈ ਮੈਂ ਨੇਕਾ ਜੋ ਸਿਵ ਹੈ ਤਉ ਆਵਨ ਅਰ
 ਤਪਸਿਆ ਕਰਣੀ ਗੀ ਸਿਵ ਹੈ। ਦੁ ਐ ਤੁ ਨਹੀ। ਪਾਹਿ ਸਰੀਰੁ ਪੰ
 ਚਕੁ ਤਕ ਹੈ ਤਉ ਦੇਖ ਪੁਪ ਚਕੁ ਤਕ ਹਾਂ ਗਏ। ਅਰਕ ਹਾਂ ਆਏ।
 ਜਿਉ ਪੈ ਤਉ ਹੀ ਹੈ। ਪੈ ਮੈਂ ਨੇ ਸਚੈ ਕਰ ਜੋ ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਗੀ
 ਸਕੁ ਪੈ। ਅਰ ਸੁਣ ਉਨ ਤੀ ਨੁ ਸੰਤੁ ਮਹਿ ਦੇਵ ਮੈਂ ਆਵੁ ਸਗ
 ਅਵਸੁ ਤਦ ਤਾ ਕੇ। ਤੀ ਸਗਵਾਂ ਮੁ ਦੇਵ। ਯੁ ਹਕੇ ਨਿਕਟਿ ਗਏ।
 ਉਸ ਨੇ ਦੇਖ ਜੋ ਸੰਤੁ ਆਏ। ਦੇਖ ਕਰ ਆ ਮੈਂ ਦੇਉ ਨਕਰ ਆਉ
 ਆ ਅਗਮਿ ਲਾ ਮੈਂ ਨੇਕਾ ਪੈ ਯੁ ਹਜੁ ਤੈ ਨੇ ਜਾਨ ਪੈ ਜੁ ਪਾਹਿ ਸੰਤੁ
 ਤਉ ਹਮ ਸੰਤੁ ਨਹੀ। ਜੇਹ ਮੁ ਸੰਤੁ ਤੈ ਤਉ ਅਰ ਯੁ ਪਦਵੀ ਆਗ
 ਤੇ। ਯੁ ਹਕਾ ਤੁ ਮਕ ਉਸੰਤ ਕਪ ਤੈ। ਤਬ ਅਵਸੁ ਤਕ ਕਰ ਜੋ
 ਮੈਂ ਤਉ ਸੁਪ ਨੁ ਅਰ ਮੁ ਰਖ ਕਹਾਂ ਹੈ। ਯੁ ਹਕਾ ਤੁ ਕਵਣੁ ਹੈ।
 ਅਵਸੁ ਤਕਾ ਤੁ ਹੀ ਹੈ। ਯੁ ਹਕਾ ਮੈਂ ਕਉ ਏਹੀ। ਅਵਸੁ
 ਕਹਾਂ ਹੈ। ਬਹੁ ਨੁ ਯੁ ਹਕਾ ਤੁ ਕਵਣੁ ਹੈ। ਅਵਸੁ ਤਕਾ ਮੈਂ
 ਮੈਂ ਹੀ ਹੈ। ਯੁ ਹਕਾ ਜੋ ਤੁ ਹੀ ਹੈ। ਤਉ ਕੁ ਪਤੇ ਗਾ ਕਿਆ ਹੈ।
 ਅਵਸੁ ਤਕਾ ਜੋ ਕੁ ਪਤੇ ਗਾ ਹੈ। ਯੁ ਹਕਾ ਕੁ ਪਮੇ ਗਾ ਕਿਆ
 ਹੈ। ਅਵਸੁ ਤਕਾ ਜੋ ਕੁ ਪਤੇ ਗਾ ਮਹਾ ਹੈ। ਯੁ ਹਪਾ ਸਿਵ ਚਨੁ
 ਸੁਣ ਕਰ ਅਸਚ ਕਜੁ ਮਾਨੁ ਹੁਆ ਜੁ ਮੈਂ ਕਿਆ ਕਰੋ। ਤੁ ਸ
 ਨੀ ਹੁਆ। ਤਬ ਅਵਸੁ ਤਕਾ ਤੁ ਸੀ ਮਤੁ ਹੀ। ਯੁ ਹਕਾ
 ਪਸੁ ਚਲਤਾ ਨਹੀ। ਅਵਸੁ ਤਕਾ ਇਸੀ ਕਾਰਨੁ ਤੈ ਤੈ ਨੇ।

ਵਲੁ ਪਦਵੀ ਚਾਹੀ ਥੀ ਜੇ ਬਹੁਤ ਕਾਲੁ ਅਟਲੁ ਹੋਗਾ।
ਤੂੰ ਆਪੁ ਅਟਲੁ ਅਰੁ ਅਟਲੁ ਪਦਵੀ ਚਾਹੀ ਤੁਝ ਕਉ
ਸਜਾ ਨ ਆਈ। ਹੋ ਯੁਕਤੈ ਨੈਕ ਬੀ ਸੁਨਾਹੈ। ਜੇ ਆਤਮਾ
ਸੁਭੁ ਆਮ ਅਰਜੇ ਕਰੇ ਦੇਹ ਨਾ ਸੀ। ਤਉ ਜਾਨ ਜੈ ਸੇ ਬਾਸਤ
ਪੁਗਣਾ ਉਤਾਰ ਕਰਨਾਇਆ ਪਹਿਰੀਤਾਹੈ। ਤੈ ਸੇ ਆਤਮਾ
ਰੀਰ ਕੀ ਤਿਆਗੁ ਕਰੁ ਅਉਰੁ ਸਰੀਰੁ ਲੇਤਾਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਸਰੀਰੁ
ਭੀ ਏਕੁ ਹੀ। ਹੋ ਯੁਕਤੈ ਨਹੀ ਚਾਹੁ ਜੇ ਸਰੀਰੁ ਮੇਰਾ ਸਦਾ
ਹੋ। ਕਿਸ ਕਾਰਨੁ ਤੇ ਜੁ ਅਥ ਨਾ ਸੀ। ਤਿਸਾ ਬਿਖੈ ਕਰੁ ਦੁਨ
ਹੀ ਜੇ ਉਸ ਕਰੁ ਸੀ ਅਥਿ ਨਾ ਸੀ ਕੀ ਕੀ। ਸੇ ਆਪੁ ਸੇ
ਪੁਰੇ। ਜਬ ਈਸੁ ਰਤੁ ਸੁਪਰਾਦਿਆ ਜਤੁ ਉਤੇ ਨੈਕੀਆ
ਗਾ। ਪਹਿਰਿ ਅਟਲੁ ਪਦਵੀ ਐ ਸੇ ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਏਕ ਨਗਰੁ ਬਿ
ਖੈ ਪਰ ਬਤੁ ਹੋਇ ਅਉਰੁ ਉਸ ਕੀ ਸਿਖਰੁ ਪਰੁ ਏਕੁ ਮੰਦਰੁ ਬ
ਨਾਈ। ਤਉ ਕਿ ਆਵ ਸੇ ਖਤਾਰੁ ਈ। ਤਬ ਯੁਕਤਾ ਕਰੈ
ਜੁ ਸਰੁ ਪਕੈ ਕੈ ਸੇ ਪਾਈ। ਅਵਤੁਤ ਕਹਾ ਜਉ ਨ ਸੇ ਆਗੁ ਤੇ
ਨੈ ਅਟਲੁ - ਪਦਵੀ ਪਾਈ। ਉਸੀ ਮਾਰਗੁ ਆਤਮਾ ਕਉ
ਦੁਖਾ। ਯੁਕਤਾ ਦੁਖਾ ਮਾਰਗੁ ਮੁਸਕੈ ਬਨੁ ਦੁਖਾ। ਅਵਤੁ
ਤਤੁ ਸੀ। ਯੁਆਂ ਦਿਖੈ ਦੁਖਾ ਪਹਿ ਮਾਰਗੁ ਜੇ ਆਤਮਾ
ਦਿਖੈ ਅਉਰੁ ਕਉ ਨਹੀ। ਯੁਕਤਾ ਮਾਰਗੁ ਕਹਾ ਜਉ ਨਿਸੁ
ਜੀ। ਆਵ ਮੁਦੇ ਦੁਖਾ ਪਖ ਮੇਸਤ ਮੰਗੁ ਸੰਤੁ ਹੁਕਾ ਕੀਰੀ

ਆਨਕੇਗਿਆਤਾਏ। ਦੁਤੀਏਵਚਨੁਦੇਸਸਾਸਤ੍ਰਕੇਸੁਨਲੇਖ
 ਹਉਨਪਰਪਰਤੀਤੁਕਰਨੀ। ਅਰੁਬੀਚਾਰਕਰਨਾਕੀਏਹੁਸ
 ਹੀਰਜੇਨਜੁਪੈਇਸਾਬਿਖੈਚੈਤੰਨੁਕਉਨਹੈ। ਯੁਹਕਭਾਨਾਈ
 ਤਾਹੈਨੁਚੈਤੰਨੁਪੈਅਰੁਚੈਤੰਨੁਪੈਰਉਕੀਆਏ। ਫੁਮੁਦੇਵਕਾ
 ਸਤਿਕਿਨੁਅਨੰਦਪੈਤ੍ਰ। ਯੁਹਕਹਾਮੁਸ਼ਕੀਏਗਾਗਉਪਦੇ
 ਸਕਰੀ। ਫੁਮੁਦੇਵਕੁਸ਼ੀਰੁਆਤਥਮੈਨੇਕਭਾਪੀਏਗ
 ਗੁਪੈਜੇਤੁਯੁਪਨਹੀ। ਜਬਤੰਨਹੀਤਉਕੀਆਕਰਤਾਏ।
 ਯੁਹਕਹਾਮੈਨਹੀਤਉਕਉਏਹੈ। ਮੈਨੇਕਹਾਜੇਮੈਹੀ। ਯੁਹਕ
 ਭਾਨੁਤੰਨੁਪੈਤਉਮੈਕੈਸੈਨਹੀਹੈ। ਤਥਮੈਨੇਕਹਾਅਦੁਤੀਹੈ
 । ਜਬਯੁਹਕਹਾਜੇਤੰਨੁਅਦੁਤੀਹੈਤਉਮੈਗੀਅਦੁਤੀਹੈ।
 ਤਥਮੈਨੇਕਹਾਅਬਰਹੁਅਟਲੁਪਦਵੀਕੈਸੈਹੈ। ਯੁਹਕ
 ਹਾਕਪਦੁਮਾਕੁਹੈ। ਮੈਨੇਕਹਾਕਉਚਹਨਾਕਹੀਤੈਨੇ। ਅਰ
 ਹਮਰੀਨੇਹਸੇਜੁਹਮਾਕੀਆਕਾਂਅਕਰਨੇਆਏਹੈ। ਆਤਮਾਤ
 ਉਆਪਸੀਆਪੁਹੈ। ਤਤੇਯੁਹਕਉਕੀਆਕਰੀ। ਤਥਯੁਹ
 ਕਹਾਏਪਰਾਥਮੁਸ਼ਕਉਇਫੁਮੁਕਤਰੀਹੈ। ਮੈਨੇਕਹਾਥਾ
 ਸਨਾਕਾਤਿਆਗੁਕਰਾ। ਯੁਹਕਹਾਫਾਨਾਕੁਨੁਕੀਨਿਆਈ
 ਮਨਕਉਪਕਰਾਏ। ਅਰਉਪਦੇਸਕਰਤਾ। ਮੈਨੇਕਹਾਥੈਗਾਗੁ
 ਕਰਜੇਮੈਨਹੀਹੈ। ਜਬਤੰਨਹੀਤਥਥਸਨਾਕਹਾਏ। ਤਥਯੁ
 ਹਕਹਾਜੇਥੈਗਾਗੁਕੀਆਏ। ਰੇਮੈਕੈਸੈਥੈਗਾਗੁਯੁਹਕੀਕਰਾਜ
 ਉਸਕਾਹਉਮਤੁਨਾਗਾ। ਪਰਤੁਸ਼ਕਉਨਹੀਕਰਤਾ। ਕਉਜੇਤੰਨੁ

੧੮

ਮੇਰਾ ਸਿਉ ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਕੇ ਕਹਾਇ ਸੀ ਕਰਨੁ ਨਹੀਂ ਕਹਤਾ ਜੁ ਮੈ
 ਨੇ ਕਹੁ ਤਪਸਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਪਰਾਸਰ ਕਹਾਤੁ ਬ੍ਰਹਮ ਫੁੱਲੈ
 ਸੁਨਿ ਮਤ ਮੈਂ ਨ ਮਹਿ ਦਇਆ ਆਵਤੀ ਪੈ। ਮੈਂ ਕੇ ਕਹਾ ਜੁ ਮੁਖ
 ਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਨੁ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਤਉ ਤੂੰ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮ ਨੁ ਹੋਇਗਾ ਪਰਾਸ
 ਰ ਕਹਾਇ ਸੀ ਕਰਨੁ ਕਹਤਾ ਹੈ ਜੇ ਤੂੰ ਸਿ ਯ ਮੇਰਾ ਨਹੀਂ ਮੁਖ
 ਸੇ ਸਮਾਨੁ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤੁਝ ਮੈਂ ਨੇ ਕਹਾਤੁ ਕਉ ਨਹੀਂ ਪਰਾਸਰ
 ਕਹਾਤੁ ਕਿ ਅਜ ਨੇ ਕਿ ਸਕਾਰਨੁ ਤੇ ਤੂੰ ਅਵਾਇਆ ਪੰਕਾਹ
 ਉਮੈ ਕੈ ਮੈਂ ਬੀਧੁ ਪੈ। ਪਰੁ ਕਥਾ ਧ੍ਰੁਵ ਕੀ ਸਦੁ ਦਕੁ ਗਾਧ੍ਰੁਵ
 ਗਾਥਾ ਸੁ ਕੈ ਮੈਂ ਤਿਆਗੁ ਕਰਉ। ਮੈਂ ਨੇ ਕਹਾਤੀ ਆਗੁਥਾ
 ਸੁ ਕਾ ਅਹੀ ਪੈ। ਜੇ ਏਕੁ ਅਦੁਤੀ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ। ਧ੍ਰੁਵ ਹਾਜੁ
 ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ ਤਉ ਮੈਂ ਕਉ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਨੇ ਕਹਾ ਜੁ ਪਰਤੀਤ ਕਰਨੁ
 ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ। ਧ੍ਰੁਵ ਹਾਜੁ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ ਤਉ ਰਜਨੁ ਰੇਕੀਆ
 ਪ੍ਰੇਜਨੁ ਹੈ। ਮੈਂ ਨੇ ਕਹਾ ਨ ਭਜਨੁ ਕਰਨੁ ਪਸਿਆ ਪਹੀ ਜਾਨ
 ਜੇ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੈ। ਹੇ ਧ੍ਰੁਵ ਸੰਤ ਅਟਲ ਪਦਵੀ ਤੇ ਮੁਕਤੁ ਹੈ।
 ਕਿ ਸਕਾਰਨੁ ਤੇ ਜੁ ਆਪਣੇ ਬੀਚੁ ਮਗਨੁ ਹੈ। ਏਕੁ ਸਮੇਂ ਮੁਖ
 ਉਸਿਦ ਨੇ ਕਹਾਤੁ ਸੁ ਕੰਗਾ ਜੁ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕਾ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਹਾ ਜੇ
 ਲੇਵੁ ਹਾਤੁ ਉਕੀਆ ਤੇਵੁ ਉਗਾ ਤੁਝ ਸਿਵ ਕਹਾ ਤੇਰੇ
 ਨਾ ਬੀਕੈ ਕੈ ਈਚ ਪਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਗੀ। ਜੇ ਚਾਹੇਗਾ ਸੇਈ ਹੋਇ।
 ਮੈਂ ਨੇ ਕਹਾ ਜੁ ਮੈਂ ਈਸੁ ਰਹੇਵੁ ਉਗਾ ਤਉ ਕਿ ਆਤਮਾ ਤੈ ਦੇਵ
 ਤਾ ਕਉ ਮਤ ਸਹਾਇਗੀ। ਜੁ ਪਰਾਸਰੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੀ ਸਰਬ
 ਰਹਿਆ ਤਾ ਤੇ ਮੁਖ ਕਉ ਰਾਜ ਲੇਵੇ ਤੇ ਕਿ ਆਪ੍ਰੇਜਨੁ ਹੈ। ਧ੍ਰੁਵ

ਕਹਾਹੇ ਪਰਾਸਰੁ ਅਟਲੁ ਪਦਵੀ ਤੂੰ ਮੁਸੁ ਸੇਲੋ ਮੈਂ ਨੇ ਕਹਾਮੁ
 ਸੁਕਉ ਕਿਆ ਐ ਨਹੁ ਜੋ ਜੇ ਬੰਧੁ ਦੇਵੈ ਯੁਗਕਰ ਕਬੀ ਏ ਸਤੇ
 ਛੁਟੇ ਗਾਗ ਬਹੁ ਨੁ ਅਵਧੁ ਤਕਉ ਕਹਾ ਤੂੰ ਲੋ ਅਵਧੁ ਤਕਹ
 ਮੁਸੁਕਉ ਏਵਾ ਨਹੀ ਬਹੁ ਨਦਾ ਮੁਦੇ ਵਕਉ ਕਹਾ ਤੂੰ ਲੋ ਵਾਮੁ
 ਦੇਵਕਹਾ ਪਹਨੀ ਚੁ ਬੁਧੁ ਤੁਸੁ ਹੀ ਕਉ ਜੋ ਜਬ ਏ ਕੁ ਸਿਵੁ ਚ
 ਲੁ ਅਹੁ ਅਸਾ ਬਿਤ ਦੇ ਨੇ ਕਉ ਰਸਮੁ ਕਰ ਸਹੀ ਰੁਪਰੁ ਮਲੀ ਪੈ
 ਯੁਗ ਬਨੁ ਬਿਖੇ ਕਮਾ ਸਿਉ ਕੀ ਨਿਆਈ ਪੁਕਰ ਤਾ ਬਾ ਜਿਕ
 ਲੀ ਪਾਰੀ ਅਟਲੁ ਪਦਵੀ ਲੇਵੈ ਪਤ੍ਰ ਪਾਸੁ ਉਸ ਬਨੁ ਬਿਖੇ
 ਬੇਉ ਹਥੇ ਲੇਕਿ ਅੰਤਰੁ ਬਾਹਰੁ ਗੋ ਬਿੰਦਹੀ ਚਲੁ ਕਹਾਹੈ ਜੁ
 ਏ ਸਬ ਤਲੇਵੈ ਯੁਗ ਮੁਰਤ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਕੀ ਨਿਆਈ ਬਿਸੁਪੁ
 ਹੋ ਏ ਕਹਾ ਪ੍ਰਥਮੀ ਪਰਾਗੀ ਨੁ ਪਤ੍ਰਾ ਮੈਂ ਨੇ ਕਹਾਹੇ ਯੁਗ ਜਨੁ
 ਜੇ ਮੈਂ ਨਹੀ ਜਬ ਤੁ ਨਹੀ ਤਉ ਅਟਲੁ ਪਦਵੀ ਕਹਾਹੈ ਅਹ
 ਤੂੰ ਗੋ ਬਿੰਦਹੀ ਪੈ ਯੁਗ ਕਹਾਹੁ ਪਮੇ ਗਕਿਆਹੈ ਅਵਧੁ ਤਕ
 ਹਮੇ ਪੈ ਯੁਗ ਕਹਾਹੁ ਕਉ ਨਹੀ ਅਵਧੁ ਤਕਹਾ ਤੂੰ ਪੈ ਬਹੁ ਨ
 ਯੁਗ ਅਪਨੇ ਬਿਖੇ ਲੀ ਨੁ ਪੁਆ ਮੈਂ ਨੇ ਕਹਾਹੇ ਅਵਧੁ ਤਪਹ
 ਬਾਲਕੁ ਮੁਆ ਅਵਧੁ ਤਕਹਾ ਜਿ ਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵਚਨੁ ਬੁਧੇ ਸ
 ਵਦੁ ਪੁਸੈ ਸੁਣੇ ਪੈ ਵਹੁ ਨੀ ਵਗਾ ਨਹੀ ਗਾਗਾ ਵਾਂ ਮੁਦੇ ਵਕਹਾ ਤੈ
 ਕੰ ਮੁਬੁਗਾ ਕੀਆਹੈ ਜੇ ਗਾਕੁ ਪੁਤ੍ਰ ਕਉ ਮਾਗਾ ਅਵਧੁ ਤਕਹਾ
 ਹਾਨੁ ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਾਹੈ ਸਿਵੁ ਪੈ ਬਹੁ ਨ ਜੇ ਸੇਹਮੁ ਅਪਨੀ ਏ
 ਛੁ ਸੇ ਆਏ ਬੇਹਮ ਤੈ ਸੇ ਗਵਤ ਰਏ ਮੈਂ ਨੇ ਕਹਾਹੇ ਪਰਾਸਰੁ

ਮੁਕਤੀ ਦਿਓ ਮੁਕਤੀ ਕੀ ਪੈ। ਜੇ ਬੰਧਨੁ ਰਹੁ ਮੁਸਾਹਰੇ ਸੀ
 ਮੁਕਤੀ ਹੋਵੈ। ਪਰਾਸਰੁ ਕਰਾਤੁ ਸੁਕਤਿ ਮੁਕਤ ਹੋਵੈ ਏਕਠਨੁ ਪੈ
 ॥ ਕਿਉ ਜੇ ਬੁਧੁ ਪੁਰੇ ਗੀ ਪੁਰਾਨੁ ਅਰਸਾ ਸਰਾ ਅਰੁ ਗੁਰਬੀਖੀ ਨਿ
 ਸ਼ਾਨਹੀ ਕੀਆ ਅਰੁ ਪੁਰਾਣੁ ਸਾਸਰੁ ਰੀਰੁ ਮੁਪੈ। ਅਰ
 ਕਾਰਨੁ ਬੰਧਕ ਪੈ। ਕਿਉ ਕਰਮੁ ਕਰਤਿ ਹੋਇ। ਮੈਰੇ ਕਰਾਹੇ ਗੁ
 ਰੇ ਆਗੇ ਸੁਣਨਾ ਸਾਸਰੁ ਕਾ ਮੈਰੇ ਤੇ ਆਗੁ ਕੀਆ ਅਰ
 ਗੁਰ ਕੇ ਵਚਨੁ ਪਰਪਰਤੀਤੁ ਨ ਕਰੈ ਗਾਅਗਇਨੁ ਇੰਦ੍ਰੀ
 ਉਕਤਿ ਬੰਧੈ ਗਾਅਗੁ ਆਇਯੁ ਲੇਕਰਾਹੁ ਪਾਉ ਅਰ
 ਜੇਹੇ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਤੇ ਨ ਕਉ ਕਾਟੈ ਗਾਅਗੁ ਪਰਾਸਰੁ ਕਰਾ ਮੈਸੇ
 ਮਤੁ ਕਪੁਜੇ ਇਸਤੇਰੀ ਮੁਕਤ ਦੁਰਲੱਭ ਪੈ। ਨੇਰੁ ਪੁਕਰੇ
 ਮੁਅਰਸੁ ਦੁਹੁ ਕਰਾਹੁ। ਅਰੁ ਜਿਹ ਬਾਸੀ ਬਚਨੁ
 ਕਰੁ ਜੇ ਕਿਛੁ ਚਾਹੇ ਸੁਕਾਹਿ। ਪਰੁ ਅੰਤੁ ਕਰਨੁ ਕਰੁ ਕਿ
 ਸੀ ਬਾਤ ਸੇ ਬੰਧਨੁ ਪੈ। ਹੋ ਮੈਰੇ ਬੀਚਰ ਕਰੁ ਜੇ ਮੁਲਦੇ
 ਤਕਾ ਕਵਨੁ ਦਸਤੁ ਪੈ। ਤੁਚਾਹੈ ਅਰਮਾਸੁ ਅਰੁ ਰਾਖਾ
 ਰਾਮ ਸਤੁ ਅਗਮਿ। ਅਰਮਾਜਾ ਸੈਰਾਹੁ ਅਪੈ। ਨਿ
 ਸ਼ੈਠ ਵਰੁ ਦਿਸਾ ਕੀ ਪੈ। ਮੈਰੇ ਕਰਾਤੁ ਮੁਸਰੀਰੁ ਕਉ ਦਿ
 ਸ਼ਾ ਕਹਤੇ ਹੋ ਕਬੀ ਸਰੀਰੁ ਕੇਤੁ ਮਹੁ ਨੇ ਖਾਇਆ ਪੈ। ਪ
 ਰਾਸਰੁ ਕਰਾ ਮੈਰੇ ਨਹੀ ਖਾਇਆ ਪਰਤੁ ਸਦਾ ਖਾਤਾ ਪੈ।
 ਜੁਇ ਸੀ ਬਿਖੈ ਬੰਧੁ ਪੈ। ਦਿਸਾ ਕੇਤੀ ਨੁਪ ਕਾਰ ਪੈ। ਮਿ
 ਠਾਖਾਟਾ ਕਟਕਾਤਾ ਤੇ ਸੁਦੁ ਏਕਰਾ ਜੇ ਬਿਖੈ ਰੋਗੁ ਪੈ

ਥਮੈ ਮੀਠੇ ਹੋਤੇ ਪੈ। ਬਪੁ ਨ ਜੁ ਬਪੁ ਨ ਨਾ ਸੁ ਅਰੁ ਅਰੁ ਕੁ
 ਟੁ ਬੀਉ ਕੀ ਹੋਤੀ ਪੈ। ਤਬ ਖਾਟੀ ਤਾਰੈ ਅਰੁ ਬੁਆਪ ਏਸਰੀ
 ਰਕਉ ਦੁਖ ਕਸੁਆਨ ਬਣਤ ਪੈ ਤਬ ਕਟਕੁ ਪੈਤਾ ਪੈ। ਤਬੁ ਦੁ
 ਘਾਟੇ ਆਈ ਕਟਕੁ ਹੋਇ ਨਾਤੀ ਪੈ। ਹੋ ਮੈ ਕੋ ਜਿ ਸਕਉ ਮੈ ਸੀ
 ਅਵਸਥਾ ਬਣੇ ਨੁਪਾਇ ਰਵੁ ਕਹੁ ਦੁਖ ਸਰੀਰੁ ਕਉ ਪਾਪ
 ਤਹੋ ਏ। ਅਰੁ ਦੁਖੁ ਆਪ ਕਉ ਸਰੀਰੁ ਤੇ ਭਿੰਨੁ ਨ ਏਕੁ ਸੋ ਕੁਨਕ
 ਹੋ। ਰਉ ਜਾਨਣਾ ਜੋਗੀਆਂ ਨੀ ਪੈ। ਅਰੁ ਆਨੰਦੀ ਹੋਤੁ ਪਾਪ
 ਤੈ ਜੁ ਬਿਸੁ ਤੇ ਭਿੰਨੁ ਨ ਦੇਖੁ ਅਰੁ ਨ ਸੁਣਾ। ਅਰੁ ਨ ਕਹੁ ਜੇ ਏਕੁ ਆ
 ਤਮੁ ਅਵਤੀ ਪੈ। ਜੁ ਪਾਪੁ ਰਜਨੁ ਅੰਤੁ ਪਕਰਨੁ ਬਿਖੈ ਕਰੇਗਾ।
 ਤਉ ਆਪੁ ਰਗ ਕੁਰੁ ਪਹਿਰਿਗਾ। ਤਾ ਤੇ ਰਜਨੁ ਕਹੁ ਜੁ ਦੁਖੈ
 ਤਤੇ ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਹੋ। ਮੈ ਕੋ ਕਹਾ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਹੈ ਸੁਕਸਾ ਬਿਖੈ ਕਹੈ।
 ਪਗਾ ਸਹੁ ਕਹਾ ਅਸਚ ਰਜੁ ਪੈ ਕਥਾ ਕਰਤਾ ਪੈ। ਉਸੁ ਪਰਪਰਤੀਤੁ
 ਨਹੀ ਕਰਤਾ। ਤਾ ਤੇ ਕਥਾ ਤੇ ਕਿਆ ਸਿਧੁ ਪੈ। ਮੈ ਕੋ ਕਹਾ ਕਥਾ ਅ
 ਰੁਪਰਤੀਤੁ ਦੇ ਨੇ ਕਹੁ ਮੁਪੈ। ਜੋ ਕੋਈ ਚਾਹੈ ਪਰਤੀਤ ਕਰੀ ਬਿਨਾ
 ਸੁਨੇ ਕਥਾ ਕੇ ਨਹੀ ਹੋਤੀ। ਪਗਾ ਸਹੁ ਕਹਾ ਪਗਾ ਸਹੁ ਕਹਾ
 ਏਕੁ ਸਮੇ ਹਮੁ ਤੀਨੁ ਅਤੀਤੁ ਬਦਕਾ ਆਸੁ ਮੁਖਿ ਮੈ ਇਸਥ
 ਤਥੋ। ਅਰੁ ਦੇਖੇ ਮਹਿ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨੁ ਰੀਤੁ ਅੰਤੁ ਤੀਨੇ ਮੈ ਏਕੁ।
 ਏਕੁ ਮੈ ਥਾਵੁ ਸਗਾ ਅਵਤੁ ਤਥਾ ਤੀ ਸਗਾ ਨੁਕੁਤ ਰਗਾ ਆਪ
 ਸੁਬੀਚੁ ਬੈਠੈ ਹਸਤੇ ਬੋਕਹੈ ਕਿਉ ਪਸਤੇ ਬੋ ਸੋ ਕਾਰਜੁ ਕਹੁ ਨਹੀ
 ਬਾਨਿਹ ਪੈ ਨਹੁ ਸਤੇ ਬੋ। ਮੈ ਕੋ ਕਹਾ ਨਿਹ ਪੈ ਨਹੁ ਮੁਰਖੁ ਸਤੇ

ਭੈਰਵ ਤੇ ਮੁਕਤੀ ਮੁਕਤੀ ਬੋਧ ਗਾਮਰੁ ਕਰਾਹਮਾਰੇ ਹਸਟੇ ਮੈ
 ਸੁਖ ਨ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਨਨ ਬੋਧ ਮੈ ਸੀ ਅਵਸਥਾ ਬਿਖੈ ਦੇ ਕਥੇ ਮੁ
 ਆਇ ਪਤ ਕਰਈ ਜੇ ਕੋਈ ਵੀ ਹਸਤਿ ਤੇ ਭੈਰਵ ਕਰਾਹਮਾਰੇ
 ਰਤੇ ਬਾਹਰ ਕੇਤੇ ਇਕ ਪਤ ਮੁਹੰ ਸੁਇਸ ਬਤੁ ਭੈਰਵ ਬਚਨੁ
 ਸਵਰੁ ਕਰੁ ਕਰੁ ਪਤੀ ਨੁ ਕਰਈ ਅਰੁ ਨਿਕਟ ਹਮਾਰੇ ਆਈ।
 ਅਰੁ ਦੇਖਾ ਜੁ ਹਸਤਿ ਤੇ ਭੈਰਵ ਜੇ ਮੈ ਸਰਬੁ ਕਾ ਮੁਕਤੀ ਅ
 ਗੁ ਕਰੁ ਕਰੁ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਨੁ ਆਈ ਤੇ ਮੇਰੀ ਰਖਿ ਆ ਕਰੈ ਅ
 ਹਮ ਹਸਤੇ ਬੋਧ ਬਿਖੈ ਸੁਕਰਾਹਮਾਰੇ ਨੁ ਮੁਹੰ ਸਰੀਰੁ ਪਾਹ
 ਕਰੁ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੁ ਮੁਖ ਕਉ ਦੇਸੁ ਜਾਣੈ ਮੈ ਤਉ ਮੇਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੁ
 ਬਿਖੈ ਰਸਮੁ ਸਾਧੁ ਆਈ ਮੈ ਨੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਜੇ ਸੁਖ ਨ ਮੁ
 ਤੈ ਅਪੰਕਸੁ ਰੁਮੁ ਰੁਮੁ ਅਗੁ ਇਸ ਸਰੀਰੁ ਕਾ ਮੰਨ ਤੇ ਪੁ
 ਗਟੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਮੈ ਮੈ ਨੇ ਇਸ ਮੰਨ ਕੋ ਇਨ ਤੇ ਉਠਾਇਆ ਹੈ।
 ਜੇ ਪੁਟੁ ਮੰਨ ਕਿਆ ਹੈ ਮੈ ਪਹੀ ਹੈ ਜੇ ਸੁਖ ਨ ਮੁਕਤੀ ਆਈ
 ਮੈ ਮੈ ਬੋਧ ਹੈ ਅਰੁ ਤੁਮ ਪੁਰਖ ਹੈ ਪਰੁ ਮੰਨੁ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੁ
 ਤੀ ਆਵਤੁ ਆਇਸ ਕਾ ਉਪ ਉਕਰੈ ਜਿਸ ਤੇ ਬਾਹੁ ਉਠੈ
 ਮੈ ਅਰੁ ਤੁਮ ਹਸਤੇ ਬੋਧ ਬਿਖੈ ਕਰਾਹਮਾਰੇ ਅਵਤੁ ਤੇ ਗਾਹੁ
 ਹਉ ਉਠੈ ਬਿਉ ਮੇਰੇ ਸਾਸੁ ਦਰਨ ਨਹੀ ਕਰਤਾ ਤਬ ਅ
 ਵਤੁ ਤਕ ਗਾਇਆ ਪੁਟੁ ਤੀ ਹੈ ਦੇਵ ਕਰਾ ਮੇਰੀ ਇਛਾ
 ਤੇ ਜੇ ਤੁਮ ਨੁ ਗਾਇੰਦ ਕਾ ਕਰਉ। ਕੁਜਨੁ ਕਾ ਨਿਰੁਪਨੁ ਕਰੁ।

ਅਵਧੁਤਕਰਾ ਤੈਸੇ ਆਪੀ ਕਰਾਹੈ ਜੁ ਮੇ ਗੁਰੀ ਤੇਰਾ
ਤਾ ਤੇਰੇ ਆਉ ਪਦੇ ਸੁਕਰ ਉਨੁ ਸੁਕਰਿ ਦੇ ਸੁਕਰਾ ਮੁਸਕਰ
ਉ ਮੇਰੀ ਸਹੀਤ ਹੈ ਜੁ ਸੁਕਰ ਸਿਖੁ ਅਰੁ ਆਪ ਕੋ ਗੁਰੁ ਜਾਣੀ
ਉ ਤੈਨੇ ਕੇ ਉਕਰਾਹੈ ਕਿ ਮੇ ਤੇਰਾ ਗੁਰੁ ਚੈ ਸੁਕਰਾ ਰੀ ਸੁਕਰ
ਰੁਜੇ ਏਹ ਥਾਨੁ ਕਹਣਾ ਕਹੀਐ ਪਰਮਾਨੁ ਰੀ ਦੂਨ ਜੀ ਅਵ
ਧੁਤਕਰਾ ਜੇ ਕਹਣੇ ਕਹੈ ਤਉ ਤੈਨੇ ਕਹਣੇ ਕਉ ਪ੍ਰਮਾਨ ਕੀਆ
। ਦੇ ਸੁਕਰਾ ਜੇ ਸੇ ਮਿਠਾ ਕ੍ਰਿਸਨਾ ਕੇ ਨ ਚੁਕਉ ਪ੍ਰਮਾਨੁ ਕਰੀਐ।
ਅਵਧੁਤਕਰਾ ਏਸਾ ਬਿਖੇਰੁ ਮੁਪੁ ਆਗੇ ਦੇ ਸੁਕਰਾ ਰੁਗਵਾਂਤੁ
ਬਿਨਾ ਜੇ ਕਹਣਾ ਹੈ ਸੇ ਕ੍ਰਮੁ ਪੈ ਅਰੁ ਜੇ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਦੇਖਤੀ
ਤਉ ਉਭਰਾਵਾਂਤੁ ਬਿਨਾ ਅਉਰੁ ਕਿ ਦੂਨ ਜੀ। ਰੁਗਮੁ ਕਹਾਹੈ ਜੇ
ਕਿ ਦੂਹੈ ਸਰ ਸੁਵਹੀਐ। ਅਵਧੁਤਕਰਾ ਤੇਰੇ ਕਹਣੇ ਤੇਜਾ ਨਾਹੈ
ਜੇ ਸੇ ਰੁਗਵਾਂਤ ਕਹੀਐ ਤੈ ਸੇ ਹੀ ਕ੍ਰਮੁ ਪੈ। ਏਸੀ ਕਾਰਨੁ ਤੇ ਦੇ ਸੁ
ਪੁਦੀ ਪੈ ਜੁ ਦੁਵੈ ਤਉ ਕਰ ਦਰਨੁ ਕਰਤੀਐ। ਦੇ ਸੁਕਰਾ ਪੇ ਅਵ
ਧੁਤਕਰਾ ਜੇ ਸੇ ਦਿਸਾ ਲਛਨੇ ਕਮਰ ਕਰਨੇ ਮੇਰੇ ਉਕਾ ਧੁਆਹੈ।
ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਦੇਖਤੀ ਤਉ ਤੈ ਅਵਧੁਤਕਰਾ। ਅਵਧੁਤਕਰਾ
ਮੇਰੀ ਨਿਆਈ ਦਰਨੁ ਮਤ ਕਰਾ ਜੇ ਸ ਕਲੁ ਪਦੁ ਕਉ ਧੋਇ
ਕਰਾ ਅਵਧੁਤਕਰਾ ਏਸੇ ਦੇ ਸੁਕਰਾ ਅਸ ਕਰਨ ਪੈ ਕੋ ਤੇ ਪੁਰ
ਖੁ ਮੁਸਕਰੈ ਗੁਰੁ ਕਰਤ ਕਉ ਅਰੁ ਸਹੀਰ ਕੋ ਧੋਇਆ ਮੇਨੇ ਪਰਦੇ
ਅ ਜੇ ਕਹੁ ਧੋਇਆ ਨਗਾਇਆ ਤੈਨੇ ਜੇ ਪਦੁ ਕਾਰ ਕੇ ਕ

੧

੫

ਉਧੋਇਆ ਤੇ ਤੇਕੀਆ ਕੀਆ ਅਵਧੂਤ ਕਤ ਤੇਕੀਆ
ਕਰੋ। ਦੇਸੁ ਕਹਾ ਬਤਾਇ ਜੇਨਾਗਾਇ ਇਕਉਏ। ਅਵਧੂਤ
ਕਹਾ ਅਹਿਗੀਆਂ ਨਸੁਰਾਮੁ। ਪਾਪੀਏਸੁ ਮਾਨਕਉ ਨਾਗਾਇ
ਏਨਾਏ। ਦੇਸੁ ਕਹਾਇ ਸਵਚਨੁ ਪਰਕੈ ਸੇਪਰਤੀਤ ਕਰੋ। ਦੇ
ਕਸਮੇ ਪੁਰਖੁ ਮੇਰੇ ਨਿਦੁ ਤੇਨਾ ਬਾਅਰਦੁ ਸਗਾਅਵਰਕਾ
ਤਉਮੰਨਾਵਿਖੈ ਸੀਕਾਲਿਆਵਤਾ ਬਾਜੇਏਗੁਆ ਮੈਬੈਠਾਏਕੈ
ਸੇਜਾਵਉ। ਤਾਤੇਸਬਾਏਸੁ ਮਾਨਾਬਿਖੈਦੁ। ਏਤਕਸਨੁਬੰਧ
ਨਹੀਉਸਕਉਕੈ ਸੇਦੇਖੀਏ। ਅਰਕਉਏਦੇਖੈਗੁੰਮਵਧੂਤ
ਨਹੀਏ। ਪਰਾਸਰਕਹਾਏਮੈਰੇਦੇਸੁਕਾਵਰਨੁਸੁਏਕਾਅਵਧੂਤ
ਕੀਸੁਮਗਈ। ਤਬਜਨੁਰਗਬੁਕਹਾਏਦੇਸੁਤੁੰਨੇਕਹਤੀਹੈਸਨੁਮੈਸੇ
ਹੀਏ। ਨੁਆਤਮਾਬਿਖੈਦੇਸੁਮਰਦਿਸੁਅਗੁਦਿਸੁਤੀਨੇਨਹੀ।
ਪਰਜੇਦੇਖਾਤੈਆਪਕਉਦੇਖਾਨਅਉਕੈਏ। ਦੇਸੁਕਹਾਤੁਗੀਜ
ਨਭਰਕੁਨੁਪੀਦੇਖਾਇਕਟੀਬਿਨਨਹੀਏਤਾਅਰਬੇਦਗੀ
ਕਹਤਾਏਜੇਆਤਮਾਬਿਖੈਏਕਅਰਦੇਨਹੀ। ਤਬਜਨੁਰਗਬੁ
ਕਹਾਇਕਟੀਆਤਮਾਸੇਬਿੰਨਕਹਾਏ। ਦੇਸੁਕਹਾਤੇਗੀਬੁਧ
ਸਏਜੇਗੁਏ। ਜੇਬਿੰਨੁਅਰਸੀਜੁਗਤਦੇਖਤਾਏ। ਕਿਉਆਤਾ
ਰਬੁਰਸਤਾਏਹੁਦਨੁਕਹਾ। ਨਨੁਰਗਬੁਤੁਸਨੀਭਾਅ। ਅਰਮੈ
ਨੇਗੀਕਦੁਨਕਹਾ। ਕਿਸਕਾਰਕਤੇਕੈਦੇਸੁਨਾਗਾਇਇਕਉਅ
ਭੇਦਕਹਤੀਥੀ। ਤਾਤੇਨੁਸੀਹਿਏਏਕਲਾਏ। ਅਰਵਹੁਦੇਨ
ਲਜਾਮਾਨਪੋਕਹੁਦਨਲਾਗੇਕਰਨਾਤਬਮੈਨੇਕਹਾਏਅੰਤ

ਕਿਉਹੁਦਨੁਕਰਤੇਹੀ।ਪਸਣਾਅਰੁਹੁਦਨਾਵਨੇਏਕੁਪੀਐ।
 ਤਤੇਪਸਣੇਕਾਤਿਆਗੁਕਰਣਾਅਰੁਹੁਦਨੁਕਰਣਾਪੈਗੁਨ
 ਹੀ।ਦੇਸੁਹਸੀਅਰੁਦੇਸੁਨੇਐਸਾਅਤਮਾਨਿਹੁਪਣਕੀ
 ਆਜੇਅਗਿਆਨੀਕੇਰਿਦੇਪਰਸਖਿਆਤਕਾਰਹੈਦੀ।ਜੇ
 ਨਾਗਾਇਦਾਵਿਨੇਕਅਉਗਕੰਦੂਨਾਹੀ।ਬਹੁਨਦੇਸੁਕ
 ਹਾਮੁਏਐਸਾਕਹਾਜੁਨਮੈਹੈਨਸੰਸਾਰਹੈ।ਏਕੁਅਦੁਤੀ
 ਆਤਮਾਹੈ।ਕਾਰਨਾਨਿਦਰਤੁਕਰਨੇਅਪੇਕਾਅਰੁਸੰਸਾ
 ਰਕਾਨਾਸਕਰਨਾਨਾਮੁਅਰੁਪਕਾਹੈ।ਜਬਨਾਮੁਪਤਿਦ
 ਰਤਰਾਏਤਬਚਿਤਕਹਾਜਾਵੈ।ਜੇਸੇਜਹਾਨੁਮਧੁਸਾਗਰੁ
 ਕੇਹੋਈ।ਅਰਕਾਗੁਜਹਾਨੁਤੇਉਠੈਜੁਕੀਸੀਠਉਰਜਾਵੈ
 ਆਤਬਚਾਰਉਰਜਲਹੀਦੇਖਤਾਹੈਅਰਕਉਠਉਰਨਹੀ
 ਪਾਵਤਾ।ਜੇਤਹਾਬਿਸਾਮੁਕਰੇ।ਤੇਬਹੁਨਾਪਨੀਠ
 ਉਰਆਈਥੈਠਤਾਹੈ।ਜੇਸੇਹੀਚਿਤਹੈ।ਜੇਬਿਖਉਸ
 ਸਾਰਕੀਆਕੇਨਿਮਤਉਠਤਾਹੈ।ਅਰਪਾਦਿਸੰਸਾਰਨਾਮੁ
 ਰੁਪਹੀਐ।ਜਬਨਾਮੁਪਮਿਸ਼ਿਆਜਾਨਾਤਬਕਹਾਜਾ
 ਵੈ।ਤਬਪਰਸਰੁਮੈਨੇਕਉਕਹਾਜੁਤਰੁਅਰਸੁਪਹੀਐਜੁ
 ਏਕਾਅਤਮਾਹੀਐ।ਅਰਪਹੀਪਰਮੁਭਗਤੁਹੈ।ਬਹੁਨੁ
 ਦੇਸੁਕਹਾਜੇਸਸਮੇਕਾਪਨਾਰਗਵਾਂਨਕੀਮਨਾਵਿਖੈਤਿ
 ਤਪਤਿਰੁਈਉਸੀਸਮੇਦੇਸੁਪਦਨਾਮੁਕਾਇਆਕਿਸੁਕਾ
 ਕਨਤੇਜੇਗੋਬਿੰਦਾਵਿਨੇਕਾਦਿਸੁਜੁਆਈਆਵਹੀਮਾਜੀ

੧੬

੬

ਨਤਾਹੀ ਜੇ ਨੁਕਤੈ ਸੋਈ ਏਸਾ ਵਿਖੈ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਤਾਹੈ। ਅਰ
 ਜੇ ਬੀਚਾਰਵਾਨ ਪੈ ਸੋ ਕਬੀ ਏਸੈ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀ ਕਰਤਾ। ਏ ਪਰ
 ਸਰਤੁੰਗੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਮੀ ਸਾਰਕੀ ਕਰਕਰਤਾਹੈ ਜੁ ਮੈ ਪਰਸ
 ਰਹੈ। ਪਰ ਜਾਨ ਨੁਮਲੀ ਨਤਾ ਅਗੁ ਕਰਮੁ ਅਰ ਰਸ ਮੁਵਹੀ
 ਹੋ। ਤਬ ਮੈ ਨੇਕ ਹਏ ਦੇਸੁ ਕਹਤੀ ਹੈ ਜੁ ਆਤਮਾ ਏ ਕਹੈ। ਤ
 ਤੇ ਮਲੀ ਨਤਾ ਅਗੁ ਕਰਮੁ ਅਰ ਰਸ ਮੁਕੀ ਤੁੰਹੀ ਹੋ। ਮੈ ਕ
 ਹੋ। ਤਬ ਦੇਸੁ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਬਿਖੈ ਪਦੁ ਅਪਦੁ ਨੇਕ ਹੀ।
 ਮੈ ਨੇਕ ਹਾਜੇ ਨੁਮਲੀ ਬਿਖੈ ਨਹੀ ਤਉ ਨੁਮਲੀ ਨਾ ਅਉਰ ਕਉ
 ਨਹੈ। ਜੇ ਉਸਾ ਬਿਖੈ ਹੋ। ਦੇਸੁ ਕਹਾ ਨੁਮਲੀ ਪਦੁ ਅਪਦੁ ਕੈ
 ਸੋ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਆਏ ਹੋ। ਮੈ ਨੇਕ ਹਾਜੇ ਸੇ ਨੁਮਲੀ ਮਲੀ ਨਤਾ ਅ
 ਗੁ ਕਰਮੁ ਅਰ ਰਸ ਮੁਦ੍ਰਿਸਟਿ ਆਈ ਹੋ। ਬਹੁ ਨ ਦੇਸੁ ਕਹਾ
 ਤੁੰ ਪਰ ਮੁਰੀ ਸੁਹੈ। ਮੈ ਨੇਕ ਹਾਜੇ ਸੇ ਮਤੁ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਬਿਖੈ ਕਸ
 ਪ ਨਹੀ ਪਰ ਕਲਪ ਨਾ ਤੇਰੇ ਬਿਖੈ ਹੋ। ਜੇ ਆਪ ਕੈ ਦੇਸੁ
 ਕਾ ਨਾਹੈ ਨਹੀ ਅਰ ਸਗੀ ਗੁਆਪ ਨੇਕ ਉਜਲਾ ਹਿਜੇ ਮੁਸ
 ਕੈ ਪਰ ਮੁਰੀ ਸੁਦੇਖਾ ਹੋ। ਅਰ ਆਪ ਕੈ ਦੇਸੁ ਜੇ ਨੁਮਲੀ
 ਪਾਹੀ ਬੁਧ ਬੀਤਉ ਹਿਮਾਲੇ ਬਿਖੈ ਸਗੀ ਕਉ ਜਲਾਵਟੇ
 ਕਿਉ ਆਈ ਬੀ। ਜੇ ਇਸ ਤੇਰੇ ਮਨਾ ਬਿਖੈ ਕਉ ਸਾਤਉ
 ਏਤੀ ਅਉਪਕਾਰੇ ਕਉ ਇਸ ਨਾਮੁ ਕਉ ਅਪਨੇ ਉਪਕਾਰੇ
 ਨਕੀ ਆਤੈ ਨੇ। ਆਪ ਹੀ ਨਾਮੁ ਅਰ ਆਪ ਹੀ ਦ੍ਰਿ
 ਨਤਾ ਕਰੀ ਅਰ ਬਹੁ ਨ ਕਰਤੀ। ਤਾ ਤੇ ਨਾਹੀ ਅਰੁ ਤਿਸਾ ਬਿ
 ਖੈ ਜਲਾਵਟੇ ਕਹਾ ਹਿਮਾਲੇ ਸੋ ਕਵੁ ਪ੍ਰੇਮ ਨੁ ਨਹੀ ਰਾਖ

ਤੀ। ਜਲਣਾ ਮੇਰਾ ਤੇਰੇ ਵਚਨ ਪੁਸੈ ਹੋਇ ਗਾ। ਕਿਸ ਕਾ
 ਰਨ ਤੇ ਜੇ ਦੇਸਾ ਨਾ ਮੁਖ ਨ ਕੇਨ ਰਹੁ ਤੇਰੇ ਕਿਸਾ। ਹੋ। ਹਿੰ। ਮੈ
 ਨਾ ਹੀ ਜਲਣਾ ਅਥਵਾ ਹੀ ਅੰਤੁ ਅਗਨੁ ਮੈ ਜਲੇ। ਮੈਂ
 ਕਹਾ ਮੈ ਅਤੀਤੁ ਨ ਹੀ ਜੇ ਦੇਹੁ ਨਾ ਮੁਖਿ ਵਰਤ ਕਰਉ। ਅ
 ਰਸਾ ਤੇ ਚਿਤੁ ਆਨੰਦੁ ਕਹੈ। ਕਿਉ ਜੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਤਿ ਸੰਸਾਰ
 ਕੇ ਦੁਖ ਤੇ। ਅਸਵਾ ਬੀਚਾਰ ਤੇ ਉਦਾਸੁ ਹੋਇ ਕਹਾ ਅਤੀ
 ਤੁ ਕੇਰੇ ਨਿਕਟੁ ਆਵਤੁ ਹੋ। ਕਿ ਮੈ ਅਤੀਤੁ ਹੋਗਾ। ਚਿਉ
 ਹੁ ਅਤੀਤੁ ਨਾ ਮੁਖਿ ਸਕਾ ਅਭਿਰਾਖਤਾ ਹੈ ਸੇ ਮੈ ਭੋਜਨ
 ਹੀ ਹੋਇ ਸੁਕਹਾ ਅਥਵਾ ਸਤਿ ਚਿਤੁ ਆਨੰਦੁ ਨਾ ਮੁਖ
 ਲਪਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਹਾ ਜੇ ਵਚਨੁ ਮੈ ਆਵਤੁ ਹੈ ਸੇ ਸਾਬ
 ਕ ਲਪਤੁ ਅਰਥ ਰਖੁ। ਪਰ ਮਾਨੁ ਨ ਹੀ। ਦੇਹ ਵਚਨੁ ਸੁ
 ਟੁ ਕਰ ਦੇਸਾ ਅਚਰਨੁ ਮਾਨ ਰਹੈ। ਅਰਕਾ ਮੈ ਆਪ
 ਸੇ ਆਪੁ ਮੁਕਤ ਹੋ। ਹੇ ਮੈ ਕੇਵਹੁ ਦੇਸੁ ਕਿੰਚਤ ਕਾਲੁ ਬਿ
 ਘੋ। ਇਸ ਕਰਨੁ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰ ਕੇ ਮੂਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੁ
 ਰਈ। ਅਰੁ ਸੁਬਿਖੈ ਕਢੁ ਪਰ ਦੇਸ ਨਹੀ ਦੇਖਤਾ। ਮੇਰੀ
 ਘੋ। ਹੀ। ਇਉਂ। ਜੇ ਹੀ ਕਾਰ ਤੇਰਾ ਨਾ ਸਹੈ। ਮੈਂ ਕੇਵਹੁ ਮੇਰਾ
 ਤੇਰਾ ਕਹਾ ਦੇਸੈ ਨਿਵਰਤ ਨਹੀ ਹੋਗਾ। ਤੁਮ ਗੁਰੀ ਮੇਰੇ
 ਰਸੈ ਤੇਰਾ ਨਿਵਰਤ ਕਰਹਾ। ਜੇ ਗੁਰੇ ਅੰਤੁ ਰਖੁ ਸੇ ਤੇਰੇ
 ਰਾ ਨਿਵਰਤ ਹੋਗਾ। ਪਰਾਸਰੁ ਕਹਾ ਕਹੁ ਕਰ ਤੇਰਾ ਨਿ

2

ਵਰਤੁ ਕਰੋ ਕੀ ਅਪਨਾ ਮੈ ਤੇ ਕਹਾ ਅਰੰਕਾਰੁ ਮੇਰਾ ਨਿਵਰ
 ਤ ਕਰਉ ਮੈ ਤੇ ਕਹਾ ਜੇ ਤੂੰ ਰੰਕਾਰ ਮੇਰਾ ਨਿਵਰਤੁ ਕਰਨਹੀ
 ਸਕਤਾ ਤਉ ਆਪਕੀ ਆਚਾਰਨੁ ਕੈ ਸੇਸਾਨਾ ਹੋ ਪਰਾਸਰ
 ਕਹਾ ਮੇਰੀ ਕੀਰਤ ਕੀ ਆਸਾਰਾ ਖੁ ਅਰਬ ਚਰਮ ਮੁਕਰ
 ॥ ਅਗਨਿ ਤੁਆ ਨਿਤ ਮਤੁ ਪੁਛਾ ਅਰਜੇ ਕਦੁ ਕਹੈ ਸੇਸਤੁ
 ਜਾਗਾ ਰੁਖ ਮੈ ਤੇ ਕਹਾ ਜਬ ਲਗਾ ਮੇਰਾ ਸੀ ਦੇਹ ਨਿਵਰਤਨ
 ਹੀ ਹੋਤੁ ਰੁਖ ਲਗਤੁ ਸ੍ਰੀ ਨਹੀ ਹੋਣੇ ਕਾ ਅਰਜੇ ਮੁਖ ਕੀ
 ਦੁਖ ਦੇਣੇ ਤੇ ਰੁਗ ਵਤਾ ਹੋਤ ਉਰੁ ਰੁਗ ਨਹੀ ਜਬ ਮੈ ਤੇ
 ਪਾਰਿ ਬਚਤੁ ਕਹਾ ਰੁਖ ਪਰਾਸਰ ਮੈ ਤੇ ਕੇ ਕੇ ਸੁਧਾ ਬਾਧੀ
 ਖੋਪ ਕਾਨੀ ਕਰ ਕੁਲੀ ਪਕਰੁ ਸਾਸਨਾ ਕਰੀ ਰੁਖ ਮੈ ਤੇ ਹ
 ਸਾ ਅਰਕਾ ਹੋ ਪਰਾਸਰ ਦੇਤੁ ਗੀ ਅਪਨੇ ਦੇਹ ਕੇ ਰੁਖ ਕੀ
 ਚਾਹਨ ਨਹੀ ਗਾਖ ਤੇ ਤੂੰ ਆਪਕ ਉਕੈ ਸੇਸਾ ਸਨਾ ਕਰਤਾ ਹੋ
 ਮੈ ਤਉ ਮੈ ਤੇ ਕਾ ਮੁਆ ਰੁਗੀ ਨਹੀ ਤਾਤੇ ਆਪਕ ਉਮਤੁ ਮ
 ਹਾ ਰੁਖ ਪਰਾਸਰ ਕਹਾ ਤੁਏ ਕੀ ਆਸ ਮਾਏ ਹੋ ਤੁਏ ਕ
 ਉਅ ਬਹੀ ਕਿਸਮੁ ਕਰਤਾ ਹੋ ਰੁਖ ਮੈ ਤੇ ਕਹਾ ਤੇ ਗੀ ਸਰ
 ਨਹੀ ਮੇਰੀ ਰਖਿ ਆਕਰਾ ਪਰਾਸਰ ਕਹਾ ਤੁਏ ਕਉ ਨਿਸਰਾ
 ਨਹੀ ਜਿਸ ਕੈ ਆਤਮਾ ਬਿਖੈ ਨਿਸਰੈ ਹੋ ਸੇਜ ਦੇਹ ਨਾ ਸਹੈ
 ਇਤ ਉਗੀ ਨਿਸਰੈ ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਨਹੀ ਕਰਤਾ ਪੰਨ੍ਹੇ
 ਕਹਾ ਦੇਹ ਪੁਰੁਤੁ ਸੁਖ ਹਮ ਏ ਤੇ ਬਾਤਿ ਅੰ ਸੁਰ ਬਾਹੋ
 ਜੇ ਅਪਨਾ ਕੇ ਉਸ ਕਉ ਕਈ ਬਾਰੁ ਸਾਸਨਾ ਕਰੀ ਪਰਾਸਰ

ਸਚੈ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਨ ਕੀਆ ਤਬ ਮੈ ਤੇ ਕਹਾ ਜੋ ਬੀਰੁ ਬਾ
ਵਾਂਕੀ ਮੁਸੁਪਾਰੀ ਪਗਟੁ ਕਰੇ ਜਿਹੈ ਸੇ ਕਹਿ ਆਹੈ॥

ਕਥਾ ਪਹਿਲਾ ਦਰਸਾ॥

ਤੇ ਮੈ ਤੇ ਕਥਾ ਪਹਿਲਾ ਦਰਸਾ
ਕਹਿ ਤਹੈ॥ ਤੁਸੁ ਦੁਨੁ ਕਰਾਵੈ ਤਕੇ ਭਿਰ ਬੀਰੋ ਦੇ ਪੁਰੁ ਬਿ
ਤਪਤ ਕਹੈ॥ ਏਕ ਹਰਨਾਨੁ ਸੁਕ ਭਿਰਗਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬੈਰਾਹੁ ਪੁ
ਧਾਰ ਕਰਨਾ ਸੁਕੀਆ ਤਿਸ ਕੇ ਪੀਛੇ ਹਰਨ ਕਸਪਾ ਤੇ
ਲੋਕੀ ਕਾਰਾ ਜੁ ਕਰਤਾ ਬਾਗੁ ਨੂੰ ਦਿਖਾ ਜਮੁ ਅਗਨੁ ਜਲੁ ਚੰ
ਦਵੁ ਬੈਰਾਹਿ ਸੁਕੀਆ ਗਿਆ ਮੈ ਬੈਰਾਹੁ ਪਗਟੁ
ਦੇਵਤਾ ਲੇਤੇ ਹੈ ਸੇ ਦੁਲੇਤਾ ਬਾਗੁ ਦੇਵਤਾ ਭਿਰ ਸਕੇ ਭੈ ਕਰੁ ਸੁਰ
ਗੁ ਕਉ ਤਿਆਗੁ ਕਰਾਇ ਸਦੀ ਪਰਹਰ ਤੇ ਸੋ ਅਰਹਰਨ ਕਸ
ਪੁ ਜੇ ਮੰਦਰੁ ਅਪਨਾ ਬਨਾਇਆ ਬਾਸੇ ਕੈ ਸਾਥ॥ ਸਿਲਾਇਸ
ਠਾਟ ਕੀ ਅਰਹ ਤੇ ਨੇਕੀ ਅਰੁ ਪਾਸੁ ਅਰਲਾ ਅਰਸਰੀ
ਸੁਰਗੁ ਅਰੁ ਪਨਾ ਅਰੁ ਲਾਲੁ ਬਾਉ ਸਕੇ ਬਿਚਾਰਿ ਬੈਉ ਤਪਤਿ
ਗੁਪਾ ਪਹਿਲਾ ਦਰਸਾ ਮੁਖਾ ਜਸ ਅਵਸਥਾ ਬਾਲਕ ਕੀ ਬ
ਤੀਤ ਕਹੈ॥ ਤਬ ਭਿਰ ਸੁਕ ਭਿਰ ਦਿਆ ਪੜਨੇ ਕੇ ਨਿਮਤਿ ਗੁਰੇ
ਨਿਕਟੁ ਭੇਜਾਇ ਕਾਵਿਗੁਰੁ ਕਸਪੁ ਮਦੁ ਪਾਨੁ ਕਰੇ ਬਾਗੁ
ਪਹਿਲਾ ਦਰਸਾ ਬਿਬੁਲਾਇਆ ਅਰੁ ਕਹਾ ਕੇ ਗੁਰ ਤੇ ਸੀਥਾ
ਲੀਨੀ ਹੈ ਸੇ ਸੁਣਾਇ ਪਹਿਲਾ ਦਰਸਾ ਹੋ ਪਤਾ ਸੁਦ ਦਰੁ
ਅਰਮੰਨੁ ਕਉ ਇਕ ਕੁ ਕਗਾ ਪਹਿ ਸਰਬੁ ਜਗਤੁ ਦਿਖਾ ਅਰੁ

ਸੁਨਨੁ ਮੇਅ ਫਤਹੀ ਸੁਸੁਪਨੇ ਕੀ ਨਿਅਈ ਅਸਤੁ ਅਰਭ
 ਰਮੁ ਨਾਨਾ ਕਰਏ ਕੁਅਦੁਗੀ ਬਿਸੁਕੈ ਪਹਿਚਾਨਹੀ ਜੁਸਰਭ
 ਵਹੀਹੀ ਹਰਨਕ ਸਪੁਪਹਿ ਦਰਨੁ ਸੁਦਰਕੈ ਪਦਨੁ ਰੋਕਹ
 ਨੇਤਰ ਕਰਤੁ ਕੀਏ ਅਰਸੁ ਕਰਨੁ ਜੇਉ ਸਕਾਰੁ ਰਸ ਉਸ
 ਕੈ ਕਹਾ ਕੀਏ ਰਸ ਮਦੁਇ ਸਪੁਰਕਉ ਕਿਆ ਸੀਥਾ ਦੀਨੀਹੀ
 ਬਿਸੁਕੈ ਹਮਾਰੀ ਜਾਤ ਕਾ ਪਤੀਹੀ ਤਿਸ ਕਉ ਚਿਤ ਕਰਤਾਹੀ
 ਅਰਮੈ ਨੇਪਰ ਮੇਸੁਰ ਨਿਲੇ ਕੀ ਕਾਹੇ ਤਿਸ ਕਉ ਬਿਸਾਰ
 ਤਾਹੀ ਸੁਕਾ ਕਰਨੁ ਕਹਾਹੇ ਦੇ ਤੁਇ ਦੁਕੈ ਪਮਤ ਕਰਮੈ
 ਇਸ ਬਾ ਲਕ ਕਉ ਇਸ ਬਾ ਰਤੇ ਠੇਹੇ ਗਾਨੇ ਤੁਝੀ ਕਉ
 ਜਾਏਹੀ ਹਰਨਕ ਸਪੁਪਹਿ ਲਾਦ ਕਉ ਕਹਾਨੇ ਸੁਕਾ ਕਰਨੁ
 ਗਿਆ ਕਰੈ ਉਸੀ ਪਰ ਪਰੀਤ ਕਰਨਾ ਨਹੀ ਤੇ ਤੇਰਾ ਸੁਪ
 ਇਕਾ ਪਹਿਲਾ ਦਰਹਾ ਪਿਤਾ ਕਉ ਨਹੀ ਜੇ ਮੇਰਾ ਨਾਸ ਕਰੈ
 ਅਰਜਨ ਕਤੁ ਦਿਖੀ ਅਕਾਸੁ ਕੀ ਨਿਅਈ ਦਿਆ ਪਰਹੀ
 ਤਉ ਉਸ ਕੈ ਕਉ ਨਮਾਹੀ ਅਰਕਉ ਨਦੁਖ ਦੇਵੈ ਤਬ ਹਰ
 ਨਕ ਸਪੁਕਹਾਹੇ ਉਨੀ ਰਨੀ ਨੀ ਦਨੁ ਕੇ ਵਹੁ ਕਉ ਨਮਾ ਬਿ
 ਸੁਪੈ ਨੇ ਚਾਰ ਚਾਰ ਉਸ ਕਾ ਨਾਮੁ ਚੇਤਾਹੀ ਪਰ ਮੇਸੁਰ ਨਿਲੇ

23
 ਕੀਕਾਮੈਂ ਅਰਸਹੁਮੁਸੈ ਪਗਟੁਪੁਏਹੈ। ਮੁਖਿ
 ਨਾਤੈਨੇ ਸਿਸਕਾਨਿਸਕਾਕੀਆਹੈ। ਤੁਥਪੁਲਾਦੁਪੁਏ
 ਪਿਤਾਬਿਸੁਅਗੋਚਹੁਪੈਦੇਖਣੇਤੇਅਰਸਦੁਕੁਏ
 ਨਨੇਤੇਜੁਗੀਸੁਰੁਪਗਪਦੁਕੁਗਵਾਂਨਕਹਤੇਹੈ। ਹਰ
 ਨਕਸਪੁਕਹਾਰੇਬਾਲਕੁਮੁਨਰੈਨੇਜੀਵਿਨੇਕੁਮੇਰੇਕਿ
 ਸੀਅਉਰਪਹੁਨਿਸਕਾਕੀਆਹੈਬੇਕਹਾਰੇ। ਪੁਰਲਾਦ
 ਕਹਾਮੈਅਰਤੁਪੈਰੀਨਹੈ। ਮੁਲਅਰੁਸਾਰਵਹੀਹੈ। ਹ
 ਰਨਕਸਪੁਕਹਾਰੇਮੁਰਖੁਮੈਜਨਤਹੈਜੁਪਪੈਨੇਤੇਰੇਮ
 ਨਕਉਮਲੀਨੁਕੀਆਹੈਸੀਤਕਹਤੇਹੈਜਬਰਮਾਅਰਬਿ
 ਸੁਅਰਮਪੇਸੁਪਾਣਵਤੇਉਤਪਤਹੁਏਹੈ। ਤੁਤੇਜਨੁਤੈਆ
 ਤੁਆਚੇਤੰਨੁਪੈ। ਤੁਕਿਉਕਹਤਹੈਜੁਕੁਗਵਾਂਨਹੈ। ਕੁਗ
 ਵਾਂਨੁਮਾਇਆਕਉਕਹਤੇਹੈ। ਅਪਿਕਉਤਿਆਗੁਕਹਾ
 ਏਆਬਿਖੈਲੀਨੁਪੁਆਹੈ। ਤਸੁਕੈਅਰਨਹੀਜੇਗਹੈ। ਅ
 ਹੀਆਕਰੀਜੈਸਿਸਪਾਪੀਕਉਮੇਰੀਵਿਸੁਤੇਦੁਰਕਹੁ
 । ਅਰਗੁਰਕੇਗਿਹਾਬਿਖੈਲੇਨਾਵਹੁ। ਬਹੁਨਾਐਨੁ
 ਸਾਲਾਬਿਖੈਲੇਨਾਦੀ। ਜਬਕੇਤਕਦਿਨਬੀਤੇਤਬਿਬਹੁਨ
 ਬੁਲਾਇਆ। ਅਰੁਪੁਛੁਕਹੁਕਿਆਪਾਨੁਆਹੈ। ਪੁ
 ਤਲਾਦਕਹਾਕਿਆਕਹੈ। ਜੇਪਧਾਨਪੁਰਖੁਬਿਸੁਸ

ਰਬਾਬਿਆਪਕੁ ਅਰਪੁਰਨੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬੁ ਇੰਦ੍ਰੀਓ ਅ
 ਰਬੁ ਤੁਕਾ ਕਾਰਨੁ ਹੈ। ਤੁਥਾ ਹਰਨੁ ਕਸਪੁ ਕਹਾ ਰੇ ਰਾਖਸੈ
 ਰੁਪੁ ਅਚਰੁ ਇਸ ਬਾਲਕੁ ਕਾਘਾ ਤੁਕਹੁ। ਜੇ ਰਾਗੁ
 ਜੀਵਨੇ ਵੀਨਹੀ ਰਾਖਤ ਅਰਕਾਲਨੇ ਇਸ ਕਉ ਘੋਰ ਹੈ।
 ਅਰੁ ਅਪੁਨੇ ਸਰਬੁ ਸੀਠਿ ਰਾਹੈ। ਇਸ ਕਾਘਾ ਤਹੀ ਕਰ
 ਨਾ ਕੇਹੁ ਹੈ। ਰਾਖਸੈ ਜਾਤਿ ਬਿਖੈ ਪਹਿ ਅਗਨ ਉਤਪਤ
 ਪੁਈ ਹੈ। ਤੁਥਾ ਪਰਾਸੁ ਕਹਾ ਰੇ ਮੈ ਤੇਜੇ ਤਾ ਤਾ ਸੁਪੁਰਲਾਰ
 ਕਉ ਪੁਆਜੈ ਤੁਸੁ ਕਉ ਰੇ ਤਾ ਤਉ ਤਾ ਤੁਕਾਲੀ ਕਹਾ ਰਾਖਸੈ
 ਮੁਨਹੀ ਸੈ। ਮੈ ਤੇ ਕਹਾ ਉਸ ਕੈ ਵਿਆਹੁ ਪੁਆਸਾ
 ਨਾ ਦੇਖੀ ਅਰੁ ਅਗਨ ਮੈ ਪਾਇਆ ਪਰ ਬਿਉਨੇ ਹੋਇਨੁ
 ਅਪੁ ਕਉ ਤਿਯਾ ਗੁਰੁ ਦੁਸਰੇ ਕਉ ਅਪਨੇ ਸਰਪਉ ਪਰ
 ਇਸ ਬਿਤੁਕੀਆ ਪਰਾਸੁ ਕਹਾ ਰੇ ਮੈ ਤੇ ਦਸ ਸਰੀ ਸੁਗਾਖ
 ਸੁਗਾਖੀ ਆਗੀਆ ਤੇ ਪਹਿਲਾ ਦ ਕਉ ਸਸਨ ਲਾਗੇ
 ਕਰਨੇ। ਅਖੰ ਤੇ ਅਰਗਾਟਾ ਖੁਹੁ ਬਿਖੈ ਲੇ ਕਹਾ ਅਰੁ
 ਪਰਲਾਰ ਕਹੇਖਾ ਜੁ। ਇਹ ਆਇ ਪੁ ਅਰੁ ਰਾਖਸੁ ਅ
 ਰੁ ਮੈ ਦੇਕੁ ਸਰਬਾਧਿ ਸੂਹੀ ਹੈ। ਰੇ ਰਾਖਸੈ ਕੰ ਤੇ ਨਗ ਕਰਿ
 ਉਕਰਤੇ ਹੋਇ ਮੈ ਤੁਹੈ ਯੈ

ਤੀ। ਕੇਤੀ ਸਾਸਨਾ ਗਾਖੀ ਨੇ ਕਰੀ ਪਰਾਪਤਿ ਦਾ ਨਿਸਚੈ
 ਤੇ ਨਚਲਾ ਜੈ ਸੇ ਸਾਤੈ ਸਾਹਗਾ। ਬਹੁ ਹਰਨੁ ਕਸਪੁ ਕਹਾ
 ਪਹਲਾ ਦੁ ਨੀ ਕੁ ਬੁਧ ਕੀ ਤੇ ਆਗੁ ਅਹੁਦੈ ਗੀ ਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾ
 ਈ। ਅਬ ਕੀ ਤੇ ਗਾ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਗਾਇਆ। ਕੁਸੁ ਕਉ ਨਿਰਭਉ
 ਕਰੇ ਗਾ। ਪਹਲਾ ਕਹਾ ਮੈ ਤੁਝਿ ਮੂਲ ਹੀ ਨਹੀ ਜੈ ਪੈ ਸਦ
 ਤੀ। ਤਬ ਹਰਨ ਕਸਪੁ ਕਹਾ ਜੈ ਸਾਹੁ ਲੇਆਵਹਾ। ਜਬ
 ਲੇਆਵੈ ਤਬ ਪਹਲਾ ਦੁ ਜੈ ਸਹੀਰ ਤੇ ਮੁਕਤ ਬਾਸਹੀ ਪਰ
 ਉਗੀ ਬਿਸਨਾ ਨਤ ਕਾ। ਜੈ ਸੇ ਸਹੀਰ ਮੇ ਰੋ ਬੀਰ ਦਹੁ ਸੁ
 ਰਜੈ ਪੈ ਅਥਿਨ ਸੀ ਪਰ ਕਸਪੁ ਤੈ ਸੇ ਸਾਹੁ ਅਰਬਿ ਦੁ।
 ਤਤੇ ਸਾਹੁ ਭੀ ਦੁਹੀ। ਜਬ ਸਾਹੁ ਪਹੁਨੈ ਉਸ ਕੇ ਸਹੀਰ ਕੁ
 ਉਦਾਂਤ ਲਗਾਵੈ ਤਾ ਤਕਾਲਾ ਬਿਸੁਪ ਕਹੈ। ਅਕਸਾਂ ਤਤ ਕਹੈ
 ਜੈ ਨ ਪਹਲਾ ਦੁ ਹਰਨ ਕਸਪੁ ਦੁ ਕਹੈ ਤੈ ਨੁ ਬਿਸੁਪੀ।
 ਜਬ ਦੁਹੀ ਪੈ ਤਤੇ ਕਾਣਾ ਵੈ ਤਹੁ ਕਾਸਾ ਰਵ ਸਹੀਰ ਕੁ ਉਬਿ
 ਆਕਰੇ। ਤਬ ਤਿਨਹੁ ਹਰਨ ਕਸਪੁ ਕੋ ਕਹਾ ਜੈ ਅਥਿਰ ਕਾਂ
 ਮੁਹਮੁ ਕਉ ਆਗੀ ਆਕਰੇ। ਜੈ ਸੇ ਸਾਹੁ ਕਰੇ ਗਾ ਪਰਪੁ
 ਹਲਾ ਕੇਉ ਮੁ ਬਿਧੈ ਪਮੁ ਸਮਰਥੁ ਨਹੀ। ਜਬ ਚਾਹਤੇ
 ਪੈ ਅਹੁਤੁ ਮਜਾਨਹੁ ਜੈ ਅਹਿ ਬਾਲ ਕਹੈ ਅਹੁਤੁ ਕਾਇ ਸਕੀ
 ਕੇ ਮਥੁ। ਤਉ ਇਸਕੀ ਦੇਹ ਪਥਰੁ ਤੇ ਭੀ ਕਠੇ ਰਹੈ। ਬ
 ਪੁਰਾਨੁ ਕਸਪੁ ਕਹਾ ਤੇ ਹਸਤੀ ਗਿਰਸਾ ਨੁ ਕਿਨ

੨੬

੨੩

੨੦

ਕੇਦੇਹੈਲੇਆਵਹਾਜੇਇਸਕਾਪ੍ਰਾਪੁਰਗਹਿਬਹੁਨਰਸ
 ਤੀਆਏਪ੍ਰਾਪਲਾਦਕਉਨਾਟੇਤਬਹਮਰਅੰਨਕਾਪਏਲਾ
 ਰਾਮਾਅਰਪ੍ਰਾਪਲਾਦਕਉਮੁੰਗੁਸਾਬੁਪਕਨੁਕਰਚਾਂਤੁਉ
 ਸਕੀਛਾਤੀਪਰਦੀਏਪਰਪ੍ਰਾਪਲਾਦਕਨੁਕੀਬੰਦ
 ਕਾਕਰੇਥਾਅਰਜਾਨਤਾਥਾਜੇਹਾਥੀਕਹਾਂਏਗੋਦਿੰਦੇ
 ਮਾਥੀਦਿਆਕਲੁਹੋਇਕਰਗਲੁਗਏਬਹੁਨਰਨੁ
 ਕਸਪੁਕਪਾਇਸਕਉਅਗਨੁਬੀਚਕਲਾਵਹਾਤਬ
 ਏਪਨੁਦੇਕਰਾਥਪ੍ਰਾਪਲਾਦਕਉਬੀਚਕਲਾਵਹਾਤਬ
 ਗਨਿਲਗਾਈਨਬਚਾਰੇਉਤੇਅਗਨੁਪ੍ਰਜਾਮਜਤੁ
 ਤੁਏਆਅਰਪ੍ਰਾਪਲਾਦਅਗਨੁਕੇਬਿਰਮੁਕੀਨਿਆਈ
 ਬੀਚਥੇਰਾਥਾਅਰਕਹੇਥਾਪੇਪਿਤ੍ਰਾਪਿਪਾਅਗਨੁਮ
 ਕਪਉਨੁਮੁਸੁਕਉਮਿਕਰਾਵਸੈਆਏਹੈਵਿਸਕਰਨੁਤੇ
 ਅਗਨਿਅਰਪਉਨਮੈਪੀਪੀਮੁਸੁਕਉਕੇਸੇਜਲਾਵੈ
 ਅਰਸੁਤਸਾਖੁਕਹੀਜੇਕਰਾਵਨੁਅਰਕਨੁਕਉਕ
 ਹਾਹੈਨੁਆਤਸਾਆਇਪ੍ਰਕਰਕਾਠਨਹੀਜਤਾਅਰਮ
 ਗਨੁਸੇਰਹੀਜਲਗਾਪਿਪਾਅਗਨੁਅਰਈਪਨੁਮੁਸੁਕ
 ਉਕਮਲੁਸਾਨੁਹੈਪਰਨੁਕਸਪੁਦੇਖਾਜੇਈਪਨੁਸਕ
 ਲੁਕਸਮੁਕਉਆਅਰਪ੍ਰਾਪਿਲਾਦਿਨੇਉਕਾਤਉ

ਰਹਾ ਤਬ ਸੰਤ ਮਰਕਾਸੁ ਕਾਹ ਨੁ ਕੇ ਪੁ ਕਰ ਉਨੈ ਨੁ ਸੈ ਰੁ ਕਰੀ
 ॥ ਜੇ ਇਸ ਕੀ ਅਗਨੁ ਤੇ ਨਿਕਾਸੁ ਆਰਸਾ ਮੁਦਾਂ ਮੁਨੈ ਰੁ ਕੇ ਕਰ
 ਹੁ ਉਨਹੁ ਨੇ ਪਿਥ ਮੇਸਾਂ ਮੁਕੀਆ ਆਰਕੁ ਹੋਰ ਰਤ ਕਸਪੁ
 ਇਸ ਬਾਲ ਕੁ ਕੇ ਅਪਕਪੁ ਮਿਮਾ ਕਰਹੁ ਜਿ ਬਾਲ ਕੁ ਤੇ ਕੁਲ
 ਪੈ ਅਰਬਾ ਰੁ ਉਤੇ ਕਿ ਪਹਿਤੀ ਆਈ ਪੈ ਅਬ ਹੁ ਇਸ ਕੀ
 ਐਸਾ ਪਰਬੋ ਪੁ ਕਰੈ ਗੈ ਤੇ ਰੀਸਰਨੁ ਬਿਖੈ ਰੇ ਗਾ ਅਰੁ
 ਬਾਹੁ ਨੁ ਰਗਵਾਂ ਨ ਕਾਨ ਮੁਸੀਰ ਬਾਪਰਨ ਥਿ ਆਵੈ ਗਾ ਅ
 ਗੰਧਿ ਹ ਬਾਲ ਕ ਬਾਹੁ ਨੁ ਰਜਨੁ ਬਿਸੁ ਕਾ ਕਰੈ ਤਉ ਅਪਨੇ ਸੁਹ
 ਆਸੁ ਪੁਕੀ ਅਗਨੁ ਸਾਧੁ ਇਸ ਕਉ ਜਲਾਵੈ ਗਾ ਬਾਹੁ ਨੁ ਅ
 ਗਨੁ ਤੇ ਨਿਕਾਲ ਕਰਹੁ ਰਪ ਹਿਲੇ ਗਏ ਗੁਰਉ ਪਦੇ ਸਲਾਹਾ
 ਕਰਨੇ ਜੇ ਪੇ ਪੁਲਾਦ ਨੁ ਕਿ ਛੁਪਿਤ ਆਗਿ ਆ ਕਰੇ ਸੋ
 ਨਾ ਪੁਲਾਦ ਕਾ ਹੋ ਗੁਰਨੁ ਸੁ ਕਉ ਐਸੀ ਬਧਨ ਚਾਪੀ ਐ
 ਸੁ ਕਾ ਕਾ ਪਰਮ ਅਰਬੁ ਕਾਂ ਮੁਖੈ ਮੁਖੀ ਪੈ ਜੇ ਗੁਰ ਅਗਿਤ
 ਕੀ ਆਗਿ ਆ ਮੈ ਰਹੀ ਐ ਪੁਲਾਦ ਕਾ ਏ ਕਹੀ ਆ ਰਮਾ
 ਗਾਵਿੰਦ ਪੈ ਦੁਸਰਾ ਕਉ ਨਹੀ ਆ ਬਾਹੁ ਨੁ ਸੁ ਕਾ ਕਿਸੀ ਕਾਰਨੁ
 ਕਉ ਗਾਇਆ ਤ ਬਾਹੁ ਪੁਲਾਦ ਅਪੇ ਨ ਸਾਲ ਕੇ ਬਾਲ ਕਹੁ ਕ
 ਉਕਾ ਵਿਪੇ ਗਾ ਮੁਪੁ ਤੇ ਜੇ ਕਿ ਛੁਪੈ ਕਹਿਤ ਪੈ ਸੇ ਨਿਸਰੇ ਕ
 ਰਹੁ ਅਰੁ ਕਾ ਮੇਗਾ ਨਹੁ ਅਗਿ ਮਿਥਾ ਨ ਜਾਨਹੁ ਅਰੁ

ਪਰਤੀਤ ਕਰਹੁ ਜੇ ਦੇਵਦਹੀ ਹੋ ॥ ਅਮਰਨੁ ਮੁਖੈ ਹੀ ਨਹੀ
 ॥ ਰਬ ਬਾਲ ਕਹੁ ਕਹਾ ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਆਵੈ ਹੀ ਰਬ
 ਰਜਨੁ ਕਹੈ ਗੋ ॥ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਬਿਖੇਤੁ ਮੁਕਿ ਬਿਛੁਰ
 ਰਕਤਾ ॥ ਜੁਸ ਮਾਥਿ ਲਾਸੁ ਖੇਲ ਕੇ ਕਾਹੈ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਲਾਹ ਕਹ
 ਏ ਬਾਲ ਕਹੁ ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਜਨਮੁ ਲੇਣਾ ਬਹੁ ਨ ਬਾਲ ਕਹੁ ॥
 ਏਨਾ ਬਹੁ ਨ ਜੇ ਬਹੁ ਕਾ ਆਵਣਾ ਪਾਹਿ ਸਹ ਬੁਝ ਅਵਸਥਾ
 ਦੁਖ ਮਹਿ ਦੁਖ ਹੋ ॥ ਸੁਖ ਨਹੀ ਰਤੇ ਬੀਚਾਰ ਕੀ ਫਿਸਕ
 ਹੁੰਦੇ ॥ ਜੇ ਜਨਮੁ ਲੇਣਾ ਬਿਅ ਦੁਖ ਹੋ ॥ ਬਹੁ ਨ ਬਾਲ ਪ
 ਏ ਕੇ ਦਿਆ ਧੁੰ ॥ ਬਹੁ ਨ ਜੇ ਬਹੁ ਬਿਅ ਹੋ ॥ ਜਬੁ ਜੇ ਬ
 ਨੁ ਅਵਸਥਾ ਆਵਣੀ ਪੈ ॥ ਤਬ ਅੰਗੁ ਅੰਗੁ ਰਹੁ ਬਾਹਰ ਕੇ
 ਪ੍ਰਭੁ ਲਾਹੁ ਤੇ ॥ ਅਰਹੁ ਮਾਰਗੁ ਸੀਮ ਕ ਬਉ ਧੰ ॥
 ਰਕਹੁ ਤੇ ॥ ਕਾਨੁ ਸੀਸ ਬਦ ਕੇ ਕਹੁ ਸੀ ਦੇਖਣਾ ਅ
 ਰੁਪਾਣੁ ਤੇ ਸੀ ॥ ਪੁਰਸੁ ਰਾਪ ਕਾ ਕਿਸੀ ਸਮੇਸਾਂ ਤਿਨਹੀ
 ਪਾਵਨਾ ॥ ਜਬ ਅੰਤ ਜੇ ਬਹੁ ਕੇ ਨਗਾ ਆਵਣੀ ਪੈ ॥ ਤਬ ਨਿ
 ਹਾਸੁ ਤੇ ॥ ਅਰ ਅਉਧੁ ਬੀਤੀ ਗਾਪਦੁ ਤਉ ਕਰ
 ਤਾਹੈ ॥ ਜੇ ਹਾਇ ਹਾਇ ਮੈ ਕੇ ਕਹੁ ਨ ਕੀਆ ॥ ਅਰ ਅਬ
 ਨਿਹਲ ਲੁਏ ਕਹੁ ਤੇ ॥ ਇਨਹੀ ਆਵਣਾ ਬਹੁ ਨ ਨਗ ਕੇ
 ਉਪਾਇ ਮਿਰਤੁ ਪੈ ॥ ਸੀਸ ਰਤੇ ਪਦੁ ਤਉ ਸਾਧੁ ਲੋ ਜਤਾ

ਤੋ। ਜਬਸਾਤ ਕੇਗਰ ਭਾਵਿਖੈ ਤਹੈ। ਅਰਜਠਰੁ
 ਅਗਨੁਕੀਆ ਚੁਕੁਲਾਗਤਹੈ ਤਬਕਪਤਹੈ ਜੋਪਾਰਿ
 ਕਿਸਾਦੁਖਹੈ। ਜਿਸੇਆਪੁਕੇਸਰੀਰੁਮਾਨਹੈ। ਅਰੁ
 ਆਵਾਰਉਨਮੈਪਨਾਹੈ। ਜੋਅਥਾਇਸਪਦਸੈਦੁ
 ਏਤਉਥਪੁਨੁਦੇਹਮਰਿਮਾਨਨਕਹੈ। ਅਰਗੋਬੰਦਤੇ
 ਵਿਕੇਕਨਜਨੋ। ਜਬਉਦਰੁਤੇਸਮਾਪਾਇਨਿਕਸਿਆ
 ਤਬਕਪਟੇਲਾਗਾਬਾਲਕਹੈ। ਜੁਦਾਨਹੈਬਿਰਧਹੈ।
 ਸੇਹੀਆਰਬਲਾਈਤਗਈ। ਅਪਕਪੈਜਨੁਨਪਾਇ
 ਅਜਾਜੁਆਇਅਹੁਅੰਤੁਮੇਗਾਕੀਆਹੈ। ਅਰਕਪ
 ਸੇਆਇਆਹੈ। ਅਰਕਪਾਨਾਵੰਗਾਨੈਸੇਰਿਸੀਕਏ
 ਚਿੰਤਾਮਣੁਗਾਬੁਲਾਰੇ। ਅਰਕੀਚਮੈਨੁਲਦੇਗਾਤੇ
 ਸੇਹੀਮਾਨਸਦੇਹਪਾਈ। ਅਗਦਿਸਕੀਬਠਿਆਈਨ
 ਕਾਨੀਤਉਸਰੀਰੁਪਵਟੇਤੇਰਿਆਲਾਰੁਗਇਆਗੁਧ
 ਅਰਪਿਆਸੁਅਰਸੀਰੂਏਨੁਕਾਨਾਨਦਾਪੁਸਰਬ
 ਰੋਗੁਹੈ। ਅਰਨਹੀਜਨਤੇਜੇਮੁਲਾਇਸਕਾਰਿਆਹੈ। ਆ
 ਸੁਅਰਨੁਚਾਅਰਅਸਤੁਅਰਮਜਾਅਰੁਦੁਸੁ। ਏਥਾਲ
 ਕਪੁਰੀਕਾਰਸਰੀਰਕਾਤਿਆਗੁਕਰੁਬਿਸੁਕਪਦੁਏ। ਜੋ
 ਅੰਤਰੁਅਰਥਾਤਰੁਕਹੈ। ਨਪਿਤਾਹੈਨਪੁਨੁਹੈਨਵਰਨਹੈ।

2

ਨਮਾਸਤੁ ਨ ਬਾਲੁ ਨ ਜੰਬੂ ਨ ਕੰਧਾਰੀ ਨ ਆਦਿ
 ਸਾਸਰ ਬੁਧ ਸਰੀਰ ਕੀ ਆਪੈ। ਆਤਮਾ ਇਨ੍ਹੇ ਨਿਰੁਲੇ
 ਪੁਠੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਸੁਖ ਕਾਸੁ ਹੈ। ਸਰੀਰ ਕੇ ਪਤਿ ਥੀਯੁ ਕਰ
 ਪ੍ਰਤਿ ਦੁਨੀਆ ਸਤਾ। ਜੈ ਸੇ ਇਸ ਟਟਰੁ ਬਿਖੈ ਅਨੇਕ
 ਵਰਨੁ ਰਾਸ ਤੇ ਹੈ। ਪਰਉ ਸਮੇਂ ਵਰਨੁ ਕੇ ਦੀਨ ਹੀ। ਤੇ ਸੇ
 ਆਤਮਾ ਬਿਖੈ ਪਾਤਿ ਦਿਯੁ ਮਾਨਿ ਰਿਦੁ ਨ ਹੀ। ਸੁਖੁ
 ਕਾਸੁ ਹੈ। ਪਾਤਿ ਨਾਮੁ ਰੁਪ ਰੁਪੁ ਹੈ। ਸਿਸਨੇ ਇਸ ਪਰੁਪ
 ਰਤੀਤ ਕਰੀ ਹੈ। ਸਿਜਨ ਮੁਮਰਨੁ ਕੇ ਥੀਯੁ ਮਾਹਿ ਪਨੁ
 ਹੈ। ਤੇ ਤੇ ਪੰਥ ਲਕਹੁ ਜੇ ਗੁਪੈ ਨੁ ਅਬ ਹੀ ਨਾ ਗਾਇ ਦੁਪਾ
 ਇੰਦੁ ਪੇਦੁ। ਅਗੁਨਿ ਰਾਸੁ ਕਰਹੁ। ਜੇ ਆਤਮਾ ਬਿਖੈ ਜੇ
 ਬਨੁ ਅਰਜਨ ਨਹੀ। ਇਨ ਸਰਬ ਅਵਸਥਾ ਤੇ ਨਿਆ
 ਰਾਸਾ ਛੀਰੁ ਪੁਠੈ। ਜਬ ਪਿਹਨਿ ਸਚਾ ਕਰਹੁ। ਆਪ ਤੇ ਅ
 ਪੁ ਬਿਸਰੁ ਪੁਪੇਦੁ ਹੋ। ਅਰਸੈ ਸਾਰ ਕੇ ਥੀਯੁ ਤੇ ਕਰਮ
 ਰੁਪ ਹੈ ਮੁਕਤ ਪੇਕਰੁ ਤੀਰੇ ਜ ਅਰਨੁ ਹੈ। ਅਧਿ ਆਤਮਾ
 ਪਤ੍ਰੁ ਤਕੁ ਅਪਰੇ ਵਕੁ। ਇਨ੍ਹੇ ਦੁਟੇ ਗੋ। ਕਿਸ ਕਾਰਨੁ ਤੇ ਨੁ
 ਮਾਹਿ ਸਕਲ ਉਪਾਧਿ ਸਰੀਰ ਕੇ ਹੈ। ਸਚ ਸਰੀਰੁ ਅਗੁ
 ਮਾਨੁ ਮਿਟਗੁ। ਇਆਤੁ ਬਸਰ ਬੁਧਿ ਪਾਧੇ ਤੇ ਮੁਕਤੁ ਪੈਤਾ

ਤੇ ਭਾਗੇ ਬੀਚਾਰੁ ਦੁਖੈ ਤੁਕਾ ਮਨ ਤੇ ਤਿਆਗੁ ਕੇ
 ਕਦੁ ਦੇਖਹੁ ਅਰਜਾ ਨਹੁ ਸੋ ਬਿਸੁ ਜੀ ਨਾਨੈ ਜੈਸ
 ਰਬ ਵਹੀਐ ਦੁਸਰ ਕੋ ਵੀ ਨਹੀ ਜੈਸੇ ਨਿਸਚੇ ਕਹੁ
 ਬਹੁ ਮੁਕੈ ਜਾਨੈ ਓਸ ਕੋ ਬਹੁ ਨਸੈ ਸਾਗ ਬਿਖੈ ਆਵੁ
 ਗਉ ਨਹੀ ਤਬ ਪਰਾਸਰੁ ਕਹਾਏ ਮੈ ਤੈ ਓਸ ਸਮਿ ਧਿ
 ਖੈ ਸੁਕੁ ਚਾਰਨੁ ਆਵੁ ਤੁਕਾਇ ਆਵੇ ਤਉ ਸਰਬ
 ਬਾਲਕੁ ਅਪੇਨੁ ਸਾਲਾ ਕੇ ਪਾਹੀ ਕਹਤੇ ਹੈਨੁ ਮੈ ਬਿਸੁ ਜੈ
 ਪਿਠ ਅਵਸਥਾ ਬਾਲਕੁ ਕੀ ਦੇਖ ਕਹਹੁ ਹਰਨੁ ਕਸਪੁ
 ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਨਹਿ ਪੁਕਾਰ ਕਰੀ ਤਬ ਗਾਖੁ ਮੁਆ ਗੇ ਤੇਵ
 ਸੇਖੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਹੁ ਆਮਰ ਸੁਕੁ ਚਾਰਨੁ ਕੇ ਸਾਖ ਅਪੇ
 ਨੁ ਸਾਲਾ ਬਿਖੈ ਆਇਆ ਅਰਵੇ ਯਾਨੁ ਬਾਲਕੁ ਕਹਤੇ
 ਤੈ ਸਰੀਰੁ ਤੀਨ ਕਾਲੁ ਨਹੀ ਦੇਖ ਆਤਮਾ ਹੀਐ ਓਸ ਠਉ
 ਗਠਿ ਕਹੁ ਅਪੇਨੁ ਅਸਥਾਨੁ ਬਿਖੈ ਆਵੁ ਤੁਕਾਇਆ
 ਅਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰਨੇ ਲਾਗਾ ਜਉ ਸਬਾਲਕੁ ਕਉ ਕਉਨੁ
 ਉਪਾਉ ਕਰਮਾਹੀਐ ਤਬ ਮੈ ਤੈ ਕਹਾਏ ਪਰਾਸਰੁ ਤੁਕਾਇ
 ਨਹੈ ਅਰੁ ਬਿਆਵਸੁ ਹੋ ਜੈ ਕਹਤੁ ਹੈ ਸਰੀਰੁ ਰਮੁ
 ਤੇ ਭਾਗ ਪਰਾਸਰੁ ਕਹਾ ਅਸਰੁ ਰਜੁ ਬਚਨੁ ਗੀਆ
 ਤੈਨੇ ਵਿਸੀ ਪੰਚੁ ਸੇਖੁ ਦੁਖੈ ਤੁਸੁ ਪਾਹੀ ਪ੍ਰਗਟੁ ਕ

ਕੇ ਮੈਂ ਤਉ ਪਤਿ ਤਿਨਹੀਂ ਮੈਂ ਕੇ ਕਰਾ ਪਤਿ ਤਨਹੀਂ ਤ
 ਉਮੁਨਹੀਂ ਦਿਗਾ ਪਤਿ ਸਰਕਰਾ ਮੁਨੁ ਕੀ ਨਹੀਂ
 ਮੈਂ ਕੇ ਕਰਾ ਕਉ ਨਹੀਂ ਪਤਿ ਸਰਕਰਾ ਦੁਹੀਂ ਨੁਕਰਾ
 ਮੈਂ ਦੁਹੀਂ ਮੈਂ ਕੇ ਕਰਾ ਕਉ ਨਹੀਂ ਪਤਿ ਸਰਕਰਾ
 ਤੁਹੀਂ ਕਰਾ ਮੈਂ ਕੇ ਕਰਾ ਮੈਂ ਤਉ ਮੈਂ ਮੁਕੀ ਨਿਅਈ ਪਪ
 ਹਰਾ ਤਉ ਕਉ ਮੈਂ ਕੇ ਕਰਾ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਅ
 ਹਨਹੀਂ ਨਾਨਕ ਕਉ ਨਹੀਂ ਪਤਿ ਮੁਖਾਰਤਾ ਪੁਰਾ
 ਵਕੀ ਕਰਾ ਪਤਿ ਸਰਕਰਾ ਤਉ ਹਰਨੁ ਕਸਪੁ ਰਸਈ
 ਆ ਕੇ ਕਰਾ ਕਉ ਮੁਕੀ ਮੈਂ ਆਗਿਆ ਭੰਗੁ ਕਰੀਐ ਨ
 ਥਾਇ ਸਕੈ ਕਉ ਨਹੀਂ ਦੇਵਤਾ ਥਾਇ ਮੈਂ ਲਾਇ ਕਰੇ
 ਦੁਹੀਂ ਨੇਤਰ ਕਾਲਹੀ ਥਿਨ ਸੁਜਾਹੀ ਰਸਈ ਥਿਨੇ
 ਮੈਂ ਕੀ ਆਤਮਾ ਪੁਰਾ ਵਰਨੁ ਕਰਨੇ ਥੈ ਠਾ
 ਕਉ ਗੋਬਿੰਦ ਕਰਾ ਕਉ ਨਹੀਂ ਕਉ ਨਹੀਂ ਥਿਨੁ ਪੈ ਅਰੁ
 ਕਉ ਨਹੀਂ ਕਉ ਨਹੀਂ ਥਿਨੁ ਪੈ ਅਉਰ ਕਉ ਨਹੀਂ ਦੁਹੀਂ
 ਨਹੀਂ ਥਿਨੁ ਪੁਰਾ ਵਰਨੁ ਮਨੁ ਥਿਨੇ ਥਿਨੇ ਥਿਨੇ
 ਥਿਨੁ ਪੁਰਾ ਵਰਨੁ ਮਨੁ ਥਿਨੇ ਥਿਨੇ ਥਿਨੇ
 ਰਸਈ ਥਿਨੇ ਮਨੁ ਥਿਨੇ ਥਿਨੇ ਪਰਨੁ ਕਸਪੁ ਨਹੀਂ
 ਨਹੀਂ ਥਿਨੁ ਪੁਰਾ ਵਰਨੁ ਮਨੁ ਥਿਨੇ ਥਿਨੇ

ਸੁਕਉ ਬਿਖਰੇਵੈ ਤਉ ਤੁ ਤਤ ਕਾਲੁ ਹੀ ਕਹੈ ਜੁ ਮੈ ਬੁ
 ਹਮੁ ਨਹੀ ਯੀਨੁ ਪੈਵੈ ਪੁਰਿ ਲਾ ਦੁਜਾਂ ਨੇ ਮਨੁ ਅਰਨੀ
 ਵਸੈ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਸੁ ਪੀਤ ਕਰੀ ਜੈ। ਮੈ ਕੈ ਕਹਾ ਪੁਰਿ ਲਾ
 ਵ ਅਰਹ ਰਨ ਕਸ ਪੁਕਰਾਂ ਬੇ ਮੈ ਹੀ ਬਾਤੇ ਹੀ ਬੁਧ ਮਹਿ
 ਰੇਦ ਪਨਾ ਜੈ। ਜੁ ਤੈ ਨੇ ਮੈ ਕੈ ਅਹੁ ਪੁਰਿ ਲਾ ਦੁਭਿੰਨ ਸਮ
 ਸੁ ਜੈ। ਪਰ ਸਰੁ ਕਹਾ ਰੇ ਤੈ ਹੀ ਤੇਗ ਮਨੁ ਪੁਰਿ ਲਾ ਵਕੀ
 ਨਿਆਂ ਈ ਸੁਪਨ ਹੀ ਪੁਆ ਤੁ ਸੁ ਪਾਪੀ ਤੀ ਕਾਰ ਸ
 ਨ ਕਰਨਾ ਪਾਪੁ ਜੈ। ਮੈ ਕੈ ਕਹਾ ਸਾਤਿ ਅੰਸੁ ਏਸ ਤੇ ਵਸੈ
 ਖਪਾਖੀ ਤੁ ਕਿਆ ਹੋਗਾ ਨੇ ਸਕਲਾ ਦਿਸੁ ਆਪੁ ਤੇਉ
 ਤਪਤ ਕਰੀ ਜੈ। ਅਰ ਕਹਾ ਰੇ ਜੈ ਮੈ ਨਹੀ ਹੀ। ਅਰ ਸਰ
 ਬੁਕਰਮੁ ਸਰੀਰ ਕੇ ਕਰੀ। ਅਗਏ ਦੀਉ ਕਉ ਰੇ ਗੁਰੇ
 ਤਰੀ ਅਰ ਲੇਤਾ ਹੀ। ਅਰ ਮੇ ਰੇ ਆਨੰਦ ਤੇ ਆਨੰਦੁ ਬਿਖੈ
 । ਅਰ ਕਹਾ ਤੈ ਜੈ ਕੀ ਵਹੀ। ਅਰ ਏਕ ਪਾਖੀ ਤੁ ਅਉਰ ਬਠ
 ਪੈ ਜੁ ਪੈ ਆਪੁ ਅਰ ਤਰੁ ਪਦੁ ਅਰ ਕੀ ਪਦੁ ਅਰ ਅਸਪ
 ਦੁਕਉ ਕਲਪਤਾ ਹੀ। ਤਾ ਤੇ ਜਾਤਾ ਜੈ ਮੈ ਰੇ ਵਰ ਸੁ ਤੇ ਤੁ ਸੁ
 ਕੈ ਪਾਪੁ ਨਹੀ ਹੋਗਾ ਪਰ ਤੁ ਲਕਾ ਮਨੁ ਨਹੀ ਹੋਗਾ ਜੈ ਮੇਗ
 ਤੇ ਆਗੁ ਕਰੇ ਗਾ ਪਰ ਸਰੁ ਕਹਾ ਸੁ। ਅਰ ਰਨ ਕਸ ਪੁਕਰ
 ਕਾਰ ਜੁ ਕਉ ਬੁਲਾਇ ਕਰੁ ਕਹਾਂ ਜੁ ਬੋਗੀ ਹੀ ਸਥਾ ਲਕ

27

28

ਉ ਨਾਸੁਕਰਾ ਅਰੁ ਚੀਲੁ ਨ ਕਰਾ ਕੁਝ ਸੁਕਰਾ
 ਲਾਵ ਕਉ ਨਹਾਏ ਪੁਰਾਪਿਤਾ ਤੇਗਾ ਕੋਲੇ ਕੀ ਕਪਾਸ
 ਯੋਗੁ ਸੁਕਉ ਅਉਰ ਸੇਤੀ ਕਿਆ ਕਾਂਸੁ ਯੋਗਿ ਪੁਰਾ
 ਸਿਰਪਾ ਕੀ ਸਰਨੁ ਲੇਕਰਾ ਪਿਤਾ ਕੇ ਸਤ ਕਾ ਅਤੁ ਤਿਆ
 ਗੁਰਗਾ ਨਹੀ ਤਉ ਨਾਸੁ ਤੇਇਗਾ ਪਰਮੁ ਗੁਰਪਿਤਾ
 ਯੋਗੇ ਕਛੁ ਆਗਿਆ ਕਰੇ ਭੰਗੁ ਮਨੁ ਕਰਾ ਪਰਾਸਰੁ
 ਕਹਾਏ ਮੈ ਕੋ ਤੁਝੀ ਭੈ ਮਾਨੁ ਤੇਇਗਾ ਅੰਸੇ ਤੇਯੋਗੁ
 ਕਾਏ ਨ ਸਕਤੁ ਰਾਖਤੁ ਆਮਰੇ ਸਰੰ ਸੁਸਕਤੁ ਰਾਖਤੁ
 ਯੋਗੁ ਅਰੁ ਸੁਕਰੇ ਸੁਸਕੇ ਸੀ ਬਾਲੀ ਨੀਯੋਗੁ ਮੈ ਕੋ ਕਰਾ
 ਪਾਹਿਭੀ ਤੇਯੋਗੁ ਕਉ ਪਰੇ ਸੁਕੀ ਆਗਾ ਜੋ ਪਰਾ
 ਵਰਾਧਾ ਪਰਾਸਰੁ ਕਹਾ ਪਾਹਿਗਿਆਂ ਤੁਝੇ ਮੈ ਸੁਕੁ
 ਕੋ ਕਹਤੁ ਕਾ ਕਹੁ ਪਰਤੀਤੁ ਨ ਬਾਕਤਾ ਕੀ ਸੁਕਾਰਨੇ
 ਤੇਉ ਸੁਕਾ ਮਨੁ ਕਾਂ ਮਨਾ ਬੀਖੈ ਮਨੁ ਬਾਜ ਬਾਜ ਮੈ ਕਹ
 ਤੁਥਾ ਜੁਨੇਰ ਬਾਜੁ ਪਾਸ ਕੁ ਸਮਝਾ ਤੁਥਾ ਕਹਤੁ ਥਾਮੇਇ
 ਸਕਾ ਕਹਤੁ ਨਹੀ ਕਰਤਾ ਮੁਸਕਉ ਵਹੀ ਵੀ ਦਿਆਸੇ
 ਬਾਵਹੁ ਜਾਤੇ ਕੀਸੀ ਕਉ ਨੀਵਾਲੇ ਅਰਕਿ ਸੀ ਕਉ ਕਾਲ
 ਵਸੁ ਕਰੇ ਪੇ ਕੋ ਤੁਝੇ ਮੈ ਕੇ ਗੁਰਤੇਯੋਗੁ ਮੈ ਕੋ ਕਹਾਏ
 ਕਿਉਥੇ ਕੋ ਤੁਝੇ ਗੁਰੇਯੋਗੁ ਸੁਖਿ ਕੋ ਨੀਵਾਲਨਾ
 ਅਰਮਾਰਨ ਕੋ ਨੇ ਨਹੀ ਪਰਾਸਰੁ ਕਹਾਨੇ ਆਇਸਾ

੩ ਆਗੀਆ ਕਰੇ ਪੈ ਨੇਗੁਰ ਅਰ ਅਤੀ ਕੁਆਰ ਗੁਜ
ਅਗਸਿੰਘ ਅਰ ਸਰਪਾਇ ਨ ਤੇਰੇ ਮਾਨੁ ਕਹੀਐ ॥ ਨਜ
ਨੀਐਂ ਨੁ ਮੇਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਪੈ ॥ ਤੂੰ ਮੁਸਕਉ ਸਿ ਆ ਜਾਨ ਰਹੇ ॥
ਜੇ ਮੈ ਕਉ ਨਹੀ ॥ ਜੇ ਕਹੈ ਤਉ ਤੂੰ ਅਧੀ ਨਾ ਸੁਹਾਏ
ਜਾਵੈ ॥ ਮੈ ਤੇ ਕਹਾ ਮੈ ਤੇ ਹੀ ਸਹਨੁ ਹੀ ॥ ਵਿਸਥਾਰ ਕ
ਰਕਥਾ ਧਰ ਲਾ ਦੁਕੀ ਕਹਾ ॥ ਪਰਾਸਰੁ ਕਹਾ ਤੂੰ ਮੇਰਾ
ਪੁਤ੍ਰ ਪੈ ॥ ਤਉ ਮਤੁ ਕਹਾ ਅਰੁ ਸੁਣਾ ॥ ਤਥਾ ਧਰ ਲਾ ਦਸ
ਕਰੈ ਕਹਾ ਕਿਓ ਮਾਧ ਗਾਗੀ ਗਰਜਾ ਤਿਹ ਆਹੀ ਸਗ
ਲਾ ਸੇ ਸੁਤੇ ਨੀ ॥ ਰੁਤੇ ਅਰੁ ਤੂੰ ਉਨ ਕਹੇ ॥ ਅਰੁ ਤ੍ਰਿਓ
ਕੀ ਬਿਥੈ ॥ ਧਰਾ ਦੁਰੈ ਤਾ ਤੇ ਕੈ ਸੇ ਪਰਤੀਤੁ ਕਹੈ ॥ ਅਰੁ
ਤੇਰੇ ਕਹਾ ਪਤਾ ਗੁਰ ਸਮਾਨੁ ॥ ਤੂੰ ਸੁਣਿ ਕਹਾ ਤਾ ॥
ਕਾਹੇ ਤੇਜੁ ਉਸਤੁ ਤਮਾਨੇ ਅਰੁ ਪਹਰੇ ਕਾ ਪੈ ਨ ਨੁ ॥
ਪਰਾਸਰੁ ਕਾ ਤਉ ਕਹੁ ਨਹੀ ॥ ਜੇ ਪੁਤ੍ਰ ਪਰਾਪਿਤਾ ਅ
ਤਿਅੰਤਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ॥ ਗੁਰ ਤਉ ਪਿਤਾ ਪਾਪਨਾਇ ਦੀਆ
ਕੀ ਕਹੈ ॥ ਤੇਹੀ ਬੁਧਾ ਬਿਖੈ ਰੇ ਦਧਾ ਕਹੈ ॥ ਜਪਿਤਾ ਕ
ਉ ਗੁਰ ਸਮਾਨ ਕਹਾ ॥ ਜਪੁ ਦੇ ਆਪਿਤਾ ਮਿਤ੍ਰ ਤੇ
ਫੁਰਾਇ ਸਕਤਾ ॥ ਅਰੁ ਦਰੁ ਤੇਰਾ ਕੀ ਸਤਾ ॥
ਸੁਪਿਤਾ ਗੁਰ ਸਮਾਨੁ ॥ ਪਰਾਪਿਤਾ ਕਾ ਸਿਆਨੁ ਕ

2

ਰਨਾ ਕੇ ਗੁਨਹੀ ਐ ਜਨਾ ਰਹੁ ਵਿਰੇ ਕੁ ਅਉਰੇ
 ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਅਰੁ ਕੁੰਧਤਾ ਐ ਆਨੰਤੁ ਰਹਾਵੰਤੁ ਸੇ
 ਤੁਸਕਉ ਵਿਆਖਿਨੁ ਤੇ ਜੋ ਪਰਮਾਰਥ ਕੇ ਜਾਨਤਾ
 ਤੇ ਐ ਸੇ ਜਹੀ ਕਹਤਾ ਸੁਕਤੁ ਸੁਨੀ ਹੋਇ ਕਹ ਬਹੁਤ
 ਕਹਾਂਤੁ ਕੁਨੁ ਗੋਵਿੰਦ ਕੇ ਤੇ ਵਿਆਖਿਨੁ ਰਾਖਤਾ
 ਤੇ ਅਰੁ ਵਿਆਖਾਨ ਕਰੇਗਾ ਜਿ ਰੇਰੀ ਵਿਦੁ ਹੋਇ
 ਸੁਤੇਗਾ ਪਤਾਰੀ ਸਕਤੁ ਰਾਖਤਾ ਐ ਜਿ ਦੇਵ ਮਰੀਚ
 ਤੇ ਆਦਲੇ ਕਰੁ ਕੁਨੁ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੇਰੀ ਚਾਰੁ ਪਦਾਰ
 ਕੁਪੀ ਨਿਅਤੁ ਹੈ ਤਬ ਪਹਲਾ ਕਹਤੁ ਸੁਕਉ ਮੇਰੇ
 ਅੰਤੁ ਕਰੁ ਕੁਨੁ ਸੁਪਨਹੀ ਆਪਿ ਆਨੰਤੁ ਅਰੁ ਕੁਨੁ ਤੇ
 ਆਖਿਓ ਜਾਨੁ ਹੈ ਜੁ ਮੁਲੁ ਅਪਨੇ ਕਉ ਪਾਵੈ ਜਬਤ
 ਤੁਪੁ ਪਤਰੁ ਆਤੁ ਬਸਹ ਬੁਧੀ ਪਨ ਤੇ ਦੁ ਨਾ ਸੀਮ
 ਪਦੁ ਕੁਨੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਪਾਵੈ ਤੁਹੇ ਸੇ ਕੁਨੁ ਵਿਆ
 ਪੈ ਜੋ ਪੁਰੁ ਦੇ ਕੁਨੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ਹੀ ਹੈ ਤਬ ਸੁਕੁ ਕਹੇ
 ਪਹਲਾ ਤੁਸਕਉ ਦੁਹੁ ਸਾਥੁ ਲਗਾਇਆ ਕੁ
 ਅਗਤੁ ਬਿਖੰਬੁ ਲਗਾ ਅਰੁ ਮੇਰੇ ਤੇਰੀ ਗਖਿਆ
 ਕਰੀ ਅਰੁ ਬਹੁਤੁ ਬਹੁਤੁ ਐ ਸੇ ਕਹਤਾ ਹੈ ਸੇ ਕੁ
 ਸੁਕਉ ਜਾਨਤਾ ਨਥਾਨਹੀ
 ਤੇ ਉਤਬਹੀ ਆਗਿਆ ਕ

ਹਤਾ ਤੁੰ ਜਲੁ ਜਾਗਾ ਅਥ ਜੇ ਕਛੁ ਕਹਤਾ ਹੋ ਸੁਨਾਨੇ
 ਗਾਤਉ ਤੁਸੁ ਕਉ ਤਤਕਾਲੁ ਨਾ ਸਕਰੇ ਗਾਗਾ ਤਥਾ ਪੁਲਾ
 ਵਕਾਨ ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨੀਲਾਇ ਸਕਤਾ ਹੋ ਨਮਾਹ ਸਕ
 ਤਾਹੋ ਗਰੀਖਾ ਕਰਨੇ ਕਉ ਅਹੁ ਨਾ ਸੁਕਰਤਾ ਸਾਹੇ ਜਗ
 ਤਕਾਏ ਕਾਬਿਸੁ ਆਤਮਾਹੋ ਤਥਾ ਸੁਕ ਕੋ ਪਦੰ ਨਹੋਇ
 ਕਹੁ ਮੁਖਤੇ ਅਗਾਨਿ ਨਿਕਾਸੀ ਜੁਪਤਲਾ ਦੁਕੈ ਜਲਾਵੈ।
 ਤਥਾ ਪੁਲਾਵ ਕੇਖਾ ਜੁਮੁ ਸੁਕਉ ਜਲਾਵਤਾਹੋ ਤਥਾ ਬੇ
 ਨਤੀ ਕਰੀ ਕੋਪੇ ਅਨੰਤ ਬਿਸੁ ਮੁਸੁਕਉ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾਣੁਤੇ
 ਮੁਕਤ ਕਹਾ ਬਹੁ ਨ ਕਹਾ ਮੈਂ ਤੇਉ ਲਟੀ ਸਮਸੀਯੋ। ਜਬ
 ਸਕਲਾਵਿਸੁ ਮਾਂਗ ਬਿਖੈ ਏ ਕਜਗਾਤੁ ਗੁਰੁ ਬਿਸੁ ਪੈ। ਤਉ
 ਧਰਿਲਾਵ ਬਿਖੈ ਦੁਮੈ ਤਕਹੋਹੋ। ਅਰਜੇ ਬਿਸੁ ਪੈ ਤ
 ਉ ਬਿਆਰਉ ਪੈ। ਬਹੁ ਨੁ ਸੁਕੁ ਸੁਆਸੁ ਅਗਰੁ ਸੰਨੁ
 ਗਾਤੁ ਨਿਕਾਲਾ ਬਹੁ ਨੁ ਅੰਤਰੁ ਲੇਜਾਏ ਨਸਕਾ। ਅਰਜ
 ਨਤ ਕਾ ਅੰਜੇ ਅਬੁ ਨੀਵਨਾ ਕਠਨੁ ਪੈ। ਬਿਸੁ ਕਾਰਨੁ ਤੇ
 ਨੁ ਨੀਵਨਾ ਸੁਆਸੁ ਸੇਪੈ ਸੇ ਰਲੈ ਨਹੀ ਜਾਤਾ ਤਤੇ ਮਨੁ
 ਕਰ ਧਰਿਲਾਵ ਕੀ ਸਹਨੁ ਆਇਆ। ਅਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰ
 ਤਰਾਆ ਅਰ ਕਹਤ ਕਰਾਨੁ ਮੈਂ ਪੈਤੁ ਬ੍ਰਹਮਾਣੁ ਤੇ
 ਚਿੰਨੀ ਵੀ। ਅਰ ਬਲੁ ਤੇ ਗਾਬਿਰਧਾ। ਹੇ ਮੈਂ ਤੇ
 ਸੇ ਪਹਿਲੈ ਕੋ ਪਮੈ ਯਾਗ ਬਾ ਅਵਸਥਾ ਉਸ ਕੀ ਅੰਤਕ

੨੯

੧੯

ਲੁਕਭਿਪੁਰੁਚੀਤ ਬਭਿਸਤੁਤਲਾਗਾਕਰਨੋਅਰਘ
 ਥਾਵਦੇਨ ਅਵਸਥਾਵਿਖੇਏਕਸਮਾਨਥਾਜੇਸੇਮੈਤੁ
 ਸੁਕੇਕਈਮਾਰਤਾਹੇਅਰਕਈਕਪਤਾਹੇਪੁਰਪੈਮੇਰ
 ॥ ਮੈਰੇਕਹਾਤੇਨੇਆਪਕਭਿਅਭਿਰੋਕੀਨਿਆਈਜਾ
 ਨਾਹੋ॥ ਪਰਾਸਰਕਹਾਮੈਅਭਿਰੋਕੀਨਿਆਈਨਹੀ
 ਕਹਤਾਹੇ॥ ਜੁਤਜਨੁਕਹੁਅਸਵਭਿਪਾਸਨਾਕਹਾਮੈ
 ਰੇਕਹਾਜੇਕਛੁਨਕਰੋਤਉਕਾਰਜੁਮੇਰਕੈਸੇਤੋਅਰ
 ਮੁਲਕੈਕੈਸੇਪੁਰੁਚੀ॥ ਪਰਾਸਰੁਕਹਾਤੁਆਪਹੀਮੁਲ
 ਪੈਪੈਜਨੁਸੇਕਿਆਏਜਨੁਕਾਖਤਾਹੇ॥ ਪਰੁਕੀਕਹ
 ਤਾਹੇ॥ ਜੇਜਥੁਲਗੁਨਾਗੰਏਇਵੇਕੁਜੁਰਕਮੁਥੁ
 ਧਕੈਸੇਮਾਨਹੋਤਿਆਗੁਨਕਰੈਮੁਲਕਾਪਾਵਣਕਰ
 ਨਹੋ॥ ਤਬਮੈਰੇਕਹਾਆਗੀਆਕਰੁਜੇਗਗਤਿ
 ਕਿਆਹੋ॥ ਪਰਾਸਰੁਕਹਾਕਹਾਤੁਪਹੀਪੈਜੁਆਪੁਅ
 ਰਦੁਮੈਤੁਰਹੈਵੋ॥ ਇਸਕਭਿਅਰੇਦੁਕਹਾਤਕਹਤੇਹੈ
 ॥ ਇਸਤੇਭਿਨਕਛੁਮਤਿਕਹਾਕਹਾਮੈਰੇਕਹਾਪਾਰੀ
 ਲਾਰਚਲਿਕੁਕਪੁ॥ ਪਰਾਸਰੁਕਹਾਮੁਹੀਪੁਰਥਾਵ
 ਚਾਲਿਕਹੈਜੁਆਤਮਾਥਿਨਾਅਭਿਰੋਕਈਨਹੀ॥ ਇ
 ਸਾਥਿਨਾਚਲਿਕੁਅਭਿਰੋਕਪਣਾਨਹੀਜਾਨਕਹੀਕਿਸੁ

ਕਾਰਨ ਤੇ ਜੁਪ ਤਤਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਵੇਕਰਾਪ ਤਤਿਨਹੀਂ ਤਉ ਮੁ
 ਨੁਹੋਹਿਗਾ। ਪਰਾਸਰਕਾਪ ਤਤੁਹੀਨਹੀਂ ਤਉ ਮੁਨਕਰਾ
 ਤੇਹੋਇ। ਮੈਂ ਵੇਕਰਾਵੇ ਨਹੁਨਹੀਂ ਤਉ ਤੁੰਕਿਆਹੈ। ਪਰਾਸ
 ਰਕਾਪਹੀਂ। ਤਥਾ ਮੈਂ ਵੇਕਰਾ ਆਦਮੀ ਤੁਤੇਰਾ ਕਦੂਜਾਨ
 ਤਾਨਹੀਂ। ਪਰਾਸਰਕਾ ਮੇਰੀ ਆਦਕਾਰ ਬੇਦ ਅਰਥ
 ਹਮਾਰੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ। ਕਿਸਕਾਰਨੁ ਤੇਜੁ ਸੁਕੀ ਆਦਮੀ।
 ਤਾਤੇ ਤੁੰਕਿਆ ਜਾਨੇ। ਮੈਂ ਵੇਕਰਾ ਅਤੀਤੁਹੀਂ ਤਹੀਂ। ਪਰਾਸ
 ਰਕਾਪੁ ਪਹੀਂ। ਤਿਤਦਨਾ ਤੇ ਨੇਕਰੀ ਹੈਂ ਤੁੰਪੀਨਹੀਂ। ਕਿਉਂ
 ਮਾਨੁਖ ਸਰੀਰਾ ਬਿਖੈ ਕਜਨੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾਨਕਰੈ ਤਉ ਪਦੁ
 ਤਉਹੀਂ। ਮੈਂ ਆਪਹੀਂ ਕਾਹਤਾ ਹੈਂ ਨੁਸਰੀ ਅਤੀਤੁਹੀਂ
 ਮੈਂ ਵੇਕਰਾ ਮੁਸਕਉ ਆਸ ਮੁਖਤਾਈ ਜਿਤਾ ਮੈਂ ਪ੍ਰ
 ਵੇਸੁ ਕਰਉ। ਪਰਾਸਰਕਾ ਤੰਤੀ ਸੰਨਿਆਸੀਤੀ। ਮੈਂ
 ਵੇਕਰਾ ਕਥਲਗੁ ਕਰਮੁ ਚਰਨੁ ਅਰਥਾਨ ਪ੍ਰਸਤੁ
 ਤੇਵੀ ਸੰਨਿਆਸੁ ਕੈ ਸੇਲੇ ਦੁਖਿ। ਪਰ ਮੈਂ ਨੇਕਨਾ ਹੈਂ ਨੁਪ੍ਰ
 ਜਨੁ ਸੰਨਿਆਸੁ ਕਾਪਹੀਂ ਹੈਂ ਨੁਸਰ ਬੁਕਰਮੁ ਕਾਤੀਆ
 ਗੁਕਰੀ। ਪਰ ਤਿਆਗੁ ਕਰਮੁ ਕਾਕਰਮੁ ਬਿਖੈ ਨਹੀਂ ਤ
 ਪਰਾਸਰਕਾ ਤਿਤਦਨਾ ਤੇ ਨੇਕਿਤਦੀ ਹੈਂ ਨੁਅਤੀਤ
 ਤੇਵੀ। ਤਿਸਕਾਤੀਆ ਗੁਕਰਾ ਨੁਪ੍ਰਹੀ ਕਰਮੁ ਕਰਮੇ ਕਨ
 ਸੁਭੈ। ਮੈਂ ਵੇਕਰਾ ਜੁਇਨਕਾਨਾ ਸਕਰੈ ਤਉ ਬਹੁਨਕਿਆ

33

3

20

ਕਰੀ। ਪਰਾਸਰੁ ਰਾਜੇ ਤੁੰ ਅਤੀ ਤਹੋ ਤਉ ਜਾਨੈ ਜੁ ਤੁੰ ਸਰੁ
 ਤੇ। ਅਰਜ ਬਲਗੁ ਕੁੰਟ ਬੁਧੀ ਬਚਤ ਪੈਰ ਬਲਗੁ ਤੇ ਰਾਮੁ
 ਸੁਕੋ ਬਿਸਾਸੁ ਤੀ। ਮੈ ਕੇ ਰਾਜੇ ਕਹਤਾ ਤੈ ਅਤੀ ਤੁੰ ਵੇ
 ਤਉ ਕਹਤਾ ਤੈ ਜੁ ਸੀਨੀ ਅਸੀ ਹੋ ਗਾ ਮੇਰੇ ਨਿਕਟਿ ਦੇ ਕਸੀ
 ਖਾਅ ਰਵੇ ਕਪਾਹੀ ਉਪਦੀ ਤਹੈ। ਸਿ ਤੁੰ ਚਾਹਤਾ ਤੈ ਜੁ
 ਸਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕਰੀ। ਤਉ ਅਵਸੁ ਕਰਣਾ ਆਇ ਅਰੇ
 ਪਰਾਸਰੁ ਕਪਾਸਾ ਕੁਕੁ ਪਹਿ ਪਥੁ ਪਤੈ ਕੇ ਕਹਤਾ ਤੈ ਪਾ
 ਈ। ਜਾਨੀ ਤਾ ਪੈ ਜੁ ਅਥਹੀ ਬਿਲੋ ਕੀ ਤਉ ਉਰੁ ਜਾਤਾ ਪੈ
 ॥ ਪੈ ਮੈ ਕੇ ਜੀਤ ਸਮੇ ਕਿਹ ਸਤੀ ਮੁਕਤ ਕੇ ਨਿਅਤ ਅਤੀ
 ਤਕੇ ਨਿਕਟੁ ਜਾਤਾ ਪੈ। ਰੁਬਵਹੁ ਕਹਤਾ ਪੈ ਜੋ ਅਤੀ ਤੁੰ
 ॥ ਤਕਵਹੁ ਪੁਦੁ ਤਪੈ ਜੁ ਰਹ ਸਤ ਕੇ ਤ੍ਰਿ ਆਗੁ ਅਗੁ
 ਤੀ ਤਪੈ ਤੇ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਤੇ ਕਿ ਆਗੁ ਰੁ ਰਾਗਾ ਦੁਹੁ ਰੁ
 ਤਾ ਪੈ ਆਪੁ ਤੇ ਆਪੁ ਰੁ ਰਾਗਾ ਵੰਨ ਕੇ ਦੇ ਪੈ ਰਾਗਾ ਦੁਹੁ ਤੈ ਸੇ ਪੀ
 ਕਹਤਾ ਪੈ। ਪਰਵਹੁ ਦੀ ਚਾਹੁ ਨਹੀ ਕਹਤਾ। ਜੁ ਅਤੀ ਤੁੰ
 ਹੀ ਕੇ ਕਹਵਾਨ ਨਹੀ ਦੇ ਖਾਤਉ ਮੈ ਕਹਤਾ ਤੈ ਦੇ ਖੇ ਗਾ ਪੈ
 ਨਹੀ ਸੁ ਅਤੀ ਤੁੰ ਕਾਹੀ ਪੈ ਜੋ ਪਰਾ ਅਤੀ ਤੁੰ ਰਾਗਾ ਅਰ
 ਲੋਕ ਕਹੈ ਗੇ ਜੋ ਅਮਰੇ ਕਾਸਿ ਪਰੀ। ਪੈ ਮੈ ਕੇ ਜੇ ਤੁੰ ਭੀ ਚਾ
 ਹਤਾ ਪੈ ਤਉ ਐਸਾ ਅਤੀ ਤਹੋ। ਰੁਬ ਮੈ ਕੇ ਕਹਾ ਮੈ ਕਵੁ
 ਨਹੀ ਕਹਤਾ ਜੇ ਕੁ ਕਹਤਾ ਪੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੁ ਪੈ ਗੁ ਤੇ ਮਨ ਅਗੁ ਰੁ

ਤੁਸਕਾਂ ਮਨ ਜਲੁ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਅਰਜੇ ਗੁਧ ਸਿਧੁ ਤੇ ਗਪਿ
ਤਾ ਹੈ। ਦੁਹੁ ਭੀ ਜੇ ਗੁਧਿ ਪਦੇ ਸੁਕਰ ਤਾ ਹੈ। ਪਰਾ ਸਰੁ ਕਹਾਇ
ਸਤੇ ਕਿਆ ਭੁਲਾ ਹੈ। ਪੈ ਗੁਕਰ ਜੇ ਸਰੀਰੁ ਤੇ ਸਾ ਸਦਾ ਰਹੇ।
ਪਰਾਇ ਸਰੀਰ ਨਰ ਕੁਯ ਅੰਦਰੁ ਹੈ। ਜੇ ਪਾਪਿ ਹੈ ਨਰੁ,
ਉਸੀ ਕਉ ਪਾਪ ਤਾ ਹੈ। ਤੁੰਗੀ ਪਾਪਿ ਹੈ ਜੇ ਗੁਕਰੁ ਅਰ ਸਦਾ
ਰਕਾ ਬਿਖੈ ਰਹਾ। ਹੋ ਮੈ ਤੇਜ ਬਾਹ ਨਾ ਮਿਟ ਗਈ ਜਬ ਸਰੀਰ
ਗਹਿ ਆ ਤਉ ਕਿਆ ਅਰ ਨਹਾ ਤਉ ਕਿਆ। ਅਰ ਜੇ ਚਾਹ
ਨਾ ਤੁਝੈ ਸਦੀ ਵਰਹਾ ਵੇ ਕੀ ਹੈ ਤਉ ਪਾਹਿ ਸਾਰੀ ਦਿਸ ਸਰੀ
ਰ ਤੇ ਗਾਹੈ। ਅਬ ਤਕੁ ਤੁਹਾ ਪਨ ਨਹੀ ਤਿਆਗਤਾ। ਤੁੰਦੁ
ਕਹੁ ਜਾਤੇ ਸਰੀਰੁ ਨਹਾ। ਮੈ ਤੇ ਕਹਾ ਜੁ ਕਹਤਾ ਹੈ ਤਉ ਕਹਤਾ
ਨਹੀ। ਕਿਆ ਕਹਉ। ਪਰਾ ਸਰੁ ਕਹਾਇ ਤੇ ਅਤੀਤ ਜੇ ਹੈ। ਇਨ
ਤੇ ਕੀਸੀ ਕਾਪਿ ਖੁਲੇ ਅਰਾ। ਤੀਤੁ ਪੈ ਜਬ ਅਤੀਤੁ ਹੋਵੈ
ਗਾਤ ਬਖਸ਼ਿ ਨਾਵਿਖੈ। ਕਾਰ ਸੈ ਕੁਲੇ ਗਾ। ਜੁ ਬਨ ਲਵੇ ਲਾ
ਗਾਤ ਬਖਸ਼ਿ ਕੈ ਸੇ ਪਾਵੈ ਗਾ। ਜੇ ਰੁਕਨੁ ਰਹੀ ਬੰਦ ਕਾ ਕਹੈ।
ਮੈ ਤੇ ਕਹਾ ਤਾਤੇ ਕਿਆ ਕਹੈ। ਪਰਾ ਸਰੁ ਕਹਾ। ਪਾਹੀ ਕਹੁ ਜੁ ਅ
ਤੀਤੁ ਹੈ। ਮੈ ਤੇ ਕਹਾ ਅਤੀਤ ਕਾ ਪਰਮੁ ਕਹਾ। ਪਰਾ ਸਰੁ ਕਹਾ
ਮੈ ਅਬ ਤਕੁ ਅਤੀਤ ਨਹੀ ਤੁਆ ਤੁਝ ਕਉ ਅਤੀਤ ਪਰ
ਮੁ ਕਿਆ ਕਹੈ। ਅਤੀਤ ਕਾ ਪਰਮੁ ਹੈ। ਅਰ ਮੈ ਨਹੀ ਆਨ
ਤਾ ਅਤੀਤੁ ਦੁਹੀ ਹੈ ਜੇ ਸੁਖੁ ਅਰ ਅਸੁਖੁ। ਤੇ ਅਤੀਤੁ

ਗੁਇਆਰੋ। ਤਬਪਰਸਰਕਹਾਇਸਬੁਲਖ। ਰਿਹੈ। ਜੁ
ਪਿਤਾਅਰੁਮਾਤਾਅਰੁਪੁਤ੍ਰਅਰਮਿਤ੍ਰਅਰਸਤ੍ਰ। ਜਬਈ
ਨਕਾਤਿਆਗੁਕਰਮਗੀਤੁ। ਆਤੁਬਸੂਖਮਮੈਬੰਧਹੈ।
ਕਹਤਾਹੈ। ਜੇਮੈਪਰਮੁਤਿਆਗੀਹੈ। ਸਰਬਪਦਾਰਥੋਕਾਤੀ
ਆਗੁਕੀਆਮੈਨੇਗੋਬਿੰਦਪਰਉਪਕਾਰਕੀਆਹੈ। ਅਬ
ਜੇਕਰੋਕਿਸੀਕਉਪੁਤ੍ਰਹੋਇਤਉਤੋਤਹੈ। ਅਰਜੇਕਰੋਮ
ਰਕਾਇਤਉਮਰਿਜਾਤਹੈ। ਮੁਕਉਪਰਮੁਤਪਸੀਕਹੈਹੈ।
ਜਬਸਹੀਰਕਾਤਿਆਗੁਕਰੋਗਾਤੁਬਸਰਗੁਬਿਖੈਜਾਵੇ
ਗਾਗੁਤੇਹੈਮੈਕੋਇਸਤੇਚਾਹਸਹੁਪਕਸਿਮਟਗਈ। ਅ
ਗਈਨਹੁਸੁਗਾਵਹੁ। ਬਿਖੈਬੰਧਗਾਇਆਜਿਤੁਸੁਕੈਮੈ
ਸਾਅਤੀਤਹੈਵੇਕੀਇਫੁਹੈਤਉਕਲੀਬਾਤਹੈ। ਕਾਮ
ਨਾਯੋਕਪਰਲੋਕਕੀਆਤੁਸੁਕੈਪਾਪਤਹੈਸੀਆਹੈ।
ਅਰਜਾਨਤਹੈਮੈਜੇਤੇਨੇਅਰਬਲਾਹਿਖਪੁਤ੍ਰਮੈਬੀ
ਤਈਹੈ। ਇਸੀਕਾਰਕਤੇਤੇਰੇਮਨਮੈਉਪਜੀਹੈ। ਜਿਅਤੀ
ਤਹੈਵੇਪਰਜੇਤੇਰਿਖਪੁਤ੍ਰਦੇਖਤਾਹੈਹੈਕਾਰਮਹਿਪਕੇਜ
ਲਾਤੇਹੈ। ਕੋਈਕਹਤਹੈਗਿਆਨੀਹੈ। ਕੋਈਕਹਤਹੈਤੁਪ
ਸੀਹੈਸਕੀਸੁਠੇਤਕਾਰਮਹਿਬੰਧਹੈ। ਨਿਗਬਿਕਾਰਕੇ
ਆਰੁਆਹੈ। ਤੇਸਤੇਦੁਹਪਹੈਹੈ। ਤਾਤੇਤੁਕੀਕਿਉਕਹੀ
ਅਤੀਤਹੈਗਾਮੈਕੋਕਾਰਕੁਕਿਪਾਨਿਧਹੈਕਹੁਸੀਸਰ

੪

ਤੇ ਕੇ ਸੇ ਦੁ ਭਾ ਪਰਾ ਸਰਕਾ ਗੋਬਿੰਦੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕਰ ਸੰ
 ਸਾਰ ਕਰਾ ਭਾ ਮੈ ਰੇ ਕਰਾ ਏ ਸਕਾ ਏ ਕਾ ਕਰ ਤੁਧਾ ਕੇ ਆ
 ਭਾ ਪਰਾ ਸਰਕਾ ਕਰ ਕੁਪਿ ਭਾ ਭੇ ਨੇ ਕਰ ਨਾ ਕਰੁ ਨੀ
 ਮੈ ਰੇ ਕਰਾ ਤੁ ਤਥਾ ਧੰ ਸੰਤ ਹੋ ਤਿਨੇ ਕਰ ਉ ਸਰਕਾ
 ਭਿੰਦ ਭਾ ਪਰਾ ਸਰਕਾ ਮੈ ਏ ਸਕਾ ਏ ਤੇ ਪ੍ਰ ਸੰਤ ਹੋ
 ਤਾ ਨਿਥ ਤੇ ਕੇ ਆਪ ਕੇ ਨਜਾਨ ਅਰਕਾ ਏ ਨ ਕਰਾ ਅ
 ਰਥੇ ਕੁੰ ਠਗਾ ਏ ਆ ਤਾ ਤੇ ਕੇ ਆ ਸਿਧਾ ਏ ਆ ਆ
 ਰ ਆਪ ਕੇ ਨਜਾਨ ਅਰਕਾ ਮੈ ਸੰਤ ਹੋ ਨੇ ਸੇ ਅਥੁ ਤੇ
 ਨਾ ਤਾ ਪੈ ਨ ਮੈ ਅਸੰਤ ਹੋ ਤਾ ਤੇ ਜੁ ਸੁਰੁ ਪਾਏ ਤੁ ਸੰਤ ਅ
 ਸੰਤ ਕਰੁ ਭਾ ਅਥਾ ਪਾਹਿ ਲਾ ਦ ਕਾ ਲਿ ਕੁ ਸੁਣਿ ਸੁਕਾ
 ਕਾਰਨੁ ਕੀ ਵ ਦੁ ਭਾ ਏ ਕੇ ਪ੍ਰ ਲਾ ਰ ਤੇ ਨਿਕ ਸੁਗਾ ਏ
 ਆ ਤਾ ਥਾ ਹਰ ਨਾ ਕ ਸਪੁ ਪੁ ਰ ਕੇ ਚੁ ਲਾ ਏ ਕਰ ਕਰਾ ਤੇ
 ਰੇ ਪਾ ਸਕਿ ਅ ਸਕਾ ਤੇ ਰੇ ਨੇ ਕੇ ਸੀ ਉ ਪਾ ਏ ਮਾਰਿ ਅਨ
 ਹੀ ਨਾ ਤਾ ਮਿ ਰ ਮੈ ਰ ਕਰਾ ਤੇ ਸੀ ਥਾ ਭਾ ਪ੍ਰ ਲਾ ਰ
 ਮਿ ਤਾ ਕੇ ਚਰਨੁ ਚੁੰ ਮਕਰੁ ਉ ਤਰੁ ਦੀ ਆ ਕੇ ਮੈ ਕੇ ਲੀ ਮੈ
 ਵ ਨੀ ਪਤ੍ਰਿ ਆ ਕੇ ਪਾਹਿ ਪਤ੍ਰਾ ਪੁ ਰੇ ਨ ਥਾ ਸਰਥ ਥਾ
 ਤਮ ਤੁ ਥਿਥੇ ਏ ਕਾ ਬਿ ਸੁ ਕੇ ਸਮੁ ਦੇ ਥਾ ਭਾ ਆ ਤਾ
 ਕੇ ਤੇ ਆ ਕੁ ਕਰ ਕਉ ਨ ਸਾ ਮੈ ਰ ਪ ਨੀ ਸਕ ਲਾ ਥਿ ਸੁ

ਬਿਖੈ ਏਕੁ ਆਤਮਾ ਬਉ ਨਾਨੁ ਕਹਾ ਕਿ ਤੀਰੁ ਤਪਤੇ ਜਤੇ
 ਸਕਲੁ ਜਗਤੁ ਤਪੈ ਹੈ ਦੂਟਾ ਹੀ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜਾਨੇ ਸਾਹੁ ਕੁ
 ਪਣਕੀਆ ਆਉ ਸਕੀ ਆਸਰ ਜੋ ਹੈ ਸ੍ਰੁਠਿ ਵਿਆਦੁਖ
 ਦੇ ਸਕੁ ਰਾਹੈ ਪਰ ਨਕ ਸਪੁ ਪਾਹੁ ਦਰੁ ਸੁਖ ਕਹਾਨੁ
 ਅੰਤੁ ਕੋ ਪਦੁ ਨਹੁ ਆਮਰ ਨੇ ਕਹੁ ਬਿਖੈ ਰੁਮਹੁ
 ਤਕਾਇਆ ਅਰਜਾ ਥੈ ਠਾਥਾ ਦੁਹੁ ਠਉ ਗਪਿ ਥਮੀ
 ਤੇ ਸਉ ਜੋ ਜਨੁ ਉਚੀ ਬੀ ਕਹਾ ਜੋ ਪੁਰਲਾਦ ਕਉਈ ਹਾ
 ਤੇ ਨੀਚੇ ਰਾਸਿ ਦੇ ਦੁਹਾ ਗਾਖ ਸੇ ਦੇ ਐ ਸੇ ਹੀ ਕੀ ਆਗਿ
 ਨੇ ਦੇ ਕੇ ਸਮੇ ਪੁਰਲਾਦ ਕੇ ਮਨ ਬਿਖੈ ਪਾਹੀ ਬੀ ਚਾਰ
 ਆਉਆ ਜੋ ਨਾਹ ਦੁਹਾ ਬਿਨ ਅਉਰ ਕਹੁ ਕਹੀ
 ਆਉ ਸਬੀ ਚਾਰੇ ਉਸਕੈ ਕਹੁ ਸਮੁ ਨ ਭਉਆ ਥਾ
 ਤੁਨ ਉਸਕਉ ਪਰ ਬਨੁ ਕੀ ਸਿਖਰੁ ਪਰ ਲੇਗਏ ਆ
 ਰਤ ਹਾਤੇ ਨਾਲੁ ਦੀਆ ਤਥਾ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਕੰ ਪੁਟਾਨ
 ਕਹੀ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾਰੁ ਗਾਨਿ ਮੇਰੇ ਉਪਗਾਨੁ
 ਰਾਹੈ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਚਾਹਾ ਜੋ ਉਸਕਉ ਦੇ ਨੇਹ ਬਹੁ ਪ
 ਹਲੇ ਦੀ ਕੇ ਸ੍ਰੁਠਿ ਆਪਣੇ ਹਰ ਪਰੁਲੀਆ
 ਅਗ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਪਰੁ ਗਾਨਾ ਅਗ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਕੀ ਕਹਾ
 ਪਾਹਿ ਮੇਰੀ ਅਮਾਣ ਹੈ ਕਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗਾਇਉ

ਰਘੁਰਾਜਾ ਦਕਉ ਕਹਾਨੇ ਕਛੁ ਮਾਂਗੁ ਨਿਰੇ ਗੀਏ
 ਹੋਇ ਸੁਰੇਵੇ। ਧੁਰਾਜਾ ਦਕਹਾ ਸੇਵਕੁ ਨਹੀ ਗਾਨੇ
 ਮਪਨੇ ਸੁਆਮੀ ਸੇਵਕੁ ਮਾਂਗੇ ਗਾਨਾ ਕਾਰੇ ਤੇਜੇਵਹੁ
 ਮੰਤਰੁ ਕਾਮੀਯੋ। ਅਰਜੇ ਪਾਰਿਚਾਰੇ ਜੁਪਿਤਾ ਮੇਰੇ
 ਨਾਨਾ ਸੁਕਰਹੁ ਤਉ ਮੁਖੈ ਲਕਾ ਆਵੈ। ਭੈਉ ਜੋਏ
 ਸਭਾ ਵਰੁਨਗ ਮੁਸਰਬੁ ਜੁਪਿਯੋ। ਹਰਨਕ ਸਪੁਕਹ
 ਯੋ। ਉਸਠ ਉਹਰਨਕ ਸਪੁਹੋਇ ਕਰਕਹਤ ਯੋ। ਜੇ
 ਕੇ ਸੁਮਤ ਕਹਾ। ਅਰਈ ਗਾਥਿ ਸੁਹੋਇ ਕਰਕਹਤ
 ਨਿਥਿ ਸੁਹੀਯੋ। ਮੈਰੇ ਕੁਸਕਉ ਨੀਕੇ ਪਛਾਨਯੋ। ਜੁ
 ਹੋਤੇ ਪਰੀਆਗੇ ਤੇਜੇ ਸੁਬੀਨਾ ਕੇ ਛੁਅਉ ਹਨਕਾ
 ਨੋ। ਅਰਜੇ ਕਹੈ ਜੁ ਮੇਗਤੇ ਰੇਪਉ ਪਕਾਰਯੋ। ਤਉ
 ਪਰਤੀਤ ਨਹੀ ਗਾਥਾ ਕਾਰੇ ਤੇਜੇ ਸਰਬੁ ਜੁਪਿਯੋ।
 ਉਤੇਗਉ ਪਕਾਰ ਅਉਗਰੇ ਸਪਹੁਯੋ। ਨਕਾ ਬਿਸੁ
 ਏਖਾ ਕਛੁ ਨਹੀ ਮਾਗਤਾ ਅਕਾਰੀਯੋ। ਤਉ ਮਾਗਿ
 ਮਾਕਰੀ ਜੁਰੇ ਕਹਉ ਮੁਖਾ ਨਥ ਧੁਰਾਜਾ ਦਕੇ
 ਮੁਦਕਰ ਬਹੁਨ ਕੇ ਲੁਕੇ ਖੇਤਉ ਪਤਾ ਪਾਸੁ ਮ
 ਕਾਯੋ। ਅਰਹਰਨਕ ਸਪੁ ਅਸਰਹਨ ਮਾਨੁ ਕਹਿਅ।

ਅਰਸੀ ਕਰਨਾ ਮੁਹਾਬ ਸਕੈ ਬੁਲਾਇ ਕਰ ਆਗਿਆ ਕਰ
 ਕੇ ਪਾਹਿ ਥਾਲ ਕੁ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਰਤ ਨਹੀ ਕਿ ਸੁਕਾਰ
 ਤੇ ਜੋ ਕਰਨੁ ਮਾਇਆ ਕਾ ਕਰਤ ਹੋ। ਅਰੁ ਆਤਮਾ ਕੈ ਨਹ
 ਜਾਨਤਾ ਤੇ ਆਇਆ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਕਰ ਰਖਿਆ ਆਇਸਾ
 ਹੋਤੀ ਹੈ। ਚਾਹੀਏ ਕੋਇ ਸਕਉ ਮੰਦਰੁ ਸਾਸੁ ਨਾ ਸੁਕ
 ਲਾਸੀ ਕਰੁ ਸਭੰ ਸਕੈ ਸਭੰ ਸਉ ਪਾਵ ਕੀਏ ਕੋ ਪ੍ਰਹਲਾ
 ਦ ਕਉ ਜਲਾਵਉ। ਪਰ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕੋ ਦੂਰ ਜਾਨ
 ਨਹੀ ਆਮਰ ਕਹਤਾ ਸਾਮੰਤ ਰੀਪੁ ਰਨੁ ਦੇ ਕੁ ਆਤਮਾ
 ਬਿਸੁ ਹੋ। ਤਥਾ ਮਧੁ ਸੁਰ ਨੁ ਸੁਰ ਸੁਰ ਕੁ ਕੁੰਦੀ ਆ
 ਆ ਕੀਨੁ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕੀ ਰਖਿਆ ਕਰੁ। ਅਰੁ ਸੀ
 ਰਕਾਸੀ ਸੁਕਾਟੁ। ਸੁਰ ਸੁਰ ਕੁ ਕੁੰਦੀ ਸੇਹੀ ਕੀਆ।
 ਹਰਨ ਕਸਪੁ ਪਾਹਿ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਬੁਕਲੁ ਚਿਤੀ ਮੁਰ
 ਕੀਨੀ ਆਈ। ਬਿਸਮੈ ਰਹਿ ਆਮਰ ਕਹਾਇ ਸਕੈ ਸੇ
 ਨਿਕਟ ਸੈਦੁ ਰਕਹੁ। ਅਰੁ ਪਉ ਨਕਉ ਆਗਿਆ ਕਰ
 ਨੁ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਉ ਸੁਕਾਇ ਦੇਹ। ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਰਗਦਾਂ
 ਨਕੀ ਸਰਨੁ ਬਿਸੈ ਬਾਧਿ ਸਕੈ ਕਦੁ ਕਦੁ ਨ ਕਉ ਆਪੁ
 ਤਜਾਵਉ। ਸੀ ਕਹਾ ਕਰ ਸੁਕਾਚਾ ਰਨੁ ਕੇ ਰਹੈ ਕਉ

ਅਗ ਅਰੁ ਹਰਨ ਕ ਸਪੁ ਪੀਛੇ ਪ ਕਾ ਅਰੁ ਟੇਰੀ ਲੇਆਇ
 ਅਗ ਅਰੁ ਕੇ ਸੇ ਸੇ ਪ ਕ ਨ ਕ ਸਾ ਸਨ ਬਹੁਤ ਕਰੀਆਰੁ ॥ ੨੭ ॥
 ਦੁਹੁ ਅਪਨੀ ਪਰਤੀਤ ਪਰਾਨਿ ਸਚ ਬੁਝਾ ਪੁਰਿ ਲਾਵੁ
 ਫਿਨ ਪਤੀਤ ਕਰ ਜਾਨਾ ਸਾਜੇ ਰਗ ਦੰਨੁ ਵਿਨੋਬੁ ਅਉ
 ਹਰ ਦੂਨ ਜੀ ਹਰਨ ਕ ਸਪੁ ਕੇ ਹਾਸੁ ਗਦਾ ਥੀ ਪਹਲਾ
 ਦੋਸੀਆਂ ਸੇ ਗਦਾ ਸਤਿ ਖੰਡੁ ਕਈ ਤਬ ਸੁਨ ਕਾ
 ਹਰੁ ਹਾਰੇ ਹਰਨ ਕ ਸਪੁ ਏਤੀ ਸਾਸਨ ਤੇ ਨੇਪੁ ਕੁ ਕਉਰ
 ਰੀ ਪਰਉਸਕਾ ਕਛੂ ਬਿਘਨੁ ਨ ਕਾਇਆ ਜੇ ਸੇ ਕਾ ਤੋਸਾ
 ਰਹਾਇ ਸਨੇਤਤ ਪਦ ਕੋ ਪਾਇਆ ਜੇ ਅਧਾਇ ਸਕੀਸਾ
 ਸਨਾ ਕਾ ਤੇ ਆਗੁ ਕਰੁ ਹਰਨ ਕ ਸਪੁ ਕਹਾਨ ਬਲਗੁ ਨਿ
 ਸਚੈ ਕਾ ਤੇ ਆਗੁ ਕਰ ਕੈ ਤਬ ਬਗੁ ਦਿਸ ਕੇ ਨਾ ਸਕਰ ਕੇ
 ਤੇ ਆਗੁ ਕਰ ਰੋਗਾ ਗਾਨਾ ਬਿਲੇ ਕੀ ਕਾਮੇ ਹੋ ਮੁਖ ਬਿਨਾਇ
 ਸਨੇਕਿ ਸਕਉ ਦੇਖਾ ਜੇ ਨੁਕਰਾ ਜੇ ਬਿਸੁ ਜੇ ਕਾ ਕੁਤੁ
 ਘਨੁ ਸਬੋ ਪਤੀਤ ਕਉ ਮੇਰੇ ਉਤਪਤ ਕੀ ਆਜੇ ਮੇਰੇ
 ਜੀ ਜਾਨਤਾ ਕਉ ਏਸਨੇ ਕਉ ਨ ਸੋ ਬਿਸੁ ਕਾ ਨਿਸਚਾ ਕੀਆ
 ਜੇ ਤਾ ਤੇ ਮੇਰੇ ਸੁਕ ਸੇ ਨਹੀ ਜੇ ਮੇਰਾ ਪੁਰੋਤਾ ਤਉ ਮੁ
 ਸੁਕਉ ਜਾਨਤਾ ਅਰੁ ਪਹਲਾ ਦੋਸੀ ਕਹਾ ਜੇ ਪਹਲਾ ਦਾਅ

੨੭

੨੮

੨੯

ਨੇਧਰਮੁਕਾ ਤਿਆਗੁਕਰਾ ਅਰੁ ਅਉਰੁ ਉਕਾਨਣਾ ਯਾਹਿ
 ਉਨਆਰਹੁਏ। ਤੁੰ ਜੇਗੁ ਰਤੇ ਪਤ੍ਰਾ ਪੈਸੇ ਮੁਖਿ ਪਾਹਿਕਰਾਪੁ
 ਹਲਾਦ ਦੇ ਨੇਹਾਯੁ ਜੇ ਸੀ ਕਰਉ ਤਰੁ ਦੀਆ। ਮੈਂ ਜੇ ਪਤ੍ਰਾ
 ਉਸਗੀ ਉਪਦੇਸਹੁਕਰਾਏ। ਪਰੁ ਮੈਂ ਨੇਸਹੁਕਰਾਪੁ ਏਕੀ
 ਆਏ। ਅਰੁ ਜੁਆਸਹੁਕਰਾ ਸੇ ਤਿਆਗੁਕਰਾਏ। ਜੇ
 ਤਕਉਪਦੇਸਉਸਨੇ ਮੁਖੇਕੀ ਆਏ। ਜੇ ਅਰਸੁ ਪਰ
 ਮੁਕਾਂ ਮੁਖੇ ਪਰਸੇਸਹੁਏ। ਪਰਮੈਂ ਨੇਦੇਸੁਪਰਮਾ
 ਥਪਰੁਕਰੀਏ। ਜੁਜਨਾਰਟਗੁਬੀਨ ਅਉਰੁਕੁਛਨਹੀ
 ਆਰਜੇਦੁਹੀਏ ਤਉ ਮੁਖੇਕੀ ਚਰਪਦਾਰਥੇ ਸੀਕੀ
 ਆਪੇਜਨਹੀਏ। ਤਾਤੇਤੁਗੀਨਿ ਸਚੇਕਰੁਜਨਮੈਂ ਅਰੁ
 ਨਤੁੰ ਏਕਾਬੀਸੁਏ। ਅਦਿਦਆਕਾਤੀ ਆਗੁਕਰਾਅ
 ਗਦਿਦਿਆਦਿਖੈਲੀਨਹੀਏ। ਅਰਸਗੀਰਪਚਰੁਤਕੁ
 ਸੇਮਿਥਿਆਜਨਾਅਰਦੁਰੁਕੇਈਸਹੁਏਉਸਨਉਨੇ
 ਸੈਂਕਰਾਤਬਪਿਰਾਕਹਾਰਾਜੀਲੇਕੀਕਾਤੁਸਕੇਦੇਤਾ
 ਪੈਤੁਭਜਨੁਈਸੁਕਰਨਕਰਾਅਰੁਆਪਕੈਪਦੁਏਪੁ
 ਹਲਾਦਕਹਾਰਾਨਤੇਅਰਸਹੁਤੇਉਲੀਪੁਕਰੁਗੋਬਿੰਦੁ
 ਰਾਪੈਂਮੈਂਨੇਰਾਕਲੇਕਰਉਸਕੈਤਿਆਗੋਤਉਜਨਹੁਏ
 ਏ। ਯੇਪਿਕਾਨਿਸਚੇਕਰਾਇਸਥਾਦੁਰੁਕਨਮੁਖੇਖੈ

ਏਕੁ ਧੀਨੁ ਆਤਮਾ ਪੈ। ਜੇ ਸੰਮੁ ਪੈ ਅਰੁ ਨਿਰਭਾਇ ਅਰੁ
 ਤੰਨੁ ਅਰੁ ਆਨੰਤ ਪੈ। ਪਰਸਾਰੀ ਸਾਰ ਉਸਤੇ ਪ੍ਰਗਟੁ ਕਰੈ
 ਆਪੈ। ਜਿਸਨੇ ਐਸਾ ਕਾਨਹੋ ਸੋ ਰਹਾਵਤਹੁ ਪਾਪੈ। ਪਰ
 ਸਰਕਾਰੇ ਮੈ ਰੇ ਰੇ। ਨੇ ਐਸਾ ਮੁਸਕਰੈ। ਕਈ ਨਹੀ ਕਹਾ। ਜੇ
 ਮਨ ਮੇਰਾ ਪਸੰਨ ਹੋਤਾ ਪੈ। ਤੁਸੁ ਚੁਪ ਅਛੁ ਤੇ ਵਹੁ ਰਾਖ ਸੁਖੁ
 ਰਖੈ ਨਹੀ। ਮੈ ਰੇ ਕਹਾ ਪ੍ਰਗਟੁ ਰਸਨਾ ਸੇ। ਕਹਾ ਸਾਧ
 ਹਸੁ ਮਨਹੀ ਰਾਖਤਾ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਨੁਸੰਤ ਸਰਬੁ ਬਿਖੈ ਸ
 ਮੁਪੈ। ਤਾਤੇ ਪਿਤਾ ਕੀ ਭਿੰਨ ਕਾਣਨਾ ਅਰਕੁ ਹਛੁ ਰਹਾਵਤ
 ਪੈ। ਸੀਤੁ ਕਾ ਅਰੁ ਨਹੀ ਪੈ। ਰੇ ਗੁਰੋ ਜੇ ਮੈ ਕਹੈ ਅਰੁ
 ਤੀਰੋ ਤਉ ਲਜ ਤੁਹੈ। ਵਿਸਕਾਰਨੁ ਤੇ ਜੇ ਕਹੈ ਤੇ ਅਗੈ
 ਨਥਾ ਨੁ ਅਥ ਕਹਉ। ਅਰੁ ਜੇ ਕਹੈ ਸਕਲ ਬਿਸਰੁ ਪਮੇਰਾ
 ਪੈ। ਤਉ ਆਤਮਾ ਬਿਖੈ ਬਿਸਰਾ ਪੈ। ਜੇ ਸੇ ਕੋਈ ਨ ਲੁਭੈ
 ਯੇ ਤਰੰਗੁ ਅਰੁ ਬੁਦ ਬੁਦੇ ਮਾਨੈ। ਪਰਵੀ ਨਾਰਦਾ ਰੁਮਨ
 ਤਾਹੈ ਨੁ ਸਕਲੁ ਜਲ ਪੈ। ਤਰੰਗੁ ਅਰੁ ਬੁਦ ਬੁਦੇ ਕਹੈ
 ਪੈ। ਪਰਸਾਰ ਸਰਕਾਰੇ ਮੈ ਰੇ ਤੁੰ ਪਰਮੁ। ਸੁਖਿ ਸੁਆਵਤ
 ਪੈ। ਸੁਖੁ ਵਰੁ ਤਬ ਪਹਿਲਾ ਦਪਿਤਾ ਕੀ ਕਹਾ ਪੈ। ਪਿਤਾ ਪੁ
 ਰਸਰਬੁ ਦੇਵਤਾ ਅਰਮਾਨੁ ਅਰੁ ਸਰਪੁ ਅਰੁ ਰਾਖ ਸੁਜੈ
 ਬਿਦੁ। ਦਿਸੁ ਮਾਨਹੈ ਏਕ ਆਨੰਤ। ਦਿਸੁ ਕਾਣਾ। ਕਥੈ ਤੇ

2C

24

ਐਸੇ ਨਿਸਚਾ ਕੀਆ ਤਬ ਫਿਰ ਅਹਿੰ ਤੁਸੁ ਪਹਾਇਆਲੁ
 ਹੋਇਗਾ ਅਰੁ ਦੁਖੁ ਐਤ ਕਾ ਕੀਨ ਸੁਹੇਰਿਗਾ ਹਰਨਾਕ
 ਸਪੁ ਪਾਹਿ ਵਚਨੁ ਸੁਣਕਰੁ ਆਗੇਤੇ ਗੀਵਿ ਸੇਖੁ ਕੋਪਵਾ
 ਨਕਾਇਆ ਅਰੁ ਚਉਕੀ ਤੇਉ ਠਕਰੁ ਐਸੀ ਕੁੰ ਮਨਾਈ
 ਜੇਸੀ ਸਾਰਕੇ ਆਰਨਾਹੀ ਪੁਲਾਦ ਕੇ ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਸੀਖ
 ਕਰਕਰ ਜੇਸੇ ਹੁ ਫੇਰੇ ਪਰਲੋ ਬਿਖੇ ਚਾਹਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੇਸੀ
 ਸਾਰਕਾ ਨਾਸਕ ਹੋਤੀ ਸੇਹੀ ਪੁਲਾਦ ਕੇ ਨਾਸਕੀ ਚਾਹਨ
 ਕਰੀ। ਗਾਹਿ ਅਰੁ ਕੇਤ ਕਉ ਕਹਾਨੁ ਪੁਲਾਦ ਕੇ ਬਾਧ
 ਅਰੁ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਬਿਖੇ ਠਾਕੀ। ਜੇਇ ਸੁਉ ਪਾਉ ਬਿਨਾ ਨਾਸੁ
 ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਅਰੁ ਅਗਾਹੁ ਆਇਆ ਬਿਖੇ ਲੀਨੁ ਹੈ। ਐ
 ਨੇਇ ਸਕੇ ਨਾਸੁ ਬਿਖੇ ਚੀ। ਲੁਘਹੁਤ ਕਰੀ। ਜੁਕਈ ਇਸੁ
 ਚਾਹਨ ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕਰੇ। ਪਹਾਇ ਸਕੇ ਅਰੁ ਨੇਪੇ ਰਾਖੁ
 ਹੋ। ਆਪੁ ਗ੍ਰੀ ਪਾਪੀ ਹੈ ਅਰੁ ਬਜਨੁ ਗ੍ਰੀ ਪਾਪੀ ਕਾ ਕਰਨਾ ਬ
 ਦੁਨਹਾਥੀ ਬੇਗਾਹੀ ਸੰਗਲੁ ਕਾਰੀ ਪੁਲਾਦ ਕੇ ਹਲੇ
 ਅਰੁ ਕੁਜਾ ਬਿਖੇ ਬਾਧਾ ਹਰਨਾਕ ਸਪੁ ਕੀ ਆਗਿ ਅਸੀ
 ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਬਿਖੇ ਠਾਕਾ ਪਾਸੁ ਕਹਾਹੀ ਹੈ ਜੇ ਪਾਹਿ ਅ
 ਵਸਾਨੁ ਸੁਕੇ ਹੋਇ ਤਉ ਕਿ ਆਕਰੇ ਅਰੁ ਕੀਆ ਕਰੀ। ਐ
 ਕੇਕਾਨੇ ਗੁਚਿੰਦ ਕੇ ਬਜਨੁ ਬਿਖੇ ਪਾਹਿ ਦੁਖੁ ਹੋਇ ਤਉ

ਮੈਂ ਨਾਉ ਸਕਾ ਕਈ ਰਸਨਾ ਪਰ ਨਾ ਲਿਆਵੈ। ਤਬ ਪਸਾਰ
 ਕਹਾਰੇ ਮੁਰਖ ਕੇ ਚਾਹੈ ਨੁਮੀ ਤਕੈ ਪਾਵੈ ਅਰਸਾ ਬਤੀ
 ਨਹਾਇ ਕਾਂ ਮਨਾ ਕੀਰਾ ਥੈ ਕਠਨੁ ਹੋ। ਪਰ ਲਾਹੈ ਕੋ ਰਹਾ
 ਵਾਂਗ ਦੇਖਤਾ ਥਾ। ਨੇ ਅਪਨੇ ਕਹੇ ਪਰ ਨਿਸਚਲੁ ਹੋਇ
 ਨਹੀ। ਇਸ ਬਾਤ ਪਰ ਦੇ ਕਰ ਬਾ ਮੁਸੁਤੇ ਸੁਣਨੁ ਕਰਾ।

॥ ਏਕੁ ਸਮੇ ਦੇ ਕੁਇ ਸਤੀ ਰਿਖ ਕੀ ਸਿਉ ਮੁਖੀ
 ਤਬੀ। ਤਬ ਮੈਂ ਕੇ ਕਠਨੇ ਤੇ ਅਪਰੀ ਕਹਾਰੇ ਨੁਪਰਾਈ
 ਇਸਤੀ ਬਿਖੈ ਨੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੇ ਨਹ ਕੁਮੈ ਨਾਤਾ ਹੈ
 ॥ ਅਰ ਅਬ ਨਹਤਾ ਹੈ ਨੁਰਿਖ ਕੀ ਇਸਤੀ ਸੀ ਪਰੀਤ ਕੀ
 ਪਸਾਰ ਕਹਾਰੇ ਸਾਚੇ ਨੁਕੋਈ ਪਰਾਈ ਇਸਤੀ ਕੀ
 ਉਹ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਉਸ ਕੀ ਪਰ ਬਾਤ ਹੋ। ਪਰ ਮੁਸੁਕ ਉਪਰ
 ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਨਬੀ। ਪਰੀਤ ਦਿਆ ਮੁਸੁਤੇ ਉਤਪਤ ਕਰੇ
 ਆਹੈ। ਸੇ ਇਸਤੀ ਦਿਆ ਹੀ ਪੁਈ ਤੇ ਨਬਾ ਪਰ ਮੁ
 ਪਰ ਤੇਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਮੈਂ ਹੋ। ਪੰਕਾਹ ਸਕੀ ਰਕਾ ਮੁਸੁਕਿਥੈ
 ਨਹੀ। ਆਪੁ ਸੇ ਆਪੁ ਹੋ। ਨੁਕੋਈ ਨੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਉਸ ਕਉ ਕ
 ਲਤੇ ਕੋ ਹੋ। ਮੈਂ ਤਉ ਨੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੀ ਹੋ। ਨੁਕੋਈ ਤਉ ਪਰ ਮੁ
 ਰਾਇ ਕੀ ਚਿਰਗੁ ਪਰ ਮੈਂ ਨੁਗਤ ਕਸਮੁ ਕਰੈ। ਅਨੰਦ

ਅਮਰਕੁਪਧਰਮਾਅਰੁਚਿਤੁਬਿਸੁਅਰੁਦ੍ਰੁਕਾਰ
 ਏ। ਮੁਦਿਨਕੇ ਮੈਂ ਤੇ ਉਤਪਤਕੀਆਏ। ਮੁਸ਼ਕਉਕੀਸੀ
 ਬਥਰਉਏ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਮੁਸ਼ਤੇ ਵਿਸੇਖਕੇ ਉਨ੍ਹੀ।
 ਉਸਾਇਸਦੀ ਕੇ ਦੇਖਣੇ ਨਿਮਤਸਦਾਜਾਤਾਥਾ। ਏਕਦਿ
 ਨਅਰਧਾਏਨੀ ਬਿਖੈ ਉਸਕੇ ਦੇਖਣੇ ਕੀ ਮੁਸ਼ਕਉਚਾਹ
 ਨਾਉਪਜੀ। ਅਰਅਪਨੇ ਇਸਥਾਨ ਤੇ ਉਠ ਚਲਾਥੇ
 ਘੁਕੀ ਬੁੰਦਾਂ ਪਰੇ ਬੀ ਅਰੁਨਿਸਾਮਰਾਕਾਲੀਥੀ। ਪਰ
 ਪ੍ਰੇਮੁ ਮਿਤ੍ਰਕਾਏ ਰੇ ਸਾਥੁਆਗੂਥਾ। ਅਰਗੁਰੇ ਮਧੁਸਰ
 ਪਮੇ ਰੇ ਪਗਸੀਲਪਠਾ। ਮੈਂ ਤੇ ਜਾਨਜੁਮਿਤ੍ਰੇ ਮੁਸ਼ੈਘੋਰ
 ਏ। ਉਸਸਰਪੁਕਉ ਮੈਂ ਤੇ ਕੰਠਲਗਾਇਆ ਅਰਜਨ
 ਜੁਪ੍ਰੀਤਮੁਏ। ਅਰਮੈਂ ਤੇ ਉਸਕੇ ਕਹਾਨੇ ਮੈਂ ਸੀਨਿਸਕ
 ਕੀ ਬਿਖੈ ਤੇ ਰੇ ਨਿਮਤਚਲਾਏ। ਮੁਸ਼ਕੈ ਅਪਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਚਲਾਏ ਮੈਂ ਤੇ ਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਤਮੁਕਾਰਗਾ ਕੇ ਪਰਲੇਤੀਰਪ
 ਰਥਾ। ਅਰਗੰਗਾਸਮੁੰਦਕੀਨਿਆਈਠਰੰਗੁਮਾਰੇਥੀ
 ਏ। ਅਰਪ੍ਰੀਤਮੁਕੀਪ੍ਰੀਤਬਿਖੈ ਗੋਪਦੁਕੀਨਿਆਈਦਿ
 ਸੁਮੇਰੀ ਮੈਂ ਆਈ। ਅਰਉਸੀਮਰਪ੍ਰਕੀਨਕਕਕਰਪ
 ਰਗਾਇਆ। ਕਥਾਰੀਰਪਹੁਪਹੁਚਾਏਖੋਤਉਰਖੀਸਰ

ਭੈ ਠੇਨੁ ਪਸਿਆ ਕਰਤੇ ਪੈ। ਰਖੀ ਸੁਰਹੁ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਝੇ
 ਨਹੀ। ਐਨੇ ਕਹਾ ਅਸ ਕੇ ਰਿਖ ਕੀ। ਇਸ ਤੀਯੋ। ਦੁਹਾ ਪਾਸੀ
 ਠਉਰ ਤੇ ਉਠੇ ਅਰਕੁ ਹਏ ਲਾਗੇ। ਐਸੀ ਅਰਪ ਕੇ। ਤੂੰ
 ਕਹਾਂ ਬੀ। ਐਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਸੀਠ ਉਗਨ ਬੀ। ਰਿਖ ਕੀ ਇਸ
 ਤੀਯੋ। ਅਗਰਿ ਖਕੀ। ਇਸ ਤੀਯੋ। ਕੇ ਨਿਕਟ ਗਈ ਬੀ। ਭਯ
 ਉਨਹੁ ਕਹਾ। ਅਹਿ ਤਉ। ਇਸ ਤੀਯੋ। ਕੇ ਉਜਾ ਦੁਕਰਨੇ ਹਾ
 ਰਾਹੀ। ਬਹੁ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇ ਹੀ ਕਹਾ ਕਏ ਕੀ। ਇਛੁ ਹੀ। ਐਨੇ
 ਕਹਾ ਰਿਖ ਕੀ। ਇਸ ਤੀਯੋ। ਪਸਕਾ ਤੀਯੋ। ਬਚਨੁ ਮੇਰਾ ਸੁਣ
 ਕਰ ਸਗੀ ਨੀਦ ਤੇ ਉਠੇ। ਅਰੁ ਮੁਸਕੈਲ ਤੇ ਅਰੁ ਮੁਸਟਾ
 ਯਕਲੀ ਪਕਾਰੁ। ਸਾਸਨ ਕਰੀ। ਪਰ ਮੁਸਕਉ ਦੁਹਾ ਸਾਸਨ
 ਪੁਰੁ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਕਾਸੇ ਬੀ। ਕਿਸ ਕਾਰਨੁ ਤੇ ਨੇਉ ਸਾਸਨੇ ਮੇ
 ਪਰਾਸਨ ਬੀ। ਕਥਨੁ ਲੇਖ ਕਾਰ ਉਨਹੁ ਦੇਖਾ ਨੇ ਪਰਾ
 ਸਨੁ। ਧਾਸਿ ਸੁਕਾ ਪੁਰੀ। ਕਿਹਏ ਲਾਗੇ। ਐਸੇ ਪਿਤਾ ਕਾ ਪੁ
 ਤ੍ਰੇ ਐਸੇ ਕੈ ਸੇਰੁ ਦਿਆ। ਐਨੇ ਕਹਾ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਕੇ ਉਨਹੀ।
 ਅਰਨ ਮੇ। ਕਿਸੀ ਕਾ ਪੁਰੀ। ਤਿਨਹੁ ਜਾਨਾ ਕੁ ਪਸਨੁ ਨਹੀ
 ਕੇ ਉਠਾ ਸਿਰੀ। ਨੇ ਪਗਟ ਕਾ ਦਿਆ। ਤਥਾ ਅਗਨੁ ਜਲਾਇ
 ਕੇ ਮੁਸਕਉ ਅਗਨੁ ਬਿਖੈ ਨਾ। ਸਗੀਰ ਮੇਰਾ ਜਲਾ ਪਰ

੪੦

੩੭

੨੪

ਮੈਨੇ ਕਹਿ ਸਨਾਨਾ ॥ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜੀ ਖੇਤੀ ਤੇ ਮੁਆਰੁ ਪੁਰਾ
 ਜਨ ਬਹਿ ਸਕੇ ਮੈਨੇ ਦੇਖ ਤ ਬਹਾਰੀ ਅਗਨੁ ਕੀ ਮੁਸੁ ਮੈ ਪਛੇ
 ਸੁਕੀਆ ਤ ਬਾਇਸ ਕੀ ਨੇਕ ਹਾਤੇ ਗੀ ਵਿਆ ਅਰੁ ਸਭਾ
 ਜੇ। ਤ ਬਾਇਸ ਨੇਕ ਹਾਤੇ ਮੁਲ ਤੇ ਮੈ ਕਹੁ ਨਹੀ ਜੇ ਹੋ ਸਤੁ ਹੀ ਜੇ।
 ਸਰੀਰ ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕਰੇ ਗਾ ਪਰ ਤੇ ਗਾਤਿ ਆਗੁ ਨਹੀ ਕ
 ਰਤਾ। ਉਸ ਨੇਕ ਹਾਤਿ ਸਰੀਰ ਨਹੀ ਹੀ ਗਾ ਤ ਉਸੁ ਸੁਖ ਉਥੇ
 ਆ ਕਰੇ ਗਾ ਤ ਬਾਇਸ ਨੇਕ ਹਾਤੇ ਰੇ ਮਨ ਬਿਖੈ ਨਿਦਾ ਸੁਕਰੇ
 ਗਾ। ਜੇ ਮੈ ਦੇਖੇ ਨੇ ਮੈ ਸੀ ਪੀ ਤ ਕਰੀ ਜੇ ਨਿਨਾ ਮੈ ਦੇਖਾ
 ਤੁਸੈ ਸਰ ਬੁਧੁ ਪਦੇਖ ਤ ਜੇ। ਪੁਸਰ ਕਰਾ ਅਬ ਕਸਪੁ
 ਹਲਾਦ ਕੀ ਸਦ ਨੁਕਰਾ ਜ ਬਰਾਖ ਸੇ ਨੇ ਹਾਸੁ ਪਉਛਾ ਪਕ
 ਰਸਮ ਦੁਬਿਖੈ ਤੁਲਾ ਤ ਬਾਇਸ ਮੈ ਦਰ ਪਦਾਨੁ ਆਗੁ ਅਰਪ
 ਹਲਾਦ ਕੀ ਮਧ ਆਪ ਦੇ ਲੇ ਜਾਇ ਕਰੁ ਆਪ ਦੇ ਸਰੀਰੁ ਪਰਾ
 ਧਾਗਾ ਸੁਪੁ। ਹਿਅਦ ਸਭਾ ਦੇ ਧੁਕਰ ਹਰ ਨਕ ਸਪੁ ਪਾਹੀ
 ਅਨ ਪੁਗਟ ਕਰੀ। ਨੁਦ ਹੁ ਕੁ ਬਾਤ ਨਹੀ। ਹਰ ਨਕ ਸਪੁ ਕਰਾ
 ਜੁਥਿ ਸਕੀ ਸਿਲਾ ਕਾ ਪੁਰਾ ਕਰੇ ਗਾ ਜੇ ਕੁ ਬਜਾਈ। ਤੁਬ ਸਿ
 ਲਾ ਲੇ ਲੇ ਕਰੁ ਪੁਰਾ ਕਰੇ ਮਾਰੇ ਲਾਗੇ। ਅਰਪੁ ਹਲਾ
 ਦ ਸੁ ਅਸਾ ਚਿਤ ਸੋ ਉਸਤ ਤੁਗੋ ਬਿੰਦ ਕੀ ਕਰੇ ਧਾਗੀ
 ਕਮਲੁ ਨੈਨ ਪਉਤ ਪੁਰ ਕਰੇ ਦੇ ਸਕੇ ਹੋ ਧੁਪੁ ਕੁ ਪਤੁ ਸੁ

ਕੀਨ ਮਸਕਾਰਹੈ। ਤੈਨੇਹੀ ਬਹੁ ਅਹੋਇ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਕਾਉ
 ਤਪਤ ਕੀਆਹੈ। ਅਰਾਵਿ ਸੁਹੋਇ ਕਰ ਪਾਸ ਨ ਕਰੈ।
 ਅਰੁ ਰੁਕ੍ਹ ਹੋਇ ਕਰ ਸੰਪਾਰ ਕਰੈ। ਦੇਵਤ ਅਰਮਾਨ ਸ
 ਅਰਪੰਛੀ ਅਰਸਰਪੁ ਅਰਗੰਧ ਬੁ ਅਰੁ ਪਿਸਾਚੁ ਅਰੁ
 ਰਾਖਸੁ ਅਰਛਿ ਪਾਏ। ਅਰਪੰਛੁ ਤਤੁ ਅਰਛਿ ਦੀਆ
 ਸਰਬੁ ਤੁਪੀਐ। ਅਰਸਰਬ ਸੰਸਾਰੁ। ਹੋ ਪਰਮੁ ਈਸ਼
 ਰ ਬਾਰੰਬਾਰੁ ਤੁਏ ਕੀਨ ਮਸਕਾਰਹੈ। ਜਾਨੇਤੁ ਸੁਕੇ ਗਿਆ
 ਨ ਕੇਨੇ ਰੁਪ ਸੰਨਹੀ ਦੇਖ ਸੇ ਪੁਜਾ ਅਵਤਾਰ ਕੀ ਕਰਤਾਹੈ।
 ਪੁਜਤ ਉਕਰਤਾਹੈ ਪਰੁ ਪਾਸ ਨਹੀ ਪਾਇਆ। ਕਾਰੇ ਤੇ
 ਨੁ ਸਰਬੁ ਵਿਸੁਪੁਰਨੁਹੈ। ਉਸਾ ਬਿਸੁਕੇ ਨਿਮਸੁ ਕਾਰ ਕਰੈ
 ਹੀ। ਅਰਸਰਬ ਮੁਸੁਹੀ ਤੇਹੈ ਅਰਗੁ ਪਤ ਪਗ ਫੁਟੈ ਕ
 ਹੀ ਪੁਰਾਤਨੁਹੈ। ਅਰਮਿਰਤੀ ਅਰਸਦੈ ਵਹੀ। ਆਤ
 ਮਾਪਰਮਾਤਮਾ ਮੁਸੁਹੀ ਕੈ ਕਰਤੇਹੈ। ਅਰਛੁ ਪਰਮਾਤਮਾ
 ਮੇਰਾਹੈ। ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਨੁਪੁਰਨਹੈ। ਅਰੁ ਮਾਇਆ
 ਤੇ ਪਰੇਹੈ। ਪਰਾਸਰ ਕਾਰੇ ਮੈ ਤੇ ਪਹਲਾ ਦਮੋ ਸੀਉ
 ਸਤਤ ਸਿ ਸੁਕੀ ਕਰੀ। ਅਰੁ ਜਾਣੁ ਫੁਟੁ ਦਿਸੁਆ
 ਰਮਾ ਮੈਹੈ। ਦਿਸੁ ਬਿਸੈ। ਅਭਿਗਾਇਆ। ਮੈ ਤੇ ਕਰਾਨਿ
 ਸਨੇ ਬਿਸੁ ਕੇ ਜਾਣਾ ਬਿਸੁ ਸੇ ਮਿਲਾ। ਅਰੁ ਕਿਸਨੇ

ਨਕਾ ਨਾਵੁ ਪੁਸ਼ਿ ਸੁਤੇ ਬਿੰਨਹੋ ॥ ਪਰਾਸਰ ਕਰਾਹੋ ਬਿੰਦ ਕੀਮ
 ਲਣਾ ਹੋ ਬਿੰਦ ਕੀਮ ਪਣੇ ਬਿੰਦ ਨਾਣਾ ਹੋ ॥ ਮੈ ਤੇ ਕਰਾਹੁ ਉ
 ਜਾਣਾ ਤਉ ਮਿਲਾ ਨਹੀ ਉਹੁ ਬਿੰਨੁ ਪੁਆ ॥ ਤਾ ਤੇ ਆਤਮਾ ਨ
 ਗੁਣਿਆ ਵਿਉ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੇ ਸਰਬ ਆਤਮਾ ਹੋ ॥ ਪਰਾਸ
 ਰ ਕਰਾਹੁ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਜੇ ਮੈ ਕਵਨੁ ਹੈ ਮੂਰਖੁ ਹੈ ਅਥਵਾ
 ਕੋਈ ਸੁਤਾ ਹੋ ॥ ਗਿਆਨ ਸਰਤੁ ਈ ਸੁਰ ਕੀ ਹੋ ॥ ਅਰਮ
 ਗਿਆਨ ਸਰਤੁ ਨੀਵ ਕੀ ਹੋ ॥ ਸਿਰੇ ਨੇ ਕਹਣ ਮਾਰੁ ਹੋ ॥
 ਕਹਾ ਗਿਆਨੁ ਅਰਕਾ ਅਗਿਆਨੁ ਏਕੁ ਨਿਜੁ ਕੁਪੁ ਹੋ ॥
 ਗੁਣ ਤਤੁ ਪਾਪ ਤੁਕਾ ਤੁਧਾ ਗਿਆਨੁ ਅਗਿਆਨੁ ਨੇ
 ਨੇਕਾ ਸਰੁ ਏ ॥ ਜੈ ਸੇਜ ਬਾਅਗੁ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਤੁਧਾ ਹੀ
 ਲਾਸੁ ਕਾ ਦੇ ਨੇਕੇ ਨ ਲਾਵਤੀ ਹੋ ॥ ਤਾ ਤੇ ਪਹਲਾ ਦਈ
 ਨਾਹ ਨੀਵਈ ਸਕੇ ਤੇ ਉਲਘੁ ਕਰੁ ਮੂਲ ਕਉ ਪਹੁਕਾ
 ਬਾਸੀ ਗਲੁ ਜੁਹਾ ਬੁਝਾ ਅਰਪਾਉ ਅਰਗਲੇ ਉਸਕੇ ਬੇ
 ਦੁਟ ਗਈ ॥ ਅਰਜੇ ਗਾਖ ਸੁਸਿਲਾ ਮਾਰਤੇ ਬੇਨ ਬਾਅ
 ਪਈ ਸਕਤੁ ਸਿਧਾ ਹਰ ਨਾਲ ਦੇ ਤੁਧਾ ॥ ਪਹਲਾ ਦਉ
 ਸਸਮੇ ਨੀ ਪਹੁਕੀ ਪਹੁਕਿ ਸੁਕਰਤਾ ਬਾਅਪਹੀ ਕਿ
 ਦੇਖਤੁ ਬਾਅ ॥ ਅਰਕਾ ਤੁਧਾ ਕੁਹੇ ਪਰਮਾਰ ਬੁਝਾ ਬਿ
 ਸੁਤੁ ਸੁਕੇ ਨਮ ਸਕਾਰ ਹੋ ॥ ਏਹੁ ਨਗੁ ਕੁਪੁ ਹੈ ਅਰ

ਪਗਟੁਨ੍ਹ, ਤੀਰੇ। ਕਿ ਸੁਕਾਰਨ ਤੇਰੁ, ਬਹਿਨ ਅਉਰੇ
 ਉਨਹੀ। ਰੇ ਮੈਂ ਕੇ ਕਹੁਨ੍ਹ, ਉਸੁਰ ਤੇਰੇ ਬਿੰਦ ਕੀ ਕੈ ਸੇਕਰ
 ਤਾਹੀ। ਤਬ ਮੈਂ ਕੇ ਕਹਾਨ੍ਹ, ਸੁਸੈ ਮਤ ਪੁੰਦੁ, ਓ ਸਤਤ
 ਬਾਹੇ ਤੀਰੇ। ਨ ਬਨੰਦਾ ਹੋਇ। ਮੈਂ ਦੁਆ ਤੇਰੀ ਦੇਖਤਾ। ਓ
 ਸਤਤ ਨਿੰਦਾ ਕੀ ਆਕਹੀ। ਜੇ ਪਹਿਲਾ ਦੁਕੀ ਨਿਆਈ
 ਮੁਸਕਉਗੀ ਦੁਖ ਕਲੇਸੁ ਪਹੁਚੇ ਤਉ ਕਹੀ ਗਾਏ ਕੁਆ
 ਤਮਾਹੀ। ਪਰਾਸਰ ਕਹਾਤੇ ਹੀ। ਕਿਆ ਸਕਤਿ ਪੈਂਦੁ ਮ
 ਬਿਖੈ ਕਹੇ ਕੇ ਏਕ ਆਤਮਾਹੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਿਖੈ ਕਲੇਸ
 ਹੀ ਕਾਰਨ ਨ ਕਰੇ। ਅਬਹਉ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਕਰਨਾਹੀ। ਸੰ
 ਸਾਰ ਬਿਖੈ ਕੋਈ ਮੈਂ ਸਾਢਿ ਸੁਨਹੀ ਆਵਾ। ਜੇਰੁ ਸੁ
 ਕੈ ਮੁਸਤੈ ਦੁਹਾਵੈ। ਹਰ ਨਾਮੁ ਸਪਕਉ ਕਰਾਵਾਂਨ੍ਹ। ਏਸੀ
 ਕਰਨੁ ਤੇਰਾ ਹੀ। ਜੇ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤਾ ਬਾ। ਅਰਪਾਹਿਲਦ
 ਕਉ ਦੁਹਾਇਆਹੀ। ਅਰਮੈ ਨਿੰਦਾ ਉਸਤਤ ਹੀ ਕਰ
 ਗਾ। ਜੇਰੁ ਸੁਕਉ ਦੁਹਾਵੈ ਗਾ। ਅਰਮੁ ਸੁਕਉ ਮਾਰੇ ਗਾ।
 ਤੇਰੇ ਸੁਕੈ ਅਬਹੀ ਕੁਸਮੁਕੈ ਹੀ। ਮੈਂ ਕੇ ਕਹਾਨ੍ਹ ਤੇਰੇ
 ਮੈਂ ਮੈਂ ਸੇਜਨ ਤੇਰੇ ਤੇਰੀ ਸੀਰਾ ਤੁਰ ਕਰਨਾ। ਕਿ ਸੁਕਾਰਨ
 ਤੇਰੇ ਕੋਈ ਸਿੰਘ ਤੇ ਦੁਹਾਵੈ ਸੇਕਰਨਾ। ਪਰੇ ਪਰ
 ਸਰ ਆਪ ਹੀ ਸਾਰ। ਅਰ ਆਪ ਹੀ ਖਾਹੁ। ਪਰਾਸਰ ਕਹਾ

ਮੈਂ ਕੁਹਮਨ ਹੋਰਾ ਖਸੁਰੀ ਸੁਰੂ ਕੀ ਕਾਵੇ ਗੋਬਿੰਦ
 ਕੀ ਚਿਤ ਕਰੁ ਅਰਕ ਖਾਧੁ ਹਲਾਦ ਕੀ ਸੁਭਾ ਨਥਾ
 ਹਲਾਦ ਮੈਂ ਸੀਉ ਸਤਤ ਕਰੀ ਤਬ ਸਿਸੁ ਗਰਜਾਹੁ
 ਨਾਵਤ ਕੁਇਆ ਜੁਬ ਪੁਰਲਾਦ ਦੇਖਾ ਤਬ ਉਹ
 ਖਜਾਗਇਆ ਅਰਦੇ ਨੇਹਾ ਯੁਜੇ ਨਕਰੁ ਨ ਮਸਕਰਕ
 ਰੀ ਅਰਉ ਸਤਤ ਲਾਗਾ ਕਰਨੇ ਕਿਉ ਮਹਾਰੇਦ ਮੁਖ
 ਪਰੁ ਪਸੰਨ ਹੋਇ ਕੁਇ ਨਹੁਦੁ ਪਹੁਤੇ ਮੁਕਤ ਕਰਾਉ
 ਗਾਰਸੁ ਭੀ ਮੁਖੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਮਾਨ ਹੋ ਜੇਤਾ ਤੁਸੀਂ
 ਨੇਤ੍ਰ ਕਰ ਦੇਖੋ ਏ ਮਾਘਾ ਵਤਨ ਹੀ ਅਬਿਸ਼ਕ ਹੋਏ
 ਹਲਾਦ ਮੈਂ ਕੁਸੁ ਪਹੁਦਾਇਆ ਲੁਗਇਆ ਹੋ ਜੇਤੋਰੀ
 ਇਛਾ ਹੋਇ ਸੇ ਮਾਗਾ ਤਬ ਪੁਰਲਾਦ ਕਹਾਏ ਜਨਾਹਰ
 ਕਾ ਅਚਿਤੁ ਪੀ ਮਾਗਾ ਤੁਹੀ ਜੇ ਜਹਾਨ ਨ ਮੁਖਾਵੇ ਰੇਹੀ
 ਘੀ ਤਮੇਰੇ ਮਨ ਤੇ ਨਜਾਇਆ ਅਰਨਿਸ ਠਹਿਰਾ ਬਿਖੇਰੀ
 ਤੁਸੀਂ ਬਿਨਾ ਅਉਰ ਕੀ ਨ ਜਾਨੋ ਜੇ ਸੋ ਬਿਖਾਈ ਬਿਖਿ
 ਅਸੀਂ ਪ੍ਰੀਤ ਗਾਯ ਤੇਹੀ ਤੈ ਸੇਹੀ ਤੇਹੀ ਘੀ ਤਮੇਰੇ ਮ
 ਨ ਤੇ ਨਿਫਰਤ ਨਹੀਂ ਆਬਿਸ਼ਕ ਹੋਏ ਪੁਰੀ ਲਾਦ ਜੇ
 ਏਹ ਚਾਹ ਤੇਹੀ ਪੁਰਨ ਕਈਆ ਅਗਇ ਸਤੇਦੀ ਤੇਰੇ ਕੇ
 ਕਛੁ ਅਉਰ ਚਾਹੇ ਸੋਗੀ ਦੇਵੀ ਤਬ ਪੁਰਲਾਦ ਕਹਾ

ਮਿਤਾ ਮੇਰੇ ਤੇ ਜੋ ਆਵੀ ਆਕਰਦੁ ਐ ਤੁਧੈ ਨ ਕੀਆ
 ਪੈ ਸੋਢਿ ਪਾਕਰੁ ਮਿਆਕਰੁ ਪਾਉ ਸਨੇਤੁ ਮੇਰੇ ਮਾਕੇ
 ਨਿਮਤ ਬਹੁਤੁ ਪਾਵੀ ਆਪੈ ਪਰਮਿ ਹਕਰ ਜੋ ਪੀ
 ਤੇ ਰੇ ਰਹਨੁ ਕਮਲੇ ਕੀਉ ਸਕੇ ਮਨ ਬਿਖੈ ਪਵੇ ਸਕ
 ਗੇ ਅਰਤੁ ਸੁਕਉ ਨਾਨੋ ਗਬਿ ਸੁਕਹਾ ਪਤਿ ਬੰਧਾ
 ਗੀ ਅੰਨ ਕਾਉ ਸਕੇ ਮਨ ਤੇ ਉਠਾਏ ਅਰੁ ਉਸਕੇ ਅ
 ਪਨੇ ਬਿਖੈ ਲੀਨ ਕੀਆ ਪਹਲਾ ਦਰਗਾਹ ਆਨ ਮੇ
 ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਾਇਆ ਗਬਿ ਸੁਕਹਾ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਕਰਾ
 ਤਾ ਬਿਖੈ ਦੇਨ ਕਾਇਆ ਪੈ ਤੁਧੈ ਸੁਕਉ ਨਿਰਬਾਣੁ ਪ
 ਦਰੀਆ ਪਹਲਾ ਦਰਗਾਹ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਰਕਿ ਪਾਏ ਤਉ
 ਚਾਪੈ ਤੇਨੁ ਪਤਾ ਮੇਰਾ ਮਾਰੀ ਏਨ ਜੀ ਤੁਧੈ ਸਾਥੁ ਪੈ
 ਮਕਰੈ ਅਰਮਿ ਹੀ ਜਾਨੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਬਿਸੁਕੀ ਅਰਕੇ ਪ
 ਦੇ ਨੇਤੁ ਕਉਨ ਪੈ ਕਰੇ ਮੈ ਬਾਹਮੁ ਆਤਮਾ ਸਰੁ ਪਾਏ ੪
 ਬਿਸੁਕਹਾ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰੁ ਤੇ ਏਕੁ ਮਨੁ ਪੈ ਏਕੁ ਕ
 ਤਾ ਕੇ ਤੁਧੈ ਕਉਨ ਪੈ ਪਹਿਲਾ ਦਰਗਾਹ ਤਿਉ ਤੇਨੁ ਨ
 ਸਕਾਰੁ ਆਪੈ ਸੁਖ ਹੀ ਪੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਅਰਤੇ ਰੇ ਅਰਸ
 ਰਜਗਤੁ ਬਿਖੈ ਏਕੁ ਆਤਮਾ ਪੁਰਨ ਪੈ ਬਿਸੁਕਹਾ ੨੨

ਨੇਤ੍ਰਦ੍ਵੈ ਧਾਤਿ ਨਿਸਚ ਦ੍ਰੁਤ੍ਰਾਦਿ ਮਾਤ੍ਰੇ ਜਮੈ
 ਮਾਤ੍ਰਮ੍ਧੁਗ੍ਨਤੋਤ੍ਰਾਪਿਤਾਨੇਤ੍ਰਦ੍ਵੈ ਦੇਤ੍ਰਦ੍ਵੈ
 ਦੀਅਹੈਉਸਨੇਨਿਹਤਕਾਉਪਾਦਕਿਉਨਤੀਕਰਮ
 ਰਤਾਪ੍ਰਤਾਦਕਾਉਤਪਤਮਾਰਸੰਘਾਰਕਰਮੁਤੇ
 ਗਤੀਮਾਰਮੈਨਿਹਤਕਾਉਤਭਾਉਸੁਰਤਾਜਦਾਮੇ
 ਗੇਨਿਹਤਕਾਉਤਉਰਤਤਾਤੈਆਤਮਾਸੁਪਤੀ॥
 ਮਾਰਸੰਘਤਾਰਕਦੇਤਾਉਤਭਾਰਤਾਉਤੈਉਸਿ
 ਤੀਪ੍ਰਤਾਉਤਿਅਤੀਪ੍ਰਤਾਦਕਾਉਤਮਾਰਕਰਮੀ
 ਤ੍ਰੁਤ੍ਰੀਕੈਤ੍ਰੁਤਾਤੇਨੇਗਤੈਨੇਰਸਟਰੇਸਮੇਤ੍ਰੁਤ੍ਰੀ
 ਕੈਚੈਤਕਗੀਏ॥ਉਸੁਰਤਾਤ੍ਰੁਤ੍ਰਾਮੇਮਿਤ੍ਰਤੈ॥
 ਨੇਮਾਸੁਕੈਸਮੇਮਾਰਕੈਆਗੇਰੇਤੈ॥ਪ੍ਰਤਾਦ
 ਕਤਾਨੁਸਰਭਾਤਮਾਤੈਉਸਿਤ੍ਰੁਸਤ੍ਰੁਤਾਤੈਉਸਿ
 ਨਾਨੇਤ੍ਰਦ੍ਵੈਆਤਮਾਪ੍ਰਤਿਸਿਚਾਪੈਤਉਪਤਤੈ
 ਭੀਤ੍ਰੁਤ੍ਰੀਕੈਪ੍ਰਤਿਉਪਦੇਸੁਕਰੇਪੈ॥ਜੁਸਰਭਾਤਮਾਪੈ
 ਤ੍ਰੁਕੈਉਨਤੀਮਾਰਤਾਪ੍ਰਤਾਦਕਾਉਤੈਅਰਸਾਸ
 ਕਰਕੈਅਰਭੁਜੁਦਿਸਥਾਤਕੈਪ੍ਰਮਾਨਕਰੈਤਉਆਨਿ
 ਆਸਾਸਕਰਕੈਮਿਟਕਾਤੀਏ॥ਉਸੁਰਤਾਕਦੁਆ
 ਗਾਪ੍ਰਤਾਦਕਾਉਤੈਪ੍ਰਮਾਤ੍ਰੀਸੁਰਕਾਉਤੈ॥ਅੰਤ੍ਰ

ਲੇਣਾ ਕੀਆ ਕਾਏ। ਮੈਂ ਏਨਹੁ ਪਦ ਹੁਤੇ ਮੁਕਤ ਹੋ। ਤਾ
 ਤੇਰੇ ਸੁਤੇ ਕੀਆ ਮਾਰੀ। ਅਹੁੰ ਕੀਆ ਦੇਵੈ। ਤਬ
 ਥਿਸੁ ਜਾਣਾ ਪਹਲਾ ਦਮ ਚਾਹੀ ਤੇ। ਅਗਨਿ
 ਸੀਸੇ ਰਾਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਕਹਾ ਜਲੁ ਅਰ ਅਗਨੁ ਕੇ ਮੈ
 ਨੇ ਆਗੇ ਆ ਕਰੀ। ਤੇਰੇ ਸਦਾ ਤੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰੇ।
 ਅਗਨੀ ਪ੍ਰਕਾਰਗ ਕੀ। ਪਹਲਾ ਦਮ ਕਹਾ ਕਿਸੀ
 ਕੀ ਸਕਤ ਨਹੀ ਜੁ ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰੇ। ਮੈਂ ਨੇ ਸਰ
 ਬਾ ਬਿਖੇ ਦੇ ਕਾਮਾ ਤੁਮਾ ਹੁ ਪਦੇ ਖਾਏ। ਥਿਸੁ ਕਹਾ ਅੰ
 ਤਹੁ ਮਿਅੰਤ ਹੋਤਾ। ਅਰ ਅਪਨੇ ਇਸ ਬਾਨ ਕੀ ਜਾ
 ਤਾ। ਪਹਲਾ ਦਮ ਕਹਾ ਕਿਸੀ ਨਿਸਤ ਭਜਨੁ ਅਉ
 ਤੇਰੇ ਕਾਨਹੀ ਕਰਤਾ। ਜੁ ਕਬੀ ਦਿਸੁ ਅਰ ਕਬੀ
 ਅਦਿ ਸੁਰੇ। ਇਸੇ ਪੀਵੇ ਆਤਮਾ ਤੇ ਹਿੰ
 ਜੁ ਸਦਾ ਪਤਨੁ ਹੋ। ਨਿਸਚਾਨ ਕਰੇਗਾ ਪਰ ਜੇ ਆਏ
 ਹੋਤਾ। ਕਿੰਨੁ ਆਤਮਾ ਪਰਮੁ ਨਿਰਪਦ ਕਰੇ। ਥਿਸੁ
 ਕਹਾ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਪਰਮੁ ਸੇ ਕਿੰਨੁ ਆਏ ਜਨੁ ਹੋ। ਪ
 ਹਲਾ ਦਮ ਕਹਾ ਆਤਮਾ ਮੈਂ ਮੁਕਤ ਹੋ। ਜਨੁ ਕਹੀ ਤ
 ਉਰਿ ਸਕੇ। ਤਬ ਥਿਸੁ ਆਪਣੇ ਇਸ ਬਾਨ ਕੇ ਗਾਏ

੪੪

੪੫

੨੮

ਆਮਰਪੁਰੀਲਾਦਜਲੁਤੇਨਿਕਸੁਕਰਪਿਤਕੇਨਿ
 ਕਾਟਿਅਭਿਆਤਬਹਰਨਕਸਪੁਅਸੰਚਰਜਮਾਨ
 ਕਾਇਮਾਨਪਿਪੁਤ੍ਰਜਲਤੇਭੀਜੀਵਤਾਨਿਕਯਾ
 ਗੋਪਦਾਂਤੋਦਿਕਰੁਦੇਨੇਯਯਹਲਾਦਕੇਸੰਗਲੁ
 ਸਾਧੁਯੋਯਮਰਮੇਸੀਯਯਕੀਉਸਕੇਪਰਲਗਾ
 ਈਜੇਥੇਸੁਪਦੁਆਮਰਕਹਾਰੇਆਗਾਗੁਤੁਆਪੁ
 ਆਤਮਸਰੁਪਹੈਅਰਕਹਤਹੈਬਿਸੁਪੈਬਿਸੁਤੁਸੁ
 ਤੇਪਗਟਕੁਇਆਹੈਆਪਕੈਤਿਆਗੁਕਰਮਾਇਆ
 ਬਿਖੈਲੀਨੁਪੈਤਹੈਕੁਸੁਕੈਲਜਨਹੀਆਵਤੀਆਤੁ
 ਮਾਮੈਤੈਕੁਸੁਕੈਲਜਨਹੀਆਵਤੀਆਤੁ
 ਤਲਾਦਕਹਾਰੇਪਿਤਾਆਤਮਾਅਦੁਤਬਿਸੁਕੈਕਹਾਰੇ
 ਪੈਨਤੁਸੁਕੈਹਰਨਕਸਪੁਕਹਾਨਲਬਿਖੇਤੁਬਿਸੁਕੈ
 ਕਹਾਨਲਜਮੈਆਤਮਾਹੈਅਰੁਅਥਕਹਤਹੈਬਿਸੁ
 ਪੈਦੁਮੈਤਕੈਇਸਥਤਕਹਨਾਕਿਆਕੈਗੁਹੈਉਸਸ
 ਮੈਜੈਤੈਕਹਮੈਆਤਮਾਹੈਮੈਪਸੰਨਹੁਆਥਾਮ
 ਹਅਥਕਹਤਹੈਬਿਸੁਪੈਹੇਪੁਤਬੀਚਾਰਕਹਨੁਸਰ
 ਥਾਬਿਸੁਪੈਤਉਸਥਚਤਰੁਕੁਜਨਜੰਮਤੋਪੁਹ
 ਲਾਦਕਹਾਰੇਪਿਤਾਜਥਮੈਬਿਸੁਸੰਸੰਥਾਦਕਹਤਥਾਤੁ

ਕਰੰਘਾ ਤਬ ਹਰਨਕ ਸਪੁਕਰਾਤੁ ਅਰਥਿ ਸੁ ਅਰਸੀਯ
 ਨਤੀ ਨੇ ਮੇਰੀ ਥਾ ਵਿਸਕਾਰਨ ਤੇ ਜੁ ਸਰਬਾਥਿ ਖੋਪੁਰੁ
 ਤੀ ਹੇ ਪਹਲਾ ਦੁਆਤੁ ਮਾਥਿਨਾ ਅਭਿਰਕਾਧਿ ਅੰਤੁ ਮਤੁ
 ਕਰੁ ਜੁ ਅਤੁ ਮਾਧੇ ਤਉ ਕੀਉ ਬਿਸੁ ਕੋ ਅਰੋਪ ਤਾਹੀ
 ਪਹਲਾ ਦੁਕਰਾਨੁ ਮੈ ਸੇ ਨ ਕਰੈ ਤਉ ਕਰਾਵਨੁ ਅਰਸੀ
 ਤਕੈ ਕਉ ਤਜਾਨੈ ਪੈਨੁ ਮੇਰੇ ਕਾਰਿ ਏਕਾਪਿ ਹੀ ਰੋਜੁ
 ਸਪਦਕਾਨ ਸਨਹੀਐ ਅਰੋਪਿ ਤਾਤੁ ਪਰਮਾਤਮਾਹੀ
 ਹਰਨਕ ਸਪੁਕਰਾਨੁ ਮਾਤੁ ਮਾਤੁ ਮਾਧੇ ਪੈਨੁ ਦੁਕੀਆ
 ਹੀ ਪਹਲਾ ਦੁਕਰਾਨੈ ਕਵੰ ਕਹੈ ਅਰੁ ਸੁਣਨੇ ਅਰੇ
 ਘਣੇ ਮੈ ਆਇ ਆਸੇ ਏਕੈ ਤੈ ਬਿਸੁ ਹੈ ਅਰਪੁ
 ਮਿਥਾਈ ਅਰਨੁ ਅਰਨੁ ਅਰਪਉਨੁ ਅਰਨੁ
 ਕਾ ਸੁ ਸਰਬਾਥਿ ਸੁ ਹੈ ਹਰਨਕ ਸਪੁਕਰਾਨੁ ਪਦੰ ਕਉਇਆ
 ਅਰਕਾ ਅਥਾਹੀ ਤੇਗਨਾ ਸਕਰੈ ਕਉਨਾਗੰਏ ਏਕ
 ਤੰਗੀ ਪਹਲਾ ਦੁਕਰਾਨੁ ਅਥਾਹੀ ਤੈਨਾਗੰਏ ਏਕੀ ਨਹੀ
 ਜਾਣਾ ਨੁਏ ਹੀ ਸਾਸਨਾ ਮੁਸਕੈ ਕਰਤੁ ਹੈ ਅਰਦੁ ਮੇਰੀ
 ਗਢਿ ਆਕਰਤੁ ਹੈ ਤਾਤੁ ਸਾਧਿ ਅੰਤੁ ਹੈ ਜਗਾਪਤਿ ਤਕੈ ਪੁ 3
 ਗਟੁ ਹੈ ਹਰਨਕ ਸਪੁਕਰਾਨੁ ਪਹਲਾ ਦੁਕਰਾਨੈ ਕਉਇਆ
 ਥੀ ਮਸੀਹ ਟਕਾਇਆ ਅਰਪਿ ਤਾਨਾ ਨੁਕਰਕਾ 25

74

12

3

25

ਨਗਾਂਦਿ ਬਨਾਇ। ਪਹਲਾ ਵਰਾਣਾ ਪੈਦਿ ਤਉ ਬ
 ਰਾਵੈ। ਮੁਖ ਮੈ ਅਰੁ ਮੁਖ ਮੈ ਅਰੁ ਮੁਖ ਮੈ ਅਰੁ ਮੁਖ ਮੈ
 ਤੀਰੈ। ਅਉਰ ਕਛੁ ਨ ਹੀ। ਹਰਨਾ ਕਸਪੁ ਕਹਾ ਜੇ ਪਗੁਰੈ
 ਤਉ ਕਿਉ ਨਹੀ ਨਿਕਸਤਾ। ਰਾਤੇ ਰਾਮੁ ਹੀ ਏ। ਪਹਲਾ ਵ
 ਰਾ ਜਬ ਸਰਬੁ ਵਹੀ ਹੈ ਤਉ ਪਾਸੀ ਸੰਮੁ ਜਾ ਸੰਮੁ
 ਥਾਪਾ ਹੈ ਵਹੀ ਹੈ। ਅਉਰ ਨੁ ਜਬ ਪਹਲਾ ਵਰਾਤ
 ਬਖਸਿ ਮਤੇ ਸਬਦੁ ਹੀ ਰੀਰੈ ਤਉ ਏ। ਹਰਨਾ ਕਸਪੁ ਹੀ
 ਸਬਦੁ ਸੁਣ ਕਰੁ ਸਬਦੁ ਕਰਤੁ ਏ। ਅਗਾ ਅਰੁ ਪਹਲਾ ਵ
 ਰਾ ਕਹਾ ਜੇ ਅਨੁ ਤੈ ਨੇ ਪਰਮੇ ਸੁਰੁ ਅਪਨਾ ਪਗੁਰੁ ਕੀਅ
 ਹੈ। ਦੇਖੀਏ ਮੁਖ ਸੰਕੀਰਨਾ ਅਰੁ ਸਰੀਰ ਪਰਦਿ
 ਸੁਕਰੈ ਤਉ ਰੈ ਅਨੁ ਏ। ਸੇ ਸਰੀਰ ਬਿਨਾ ਸੀ ਹੈ ਅਰੁ
 ਵਹੀ ਜੇ ਅਗਾ ਸਦੀ ਨਿਸਾਈ ਹੈ। ਤਿਸ ਕਾ ਕਉ ਨਾ ਸੁਨੀ
 ਕਰਸਕਤਾ। ਪਹਲਾ ਵਰਾ ਅਬ ਕਛੁ ਬਿਗਨਾ ਨਹੀ।
 ਪੰਕਾਹ ਸਰੀਰ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰੁ ਕਉ ਜੋ ਬਿਨੁ ਹੈ। ਹਰਨਾ
 ਕਸਪੁ ਕਹਾ ਅਨੁ ਕਾਂ ਮਨਾ ਮੇਰੀ ਪੁਰਨ ਕਉ ਹੈ। ਨੁਕੁ ਸੁ
 ਅਏ ਆਹੈ। ਅਬ ਪੀਠ ਦੇ ਵਹੀ ਸੁਰ ਮਤ ਨਹੀ। ਬ
 ਦੁ ਨ ਸੀਧੀ ਅਕੇਸ ਮੇਰੇ ਸੇਰੁ ਪੁਰ ਬ ਤਉ ਹੈ। ਜੇ ਤੈ ਸੇ
 ਨਗ ਸਿੰਘੁ ਪਰਮੁ ਤੇ ਨਿਕਸਾ। ਅਰੁ ਪਉਰ ਕੇ ਬੀਰਨ

ਸਬਦਿ ਆਪੀ

ਬਹੁ ਸੋਭਿ ਰਹਿ ਰਹਿ ਕਸਪੁ ਕਾਠਾ ਨਾ ਬਹੁ ਨ ਅਯੋਸੀ ਅ
 ਵਸਥਾ ਬਿਖੈ ਬਿਸੁ ਕੇ ਰਾਖਿ ਸੀ ਅਪਰੇ ਦੁਖਾ ਏ ਰਹਿ ਕਰ
 ਤਾ ਲੇਕ ਕੁਸਨ ਮੁਖਾ ਬਿਸੁ ਕੇ ਦਉਗਾ ਬਿਸੁ ਕਰ ਜੇ
 ਤਾ ਕਦੁ ਤੁਸੀ ਬਿਖੈ ਬਾਲੁ ਪੈ ਮੁਖ ਪਰ ਲਗਾਇਆ ਤਬ
 ਰਹਿ ਕਸਪੁ ਕੇ ਤੇ ਕੁ ਮੁਖ ਬਿਸੁ ਕੇ ਸਹੀ ਰਪਰ ਲਗਾਇਆ
 ਬਹੁ ਨ ਬਿਸੁ ਉਸੈ ਪਰ ਨ ਕਰ ਸਿਰ ਉਸੈ ਗਾਉ ਉਪ
 ਰਹਾ ਬੁਕਰ ਜੀ ਦਉ ਸਕਾ ਸਹੀ ਰਤੇ ਭਿੰਨ ਕੀਆ ਅਰੁ
 ਬਹੁ ਮਾਤ੍ਰੇ ਆਦ ਲੇਕਰ ਦੇਵ ਤਾਨੇ ਆਕਾਸ ਤੇ ਪੁਰਖੁ
 ਕੀ ਵਰਖਾ ਕਰੀ ਅਰੁ ਉਸਤੁ ਕਰੀਆ ਅਰਕ ਹਨ ਬ
 ਦੇ ਤਹੁ ਕਰਹ ਅਪਰੇ ਦੁਖਾ ਕਸਟ ਬਨਾ ਪੈ ਤੁਮਹਾਰੇ ਰਹੁ
 ਕਰਏ ਪੈ ਅਰੇ ਦੇਹੁ ਪੁਰ ਲਾਵ ਕੇ ਕਰਾ ਕੁਰਗਵਾਂ ਕੇ ਕੇ
 ਧਤੋ ਮਿਅ ਕਰਾਇਆ ਤਬ ਪੁਰ ਲਾਵਾ ਬਿਸੁ ਪਰਿ ਬੇਨਤੀ
 ਕਰੀਆ ਅਰਕ ਹਾਰੇ ਬਾਜੀ ਗਰੁ ਪਿਰਾ ਕੀਆ ਕਉ ਤਕੁ ਤੇਨੇ
 ਕੀਆ ਪੈ ਦੇ ਤਾ ਕੇ ਪਾਕਿ ਸਪਰੇ ਪੈ ਤੁਸੀ ਬਿਨਾ ਅਉਰੇ
 ਉਨਹੀ ਤਬ ਕੁਰਗਵਾਂ ਪੁਰ ਲਾਵ ਕੇ ਕੇ ਕੇ ਕੁਰਾ ਤੇ ਲੇਕਰ
 ਮੁਖ ਸੈਨੁ ਹੁਦ੍ਰਾ ਲਿਖਤੁ ਬਾਬਾ ਪੁਰੀ ਲਾਵ ਕਾ ਕੁਮਾਰੀ
 ਅਸਾ ਅਰੁ ਆਗੀਆ ਕਰੀ ਜੋ ਗਾਨੁ ਕਰਾ ਪੁਰੀ ਲਾਵ ਕ
 ਹਾਇ ਸਗਾ ਕਸੇ ਮੇਰੀ ਚਾਹਨਾ ਨਹੀ ਮੁਖ ਕੇ ਸੁਰ ਸੁਰ

75

13

ਗਾਬਹੁ ਨਾ ਬਿਸੁ ਅੰਤਰੁ ਧਿਆਨੁ ਕਾਇਆ ਅਹੁ ਪ੍ਰਾਪਿ ਥਾਹੁ
 ਬਿਸੁ ਕੀਆ ਗਿਆ ਤੇ ਪਿਤਾ ਕੀ ਠਉਰੁ ਰਾਜੁ ਅਸਨੁ ਪਰ ਬੈਠ
 ਪਰਾਸਰੁ ਕਰਾਹੇ ਬ੍ਰਹਮਨੁ ਕਥਾ ਪ੍ਰਾਪਿ ਥਾਹੁ ਕੀ ਤੁਸੁ ਕਉ ਭਿੰ
 ਨ ਭਿੰਨ ਕਰ ਸੁਦਨੁ ਕਰਾਈਆ ਅਹੁ ਤੁਸੁ ਕਉ ਬਿਆਲਾ ਕੁ ਕਉ
 ਆਗਾ ਤੈਨੇ ਏਕੁ ਕਾਂਨ ਸੈ ਸੁਨੀਆ ਅਹੁ ਦੁਸਰੇ ਕਾਂਨ ਸੈ ਨਿਕਾਸੁ
 ਦੀਨੀਆ ਤਾਤੇ ਕਹਾਈ ਮੇਰਾ ਤੁਸੁ ਕੋ ਆਗਰ ਬੁਝਾਈਆ ਮੈਂ ਕੋ
 ਹਾਇ ਸਕ ਬਾਕੇ ਸੁਦਣ ਤੇ ਜਾਨਾ ਜੁਪਹਾਸਾ ਤੁਸੁ ਬੀਨਾ ਅਭਿ
 ਹੁ ਕਛੁ ਨ ਜੀਆ ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਰਾਹੈ ਮਾਨਹੋ ਹਿਜੁ ਮਾਇਆ ਬਿਸੁ
 ਕੀ ਬਾਲਵਾਂ ਨਹੀ ਜਬ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਕ ਉਲੰਘੁ ਨਹੀ ਸਕਤੀ
 ਮੈਂ ਕੋ ਰਾਜ ਬਹਾਉ ਥਿੰਦ ਕੇ ਸਹੁ ਪਾਬਿਐ ਨਿਸਚਾ ਧਿੰਨ ਕਾਇ
 ਆਜੇ ਉਸ ਬਿਨਾ ਅਭਿਰਕਛੁ ਨਹੀ ਤਉ ਮਾਇਆ ਤੁਸੁ ਕੀ
 ਆਗਰਾ ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਰਾਹੈ ਤੈਨਹੀ ਸਮਸਾ ਮਾਇਆ ਬਿਸੁ
 ਕੀ ਬਾਕੀ ਗਰੁਏ ਮੈਂ ਕੋ ਸੁਣ ਜਬ ਪ੍ਰਾਸਰਾ ਪਿਤਾ ਕੀ ਠ
 ਉਰ ਰਾਜ ਪਰ ਬੈਠਾ ਤਬ ਸੁਕ੍ਰਚਾਰਕ ਪ੍ਰਾਸਰਾ ਕੀ ਕਹਾ
 ਸਾਚੁ ਕਹਾਨੇ ਪਿਤਾ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਤੈਨੇ ਬਿਸੁ ਕੇ ਕਹਾ
 ਅਥਵਾ ਬਿਸੁ ਨੇ ਆਪੀਆ ਗਏ ਪ੍ਰਾਸਰਾ ਕਹਾ ਮੈਂ
 ਹੀ ਕਹਾਉ ਸਕੈ ਕਛੁ ਕੀਆ ਪੈਸੇ ਆਪਨੀ ਇਛਾ ਸੈ ਕੀਆ
 ਪੈਸੇ ਮੁਸੁ ਕੀ ਪਿਤਾ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਇਛਾ ਨਹੀ ਬੀਨਾ ਤਬ ਸੁਕ੍ਰ
 ਹਾਤੇ ਗਾਨੀ ਦਵਾ ਅਹੁ ਤੇ ਸੁਹਾਏ ਜਬੁ ਲਗਾ ਪਿਤਾ ਕਾ ਬ

ਤਉ ਤੇ ਗੀ ਕੀਆ ਸਕਤੀ

7

ਦਲਾਵੈ ਮੀਸੀਲੇਵੈ ਜਿਕਛੁ ਖਾਵੈ ਅਗਪੀਵੈ ਤੁਸੁਪਰਾਸ
 ਰਖੁਯੋ ਪਰਲਾਦਕਰਾਕੀ ਸਕੀਸਕਤਯੋ ਨੁਗੋਬਿੰਦਸੀਸ
 ਮਤਾਕਰੈ ਸੁਕ੍ਰਕਰਾਗੋਬਿੰਦਕਰਾਯੋ ਤੇਰੇਨਿਸਚੇਬਿਖੋਖ
 ਕਾਸੁਕੀਆਯੋ ਨਹੀਤੋਵਹੁਨਾਮੁਕੁਪਤੇਨਿਆਗਯੋ ਅ
 ਰਧਰਮੁਸਾਸੁਬਿਖੋਲਿਖਾਯੋ ਜਥਲਗੁਪਤੁਪਿਤਾਕਾ
 ਬਦਲਾਨਲੇਵੈ ਤਉ ਜਿਕਛੁ ਕਰਤਾਯੋ ਸੋਅਜੋਗੁਯੋ ਪ
 ਰਲਾਦਕਰਾਪਰਲੇਤੁਕਰਾਯੋ ਬਿੰਦਕਾਰਜਨੁਕਰ
 ਅਰਧਾਬਕਰਤਾਯੋ ਉਸਕਉਆਗਾਨਬਉਸਕੇਮਾਰਨੇ
 ਕੀਸਕਤਹਰਨਕਸਪੁਕਉਤਰਈਤਉਮੈਕੀਆਯੋ ਤਬ
 ਸੁਕ੍ਰਕਰਾਪਿਤਾਤੇਰੇਨੇਸਰੀਰਧਰਪਰਤੀਤਕਰੀਬੀਅ
 ਰਤੁਸੁਕਉਆਤਸੁਸਕਤਯੋ ਨੁਸੁਤੇਪਰਕਾਂਸਿਸਯੋਇ
 ਰਾਪਾਸਰਕਰਾਯੋ ਮੈਕੈਮੈਸੇਯੀਪਰਿਲਾਦਪਿਥਮੇਨਕੀ
 ਆਸਾਬਿਖੋਨੁਪਿਤਨੇਉਸਕਉਸਾਸਨਾਕਰੀਅਰਪਰੀ
 ਤਤੇਨਾਨਿਗਾਅਰਵਿੰਦਤਸੰਗੁਸੁਕ੍ਰਕੇਸੈਏਤੁਚਾਹਨਉ
 ਸਕੇਮਨਬਿਖੋਉਪਨੀਨੇਆਗਿਆਕਰੀਤਉਸਕਤਰਾ
 ਮਤਾਯੋਜੇਬਦਲਾਪਿਤਾਕਾਬਿਸਤਰੇਲੇਵੈ ਅਰਧੀਸੀਪ
 ਰੀਬਿਸੁਕਾਨਾਸਕਰੀਬਉਨੁਆਗਿਆਕਰੀਗਾਖਸੁਏ
 ਕਠੇਰਯੋਅਰਪਾਂਚਜੇਨਨੁਨਗਾਰਤੇਬਾਹਰਜਾਇਉਤਰਾ

28

21

ਤੁਥਾਬਿਸਾ ਅੰਤੁ ਜਾਮੀ ਜੁ ਪੁਲਾਵ ਕੇ ਅੰਤੁ ਹੁਇ ਸਬਤ ਥਾ ਜਾਗਾ ਜੁ
 ਪਹਿਲਾ ਕਸਤੁ ਧੁਪ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰਕ ਬੁਧਾ ਬਿਥੈ। ਇਸ ਸਤੁ ਰਉ
 ਆਪੈ। ਪਰਕਿ ਅਕਰੈ ਕੁਸੀ ਗੁਮੈ ਜਾ ਪੀਐ। ਬਹੁ ਨ ਬਿਸੁ ਬਹੁ ਮ
 ਏ ਬੁਧਾ ਅਰਕਿ ਸਲ ਕਨੀ ਗਥ ਮੈ ਕਾਂਪਤ ਕਾਂਪਤ ਆਇਆ।
 ਅਰਪੁ ਫੁਕੈ ਪਹਿ ਧੁਮ ਧਮ ਭੁਕਿਆ ਹੈ। ਏਕ ਹੁਕਾ ਪੁਲਾਵ ਕੇ
 ਬਿਸੁ ਸਾ ਬੁਧੁ ਪਕੀ ਇਛੁ ਹੈ। ਆਗੈ ਤੇ ਮਨੁ ਆਇ। ਕਾਪੇ ਤੇ ਕੋਕਿਸੀ
 ਕਾਂ ਮੈ ਕੋ ਉਲੈ ਅਗੁ ਆਗੈ ਤੇ ਬਹੁ ਮਨੁ ਲੇ ਤਉ ਅਸੁ ਕੁਐ ਬੁ
 ਹਮ ਏਕ ਹਮੈ ਤੇ ਸੁਤ ਪੈ ਜੁ ਪਹਿਲਾ ਵਦੀ ਨ ਪਰੁ ਅਰ ਬਹੁ ਮਨੁ ਏ ਪਰੁ
 ਦਿਆਲੁ ਹੈ। ਉਤ ਹੁਕਾ ਆਗੈ ਬਾ ਅਬੁ ਨ ਹੀ। ਬਹੁ ਮਨੁ ਏਕ ਹਮ
 ਸੁਕਉ ਕਿ ਅਭੈ ਹੈ। ਮੈ ਬੁਧੁ ਹੀ ਸਰੀਰ ਪਰੁ ਮਾਸੁ ਨ ਹੀ। ਅਰ ਜਾਤਾ
 ਤੇ ਜੁ ਮਾਜੁ ਕਾਲੁ ਨਾ ਸੁਰੇ ਗਐ। ਗਤੇ ਵਿਆਭੈ ਹੈ। ਉਤ ਹੁਕਾ ਨੁਕਾ
 ਅਰ ਪੁਲਾਵ ਕੇ ਨਿਕਟ ਗਇਆ। ਪੁਲਾਵ ਦੇ ਥਾ ਜੁ ਬਹੁ ਮ
 ਏ ਆਇਆ ਹੈ। ਪੁਛੁ ਤੁਕ ਉਤ ਹੈ। ਅਰਕਿ ਸੁਕਾਂ ਮ ਆਇਆ ਹੈ।
 ਬਹੁ ਮਨੁ ਏਕ ਹਮ ਤੇ ਰੀ ਮਨੁ ਆਇਆ ਹੈ। ਅਰਈ ਸੁਕੇ ਅਨਿਆ
 ਇਤੇ ਬੁਧੁ ਹੈ। ਜੁ ਸਰ ਬੁਧੁ ਲਮੇ ਗਨੁ ਸੁਕੀ ਅਹੈ। ਮੈ ਤੇ ਸੁਤ ਪੈ ਜੁ
 ਤੈ ਤੇਈ ਸੁਕੇ ਨਾ ਸਤੇ ਇਛੁ ਕਰੀ। ਤੁੰ ਪੀਨੁ ਹੈ ਮੈ ਤੇ ਜਾਤ ਪੈ ਜੁ ਪਰੁ
 ਬੁਧੁ ਤੈ ਤੇ ਗੁਰੇ ਪਾਈ ਹੈ। ਪਰਕ ਹੁਕੇ ਬਿਸਕੀ ਠਉਰ ਤੈ ਕਉ ਨਹੀ
 ਬੀਠਾਗੀ ਹੈ। ਤੁੰ ਜੁ ਤੈ ਸੀ ਜੁ ਗਤ ਜੁ ਪੈ ਕੇ ਨਿਮਨੁ ਬਿਪਤੈ ਨਿਕਸਾ ਪੈ
 ਵਹੁ ਕਪਾ ਹੈ ਜੁ ਹਮ ਤੀ ਚਲ ਕਹੁ ਜੁ ਪਕੈ। ਅਰ ਬਦਲੀ ਪਤ ਪਿ

ਨਾਮ ਕਾ ਲੇਖੋ ॥ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕਹਾ ਠਉਰ ਉਸਰੀ ਨਹੀ ਜਨ ਨਜੁ
 ਕਹਾਂ ਪੈ ॥ ਚਕ੍ਰਮ ਏਹ ਸਾ ਅਰ ਕਹਾ ਜੈ ਸਾ ਮੈ ਮੁਖ ਥਾ ਤੈ ਸਾ
 ਤੁਝ ਕਉ ਦੇਖਾ ॥ ਪਰ ਕਹਾ ਜੁ ਉਸ ਕੈ ਦੇਖੈ ਤਉ ਬਦਲਾ ਪਿਤਾ ਕ
 ਲੇਖੋ ॥ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕਹਾ ਲੇਖੋ ॥ ਚਕ੍ਰਮ ਏਹ ਸਾ ਮੈ ਕੈ ਸੇ ਜਾਨੇ
 ॥ ਪਿਥ ਮੈ ਮੁਖੈ ਦੇਖਾਇ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕੀ ਜੁ ਮੇਰੇ ਹਾਥ ਮੈ ਪੈ
 ਪਿਥ ਦੀ ਪਰਤਾਲ ਤਰੈ ਜੁ ਇਸ ਕੈ ਓਠਾਇ ਕਰ ਮੇਰੇ ਹਾਥ
 ਦੇਵੈ ਤਉ ਜਾਨੈ ॥ ਜੁ ਪਾਰਿਕਾ ਮੁਤੁ ਸੁਤੇ ਹੋ ਰਿਗਾ ਪ੍ਰਹਲਾਦ
 ਕਹਾ ਨੀਕੀ ਬਾਤੁ ਪੈ ॥ ਚਕ੍ਰਮ ਏਹ ਪਿਥ ਦੀ ਪਰਤਾਲ ਕੀ ਕ
 ਲੀ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਚਾਹੇ ਜੁ ਓਠਾ ਦੇ ਜੇ ਤਾ ਬਾਲੁ ਲਗਾਇਆ
 ਉਠਾਇ ਨ ਸਕਾ ॥ ਅਰ ਜਾਨੈ ਬਿਸੁ ਜੈ ॥ ਚਕ੍ਰਮ ਏਹ ਕਹਾ
 ਨੈ ਪਰ ਸੀ ਸਗਾ ਬਾਅਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਝੰਸਰ ਤੁਰੈ ਮੇਰੀ
 ਰਖਿਅ ਕਰ ॥ ਬਿਸੁ ਕਹਾ ਤੁੰ ਮੁਖ ਪਰ ਪਿਆ ਕਰ ਜੁ ਮੇਰੇ
 ਮਾਰਨੇ ਨਿਮਤੁ ਇਛੁ ਤੈ ਨੇ ਕਰੀ ਪੈ ॥ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕਹਾ ਮੈ ਨਿਰ
 ਆਖ ਕਾ ਪੈ ॥ ਪਾਰਿਉ ਪਦੇ ਸੁ ਸੁਕਾ ਪੈ ॥ ਬਿਸੁ ਕਹਾਇ
 ਸੀ ਕਾਰਨੁ ਕਹਾ ਜੈ ਜੁ ਗੁਰ ਦੇਖ ਕਰੁ ਕਰੀ ॥ ਅਰੁ ਗੁਰੁ
 ਪੁਰੈ ਜੁ ਗਿਆ ਨੁ ਬਿਗਿਆਨੁ ਸੈ ਸੀ ਪੁਰਨਾ ॥ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕ
 ਹਾ ਮੈ ਸਾਗਰ ਕਹਾ ਤੇ ਪਾਵੈ ॥ ਬਿਸੁ ਕਹਾਇ ਕੁ ਸੀ ਤਰੁ ਪਮੇਰਾ
 ਪੈ ਆਪ ਤੇ ਆਪੁ ਨਿਕਟੁ ਤੇਰੇ ਆਵੈ ॥ ਗਾਪੁ ਰਾਹਨ ਉਸ ਕੈ

7 C

84

22

ਚਰਨੇ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨ ਕੀ ਮਨ ਮੈ ਰਾਖਾ ਪਰਾਸਰ ਕਹਾਹੈ ਮੈ ਕੋ ਮੈ
 ਸੇ ਪਹਲਾ ਰਬੁ ਪਦਾਂ ਨ ਕੀ ਮਾਇਆ ਨੇ ਕਰਮਾਇਆ ਹੈ। ਤੂੰ
 ਕਿਆ ਹੋਇ ਗਾਮੈ ਕੋ ਕਹਾਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਪਉ ਕਿਆ ਕਰੋ ਪ
 ਰਾਸਰ ਕਹਾਵਹੀ ਕਹੁ ਜਾਤੇ ਕਰਨਾ ਕਛੁ ਨ ਹੋਇ। ਮੈ ਕੋ ਕ
 ਹਾਨੇ ਕਛੁ ਨ ਕਰੈ ਤਉ ਮਾਗਿਆਂ ਨ ਕੇ ਸਮੁਝਤੇ ਪਾਰ ਕੈ
 ਸੇ ਪਦੈ। ਪਰਾਸਰ ਕਹਾਸਦਾ ਮੁਸਕਉ ਚਿਤ ਕਰੁ। ਆ
 ਏਆ ਤੁਸਕੈ ਦੁਖ ਨ ਦੇਵੇਗੀ। ਪਰ ਜਾਣੈ ਚਿਤ ਕਰ
 ਦਾ ਭੀ ਮਾਇਆ ਕੈ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਭਜਨੁ ਕੋ ਬੰਦ ਕਾ ਕਹੁ
 ਜੋ ਮਾਇਆ ਤੁਸਕੈ ਤਿਆਗੁ ਜਾਹੀ। ਮੈ ਕੋ ਕਹਾ ਪ੍ਰ
 ਲਾਹੁ ਭਜਨੁ ਬਿਖੈ ਕਿਆ ਭੇਦ ਕੀਆ ਥਾ ਜੋ ਉਸ ਕਉ ਮਾਇ
 ਆ ਬੁਧੁ ਨ ਜਾਹੀ। ਪਰਾਸਰ ਕਹਾਵਹੁ ਆਪ ਕਉ ਬਡ
 ਜਾਨਤਾ ਥਾ। ਤਾਤੇ ਮਾਇਆ ਹੈ। ਤੂੰ ਦਿਸੀ ਕਾ ਤਿਆ
 ਗੁ ਕਰੁ। ਜਬ ਮੈ ਤੂੰ ਭੀ ਤਬ ਮਾਇਆ ਕਹਾਂ ਹੈ। ਮੈ ਕੋ ਕਹਾ
 ਪਹਿਲਾ ਕਰ ਕਉ ਕਉ ਨ ਸੇਲੀ ਤਮਿਲੋ। ਪਰਾਸਰ ਕਹਾ ਕਹਾ
 ਵਤ ਕੁ ਪਦ ਤਾ ਕੋ ਮਾਇਆ ਜਬ ਨਿਕਟ ਨਗਰ ਕੋ ਮਾਇਆ
 ਤਬ ਨਗਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਠਹਿਰ ਪਕੜੀ। ਅਰੁ ਹਾਥੁ ਸਿਰ ਕੇ ਨੀ
 ਚੇ ਕਰ ਸੋਇਆ। ਰਾਖ ਸੋ ਉਸ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਾ ਤੂੰ ਕਦੁ
 ਤੈ। ਅਦਧੁ ਤੁਕਹਾ ਮੈ ਰਾਖ ਸਹੈ। ਤਬ ਰਾਖ ਸੇ ਤੇ ਦੇਖੀ

ਕਦੁਆਇਆ ਪਹਲਾ ਦੋ ਕਹਤ ਕਾ ਅਜੇ ਤੁਮਾਰੇ ਦੇ ਸਮੇਂ
 ਦੇ ਕਪਰ ਮੁੱਲੁ ਮਾਪੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਸ ਕੇ ਵਰਨ ਕਉ ਹਮ ਨਹੀ
 ਜਾਨਤੈ। ਉਸ ਕਾ ਤੁਮ ਕੇ ਵਰਨ ਦੇ ਮਾਨ ਜੇਗੁ ਹੈ। ਪਹਲਾ ਦੋ
 ਹਮੀ ਉਠ ਬਨਾਧੁਆ ਅਰਾ ਅਵਧੁ ਤਕੇ ਨਿਕਟ ਪਹੁੰਚਾ
 ॥ ਅਰੁ ਤੂੰ ਉਤਰੀ। ਅਰੁ ਨ ਬਿਖੈ ਸੰਕਓ ਪਜੀ ਜੁ ਵਰ
 ਨ ਮਾਸੁ ਮਇਸ ਕਾ ਨਹੀ ਜਾਨਤੈ। ਪੁਨਾ ਕੈ ਸੇ ਕਰਉ। ਤ
 ਬਪੁ ਛਤਰ ਏਆ ਜੇ ਤੂੰ ਕਉ ਨਹੀ ਅਰਕਾ ਤੇ ਆਪੀ
 ॥ ਅਰਕਾ ਨਾਏਗਾ। ਅਵਧੁ ਤਉ ਤਰਨ ਦੀ ਆ ਬਹੁ
 ਨਹੀ ਸਹੀ ਬੇਰ ਬੇਲਾ ਅਰਕਾ ਮੇ ਸੁਨਾ ਕੇ ਪਹਲਾ ਦੋ
 ਪਰ ਮੁੱਲੁ ਮਾਪੀ ਪਰ ਦੇ ਬਾਅਦ ਹੀ ਮਾਇਆ ਕਉ ਲੀਖ
 ਤਨਹੀ ਕਾਇਆ ਪਹਲਾ ਦੋ ਕਹਾ ਮੈ ਮਾਇਆ ਤੇ ਅਤੀ
 ਤਹੀ। ਅਵਧੁ ਤਕਾ ਮਹੀ ਮਾਇਆ ਪੈ ਜੁ ਪੁਛਤੈ ਤੂੰ
 ਕਉ ਨਹੀ। ਅਰਕਾ ਤੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਜਬ ਗੋਬਿੰਦ ਬਿ
 ਨਾ ਅਉਰ ਕਦੁ ਨਹੀ। ਤਉ ਗੋਬਿੰਦ ਕਹਾ ਤੇ ਅਵੈ। ਅਰੁ
 ਕਹਾ ਜਾਵੈ। ਆਕਾਸੁ ਕੀ ਨਿਅਈ ਦਿਆ ਪਕੁ ਹੈ। ਆਵ
 ਨ ਜਾਵਨੁ ਕਹਾ ਹੈ। ਪਹਲਾ ਦੋ ਕਹਾ ਮੁਰਾਖੁ ਮੁਰਾਖੁ ਪਕਾ
 ਤੇ ਆਗੁ ਕਹਾ ਪਹਲਾ ਦੋ ਕਹਾ ਤੇ ਕੀਆ ਕਹੀ। ਅਵ
 ਧੁ ਤਕਾ ਮਹੀ ਕਹਾ ਤੇ ਕਹਾ ਕਦੁ ਨਹੀ। ਪਹਲਾ ਦੋ

੨੨

੪੬

੨੩

ਕਰਕਰਮੁਨੀਤਉਕਿਆਕਰੀਅਵਸੁਤਕਹਾਪੀਹੀਕਰ
 ਮੁਪੈਜੋਕਰਮੁਨੀਗੋਬਿੰਦਪੈ।ਚੇਪਹਲਾਦਜਬਦੇਕਹੀ
 ਗੋਵਿੰਦਪੈਤਉਤੁਕਹਾਪੈਅਰਗੈਕਹਾਪੈ।ਅਰਜੁਤੁਮੈਨਹੀ
 ਤਉਆਵਨਾਜਵਨਕਹਾਪੈ।ਪੀਹੀਜੋਪੁਰਮਪਰਕਾਪੈ
 ਰਤੈਨੇਕੀਆਪੈ।ਸੰਗਲੁਜੈਪੈਅਪਨੇਪਰੀਕਉਨਾਹਾਪੈ।
 ਅਰਬੀਨੁਆਵਗਉਨਕਾਭੁਇਆਪੈ।ਜਾਨੈਇਸਸੰਗ
 ਲੁਕੈਸਾਬਖੰਡੇਗਿਆਨੁਕੇਸੀਤੋਹਾਪੈਜੋਸਹਬੁਗੋਬਿੰਦ
 ਪੈ।ਕਾਟਪੈਦੁਹਸੀਸਾਰਕੇਪਾਰਹੁਆਪੈ।ਅਰਤੈਨੇਜੁਨਾਮੁ
 ਮੇਹਾਪੁਛਪੈਮੁਸੁਕੈਅਵਸੁਤਕਹਾਤੁਪੈ।ਪਰਨਾਮੁਰਹਮੁ
 ਅਰਪੈਕਹਾਪੈ।ਅਰਮੇਰੇਨਗਰਕਾਕਉਗਿਆਨਾਨਾ।
 ਜੁਕਹਾਆਪੈਅਰਕਹਾਕਾਵਉਗਿਆਅਰਤੈਨੇਜੁਸਰੀ
 ਹੁਕੈਜਾਨਾਪੈ।ਜੋਮੈਪਹਲਾਦਹੀ।ਜਬਾਹਿਰੇਗਾਤਬਤੀ
 ਨਪਕਾਰਕਹਾਉਗਿਆਜੋਜਲੇਤਉਭਸਮੁਅਰਜੋਕਉਯਾ
 ਵੈਤਉਦਿਸਣਾਅਰਕੈਪਨਾਹਪੈਤਉਕਿਰਮੁਚਲੀਅੰ
 ਸੇਸੁਠੈਕਾਹਸੈਕਹਾਤੁਪੈਜੁਮੈਰਾਜਾਪੈ।ਜਿਤੁਰਾਜਾਪੈਤਉ
 ਪਰਜਾਕਹਾਪੈ।ਤਾਤੇਪੀਆਪੈ।ਜੋਤੈਨੇਜਾਨਾਪੈਜੁਮੈ
 ਪਹਲਾਦਹੀ।ਤਾਤੇਇਸਬੀਠਾਰਖੈਟੇਕਾਤਿਆਗੁਕਹਾ
 ਅਰਬੀਚਾਰੁਕਹਾਪੈਦੁਕਿਆਵਸਤੁਪੈ।ਉਪਰਜੁਚਅ

ਰੁਨੀਚੇਲੋਹੁ ਅਸਤੁਮਜਾ ਅੰਸੇ ਅਸਰਕੋ ਕਹਤਾ ਹੈ ਮੈਂ। ਤੁਸ
 ਕੀ ਜਨਨੀ ਆਵਤੀ। ਦੇਖਹਲਾ ਦਯਾ ਦੇਹੁ ਸਰੀਰਨਹੀ।
 ਮੁਲ ਟਕਾਰ ਕਾ ਹੈ ਜਦਾਇ ਸਨੇ ਆਪ ਕਉ ਸਰੀਰ ਕਾ ਨਤੁ ਉਸ
 ਰਬ ਉਪਾਧੁ ਆਨਿ ਲਾਗੀ। ਅਰਜੇ ਬਾਹਰ ਤੇ ਕਹੇ ਜੁ ਮੈਂ ਸਰੀ
 ਰਨਹੀ ਅਰ ਅੰਤਰ ਤੇ ਸਰੀਰ ਸੀ ਪ੍ਰੀਤਗਯੇ ਤਉ ਰਲਾਨਹੀ।
 ਤਾਤੇ ਨਿਸਚੈ ਕਰਨਾ ਨੁ ਜੇ ਸਰੀਰੁ ਗਿਰਾ ਸੁ ਕਾਲਗਾ ਹੈ। ਅਗੈ
 ਇਸਤੇਰਿਨਹੀ। ਤਾਤੇ ਸਕੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਤੇ ਕਿਉ ਚਿੰਨਾਵਨਹੀ
 ਤਾਹੈ। ਅਰ ਮੇਹ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਤਉ ਉਤਪਤਾਇ ਸਰੀਰਾਦ
 ਸਤੁ ਤੇ ਹੈ। ਨਾਮੁਕੁ ਪੁਕਰਮੁ ਹੰਕਾਰੁ ਨਹੀ ਇਉ ਤੀਨੇ ਨਹੀ।
 ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕਹਾਗੁਰੁ ਉਪਦੇਸਕਗੁ ਅਵਤਾਰ ਕਾ ਪੁਤਰ ਕਾ ਪੁ
 ਤੀਉ ਪਦੇਸਹੈ। ਜੇਤ੍ਰ ਪੰਚਤਤੁ ਅਰਦਸੁ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਤੇ
 ਆਦਲੇਨਹੀ। ਅਰਦਰਨੁ ਆਸੁ ਮੁਤੇ ਪਰੈ ਹੈ। ਅਰਕਯੇ
 ਤੇ ਮੁਕਤੁ ਹੈ। ਤੁਸਕਉ ਸੁਪਕਾਸੁ ਆਤਮੁ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਤਾਤੇ
 ਸਰੀਰਕੀ ਪਰਤੀਤ ਤੇ ਨਾਸੀ ਮਤ੍ਰਾ ਦਾ ਕਹੇ ਤੇ ਜੁ ਤੁਸ
 ਰੀਰਨਹੀ। ਸਤਿ ਨਿਤ ਆਨੰਦ ਤੇ ਰਾਗੁ ਪੈ। ਦੇਖੁ
 ਲਾਵਤ ਜਨਗੋ ਧੰਦ ਕਾ ਕਗੁ। ਜੇ ਮਲੀਨਤਾ ਹੰਕਾਰਕੀ
 ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ। ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕਹਾਹੈ ਅਵਤਾਰ ਤੇ ਹੋਇ
 ਮਤ੍ਰਾ ਸਿਹਜਾ ਲਿਆਵੈ ਤਉ ਸੋ ਤਹੈ। ਅਵਤਾਰ

ਤਾਪਸ ਧਰਮ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੇ ਹਿਤ ਹਿਰਾਜ ਨਹੀਂ ਅਰਜੇ ਕ
 ਰਿਉ ਪਰਸੇ ਵੇਤ ਉਸੇ ਕੁ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਭ ਲਾਏ ਕਰਾ ਕਹੁ ਯਾਤ
 ਯੋ ਅਵਸੁਤ ਕਰਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਰੇ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਭੋਜ
 ਨ ਆਵੈ ਤਉ ਖਾਤਾ ਨਹੀਂ ਤਉ ਸੁਕੇ ਪਤ੍ਰੇ ਸੀਸੀ ਕੁ ਵਰ
 ਤੀ ਪ੍ਰਭ ਲਾਏ ਕਰਾ ਜਕਗਾ ਅਵਸੁਤ ਕਰਾ ਜਾਪਰ
 ਜਾ ਦੇਸ ਮੇਰੀ ਫਿਟ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਭ ਲਾਏ ਕਰਾ ਜੇ ਸੇਸਿ
 ਪਜਾ ਕਾ ਸੇਨਾ ਅਰੁ ਖਾਨਾ ਮਾਨ ਪੈ ਤੈ ਸੇਰਾ ਕਰੀ ਮਾਨੁ ਅ
 ਵਸੁਤ ਕਰਾ ਸੁਗਯੁਗੀ ਸੁਗਯੁਗੀ ਐਸਾ ਪਤ੍ਰੇ ਅਪੁ
 ਰਾਜਾ ਹੀ ਦੁਆ ਤੈ ਮੇਰੇ ਬਿਖੈ ਪ੍ਰਭੇ ਸ ਨਹੀਂ ਐ ਅਰਮੇਰੀ
 ਜੋ ਪਰਜਾ ਹੈ ਨੁਕਸਾਨ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ ਆਵਉ ਤਪਤਾਵੈ ਮੈ
 ਮੁਠੇ ਚਾਹਨ ਉਤਪਤ ਭਈ ਜਿਸ ਕੈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਕਰਾਰੇ ਐ
 ਬਹੁ ਨ ਪਾਵਿ ਤਤੇਰੀ ਨਗੁਣ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ ਜਿਸ ਕਉ ਸਾਂਤ
 ਕਰਾ ਕਸੁ ਰਾਂ ਮਸੁ ਕਰੇ ਐ ਰਾਮ ਸਤ੍ਰੇ ਪੰਚ ਮਹਾ ਕੁ ਗਾਅ
 ਰਾਜ ਸੁਤੇ ਦਸਾਇ ਦੀਆ ਅਰਮਨ ਬੁਧਾ ਚਿਤ ਭੰਕਾਗਾ
 ਅਰਸਾਂਤ ਕਤੇਰੇ ਕਤੇਰੇ ਸੁਦੇਵ ਨਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ ਪਾਰਿ ਮੈ
 ਰੀ ਪਰਕਾਏ ਅਰਮਨ ਬੁਧਾ ਚਿਤ ਭੰਕਾਗੁ ਚਾਰੇ ਮੇਰੇ ਮੈ
 ਰੀ ਐ ਜੇ ਇਨਸੰ ਜਗਤ ਸਹੀ ਰੁਨਗਰੁ ਕੀ ਪਾਲਨ ਕਰੇ
 ਤੀ ਅਰਪਾਵੈ ਹਸਤੀ ਅਰਮਨ ਸੁਅਰਪੈ ਦਲ ਜੇਸਮ

ਹਰੀਰਾਜਕੀਯੋ। ਸੁਰਾਹੈ ਸੋਸੁਣ। ਚੰਕਾਰਹਥੁ ਮਨਿਅਸੀ
 ਚਿਤਅਸੁਭੁ ਪਪੈਦਲੁਯੋ। ਜੇਸਰਬਕੀਪਾਲਨ। ਬਿਖੈਇਸ
 ਭਾਤੁਯੋ। ਅਰਾਪਕਉਗੀਪਾਲਨੀਯੋ। ਤਾਤੇਇਸਨਰਾਸ
 ਰੀਰਾਬਿਖੈਕੁਪਰੀਸੁਦਸਤੁ। ਕਾਬਾਏਉਪੈਮੈਏਕੁਰਾਜੀ
 ਘਰਲਾਦਕਹਾਮੈਕਉਨਹੀ। ਅਵਧੁਤਕਹਾਤੁਗੀਰਾਜਾ
 ਕੁਮੈਕਹਾਯੋ। ਘਰਲਾਦਕਹਾਕੁਨਨੁਨਾਗਾਇਦਕਾਕਹਾ। ਅ
 ਵਧੁਤਕਹਾਕੁਨਨੁਗੋਬਿੰਦਕਉਸੀਕਉਰਸਦੇਤਪੈਕੁਅ
 ਕਮਾਨਤੇਮੁਕਤਯੋ। ਕਿਸਕਾਰਨੁਤੇਜੇਚਿਤਏਕਹੀਯੋ। ਜੇਸ
 ਕੇਸਨਮੁਖਹੈਉਸੀਕਾਸੁਗਾਦਲੇਤਯੋ। ਅਰਾਅਭਿਮਨੁ
 ਸੀਕੁਗਾਤੇਯੋਉਤਉਕੁਨਨੁਗੋਬਿੰਦਕਾਕਉਨਕਰਸਕਮ
 ਯੋ। ਅਰਾਅਤਹਕਰਨੁਬਿਖੈਉਸਕੇਅਨਦਤੇਤੁਕਉ
 ਅਪਪਤੁਯੋ। ਕਿਸਕਾਰਨੁਤੇਜੇਤੇਨੇਅਕਾਬਿਖੈਧਾਰੈਨੁ
 ਮੈਅਮਕਾਪੈਅਰਕੁਨਨੁਗੋਬਿੰਦਕਾਕਉਨ। ਸੋਗੋਬਿੰਦ
 ਬਿਖੈਤੁੰਅਰਦੁਐਤੁਕੈਅਰਾਨਪੀ। ਕਚਾਯੋਨੁਤੁਗੀ
 ਯੋ। ਅਰਾਅਕੁਨਨੁਕਾਪਾਏ। ਰਉਕਠਨੁਯੋ। ਕਾਨਫਾਸ
 ਰੁਪਕਾਪਹੈਨੇਬੀਚਕਰਕੇਜੇਮੈਕਦਨਹੀ। ਅਰਕਾ
 ਸੋਅਪਾਯੋ। ਅਰਕਾਜਾਏਗਾ। ਅਰਾਨਿਸਨੇਦਿਸੁਦਿ
 ਸਕੁਨਨੁਕੀਕਾਸੁਗਾਉਕੀਆਯੋ। ਉਸਕੀਬੀਚਾਰਗੋਬਿੰ

ਤੁਹੀਰਾਜਕੀਯੋ। ਸੁਰਾਹੈ ਸੋਸੁਣ। ਚੰਕਾਰਹਥੁ ਮਨਿਅਸੀ।

ਦੇ ਕੇ ਗਿਆ ਨਕਾਰੈ ਸੇ ਯੂਧ ਤੇ ਹੋਇ ॥ ਨੈ ਸੇ ਤੁੰ ਮੇ ਰੋਹ
 ਸੁ ਕੇ ਅਇਕੁ ਨ ਮਸਕਾਰੀ ਮਾਮਾ ਅਗੁ ਮੰਨ ਬਿਥੈ
 ਥੀ ਚਾਹੀ ਇਨਕਾਰੁ ਅਗੁ ਸੂਮਾਰਿ ਮਾਤੋ ॥ ਤੁਤੇ
 ਰਸੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਬਿਆਨੁ ਨੈ ਰਤੁ ਰਿਖਾਂਗੇ ਬਿੰਦ ਬਿਥੈ
 ਬਨ ਮਸੂਮ ਕਵਣੈ ॥ ਤੁਤੇ ਕੋ ਰਉ ਤੇ ਗੀ ਨਿਮਾਈ ਬ
 ਨ ਮਸੂਮ ਕਵਣੈ ਤੇ ਸੰਦੇਸੁ ਤਕਾਟ ਕਰਮਿ ਲਾ ॥ ਅ
 ਚਗੁ ਪਤੈ ਤੈ ਤੈ ਨ ਮਾਥਾ ਮੇ ਰੋਹੁ ਨ ਪਛਾਪਾਇ ॥
 ਬੁਝੀ ਮਾਸੁ ਅਚਗੁ ਮੇ ਰੋਹੀ ਮਾਸੁ ॥ ਰੁਖੁ ਕੋ ਤੇ ਗੀ
 ਚਗੁ ਬੰਦਾ ਰੀ ॥ ਇਛਾ ਨਹੀ ॥ ਪਰਤੁ ਮਾਪੁ ਰਿਜਾਣੁ
 ਜੋ ਰਵੁ ਤੁੰ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਸੇ ਤੁੰ ਨਹੀ ॥ ਤੁੰ ਦੁਹੁ ਰੋਜੈ ਪਕਾ ਸਕੁ ਸਰਬਦਿ
 ਸਕਾ ਤੁੰ ਹੋ ॥ ਜੋ ਤੁੰ ਵੇਖੈ ਸੇ ਸਕੁ ਪਰਪਰੇ ਤਉ ਅੰਤੁ ਰੁਖ
 ਤਰਾਤੇ ਆਗੁ ਕਰੈ ॥ ਅਰਾਪੁ ਤੈ ਦੈ ॥ ਰੇ ਪਰ ਲਾ ਰਪ
 ਅਪਰੁ ਕਾਰਿ ਆਗੁ ਕਰਾ ॥ ਅਰ ਕੁਜਨੁ ਰੋ ਬਿੰਦ ਕਾਰਗੁ ॥
 ਅਰਾਪੀ ਆਕਰਥ ਤੈ ਨੇ ਮਾਨਹੈ ॥ ਕਿਏ ਤੀ ਅਉਧ ਮੈ
 ਨੇ ਕੁਜਨੁ ਰੋ ਬਿੰਦ ਕਾਰੀ ॥ ਅਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਨ ਪਾਇਆ
 ॥ ਤੇ ਰੇ ਮਨ ਬਿਥੈ ਪਾਖੰਡੁ ਪੈਉ ਸਕਉ ਕੈ ਸੇ ਪਾਵੈ ॥ ਪਾਖੰ
 ਡੁ ਪਿਛੈ ਜੁ ਜੋਹ ਬਾਸੈ ਨਾਗੰਢਿ ਦੁਹੁ ਦਾ ਅਰ ਮੰਨ ਬਿ
 ਥੈ ਚਾਹ ਨਾਕਾਂ ਮਨਾ ਸੈ ਸਾਰ ਕੀ ਹੋਇ ॥ ਤੁਤੇ ਇਸ ਬੀਚ

ਬੇਟੇ ਕੋ ਪਤੀ ਤਕੀ ਅਗਨੁ ਸੇ ਜਲਾਹੀ। ਕੁਆਪੁ ਤੇ ਆਪੁ ਤੇ
 ਅਰਪੁ ਤੇ ਪਰਤੀਤਾ ਕੇ ਉਕਰਹੈ। ਇਸੇ ਗੁਸਾਏ ਕਾ ਕਰਹਾ ਅਰ
 ਪਾਖੰਡ ਸਨੁ ਤੇ ਦੁਕਰਗਾ ਅਰ ਅਪਨੇ ਬੀਚ ਅਰ ਸਰਬਾਏ
 ਕਪਕਾਸੁ ਦੇਖਾਹੀ। ਰਗਤੁ ਹੋਇ ਸਕੈ ਰਗਤੁ ਹੀ ਕਰਤੇ
 ਅਪਣੇ ਅਰਗੁ ਗਦਾਂਗੁ ਬਿਖੇਰੇ। ਕਾਲਣਾ ਸੀਸਾ ਰਾਮ
 ਗੁਬਿਖੇ ਕੇ ਕਉ ਸੇ ਅੰਤਰੀਤਾ ਹੋ। ਜਬ ਲਗੁ ਉਸ ਕੇ ਕੇ
 ਨਹੀ ਕੀਆ ਵਹੁ ਜਾਨਤਾ ਹੋ। ਮੁਸ੍ਰਿਸੇ ਮਿਸ੍ਰਿਸੇ ਜਬ ਕਪ
 ਬੀਚ ਆਇਆ ਭੇਦ ਪਨਾ। ਤੇ ਅੰਤਰੁ ਜਾਮੀ ਸੇ ਅੰਤਰੁ
 ਬਾਹਰ ਸਾਹੀ ਪਰਜਾ ਕਾ ਜਾਨਤਾ ਹੋ। ਅੰਤਰੁ ਕਰੀ ਅਰਬਹੁ
 ਨੁਆਪੁ ਰੁਸੁ ਕਾ ਮੁਹਿ ਪਣਾ। ਅਪਾਪਤਿ ਮਿਲਣੇ ਰਗਦਾਂ
 ਨਹੀ ਹੋ। ਅਰਜੇ ਪੁਣੇ ਆਪਾ ਕੀਆ ਹੋ। ਪਹਿਲੇ ਜਪਹਲਾ
 ਹੋ। ਅਰਾਧ ਸਰੀਰ ਮੇਰਾ ਹੋ। ਅੰਤਰੁ ਦੇਖੁ ਨਾਗੰਦੇ ਹੋ।
 ਪਹਲਾ ਵਰਗਾ ਹੀ ਨਿਸਚਾਰ ਕਰੇ। ਜੇ ਸਰੀਰ ਨਹੀ। ਅ
 ਵਸੁ ਨ ਕਰਾ ਜਬੁ ਤੁਝੈ। ਪਹਿਲਿ ਸਚਾ ਕੁਆਤ ਬਵਹੀ ਹੋ। ਤੁ
 ਨਹੀ ਹੋ। ਪਹਲਾ ਵਰਗਾ ਜੁ ਮੈਂ ਨਹੀ ਤਉ ਤੁੰ ਕਉ ਨਹੀ। ਅਵ
 ਸੁ ਤ ਕਰਾਮੁ ਕਉ ਸਕਤ ਨਹੀ। ਜੁ ਕਉ ਪਹਿਲੈ। ਪਹਿਲਾ ਵ
 ਰਗ ਸਕਤ ਨਹੀ ਕੇ ਕਹਣੇ ਕੀ ਗਏ ਹੋ। ਅਰਜੇ ਹੋ। ਤਿਸ ਕੇ
 ਹੀ ਕਰਤਾ। ਅਵਸੁ ਤ ਕਰਾ ਹੋ। ਪਹਲਾ ਵਰਗਾ ਨਹੀ ਕਉ ਨੇ ਕਰ
 ਰਹੈ ਕਉ ਨਹੀ। ਤਾ ਤੇ ਨਹੀ ਕਰਾ ਵਹੀ ਹੋ। ਪਹਲਾ ਵ
 ਰਾ ਕੀ ਇਹ ਉਸ ਕੇ ਜਾਨਣੇ ਹੋ। ਇਹ ਉਕਰਨਾ ਨੇ।

ਲੇਤਾਹੈ। ਅਰਥਿ ਪੰਗਮੁ ਸੁਣਾ ਜਬੁ ਵਹੁ ਆਕਾਸੁ ਕੋ
ਉਡਤਾਹੈ ਤਬਾਖਿ ਥਵੀ ਅਰਪਰਬਤ ਅਰਸਰਬੁ ਵਿਸੁ
ਕਾਕਉਤਰੁ ਦੇਖਤਾ ਪਰਮਾਨੰਦ ਸੈਰਲਾਜਤਾਹੈ। ਅਰੁ
ਅਉਰ ਕੇ ਅਸਰੇ ਬੀਨਾ ਜਤਾਹੈ। ਦਿਨਹੁ ਮਾਰਗੁ ਤੇਏ
ਦੁਹੈ ਏਸੇ ਕਹਾ ਪ੍ਰਪਲਾਦ ਕਹਾ ਜਾਨਾਹੈ ਜੋ ਬਿਓਗ
ਮੁਦਿ ਸੇਖੁਹੈ। ਪਰਉ ਸਕੈ ਰੀਕਿ ਈ ਬਾਨ ਮਾਰੇ ਤਉ ਪ੍ਰਿ
ਥਮੀ ਪਰੁ ਆਇ ਪਕੂਤਾਹੈ। ਅਵਧੁ ਤਕਹਾਰੇ ਮੁਰਖੁ
ਉਣਾ ਬਿਓਗਮੁ ਕਾਸਰੀ ਰਸੈ ਰਹੀ। ਵਹੁ ਚਿਤ ਕੇ ਪੰਖਹੁ
ਸਾਬਉਡਤਾਹੈ। ਪਰਕਹੁ ਚਿਤ ਕਾ ਰੁਪਕਿ ਆਹੈ। ਪਛਲਾ
ਦਕਤਾ ਮੈਨੇ ਚਿਤ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸੁਨਹੈ। ਪਰੁ ਰੁਪ ਨਹੀ ਦੇਖਾ।
ਅਵਧੁ ਤਕਹਾਰੇ ਅਸ ਸਰੀਰਹੈ ਉਸਕੈ ਬਾਨ ਕੈ ਸੇਲਾਨੇ
ਗਾ। ਸੁਣਾਇ ਸੀ ਬਾਤ ਬਿਖੈ ਏਕ ਕਥਾ ਕਹੈ।

॥ ਏਕ ਸਮੇਹਿ ਮਾਚਲੁ ਪਰਬਤ ਬਿਖੈ ਗਾਮੇ। ਅਰਜੇ
ਚਰਨੁ ਉਠਾਵਤਾ ਬਾਜਨਤਾ ਬਾਜੇ ਸਰਬ ਸਿਵਹੈ। ਅਰਜੇ ਸੁ
ਆਸੁ ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਬਾਸੇ ਰੀ ਸਿਵਹੈ। ਅਰਪਰਬਤ ਬਿ
ਦੁਫੁਲ ਕਾਂਟਾ ਦਿਸੁ ਆਵਤਾ ਬਾਸੇ ਸਿਵਹੈ ਕਹਤਾ ਬਾਹਿ
ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਮਾਰਨੁ ਬਿਓਗਮੁਹੈ। ਪੰਖੀ ਕੀ ਨਿਆਈ ਕ
ਤਾਉ ਨੂੰ ਜੇ ਠਉਰ ਨਖੀ। ਕਿਸੁ ਕਾਰਨ ਤੇਜ ਅੰਤਰੁ ਬਾਹਰੁ
ਸਿਵਹੈ। ਅਰਥਿ ਰਸਮ ਰੁਪਗੀ ਸਿਵਹੈ। ਦਿਸੁ ਦਿਸੁ ਦਿਸੁ

ਸਸਿਵਰੈ ਰੋਗੀ ਤਿੰ ਆਗੀ ਇਸਥਾ ਵਰਨੰਗ ਸੁਸਿਵਰੈ ਰੋਖ
 ਹਿਲਾਦ ਅੰਸੇ ਜਾਣਕਰਗਾ ਯੋ। ਜਬ ਪਰਬਤ ਕੀ ਸਿਖਪ
 ਰਗਾ ਯੋ ਤਹਾ ਦੇਖਾ ਜੇ ਨਉ ਜੋਗੀ ਸੁਰਪ ਚਕੁਤ ਅਰਮ
 ਨਬੁਧਾ ਚਿਤ ਅਠੰਗ ਰਹੈ। ਉਨ ਕੀ ਬਿਸ਼ਪ ਰਖੂ ਕਹਤੇ ਯੋ।
 ਜੋਗੁ ਆਰਿਆ ਸੁਕਰਤੇ ਯੋ। ਯੋ ਨੈਪੁ ਛਾਕੀ ਆਕਰਤੇ ਯੋ।
 ਕਹਾ ਜੋਗੁ ਕਰਤੇ ਯੋ। ਯੋ ਨੈਕ ਹਾਕ ਉਨ ਸੇ ਪਦੁ ਵਿਖੈ ਜੋਗ
 ਕਰਤੇ ਯੋ। ਕਹਾ ਆਕਾਰ ਬਿਖੈ ਯੋ। ਸਾ ਅਰਕ ਹਾਕੀ ਯੋ। ਅਤੇ
 ਆਕਾਰ ਤੇ ਕੁਮਾਰ ਜੋਗੁ ਕਾ ਸੇ ਕਰਤੇ ਯੋ। ਉਨਹੁ ਕਹਾ ਤੇ ਕੋ
 ਯੋ ਤੇ ਸਮਝਾ ਜੋ ਆਕਾਰ ਹਮ ਯੋ। ਅਰੁ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਿਖੈ ਯੋ।
 ਨਉ ਤੇ ਯੋ। ਯੋ ਨੈਕ ਹਾਕੁ ਮਨ ਉਧੀ ਕਹਾ ਤੇ ਪਗਟ ਕਹੈ ਯੋ। ਕ
 ਹਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਤੋ। ਯੋ ਨੈਕ ਹਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਤੇ ਕਹੈ ਉਸਾ ਬਿਖੈ
 ਜੋਗੁ ਕਉਨ ਕਹੈ। ਸੁਰੁ ਯੋ। ਮਿਪਦ ਕਹੁ ਸੁਰੁ ਕਹਾ ਨਾ ਜੋ
 ਨਿਰਾਕਾਰ ਤਮ ਯੋ। ਯੋ ਪਹਲਾ ਦਮਿ ਹਾ ਬਿਰੰਗਾ ਮੁਯੋ।
 ਪਹਲਾ ਦਕਹਾ ਯੋ। ਨੈਕਾ ਨਾ ਜਾਵਿ ਸੇਖ ਯੋ। ਪਰਤੁ ਸੁਰੁ ਕੀ ਕੀਆ
 ਜੋਗੁ ਪੈ ਜੇ ਕੋ ਕੋ ਦਸੇਖੁ ਦੇ ਕੋ ਕੀ ਨੀਚ ਕਹਤਾ ਯੋ। ਅਵਸੁਤ
 ਕਹਾ ਜਬ ਕੁੰਧੀ ਪੈ ਕਹਾ ਉਚਾ ਅਰਕ ਹਾ ਨੀਚਾ। ਯੋ ਸੁਰੁ ਕੀ ਯੋ
 ਸਾਕ ਪੈ ਯੋ ਜਾ ਮੈ ਚੀਟੀ ਅਰ ਬਿਰੰਗਾ ਮੁਯੋ ਦੇ ਨਹੁ ਨਹੀ। ਕਿਸ
 ਕਾਹਨ ਤੇ ਜੁਸਿਵਰੈ। ਕਵੁ ਨਕਰੁ ਅਰਗੁ ਹਾਵਨੁ ਬਿਖੈ
 ਲੀਨ ਯੋ। ਪਹਲਾ ਦਕਹਾ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਜੋ ਕਹਾ ਜਾਵੈ ਅਰ
 ਕੀਆ ਕਰੈ। ਅਰਕੀਆ ਕਰੈ। ਬਿਰੰਗਾ ਮੁਯੋ ਕਹਾ ਅਰਕੀ

ਸਿਵਰੈ
 ਨੈ

ਫੀਕਹਾਨਹੀਜਾਨਤਾਪਹਲਾਦਕਹਾਅਰਪੁਪਕਹਾਹਾ
ਅਰਨਹੀਜਾਨਤਾਜੁਮਿਤੁਅਰਸਕੁਅਰਜੀਵਨਾਅਰਮਰ
ਨਾਅਰਪਰਅਰਅਪਰਅਰਸੁਖਮੁਅਰਦਿਸਥੁਲਕਿ
ਆਪੈਪੇਅਵਧੁਤਨਤੁਅਤੀਤੁਨਮੈਰਾਖਸੁਅਰਨਪਰ
ਸੰਸਾਰਾਜੀਵਨਈਸੁਰਦੇਕਅਦੁਤੀਆਤਮਾਪੈਬਰ
ਨੁਕਹਣੇਤੇਮੁੰਕਹੀਗਾਰੁਆਪੈਜੈਸੇਕਉਉਦੇਆਂਨਮੈ
ਥੈਠਾਪੈਅਰਆਪਸੈਆਪੁਦਚਨੁਕਹੀਤਉਕਹਣ
ਉਸਕਾਕਿਸਪਤਿਪੈ। ਤਾਤੇਕਿਆਕਹਦੁਐਤਪੈਹੀਨਹੀ।
ਤੇਅਵਧੁਤਜਾਨਪੈਮੈਜੈਸਰਬਮੈਪੈ। ਸਤਸੰਗੁਸਫਲ
ਪੈ। ਬਿਸੁਮੁਸਕਉਸਾਚਕਹਾਥਾਜੈਮੈਰਾਸੰਤੁਪਤੁ
ਸੁਕੈਮਿਲੇਗਾਉਪਮਾਤੇਗੀਕਉਨਸੀਰਸਨਸੈਕਹੀ।
ਜੈਮੰਨਅਰਬਚਨੁਕੈਤੁਸਥਿਕੈ। ਅਰਗੁਨਹੀ। ਅਰਮੈ
ਆਗਿਆਨੀਨਹੀਜੈਤੈਨੈਮੈਗਉਧਾਰੁਕੀਆਪੈ। ਮਿਹੀ
ਉਪਮਾਤੇਗੀਪੈਜੈਸਰਬੁਤੁਹੀਪੈ। ਉਪਮਾਤੇਗੀਮਹਿਪੈਨੁ
ਤੇਰੇਬਿਖੈਸਰਬਨਹੀਸੁਮੀਆਤਮਾਪੈ। ਤਾਤੇਆਪਾਤੁਸੁ
ਕੈਦੀਆਅਰਆਪੁਹੁਆਅਵਧੁਤਕਹਾਸੁਠਿਅਤੁਕ
ਪੁਤੈਨੈਕੈਆਦੀਆਅਰਕੀਆਹੁਆਕਿਸਕਾਰਨੁਤੇ
ਜੈਲੇਨਾਦੇਨਾਪੈਪੈ। ਜੀਸਰਬਸਿਵਪੈਤਾਤੇਨਿਅਕਾਰ
ਮੇਰੀਮੁਸੁਕੈਪੈ। ਅਰਅਬਜਾਤਪੈ। ਪਹਲਾਦਕਹਾਤੁ

42

49

ਮੜ

54A ਸ੍ਰੀ ਬਿਨਾਮੇਰਾ ਜੀਵਨਾਨ ਹੋਇਗਾ ਅਵਧੂਤਕਰਾ ਸਾਥੁ
 ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਬਿਨਾਮੇਰਾ ਜੀਵਨਾਨ ਹੋਇਗਾ ਅਵਧੂਤਕਰਾ ਸਾਥੁ
 ਅਵਤੀਜਾਨੇਹੋ ਪੁਰਲਾਦ ਕਰਾਨੇ ਕੋਈ ਕਰੇ ਬਿਖੁਆ
 ਇਤਉ ਪਾਤਾਹੋ ਅਰਸੀਗੁ ਸੰਤਹੁ ਕਾਤਿਆਗੁ ਨਹੀ ਕਰਸ
 ਕਰਾਸੀਤ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣਹੋ ਸੇ ਪ੍ਰਾਣਕੀ ਕਹਾਂਹੋ ਸੰਤ ਆਪੁ
 ਤੀਹੋ ਕਾਪੇ ਤੇਜੇ ਸੰਤ ਕੇ ਕਰਾਵਨ ਕੇ ਸਮੁਕਹੀ ਤਉ ਅਜੇ
 ਰਾਹੋ ਕਿਉ ਕਰਾਵਨ ਉਪਾਧ ਸੰਨ੍ਹਗਤਹੋ ਜੇਉ ਤਪਤੁ ਅਰ
 ਪਤਪਾਲੁ ਅਰਪਰਲੇ ਬਿਖੇ ਸੁਗਾਵਹੋ ਤਿਸਕਾ ਅਰਸੀ
 ਤਨਿਰਮਲੁਹੋ ਹੋ ਅਵਧੂਤ ਕੁੰਦੀ ਹਾਹੀ ਰਹੁ ਮਤਜਾਈ।
 ਅਵਧੂਤਕਰਾ ਮੈ ਆਰਪੁ ਰਹੁ ਹੋ ਕਰਾਨਾਵੇ ਅਰਕਰਾਹੋ
 ਮੁਰਖੁ ਆਪਤੇ ਅਗਿਆਤ ਕਹਤਾਹੋ ਉਪਾਵਕਰਾਨੇ
 ਸਿਵਕੇ ਦੇਖੀ ਅਰ ਆਪਕਿ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਜੇ ਮੈ ਕਵਨਹੋ
 ਅਰਪਰ ਆਰਥਕੁ ਪਾਸਿਵਹੋ ਅਰਕਰਤਾਹੋ ਉਸਕੇ ਦੇ
 ਘੋ। ਤਤੇ ਕੈ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਹੋਇ। ਪੁਰਲਾਦ ਕਰਾਤੁ ਸੁਪਹੀਬ
 ਰਨਕ ਰੋਹੀ ਅਰਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਜੇ ਕਉਨਹੀ। ਕਿਸਕਾਰਨ
 ਤੇਜੇ ਆਪਨਹੀਹੋ ਅਰ ਆਪਹੀ। ਜੇਕਹੋ ਤੇਰੇ ਸੰਗੁ ਤੇ ਪਾਇ
 ਆਹੋ ਕਛੁ। ਤਉ ਸੁਠਿਹੀ। ਕਿਸਕਾਰਨੁ ਤੇ ਜੁਏਕੁ ਅਵਤੀ
 ਸਿਵਹੋ। ਤਤੇ ਜਹਾ ਤੇਹੀ ਇਛੁਹੋ ਤਹਾ ਜਾਈ। ਮੈਨੇ ਕਹਾ
 ਆਪਕਿ ਜਾਨਾਹੋ ਜੁਸਰਬਾ ਸਿਵ ਮੈਹੀ। ਅਵਧੂਤਕਰਾ
 ਸਾਸੀ ਕਰਤਾਹੋ ਅਰਾਨ ਬਿਖੇ ਦੁਮੈਤਾਪਤਾਹੋ ਜੇਤੁ

ਸੁਕਉਦਿਹੁ ਹੈਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਤਉ ਦੇਖੁ ਜੇਗੁਪਤਖ
ਗਏਦੀਯੋ। ਕਜਨੁਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਮਿਥੀ ਹੈ ਜੇ ਸਰਬੁਗੋਬਿੰਦ
ਯੋ। ਆਪਾ ਆਪੁ ਤੇ ਤਿਆਗੁ ਕਰ ਆਪ ਸੀ ਆਪ ਠੀ ਜੇਤਤ,
ਤੇਗਮਿਥੀਯੋ। ਪੁਪਲਾਦ ਕਹਾਨ ਬਾਘੇ ਕਾ ਤਿਆਗੁ
ਕਰੇ ਤਉ ਆਪ ਕਿਉ ਕਰੇ ਫੀ। ਅਦਧੁ ਤਕਹਾਨ ਬਾਘੇ
ਗਮਾਤ ਬਖਸੇ ਸੁਰਯੋ। ਜਬਦਹੁ ਹੈ ਤਬ ਆਪੁ ਦਹੁ ਹੈ ਨ
ਅਉਰ ਕਉ। ਤਤੇ ਸਰਬੁ ਸਾਧਨੁ ਅਰਕਰ ਦੁਖ ਭੀ ਹੈ ਜੇ ਨਾ
ਨੈਗੋਬਿੰਦ ਹੈ। ਜਬ ਐਸੇ ਜਾਨਤ ਬਦਹੀ ਕਾ ਆਗੁ ਤੇ
ਪੁਪਲਾਦ ਜੇ ਚਾਹਤ ਹੈ ਉਸਕੈ ਨਾ ਨੈਜਾਨੁ ਲੁਦਹੁ ਮੈਥੀ
ਾਦਹੀ ਕਹਾਵਾਂਤ ਹੈ ਜੁਥੈ ਠਏ ਚਲਏ ਸੇਏ ਖਾਏ ਬਿਖੇਏ
ਤੀ ਦੇਖੋ। ਮੈਐ ਸਾ ਅਤੀਤ ਨਹੀ ਹੈ ਜੁਤੇ ਰੋਗਾਨੁ ਅਰੁ ਸੰਪ
ਦ ਕੀ ਚਾਹਨਾ ਰਾਖਤ ਹੈ ਫੀ। ਪਹੀ ਪ੍ਰੇਜਨੁ ਕੋ ਆਪੁ ਬਿਨਾਨ
ਦੇਖਨ ਸੁਣਾ ਜੇਤੁ ਸਾ ਬਿਨਾ ਅਉਰ ਕਉ ਨਹੀ। ਅਰਜੇ ਦੇਸੁ
ਮਾਨਾ ਹੈ ਤਕੈ ਸੁਠਾ ਸਾ ਰਜਾਣਾ ਜੇ ਪਤੀਤ ਕਰੇ ਰਉ ਪਰਾ
ਟਾਵੇ ਖਾਵੇ ਉਠੀ ਜੇ ਪਿਤ ਪਿਤਾ ਆਪ ਤੇ ਰੋਕਹਾ ਹੈ ਐਸੇ ਜੀਸ
ਹੀ ਰਤੇਗਾ ਹੈ। ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਸੁਣਤਾ ਹੈ ਜੁ ਅਮਕਾਨ ਸੁਰਾਘਾ
ਅਰਬਪੁਨ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਜੁ ਸਰੀਰ ਮੇਗਾਇ ਸਕਹੁ ਹੈ। ਤਤੇ ਬੀ
ਚਾਰਕੰਗੁ ਮਹੀ ਹੈ ਜੁ ਆਪਾ ਸਰੀਰ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰਾ ਆਤਮੁ
ਬਿਖੇਰੇ ਸਚਾ ਕਰਾ ਹੈ ਪੁਪਲਾਦ ਤੁਸਕੈ ਉਸਤਤ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ
ਸੁਦੁਕਰ ਗਵੇ। ਸੁਣਾ ਅਰਮੇਨ ਬਿਖੇਰਾਖੁ ਅਰਾਪਨ ਜਾਨੁ

ਕੁਮੈ ਸੁਨਤਾ ਹੈ। ਕਿ ਸਕਾਰਨ ਤੇ ਜੋ ਸੋ ਤ ਬਨਤਾ ਏਕ ਸਿਵ ਹੈ।
 ਅਰਧਾ ਰਿਮਾਨਤਾ ਕੁਮੈ ਗਾਖ ਸੁ ਹੈ। ਤਿ ਆ ਗੁਕਰ ਅਰਸਿ
 ਵਕੋ ਲਿੰਗੁ ਕੀ ਪ੍ਰਜਾ ਕਰਾ। ਲਿੰਗੁ ਸਰੀਰ ਕੋ ਕਰਤੈ ਹੈ। ਤੇ ਜਹ
 ਲਿੰਗੁ ਹੈ ਤਹਾ ਸਿਵ ਹੈ। ਅਧਿ ਸੁਕਰੁ ਜੇ ਦੇਖਤਾ ਸੁ ਏਤਾ ਹੈ ਸਰ
 ਬਾ ਲਿੰਗੁ ਹੈ। ਸੁਹਜੁ ਅਰਚੰਦ੍ਰਮਾ ਅਰਾ ਕਿਛੁ ਕਾ ਲਿੰਗੁ ਹੈ। ਅ
 ਰਜਾ ਕਤ ਸੁਪਨੁ ਸਖੋ ਪਤ ਕੋ ਲਿੰਗੁ ਜਾਣਾ ਹੈ ਪੁਲਾਦ ਮੈ
 ਸਿਵਾ ਬਿਨਾ ਅਭਿਰੰਕਿ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ। ਅਰਪਦਾਨ ਏ ਅਰੁ
 ਵੈਤੁ ਪਦ ਕੇ ਸੈ ਆਪੁ ਸਿਵ ਰੂਪ ਰਾਮਾ ਹੈ। ਕਿ ਸਕਾਰਨ ਤੇ ਸਿ
 ਵ ਸਰਬੁ ਠਉ ਰਪੁ ਰਨੁ ਹੈ। ਕੁਏ ਕਵਹੀ ਹੈ ਤਉ ਮੈ ਉਸਤੇ ਕਬ
 ਭਿੰਨੁ ਹੈ। ਏ ਸਤੇ ਜਾਨ ਹੈ ਕੁਮੈ ਸਿਵ ਰੂਪ ਹੈ। ਏਹਾ ਅਰੁ
 ਬਿਸੁਦੇ ਨ ਪ੍ਰਜਾ ਸਿਵ ਕੀ ਕਰੇ ਹੈ। ਮੁਸਕੈ ਪਹੀ ਨਿਸਕਾ
 ਹੈ ਜੁ ਏਹਾ ਤੇ ਆਦ ਲੇਚੀ ਟੀ ਪ੍ਰਜੰ ਤਏ ਕ ਸਿਵ ਹੈ। ਏਹ
 ਪੁਲਾਦ ਏਕ ਸਮੇ ਸਿਵ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਗਾਮੇ। ਅਰਦੇਖ
 ਮੈਂ ਤੇ ਜੁ ਸਿਆਮੁਕਾ ਤਰੁ ਤੇ ਆਦ ਲੇ ਪੁਕਾ ਸਿਵ ਕੇ ਥੈ ਠੇਕੇ।
 ਅਰਉ ਸਤਤ ਸਿਵ ਪੁਰੀ ਕੀ ਮੈਂ ਨਹੀ ਕਰ ਸਕਤਾ। ਕੁ ਅਰ
 ਰਜੁ ਸੁੰਦਰ ਬੀ ਹੈ। ਅਰ ਸਿਵ ਮਹਾ ਤੇ ਜੁ ਸੈ ਬੈਠਾ ਬਾਅ
 ਰਗੰ ਗਾਨ ਟਾ ਸਿਰਕੀ ਸੀ ਸਿਵ ਸਿਵ ਕਰਤੀ ਚਲੀ ਜਾਤੀ ਬੀ
 ਅਰਪਦੀ ਜੋ ਤਿਨ ਗੋਬਿਖੇਤਰ ਤੇ ਬੇਅਪੀ ਬਿਓਤੇ
 ਬੇ ਸਿਵ ਕੇ ਤੇ ਤਉ ਤਕਰੁ ਅਰਾਮਾ ਏਤੀ ਹੈ। ਕੁਮੈ ਰੁੰ
 ਰਾਹੀ ਆਏ ਪਤਰੁ ਆਸਿਵ ਕੇ ਤੇ ਤਉ ਤਕਰੁ ਪ੍ਰਸ

॥
 ॥

ਕਰਤੁਰਾਗਾ ਕਿਹੇ ਮਹਾ ਦੇਵ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਦੇ ਮੇਰੇ ਮੰਨ ਬੀ
 ਖੇਸੀ ਕਾਹੈ ਨੁਮਾ ਕਿ ਪਾਕਰ ਨਿਵਰਤ ਕਰਹਾ ਮੈ ਜਾਨੈ ਨੇਤ੍ਰ ਕਉ
 ਨਹੀ ਪਿਰ ਜੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਅਵਤਾਰੈ ਕੀਆਹੈ ਆਤਮ ਤਤੁ
 ਸੁਖ ਹਿ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਹਾ ਸਿਵ ਰਾਪੰਚਤਤੁ ਮਨ ਬੁਧ ਭੰਗ
 ਰਮੈ ਤੈ ਏਕ ਮੈ ਜੀਤੀ ਨਹੀ ਏ ਉਤਪਤ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਕਰੀ ਅ
 ਰਾਗਾ ਰੁਦ੍ਰ ਰਸ ਮੇਰਾਹੈ ਆਕਾਸੁ ਕੀ ਨਿਆਈ ਸਰ
 ਬਾਦਿਆ ਪੁਰੀ ਅਗੰ ਪ੍ਰਾਨ ਮੁਰ ਪ੍ਰਾਨੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਮਾਨਾਏ
 ਮਿਗਾਦੀ ਸ਼ਕਾਨ ਲਜਾਨੁ ਨਾਰ ਬੇਦ ਅਰਸਾ ਸਤ ਅਰ
 ਪੁਰਾਨੁ ਮੈਹੈ ਏਕ ਬੇਰ ਮੁਖ ਕੇਤੁ ਅਦੁਤੀ ਜਾਨੁ ਪਰਮੁ
 ਤਤੁ ਤੁਸੀ ਕਹੈਹੈ ਆਰਿਸ ਬਾਨ ਕੇ ਸਰੀਰ ਬਿਖੇਅਨ
 ਕੁਪ ਕਾਰ ਕਰ ਨਿਕਸਤਾਹੈ ਸੋ ਬਿਸੁਪੈ ਰੂਪ ਅਰੂਪਈ
 ਤਾਉ ਏਕ ਅਦੁਤੀ ਬਿਸੁ ਜਾਨੁ ਕੁਮੇਰ ਪਾਹਿ ਬਚਨੁ ਸੁ
 ਏਕ ਰਪ ਸੀਤਰਾ ਆਪੇ ਪ੍ਰਲਾਦ ਜੇਚਾਹੈ ਜੁਆਪ ਕੀ
 ਪਾਵੈ ਪ੍ਰਜਾ ਸਿਵ ਕੀ ਕਰਾ ਜੁ ਸਿਵ ਪ੍ਰਜਾਗੀ ਗੀ ਸਿਵ ਰੂਪ
 ਤੇਰਾਹੈ ਅਰ ਰੁਰ ਮੁਜੀਵਨੇ ਮਰਨੁ ਕੇ ਸੇਵੁ ਟਣਾ ਪਹੀਏ
 ਜੁ ਕਹੈ ਸਿਵਹੈ ਪ੍ਰਲਾਦ ਕਰਾ ਪ੍ਰਜਾ ਸਕਤ ਕੀ ਸੇ ਸੁਪੈ
 ਅਦੁਤੁ ਨ ਕਰਾ ਪ੍ਰਜਾ ਸਕਤ ਕੀ ਪਹੀਏ ਜੁ ਸਿਵਹੈ ਪਾਰਬ
 ਤੀ ਸਿਵ ਕੇ ਸੰਗਹੈ ਪਰਤ ਤਉ ਸਕੈ ਕੀਨਹੀ ਜਾਨਾ ਕਿਸਕਾ
 ਰਨ ਤੇ ਜੇਨ ਨਹੀ ਏ ਸਤੀ ਕਾ ਚੇਲਾ ਮਤਹੈ ਗਿਆ ਅਰ ਸਰਬ ਸਿ
 ਵ ਦੇਖਾ ਅਰਨੁ ਜੇਨ ਪ੍ਰਲਾਦ ਨ ਅਦੁਤੁ ਸਿਵਹੈ ॥ ੪੦

ਥੰਧਮੁਕਾਤਿਕਿਆਹੈ॥ ਸਿਵਕਯਾਹੇਨੇਹਕਾਰਤੇਹਾਹੈ॥ ਨ
 ਤੀਤੋਥੰਧਮੁਕਤਦੇਨੇਹੁਪਨਹੀਗਾਖੇਤੁ॥ ਨੁਨੁਸੁਕੇਬਾਤ
 ਇਦੇਵੈ॥ ਕੁਮੇਰਕਯਾਹੇਗੁਓਪਦੇਸੁਕਯਾਸਿਵਕਯਾ
 ਤੀਨੇਗੁਪੈਜੇਸਰਬੁਸਿਵਹੈ॥ ਪਰਾਸਰਮੈਰੇਕੇਕਰੇਹੈ
 ਨੁਬੁਧਵਾਂਤਕਓਏਕਸੈਨੁਹੀਬਸੁਹੈ॥ ਜੀਨਿਰਬੁਧਹੈਇ
 ਤਓਪਰਮਾਰਥਕੇਪਾਵਨਕਠਨੁਹੈ॥ ਕੁਮੇਰਕਯਾਹੇਸਿਵ
 ਯਾਹਨਕਯਾਸਿਵਕਯਾਪੁਹੀਯਾਹਨੁਹੈਜੁਸਿਵਹੈ॥ ਕੁ
 ਮੇਰਕਯਾਹਰਬੁਸੇਕੁਤੇਕੈਸੇਛੁਟੈ॥ ਸਿਵਕਯਾਅਦੁਤੀਸਿ
 ਵਹੈ॥ ਕੁਮੇਰਕਯਾਮਨਕਾਰਕਏਕਯਾਸਿਵਕਯਾਸਿਵ
 ਨਾਦੁਮਨਕਯਾਹੈ॥ ਸਿਵਕਯਾਆਗੈਕੁਮੇਰਕਯਾਥਾਅ
 ਥਾਸਿਵਕਯਾਕੁਮੇਰਕਯਾਜੇਕੁਮੇਰਨਹੀਤਓਪੁੰਨਸੁ
 ਰਗੁਕਾਅਰੁਦੁਖਨਰਕਕਾਕੇਸਪਹੁਹੈ॥ ਸਿਵਕਯਾ
 ਸਰਬੁਸਿਵਹੈ॥ ਅਹਸਰਬੁਅੰਗੁਅਰਪਚਕੁਤਗੁਪ
 ਸਿਵਕਯਾ॥ ਕੁਮੇਰਕਯਾਹੇਸਿਵਬੇਦਸਾਸਕਾਬਿਸੈ
 ਲਿਖਾਹੈ॥ ਜੇਜਾਨੇਬਿਸੈਦੇਖਾਹੈਅਰਪਦਕੇਪਹੁਚਾ
 ਹੈ॥ ਉਸਕੇਬਪੁਨਸੰਸਾਰਬਿਖੇਆਗਮਨੁਨਹੀ॥ ਉਸ
 ਪਦਕੇਵਿਉਕਰਪਹੁਚੈ॥ ਸਿਵਕਯਾਅਹੀਪਦਹੈਜੁਸਿਵ
 ਹੈ॥ ਕੁਮੇਰਕਯਾਕਿਤਬਾਸਨਾਬਿਸੈਥੰਧਹੈ॥ ਇਸਤੇਕੈਸੇ

ਦੁਹੈ ਸਿਵ ਕਹਾ ਕਹੁ ਸਿਵ ਹੈ। ਕੁਮੇਰ ਕਹਾ ਪ੍ਰਜਨ ਮੇਰ ਸਿਧ
 ਕੁਆਰਿ ਸਕਾਰਨੁ ਤੇ ਸਿਧ ਪ੍ਰਜਨ ਪ੍ਰਜਨ ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਹੈ।
 ਸਿਵ ਕਹਾ ਹੇ ਕੁਮੇਰ ਤੁੰ ਕਵਨੁ ਹੈ। ਕਮੇਰ ਕਹਾ ਸਿਵ ਹੈ।
 ਸੁਕਾਰਨੁ ਤੇ ਨੁਅੰਗ ਕਰੇ ਸੰਗੁ ਤੇ ਲਕਰੀ ਕਾਭੁਪ ਨਹੀਰ
 ਤਾਤੁੰ ਅਗਨੁ ਮਰ ਮੈ ਲਕਰੀ। ਜਬ ਮੈਂ ਨੇ ਆਪਾਤੁ ਸੁਕਉ
 ਦੀ ਆਤੁੰ ਆ ਸਿਵ ਕਹਾ ਜਬ ਨ ਕੁਲ ਕਰੀ ਹੈਂ ਤਬ
 ਗੁਅਗਨੁ ਹੈਂ ਜਬ ਤੁੰ ਹੈਂ ਤਬ ਮੈਂ ਹੈਂ। ਜਬ ਤੁੰ ਨਹੀ ਤਬ
 ਮੈਂ ਕਹਾ ਹੈਂ। ਕਹਾ ਮੈਂ ਤੁੰ ਨਹੀ ਤਹਾਂ ਤੁੰ ਕਉਨੁ ਹੈ। ਕੁਮੇਰ ਤੁੰ
 ਸ੍ਰੀ ਕੁਆਰਾ ਕਹੇ ਤੇ ਨੁ ਆਗੇ। ਸਿਵ ਕਵਨੁ ਕੀ ਠਉਰ ਕੀ
 ਆਪੇ ਮੈਂ ਕੇ। ਇਹੁ ਦਿਤੁ ਆਸੁ ਅਵਧੁ ਤਪਹਲਾ ਦਵੈ ਕਹਾ ਤ
 ਬਾਪਹਲਾ ਦਵਾਹੇ ਅਵਧੁ ਤ ਮੈਂ ਨੇ ਜਾਨਾ ਨੁ ਤੇਰੇ ਸੰਗੁ
 ਤੇ ਪਦਾਰਥੁ ਕੀ ਪਹੁੰਚਾ। ਸੁਏ ਪੁਰਮੁ ਮੇਰਾ ਅਟਾ
 ਆ। ਅਵਧੁ ਤ ਕਹਾ ਅਬ ਮੁਕੈ ਨ ਮਸਕਾਰੈ। ਜਾਨ
 ਹੈ। ਪਦਾਰਥ ਕਹਾ ਜਹਾ ਜਾਵੈ ਮੈਂ ਹੀ ਹੈ। ਅਵਧੁ ਤ ਕਹਾ
 ਅਬ ਨਹੀ ਜਾਨਾ ਕਹੇ ਤੇ ਤੁਸਕੈ ਪਰਮੁ ਤੁਸਕੈ ਖਤ ਹੈ।
 ਪਦਾਰਥ ਕਹਾ ਕਾਗੁ ਹੀ ਨਹੀ ਤਉਂ ਮੁਕਹਾ ਹੈ। ਆਰੀ
 ਬਚਨੁ ਕਹਿਕਰ ਸਗੁ ਪਾਬਿਖੇਲੀ ਨ ਕੁਆਰਾ ਅਰਾ ਅਵਧੁ
 ਤੇ ਜੈ ਸੇ ਆਪਾਤੁ ਮੈਂ ਹੀ ਗਿਆ ਹੈ ਮੈਂ ਤੇ ਤੁੰ ਕੀ ਨ ਜਾਵਨੁ

48

ਮੁਢਵੇਂ ਸਦਾ ਸੰਗੁ ਸੰਗੁ ਕਾਹੇ ਵਿਗਾਧਾ ਪਾਧਾਰੀ ਅਰਥਿ ਯੀ
 ਸਮਾਯੋ। ਮੈਂ ਕੇ ਕਾਹੇ ਤੇਰੇ ਉਪਦੇਸਤੇ ਮੈਂ ਮੁਕੀ ਕੀ ਆਈ ਗਲੁ
 ਗਾਯੋ। ਜਾਨਤਾ ਬਾਨੁ ਬਾਹਮਣੀ। ਅਬੁ ਜੇ ਤਾ ਕੁਛੁ
 ਚੰਨੀ ਪਾਵਤਾ ਅਰਨੀ ਜਾਨਤਾ ਜੈ ਕਉਨੀ। ਅਬੁ
 ਏਸ ਬਿਨਾ ਉਪਾਵਨੀ। ਜੁਨ ਲਾਵੈ ਅਰਨਾ ਸੁਕੀ।

॥ ਅਬਿ ਕਥਾ ਜਨੁ ਰਾਖ ਕੀ ਕਹੁ ॥ ਜੇ ਕਥਾ ਉਸ

ਮੁਹੁ ਅਵਤਾਰ ਕੀ ਕੋ ਸੇਯੋ। ਜੇ ਮੈਂ ਜਾਨਤਾ ਜੈ ਸੰਗੁ ਤੇਗ ਅਰਨੀ
 ਕੁਕੀ ਕੀ ਆਈ ਜਲਾਵਨੇ ਗਾਥਾ ਤਉ ਨ ਕਰਤਾ ਪਰਾ
 ਸਰਕਾਰੇ ਮੈਂ ਤੇ ਸੰਗੁ ਸੰਤੁ ਕਾ ਦੁਰਲਾਭ ਜਾਣਾ। ਮੈਂ ਤੇ
 ਮਨ ਕੀ ਜਾਣੈ ਤੂੰ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਹੈ ਸਰਕਪ ਦੁਪਰਪੰਚੁ।
 ਪੀਤੁ ਸਰੀਰਾ ਸਾਰ ਕੀ ਤਿਆਗੁ ਕਰਾ ਅਰਨਾ ਪਨੇ
 ਆਨੰਦ ਬਿਖੇ ਮਗ ਰਹੇ। ਜੇ ਮੈਂ ਤੇ ਅਬਾ ਅਸੁਖਿ ਬਾਹੁ
 ਪੁਰਨ ਕਰ ਦੁਤੀ ਅੰਸੁ ਮੈਂ ਆਵਨੀ। ਜੇ ਪਿਥੇ ਮੈਂ ਦੁਤੀ
 ਜੋ। ਮਹਾ ਅੰਸੁ ਜਾ ਬਿਸੁ ਪੁਗਨੁ ਹੈ ਉਸ ਕੇ ਖਟੇ ਅੰਸੁ ਬਿ
 ਖੈ ਏ ਕਥਿ ਸੁਯੋ। ਆਦ ਅੰਤ ਬਿਖੇ ਦੁਸਰਾ ਮਤ ਜਾਣਾ।
 ਕਾਹੇ ਤੇ ਪੰਚੁ ਮਹਾ ਕੁਤ ਅਰਖਣ ਆਤਮੁ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਂ
 ਹਨ ਮੁਕੁ ਪਨੇ ਦਿਸ ਮਨਾ ਹੈ ਏ ਕਹੀ ਬਿਸੁ ਪੁਗਨੁ ਜਾਣਾ।

॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਸਾਦ ਪਤੀ

ਪਰਾਸਰ ਕਰਦੇ ਹੋ

ਇਸ ਪੁਰਾਨ ਬਿਖੇ ਪਰਮੁਖ ਦੁਸਾਸਰ ਕਾਇਆ ਨਹੀਂ
 ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰੇ ਪਰਮੁਖ ਨਿਕਰ ਪਰਤੀਤ ਅਪਨੀ ਕਾਇਆ
 ਉਕਰੇ ਦਹੀ ਪੀਕ ਅਰਦਹੀ ਬਲੀ ਹੈ। ਜੇ ਸਰੀਰ ਪਾਤਰ
 ਇਉਂ ਹੀ ਨਿਸਚੇ ਅਪਨੇ ਕਾਇਆ ਗੁਰ ਕਰੇ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਨੁਸ
 ਸੀਰ ਕਾ ਪਰਮੁਖੀ ਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਰੇ ਮੈਂ ਦੇ ਦੁਤੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਿਖੇ
 ਗਤ ਰਗਵਾਂਤ ਕੀ ਨਿਰੂਪਨ ਹੋਈ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਰਗਤ ਕਰੇ
 ਮੁਰਤ ਹੈ। ਅਰ ਜੇ ਰਗਵਾਂਤ ਰੇ ਬੇਮੁਖ ਹੈ। ਸੇ ਬੰਧ ਮੈਂ ਪਰ
 ਰੇ ਗਾਨਾ ਨਿਰੂਪਨ ਹੋਈ ਅਰ ਸਰਬ ਬਿਖੇ ਦੇ ਕਰੇ ਤਦੇ ਬਈ
 ਮਿਹੀ ਮੁਰਤ ਹੈ। ਅਰ ਅਪਕੀ ਗੁਥਿੰਦ ਤੇ ਭਿੰਨ ਜਾਨਣਾ
 ਹੀ ਬੰਧ ਹੈ। ਗਿਆਨੀ ਦਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਬਾਨੁ ਦਾ ਕਾਂਸਰ ਮੈਂ
 ਤੇ ਹੀ ਨਿਸਚਾ ਕਰੇ। ਪਰਿਸੰਸਾਰ ਕਰਨ ਹੀ। ਸੁਪਨੇ
 ਕੀ ਨਿਅਈ ਹੈ। ਜੇ ਸੁਪਨੇ ਮੈਂ ਆਦੇ ਅਬਦਾ ਮਿਗਾਨੇ
 ਸਾਕੇ ਜਲੁ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਤੇ ਕਉਨ ਸੀ ਬੁਧ ਕਰ ਸਤ ਜਾਨੀ
 ਮੈਂ। ਸਰਬ ਸੰਤੁ ਕਹਾ ਹੈ। ਜਗੇ ਬਿੰਦ ਕੀ ਪੀਤ ਸੀ ਸੀ
 ਰਕਾ ਤੇ ਆਗੂ ਨੇ ਗੁਪੇ। ਰੇ ਮੈਂ ਦੇ ਨਾਨਕ ਅਸਤੁ ਬਿਖੇ ਨਿਸ
 ਚਾ ਹੈ। ਅਪਕੀ ਸਰੀਰ ਮਾਨ ਹੈ। ਉਸ ਕੀ ਨਰਕ ਤੇ ਨਿਕਾਸ
 ਕਰਨੁ ਹੈ। ਅਰ ਨਰਕ ਇਸੀ ਸਰੀਰ ਅਨਿਮਾਨ ਕਰ

44

42

ਤੇ ਪੈ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੁਲਪ ਅਰਮਾਸੁ ਅਰਤੁ ਰਾਅਰਮਸ ਤੇ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂਆਮ ਦਿਗਵਿਸਟਾ ਅਰਮਾਸੀ ਨਤਾ ਕਾ ਪੈ। ਜਿ ਸਕੇਸ
 ਨਕਿ ਪਾਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਪੈ ਵਹੀ ਨਰਕੀ ਪੈ। ਰੇ ਮੈ ਤੇਰੇ ਆਪਣੀ ਰਾ
 ਤਨ ਸੀ ਮੈ ਸੇ ਕੁਏ ਕੁਏ ਪੈ ਮੈ ਪਨਾ ਪੈ। ਕਿਸ ਕੀ ਸਕਤ ਪੈ ਜੁ ਤੇ
 ਹੀ ਗਵਿਅ ਕਗੇ ਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤ ਸਰੀਰਾਮਾ ਸਾਰ ਕੀ ਕਾਤਿ ਆ
 ਗੁਰਗੁਆ ਅਰਥਾ ਹਰ ਕੀ ਪ੍ਰਜਾ ਅਰਮਾ ਤੇ ਰਗਾ ਹੀ ਆਂ ਰੁਏ
 ਨੇ ਕਹਾ ਆ ਹਰ ਕੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦਾ ਲਾ ਤੁਚਾ ਦੇਖਤਾ ਪੈ। ਅਰਮਾ ਤੇ
 ਰਕਾ ਪ੍ਰਜਾ ਹੀ ਸਗਾ ਬਿਅਤ ਆਜਾ ਨਤਾ ਪੈ। ਤਾ ਤੇ ਇ
 ਨਤੁ ਤੇਰੇ ਕਉ ਨਹੀ। ਮੈ ਤੇ ਕਹਾ ਤੇ ਨੇ ਪ੍ਰਥਮ ਮੁਖੀ ਸਮੇ ਕਹਾ
 ਪੈ ਜੁ ਸਰਬੁ ਬਿਸੁ ਪੈ। ਤਾ ਤੇ ਮੈ ਕਹਾ ਪੈ। ਅਰਥੇ ਜਨ ਮੁਖ
 ਨੇ ਕੇ ਰੈ ਤੇ ਕੰਪਵਾਂ ਨਹੀ ਮੈ ਹੀ ਰਖਿਅ ਕਹਾ ਪਗਾ ਸਰਕਾ
 ਪ੍ਰੀਤ ਸਰੀਰਾਮਾ ਸਾਰ ਕੀ ਤਿਆਗਾ ਜੁ ਪਹੀ ਬੀਜੁ ਆ
 ਦਾ ਗਉ ਨਕਾ ਪੈ। ਜਿਗ ਪੈ ਜਾਇ ਸਤੇ ਦੇ ਗਗੁ ਕਹਾ ਜੁ ਆਨ
 ਵਖਾਪਤੁ ਪੈ। ਮੈ ਤੇ ਕਹਾ ਗਗੁ ਬੈਗਾ ਕੁਏ ਨੇ ਕਹਾ ਪਗਾ
 ਰਕਾ ਬੈਗਾ ਪਾਹ ਪੈ ਜੁ ਸੀ ਸਾਰ ਕੀ ਮਿਥਿ ਆਜਾ ਦੁ।
 ਅਰਗਾ ਪਾਹ ਪੈ ਜੁ ਰਗਵਾਂ ਨਾ ਬਿਨਾ ਅਉਰ ਕਾਹੁ ਕਾਹੁ
 ਕਰਨਾ। ਤਾ ਤੇ ਸਰੀਰ ਤੇ ਦੇ ਗਗੁ ਕਹਾ ਅਰਥ ਜਨੁ ਰਾਖਿ
 ਦਕਾ ਕਹਾ ਮੈ ਤੇ ਕਹਾ ਦੇ ਗਗੁ ਬਿਨਾ ਹੀ ਸਰੀਰ ਤੇ ਬੈਗ

ਗੁਣਿਯਾ ਵਿਸਰਗ ਤੇ ਜੁਸਗੀਰ ਨਿਕਟ ਤੇ ਮੈਂ ਤੈ। ਅਸੁ
 ਮੈਂ ਅਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਜਾ ਤੈ। ਪ੍ਰੀਤੀ ਚਿਤ੍ਰ ਕੈ ਤੇ ਨਹ
 ਚਿਤ੍ਰ ਜਾਤਾ ਪੈ ਤਹਾ ਚਿਤ੍ਰ ਸਾਧੁ ਜੈ। ਕਿਸੀ ਸ੍ਰੀ ਅਥਾਨਹੀ। ਅ
 ਰਭਜਨ ਕੋ ਬਿੰਦ ਕਾ ਕਰਤਾ। ਤਉ ਰਜਨ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ
 ਸਤਿ ਸੁਠਉ ਰਜਾਤਾ। ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਜੁ ਚਿਤ੍ਰ ਕੇ ਆਦਸਤ
 ਤੈ। ਨਸਰੀ ਰਾਖਿ ਬੇਨ ਕੋ ਬਿੰਦ ਬਿਖੈ ਨਸਰੀ ਰਕੀ ਕਲਪਨਾ ਕ
 ਰੇ। ਅਸਿ ਤਨਿ ਤਪੈ ਜਨੁ ਦਿਸੀ ਕੈ ਦੇਖਾ। ਮੈਂ ਨੇ। ਜੇ ਸਰੀਰ
 ਤੇ ਮੁਕਤ ਪੈ। ਅਰਸਰੀਰ ਕੈ ਦੁਖ ਲਾਗੇ। ਤਉ ਹਾਇ ਹਾਇ ਕ
 ਰਤਾ। ਅਰਏ ਕਾ ਅਉਰ ਅਚਰ ਜੈ। ਨਸਰਾ ਸੀ ਸਾਹੁ ਆਤੇ
 ਪੁਰਨ ਪੈ। ਅਰਾਹ ਸਦਾ ਸੀ ਸਾਹਤੇ ਮੁਕਤ। ਤਾਤੇ ਸਰੀਰ ਸਦਾ
 ਮੇਰੇ ਸੀ ਗੁਪੈ। ਅਰਾਹੇ ਇਨ ਤੇ ਨਿਰਲੇਪੁ। ਤੈ ਸੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਨ
 ਸੁਤੇ ਆਤਮਾ ਨ ਸੁਨਹੀ ਸਦਾ ਦੇਕ ਸਾਹੈ। ਮੈਂ ਨੇ ਆਤਮੁ ਨਿਰੁ
 ਪਦੁਤੁ ਸੁਪਾਹਿ ਪਗਟ ਕੀ ਆਹੈ। ਤੁੰਗੀ ਕਿਛੁ ਆਤਮੁ ਨਿ
 ਰੁਪਦੁ ਕਹਾ ਪਗਸਰ ਕਾ ਜੇ ਕਛੁ ਤੈ ਨੇ ਆਤਮੁ ਨਿਰੁਪਦੁ ਕੀ
 ਆਹੈ ਪਹੀ ਨਿਰੁਪਦੁ। ਅਰਾਹ ਆਤਮੁ ਨਿਰੁਪਦੁ ਦੁਹੈ ਜੇ
 ਜੁਗਤੁ ਸੀ ਜੁਗਤੁ। ਰਗਤੁ ਬਿਨਾਗੀ ਆਨ ਕੇ ਸਾਹੈ। ਜੈ ਸੇ ਬਿ
 ਰਛੁ ਠਲਾ ਬਿਨਾ। ਰਗਤੁ ਆਪਨੀ ਰਗਵਤ ਸਗੁਪੈ।

॥ ਅਥ ਕਥਾ ਜਨੁ ਰਾਖ ਕੀ ਸੁਣਾ ॥ ਪੁਰਬੁ ਜਨਮੁ
 ਬਿਖੈ ਜਨੁ ਰਾਖੁ ਜਮੁ ਨ ਕੇਤੁ ਬਿਖੈ ਤਪਸਿਆ ਕਰੇ ਬਾਹਾ

ਭਵਿੱਖਿਆਨਾਉਖੇਮਗਲੁਆ। ਏਰਾਦੇਨਾਮਿੰਘੁ
 ਭਨਾਉਖੇਆਪਾਮਾਮੁਗੁਭੰਨਾਦੇਮਿੰਘੁਰੇਭੈਤ
 ਰੋਗਾਏਰਤਗਸਿਰੇਉਦਰਤੋਭੁਭਾਨਿਰਸਾ।

ਅਰਨੁਤਾਭਮਸਥਪਾਨਿਰਦਪਨਾ। ਅਰਸੁਖ
 ਮੁਖਤਲਨੀਥਾਸਕਤਾ। ਅਰਨੁਰੁਭਾਧਿਅੰਨਰੇਉਤਗਾਅ
 ਰਦੇਆਤਰਨੁਕਾਥਕਾਪਨਾਏ। ਉਸਕੀਸੰਦਰਭਾਈਪਰਸੀਧ
 ॥ ਅਰਉਸਕੇਰੀਦਮੈਲੀਆ। ਅਰਹਰਨਸੈਐਸੀਪੀਤਬਫ
 ਈਨੁਉਸਕੇਧਿਆਂਨਾਥਿਥੇਰੇਦਪਨਾ। ਅਰਉਸਕੇਪਾਲਨੇਮੈਮ
 ਗਨੁਕਾਏਕਦਿਨੁਜਨੁਰੁਭਾਪਨੇਅਸਥਲਤੇਕਿਸੀਕਾਨਕਿ
 ਰਾਮਾ। ਅਰਹਰਨਕੀਰਾਗਾਮਾਜਨੁਰੁਭਾਨਬਾਮਾਏਮੈ
 ਤਉਹਰਨੁਨੀਮਨਮੈਪਦੁਨਾਇਆ। ਕਿਸੁੰਦ੍ਰਹਰਨੁਪਾਭਾਮਾ
 ਥਾਨੀਜਾਨਤਾਕੇਕਹਾਗਾਇਆ। ਉਸਥਿਨਾਮੇਰੀਕਿਉਕਰਥੀਤੇ
 ਹੀ। ਏਸੀਥਾਸਨਾਥਿਥੇਸਰੀਰਕਾਤਿਅਗੁਕੀਆ। ਅਰਹਰਨੁ
 ਕਾਨਨਮੁਪਾਮਾ। ਅਰਥਨਾਥਿਥੈਥਿਦਰਨੇਲਗਾ। ਪਰਥੀਜੁਕਿ
 ਅਨਪਿਆਂਨਕਾਉਸਕੇਮਨਤੇਰੀਥਾਗਾਮਾਏਕੁਦਿਨਉਸਕੇਮ
 ਨਮਾਹਿਐਈਨੁਪੁਰਬਜਨਮੁਥਿਥੈਮੈਤਪਸੀਥਾ। ਅਰਥੁਰਮੁ
 ਕੇਧਿਆਂਨੁਥਿਨਾਏਕੁਸੁਆਸੁਗੀਅਚੇਤਨਥਾ। ਅਰਪਹਰਨੁਕਾ
 ਜਨਮੁਅਰਥਨਾਥਿਥੈਥਿਦਰਨਾਮਰਮੁਲਕੀਆਪਤਪਰਨੁ
 ਕੀਪੀਤਰੋਗਾਤਾਤੇਕੇਗੁਪੈਜੁਪੀਤਕਿਸੀਸੈਨਕਰੀਥਾਪੁਜਨ
 ਮਨਾਕੇਨੀਰਪਰਆਇਕੁਸਰੀਰਕਾਤਿਅਗੁਕੀਆ। ਅਰਥੁ

ਮਦੁਰੇ ਗਿਰ ਨਨਮੁਲੀਆ ਜਬਦੇਵਰਪੁਕਾਰੇਆਪਿਨਾਮਾ
 ਤਭਾਈਕੇਤਾਬੁਲਾਵੈ ਬੋਲੇਨਹੀਆਐਸੀਚੁਪਥਿਥੈਨਉਬਰ
 ਸੁਬੀਤੋਤਬਪਿਤਾਜਾਨਾਜੇਪੁਕਮੇਗਾਹੀਗਾਮਹਮੁਨਹੈਅ
 ਰਾਕੇਫੂਕਾਂਮੁਕਪਤੇਥੇਨਥਾਕਰਤਾਅਰਾਮਪਸਿਮਗਨੁਥਾ
 ਨਬਰਾਈਉਦੇਖਾਨਨੁਰਬਖਸਿਸੀਕਾਂਮੁਕਨਹੀਆਦੇਕਦਿ
 ਨਬਨਕੀਨਾਕੇਨਿਮਤਉਸਕਉਸਾਬੁਲੇਗਏਅਹਉਨਕੇ
 ਖੇਰੀਥੀਚਾਹਾਜੇਉਸਕੇਜਲਦੇਵੈਪਰਬੰਦਜਲਕਾਫੂਟ
 ਯੁਆਥਾਜੇਤਉਦਮੁਕੀਆਜਲਕੇਬੰਧਤਪਨਾਬਦੁਨਾ
 ਪਨੇਬੀਚਮਸਕਰੀਕਰੀਜੇਇਸਜਨੁਰਬਖਤੇਕਾਰਜੁਕਿਫੂ
 ਤੇਤਨਹੀਤਤੇਉਸੀਕਉਬੰਦਕੀਠਉਨਕਲੁਕਉਪਰਮਾਈ
 ਨਾਈਅਰਖੇਤੀਕਉਨਲੁਚਨਾਇਕਉਕਿਪਕੀਆਏਅਹ
 ਨਨੁਰਬਖਅਪਨੇਮਨਮੈਕਿਫੂਨਜਨਾਦੇਨੇਨੇਤਦਕੇਨਹਨੁਥਾ
 ਬਾਨਕਾਕਉਤਕਦੇਖੇਥਾਅਰਾਜਉਸਦੇਸਕਾਵਰਖਕੇਵਰ
 ਖਦੇਕਮਨੁਪੁਕਵਾਨੀਕੇਦੇਹਰੇਬਲੁਦੇਤਾਥਾਅਹਫੂਚਤਾਥਾ
 ਪਰਕਉਮਨੁਪਉਪਗਾਗਾਬਿਅਵੈਤਾਨਪਾਯਾਬਦੁਨਦੇਕਾਦੇਨੁ
 ਸਿਕਾਰਕੀਕਿਕਸਾਨਹਾਨਨੁਰਬਖਸਤਾਅਯਾਅਰਦੇਖਾ
 ਜੁਦੇਕਪੁਰਖਦੇਹਬਲੁਪੁਸਟਜਲਕੇਬੰਦਬਿਥੈਦਬਿਥੈਆਪੁਆ
 ਯੋਭਿਹਾਸੇਨਨੁਰਬਖਕੀਕਿਕਸੁਕਰਪੁਫੂਤੁਕਉਨਹੈਜਨੁਰ
 ਰਬਉਤਰਨਦੀਆਤਬਰਾਜਾਦੇਨੇਹਾਥੁਥੀਪੁਕਉਸਕੇਭਫੁੰ
 ਨੀਕੇਦੇਹਰੇਲੇਗਾਅਰਚਾਰੇਨੇਖੇਨੇਜਲੁਕਰੀਦੇਹਰੇਤੇ
 ਸਬਦੁਪੁਆਮਰਦੇਵੀਪੁਗਟੁਰਈਅਰਾਜਕੀਕਿਦਰਜ

47

ਤਰਈ। ਅਰਥਾਤ ਯੁਗਯੁਗਿ ਸਕੈ ਬਲਕੋ ਨਿਮ ਨਾਇ। ਇਸ
 ਯੋਗਿ ਸਕੀ ਬਿਰਥਾ ਕੈ ਨਾਨਕਾਏ। ਜੋਹਾਏ ਤਉ ਮੇਂ ਅਰਥੁ ਦੇਨ
 ਨਹੈ। ਹਾਜੇ ਨਨਕਰਥ ਕੈ ਦੂਰਿ ਦੀਆ ਤਹੀ ਤੇ ਨਿਕਸੁ ਕਰਬਨ
 ਕੈ ਗਾਯਾ ਮਧੁ ਮਾਰਗ ਕੇ ਏਕੁ ਰਾਜਾ ਸਾਂਖ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪਤ੍ਰ ਨੇ ਕੋ ਨਿਮ
 ਤਕ ਪਲੁ ਮੁਨ ਪਾਹਿ ਜਾਥਾ ਥਾਗ ਅਰਥੇ ਤੇਕੁ ਕਰਾਹੈ ਯੁਗਾਧਰ
 ਮਹਿ ਰਹਿ ਗਏ। ਹਾਜੇ ਦੇ ਪਾਜੁ ਦੇ ਕਪੁਰਖੁ ਬਲੁ ਪ੍ਰਸਾ
 ਰਹੁ ਮੈਂ ਨਾਤਾਏ। ਕਹਾਇ ਸਕੈ ਲਿਆਵਹੁ। ਅਰਥਾਂ ਮਦੇਵ
 ਕੀਉ ਹਾਹੀ ਬੰਨਾ ਬਿਖੇ ਥਾਗ ਦੇ ਨੈਕੀਆਇ ਕਰੁ ਸੁਖ ਪਾਲੁ
 ਉਤਕੇ ਕਾਂਧੇ ਪਰਦਈ। ਦਿਨੁ ਉਠਾਇ ਕਰ ਲੇਚਲੇ। ਪਰਸਹੀ
 ਹਕੀ ਸੁਪਨ ਬੇਰਾਖਤੋ। ਜੇਤਾ ਰਾਜਾ ਕਹੇ ਬੇਰਾਚਲੁ ਕਛੂ ਨ ਬੇ
 ਜਾਨਤੋ। ਕਬੀ ਚਲਤੇ ਬੇਕਬੀਖ ਨੇਹੇ। ਦਿਹਾਤੇ ਬੇਰਾਜਾਇ ਸ
 ਥਾਤਤੇ ਅਚਰਨੁ ਮਾਨਰਾਜਾ ਜਿ ਕੇਤੇ ਦਿਨ ਕੈ ਠਰਵਚਨੁ ਕਹੇ
 ਅਰਦੁਖ ਦੀਆ ਪਗਇਨ ਕੇ ਸੁਖ ਪਰਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਨਗਈ। ਤੁ
 ਤੇ ਦਿਨ ਕੀ ਬਿਰਥਾ ਸਮਝੈ ਨੈਕ ਉਨਹੈ। ਤਾਤਕਾਲੁ ਸੁਖ ਪਾਲੈ
 ਉਤਰਾਉਤ ਕੇ ਦਰਸਨ ਦੇਖੇ ਕਰਾਹੈ ਕਾਰਾਜੁ ਅਰਸੁਖ ਪਾਲ
 ਰਾਤਿਆਗੁ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤ ਥਾਗਾ ਜੁ ਮੈ ਦੇਖਤਾ ਤੈ ਤੁਮੁ ਸੀਤੈ
 ਨਿਹਾਏ ਜਨਨੁ ਤੁਮੈ ਦੁਖ ਦੀਆਹੈ। ਮੁਸੁਪਰਖਿ ਮਾਕਰਹੁ। ਜ
 ਨਰਥਾ ਕਹਾਤੁ ਮੁਪਰਖਿ ਮਾਕਉਤ ਕਰੇ। ਹਮਾਰੇ ਕਾਂਧੇ ਪਰਸੁ
 ਮਪਾਲੁ ਦੇ ਨੈਕਰ ਤੈ ਨੇਪਾਪੁ ਮਾਨਾਏ। ਸਿਬੈ ਸੁਸੁਖ ਪਾਲਕਾ
 ਕਾਂਧਿ ਉਪਰਾ ਅਰਕਾਧਿ ਉਕਾਟ ਪਹੁ। ਅਰਕਟ ਕਾਗੋ ਤਿਉ
 ਪਹੁ ਅਰਗੀ ਤਿਉ ਕਾਚਰਨੇ ਪਹੁ। ਅਰਚਰਨੇ ਕਾਧਿ ਬਦੀ

ਪਰੁਤਾਏ ਪ੍ਰਬਣੀ ਤੇ ਪਿਅਕਰਵਾਇ। ਪੇਰਾਜ ਤੈਨੇ ਮਾਥੀਆ
 ਸਮਝਾਏ। ਜੇ ਸੁਖ ਪਾਲ ਪਰਚਨਾਏ। ਕਿਸਕਾਰਨ ਤੇ ਸੁਖ ਪਾਲ
 ਲਕਰੀ ਕੀਏ। ਅਰਲਕਰੀ ਬਿਰਛੁ ਕੀਏ। ਤੁਸਕੇ ਲਕਾਰੀ
 ਆਵੁਤੀ ਨੁ ਬਿਰਛੁ ਪਰਚਨਾਏ। ਕਪਤਾਏ ਸੁਖ ਪਾਲ ਪਰਚਨਾ
 ਏ। ਤਬਹਾ ਕੇ ਕਪਤਾਏ ਜਨੁ ਰਹਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇ ਕੈਸੇ ਦੁਟੀ। ਜਨੁ ਰ
 ਰਸਕਰਾ ਪੇਰਾਜ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇ ਰਾਏ ਰਬੁ ਦੁਟੀ ਜੇ ਸੁਖ ਪਾਲ ਜੇ
 ਬੈਠਾਏ ਅਰਸੁਖ ਪਾਲ ਤੁਸਕੇ ਬਿੰਨਹੋ। ਜੇ ਸਾਨਜੁ ਸਹੀਰ ਜੇ
 ਬੈਠਾਏ। ਅਰਸਹੀ ਰਾਸੁ ਤੇ ਬਿੰਨਹੋ। ਰਾਜੇ ਕਰਾਨ ਜੇ ਸਹੀਰ ਤੇ
 ਬਿੰਨਹੋ ਰਉਕਉਤੀ। ਜਨੁ ਰਹਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੁਸਕੇ ਜੁਕਪਤਾਏ ਜੇ
 ਕਉਤੀ। ਰਾਕਾਤੁ ਸੀਰ ਆਜਨੁ ਰਹਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇ ਸਾਹ ਦੁਲੁਕ
 ਥਾਹੁ ਰਕੀ ਅਰਨਿਦਾ ਪੁਕੀ ਤੁਸਕੇ ਸਵਰੁ ਕਰਾਏ। ਰਕਾ
 ਪਮਾਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਏਕਦਿਨੁ ਨਿਦਾ ਪੁਕੇ ਦੇਖਏ ਕਉਆਸੁ ਤੇ ਉਰ
 ਕਰ ਆਇਆ ਅਰਨਿਦਾ ਪੁਕੇ ਸਤਿ ਸੁਦਰਾ ਪੁਕਾਰੁ ਕਰਾਸੇ
 ਵਰੁ ਥਾਹੁ ਰਉ ਤੇ ਉਰਿ ਪਤਾਰਾ ਅਰਸਾ ਸਤੁ ਨੁਗਤ ਪੁ
 ਨਾਕਰੀ। ਅਰਉਰੀ ਰਉਰ ਬੈਠਾਇਆ ਅਰਥੇ ਤਤੀਕਰੀਕੀ
 ਤੇ ਮਹਾਰਾਜੁ ਰੇ ਨਨੁਕਰੀ ਐ। ਰਕਰਾ ਮੁਸਕੇ ਮੀਠੇ ਰੇ ਨਨੁਕੀ
 ਇਦੁਪੇ। ਨਿਦਾ ਪੁਕੀ ਸਤੀਕਉਕਾ। ਇਸਤੀ ਰੇ ਨਨੁਕਾਰੁ
 ਕਾਰਕ ਲੇ ਆਈ। ਨਬਤੇ ਨਨੁਕਰਾ ਰਕਤ ਬਰਾ ਕੇ ਦੇ ਨਪੁਰਾ
 ਜੇ ਨੁਕਰਾ ਪ੍ਰਸਨਕੀ ਆਕੀ ਪ੍ਰਕਾਪਾਏ ਉ। ਤਬਹੁ ਰਕਾ
 ਪੇਰਾਜਾ ਪੁਕੀ ਆਕੀ ਜਨਾਇਆ ਅਰਥਾਪਾਏ। ਮੁਸਕੀ

ਖੇਡੁਧਾਅਰਾਧਾਵਨੁਦੈਨਹੁਨਹੀ। ਕੀਉਜੇਢੁਧਾਪਿਹਰੈਜੁ
 ਤਤੁਅਗਨੁਕੀਚਾਪਨਾਭੈਜਨੁਖਾਵਏਕੀਕਰਤਾਏ। ਤਉਇਖਿ
 ਥਵੀਕੇਤਤਪਰਉਸਨਤਾਕਰਤਾਏ। ਜਬਕੇਜਨੁਖਾਵਤਾਏਅ
 ਘਾਵਤਾਏ। ਅਹਸਰਬਧਰਮੁਸਰੀਰਕੇਏ। ਮੁਸਕੈਢੁਧਾ
 ਸਿਉਕੀਆਪੈਜਨੁਪੈ। ਨਿਦਾਖਪੁਢੁਤਮੁਕਹਾਰਤਾਏ।
 ਅਰਕਹਾਨਾਜਾਵੇਗੇ। ਰੁਕਹਾਨਾਕਾਸੁਕੀਨਿਆਈਸਰ
 ਬੁਢਿਆਪਕੁਹੀ। ਆਵਣਾਜਾਵਣਾਮੁਸਕਿਥੇਨਹੀ। ਦੇਸੁ
 ਅਰਕਾਦੁਤੇਮੁਕਤਾਏ। ਤੁਅਰਸਰਬਨਹੀ। ਏਕਮੈਏ। ਏ
 ਰਾਜਾਸਾਧਨੁਸਮਤਾਮੁਕਤਰੂਪਏ। ਏਨਿਦਾਖਸਰਬਾਬਿਖੈ
 ਏਕਪੁਰਖਜਾਣਾ। ਅਰਜੈਪੁਢੈਵਹੁਪੁਰਖਕੈਸਾਏਅਰਮੈਕ
 ਉਣਏ। ਜਾਣਸਰਬੁਵਿਆਪੁਕਤੁਹੀਏ। ਏਹਵਚਨੁਕਹ
 ਕਹਆਪਏਆਸੁਮੁਕੈਗਆ। ਅਰਕੇਤਕਅਉਪਬਨਬਿ
 ਖੈਬੀਰੁਈ। ਅਰਬਹੁਨਮਾਇਆ। ਅਰਨਗਉਤੇਬਾਹ
 ਰਬੈਠਾ। ਅਰਨਿਦਾਖਕੈਖਬਹੁਪਹੁਚੀਜੈਰੁਕਆਇਆ
 ਏ। ਨਿਦਾਖਬੇਗਹੀਆਇਕਰਥੇਨਤੀਕਹੀਜੈਗਹਮੈ
 ਚਈਐ। ਰੁਕਹਾਨਗਰਅਰਾਜਾਅਰਪਰਜਾਮੈਨੇਕ
 ਬੀਨਹੀਵੇਖਾ। ਤਤੇਤੁਦਿਆਇ। ਨਿਦਾਖਕਹਾਮੈਗਾਜਾ
 ਤੈ। ਅਗਇਹਨਗਰੁਅਰਪਰਜਾਮੈਹੀਏ। ਅਰਹਸਤਬਡੇ
 ਮੈਰੇਚਨੁਨੇਕਉਏ। ਰੁਕਹਾਪਹਰਕੁਪਸਤੁਪਰਜਾਨੇਹੁ
 ਕੈਖੈਓਨੇਤਕੁਏ। ਜਬਨੇਕਮੁਦੇਤਬਕਢੁਨਥਾ। ਨਿਦਾਖਕ

ਤਸਰਪਰਪਰਗਟੁਯੋ। ਤੁਮੈਂ ਤਸਰਪਰਚਨ੍ਹਤਯੋ। ਰੁਕਰਗਭੂ
 ਪਰਅਰਤਲੇਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾ। ਨਿਦਾਖਕਰਸਰਪੈਉਂਤਰੁਕਹੁ।
 ਉਕੁਕੇਚਰਨੇਪਰਪਨ੍ਹਾ। ਅਰਕਰਤੁਮੁਅਚਾਰਜੁਯੋ। ਤੁਮਾ
 ਰੀਦਿਸ੍ਵਮੈਂ ਭੇਦ ਨਹੀਂ। ਅਰਮੁਸ੍ਵਰੀਮਨਕਰਕੇਦਾਯੋ। ਨਉ
 ਨਉਪਾਵਕਰਆਤਿਮਾਕਉਪਾਵੇਸੋਆਗਿਆਕਰਗਾਰੂਰ
 ਕਰਤੇਰੇਉਪਦੇਸਹੀਕਉ। ਬਹੁਨਆਇਆਹੀ। ਤੁੰਮੁਸ੍ਵਸੀ
 ਹਿਤਕਰਅਰਨਿਕਟਮੇਰੇਹੁ। ਤਉਨਿਰਮਲੁਯੋ। ਹੀਅਹੀ
 ਉਪਦੇਸੁਪੈਂ ਨੁਏਕਹੀਪਰਮਾਰਕੁਰੁਪਮਾਤਮਾਜਾਣੁ। ਜੇਸਾ
 ਰਕੁਤਪੈਂਏਤਵਚਨੁਕਾਰਿਕਰੁਆਪਏਆਸੁਮਕੈਗਾਇਆ
 ਆਅਰਨਿਦਾਖੁਆਦੁਤੀਆਤਮੁਬਿਖੇਲੀਨੁਰਆਸਰ
 ਮਾਨਖਪੁਅਰਪਸੁਉਬਿਖੇਰੇਖਏਲਾਗਾਮਕੇਦੁ। ਕਿਏ
 ਤੁਸਰਬੁਪਮੈਂਏਕਹੀਅਦੁਤੀਯੋ। ਆਤਮੁਸਰੁਪਾਤਬ
 ਨਨੁਰਕਰੁਗਕੇਕੈਕਰਮੈਂਸੇਹੀਤੁੰਗੀਕਾਣਾਜੇਆਤਮਾਬੀ
 ਨਾਅਉਰਕੇਈਨਹੀ। ਜਿਸਕੈਅਹੀਨਿਆਨਪੈਂਸਰਬਾਬਿਖੈ
 ਨੇਸਚੇਸਰਬੁਦਹੀਯੋ। ਪਰਗਟੁਬਿਖੇਨਮੁਰੁਪਮਨੇਕਕਾਸ
 ਤੇਯੋ। ਅਰਗਿਆਨਕੀਦਿਸ੍ਵਾਬਿਖੈਏਕਹੀਯੋ। ਜੇਸੇਕਲ
 ਬਿਖੇਤਰੰਗੁਤੇਆਦਲੇਕਰੁਅਨੇਕਪਕਾਰਾਦਿਸ੍ਵਾਵਤੇ
 ਪੈਪਰਨਿਸਚੈਨਲਹੀਯੋ। ਤੈਸੇਹੀਨਮੁਰੁਪਦੇਖਏਸੁਨਏਬਿ
 ਖੇਯੋ। ਲਸਰਬਾਏਕਆਤਮਾਕਰਮੁਯੋ। ਤੇਗੀਦਿਸ੍ਵਾਬਿ

ਐਵੇਸਕਾਰਨਤੇਭੇਦਹੋ। ਜਿਤੇਹੀਬੁਧਕੇਈਚਾਹਬਿਖੇਭਿੰ
 ਨਾਭਿੰਨਦਿਸਦਾਵਤੇਹੋ। ਤਤੇਐਸੇਮਤਨਾਦਾ। ਅਰਜਾਣੇਏ
 ਕਮਾਤਮਾਹੋ। ਪਰਸਰਬਥਪਮਾਤੇਆਦਲੇਚੀਟੀਪੁਰੰਤੁ
 ਪ੍ਰਕਾਸੁਓਸਕਾਹੋ। ਅਰਦੁਪੁਕਉਨਹੋ। ਅਰਮੈਤੁੰਅਰਸਰ
 ਬੁਸੰਸਾਰਵਹੀਹੋ। ਐਸਾਅਭੇਦਜਾਣਕਰਭੇਦਮਨਤੇਨੇ
 ਵਰਤਕਰਾ। ਅਰਪਰਮਾਰਥਾਬਿਖੇਦਿਸਕਰਕੁਆਤਮਾ
 ਆਕਾਸਕੀਨਿਆਈਸਰਬਾਦਿਆਪਕਹੋ। ਜਿਸੇਸੰਕੀਪਰ
 ਗਿਆਂਤੁਪਤੁਰਾਪਾਹੋ। ਅਭਿੰਨਸਰੁਪਕੀਪਾਪਾਹੋ। ਜਨੁ
 ਰਹਬੁਰਾਕਾਕੀਐਸਾਉਪਦੇਸੁਕਰਕਰਉਸਕਾਪ੍ਰੇਜਨੁਸਿਧ
 ਕੀਆ। ਅਰਗਾਜਾਸੁਖਪਾਲਕੀਤਿਆਗੁਕਰਬਨਕੀਗਾਮ।
 ਅਰਅਦਧੁਤਰਾਆ। ਅਰਸਰਬਸੰਗੁਕਾਤਿਆਗੁਕੀਆ
 । ਅਰਜਨਰਹਬੁਤੁਸੀਪੋਕਰਕਿਹਕੀਆਪਾ। ਅਰਕਾਈ
 ਉਤੇਬਾਹੁਤਾਤਮੁਸਟਕੀਸਾਸਨਾਕਰੀ। ਪਰਜਨੁਰਹਬੁਕ
 ਦੁਤਜਾਨਤਰਾਜਾਬਾਪਿਤਾਦੇਖਾਜੁਓਸਕੇਦੁਖਦੇਤੇਹੋ। ਬਿਬ
 ਰਜਤਰਾਆ। ਜੁਮੁਨਪੈਤਉਕੀਪੁਰੁਹੈ। ਮੇਰਾਕਾਹੋਕੀਏਸਕੇ
 ਮਾਰਤੇਹੋਉਨਹੁਕਰਪਾਬਕੁਕੀਨਿਆਈਤੁਸੀਹੋ। ਅਰਲੇਹੋ
 ਕੀਨਿਆਈ। ਏਸਕਾਰਨਤੇਏਸਕੇਸਾਸਨਾਕੇਗੁਹੋ। ਪਿਤਾ
 ਕਹਾਤਉਕੀਸਾਸਨਾਕੇਗੁਨਾਹੀ। ਪਿਤਾਅਪਨੀਠਉਗੇਲੇ
 ਮਾਏਆ। ਅਰਉਸਕੇਸਿਰਪਰਯਥਾਠੇਗਾਅਰੁਪੁਦੁ
 ਜਨੁਹੋ

ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਬਚਨੁ ਕਿਉ ਨਹੀ ਕਰਨਾ ਅਸਦਾ ਕਾਲ ਤੇ ਭੈ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅੰ
 ਤੁਸ੍ਰੈ ਨੇਗੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਕਿਸ ਕਾਰਨੁ ਤੇ ਦੁਹੀ ਨੇਗੀ ਹੈ ਨਿਸਕੰਦੁ
 ਖੁਸ਼ਖੁਦੇ ਕੁਸਮਾਨੁ ਹੈ ਕਹੁ ਦੇਖਾ ਸੰਸਾਰੁ ਤੇ ਭੈ ਸੇ ਪਾਰਪਰੀਆ
 ਕਥਾ ਸੈ ਸਹੀਰ ਕਾ ਤੇ ਆਗ ਕਰੇ ਬਗਾਇਆ ਬੀਖੇ ਜਾਇ ਕਰੁ
 ਮੇਰੀ ਪੰਡੁ ਕਰੇ ਗਾ ਜਨੁ ਰਹ ਬਉ ਤਰੁ ਕ ਦੂਨ ਦੀਆ ਤਬ ਦੁ
 ਪੁੰਨੇ ਕਹਾਰੁ ਸੁਖ ਪਾਲ ਕੇ ਬੇਉ ਤਰੁ ਕਹਾ ਨੇਗਾ ਨੇਹ ਮਾਰੇ ਕੇ ਬੇਗਾ
 ਤੀਇ ਸਨੇ ਨਿਰਥਾ ਫਕੀਆ ਹੈ ਜੇ ਦੁਹਾ ਅਦਧੁਨੁ ਹੈ ਦਿਕੁ ਬਨ
 ਕੋਗਾ ਅਹੈ ਤਬ ਬ੍ਰਹਮ ਫੁਕਾ ਮੈ ਕੈ ਸੇ ਮੁਕਤ ਹੋਵੈ ਜਨੁ ਰਹ ਬਉ
 ਦੇਖਾ ਨੇ ਅਬ ਬਚਨੁ ਕਰਨ ਕੇਗਾ ਹੈ ਹਸਤ ਬਿਪਤਾ ਜਾਨੁ ਜੇ ਬਉ
 ਧਵੰਤਰੀ ਬਹੁ ਨੁਹ ਦਰ ਕੀਆ ਤਬੀਪਤਾ ਪ੍ਰਸੰਨੀਆ ਜੁਰੇ ਦੁ
 ਟਾ ਅਰਹ ਸਫਾ ਕਾਰੇ ਤੇ ਹੈ ਜਨੁ ਰਹ ਬਉ ਤਰੁ ਦੀਆ ਰਿਵਫਾ
 ਇਸ ਕਾਰਣੁ ਹੈ ਨੁਸਿਆਨ ਪੁਤੇ ਕਫੂਨ ਪਾਆ ਅਰਹ ਸਫੀ
 ਸਕਾਰਨ ਤੇ ਹੈ ਰਹਮੁ ਦੁਐ ਰਕਾ ਨਿਵਰਤੁ ਰਾਆ ਅਰਹੇ ਪਿਤਾ
 ਤੁਸ੍ਰੈ ਹਸਟੇ ਅਰਹੇ ਮੇਰੇ ਸੀ ਕੀਆ ਪ੍ਰੇਜਨੁ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਫੁ
 ਕਹਾ ਅਹੀ ਪ੍ਰੇਜਨੁ ਹੈ ਜੁ ਵਿਸਾ ਨਿਵਰਤੁ ਹੈ ਜਨੁ ਰਹ ਬਉ
 ਜੇਗੁ ਕਹਾ ਅਰਪੁ ਫਾਪਾ ਮੁਕਹਾ ਜੇ ਵਿਸਨਾ ਨਿਵਰਤੁ ਹੋਇ
 ਪਰੇ ਕੁਆਤੁ ਜੇਗੀ ਹੈ ਅਰੇ ਕੁਆਤੁ ਜੇਗੀ ਹੈ ਪਿਤਾ
 ਕਹਾ ਦੇ ਨੇ ਪਰਾਟੁ ਕਹਾ ਜਨੁ ਰਹ ਬਉ ਕਹਾ ਜੇ ਸਾਪਨ ਸਹੀਰ ਕੀ ਕ
 ਰਤਾ ਹੈ ਅਰਹਾ ਹਤਾ ਹੈ ਜੇ ਪਰਮਾਰ ਬੁਧਾਵੈ ਸਿਆਨੁ ਮੁਜੇ

੪੪੮

ਨੂਨ

ਕੈਇਸਕਾਰਨੁ ਤੇ ਭੇਦੁ ਹੈ। ਜਿ ਤੇਰੀ ਬੁਧ ਕੇ ਬੀਚ ਗਥਿ ਖੋਲ੍ਹਿ
 ਨਾਹਿ। ਨਾਦਿ ਸੁਆਰੁ ਤੇ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਐਸੇ ਸਤ ਜਾਣਾ ਅਰਜਾਣੇ ਦੇ
 ਕਾ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਅਰ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਆਦਿ ਚੀਟੀ ਪ੍ਰਜੰਤੁ
 ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਉਸਕਾ ਹੈ। ਅਰ ਦ੍ਰੁਪਤਿ ਨਹੀ। ਅਰ ਮੈਂ ਤੂੰ ਅਰ ਸਰ
 ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਰ ਵੀ ਹੈ। ਐਸਾ ਅਰੇ ਦਾਣ ਕਰ ਕੇ ਦਮਨ ਤੇ ਨੇ
 ਦਰ ਤਕ ਗੁਆ ਅਰ ਪਰਮਾਰ ਬੁਧਿ ਖੋਲ੍ਹਿ ਸੁਕਰ ਕੁਆਤਮਾ
 ਆਕਾਸਕੀ ਨਿਆਈ ਸਰਬਾਦਿ ਆਪ ਕਰੈ। ਜਿ ਸੰਕੇਪ ਹ
 ਗਿਆਂਤੁ ਪ੍ਰਪਤੁ ਕਾ ਹੈ। ਅਹਿੰਤ ਸਰੁ ਪ੍ਰਕਾਸਾ ਹੈ। ਜਨੁ
 ਰਹਾ ਕਾ ਕੀ ਐਸਾ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰ ਕਹਿ ਸਕਾ ਪ੍ਰੋਨ ਨੁ ਸਿਧ
 ਕੀਆ। ਅਰ ਗਾਨਾ ਸੁਖ ਪਾਲ ਕੀ ਤਿਆਗੁ ਕਰ ਬਨ ਕੀ ਗਾਪਾ।
 ਅਰ ਅਦ੍ਰੁਪਤ ਕਾ। ਅਰ ਸਰਬ ਸੰਗੁ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕੀਆ
 । ਅਰ ਜਨ ਰਹਾ ਤੁਸੀਂ ਪੋ ਕਹਿ ਕਿਹ ਕੀਆ। ਅਰ ਕਾਈ
 ਉਤੇ ਬਹੁਤਾ ਤਮੁ ਸਟ ਕੀ ਸਾਸਨਾ ਕਰੀ। ਪਰ ਜਨੁ ਰਹਾ ਬੁਕ
 ਦੁਨ ਜਾਨਤ ਕਾ ਜਬਾ ਪਿਤਾ ਦੇਖਾ ਜੁ ਉਸ ਕੇ ਦੁਖੁ ਦੇ ਤੇ ਹੈ। ਬਿਬ
 ਹਨਤ ਕਾ। ਜੁ ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਉਗ੍ਰੀ ਪ੍ਰਤ੍ਰੁ ਮੇਰਾ ਕਾਹੇ ਕੀ ਇਸ ਕੇ
 ਮਾਰਤੇ ਹੈ ਉਨੁ ਕਾ ਪਾਸ ਕੁ ਕੀ ਨਿਆਈ ਤੁਸੀਂ ਹੈ। ਅਰ ਉਹੇ
 ਕੀ ਨਿਆਈ। ਇਸਕਾਰਨੁ ਤੇ ਇਸ ਕੇ ਸਾਸਨਾ ਜੇਗੁ ਹੈ। ਪਿਤਾ
 ਕਾ ਤਉਗ੍ਰੀ ਸਾਸਨਾ ਜੇਗੁ ਨਾਹੀ। ਪਿਤਾ ਅਪਨੀ ਠਉਗੇਲੇ
 ਮਾਇਆ। ਅਰ ਉਸ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਰਾਬੁ ਠਹਰਾ ਅਰੁ ਪ੍ਰਭੁ
 ਜਨੁ ਹੈ

ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਬਚਨੁ ਕਿਉ ਨਹੀ ਕਰਤਾ ਅਸਦਾ ਕਾਲ ਤੇ ਭੈ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅੰ
 ਤੁਸ੍ਰੈ ਜੋਗੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਕਾਰਨੁ ਤੇ ਦੁਹੀ ਜੋਗੀ ਹੈ ਕਿ ਸਕੇਦੁ
 ਖੁਸ਼ਖੁਦੇ ਕੁਸਮਾਨੁ ਹੈ ਕਹੁ ਦੇਖਾ ਸੀ ਸਾਹੁ ਤੇ ਬੈਸੇ ਪਾਰਪੀਆ ਅਰ
 ਜਬ ਮੈ ਸਹੀਰ ਕਾ ਤੇ ਆਗ ਕਰੇ ਰਬਗਾਇਆ ਬੀਖੇ ਜਾਇ ਕਰੁ
 ਮੇਰੀ ਪੰਡੁ ਕਰੇ ਗਾ ਜਨੁ ਰਬ ਬਿਤਰੁ ਕ ਦੁਨ ਦੀਆ ਤਬ ਦੁ
 ਪੁਜੇ ਕਹਾ ਕੁਸੁਖ ਪਾਲ ਕੇ ਬੇਉਤਰੁ ਕਹਾ ਜੋਗ ਜੇਹਾ ਰੇ ਕੇ ਬੇਗ
 ਤੀਇ ਸਨੇ ਰਿਬਾਣੀਆ ਹੈ ਜੋ ਦੁਹਾ ਅਦਧੁਨੁ ਹੈ ਇਕ ਰੁਬਨ
 ਕੋਗਾ ਹੈ ਤਬ ਬ੍ਰਹਮ ਦੁਕਹਾ ਮੈ ਕੈ ਸੇ ਸੁਕ ਤੇ ਹੋਈ ਜਨੁ ਰਬ
 ਦੇਖਾ ਜੋ ਅਬ ਬਚਨੁ ਕਰਨ ਕੇਗੁ ਹੈ ਹਸਤ ਬਿਤਾ ਜਾਨਾ ਕੇ ਬੁ
 ਧਵੰਤ ਹੈ ਬਹੁਨੁ ਦੁਰ ਕੀਆ ਤਬ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਸੂਕੀਆ ਕੁਰੇਦੁ
 ਏ ਅਰਹਸਤਾ ਕਾ ਰੇ ਤੇ ਹੈ ਜਨੁ ਰਬ ਬਿਤਰੁ ਦੀਆ ਰਿਵਏ
 ਇਸਕਾਰ ਦੁਪੈ ਕੁਸਿਆਨ ਪੁਤੇ ਕਦੂਨ ਪਾਆ ਅਰਹਸਤਾ
 ਸਕਾਰਨ ਤੇ ਹੈ ਰਹਮੁ ਦੁਮੈ ਰੁਕਾਨਿ ਦੁਰੁ ਰੁਕਾਨਾ ਅਰਹੇ ਪਿਤਾ
 ਤੁਸ੍ਰੈ ਹਸਤੇ ਅਰਹੇ ਮੇਰੇ ਸੀਕੀਆ ਪ੍ਰੇਜਨੁ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਦੁ
 ਕਹਾ ਮਹੀ ਪ੍ਰੇਜਨੁ ਹੈ ਜੁ ਰਿਸਨਾਨਿ ਦੁਰੁ ਤੇ ਹੈ ਜਨੁ ਰਬ ਕਹਾ
 ਜੋਗੁ ਕਹਾ ਅਰਪੁ ਏ ਪਾ ਮੁਕਹਾ ਜੋ ਰਿਸਨਾਨਿ ਦੁਰੁ ਤੇ ਹੋਈ
 ਪਰਏ ਕੁਆਤੁ ਜੋਗੀ ਹੈ ਅਰਏ ਕੁਆਤੁ ਜੋਗੀ ਹੈ ਪਿਤਾ
 ਕਹਾ ਦੇ ਨੇ ਪਗਟੁ ਕਹਾ ਜਨੁ ਰਬ ਕਹਾ ਜੋ ਸਾਪਨ ਸਹੀਰ ਕੀਰ
 ਰਤਾ ਹੈ ਅਰਚਾ ਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮਾਰ ਬੁਧਾਈ ਸਿਆਨ ਤੁਸ੍ਰੈ

ਗੀਧੇ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੁਸਰੀ ਕੁਅਰਸਰੀ ਕੇ ਕਰਮੁ ਦੇਨੇ ਅਭਿਆਪੋ। ਅ
 ਰਜੇ ਅਭਿਆਪੇ ਪਗਾਇਹੋ ਇਕ ਕੁਸਾ ਕੁਰਤਾਪੈ। ਅਰਅਨਾਤਮੁ
 ਤੇ ਕਦੁ ਸਿਧਨੀ ਹੋਤਾ ਅਭਵਾ ਸਰੀਰ ਚਿੰਕਾ ਲੁਗੇ ਪਰ
 ਸਰੀਰ ਤੇ ਕਿਆ ਪੈਜਨੁ। ਮੈਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਰਜੇ ਕਾਇਹੀ ਪੁਰ
 ਥਾਇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਕੇ ਤੇ ਸਰੀਰ ਚਿੰਤਾ ਕਾ ਪੈ। ਪਗਾਇਨ ਤੇ ਕਦੁ
 ਪਰਮਾਰਥੁ ਨ ਦੇਖਾਤੁ। ਮੈਸਾਜੇ ਕੁਰਕੁ ਨ ਚਿਤਾ ਆਤਮੁ ਜੁਸਾ
 ਰਕੁ ਤੇ ਪੈਰ ਦੇਖਾ ਅਰਨਜਾ ਦੁਕੈ ਸਾਹੇ ਆਤਮਾ ਹੈ ਤੰਨੁ ਅਰਗਿ
 ਅੰਨ ਸਹੁ ਪੈ। ਅੰਤਰ ਬਾਹਰੁ ਪੈ। ਅਰੁਇ ਸੁਅੰਤਰ ਬਾਹਰੁ
 ਕਾਰਿਆ ਕੁਰਕੁ ਜੇ ਆਤਮਾ ਜੇ ਕੁਰਾਪੈ। ਹੋਪਿਤਰੇ ਦੁਸੁਰਾਅ
 ਸੁਰਕਾਇ ਸੁਤੇ ਉਠਾਇ ਦੇਹੁ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੁਆਤਮੁ ਅਰੇ ਦੁਹੈ।
 ਪਿਤਾ ਕਹਾ ਮੈਧਾਪੀ ਕੈਸੇ ਆਤਮੁ ਜੇਗੀ ਹੋਵੈ। ਜਨੁ ਕਰਕੁ ਕਹਾ
 ਤੁੰਪੀ ਦੇਖਾ ਅਰਾਗੈ ਅਰਅਬਤੀ ਨੇਕਾ ਬਨੀ ਗੋਬਿੰਦ ਹੀ।
 ਤੇ ਤੇਧਾਪੀ ਪੁੰਨੀ ਕੇਉ ਹੋਤਾ। ਤੇਰੀ ਆਇਅਰ ਅੰਤ ਕੇਈਨ
 ਪੀਜਾਨਤਾ ਪਿਤਾ ਕਹਾਇ ਸਕਾਰ ਨ ਤੇ ਕਹਾਤਾ ਜੇ ਨੀਵੀ। ਜ
 ਨੁਰਕੁ ਕਹਾ ਸਹੁ ਕੀਵੈ ਜੇ ਤੇਰੇ ਬਿਖੇ ਆਸਤਿ ਪਦਨੀ
 ਪਰਕਹੁ ਕੀਵੈ ਤੇ ਸਰੀਰ ਕੀਵੈ। ਦਰਨੁ ਅੰਸੁ ਮੁਠੇਰਾ
 ਕਿਆਪੈ। ਫੁਰਮਾ ਕਹਾ ਕੀਵੈ ਬਿਖੇ ਦਰਨੁ ਆਸੁ ਮੁਰਿਆ ਕੈ
 ਜਨੁ ਕਰਕੁ ਕਹਾ ਪਿਤਾ ਜੇ ਨੀਵੈ ਬਿਖੇ ਦਰਨੁ ਆਸੁ ਮੁਨੀ
 ਰਉਪਾਪੁ ਪੁੰਨ ਕਹਾ। ਜਬਰਕ ਕਾਨਤਾ ਮੈ ਦਰਨੁ ਆਸੁ

੬੪

ਤੇਰਾ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨ ਬੀਕ ਰਾਹੋਂ ਨ ਬਵਰਨੁ ਅਸਮੁ ਮਿਥਿਆ
 ਤੇਰਾ ਪਰਮੁ ਅਪਰਮੁ ਕਰਹੋਂ ॥ ਚੁਹਮ ਨੁ ਕਹਾ ਨੁ ਦਰਨੁ ਅਸਰ
 ਮੁ ਮਿਥਿਆ ਹੈ ਤਉ ਸੁਰ ਅਸੁਰ ਕਰਮੁ ਸਰੀਰ ਤੇਰੇ ॥ ਉਨਕਾ
 ਕੇਰਾ ਕਿਸਕੇ ਪੈ ॥ ਜਨੁ ਰਹ ਬੁਕਾ ਸੁਰ ਅਸੁਰ ਕਰਮੁ ਜੇ ਸਰੀਰ
 ਤੇਰੇ ॥ ਤੇਰੇ ਤੇਰੇ ਤੇਰੇ ਅਗਨੁ ਬਿਖੇ ਜਲਾ ॥ ਇਸੇ ਦੇ ਸੇਕੁ ਕਿਆ ਸਾ
 ਸਨਾ ਪੈ ॥ ਨਿਸਰੇ ਸੁਰ ਅਸੁਰ ਕੀਆ ਸਾ ਸੀ ਜਲਾ ਅਰੁ ਅਤਮਾਵ
 ਰਨੁ ਅਸਮੁ ਤੇ ਨਿਆਰਾ ॥ ਤੇਰੇ ਤੇਰੇ ਸੁਰ ਅਸੁਰ ਤੇਰੇ ਕੀਆ ਕਉ
 ਪੈ ॥ ਜੇ ਕਉ ਪੈ ਨੁ ਸਦਾ ਪਸੰਤੁ ਅਰੁ ਸਤਾਰਾ ॥ ਪਿਤ ਕਹਾ ਕੈ ਸੇ ਪਸੰਤ
 ਰਹੈ ਸਦਾ ਜਗੁ ਕਰਤਾ ॥ ਅਰਤੁ ਕਰਤਾ ਪੈ ਕਛੁ ਨਹੀ ॥ ਜਨੁ ਰਹ ਬੁ
 ਕਹਾ ਪਿਥ ਮੇ ਜਗੁ ਕਰਤਾ ਕੈ ਜਾਣੀ ॥ ਫੇ ਜਗੁ ਕਹਾ ॥ ਚੁਹਮ ਦੁਕਹਾ
 ਰਤਾ ਮੈ ॥ ਜਨੁ ਰਹ ਬੁਕਾ ਤੁੰ ਕਉ ਦਿਖੈ ॥ ਸਰੀਰੁ ਅਬਦਾ ਜੀਉ
 ॥ ਚੁਹਮ ਦੁਕਹਾ ॥ ਜਨੁ ਰਹੈ ਜੁ ਚੁਹਮ ਦੁਹੀ ॥ ਜਨੁ ਰਹ ਬੁਕ
 ਤਾਨੁ ਅਤਮਾਵਿ ਕੇ ਦਰਨੁ ਅਸਮੁ ਜਪੀ ਰਉ ਸਰੀਰ ਕਹਾ ॥ ਕਿ
 ਉਕਹਾ ਪੈ ਜੇ ਚੁਹਮ ਦੁਹੀ ॥ ਤੁੰ ਚਾਹਨਾ ਸੁਰ ਅਸੁਰ ਕੀ ਤੇ ਆਗੁਰ
 ਰ ਅਰਤੁ ਜਨੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਕਹਾ ॥ ਅਰਤਿ ਨ ਕਹਾ ਪਰਤਿ ਨ ਰ
 ਚਾਇਣੈ ਜਬ ਜਾਨੈ ਮੈ ਸਰੀਰ ਨਹੀ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਕੈ ॥ ਜਬ ਗੋਬਿੰਦ
 ਤੇਰਾ ਬਤੁ ਗੋਬਿੰਦ ਪੈ ਅਰਮੈ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ਕਿਸਕਾ ਰਤੈ ਗੋਬਿੰਦ
 ॥ ਬਿਖੇ ਕੇ ਦਰਨਾ ॥ ਪਿਤਮਾ ਅਤਮਾ ਬੁਧ ਪੈ ॥ ਪਿਤਮਾ ਬਤੈ ਗੋਬਿੰਦ
 ਕੈ ਗਾਇਆ ਕਉ ਨ ਕਵੈ ॥ ਮੈ ਤੇਰਾ ਪੁਰੁ ਦੇਨੁ ਸਰੀਰ ਤੇਰਾ ਨੁ
 ਤੁਆ ਅਰਬੁ ਨੁਆਵਾ ਗਉਣ ਮੈ ਤੁਝੈ ਰਾਖਾ ॥ ਤੁਆ ਨਿਰਦੇਸੁ
 ਅਰਮੈ ਕਉ ਪਿਤੁ ਰੋਕਰ ਅਰਸੁ ਦਰ ਰਾਜਾ ॥ ਤਉ ਬੁਧੁ ਨ

ਗਿਨੇਗਾਜਬਮਹਸਰੀਰਤੇਗਨਹੀਤਉਪਿਰਤੇਕਿਆਪ੍ਰੋਕ
 ਨੁਗਮਤਪੈਥੁਮਹੁਅਚਰਨੁਮਾਨਗਮਾਅਰਕਹਾਰੇਪੁਤ੍ਰਮੈ
 ਜਾਨਤਾਥਾਜੇਤੁਮੁਨਪੈਪਰਯੁਪਵਾਂਨਹੈਪਰਪਿਰੁਨਾਸੁਮਤਕ
 ਗਜਿਪੈਤਹੋਵਉਗਾਅਰਮੁਕਤਤੇਅਪਾਪਤਹੋਵਉਗਾਅਕਿ
 ਯਸਤਕੀਆਥਾਜੁਤੁਪੁਤ੍ਰਮੇਰੇਕਿਹਕਨਮੋਅਰਜਬਸਰੀਰ
 ਮੇਗਨਾਸੁਹੋਇਮੁਕਤਕਰੋਜਨੁਰਬਸੁਕਹਾਰੇਪਿਤਾਮੈਐਸਾਤੇ
 ਗਪੁਤ੍ਰਨਹੀਹੋਜੇਤੁਸੁਕੈਪੈਤਕਰੋਅਥਵਾਪਿਤ੍ਰਕਰੋਜੁਮੇਰੀ
 ਬਾਤਲੇਕਰੇਸਵਏਕਰੇਤਉਇਸੀਛਿਨਵਿਖੇਤੁਏਪ੍ਰੋਤਕ
 ਰੋਅਰਤੁਸੁਕੈਤੇਰੇਸਕੁਪਾਬਿਖੇਪਹੁਚਾਵਉਹੋਪਿਤਾਪ੍ਰੋਤੁਹੋਇ
 ਮਿਹਪੈਜਬਾਦ੍ਰਿਸੁਸਰੀਰਤੇਉਠੀਤਬਪ੍ਰੋਤਕਾਮਾਅਰਥਾ
 ਹਜੇਸਰੀਰਤੇਨਿਆਗਾਪੈਉਸੀਕਉਪ੍ਰੋਤਕਹਤੇਪੈਗਤੇਪੈ
 ਪਿਤਾਤੁਸੁਕੈਸਰੀਰਤੇਨਿਆਗਾਕਰੋਪੈਅਰਸਾਤਿਚਿਤੁਆ
 ਨੰਦਬਿਖੇਪਹੁਚਾਵਉਥੁਮਹੁਕਹਾਮਾਪੁਕ੍ਰਿਸੁਪੈਅਰੁ
 ਮੁਸੁਕੈਤੀਕੀਆਚਾਹਤਾਹੋਤੁਪੁਤ੍ਰਮੇਗਾਪੈਮੈਤੁਸੁਤੇਬਤਾ
 ਤੀਬਚਨੁਤੇਗਮੇਰੇਮਨਬਿਖੇਨਹੀਆਵਨਾਅਰਜਾਨਤਾ
 ਪੈਕਰਮਪੁਧਾਨੁਪੈਜਨਰਬਕਹਾਸਤਕਰੋਮੈਕ੍ਰਿਸਟਹੀਕਿ
 ਸੁਕਾਰਨੁਤੇਜਨਮੁਰੁਪਤੇਮੁਕਤਹੀਅਰਤੁਭੀਚਾਪੈਸੀਸਾ
 ਰਤੇਪਾਰਪੈਕ੍ਰਿਸਟਹੀਪਿਤਾਕਹਾਮਾਕੈਪਾਥਰਕੀਨਿਆ
 ਈਜਨੁਤੁਕਉਰਾਇਆਥਾਅਰਬਚਨੁਨਥਾਕਰਤਾਜਨੁ
 ਰੇਰਬਕਹਾਇਸਕਾਰਨਤੇਭਾਪੈਬਹੁਤਜਨਮੁਲੀਏਅਰ

ਘਪੁਤ ਬੁਧਏ ਕਠੀ ਕਰੀ ਪਰ ਦੇਖਾ ਜੋ ਸਿਧੁ ਕਛੂ ਨ ਭਾਖਿਆ ਤੇਰੇ
 ਪਕਾ ਕਹਿਣੁ ਕੀਆ ਅਰਜੇ ਤੁੰ ਕਹੇ ਕੁਐ ਕਛੂ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਤਉ ਅਉ
 ਰੁਪੁ ਤੈ ਕਉ ਕਹਿਐ ਮੁਖਿ ਚਰਚਾ ਕਰੈ ਅਰਐ ਪਰ ਨਹੀ ਜਾਨ
 ਤਾ ਜੁਐ ਜਨ ਕਰ ਬਥੀ ਅਰਪਾ ਰਿਐ ਗਾਪਿਤਾ ਹੈ ਜਾਨਤਾ ਰਿਸ
 ਤਿਓ ਤਾਨੀ ਦਯੋ ਪਿਤਾ ਕਹਾ ਜਿਸ ਉਪਾਏ ਸੈਭੈ ਕਾਲ ਕਾਨਿ ਵਰਤੈ
 ਐਸੁ ਕਹਾ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੁ ਕਾਲੁ ਮਹਾ ਬਲੀ ਹੈ ਉਸ ਤੇ ਮੇਰੀ ਕਾਛੁ ਆ
 ਕਹਾ ਜਨ ਕਰ ਬਥੁ ਕਹਾ ਜੁ ਸਹੀ ਹੁੰ ਤੇ ਹੀ ਭੈ ਕਾਲ ਕਾਨਿ ਐਵਹੀ
 ਐਵਹੀ ਹੈ ਅਰਜ ਬਕਾਲੁ ਆਪਾ ਉਸ ਸਮੇਰ ਕਛੂ ਆਚਾਰੀ ਕਿ
 ਸਕਾਂ ਮੁਐ ਤਾ ਤੇ ਸੁ ਅਸਤਿ ਚਿਤੁ ਹੈ ਐਵਹੀ ਸੁਣਾ ਜਿ ਤੇਰੀ ਐਸੀ
 ਕਾਛੁ ਆ ਕਰੇ ਜੁ ਕਾਲੁ ਕਰਮੁ ਕਰਕਾਏ ਅਰਐ ਸਵਚ ਕੰਢ
 ਤਿਸੁ ਏ ਗਾ ਜਿਸ ਕੰਢੈ ਹੈ ਐ ਗਾ ਅਰਸੀ ਸਾਰ ਕੰਢੈ ਗਪੁ ਕੀਚਾ
 ਹਨਾ ਬਿਖੇ ਅਸਕ ਤਪੈ ਵਹੁ ਕਿਆ ਜਾਨੈ ਪੇ ਪਿਤਾ ਅਰਹੇ ਕੁੰ
 ਸੁ ਕੁ ਕਰਮੇ ਕਹਾਏ ਬਿਖੇ ਲੋਕੁ ਅਰਪੈ ਜਨੁ ਕਛੂ ਨਹੀ ਐ
 ਸਕਾਰਨ ਕਪੈ ਜੇ ਘਪੁ ਨੁ ਕਰਮੁ ਜੀਵੇ ਅਰਮਰੇ ਕਾ ਕੁਮਾਰ
 ਬਿਖੇ ਨਉ ਪਜੇ ਗਾ ਰੇ ਪਿਤਾ ਜੇ ਕੁਮਰੁ ਨ ਬਜੇ ਗਾ ਸਿਉ ਜੁ ਨਾਤ ਬਕ
 ਲੁ ਕੀ ਕਿਆ ਸਕਤਾ ਹੈ ਜੁ ਕੁਮਰੀ ਕੰਢੈ ਕਰੈ ਅਥਾਪੁ ਬੁਧੀ ਕਉ ਮ
 ਰਿਓ ਤਾਨੀ ਜੇ ਸੁਆਸੁ ਗਾ ਆ ਆਵੈ ਕੰਢੈ ਨਾਵੈ ਸਦਾ ਹੀ
 ਚਿਤ ਵਣਾ ਕਰੈ ਹੈ ਜੁ ਪਾਹਿ ਪੁਆਪੈ ਅਰਪਾ ਰਿਐ ਗਾ ਪਿਤਾ
 ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਕੁ ਕਹਾ ਤੇ ਆਪਾ ਰਿਐ ਅਰਕਾਂ ਕਾਵੇ ਗਾ ਸਦਾ ਐ
 ਸੀ ਕਰਮਾ ਬਿਖੇ ਬੀਧੈ ਗਾ ਰਿਐ ਐਵਹੀ ਸੁਣਾ ਜਿ ਤੇਰੀ ਐਸੀ

ਏਹ ਮੇਰੀ ਜਾਤੁ ਅਰਨਾ ਮੁਹੇ ਅਰਾਮ ਹਨੀ ਸਮ ਸੁਤਾ ਜੁ ਘਰੀ
 ਸਮਰੀ ਸਰੀ ਰਕੀ ਹੈ ਅਰਸਰੀ ਰਕਰ ਮੁਹੇ ਪਰਕੈ ਸੇ ਜਾਨੈ ਜੁ
 ਚਾਹਨ ਕਾ ਪਿਸਾ ਚਾਇਸ ਕੇ ਮਨ ਕੈ ਲਾਗਾ ਹੈ ਸਿਰਾ ਨਿਕਾਸੈ ਨਹੀ
 ਦੇਗਾ ਤਾ ਤੇ ਮੰਨ ਨਾ ਸਕਰਨੇ ਪਿਸਾ ਨ ਕਾ ਘਰਿ ਪੈ ਜੁ ਨ ਮੈ ਨਾਇ
 ਹਜਗਤ ਨ ਵਰਨੁ ਨ ਆਸੁ ਮੁਨ ਪਿਤਾ ਤਪੁ ਤੁਸਾ ਕੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ਹੈ
 ਪਿਤਾ ਜਾ ਕੇ ਚਾਹਨਾ ਤਿਆਗੀ ਕਾਲ ਕੇ ਤੁਸੀ ਕਿਆ ਫੈਜਨੁ ਹੈ
 ਅਰਨਾ ਸੁ ਚਾਹਨਾ ਕਾ ਪਿਯਾ ਹੈ ਜੁ ਏਕੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ਹੈ ਅਰਾਮ ਹਰੀ
 ਨੇ ਜੇ ਏਕ ਮੈ ਦੁਸਰਾ ਤੁਰੀ ਸਹਾਜਗਤੁ ਸੇ ਕਹੂ ਨਹੀ ਕਾਰੇ ਤੇ
 ਜੁ ਤੀ ਨੇ ਪੰਕਾਹ ਤੇ ਕਾ ਹੈ ਜਬ ਬਲਗੁ ਕੇ ਸੀ ਦੁਸਤੁ ਕੇ ਆਪਾ ਮਾਨੇ
 ਹੈ ਪਿਯਾ ਹੀ ਕਾਲ ਹੈ ਅਰਜੇ ਤੁਨ ਹੀ ਤਉ ਕਾਲੁ ਕਹਾ ਹੈ ਜਾ ਕੀ ਫੈਜ
 ਟਾਇਸ ਤੇ ਉਠੀ ਅਰਜਾ ਨ ਜੇ ਨ ਮੈ ਨ ਕੋਈ ਮੇਗ ਦੇਖੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ਬਿਨਾ
 ਕਿਆ ਰਹਾ ਹੋ ਪਿਤਾ ਤੁ ਪਰਿ ਚੇਰਿ ਖੀ ਕੇ ਸਕੈ ਦੇਖੁ ਨਿਸਨੇ ਰੇ
 ਖੀ ਕੇ ਸਕੈ ਦੇਖਾ ਤਿਸ ਸਰਕ ਕੇ ਦੇਖਾ ਜੇ ਸੇ ਤੇ ਕੇ ਕਾਲਾ ਬਿਖੇ ਪ
 ਤੀ ਤਕਰੀ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਰਿਖੀ ਕੇ ਸਾ ਬਿਖੇ ਕਹਾ ਜੇ ਰਹਮੁ ਕਾਲ ਕਾਲ
 ਸੁਹੇ ਹੀ ਪਿਤਾ ਕਹਾ ਅਬ ਤਕੁ ਪਵਨੁ ਅਗਨੁ ਮੈ ਕਰਤ ਬਾਹਿ
 ਖੀ ਕੇ ਸੁਕੈ ਨਹੀ ਦੇਖਾ ਮੈ ਨਾ ਤਾ ਤੇ ਨਿਸਪ ਕਾਹੁ ਦਰਸਾ ਹੋਇ ਸੇ
 ਕਹਾ ਜਨੁ ਰਹਮੁ ਕਹਾ ਪਿਯਾ ਹਰਦਰਸੁ ਹੈ ਉਸ ਕਾ ਮੰਨ ਪਾਪੁ ਪੁਨ
 ਤੇ ਨਿਵਰਤੁ ਰਾਆ ਅਰਚਾਹਤਾ ਜੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ਕੇ ਦੇਖੀ ਜਬ
 ਮੁਖ ਉਸ ਉਰ ਕੀ ਆਵਹੀ ਹੈ ਰੁਪੈ ਤੇ ਸਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਫੁਕੈ ਸਾ
 ਹੀ ਸੇ ਸੁਤੇ ਸੇ ਸੁਹੇ ਜੇ ਚੰਡਾ ਲਗੀ ਪਿਯਾ ਹੀ ਚਾਰ ਮਨਾਈ

ਖੇਦਿ ਨ ਕਰੇ। ਤਉ ਮੁਕਤ ਹੋਇ। ਪਿਤਾ ਕਰਾ ਆਨੁ ਕੀ ਦਲ ਮੇਰਾ
 ਸੁਠ ਲੁਕਾ ਆਨੁ ਬਿਰਧੁ ਆਪੇ ਅਰੁ ਅੰਬੁ ਲਕੁ ਕਰੇ ਮੇਰੇ
 ਖੇਦਿ ਧਰਮਾ। ਏਤੀ ਅਰੁ ਪਮੇਰੀ। ਇਉ ਹੀ ਆਕਾਰ ਬੁਧਾਈ। ਜਨੁ
 ਕਰ ਬੁਧਾ ਜੀ ਦਲ ਤੇਗੁ ਬਰਸੁ ਦੇਵੈ ਜਾਇ ਸਚੇ ਸਤ ਕੇ ਜਨੇ
 ਜੇਨ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਪੁਤ੍ਰ ਪੋਇ ਨਾ ਸਿਆਨੁ। ਨਾ ਸਿਆ ਤਾਰਿ ਖੀ ਕੇ ਸੁਧੈ।
 ਰਿਖੀ ਕਾ ਏਦੀ ਅਕਿ ਕਹਤੇ ਪੈ। ਅਰਈ ਸਪਰਸੇ ਸੁਰ ਕੇ ਜੇਨੁ
 ਸੁਰਾਇ ਵਰੇ ਖੇਦੀ ਪੈ ਜਤੇ। ਪਿਤਾ ਕਾ ਤੁਹੇ ਤਹੇ ਵਹੀ ਰਿਖੀ ਕੇ
 ਸਪੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਏਕਾ ਜੇ ਰਿਖੀ ਕੇ ਸੁਧੈ ਤਉ ਮੈਨੇ ਆਕਾਰ ਬੁਧਾ
 ਪਾਇ ਆਪ ਕਉ ਜਾਨੈ। ਤਤੇ ਸਮੁਦਾ ਪੈ ਜਨੁ ਮੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਏਕਾ
 ਕੁਲ ਮੇਰਾ ਨਵਰੁ ਨਾਮੁ ਸਮੁਤਲੇ ਕੁਲ ਪਰੇ। ਕਿਸੁ ਕਾਰਨ
 ਤੇਜੁ ਰਿਖੀ ਕੇ ਸੁਧੈ। ਜਨਮੁ ਮਰਨੁ ਕਹਾਂ ਪੈ। ਬਹੁ ਨਵਾਂ ਮੁਦੇਵ ਆ
 ਵਤ ਕੁਆ। ਅਰਕਾ ਅਚਰਨੁ ਪੈ ਜੁ ਰਿਖੀ ਕੇ ਸਕੈ ਚਾਹਤ ਪੈ। ਜੁ
 ਰਿਖੀ ਕੇ ਸੁਕੈ ਦੇਖੈ। ਜਨੁ ਕਰ ਬੁਧਾ ਪੈ ਪਿਤਾ ਦੇਖਾ ਅਰੁ ਸੁਧਾ
 ਮੁਦੇਵ ਕੇ ਆਕਾਰ ਤਹੈ। ਪਿਤਾ ਕਰ ਜੈ ਸਾਤੁ ਪੈ ਤੈ ਸਾਹੀ ਵਾਂਮੁ
 ਦੇਵ ਪੈ। ਪਰੁ ਕਹੁ ਮੈ ਕਉ ਏਹੀ। ਵਾਂਮੁ ਦੇਵ ਕਹਾ ਸੁਰਿ ਰਿਖੀ ਕੇ ਸੁ
 ਪੈ। ਪੰਕਾਹੁ ਮੈ ਤਕਾ ਅੰਤ ਤੇ ਉਠਾਇ ਦੇਹਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਏਕਾ ਮੈ
 ਏਕ ਸੀ ਮਿਤ੍ਰੁ ਏਕ ਸੀ ਸਤ੍ਰੁ ਰਿਖੀ ਕੇ ਸੁਕੈ ਸੇਹੇ ਵੈ। ਜੁ
 ਵਹੁ ਸਰਬ ਸੀ ਸਮੁਪੈ। ਵਾਂਮੁ ਦੇਵ ਕਹਾ ਜੇਨੁ ਸਮੁਤਲੇ
 ਤਾ ਤਉ ਮੈ ਤੀ ਕਰਤਾ ਸਤ੍ਰੁ ਤਾਨ ਕਰਤਾ। ਤਤੇ ਸਰਬ ਕਹੁ ਪੈ
 ਮੈ ਤੀ ਅਰੁ ਸਤ੍ਰੁ ਏਕ ਪੁਰਨ ਪੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਏਕਾ ਕਹਾ ਸੇ

ਨ ੬੬

੬੩

੫੬

ਕਹੈ ਜੀਵੀ ਸੁਰੀ ਕਿਉ ਨ ਕੋ ਧਾਬਿ ਖੇਬੀ ਧਰੀ। ਵਾਮੁ ਦੇਵ
 ਕਹੈ ਕੋ ਸੋ ਤੇ ਹੇ ਬਿਖੇ ਮਾਰ ਗੁ ਕਿਉ ਨ ਹੋ ਜੁ ਬਿਖਮ
 ਰਾਹੀ। ਤੁਸਰ ਬਾਬਿਖੈ ਸਮੁਹੁ ਪੈ। ਤੁਮੈ ਸਾਨਹੀ ਜੁ ਦੀ
 ਨਨਾ ਬਿਖੇ ਹੀ ਤੁ ਕਰੋ। ਅਰਕੋ ਪਤੇ ਬਿਰਕਤੁ ਹੀ। ਤਾਤੇ
 ਸਰਬੁ ਸੈ ਸਮੁਹੈ। ਚੁਹਮ ਨੁ ਅਚਰ ਜੁ ਮਾਨ ਕਰਾਮਾ ਜੇ
 ਐ ਸੇ ਪੈ ਤਉ ਸੀ ਤਤਿਆ ਗੁ ਕਿਉ ਕਰ ਤੇ। ਵਾਮੁ ਦੇਵ
 ਕਹੈ ਸੀ ਤਤਿਆ ਗੁ ਕਾਤਿਆ ਗੁ ਕਰ ਤੇ। ਨਹੀ ਤੇ ਤੇ
 ਆਂਗੁ ਕਿਸੀ ਕਾ ਜੇ ਗੁ ਨਹੀ। ਪੇ ਚੁਹਮ ਨੁ ਤੁਮਾ ਪਏ ਬਿ
 ਖੇਰ ਕਾਰ ਮਤ ਕਰ ਜੇ ਮੈ ਕਿਛੁ ਕੁਗਵਾਂ ਨ ਤੇ ਬਿਨਹੀ। ਸ
 ਰੀ ਗਰਿਖੀ ਕੇ ਸਕਾਰੈ ਵਹੁ ਜਾਨੇ ਅਰਸਰੀ ਗੁ ਤੁਸਰੈ
 ਉਸਕੇ ਸੁਰੁ ਅਸੁ ਕਸੀ ਕੇ ਆਪੇ ਜਨੁ ਪੈ। ਚੁਹਮ ਏ
 ਕਹਾ ਕਹ ਤੇ ਹੋ ਜੁ ਸਰੀ ਗੁ ਰਿਖੀ ਕੇ ਸੁ ਕਾਰੈ। ਅਰਚਾਰ
 ਨਾਮੁ ਸੁਕੈ ਪੈ। ਤਾਤੇ ਰਿਖੀ ਕੇ ਸੁ ਮੈ। ਵਾਮੁ ਦੇਵ ਤੁਸ
 ਰੀ ਕਾਮਾ ਜਨੁ ਤੁਰ ਸੁ ਕਹਾ ਪੈ। ਤਾਮੀ ਪੀਉ ਪਾਉ ਕਾ
 ਲ ਕੇ ਨਾਸ ਕਾਰੈ ਅਗਮੀ ਜੇ ਗੁ ਪੈ। ਐ ਐ ਸਾ ਤੇ ਗੁ
 ਤੁਰੈ ਜੁ ਤੁਸਰੈ ਕੀ ਵਤੇ ਹੀ ਮੁਕਤ ਕੀਆ। ਚੁਹਮ ਏ
 ਹਾਤੁ ਸੁ ਠਿਮਤ ਕਹੁ ਤੁਪੁ ਤੁਕਿ ਸਕਾਰੈ ਅਰਮੈ ਪਿਤਰ
 ਹੀ। ਨਤੁ ਪੁਤਨੁ ਮੈ ਪਿਤਰ ਕਾ ਗੁ ਪਿਤਰ ਅਗੁ ਤੁਕਾਰਾ
 ਕਾਹੀ ਹੋ ਜਾਇ ਸੀ ਏ ਗਾਮਾ ਸਕਰੀ ਕਾਰੁ ਨਾਮੁ ਕਰੇ।

ਅਰਥਾਤ ਕੁਟ ਬਕੀਐ ਸੀ ਹੈ ਜੈ ਸੇਵਕਾ ਪਰਪਹੁਕੀ ਅ
 ਰਲੇ ਕੁਆਪੇ ਅਪਨੇ ਮਾਰਗੁ ਚਲੇ ਗਏ। ਅਰਥੈ ਅਚਰਜੁ
 ਮਾਨ ਕੁਆਪੇ। ਜੇ ਤਉ ਦਾਸੁ ਦੇਵੈ ਤਉ ਕੁਹਾ ਜਾਵੈ। ਅਗਰਿ
 ਆਕਰੈ। ਅਗਰਿ ਆਕਰੈ। ਅਗਰਿ ਆਸੁਨੈ। ਪੇਜ ਨੁਤਰ ਬੁਝੈ
 ਜਨੁ ਕੁਆਪੇ। ਅਰਜ ਨੁਚੈ ਤਨੁ ਕੁਹਾਪੈ। ਮੈਆਪਿ ਖੀਕੇ ਸੁ
 ਪ੍ਰੀ। ਵਾਸੁ ਦੇਵ ਕਹਾਪੇ ਜਨੁ ਕੁਹਾ ਬੁਝੈ ਨੇਪਿਤ ਕਾਨਾ ਸੁਨੀਆ।
 ਅਰਥੈ ਸਾਨਾ ਸੁਕੀਆ ਜੇ ਬਹੁ ਨੁਹੋਇ। ਅਬਰਕੁ ਐਸਾ
 ਕਿਸੀ ਦੇਨਾ ਸੁਨਹੀ ਕੀਆ ਜੈ ਸੇ ਤੈ ਕੀਆਪੈ। ਜਨੁ ਕੁਹਾ ਬਕ
 ਹਾਇ ਸਕੇਨ ਨਮੁ ਦੇ ਫਲੁ ਦੀਆ ਅਰਕੋ ਥਿੰਦਰੁ ਪਕਾ
 । ਵਾਂਸੁ ਦੇਵ ਕਹਾਪੇ ਬ੍ਰਹਮਨੁ ਤੁੰ ਕਉ ਦਿਓ। ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਕਹ
 ਰੇ ਕੁਪਮੇ ਰੇ ਰਿਖੀ ਕੇ ਸੁਕਾ ਸੈ ਪੁਛੈ। ਅਗਰਿ ਖੀਕੇ ਸੁ
 ਦਿੰਦੀ ਉਤੇ ਪੁਛਤਾਪੈ। ਤਤੇਤੁ ਸਕਉ ਕਉ ਦਿਕਾ। ਵਾਸੁ
 ਦੇਵ ਕਹਾਪੈ ਰਿਖੀ ਕੇ ਸੁਨਹੀ ਵਾਸੁ ਦੇਵੈ। ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਕਹ
 ਸਾਚੁ ਕਹਤਾ ਹੈ ਜੁ ਅਨੰਤੁ ਨਮੁ ਅਰਥੈ ਤੁੰ ਕਹਾਵਾਂ ਨਹੀ।
 ਵਾਂਸੁ ਦੇਵ ਕਹਾਂ ਮੈ ਰਿਖੀ ਕੇ ਸੁਕਾ। ਤੁੰ ਕਉ ਨਹੀ। ਬ੍ਰਹਮਣੁ
 ਕਹਾ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਨਹੀ ਪੁਛੈ ਨਨੁ ਕਉ ਨਹੀ। ਜਨੁ ਕੁਹਾ ਬੁ
 ਕਹਾਪੇ ਵਾਂਸੁ ਦੇਵ ਪਾਹਿ ਮੈ ਸਾਨਾ ਸੁਕਾਪੈ ਜੁ ਦੇ ਕੁਰਵਾ
 ਲੁਹਉ ਮੈ ਕੀ ਨਹੀ ਰਹੀ। ਬਹੁ ਨੁਦਤਾ ਕੇ ਅਵਧੁ ਨੁਆਇ
 ਪਾਪਤ ਕਉ ਮੈ ਅਰਕਹਾ ਦੇਖੈ ਦੇਵ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਪਹੈ ਨਦੁਐ

ਨਾਥਾਨਾਏਕਾਹਾਅਵਧੁਤਜੇਘਰਮਪੈਤਉਕਉਨਦੇਕੋ।
 ਅਵਧੁਤਕਹਾਅਹਿਵਚਨਜਨਭਰਬੁਕੀਕ੍ਰਿਪਾਤੇਕਹਾਹੈ
 ਪਰਮੈਨੇਕਹਾਤੇਨੇਕਹਾਂਤੇਉਨਾਹੈ। ਘਰਮਾਏਕਹਾਜਿਸਨੇ
 ਕਹਾਉਸੀਨੇਸੁਨਾਕਾਹੈਤੇਥਕਤਸੁਨਾਏਕਹੀਹੈ। ਜਿਹਥਾ
 ਸੋਕਹਾਹੈਸੁਵਧੁਸੋਸੁਨਤਾਹੈ। ਅਵਧੁਤਕਹਾਤਉਨ੍ਹ
 ਕਉਨਹੈ। ਘਰਮਾਏਤੁਸਨੀਕੁਆਜਨਭਰਬੁਕਾਤੁਪਰ
 ਮਹੀਸੁਹੈਅਰਬਹੁਤਉਗਾਕਉਕੈਅਵਧੁਤਕੀਆਹੈ
 ਤੈਨੇਮੁਸੁਪਰਕ੍ਰਿਪਾਕਹਾਅਵਧੁਤਕਹਾਪਿਹੀਕਿ
 ਕਹਾਹੈਜੁਮੈਹੀਮੈਹੈ। ਅਰਜੀਵਅਰਸਰੀਰਤੇਪਰੇਹੈ।
 ਜਨਭਰਬੁਕਹਾਹਿਹਕ੍ਰਿਪਾਤੈਨੇਆਪਿਪਰਕਰੀਹੈ। ਅ
 ਰਕ੍ਰਿਪਾਵਹੁਹੈਜੋਪਰਪਰਕਰੀਐ। ਅਵਧੁਤਕਹਾਤੁ
 ਪਰਮਹੀਸੁਹੈਤੇਰੇਖਏਕਉਆਥਾਥਾਪਰਜਥਾ
 ਕਰਦੇਖਾਨ੍ਹਹੀਹੈ। ਅਹੀਤੇਰਾਦੇਖਏਥਾਥਾਜਨਭਰ
 ਥਕਹਾਹੈਜਨਥਾਥਾਜਸਤਜੁਗੁਬਿਥੈਦਤਾਕੇਅਵਧੁਤ
 ਹੈ। ਜਥਦੇਖਾਤੁਨਹੀਅਹੀਗਲਾਮਲਾਹੈ। ਘਰਮ
 ਮਾਏਕਹਾਨਜਨਭਰਬੁਨਅਵਧੁਤਮੈਹੀਹੈ। ਅਵਧੁ
 ਤਕਹਾਹੈਨਹੀਤਉਨ੍ਹਕਹਾਂਹੈ। ਘਰਮਾਏਕਹਾਤੁਇਸੀ
 ਕਹਨੁਨਹੀਜੁਅਵਧੁਤਕਹੀਨਹੀਕਹਾਮੈਅਵਧੁਤਹੈ
 ॥ ਅਵਧੁਤਕਹਾਕੈਸੇਇੰਦ੍ਰੀਯਪਟਾਇੰਦ੍ਰੀਯਕੀਪ

ਲਗਾਈ ਖੇਮਗਨੁ ਹੈ। ਅਵਤੁਰਮੁ ਐਸੇ ਹੀ ਸਕੀ ਸੀਤੁ
 ਏਕਠੇ ਹੋਇ ਕਰੁ ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਕਹੈ। ਕਿਉਂ ਜੁ ਭਗਤੁ
 ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਪਰਮਾ ਰਸੁ ਹੈ। ਜਨੈ ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਕ
 ਹੀ ਪਰਮਾ ਪਰਤੇ ਦੂਟਾ ਅਰਨਿ ਸਚਲੁ ਚਿਤ ਕਾ ਅ।
 ਹੇ ਭਗਤ ਅਵਤੁਰਮੁ ਭਗਤੁ ਕਉ ਨ ਸਾਹੈ। ਭਗਤੁ ਪੁਕਾਰ
 ਅਹੀ ਭਗਤੁ ਹੈ ਜੁ ਦਾਸੁ ਦੇਵਿ ਖੀ ਕੇ ਸੁਹੈ। ਪਰਾਸਰ
 ਕਹਾਰੇ ਮੈ ਤ੍ਰੇਤ੍ਰ ਕਉ ਜੁ ਭਗਤੁ ਕਿਆ ਹੈ। ਮੈ ਤ੍ਰੇਕਹ ਮੈ ਨ
 ਹੀ ਤਉ ਭਗਤੁ ਕਹਾ ਹੈ। ਅਰ ਭਗਵੰਤ ਕਹਾ ਹੈ। ਅਵਤੁ
 ਤਗਾਇਤ ਹਾਸੁ ਕਹਾ ਪਰਾਸਰ ਕਹਾਰੇ ਮੈ ਤ੍ਰੇਇਤ ਹਾਸੁ
 ਅਵਤੁ ਤਗਾ ਮਹੀ ਭਾਗੁ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ। ਤੁਰੀ ਨਿਸਚਾਕ
 ਹੁ ਜੁ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ। ਮੈ ਤ੍ਰੇਕਹ ਮੈ ਹੀ ਨਹੀ ਤਉ ਨਿਸਚਾਕਉ
 ਨ ਕਹੈ। ਪਰਾਸਰ ਕਹਾ ਨਿਸਚਾਕ ਹੁ ਨਹੀ। ਜਬ ਤੁਨ
 ਹੀ ਤਬ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ। **ਕਥਾ ਰੁਪ ਸੀਕੀ** ਪਰਾਸਰ
 ਕਹਾਰੇ ਮੈ ਤ੍ਰੇ ਮੈ ਅਰ ਅਵਤੁਰਮੁ ਅਰਜਨੁ ਰਾਗੁ ਮਾਗੁ
 ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਥੋ। ਜਬ ਥਾ ਦੂ ਕਾ ਸਮੁਕੇ ਨਿਕਟਿ ਪਹੁਚੇ ਏਕੁ
 ਤਪਸੀ ਦੇਖਾ ਜੁ ਪੰਚ ਅਗਨੁ ਤਪਾ ਥਾ। ਰੁਪ ਉਪਾਤਿਰ
 ਮਸੈ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀ ਆਗਿ ਹੇ ਸੀਤੁ। ਜੁ ਮੈ ਕਉ ਨਹੀ ਕਹਾ ਤੇ ਅ।
 ਏਹੈ। ਅਰ ਕਹਾ ਨਾਵੇ ਗੋ। ਜਨੁ ਰਾਗੁ ਕਹਾ ਜੈ ਸੇ। ਸੇ। ਸੇ।

੪੮

੬੫

੫੨

ਰਹਿਅਰਸਦਾਅਗਨੁਬਿਖੇਜਲੁ ਤੁਸ੍ਰੇਹਮਾਰੀਬਿਰਥ
 ਖੁਦੁਏਸੇਕਿਆਪੋਜਨੁ ਹੈ। ਪਰਬਿਨਾਰਗਤਗੋਬਿੰਦ
 ਨੇਕਰਮੁਪ੍ਰੇਤਪੈਜਾਨੁ ਮਿਥਿਆਅਸਾਰੁਪੈ। ਤੇਰ
 ਜਨੁਗੋਬਿੰਦਕਾਰੁਨਾਨਿਰਮਲੁਪੈਦੈ। ਅਰਮਲੀਨਤ
 ਦੁਐਤਕੀਸੀਦੁਟੈ। ਜੁਸੁਆਸੁਕਨਨੁਬਿਨਕਾਤੁ
 ਪੈਕੀਸੁਆਸੁਮਤਜਾਣੁਪਉਤਪੈਜੇਖਲੀਤੇਰਿਕ
 ਸਾਪੈਅਰਆਦਤਪੈ। ਅਰਨਿਰਧਾਨੁਟੁਕਨਾਅ
 ਸੁਕਾਪੈਬਿਨਕਨਨੁਮੁਖਮੈਗਖਈਕਿਆਕੇਗੁਪੈ।
 ਕਿਤਸਯੋਨਿਰਧਾਉਤਪਤਕਈਤਬਕਹਨੁਮੁਖਬਿ
 ਧੇਤਉਦਿਸਖਤੁਪੈਨੁਕਨਨੁਗੋਬਿੰਦਕਾਰਗੋਰ
 ਪੀਤਉਬਿਰਥਾਛਾਦਕੇਨਿਮਤੁਦਿਸਖਨੁਰਹੀਪੈਸੀ।
 ਪੇਤਪਸੀਨਿਰਧਾਕਹਤੀਪੈਮੈਤੁਸ੍ਰੇਪਰਮੁਖੰਮੁਖਿ
 ਬੈਪਾਪਤੁਕਰੈ। ਪਰਜੇਮਨਕੇਆਤੁਆਸਾਬੁਲਗਾ
 ਦੈ। ਅਰਜੇਮਨਤੇਗਗੋਬਿੰਦਤੇਮਨਥਾਉਦੈ। ਅ
 ਰਗੰਮਗੰਮੁਕਹੇਤਉਕਿਆਸਿਲੁਪੈ। ਅਲਾਰਥਮੈਅ
 ਰਕਨਨੁਰਸਨਪਰਾਨਧਰੰਨੁਪਾਪੁਪੁਨਸੀਲੀਨਹੈਤ
 ਉਰਸੁਆਰਮਲਾਕਿਆਕਰੈ। ਏਕੁਸੁਆਸੁਨਿਰ
 ਸੁਪੈਦਿਕਰਕਨਨੁਕਰਨੁਗੋਬਿੰਦਪੈਦੈ। ਜੀਵਤਸੇ

੬੨

ਕਰਸਾ ੩੦ ੧੦ ੧੦ ੧੦ ੧੦

ਨਹ ਸੀ ਸੈ ਕੁਆਰੈ। ਕਰਾਵੰਨ ਆਗਿਆ ਕਰੀ ਹੈਂ ਜੁ ਕੋਈ ਏ
ਕੁਛ ਨ ਮੁਝ ਸੀ ਪਰਚੈ ਸੈ ਕੁਪ ਮੇਰਾ ਹੋਇ ਹੈ। ਅਰਮੁਰਖੁ ਦੇ
ਸੁਖਾਰ ਚਪ ਅਰਸ ਮੇ ਕੋ ਦੇਤ ਹੈ। ਨੇਪਾ ਲਗਦੇ ਹੋਇ ਹੀ
ਅਰਸ ਮਾਪ ਪੁਕੇ ਗਾਤ ਉਰ ਜਨ ਕਰੇ ਗਾਪਾ ਪਰ ਜਨ ਪਥਰ
ਦੁਆਰ ਸਮੇ ਕੇ ਦਸੁ ਨਹੀ। ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਜੇ ਸਹੀ ਰਉਤ ਪ
ਤ ਅਰੁ ਨਾ ਸਕੀ। ਮਿਰਜਾਵ ਮੈ ਖਨਾ ਹੈ। ਹੇ ਮੁਰਮੁ ਜਬ
ਸਹੀ ਹੁਨਾ ਸੁ ਕੁਇ ਆਤ ਬਚਾ ਪਨਾ ਤੇਰੀ ਕਿਆ ਕਰੇ ਹੀ।
ਇੰਦੀ ਅਰ ਅੰਗੁ ਜਨੂ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਚਹਨਾ ਬਦ ਤੀਜ
ਤੀ ਹੈ। ਨੀਵ ਤੇ ਹੀ ਜੁ ਸਭ ਇੰਦੀ ਆ ਅਰੁ ਅੰਗੁ ਪਰ ਬ
ਲੀ ਹੈ। ਤਉਰੀ ਮਨ ਚਹਨਾ ਤੇ ਅਨੇ ਕਉ ਉਰ ਜਾਤ ਹੈ। ਖ
ਨਾ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਤਾਤੇ ਅੰਤੁ ਕਾਲ ਕੇ ਸਮੇ ਮੈ ਕੈ ਸੇ ਨਿਰਕੁ ਹੋ
ਇਗਾਪੇ ਤਪਸੀ ਤੁੰ ਕਹਤ ਹੈ ਜੁ ਕਹਾਂ ਤੇ ਮਾਪਾ ਹੋ ਅਰਕਾ
ਜਾਵੈ ਹੋ। ਕਿਆ ਕਹੈ ਨਾ ਦਣਾ ਹੈ ਨਾ ਦਣਾ ਹੈ ਸਾਹਗੇ ਬਿੰ
ਦ ਹੈ। ਆਵਣਾ ਜਾਵਣਾ ਬੁਝੁ ਦੇ ਕੀ ਸਿਆਈ ਹੈ। ਜੇ
ਦਿਸੁ ਆਇਆ ਅਰਨਾ ਸੁਰ ਆਇ ਪਦ ਚਨੁ ਕਹ ਕਹਉ
ਰਖਨਾ ਤੁਆ ਤਪਸੀ ਕਹਾ ਕਹਾਂ ਜਾਤ ਹੈ। ਜਨ ਕਰ ਸੁਰ
ਤਾਂ ਮੁਝ ਤੇ ਸੁਝਾ ਪਰ ਤਬ ਕਹੈ ਜਬ ਹੀ ਕਰ ਅਤੀਤ ਕਾ
ਤਿਆਗ ਕਰੈ। ਤਪਸੀ ਕਹਾ ਜਬੁ ਤੁਮ ਸੀ ਮਿਲਾ ਪੁਰਾ

੬੬

੫੩

ਉਸੀ ਸਮੇਂ ਮਿਹਰੀ ਕਰਮਿ ਟਰਾਸਾ ਬੰਗਾ ਕਰੇਤੇ ਜੁਲਾ ਕਾਨੀ ਕੇ
 ਸੰਗੁ ਤੇਰੁ ਪਲ ਕਾਨੀ ਕਾਇਸ ਬਰੇ ਟਾਕ ਠਨੁ ਹੈ। ਨਨੁ ਰਗੁ
 ਕਰਾਸੁ ਦਨੁ ਕਰਾ ਅਰਜਾ ਦੁਨੁ ਰੇਖੁ ਮਰਮਾ ਕਾ ਅਤੀਤ ਨਹੀ।
 ਅਤੀਤ ਦੁਹੈ ਜੁ ਸਰਬ ਪਰਸੈ ਅਤੀਤ ਹੁਆ ਹੈ। ਕਰੁਨੁ
 ਉਨ ਸੀ ਦਸਤ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰਾ ਅਤੀਤ ਹੁਆ ਹੈ। ਤਪਸੀ
 ਕਰਾ ਬੁਧਨ ਹੀ ਹੀ। ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਕੀਆ ਤਿਆਗੁ ਕੀਆ
 ਹੈ। ਨਨੁ ਰਗੁ ਕਰਾ ਏਕੁ ਸਮੇਚਾ ਰੇਖੁ ਦੁਹਆ ਕੇ ਜੀਨ ਕੇ
 ਸਨ ਕਾਰ ਕਰਾ ਤੇ ਹੈ। ਅਗਾਇ ਜੋ ਬਿਜੇ ਦੁਆਰ ਪਾਲਾ ਬਿ
 ਸੁਕੇ ਹੈ ਬੈਠੇ ਬੀ। ਨਹੀ ਨਾ ਰਹਿ ਬੁਆਇਆ ਸਨ ਦਨੁ ਕ
 ਹਾਏ ਨਾ ਰਹ ਕਰਾ ਤੇ ਆਪਾ ਹੈ ਅਗਾਇ ਸਾ ਬਿਖੇ ਹੈ। ਅਰਕ
 ਹੰਜਾ ਦੇ ਗਾ। ਅਰਗੁ ਆਪੁ ਕਉ ਨਹੀ। ਨਾ ਰਹ ਉਤਰਦੀ
 ਆਬਿਸੁ ਤੇ ਅਗਾਇ ਹੈ। ਅਗਾਇ ਸਾ ਬਿਖੇ ਹੈ। ਅਗਾਇ
 ਸੁ ਬਿਕੈ ਕਾ ਦੇ ਗਾ। ਅਰਆਪੁ ਕੀ ਬਿਸੁ ਰੁਪਾ ਹੈ। ਨਾਹੇ
 ਤੇ ਨੁ ਜਲ ਤੇ ਬੁਦ ਬੁਦਾ ਪਰਾ ਟਰਾ ਅਤੀਤ ਪੁਤ ਦੁਹੈ ਜੁ
 ਲਤੇ ਆਪਾ ਹੈ ਅਰਜਲ ਬਿਖੇ ਹੈ। ਅਰਜਲ ਬਿਖੇ ਜਾ ਦੇ
 ਗਾ। ਅਰਆਪੁ ਕੀ ਜਲੁ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਸੁਹਨੁ ਤੇ ਅਨੇ ਕਰੁ
 ਖਟੇ ਰੇ ਹੈ। ਪਰਜਾ ਏ ਤਾ ਹੈ ਸੁਏ ਕਸਤੇ ਹੈ। ਏਹ ਦਰਨੁ ਸੁ
 ਲੁ ਕਰ ਸੀ ਦਨੁ ਬਾਹੁ ਤਪਸੀ ਕਾ। ਨੁ ਬਸਨ ਕਾਰ ਕੁ ਕ
 ਹਾਏ ਨਾ ਰਹੁ ਤੁੰ ਕਰਨੁ ਹੈ। ਅਰਕੁ ਹਾਤੇ ਆਪਾ ਹੈ। ਅਰ
 ਕਰਾ ਕਾ ਦੇ ਗਾ। ਨਾ ਰਹ ਕਰਾ ਬਿਸ ਕੇ ਕਰੇ ਜੁ ਸੇ ਤਾ ਨਹੀ।

ਸਨਕੁ ਕਹਾ ਕੀ ਕਹਾ ਕੀ ਕਉ ਨਹੀ ਨਾਹ ਦੁਕਹਾ ਤੇ ਆ
 ਪਹੀ ਕਹਾ ਕੀ ਕਉ ਨਹੀ ਸਨਕੁ ਸਨੀਭ ਆਸਨ ਤਕੁ ਆ
 ਰ ਕਹਾ ਦੇਵ ਰਿਖੁ ਕਹਾ ਕਉ ਨਹੀ ਅਰਨ ਮੁਤੇ ਗਾ ਕਿਆ
 ਏ ਆਰੁ ਆਪੁ ਕਿਆ ਦਸੁ ਕਉ ਨਹੀ ਨਾਹ ਦੁਕਹਾ ਕੀ ਬਿਸੁ ਕਉ
 ਰਮੁ ਤੇ ਦੇ ਕਉ ਨਹੀ ਏ ਸਕਾਰੁ ਕਉ ਨਹੀ ਨਿਵਰਤਕ
 ਹੀ ਕਾਹੇ ਤੇ ਨੁ ਤੁ ਪੰਚੁ ਕਉ ਨਹੀ ਅਰੁ ਆਇਆ
 ਪੁਰਖ ਤੇ ਪੁਰਾਟ ਕਉ ਨਹੀ ਅਰਿਸਰ ਬੁਝਨੁ ਹੀ ਪੁਰਖੁ
 ਕਉ ਕਉ ਨਹੀ ਨੁ ਕਉ ਨਹੀ ਕਉ ਨਹੀ ਅਰੁ ਤੇ ਨਹੀ ਪੁਰਖੁ
 ਤੇ ਗਨਾ ਮੁਕਿਆ ਹੀ ਬਿਨੇ ਤੇ ਨਹੀ ਮੇਰੇ ਹੀ ਅਰੁ ਦੁਸ
 ਤੇ ਨਹੀ ਸਤੇ ਸਰ ਬੁਝਨੁ ਹੀ ਨਿਸਤੇ ਕੇ ਕਉ ਨਹੀ ਕੰਨ ਸੁਨਤੇ
 ਤੇ ਨਾ ਸਕਾਰੀ ਪਏ ਮੇਰੇ ਸਰ ਬੁਝਨੁ ਹੀ ਨੇਵਿਨੇ ਕਹਾਨਾ
 ਰਦ ਮੇਰੇ ਮਤੁ ਕਹਾ ਤੇ ਰੇਖ ਕਉ ਨਹੀ ਨਾਇਕ ਹੀ ਨੁ ਤਾ
 ਕਉ ਕਹਾ ਤੇ ਮੇਰੇ ਬਿਸੁ ਹੀ ਨਾਹ ਦੁਕਹਾ ਕੀ ਸਕੈ ਕਹਾ ਤੇ ਤੁ
 ਆਪੁ ਬਿਸੁ ਹੀ ਨੇਵਿਨੇ ਤੇ ਸੁਨਾ ਮੇਰੇ ਬਿਸੁ ਹੀ ਸੁਨਾ ਹੀ
 ਤੁ ਕਹਾ ਤੇ ਨੇਵਿਨੇ ਕਹਾ ਕਉ ਬਿਸੁ ਕਉ ਨਿਕਟ ਨਾਤਾ ਹੀ ਰਖ
 ਤੇ ਤੇ ਉਤਾ ਕਹਾ ਹੀ ਅਰੁ ਹੀ ਕਹਾ ਹੀ ਨੁ ਬਿਸੁ ਹੀ
 ਨਾਹ ਦੁਕਹਾ ਨਾਤੇ ਤੇ ਕਉ ਨਹੀ ਤੇ ਪੰਚੁ ਕਉ ਬਿਸੁ ਹੀ ਅ
 ਨਾਨਿਸ ਬਿਹੀ ਤੇ ਪੰਚੁ ਕਉ ਬਿਸੁ ਹੀ ਕਾਹੇ ਤੇ ਕਹਾ ਸਕ

ਲਕਸ਼ਮੀ ਕਾ ਏਕ ਹੀ ਹੀ। ਕੋਈ ਸੋ ਤੁਸੀਂ ਕਹੋ। ਜਨੁ ਕਰ ਸੁਕ
 ਹਾਰੇ ਤਪਸੀ ਮੈਂ ਵਿਆ ਕਹੀ। ਜੁ ਕਹਾ ਤੇ ਆਇਆ ਹੀ। ਅਰ
 ਕਹਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਤਪਸੀ ਕਹਾ ਮੈਂ ਨੇ ਜਾਨੈ। ਨਕੇ ਉਂ ਆਵਤ ਪੈ
 ਨਕੇ ਉਂ ਜਾਤ ਪੈ। ਏਕ ਅਦੁਤੀ ਗੋਬਿੰਦ ਪੈ। ਅਰ ਤਪੁ ਕੇ ਦਲ
 ਕਰਮੁ ਹੀ। **ਕਥਾ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੀ॥** ਪਰਾਸਰੁ ਕਹਾ ਪੂਰ

ਬਸਮੇ ਏ ਕਥਾ ਰਮੁ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਪਨੇ ਪਰਮਾ ਬਿਖੋ ਦੇ ਨਕਾ
 ॥ ਏਸ ਦੀ ਉਸਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਆ। ਕਿਹੇ ਪ੍ਰਕੁ ਕੈ ਸੇ ਮੁਕਤ ਪੈ
 ਏ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੁਸੀ ਕੁ ਕਾਲ ਕੇ ਦਸ ਪੈ। ਨਹੀਂ ਜੁ ਅਧਾਨਿ
 ਸੁਹੇ। ਅਰ ਅਪਣੇ ਸਹੁ ਪਤੇ ਅਪਾਪਤਿ ਹੀ। ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ
 ਕਾ ਪਾਹੀ ਉਪਾਉ ਪੈ। ਜਬ ਕਾਲੁ ਆਪਾ ਤਬ ਆਪੀ ਸ
 ਰੀਰਤੇ ਮੁਕਤ ਕਰੇਗਾ। ਅਰ ਚਿੰਤਾ ਮੁਕਤ ਕੀ ਤੇ ਕਿਆ ਘੋ
 ਕਰੇ। ਅਰ ਕਰਮੇ ਤੇ ਕਿਆ ਸਿਧਾ। ਮੁਕਤ ਉਂ ਸਕੈ ਕਹ
 ਤੇ। ਜੁਸੀ ਰਤੇ ਕੁ ਟੀਏ। ਸੋ ਪਾਹਿ ਆਪ ਤੇ ਆਪੁ ਹੀ। ਕ
 ਰਮੇ ਤਕੁ ਕਥੂ ਨਹੀਂ। ਏਸ ਦੀ ਕਹਾ ਜੁ ਪੁਰੀ ਕੇ ਮਾਰਗੁ
 ਦਿਖੇ। ਏ ਤਰਨੀ ਨਦੀ ਮਹਾਦੀ ਰਘੁ ਹੀ। ਉਸਤੇ ਕਿਉ ਕਰ
 ਉਤਰੇਗੀ। ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਕਹਾ ਸੁਹਾ ਪੈ। ਤੈਨੇ ਜੁ ਥੈ ਤਰਨੀ
 ਲੀਘਨੀ ਹੀ। ਤਾਤੇ ਚਿੰਤਾ ਮੁਕਤ ਕਰਾ। ਜੁ ਰਮ ਕਉ ਉਸ
 ਦੀ ਹੀ ਮੈਂ ਦੁਨੇ ਗੇ ਤਉ ਪਰਮਾਦਿ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਉਤਰਤੇ

ਫੈਟੇਗਾਪਰਮੈਸੇਨੀਵਹੁਕੰਕੰਨੋਪਾਈ ਕੋਲੇਏਅਵ
 ਤੇਉਨਕਾਅਹਿਕਰਤਦੋ। ਨੋਪਾਈਕਉਲੀਪਾਇਕਰਧਰ
 ਮੁਰਾਇਪੈਲੇਜਾਤੇਪੈ। ਵਿਸਕਾਰਨਤੇਜੁਆਗਿਆਕੰਗਨੀ
 ਕਰਸਕਤੇ। ਤਾਤੇਪਹੀਵਿਸਦੈਤਰਨੀਪੈ। ਨੋਤਿਸਕਾਤਿਆ
 ਗੁਕਰੈਤਿਸਕੈਦੈਤਰਨੀਸੈਕਿਆਪੈਜਨੁਪੈ। ਇਸਦੀਕਰੰ
 ਨੀਮੁਪੁਰੀਕੇਮਾਰਗਮੈਕੰਟੇਪੈ। ਖਰੇਕੀਧਾਰਪਰਲੀਪਾਈ
 ਪੈ। ਨੋਕਉਮਸੁਅਰੰਨੁ। ਦੰਨਕਰਤਾਉਸਮਾਗੁ। ਸੁਖੇ
 ਨੁਕਾਤਪੈ। ਚਰਮਫੁਕਰਾਮੁਪੈਸਕਤਨੀ। ਨੋਮਸੁਅਰ
 ਨੁਤੀਦਾਨਕਰੈ। ਤਾਤੇਨੋਦੁਖਕੰਕਰਉਪੈ। ਇਗਤਉਹਮੈ
 ਗੀਰੋਇਗਾ। ਇਸਦੀਕਰੰਉਸਮਾਗੁ। ਭਿਖੈਨੋਦੁਖਪੈਪੁ
 ਨੀਕਉਸੈਕੰਨਕਉਨੀ। ਚਰਮਫੁਕਰਾਮੇਮੁਰਖਪੰਚ
 ਤਤਨੋਸਰੀਰੋ। ਸੈਈਗਰਾਮੰਅਰਜਲੁਗਾ। ਨੋਸੈਨੀ
 ਮਸੁਖਮੁਰੁਪੈ। ਤੈਸੇਰਮਭੀਸੁਖਮੁਰੁਪੈ। ਰਿਗਾਰਮ
 ਕਉਕੈਸੈਦੁਖਲਾਗੈਗਾ। ਇਸਦੀਕਰਾਨੋਕਉਮਹੀਨੇ
 ਕੇਮਹੀਨੇਕਲਸੁਜਲੁਕਦਾਨਕਰਤਾਉਸਮਾਗੁ। ਭਿ
 ਖੈਜਲਪਾਦਤਪੈ। ਚਰਮਫੁਕਰਾਮਫਜੰਮੁਕਉਪਿਆ
 ਸੁਲਾਗੇਗੀ। ਜਾਤੇਦਹੁਜਲੁਪਾਂਤਕਰੇਗਾਤਾਤੇਰਮੁ
 ਭੀਜਲਪਾਂਤਕਰੈਗੈ। ਇਸਦੀਕਰਾਮਕੈਜਲਪਾਂਤੁ
 ਕਰਨੇਨਦੇਦੈਗੈ। ਚਰਮਫੁਕਰਾਮੇਮੁਰਖਨੰਮੁਕਉਗੀ

੭੭

ਭੁ
ਕ
ਉ
ਪੈ

੬

੫੫

ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਜੋ ਉਤਪਤਿ ਜਗਤ ਕੀ ਈਸਰ ਤੇ ਲੋਅਰਾ ॥ ੮੭ ॥
 ਵਕੀ ਉਸੀ ਤੇ ਹੋਇ ਸਕੀ ਕਿ ਅਸਕਤਿ ਹੈ ਜੋ ਬੇਬਰਜਤ
 ਹੋਇ। ਕਿਸੀ ਸਾਸਕ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਲਿਖਾ ਜੋ ਨਲੁ ਜੰਮਕਾ ਹੈ। ਅ
 ਰਜੇ ਨਲੁ ਪਾਤਕਰਨੇ ਨਦੇ ਦੇ ਗੋਤ ਉਗੀ ਪਸੰਦੀ। ਕਾਪੇ ਤੇ
 ਜੁਸਰੀ ਰੁਪੰਤ ਤਤੁ ਹੋ। ਜਥਾ ਜਲੁ ਨਾ ਸੁਰਖਾ ਤਉ ਅਉਰ
 ਤਤੁ ਕੀ ਨਹੀਂ ਰਸਕਤਾ। ਤਾਤੇ ਇਸਕਾਰਨੁ ਤੇ ਕੀਜੈ ਅਤੇ
 ਵੁਟੋ। ਅਰਉ ਸਕੇ ਪਸਉ ਤਤੇ ਕੀ ਵੁਟੇ ਗੋ। ਇਸਰੀ
 ਕਹਾਨੁ ਤੁਸਕੈ ਪਰਮੁ ਗਾਇ ਪਤਿ ਲੇਜਾ ਵੇ ਗੋ। ਅਰਵੁ ਪਾ
 ਪੁਪ੍ਰਿਤ ਪੁਦੇ ਗਾ। ਤਥਾ ਕਿ ਅਕਰੇ ਗਾ। ਥਾਮੁ ਥੁਰਾ
 ਅਰਿਅਸੁ ਜਾਗਤ ਕਾਹੇ ਤਾਪੈ। ਵਹੀ ਸੁਪਨੇ ਬਿਖੇ ਪੈਤ
 ਪੈ। ਤੇ ਤੇਜੁ ਜੀਵੁ ਤੇ ਹੀ ਯਾਹਿ ਪਾਪ ਪ੍ਰਿਥੁ ਬੀਚਾਰਾ ਹੈ। ਨਿਸ
 ਰੇ ਕਰਮਿ ਅਤੁਲੇ ਕਾ ਬਿਖੇ ਪਾਹੀ ਸੰਕਲਪੁ ਤੁਸਕਉ ਪਰਾ
 ਟੇ ਹੋ ਗਾ। ਕਾਪੇ ਤੇ ਜੁਕਰਮੁ ਸੁਕਰਮੁ ਸੁਕਰਮੁ ਨ ਤੇ ਨਿਸਚੇ ਕ
 ਰਕਰ ਤਾਪੈ। ਅਰਫਲੁ ਉਸਕਾ ਬੀਚਾਰ ਤਾਪੈ। ਜੁਏ ਹੁਕ
 ਰਮੁ ਮੈਂ ਨੇਕੀ ਆਪੈ। ਇਸਕਾ ਪਾਹਿ ਫਲੁ ਪਦੇ ਗਾ। ਆਪੁ
 ਤੀਕਰਮੁ ਕੀ ਆਅਰੁ ਆਪਹੀ ਫਲੁ ਰਾਹੇ ਤਾਤੇ ਇਸਕੀ ਪ੍ਰ
 ਪਤਿ ਕਉ ਨਹੀਂ। ਅਯੋ ਸੇ ਹੀ ਤੇ ਨੇ ਬੀਚਾਰਾ ਹੈ। ਜੋ ਮੈ ਪਾ
 ਪੀਪ੍ਰਿ ਨੀਤੀ। ਤਾਤੇ ਪਾਹੀ ਚਾਰਨਾ ਤੁਸਕੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਗਾ।
 ਅਰਮੁ ਲਾਮਪਨੇ ਕਉ ਬੀਚਾਰੇ ਤਉ ਨਪਾਪੁ ਹੈਂ ਨਪ੍ਰਿਤੈ।

ਧਰਮੁ ਗਾਂਏ ਨਜੰਮੁ ਕਰ ਸਰਬੁ ਰਹਾ ਤੇਰਾ ॥ ਇਸ ਤੀਕਾ
 ਮੈ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨ ਕੀ ਕਿਆ ਬੀ ਨਹੀ ॥ ਚਿਤ੍ਰਾ ਪਤ੍ਰ ਨੁ ਲਿਖਾਰੀ
 ਰਮੈ ਕੇਰੀ ਲਿਖ ਤੇਰੀ ॥ ਚੁਰਮੁ ਫੁਕਾ ਸਤੁ ਕਹਾ ॥ ਚਿਤ੍ਰਾ ਪਤ੍ਰ
 ਕੀ ਤੇਰੇ ਕੇਰੇ ਕਰ ਦੇ ਧਾਰੀ ॥ ਚੇਖਾ ਰਖ ਸਰਬੁ ਕਰ ਤੇਰਾ ॥ ਜੋ
 ਤੇਰੇ ਮਨ ਬਿਖੇ ਬੀ ਨਹੀ ॥ ਵਹੀ ਪ੍ਰਗਟੁ ਹੋ ਆਇ ॥ ਖਰੀ
 ਹੋ ਕਰ ਨੁ ਆਪ ਸੈ ਅਉਰ ਕੀ ਦੇਖੇ ॥ ਕਾਰਨੁ ਪਾਪੁ ਅਗੁਨਿ
 ਕਾ ਅਰਧੁ ਸੁ ਉਤਰ ਕਾ ਆਇ ॥ ਨਹੀ ਤਉ ਨ ਪਾਪੁ ਨ ਪੁੰਨ
 ਯੋ ॥ ਕਪਸੁ ਤੈ ਨਉ ਤਰੇ ॥ ਇਸ ਤੀਕਾ ॥ ਕਾਰ ਕੀ ਸੇਤੀ
 ਆਗੁ ਕਰਉ ॥ ਚੁਰਮੁ ਫੁਕਾ ਰਹਾ ਤਿਜੇ ਕੁ ਕਹਾ ॥ ਨੁਹੰ ਕਾ
 ਰਤੇ ਫੁਟੈ ॥ ਅਰਜੇ ਪੁਟੈ ॥ ਰਹਾ ਤੇਰੇ ਕੁ ਕਿਆ ॥ ਕਾਨੁ
 ਏਕੁ ਅਦੁਤੀ ਨ ਗਾਂਏ ॥ ਦੁਸਰਾ ਕੇਈ ਨਹੀ ਨਹੀ ॥
 ॥ ਆਪਿ ਕਉ ਤਿਆਗੁ ਕਰ ਗਾਂਧਿ ॥ ਦਸੀ ਮਿਲੁ ਜਾਹੀ ॥ ਕਾ
 ਲ ਕੀ ਗਾਂਧਿ ॥ ਦਸੀ ਕਿਆ ਪੈ ਨਹੀ ॥ ਜੋ ਚਾਹੈ ਕਾਲ ਤੇਰੇ
 ਤੈ ॥ ਤੈ ਅਰੰ ਕਾਰ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰਾ ॥ ਨਿਸਾਰੇ ਸਹੀ ॥ ਚਿ
 ਥੇ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਏਕੁ ਰਿਖੀ ਕੇਸੁ ॥ ਅਰਤੁ ਕਹਾਂ ॥ ਅ
 ਰਮੈ ਕਹਾਂ ॥ ਅਰਸੈ ਸਾਰ ਕਹਾਂ ॥ ਅਰ ਕਾਲੁ ਕਹਾਂ ॥
 ਤਾ ਤੇਰੇ ਨਰ ਰਿਖੀ ਕੇਸੁ ਕਾ ਕਹਾ ॥ ਇਸ ਤੀਕਾ ॥ ਤੈ ਕੇ ਆ
 ਪੁ ਕਹਾ ॥ ਏਕੁ ਰਿਖੀ ਕੇਸੁ ॥ ਹੀ ॥ ਤਉ ਰਜਨੁ ਕਉ ਰੁਕਾ ॥
 ਚੁਰਮੁ ਫੁਕਾ ਰਹਾ ॥ ਇਸ ਕਾਰ ਫੁਕਾ ॥ ਪੈ ਨਹੀ ਕੇਸੁ ॥

੬੬

੫੬

ਕਉ ਰਕਤੁ ਪੈਸੇ ਜੁ ਮੈ ਕੈ ਅਖੁ ॥ ਕਾ ਕੁ ॥ १ ॥ १ ॥ १ ॥ १ ॥ १ ॥
 ਸੁਕਾ ਕਰੈ ਜੋ ਬਹੁ ਰਿਖੀ ਕੇ ਸੁਹੇ ॥ ਆਇਸੀ ਕੀ ਕਰਾ ਕਰਾਵਾਂ
 ਨਹੈ ਤਉ ਰੈ ਕਾਲ ਕਾ ਕੇ ਸਕੈ ॥ ਆਹਮ ਏਕਾ ਜੋ ਕਰਾਵਾਂ
 ਹੈ ਤਉ ਕਾਲ ਕਰੈ ॥ ਜਾਤੇ ਰੈ ॥ ਆਹਮ ਜੀ ਨਿਸਾ ਕਰਾ ਕੇ ਕਰਾ
 ਵਾਂ ਨਹੈ ॥ ਅਰਮੈ ਕਰਾਵਾਂ ਨਹੈ ॥ ਜਾਂਤੇ ਕੁ ਕਉ ਕਉ ਏ ॥ ਆਇਸੀ
 ਕਰਾ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਮੈ ਰਿਖੀ ਕੇ ਸੁਹੇ ॥ ਜਬ ਕੁਲੀ ਪਕਾਰੁ ਸਮ
 ਸੁਹੈ ਮੈ ਨਹੀ ॥ ਆਹਮ ਏਕਾ ਕੁ ਰਿਖੀ ਕੇ ਸੁਹੈ ਤਉ ਮੈ ਰੈ
 ਕੁ ਕਾ ਕੈ ਕਰੈ ॥ ਆਇਸੀ ਕੀ ਕਰਾ ਕੁ ਸਦਾ ਰੈ ਕੁ ਕਰਾ ਕੈ ॥ ਅਰੁ
 ਉਨ ਸੈ ਰੈ ਕੁ ਲੇ ਤਾ ॥ ਅਰਤੇ ਰੈ ਅਨੰਦ ਤੇ ਅਨੰਦ ਬਿਖੈ ॥
 ਬਹੁ ਰੈ ਕੁ ਤੇ ਕਿਆ ਪੈ ਜਨੁ ਰਾਖ ਤਾ ॥ ਆਹਮ ਏਕਾ
 ਕੁ ਮੈ ਰੈ ਆਇਸੀ ਨਹੀ ਅਤੀਤ ਰੈ ॥ ਆਇਸੀ ਕੀ ਕਰਾ ਕੁ
 ਕੈ ਆਗੇ ਤੇ ਰੈ ਸਾਕੁ ਕਾ ਮਿਲਾ ਪੁਕਾਰੈ ਅਬੁ ਅਤੀਤ ਰੈ
 ਤਾ ॥ ਕਾ ਰੇ ਤੇ ਕਰਾ ਕਰਾ ਆਇਸੀ ਮੁਈ ॥ ਅਸਦਾ ਆਇਸੀ
 ਕੀ ਰੀ ਕਰਾ ਕੁ ॥ ਆਹਮ ਤੇ ਆਪੁ ਤੇ ਆਪੁ ਅਤੀਤ ਰੈ ॥
 ਬਹੁ ਰੈ ਕਿਆ ਰੈ ॥ ਕੁ ਮੈ ਸਾ ਅਤੀਤ ਰੈ ਕਾ ਮੈ ਰੈ
 ਹੁ ਆਹਮ ਤੇ ਆਹਮ ਦੈ ਨਹੀ ॥ ਆਹਮ ਏਕਾ ਰੈ ਕੁ ਮੈ ਰੈ
 ਮੈ ਰੈ ਕੁ ਪਕਾਰਾ ਆਇਸੀ ਕੀ ਕਰਾ ॥ ਰੈ ਕੁ ਪਤੇ ਰੈ ਕੁ ਰੈ ॥
 ਪਰਾਸ ਰੈ ਕੈ ਕੈ ਕਰਾ ਕੇ ਰੈ ਆਹਮ ਏਕਾ ਆਇਸੀ
 ਕਿੰਚਤ ਕਾਲ ਮੈ ਅਪ ਰੈ ਸਕੁ ਮੈ ਲੀਨੁ ਰੈ ॥ ਅਰੁ ਕੁ ਕਰ

ਤਹੈ ਮੇਰਾ ਕੁਪਕਿਆ ਹੋ ॥ ਤਤੇ ਕੁਪਤੇ ਰਾਖੀ ਹੈਂ ਨੁਕੁੰਦੀ ॥
 ਪਰਮੁਰੰ ਸੇਕਾ ਪੰਕ ਪਰਮੁਰੰ ਸੇਕਾ ਪਤੁਤੈ ਤਹੈ ॥ ਅਰਕੇ
 ਤੁਰਾ ਬਿਖੈ ਬੀਧੁ ਹੈਂ ਸੇ ਮੇਰੇ ਵਚਨ ਤੇ ਅਚਰਕੁ ਮਨੁ ਹੈਂ
 ਹੋ ॥ **ਕਲਾ ਰਾਜੇ ਮਨੁ ਪਾਤੁਕੀ ॥** ਪਰਸਰੁ ਕਹਾਰੇ ਮੈਂ ਪੁਰ
 ਬੁਢਾ ਲਾਬਿਖੈ ਮਨੁ ਪਤਾ ਨਾ ਮੁਰਾਜਾ ॥ ਅਰਪੁਰਾਤਿ
 ਬਿਖੈ ਸਿਰਜਾ ਪਰਜਾ ਕੁਰਗਈ ਕੋ ਕਹਾ ਕੋ ਕਿਛੁ ਰੋਜ
 ਨ ਲਿਆਉ ॥ ਗੰਢੀ ਕਹਾ ਗਤਿ ਦਿਨੁ ਸੇਵੇ ਅਰੁ ਖਾਢੇ
 ਬਿਖੈ ਗਾਪਰਮਾਰ ਬੁਢੁ ਗਾਧੁ ਨ ਆਇਆ ॥ ਰਾਜਾ
 ਘਾਹਿ ਬਚਨੁ ਸੁਣ ਕਰ ਕਹਾਵਹੁ ਕਉਨੁ ਕਰਮੁ ਹੈਂ ਜਤੇ
 ਪਰਾਰਥੁ ਗਾਧੁ ਆਵੈ ॥ ਗਈ ਕਹਾ ਸੀ ਗੁਸੀਤੁ ਕਾਨੇ
 ਰਾਹਨਾਤੇ ਮੁਕਤ ਹੈਂ ਕਰੈ ਗਉ ਪਰਮਾਰਥੁ ਕੀ ਸੁਧਾ
 ਵੈ ॥ ਰਾਜਾ ਉਸੀ ਸਿਰਜਾ ਪਰਾਬਿਸਾ ਬਿਸੁ ਕਹਾਏ ਲਾਗਾ
 ॥ ਅਰਗਈ ਕਉ ਕਹਾਨੁ ਬਿਸੁ ਦਿਸ ਸਮੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰ
 ਆਵੈ ਤਉ ਕਿਆ ਬੇਟੁ ਰਖੀਏ ॥ ਗਈ ਕਹਾ ਤੰਨ ਮੰਨੁ
 ਰਸਨਾ ਅਰਪਨੁ ਕੀਜੈ ॥ ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਸਰੀਰੁ ਰਾਜ ਅਰਮਕ
 ਅਰੁ ਤੁਰਾ ॥ ਅਰਮਸਤੁ ਅਰਸਨ ਕੀ ਟੁਕਨਾ ਮਾਧੁ
 ਕਾ ਕੁਕ ਸੇਰਾ ਕਾ ॥ ਅਹਮਨ ਰੁਪ ਸੀ ਕਲਾ ਪਦਿਕ

ਲਖੁ ਕਾਹੈ। ਤਤੇ ਕਿਆ ਵਸਤੁ ਹੈ ਜੇ ਭੇਟ ਕਰੀਐ। ਗੰਢੀ
 ਕਹਾ ਲਾਅਰੇ ਤੀ ਭੇਟ ਕਰੀਐ। ਗਾਨੇ ਕਹਾ ਤੇਰੀ ਮੇਰੀ
 ਦਿਲ ਬਿਖੇ ਆਣ ਕੇ ਤੀ ਹੈਂ ਨਤੀ ਨਉ ਪਾਥਰ ਕੇ ਦੁਕਰੇ ਤੇ।
 ਹਾਈ ਕਹਾ ਛੀਲਾ ਕਿਉਂ ਕਰਤ ਹੈ ਵਸ ਸੰਸਾਰ ਦਰਖਤ ਪ
 ਸਿਆ ਕਰਤ ਹੈਂ ਅਰਬਿ ਸ਼ਕਾਰੁ ਪਨਹੀ ਪਾਵ ਤੇ। ਤੁਸ
 ਕੈ ਤਤ ਕਾਲੁ ਕੈ ਸੇਖ ਪਤੁ ਤੇ ਹੈ। ਗਾਨੇ ਕਹਾ ਤੇ ਸਤ ਕਹ
 ਤੀ ਹੈਂ ਪਰਸੰਤ ਕਹਿ ਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਸਸਮੇ ਦਿਸਨੇ ਚਾਹਨਾ ਕਾ
 ਤਿਆ ਗੁਰੀ ਆਉ ਸੀ ਸਮੇ ਬਿਸੁ ਕੀ ਮਿਲਾ ਕਾਹੈ। ਅਰ
 ਭਗਵਾਂਤ ਕੀ ਅਰਜ ਕਰੀ ਗੀ ਤਮੈ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਸ
 ਲੋਕੁ। ਸਰਬ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤਨੁ ਮਾਮੇ ਕੈ ਸਰਨ ਆਇ ਜੇ
 ਤੁਆ ਅਰੰਭੈ ਸਰਬ ਪਾਧੇ ਭੈਉ ਮੇਧ ਪ੍ਰਾਪਿਆ ਮਾਮਾ
 ਸੁਨੇ। ਗਾਨੇ ਪਾਹਿ ਵਚਨੁ ਕਹਾ ਅਰੁ ਪ੍ਰੇਮੁ ਦਿਸ ਕੇ ਮਨ ਬਿ
 ਖੇਉ ਪਨਾ। ਅਰੁ ਦੁਨੁ ਲਾਗਾ ਕਰਨੇ ਅਰੁ ਪ੍ਰੇਮੁ ਕਰ
 ਧਿ ਸੁਪਰ ਅਮਾ ਜਬ ਬਹੁ ਨ ਸੁਪਸੈ ਆਪਾ ਅਰਨੇ ਤੁ
 ਖੇਲੇ ਤਬ ਜਿ ਪਹੁ ਕਿ ਪਹੁ ਬਿਸੁ ਹੀ ਦੇਖ ਦਲਾਗਾ ਪ
 ਰਾ ਸਰ ਕਹਾ ਹੈ ਮੈਂ ਕੋ ਬਿਸੁ ਗਾਨਾ ਕੀ ਸਿਹਨ ਮੈਂ ਸੋਇ
 ਆਪੁ ਆਨ ਬਾਉ ਸਕੈ ਨਿਸਚੈ ਅਰੁ ਪ੍ਰੇਮੁ ਮੈਂ ਉਸੀ

ਨਾਸੀਕਲਪਾਥਿਸ੍ਰੁਕਪਰੋਕਤਉਸਕੋਦਰਸਨਦੇਤਰੰਅਸ
 ਰਾਜੇਕਹਾਹੋਬਿਸ੍ਰਦੇਉਅਉਮੇਰੇਗਲਿਲਾਗੁਜਸਰੀ
 ਰਮੇਗਮਲੀਨਤੇਰੇਦੂਪਦੇਤੇਸੁਪਹੋਇਅਰਪਾਂਧੁਪੁ
 ਨਤੇਪਾਵਿਤ੍ਰਹੋਇਅਰਜੇਕਹੋਕੇਮੈਨੇਕਵੀਉਕਾਪਤਕੀ
 ਆਪੇਤਉਤੇਰੀਅਗਨਿਆਮੈਗਜੁਕੀਆਹੋਅਰ
 ਨੇਅਵਿਦਿਆਕਹੁਜਾਣਾਹੋਜੁਮੈਗਜਾਹੀਤਉਰੀਮੈ
 ਕਹਾਥਾਤੁੰਹੀਪੈਅਥਿਸ੍ਰਪਤਦੁਆਇਠਾਢਾਕਾਇਆ
 ਾਗਜਾਦਰਸਨਦੇਖੇਤੇਹੀਬਿਸ੍ਰਪੁਰਆਅਰਸਨ
 ਥਿਖੇਬਲਨਹੀਜੁਕਿਦੂਕਹੋਬਹੁਨੁਪੇਮੁਅਰਪ
 ਸੀਤਾਪੀਕਹਤਾਥਾਜੇਮੈਬਿਸ੍ਰਹੀਰੇਮੈਤ੍ਰੇਵਹਾ
 ਪਾਮੈਨਥਾਤਾਗਥਿਸ੍ਰਕਹਾਜੁਤੇਰੀਚਹੁਨਹੋਸੁਮਾਂਗੁ
 ਰਾਜੇਕਹਾਜੇਚਹਤਾਥਾਸੇਪਾਪਾਜੇਤੁਸ੍ਰਕੋਦੇਖਾਨੁਸ੍ਰ
 ਕੋਦੋਤ੍ਰਿਕਰਿਅਉਗਰਿਅਮਾਗੀਜੇਸਰਬੁਤੁੰਹੀਪੈ
 ਥਿਸ੍ਰਕਹਾਤ੍ਰਕਹਤਾਥਾਜੁਥਿਸ੍ਰਜਬੁਆਵੈਤਉਰੇਟੁਕਿ
 ਆਵੈਦੋਅਬਰੇਟਮੇਰੀਲਿਅਉਪਗਪੀਪੀਓਕ
 ਰਚਾਹਤਾਹੋਜੁਮੁਸ੍ਰਕੋਦੇਦੋਰਾਜੇਕਹਾਜਬਲਹੁਪੈ
 ਕਾਰਹੋਚਰਨੁਕਮਲੁਤੇਰੇਮੇਰੇਮਨਬਿਖੇਹੀਜਬਰੀਕ
 ਰਗਾਇਆਤਬਚਰਨੁਕਮਲੁਤੇਰੇਕਹਾਗਾਇਆਤਾ

ਤੇਰੇ ਕਾਹੁ ਲੇਹੁ ਅਰਥਾਪਤੀ ਕਾਹਿ ਕਾਹੇ ਤੇਰੇ ਤਬ ਬਾਜਬ
 ਤੇਰੇ ਬਾਜਬ ਕਾਹਿ ਕਾਹੁ ਨਾ ਸੁਰੁ ਆਗੇ ਤੁਰੁ ਗਾਹੇ ਗਾਨ
 ਅਹਿ ਵਚਨੁ ਕਰੁ ਸਰੁ ਪਾਇ ਖੇਲੀ ਨਹੁ ਆਗਾ ਅਰਥਿ ਸੁ
 ਅੰਤਰਿ ਆਗੇ ਨਹੁ ਆਗਾ ਪਰਾਸਰੁ ਕਰੁ ਜੇ ਮੈ ਤੇਰਾ ਕਾਹੁ
 ਕਾਲੀ ਆਪਣੇ ਪਦੁ ਕਰੁ ਸਰੁ ਪਾਇ ਖੇਲੀ ਨਹੁ ਆਗਾ
 ਅਰਮੈ ਤੇਰੇ ਸੁਰੁ ਏਤੀ ਅਹਿ ਪੁਛਿ ਪਦੇ ਸੁਰੁ ਆਪਹੁ
 ਸੁਰੁ ਕਰੁ ਪਦੇ ਸਰੁ ਆਗਾ ਮੈ ਤੇਰਾ ਜੇ ਪਰਾਸਰੁ ਪਰ
 ਨੇ ਸਰੁ ਤੇਰੇ ਕਾਹੇ ਮੈ ਅਰਥਿ ਸਚਾ ਪਗਟੀ ਆਗੇ ਕਾ
 ਲਾਹੈ ਜੁ ਮੈ ਤੇਰੇ ਆਤਮਾ ਬਿਨਾ ਅਹਿ ਰਖੈ ਨਹੀ ਪਰਮ
 ਪਥਾਤ ਮੁਸਕੈ ਪਗਟੁ ਕਰੁ ਜੁ ਧਰਮਾ ਤੇ ਆਰਲੇ ਦੀ
 ਟੀ ਪਰਜੇ ਤਕਾਲ ਕੀ ਦਾ ਮੈ ਧੀਧਰੈ ਮਾਤੇ ਕੈ ਸੇ ਦੁਟੀਏ
 ੧) **ਭਿਤਰੁ ਪੁਸ਼ਕਰੁ ਰਸਮੁ ਆਗਾ** ਪਰਾਸਰੁ ਕਰੁ ਆਹਿ ਪੁਸ਼ਕਰੁ
 ਤੇਰੇ ਮੁਸਕੈ ਆਗੇ ਏਕੁ ਸਮੇ ਰੁਕਲੁ ਗੀਖ ਮੁਸਕੈ
 ਆਗਾ ਜਾਤੇ ਨਹੁ ਪੁਰੀ ਨਜਾਵੈ ਸੇ ਕਹਾ ਗੀਖ ਮੁਕਰਾਹੇ
 ਰੁਕਲੁ ਆਗੇ ਕੁਲੁ ਕੁਨਾ ਅਰਖੀ ਸੁਰੁ ਮੇਰੇ ਰਿਹਾਇ ਸੇ
 ਆਪਾ ਆਪਾ ਪੁਰੀ ਪੁਸ਼ਕਰੁ ਮੈ ਉਸਤੇ ਪਦੁ ਆਗਾ ਜੁ ਉਸਨੇ
 ਕਹਾ ਆਗੇ ਤੁਸੁ ਪੈ ਪਗਟ ਕਰੇ ਗਾਏ ਨਸਮੇ ਨੇ ਮੁਕੈ ਕ
 ਰਨੇ ਪਰਮੁ ਗਾਇ ਪੈ ਪੁਸ਼ਕਰੀ ਆਗੇ ਤੇਰਾ ਪਾਤੀ ਕੇਮ

ਨਤੇ ਕੈ ਸੇ ਨਾ ਸੁਯੋਇ ਪਰਮੁ ਗਾਇਕ ਹਾਂ ਕੈ ਮੇਰਾ ਅਵੇਦਿਅ
 ਕਾਲੁ ਤਕੁ ਪੈ। ਜਬੁ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਸਮਝੈ ਤਬ ਜਾਣਨੁ ਸ
 ਰਬੁ ਆਤਮਾ ਪੈ। ਤਬ ਕਉ ਮੇਰਾ ਨਹੀ ਹਰਤਾ। ਨਾ ਸੁਕਰ
 ਨਾ ਸਰਬੈ ਕਾ ਗੋਬਿੰਦੁ ਪੈ। ਜੇਉ ਸਕੀ ਸਰਨੁ ਆਵੈ ਤੈ ਮੁਖ
 ਪਾਹਿ ਨਹੀ ਆਵਤਾ। ਪੰਕਾਹੁ ਨਾ ਮੁਕੁ ਪੁਕਾਰਨੁ ਕੇ ਸਰਪੁਕੀ
 ਨਿਆਂ ਈ ਪੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਇਸ ਤੇ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਠਾਈ ਦੁਹੁ ਮੁਕਤੁ ਪੈ।
 ਅਰਥੈ ਸ੍ਰੋਵਹੁ ਤੈ ਜੋ ਬਿਸੁ ਕੈ ਜਾਣੈ ਨਾਇਕੇ ਇਸਨੁ ਆਰੁ
 ਨਾ ਗਾਰੁ ਪਾਉ ਸਕੈ ਕਰੇ ਪੈ। ਬਿਸੁ ਕਾ ਜਾਣਨਾ ਕਿਆ ਪੈ। ਜ
 ਮੈ ਆਪ ਸੇ ਆਪੁ ਬਿਸੁ ਪੈ। ਜੇ ਸੇ ਸੁਰਨੁ ਤੇ ਕਈ ਪਕਾਰ ਕੇ
 ਕੁਖ ਦੁਪਗਾਟੁ ਹੋਤੇ ਪੈ। ਬੀ ਕਾਰ ਕੇ ਨੇਰੁ ਹੁਤੇ ਦੇਖੀ ਤੈ
 ਤਉ ਸੁਰਨੁ ਹੀ ਪੈ। ਤੈ ਸੇ ਹੀ ਦੇਵਤਾ ਅਰਾਮੁ ਅਰਾਮੁ
 ਸੁਤੇ ਆਦਿ ਲੇਕਰੁ ਦੇਖ ਬਾਲੁ ਮੁਕੰਦੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ਪੈ। ਤਾ ਤੇ
 ਕੰਕਰੁ ਤੈ ਨੇ ਜਪੁ ਦੁਆ ਜਾਨੈ ਗਾਰੁ ਮਨ ਤੇ ਕੈ ਸੇ ਨਾਇ ਸੇ
 ਜਿ ਨਹੁ ਦ੍ਰਿਸਟੁ ਦ੍ਰਿਸਤੈ ਉਠਾਇ ਕਰੁ ਨਿਜ ਪਰਮੁ ਆਪਨੈ ਸੇ
 ਨਹੀ ਛਿਰਤਾ। ਅਰਹ ਸਤੀ ਅਰਚੀ ਟੀ ਬਿਖੇ ਦੇ ਕਾਤਮਾ
 ਦੇਖਾ ਪੈ। ਸੇ ਮੇਰੇ ਭੈ ਤੈ ਨਿਰਭੈ ਪੈ। ਅਰ ਅਭੇਦੁ ਕਰਾਤਿਉ
 ਨੀ ਕੈ ਪੈ ਅਰ ਅਭੇਦੁ ਕਰਾਤਿਉ। ਪੈ ਜੁ ਬਿਸੁ ਬਿਨਾ ਅ
 ਉਰ ਕੈ ਨ ਜਾਨੈ। ਅਰ ਆਰਸੀ ਮਨ ਕੀ ਕੈ ਦੁਮੈ ਤ ਕੀ ਸੇ
 ਸਪਕਰੁ ਕਰਾਇ ਸੁਟਕ ਕੀ ਨਿਆਈ ਆਵਰਣੁ ਅਰੁ ਪਦੁ

ਲੁਕੀ ਛਾਸੀ ਤੇ ਕਿਆ ਦੁਖ ਹੈ॥ ਇਸ ਤੇ ਜਾਣ ਹੈ ਮੈਂ ਨੇ ਜਾ
 ਰਿਧੁ ਮਤੇ ਹੀ ਰਹਮੁ ਆਰੁ ਹੈ॥ ਇਸ ਕਾਉ ਤੁਹ ਨ ਕਹੈ ਤਉ
 ਮੁਸਕੈ ਤੁਹ ਅਰਛਾ ਸੀ ਸੈ ਪੈ ਜਨੁ ਨਹੀ॥ ਧਰਮੁ ਗਾਇ
 ਕਹਾਂ ਜੀਵ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨ ਸੇਈ ਧਰੁ॥ ਕੰਮ ਕੰ ਕਰ ਕਹਾ ਜਾਨੈ
 ਮੈਂ ਨੇ ਜੁ ਘਰਿ ਜੀਵੇ॥ ਪਰ ਜਾਨੈ ਇਸ ਕਾਰੁ ਪੁਕਿਆ ਹੈ॥
 ਕਿਸੁ ਜੁ ਪੈ ਅਥਵਾ ਸੇ ਤਹੀ॥ ਧਰਮੁ ਗਾਇ ਕਹਾਈ ਸੁਰਕੇ
 ਕਰ ਕੁ ਕੈ ਕਉ ਨ ਕਹੇ ਜੁ ਕਿਆ ਹੈ ਕੀਆ ਜਾਨੈ ਮੁਕੰ ਕਰੁ
 ਤਾ ਜੋ ਉਸ ਕੇ ਕਰ ਕੁ ਕੈ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਤਉ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨ ਕੀ ਕੀ
 ਉਕਰੁ ਘੀ ਚਾਰ ਤਹੀ॥ ਧਰਮੁ ਗਾਇ ਕਹਾ ਜੁ ਪਾਹਿ ਛਾਤ ਪੁ
 ਗਟੁ ਕਰੈ ਤਉ ਪਾਸ ਰਹੁ ਪੁੰਨ ਮੇਰੀ ਆਗਿਆ ਕਾਨਾ
 ਮੁਹੀ ਵਿਆਤ ਤੇ ਕੁੰ ਸਨੀ ਹੀ॥ ਕਦੁ ਮੁਕੁ ਬਹਾ ਜੰ ਮੁਕੰ ਕਰ
 ਕਹਾ ਪਿਰੁ ਮੁਸਕਿ ਪਾਹਿ ਮਰੇ ਰੈ ਤੈ ਅਰਛਾ ਸੀ ਪਰੁ॥
 ਜੇ ਜਾਨੈ ਨਹੀ ਅਰਕਉ ਨਹੀ॥ ਅਰੁ ਆਪ ਸਕੈ ਕੰ ਕਰੁ ਆ
 ਨੈ॥ ਧਰਮੁ ਗਾਇ ਕਹਾ ਰੇ ਮੁਰਖੁ ਤੁਸਕੈ ਇਨ ਕਾਂ ਮੈ ਸਾ
 ਧੁ ਕਿਆ ਪੈ ਜਨੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਸਕਾਂ ਮੁਕੀ ਤੁਸਕੈ ਆਗੇ
 ਆਪੈ ਸਕੈ॥ ਅਰਸ ਦਾ ਭਜਨੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਕਹਾ ਜੀ ਪਦ
 ਸੀ ਸਾਰ ਕੇ ਦੁਖ ਦੁਤੇ ਬਲੇ॥ ਅਰਛਾ ਜਨੁ ਤੇ ਗਪੁ ਰਹੈ
 ਇਹਾ॥ ਮਲੀ ਨਤਾਹਿ ਮੈਂ ਜਾਨੈ ਤੇ ਰੇ ਰਹ ਪਨੁ ਕੈ ਲਾਗੀ

ਤੇ ਨਾ ਸੁੱਚੇ ਹੀ ਮੂਲ ਤੇ ਗਾਅ ਪੁ ਤੇ ਆਪੁ ਪੁ ਗਾਇ ਹੋਇ ਕਾ
 ॥ ਕੰਕਰੁ ਕਰਾ ਕੁਨੁ ਗੋਬੰਦ ਕਾ ਕਰੋ ਅਰਾਪ ਤੇ ਨਿਰਾਸ ਤੇ
 ਤਉ ਕਿਆ ਹੈ ॥ ਪਰ ਮੁਗਾਇ ਕਰਾ ਅਬ ਤਰੁ ਮੈ ਸੇ ਨਹੀ ਕੁਆ
 ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਆਪ ਕੇ ਜਾਣੈ ॥ ਅਰਪੀ ਦੈ ਕੁਨੁ ਕਰਾ ਕੰਕਰੁ ਕ
 ਰਾ ਆਪ ਕੇ ਜਾਨ ਨਹੀ ਕੁਨੁ ਸੇ ਕਿਆ ਪੈ ਜਨੁ ਹੈ ॥ ਤੇ ਕਉ
 ਮੈ ਕਉਣੀ ॥ ਪਰ ਮੁਗਾਇ ਕਰਾ ਮੁਸੁ ਸੇ ਮਤ ਪ੍ਰਦੁ ਤੇ ਰੋਖ
 ਸੁ ਕਉ ਤਰੁ ਬਾਸਿ ਸੁ ਦੇਵੈ ਗਾ ਕੰਕਰੁ ਕਰਾ ਮੁਸੁ ਕੋ ਬ
 ਸਿ ਸੁ ਸਭੁ ਕਿਆ ਪੈ ਜਨੁ ਹੈ ॥ ਪਰ ਮੁਗਾ ਕਉ ਜਾ ਮੈ ਰੋਖ
 ਸੁ ਕਉ ਤਰੁ ਕਉ ਗਾ ਤਉ ਰਲਾ ਹੈ ॥ ਨਹੀ ਤਉ ਪਾਣਿ ਕਾ ਤੇ
 ਆਗੁ ਕਰੇ ਗਾ ਪਰ ਮੁਗਾਇ ਕਰਾ ਮਨ ਤੇ ਗਉ ਜਲੁ ਨਹੀ
 ॥ ਅਗ ਬਿਨਾ ਮਨੁ ਉ ਜਲੁ ਪ੍ਰਏ ਤਤ ਕਉ ਪਦੇ ਸੁ ਨਿਗਰ
 ਸ ਹੈ ॥ ਤੇ ਬਾਦੁ ਕਾ ਸੁ ਮਾਥਿ ਖੋ ਜਾਇ ਅਰ ਤਪੁ ਕਰਾ ਅ
 ਰ ਸਰਬੁ ਚਾਰ ਨ ਤੇ ਨਿਰਾਸੁ ਹੈ ॥ ਆਪ ਤੇ ਆਪੁ ਨਿਰਾਸ
 ਲਖ ਪਤਿ ਹੋਇ ਗੀ ॥ ਅਰਾਪ ਤੇ ਸੁ ਪਦੇ ਜਾਨੇ ਗਾ
 ਕੰਕਰੁ ਕਰਾ ਰੋਖ ਮਨ ਕਿਆ ਦਸ ਤਉ ॥ ਜੇ ਮੀ ਨ ਨਿਰ
 ਮਲੁ ਹੋਇ ॥ ਪਰ ਮੁਗਾਇ ਕਰਾ ਮਨ ਮਾਣ ਕਉ ॥ ਅਰੁ ਪਤ
 ਕੀ ਨਿਪ ਪਰੁ ਰਾਗੁ ਦੇਖੁ ਸੇ ਮਿਲੁ ਕਰੁ ਮਲੀ ਨੁ ਕੁਆ ॥
 ਅਰਾਪ ਦਾ ਬਿਕਾਰੁ ਮਾਪਿ ਧੰ ਪਦੁ ਆ ਹੈ ॥ ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੁਆ

ਪੁਕ ਉਸਰੀ ਹੁਮਾਨਾਏ ਆਹਿ ਤੇ ਕਾਂ ਮੰਨੇ ਪਨੇ ਘੋਰ
 ਤੇ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਜਬਜਾਨ ਮੈ ਸਰੀਰ ਤੇ। ਜਬਜਾਨ ਮੈ
 ਪਾਣੀ। ਤਬ ਕੁਝ ਆਸੁ ਪਾਣੀ ਕਾ ਸੁਕਾਵੇ। ਜ
 ਬ ਆਪ ਕੇ ਮੰਨ ਨਾ ਤਬ ਹਰ ਖੁਸੇ ਹੁ ਮੈ ਬੰਧ ਕਰਿ
 ਅਧਾਰਿ ਸਰੀਰ ਦੁਨੁ ਆਪ ਕੇ ਸਰੀਰ ਮਾਨਵੇ ਤੇ
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ। ਅਬ ਜਾਮਨ ਕਰਿ ਸੁਪਤ ਕਰੀ। ਤੇ ਸ
 ਕੀ ਬਾਰਤਾ ਸੁਣ। ਕਥਾ ਕਾ ਜੇ ਸਿਖਰੁ ਧੁਜੁ ਕੀ।

॥ ਦੇਵ ਸਮੇਗਾ ਨਾ ਬਾਸੁ ਰਜ ਬੰਸੁ ਤੇ ਸਿਖਰੁ ਧੁਜਨ
 ਮੁਆਪਰ ਨਾ ਕੇ ਪਾਸਵੇ ਅਗਨਿ ਆਇ ਬਿਖੇ ਅਤ ਸੇ
 ਸੁਖਾ ਆਇ ਕਾਦਿ ਨਾ ਸਿਕਾ ਰਕੀ ਗਾਯਾ ਪਰ ਕਦੁ ਨਾ
 ਅਗਨਿ ਰਾਸੁ ਹੋਇ ਫਿਰਾ ਅਪੁ ਮਾਰ ਕੇ ਦੇਵ ਜੰਧੁ
 ਦੇ ਸੁਆਮੀ। ਰਾਹਤ ਬਾਨੇ ਦਾ ਕੇ ਬਾਂਹੁ ਮਾਰੀ ਜੰਧੁ
 ਤਸਾ ਰਾਜਾ ਨੇ ਬਾਂਹ ਮਾਰੇ ਮੈ ਢੀਲੁ ਕਰੀ। ਅਰਧੁ
 ਛਾਕਿਉ ਹਸਤਾਏ। ਜੰਧੁ ਕਰਾਇ ਸਕਾਰਨੁ ਹਸਤਾਏ
 ਤੇਰੇ ਬਾਂਹ ਕਰ ਮੈ ਨਾ ਸੁਏ। ਤੇਰੇ ਕੀਲੇ ਕੀ ਨਾ ਸੁਏ
 ਨਾਇਗੀ। ਰਾਜਾ ਆਹਿ ਦੁਰਸੁ ਦਰਸੁ ਅਰਧੁ ੬੦
 ਮਾਨ ਕੁਆਰਾ ਅਰਧੁ ਤੇਰੇ ਕੀਲੇ ਮੈ ਕੇ ਤੇ ਕੀ ਦੁਆ ੬ ੧੪
 ਗਾਯਾ ਰੁਤਿਲ ਕੀ ਕਾਇਨਾਸਾ ਰੁਯਾ। ਤੇਰੇ

ਆਰੇ ਤੇ ਰੇ ਆਰੇ ਗਾਨੰ ਪੁਕਾਈ ਨਾਹ ਕਰਨੁ ਮੈਂ
 ਤਉ ਤਿਲੀ ਕੀ ਪੈ ਨ ਬ ਮੈਂ ਨਹੀ ਤਉ ਜਗਤ ਕਾ ਪੈਂ
 ਗਾਨਾ ਪਦ ਚਨੁ ਸੁਣਿ ਕਰਾ ਬਿਸਮੈਂ ਰੁਪਾ ਜਾਨਨੁ
 ਸਾਚੁ ਕਹਤਾ ਪੈ ਉਸ ਕੈ ਨ ਮਾਗਾ ਅਗ ਕਿਤ ਕੈ ਆਇ
 ਆਗਾ ਅਰਮੰ ਨ ਕੈ ਚਾਹਤ ਤੇ ਸੁਧ ਕੀ ਆਗਾ ਹੀ ਪਰ
 ਬੁਝੁ ਉਸ ਕੀ ਸਭਾ ਬਿਖੇ ਗਾਗੁ ਕਰਤੇ ਬੋ ਸਿਜੈ ਸੇਸ
 ਵੀ ਵਾਹੁ ਤੇ ਬੇਰੈ ਸੇ ਆਏ। ਗਾਨਾ ਉਨ ਕੈ ਦ੍ਰੁਸਤ ਕਰ
 ਤਕ ਆਜਿ ਜੀਵਨਾ ਸੁਆਸੁ ਆਰੁ ਪੈਂ ਤੇ ਨਿਗਾਰਖ
 ਵਚਨੁ ਮਰਸੁ ਏਵੈ। ਗਾਈ ਕੈ ਬੁਝਾਇ ਆ ਅਰਕ
 ਹਾਂ ਮੁਸਕੈ ਵੈ ਗਾਗੁ ਉਪਜਾ ਪੈ। ਅਤੀ ਤੇਰੇ ਤਾਹੀ ਗਾ
 ਵੀ ਕਹਾਹੇ ਪਰੈ ਇਸ ਤੇ ਕੀ ਆਕੁਲਾਹੈ। ਪਰੁ ਮੇਰਾ
 ਵਚਨੁ ਸੁਣ ਪਾਵੈ ਜੇ ਤੇਰੀ ਉਛਾਹੈ ਇਸੁ ਕਰਨਾ ਨ ਬ
 ਅਤੀ ਤੇਰੇ ਇਗਾ ਰਬਰੰ ਕਾਗ ਬਿਖੈ ਬੀ ਪਹੈ ਇਗਾ।
 ਅਬੁ ਏਤਹੀ ਤੇਰੇ ਮੰਨਾ ਬਿਖੈ ਪੈਂ ਨੋ ਕਿਹਸ ਤੇਰੇ
 ਜਾਹੈ ਜਬਾਇ ਸਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕਰੇ ਗਾ ਰਬ ਅਰ
 ਮਾਨ ਉਪਜੈ ਗਾਨੇ ਗਾਨੁ ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕੀ ਆਪੈ ਮੈਂ
 ਨੇ। ਈਸੁ ਰਮੁ ਸੁਪਰੁ ਕਿਹਾ ਕਰੇ ਗਾਗਾ ਗਾਨੇ ਕਹਾਂ
 ਜੇ ਤੇਰੇ ਕਰਨਾ ਕੈ ਆਗੇ ਪਰ ਤਿ ਆਗੁ ਤੇ ਵੇਰਾ ਸੁਪਰੈ

ਮੰਨ ਰਹਿ ਕਰਨੇ ਤੇ ਸਾਂਤੁ ਤੇ ਇਗਾ ਬਿਨ ਰੂਜ ਨੁ ਗੋਬਿੰਦ
 ਕੇ ਭਉ ਦੁ ਐ ਤਕਾ ਮਨ ਤੇ ਨਿਵਰਤੁ ਨਹੀ ਰਹਾ ਅਰਥੁ
 ਆਗਿ ਆਂਤੀ ਪੈ ਜੁ ਸਰਬੀ ਚਾਰ ਕਰਕਿ ਹਸਤ ਕਾਤਿ
 ਆਗੁ ਕਰੇ ਅਰਥੁ ਨੁਪੰ ਕਾਰ ਕਰੇ। ਕੇ ਮੈ ਨੇ ਕੇ ਦੂਤਿ
 ਆਗਿ ਆਪੈ। ਪਰ ਮੈ ਸਰਕਾਰ ਕੇ ਤੇ ਨਿਗਾਸੁ ਰਾਖੈ
 ॥ ਕੇ ਤੁੰ ਕਰੈ ਸੋਈ ਕਰੈ। ਗਈ ਕਹਾ ਪ੍ਰਸਾਦੇ ਆਪੁ ਕੇ
 ਰਾਜਾ ਬਿਖੇਰੁ ਸਮੁਕਰਾ ਪਾਏ। ਜੁ ਚਾਹੈ ਸੋ ਕਰਾ। ਰਾਜੇ
 ਕਹਾ ਕਿਆ ਕਰੇ ਅਰੁ ਕਾਂਕੀ ਸਰਨੁ ਜਾਵੈ। ਜੁ ਮੁਸਕਿ ਬੇ
 ਦਾਂਤੁ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰੈ। ਗਈ ਕਹਾ ਮੈ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਹੈ ਤੁ
 ਸੁਕੀ। ਪਰ ਕੇ ਮੁਸਕੀ ਇਸਤੀ ਆਨਾ ਪੈ। ਇਸ ਬੀਚਾਰੁ
 ਕੇ ਨਿਵਰਤ ਕਰਾ। ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਬਿਖੈ ਐ ਸੀਅ
 ਗਰੁ ਉਪਜੀ ਪੈ। ਜੁ ਇਸਤੀ ਪੁਰਖੁ ਦ੍ਰਿਸਤੀ ਆਵ
 ਤਾ। ਜੁ ਕੋਈ ਸਤਿ ਕੈ ਨਹੀ ਚਾਹਤਾ ਦੁਹਿ ਸੁਕਿ ਹਵਿ
 ਸਾ ਅਰੁ ਤਕੇ ਕੀ ਉਹ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਇੰਦੁ ਕੀ ਸਗਾ ਬਿ
 ਖੈ ਜੋ ਅਪਸਰਾ ਹਾਏ ਉਨ ਕੀ ਕੀ ਮੁਸਕੀ ਚਾਹਨਾ ਨਹੀ।
 ਤਉ ਤੁਸਕੀ ਕੀ ਆਨਾ ਤਾ ਪੈ। ਇਸਤੀ ਕਹਾਂ ਤੇ ਤੁਕ
 ਉਨਹੈ ਅਰੁ ਤੇਗ ਕਉਨ ਹੈ। ਪ੍ਰਸਾਦੇ ਜਗਤ ਦਿਸੈ ਤੇਰੇ
 ਖੇਲਣੇ ਮੈ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜਨਮੇ ਨਾ ਸੋ ਤਬ ਨਤੁ, ੬੧
 ਚੋਤਾ ਹੈ।

ਨਕਦੂ ਤੇਰਾ ਤੈ ਜਬ ਤੂੰ ਨਹੀ ਤਬ ਕਾਂ ਕੋ ਰੁਪਏ ਕਰ
 ਤਾਪੈ ਅਰਕਾਂ ਕੋ ਤਿਆਗੁ ਕਰੇ ਤੈ ਰਾਜਾ ਪਹਿ ਦੁਚਰੁ
 ਸੁਫਲ ਰਸਕੀ ਕਾਂ ਮੁਖੈ ਮਨਉ ਠਾਇ ਕਰ ਉਠਿ ਕਰ ਭੀਤ
 ਰਗਾਇਆ ਅਰਕਾਂ ਕੋ ਅਪਨਿਉ ਕੋ ਕਰਾਂ ਕੋ ਕਈ ਪ੍ਰ
 ਫੈਤ ਉਕਰੈ ਜਗਨਾ ਕਾਲੁ ਦੁਸੁ ਕਾਇਆ ਪੈ ਜਬ ਕੀਤ
 ਰਗਾਇਆ ਤਬ ਦਸ ਸਰ ਸਾਇ ਸਰੀਰੁ ਮਣੁ ਅਰਬ
 ਸਰ ਪਹਿਰੇ ਪੁ ਦੇ ਜੈ ਸੇ ਅਗੇ ਰਾਜਾ ਕੀ ਟਹਲੁ ਮੈ ਆ
 ਵਤੀਆ ਥੀਆ ਸਭੁ ਆਈਆ ਰਾਜਾ ਕਹਾਹੇ ਪੁਤਲੀਆ
 ਸੁ ਅਰਤੁ ਰਾ ਕੀ ਕਿਉ ਆਈ ਹੈ ਜਬ ਮੈਂ ਨਹੀ ਤਬ
 ਤੁਸੈ ਸੇ ਕਿਆ ਪੈ ਜਨੁ ਪੈ ਸਭ ਨਹੁ ਜਾਨੈ ਰਾਜਾ ਕਮ
 ਲਾ ਕਾਇਆ ਪੈ ਰਾਂਦੀ ਕਹਾਹਿ ਤਾਮਰੁ ਕਰੁ ਰਾਜਾ
 ਕੋ ਕਸਲੁ ਪੈ ਜਬ ਦੇਖਹੁ ਰਾਤ ਬੀਤੀ ਤਬ ਰਾਜਾ ਕਾ
 ਕਤ ਕਾਇਆ ਅਰਨੈ ਕਰੁ ਮੈ ਸਾਰੇ ਰਾਜੇ ਪਉ ਮੈ
 ਪੈਦਿ ਰਾਜਾ ਅਰਕਹੈ ਲਾਗਾ ਕੋ ਕਹੈ ਰਾਜੀ ਮੇਰੇ
 ਤਉ ਸੁਠਿਆ ਅਰਕਹੈ ਜੁ ਅਸੁ ਅਰ ਅਨੁ ਚਰੁ ਮੇਰੇ
 ਤੈ ਅਥੀਆ ਅਰਕੇ ਕਾਨੈ ਸਦੀ ਪੁਤ੍ਰ ਮੇਰੇ ਤਉ
 ਰਾਮਾ ਤੁਰੇ ਕਾਂ ਕੀ ਸਰਨੁ ਕਾਵੈ ਜੈ ਸੀ ਸਾਰ ਤੇਰੀ
 ਆਕਰੇ ਨਾਥ ਸਗੀਰ ਮੇਰਾ ਕੋਇ ਸਕੇ ਪਾਲਨੈ ਨਮਿਤ
 ਕਲੇ ਜੇ ਕਾਲੁ ਪਾਤਾ ਪਾਤਾ ਚਲੇ ਧੀ ਰਾਗ ਪਕਾਵੈ

੨੨

ਤਾਂ ਸੋ ਬਿਰਤੀ ਤਉ ਅਉਰ ਮੇਰਾ ਕਿਆ ਹੋਗਾ ਹੋ ਬਿ
 ਧਾਂਤ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਤਾ ਜੁ ਮੈ ਕਉ ਰਹੀ ਅਗ ਕਿਸ ਕਾਰੁ
 ਪੰਛੀ ਕੀ ਨਿਯਾਂਈ ਸਹੀ ਗਥਿ ਬੈਥੀ ਸੁ ਕਾਇਆ ਹੋ ਸ
 ਰੀ ਰਾਗੁ ਬਾਜੇ ਚਿੰਤਾ ਮਦੁ ਹੋ ਗਯਾ ਆਇਆ ਮਰੁ
 ਮਾਟੀ ਬਿਖੇਰ ਲੁਦੀਆ ਅਰਾਪ ਨੀ ਬਿਖਾ ਕੈ ਤਸ
 ਮ ਸੁਆਰੇ ਗਈ ਮੁਸਕੈ ਵਹੁ ਅਵਸਥਾ ਪਾਪਤ ਕਈ
 ਪੈ ਜੈ ਸੇਏ ਕੁਮਤੀ ਤਨ ਦੀ ਕੇ ਕੰਠੇ ਪਰ ਬੈਠਾ ਬਾਬੁਰ
 ਬੁਦਾਉ ਠੇਠਾ ਤਬ ਅਤੀਤ ਕਹਾਹੇ ਬੁਰ ਬੁਰੇ ਮੁਸਕੈ
 ਅੰਧੇ ਸਾਸਰੇ ਹਕੁਮਾਨੇ ਰੇ ਗਮੇ ਗਸੁਆ ਸੁਏ ਕਹੋਈ
 ਵਹੁ ਵਹੁ ਨੁਕਾਰਾ ਬਾਜੁ ਬੁਰ ਬੁਰਾ ਨਿਵਰਤ ਕਾ
 ਅਤੀਤ ਕੁਦ ਨੁਲਾਗਾ ਕਰਨੇ ਏਕ ਪਰਮੁੰਸੁ ਆਇ
 ਪਾਪਤ ਕਾ ਅਗ ਪੁਛੁ ਰੁਦ ਨੁ ਕਿਉ ਕਰਤਾ ਹੋਇ ਸ
 ਨੇ ਪੁਰਾਣ ਕੀਆ ਪਰਮੁੰਸੁ ਕਹਾਰੇ ਮੁਰਖ ਬੁਰ
 ਬੁਰੇ ਕਉ ਰਿਆਹੇ ਤਾਹੋ ਅਪਕੈ ਰੋਈ ਬਿਸੀ ਕੀ ਨਿਆ
 ਈ ਤੁੰਭੀ ਏਕ ਸੁਆਸੁ ਹੀ ਮਾਰੀ ਹੋ ਗਈ ਵਹੀ
 ਅਵਸਥਾ ਮੁਸਕੈ ਪਾਪਤ ਕਈ ਹੋ ਗਈ ਕਹਾ ਜਬੁ
 ਅੰਧੇ ਜਾਨੇ ਪੈਤ ਬਾਕਿ ਜਲਾ ਕਰਤਾ ਹੋ ਗਏ ਕਹਾਂ

੭੬
੬੨

ਕਿਆ ਕਰੀ ਨੁ ਚਾਹਨਾ ਪਸਾ ਚ ਕੀ ਨਿਆਈ ਮਨ ਕੋ ਲਾ
 ਗੀਐ। ਕਹਾਂ ਜਾਵੈ ਅਰ ਕਿਆ ਕਰੀ। ਅਰ ਕਉ ਨਹੈ ਜੁ ਮੇ
 ਰੀ ਰਖਾ ਕਰੀ। ਗਈ ਕਹਾ ਚਾਹਨਾ ਆਪੁ ਕਰਤ ਹੈ। ਅਰ
 ਹਫਾ ਅਉਰ ਤੇ ਚਾਹਤ ਹੈ। ਰਾਤੇ ਕਉ ਨਹੈ ਜੁ ਤੇਰੀ ਰਫਾ ਕ
 ਰੀ। ਏਕੁ ਸੁਆਸੁ ਅਚਾਹਿ ਆਪੁ ਤੇ ਆਪੁ ਮੁਕਤ ਹੈ।
 ਕਾਨੇ ਕਹਾ ਅਬ ਗੋਬਿੰਦ ਆਵੈ ਤਉ ਕਿਆ ਕਰੀ। ਰਾਂ
 ਣੀ ਕਹਾਂ ਤੁੰ ਇੰਦੀ ਉਕੇ ਪਾਲਨੈ ਬਿਖੇ ਬੰਧੁ ਹੈ। ਗੋਬਿੰ
 ਦ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਸੁਖ ਕੈ ਸੇਧੈ ਤਉ। ਰਾਨੇ ਕਹਾ ਏਕ ਸਮੇ
 ਮੈ ਨਿਆਇ ਬਿਖੇ ਬੈਠਾ ਕਾਏ ਕਾ ਅਤੀ ਤਮਾ ਪਾਅਮ
 ਰ ਕਹਾ ਜੁ ਕੋਈ ਚਾਹਨਾ ਬਿਖੇ ਬੰਧੈ ਪਹਿਓ ਜਿਤ ਸਮੇਅ
 ਚਾਹਿਓ ਇਕੁ ਜਾਨੈ ਜੁ ਸੀਸਾ ਰਬੁ ਦਬੁ ਦੇ ਕੀ ਨਿਆਈ
 ਪੈ। ਉਸੀ ਸਮੇ ਮੁਕਤ ਹੋਤ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੁ ਘਰੀ ਚਾਹਨਾ
 ਰਹਾਵਨੁ ਬਿਖੇ ਪਤਿ ਬੰਧੈ। ਨਬ ਘਾਹਿ ਪਤਿ ਬੰਧੁ ਮਿ
 ਠਾਤ ਬਸਰ ਬਦਰਸੁ ਹੈ। ਅਬ ਕੇ ਕਾਂ ਮਨ ਤੇ ਗੀ ਨਿਵਰ
 ਤ ਕਈਐ ਜੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਦੇਖੀ। ਰੁਖਾ ਕਿਆ ਅਚਰ ਜੁ
 ਗੋਬਿੰਦ ਕਹਾ ਹੈ ਨਬ ਘਾ ਚਾਹਿਓ ਇਕੁ ਮੇਰੀ ਸਹਨ
 ਆਵੈ ਮੇਰੇ ਅਰਉ ਸਕੇ ਭੇਦ ਨਹੀ। ਰਾਤੇ ਹੋ ਗਈ ਜੁ ਕਾ
 ਹਿ ਨਿਵੀ ਮੇਰੀ। ਅਰ ਬਰੇ ਰਹੈ ਅਰ ਕਾਂ ਨ ਅਰਨ

ਸਕਾਤੇਆਦਲੋਬਿਰਨਹੀਅਹਉਨਕਮੁਸੁਕੋਤਿਆਰੇ
 ਹੇਅਘਜੇਕਪੇਜੁਤੁਸੁਕੋਭੋਗੁਲੇਕੁਪਰਲੇਕੁਕੇਦੇਤੋ
 ਤਉਮੇਗੀਦ੍ਰਿਸੁਮੈਦ੍ਰਿਸੁਭੋਯੋਐਸੇਸਮੇਜੁਗਥਿੰਦਕੋ
 ਦੇਖੋਤਉਭੇਟਕਿਆਕਰੀਗਾਈਕਰਾਂਜੋਕਦੂਰਾਖਤਪੈ
 ਸੇਭੇਟਕਰਾਗਾਨੇਕਗਾਮੀਹੀਨਿਸਚਾਰੀਆਪੈਜਬਰ
 ਕਾਢੰਨਕੋਅਲੋਤਉਸਰੀਰਭੇਟਕਰੀਅਗਨਿਰਮਲੁਪੈਦ੍ਰਿ
 ਾਗਾਈਕਰਾਸਰੀਰਕੀਭੇਟਗੋਥਿੰਦਕੋਕਿਆਰੇਕਾਪੇਤੇ
 ਉਪਰਤੁਭਾਅਰਬੀਚਮਾਸੁਰੁਪੁਅਸਤੁਯੋਅਹਿਗਥਿੰ
 ਦਕੋਕਿਆਦੇਤੁਯੋਗਾਨੇਕਰਾਮੈਸੇਹੀਪੈਤਤੇਹੇਗਈ
 ਦਹੁਗੋਥਿੰਦਕਾਕੇਸੀਸਪਰੁਕੀਟਮੁਕਟਪੈਕਥਦੇਖੋਗਾ
 ਾਘਹੁਨਪ੍ਰੇਮਕਰੁਬਿਸੁਪਰੁਆਅਰਸਕਤਬਚਨੁਕੀ
 ਨਰਹੀਗਾਈਕਰਾਂਜੁਗਾਮਿਰਤੁਕੈਪਾਪਤਰੁਆਥਿਸੁ
 ਯੁਯੋਇਕਰੁਪ੍ਰਿਸਦੀਪਗਗਿਨਪਨਾਸੀਸਗਕਾਪਕ
 ਨਕਰੁਗਾਈਗਾਨਾਨਾਪੁਕਾਰੇਥੀਪੀਛੇਦੇਪਨੀਕੇ
 ਗਾਨਾਬਚਨੁਕਰਤੁਰੁਆਕਿਕਰਾਗਾਨਾਅਰਕਰਾਂਗੰ
 ਣੀਏਕੋਗਥਿੰਦਯੋਗਾਈਕਾਨਾਨੁਗਾਨਾਮੁਲਤੇਨਾਸੁ
 ਰਾਯੋਸੀਸਟਾਂਗੀਪ੍ਰਿਸਦੀਤੇਉਗਾਨਾਅਰਕਰਾਂਗੰ
 ਪ੍ਰਕੁਥਿਸਾਨਾਇਯਾਹੋਦਰਸਨਗਜੇਕਰਾਥਿਸੁਕ

ਤਾਂ ਜੇ ਦੇਖੀ ਗਈ ਕਹਾ ਅਤੀ ਤੀ। ਗਜੇ ਕਹਾ ਮੈ ਤਉ ਪੈ
 ਹੀ ਨਹੀ ਕਿਆ ਹੋਵੈ। ਬਹੁ ਨੁ ਤੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਆ ਜਥਾ ਦੇ ਕਪ
 ਹਿਰਗਤ ਹੀ ਤਬ ਦੇ ਕੇ ਹਾਥੁ ਮੇਲ ਕਰੁ ਉਧਾਸੀ ਲਈ।
 ਅਗਬਿ ਸੰਕੇ ਗਲ ਲਾ ਗਾਰੇ ਖਾਅ ਅਰਜੀ ਦਰਬਰ ਨਕਸ
 ਲੇਤੇ ਪੁਕਾਸੁ ਫੀਤ ਗੁਆ। ਪਰਮੁ ਗਾਇਨੀ ਮੁਕੰ ਕਰ ਕੇ ਕਹਾ
 ਜਾ ਕੇ ਮਨ ਦੁਆ ਤੇਰੀ ਮਲੀਨ ਤਾਤੇ ਨਿਰਮਲ ਤਾਗਿਆਂ
 ਨਕੀ ਪਾਈ ਹੈ ਉਸ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਮੈ ਸੀ ਪੈ। ਜੰਮੁ ਕੰ ਕ
 ਰਹਾ ਉਤਰ ਮਤੁ ਕਪੁਕਾ ਉਸ ਹਾਜੇ ਕੀ ਕਹਾ। ਪਰਮੁ
 ਗਾਂਢਿ ਕਹਾ ਤੁਸ੍ਰੇ ਉਸ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਨੇ ਤੇਰਿਆ ਹਾਥੁ ਆ
 ਵੈ ਪੈ। ਆਪ ਉਸ ਜੈ ਸਾਹੋਇ। ਅਰਸੁ ਖਗੋ ਬਿੰਦੁ ਕਾ
 ਲੋ। ਜੰਮੁ ਕੰ ਕਰ ਕਹਾ ਨ ਬਦਰਸ ਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਉਸ ਹਾਂ
 ਜੇ ਕੇ ਕੁਆ ਤਬ ਪੁਕਾਸੁ ਕਿਆ ਪੁਕਾਉ ਤਰੁ ਕੀਆ ਮੈ
 ਸੇ ਅੰਮ੍ਰਤ ਕੀ ਮੁਸ੍ਰੀ ਫੀਲੁ ਨ ਕਰਿ। ਬਿਨ ਗੁਬਿੰਦ ਜੁ
 ਕਹ ਕੁਸੁ ਨ ਨ ਮੈ ਆਵੁ ਤੈ ਸੋ ਬਿਅਰ ਸੁਰੇ ਖਾਹੈ ਮੈ ਨੈ।
 ਜੀਉ ਜੇ ਪਾਨੀ ਕੀ ਲੇਣੇ ਜਾਤੈ ਤਉ ਪੁਕਾਤੈ ਅਬਿਪਿ
 ਤਾਅਤਾ ਅਰਪੁ ਰਤੇ ਗਾ ਕਹਾ ਪੈ। ਅਰਪੀ ਨ ਅਰਬ ਲੁ
 ਕਹਾ ਪੈ। ਤਉ ਕਹਾਤੈ ਅਬ ਮੇਗ ਕੇ ਉਨਹੀ। ਜੰਮੁ ਕੰ
 ਕੀ ਉਸ ਦੁਖ ਤੇ ਵੁਠਾਨੈ। ਤਉ ਪਰਮੁ ਗਾਇਨੀ

ਹੀ ਦੂਸਰਾ ਹੀ ਰਾਖਾ ਏਕਲਾ ਹੀ ਆਵਤ ਪੈ ਏਕਲਾ ਹੀ
 ਨਾ ਤੁਹੈ ਆਇਸਾ ਬਿਖੇਰੇ ਕਰ ਦੂਨੀ ਨੇ ਥੀ ਕਾਰ ਤੇ ਮੁਕਤ
 ਹੋ। ਪਰ ਮੁਹੰਦਿ ਪਰ ਕਾਨੁ ਅੰਤ ਕੀਨਿ ਆਈ ਹੈ ਮੁਸ
 ਲਿ ਪਰੀ ਕੋ ਕਹਾ ਪਰ ਮੁਹੰਦਿ ਕਹਾ ਨ ਬਰਾਨ ਕੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕੁ
 ਨਾ ਬਿਖੇਲੀ ਆਗਾਨਾ ਆਪ ਮੈਂ ਨਰਾਗ ਬਿਸੁ ਰਸਾ ਅਰੁ
 ਕਹਾ ਪੇਗਲਾ ਮੇਰੇ ਨਿਮਤ ਨੇ ਤੇਰੇ ਟਰਾਖੀ ਹੈ ਸੇਲੇ ਆਉ
 ਆਗਾ ਨੇ ਕਦੂਨ ਕਹਾ ਬਾਹੁ ਨਾ ਬਿਸੁ ਕਹਾ ਪੇ ਆਤਮੁ ਪੁਖ
 ਚਨ ਕੀਉ ਨਹੀ ਕਰਤਾ ਤੁਬਾਨੇ ਕਹਾ ਪੇ ਪਰੁ ਸੇਰਾ ਕੁਅ
 ਪਨਾ ਦੀ ਆਪ ਮੈਂ ਨਹੀ ਹੈ ਕਦੂ ਪੈ ਸੇ ਤੁਹੀ ਹੋ ਆ ਬਿਸੁ
 ਕਹਾ ਤੇਰੇ ਰਿਕਾਰ ਮੁਸਕੀ ਦੀ ਆ ਕਦੂਨ ਕਹਾ ਪਗਾਇ
 ਸੀ ਰਿਕਾਰ ਤੇ ਸੀ ਸਾਰ ਤੁਪਤੁ ਹੈ। ਗਾਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਆਪੰ ਕਾਰ
 ਤੁਸੁ ਤੇਰੇ ਬਿੰਨ ਪੈ ਮੈਂ ਨੇ ਕਾਨਾ ਹੈ ਤੁਸੁ ਤੇਰੇ ਬਿੰਨ ਨਹੀ ਬਿਸੁ ਕ
 ਹਾ ਬਿੰਨ ਨਹੀ ਤਉ ਰਿਕਾਰ ਕਹਾ ਪੈ। ਗਾਨਾ ਪਾਰਿ ਫਰਤੁ ਸੁਖਰੁ
 ਸੁਆਤਾ ਬਿਖੇਲੀ ਨਰਾਗਾਨੇ ਤਾ ਬਿਸੁ ਪ੍ਰਸੂ ਕੀ ਆਗਾ
 ਕਾਉ ਤਰੁ ਨਦੇ ਤਰਾਗਾਨੇ ਸੇ ਪਾਈ ਸੇ ਪਾਈ ਮਿਲ ਨਾਇਆ
 ਰਭੇਰਾ ਮਿਟ ਨਾਇ। ਸੇ ਆਪ ਕੀ ਅਰੁ ਰੇਰੇ ਆ ਬਾਹੁ ਨ
 ਗਾਈ ਕਹਾ ਪੇ ਬਿਸੁ ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਕਰਤਾ ਕੀ ਆਗਾ ਬਿਸੁ ਕਹਾ
 ਪੇ ਰੁਪ ਮੇਰੇ ਸੁਆਤੀ ਸਮਰਾ ਪਾਏ। ਗਾਈ ਕਹਾਨੇ ਸੇ

ਇਸਕੋਆਗਾਹੈਤੈਸੇਮੁਸੁਕੋਗੀਆਗਾਕਾਹੇਤੇਭਰਤਾਕੇਕਾ
 ਲਤੇਇਸਤੀਕਾਨੀਵੁਣਾਨਿਗਰਬਪੈਬਿਸੁਕਯਤੁੰਇਸ
 ਤੀਕਹਾਂਪੈਜੇਤੁਸੁਕੋਇਸਤੀਕਹੈਸੇਮੁਨੁਪੈਕਾਹੇਤੇਤੈ
 ਨੇਮੁਸੁਕੋਅਭੇਦਦੇਖਾਹੈਗਾਂਣੀਕਹਾਹੈਬਿਸੁਕਤੁੰਨਉ
 ਟਹੈ। ਬਿਸੁਕਹਾਸਤਿਚਿਤੁਆਨੰਦਅਦੁਤੀਗੀਗਾਂ
 ਟੀਕਹਾਇਤਪਦਕੋਅਰਥਸੰਜੁਗਤਕਯਾਕਾਹੇਤੇਮੈ
 ਬੇਦਸਾਸਕਨਹੀਪਨੀ। ਬਿਸੁਕਹਾਸਤਉਸਕੋਕਹਤੇਪੈ
 ਜਾਂਮੈਅਸਰਨਹੈਇ। ਅਰਥਿਤੁਵਾਕੋਕਹਤੇਪੈਜਾਂਮੈ
 ਨਤਨਹੈਇ। ਅਰਆਨੰਦਦੁਹੁਪੈਜਾਂਮੈਦੁਖੁਨਹੈਇ।
 ਅਰਅਦੁਤੀਵੁਹੁਪੈਜੁਦੁਮੈਤੁਰੇਰਹਤਹੈਇ। ਗਾਈਕ
 ਹਾਮੈਜਾਨਤੀਥੀਜੇਤੁੰਨਿਗਵਿਕਾਰੁਪੈ। ਪਰਤੇਰੇਕਹੇਤੇਜੇ
 ਕਫੂਕਹਤੇਪੈਜਾਨਮੈਤੇਜੁਰੇਰੇਬਿਖੇਸਰਬੁਥਿਕਾਰੁਪੈ
 ਗਕਾਹੇਤੇਜੇਕਫੂਕਹਤੇਪੈਸੇਸਕਲਦੁਮੈਤਪੈ। ਬਿਸੁ
 ਹਸਾਅਰਕਹਾਂਹੋਰੁਪਮੇਰੇਮੁਸੇਘਰਮੁਕਹਤੇਪੈ। ਸਰ
 ਬਰੁਪਮੇਰੇਪੈ। ਗਾਈਕਹਾਹੇਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਪਦੇਸੁਤੇਗਾਮੀਅ
 ਤਪੈਤੁਸੁਬਿਕਾਅਉਰੰਨਹੀਜਾਨਤੀ। ਬਿਸੁਕਹਾਤੇਪੈ
 ਮੁਲਕਕਹਾਹੈਜੇਮੈਗੀਰਉਤੁਸੁਕੋਕਉਣਨਾਣੈਮੁ

ਸ੍ਰੀ ਯਤੁ ਕਉ ਨਹੈ ਜੇ ਮੁਸਕੋ ਜਾਣੇ ਗਈ ਕਹਾ ਜੇ ਜਾਣੇ
 ਕੋ ਤੇ ਰੋ ਬਿਥੇ ਮਾਰਗੁ ਤਹੀ ਤਉ ਅਨ ਜਾਣੇ ਕੋ ਭੀ ਮਾਰਗੁ
 ਹੀ। ਤਤੁ ਤੁਹੀ ਹੀ। ਆਖਿ ਸੁਕਹਾ ਮੈਂ ਤਉ ਤੁੰ ਕਉ ਏਹੈ। ਗਾਂ
 ਫੀ ਕਹਾਂ ਮੈਂ ਆਪ ਕੋ ਨਹੀ ਜਾਣੀ ਨ ਕਉ ਤਹੀ। ਆਖਿ ਸੁਕਹਾਂ
 ਆਪ ਕੋ ਕਉ ਨਹੀ ਜਾਣੀ ਜੇ ਤੁਸ੍ਰੇ ਮੈਂ ਅਰਜਗਤ ਪੁਰ
 ਟਰਏ ਪੈ। ਗਈ ਕਹਾ ਤੁਹੀ ਬੇ ਬੇ ਕੀ ਗੰਮੁ ਨਹੀ ਕਾਹੇ
 ਤੇ ਦੁਐ ਤਹੀ। ਆਖਿ ਸੁਕਹਾ ਜਾਨਾਂ ਮੁਸਕੋ ਤਉ ਏਹੈ। ਗਈ
 ਕਹਾ ਮੈਂ ਰੋ ਬਿਥੇ ਉਚ ਨੀ ਚੜ੍ਹੇ ਨਹੀ ਏਕੁ ਆਤਮੁ ਸਰੂਪ
 ਹੀ। ਆਖਿ ਸੁਕਹਾਂ ਰੇ ਰੂਪ ਮੈਂ ਰੇ ਤੇ ਵਚਨੁ ਮਤੁ ਕੰਗਾ ਜਾਨੇ ਸ
 ਰੂਪ ਅਪਨਾ ਪਾਪਾ ਪੈ ਸੇ ਆਪੁ ਨਹੀ ਗਾਂ ਜੇ ਸੀ ਸਾਰਕੀ
 ਮਾਯਾ ਰਾਖਤ ਪੈਂ ਅਰਪੁ ਦੁਹਾ ਪੈਂ ਜੁ ਤੁਸ੍ਰੇ ਕੋ ਦੁਹੈ ਤਉ ਦੁ
 ਹੁ ਬਤਾਵਤਾ ਨਹੀ। ਮੁਕਰਤ ਪੈ। ਕਿ ਮੈ ਪੈ ਕੋ ਦੁਹੈ ਨਹੀ
 ਤੇ ਨੇ ਜੇ ਮੁਸਕੋ ਜਾਣੇ ਅਰ ਬਹੁ ਨ ਕਹੈਂ ਅਚਰਜੁ ਪੈ।
 ਜਾਣੁ ਜੁ ਮੈਂ ਤਉ ਤੁੰ ਕਹਾ ਪੈ। ਜ ਬਤੁ ਪੈਂ ਹੀ ਨਹੀ ਤਉ ਕਿ
 ਉਰਮੁ ਕਰੇ ਪੈ। ਤੁਸ੍ਰੀ ਪੈਂ ਅਰ ਆਪੋ ਚੀ ਚਾਰ ਸੇ ਪੁ
 ਰਨ ਪੈ। ਜੁ ਬਿਨਾ ਚੀ ਚਾਰ ਬਚਨੇ ਤੇ ਕੀ ਸੀ ਕੀ ਆਰੰਭ
 ਹੀ। ਪੁਰਮੁ ਗਾਂ ਦਿਨ ਮੁਕ ਕਹੁ ਕੇ ਕਹਾਂ ਜਾ ਤੇ ਭੈ ਕਾਲ ਕਾ
 ਨਾ ਸੁਹੈ ਹੀ। ਆਹਿ ਪੈ। ਜੇ ਗਾਂ ਬਿੰਦ ਕੀ ਅਭੇਦ ਜਾਣੇ ਅਰੁ
 ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨ ਬਾਤਿ ਆਂਗੁ ਕਰੇ ਜਾ ਕੀ ਨਿਸਚਾਰ

ਨਿਜੀ ਨੀ ਬੰਦਾ ਬੀ ਨਾਮ ਉਰ ਕਉ ਤੁਹੀ ਤੁਕੋ ਜੀ ਮੁਕ
 ਰੁਸੇ ਵਿਆਪੇ ਨਹੁ ਹੈ। ਭਰਤ ਕਉ ਜੇ ਤਿਰ ਮਲੁ ਹੋਇ। ਅ
 ਰੁਮੁ ਤਤੇ ਗਾਇਰ ਮਲੁ ਹੋਇ। ਕਾਪੇ ਤੇ ਜਪਾ ਤੇ ਦੇਨੇ ਕਉ
 ਸੁਰੇ ਤੇ ਹੋ। ਅਰ ਕਉ ਨਰ ਕਉ ਰਗੁ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜੁਤੁ ਸੁਪੈ ਪ੍ਰ
 ਗਾਇ ਕਹੈ। ਜੀ ਮੁਕ ਕਉ ਕਹੈ ਜੇ ਕਹੈ ਮਨਿ ਕੋ ਜਲ ਤੇ ਤਿਕ
 ਸਰ ਕਉ ਗਪ ਕੇ ਸਮੁਦ੍ਰੁ ਮੈ ਠਉਰ ਦੇਵੇ ਤਉ ਉਸ ਕੋ ਦੁਗ
 ਧਾ ਬਿਖੀ ਨਿਆਈ ਹੋ। ਮੁਸਕੋ ਪਾਰਿ ਪੈ ਜਨ ਪੈ ਜੁਆ
 ਪ ਕਉ ਜਾਣੈ। ਤੁੰ ਕਹਤਾ ਪੈ ਨਰ ਕਉ ਸੁਰਗ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮੈ
 ਨੇ ਜਾਨਾ ਪੈ ਜੇ ਮੁਰ ਕਉ ਕੇ ਠਗਾ ਦੇਵੇ ਤੁੰ ਪਰ ਮੁਗਾਇਆ
 ਮੈ ਕੰਕਰਾ ਅਰ ਬੀ ਚਰ ਤੇ ਦੇਨੇ ਰਹਮੁ ਪਾਰਿ ਤੇ ਦੇਖੇ ਟਾ
 ਬੀ ਚਰੁ ਕੀਆ ਪੈ ਜੁ ਮੈ ਕਉ ਹੋ। ਪਰ ਮੁਗਾਇ ਕਹਾਂ ਮੈ
 ਸੇ ਮਤ ਕਹਾ। ਅਰ ਮੇਰੀ ਸਾਸ ਨਾ ਤੇ ਰਉ ਕਹਾ। ਜੁ ਮਨੁ
 ਰਹੈ ਪਰ ਸੇ ਸਮਤਾ ਮੁਰ ਕਉ ਤੇ। ਕੰਕਰ ਕਹਾਨ ਤੁੰ ਪਰ
 ਨ ਮੈ ਕੰਕਰੁ ਜੇ ਤੁੰ ਮੇਰਾ ਪਰੁ ਪੈ ਤਉ ਕਥਾ ਉਸ ਕਾ ਜੇ ਕੀ
 ਕਹਾ। ਪਰ ਮੁਗਾਇ ਕਹਾ ਬੇਰੀ ਸੀ ਬਾਤਿ ਕਹਾਇ ਤੇ ਕਹਤਾ
 ਪੈ ਪਰ ਮੁਗਾਇ ਨਹੀ। ਜੁ ਬਿੰਨ ਬਿੰਨ ਕਰ ਕਹੈ ਗਾਤ ਉਨਿ
 ਸਕਾ ਕਰੇ ਗਾਨੇ ਨੂੰ ਕੀ ਹੀ ਕਹੀ। ਨਿਆਇ ਸਾਸ
 ਕਰਹਾ ਪੈ ਜੇ ਅਨ ਚਰੇ ਸੀ ਬਾਤ ਬੇ ਮਿਰਜਾ ਦਾ ਕਰਨੀ
 ਦੁਖ ਹੋ। ਹੋ ਕੰਕਰੁ ਚਉਗਾ ਸੀ ਲਖ ਨਰ ਕਉ ਅਰਏ ਕੁ

ਤੀਸਰਾ ਗੁਰੂ ਕਾ ਹਿਨ ਮੈਂ ਕਾਰੇ ਤਮੈਂ ਆਸੁ ਦੇਵਾਂ ਕੰਕਰ ਕਉ
 ਤਾਨਰ ਕੁ ਸੁਰ ਕੁ ਦੇਵੇ ਰੰਗ ਕੁ ਪੈਂ ਨਹੀ ਤਉ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨ
 ਬਗੋਬਿੰਦ ਤਉ ਕਰਾਂ ਨਰ ਕੁ ਅਰ ਸੁਰ ਗੁ ਜਿ ਮੈ ਗੁਪ
 ਰਾਏ ਤਉ ਕਥਾ ਕਹਾ ਪਰਮ ਕਰਾ ਕੈ ਤਿਨ ਸਾਕਾਂ ਮੁਤੁ ਸੁਕੀ ਪੈ
 ਉਸ ਬਿਖੇਲਾ ਗਾਰੁ ਅਰ ਉਸ ਤੇ ਜੇ ਪੁਛੁ ਮੇਕ ਜੀ ਅ
 ਰ ਜੋ ਬਿਖਾ ਉਸ ਗਾਂ ਕੇ ਕੀ ਪੁਛੁ ਤਾ ਪੈ ਕੇ ਕਹੈ ਤਉ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ
 ਅਰ ਬਡੇ ਕਾ ਤੁਸੁ ਤੇ ਗੁਲ ਜਾਹੀ ਅਰ ਵਹੁ ਕਾ ਜੋ ਮੁਤੁ
 ਰਾਖਾ ਤੁਸੁ ਕੀ ਕਿਆ ਪੈ ਜਨਹੀ ਜਬ ਆਪੁ ਉਸ ਜੈ ਸਾਨਹੀ
 ਤੇ ਨਾ ਗਾਂਦੁ ਏਕੈ ਅਰੇ ਕਾਨੁ। ਜੈ ਨਿਰਮਲੁ ਹੀ ਅਰ ਪੈ ਜ
 ਨ ਸਿਖ ਹੀ ਜਬ ਨਿਰਮਲੁ ਨਹੀ ਤਉ ਬਚਨੁ ਮੇਗਾ ਤੁਸੁ ਬਿ
 ਖੇ ਕਿਆ ਪਦੇ ਸੁਕਰੇ ਗਾ ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੁਤੁ ਆਪਣੇ ਬੀਚਰ
 ਤੇ ਮੁਕਤ ਕੁ ਪਨਹੀ ਜਬ ਤਕੁ ਤੁ ਆਪੁ ਬੀਚਰੁ ਨ ਕਰੇ
 ਜੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸੁ ਤੁਸੁ ਕੀ ਆਇ ਕਹ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰੇ ਤਉ ਕੀ
 ਕਹੁ ਗੁਣ ਨਹੀ ਅਰ ਜੇ ਦੇਹ ਆਰਿ ਮਾਨ ਕੀ ਤਿਅੰ ਗੁ ਕਰਸ
 ਤੁਪਤੀ ਤਸੇ ਪਹੀ ਨਿਸਕਾਰ ਕਰੇ ਜੁ ਬਿਨਾ ਆਤਮਾ ਅਉਕ ਕਹੁ
 ਨਹੀ ਕਉ ਉਸ ਕੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸੇ ਸਮਤਾ ਕਰੇ ਤਉ ਕੀ ਨਹੀ ਕਾਰੇ
 ਤੇ ਜੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਉਤਪਤ ਪਰਲੋਚਿ ਮੈ ਸੁਗਵਹੀ ਅਰ ਵਹੁ ^ਏ
 ਨਿਰਮਲੁ ਆਪਸੇ ਆਪੁ ਹੀ ਕੰਕਰ ਕਹਾ ਸੁਪੁ ਅਸੁਪਕਾ ਤੇ
 ਆਗ ਕਰ ਅਤ ਕਥਾ ਕੇ ਕੀ ਕਹਾ ਕੰਕਰ ਕਹੈ ਜੁ ਕਰਾ

ਪ੍ਰਭਾਇਓ

ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਸੁਨੋ ਅਰਮੁ ਕਰਤ ਹੋਇ ॥ ਤੂੰ ਸੁਖ ਅਸੁਖ ਕਰਹਾਂ ਅ
 ਰਮੈ ਦੇ ਨੇਤੀ ਨਿਆਰਾ ॥ ਪਰਮੁ ਗਾਇਕ ਹਾਂ ਸੁ ਦਰਾ ਕੇ ਕਿਆ
 ਕਰਾ ॥ ਥੇ ਸਨੁ ਮੈ ਨਹੀਂ ਜੋ ਕਹੁ ਪੈ ਤੂੰ ॥ ਜੀ ਪਿਥ ਮੇਰੇ ॥
 ਅਰਮੁ ਪਤੰ ॥ ਅਰਮੁ ਤੂੰ ॥ ਹੋਇ ਗਾਇ ਸਨ ਕਰਾਨੁ ਮੈ
 ਪੈ ॥ ਸੁਖ ਮੁਖ ਮੈ ਕਿਆ ਪੈ ॥ ਕਰੇ ਕਰਾ ਕੇ ਕਰੇ ॥ ਮੈ
 ਅਵਿਦਿਆ ਤੇ ॥ ਤੇਰੇ ਮਿਲਾਪੁ ਤੇ ॥ ਅਪੁ ਨਹੀਂ ਰਹਾਂ ॥ ਤੇ
 ਕਿਆ ਕਰੇ ॥ ਕਹੁ ਪੈ ॥ ਮੈ ॥ ਅਰਮੁ ਕਰਾ ਮੈ ॥ ਤੇ ॥ ਅਪੁ
 ਕਰਾ ॥ ਥੇ ਸਨ ਕਰਾ ਕਹੁ ॥ ਮਾਂ ਗਾਨੁ ॥ ਤੇ ॥ ਹੋਇ ॥ ਪੈ ॥ ਮੈ
 ਦੀ ॥ ਕਰੇ ਕਰਾ ॥ ਸੁਖ ਮੈ ॥ ਸੁਖੇ ਕਿਆ ॥ ਅਰਮੁ ॥ ਕੇ ॥ ਸੁਖ
 ਨ ਮੇਰੇ ॥ ਮਨ ਕੇ ॥ ਕਰ ਕਹੁ ॥ ਨਹੀਂ ॥ ਮਿਲਿ ਰਹਾ ॥ ਕਰੇ ॥ ਸੁਖ
 ਨਾ ॥ ਅਉਰੇ ॥ ਕੇ ॥ ਨ ਕੇ ॥ ਮੈ ॥ ਅਰਮੁ ॥ ਕਾ ॥ ਥੇ ॥ ਸਨ ਕਰਾ ॥ ਅਰੇ
 ਭਗਤ ॥ ਦਿ ॥ ਸੁਖ ॥ ਪਾਪ ॥ ਤੇ ॥ ਹੋ ॥ ਕੁ ॥ ਰੇ ॥ ਸੀ ॥ ਪਦ ਕੀ ॥ ਰਾਹ ॥
 ਨਗ ॥ ਮੈ ॥ ਕਰੇ ॥ ਤੇ ॥ ਸੁਖ ॥ ਪਦ ॥ ਆ ॥ ਦੁ ॥ ਰ ॥ ਨਹੀਂ ॥ ਰਾਹ ॥ ਮੈ ॥
 ਜਬ ॥ ਰਾਹ ॥ ਨਾ ॥ ਸੁਖ ॥ ਤੇ ॥ ਥੇ ॥ ਅਪੁ ॥ ਤੇ ॥ ਮੈ ॥
 ਕਰੇ ॥ ਕਰਾ ॥ ਤੇ ॥ ਰਾਹ ॥ ਨਾ ॥ ਸੁਖ ॥ ਤੇ ॥ ਮੈ ॥ ਅਰਮੁ ॥ ਕਰੇ
 ॥ ਥੇ ॥ ਸਨ ਕਰਾ ॥ ਰਾਹ ॥ ਨਾ ॥ ਸੁਖ ॥ ਤੇ ॥ ਪਾ ॥ ਥੇ ॥ ਮੈ ॥
 ਪਦ ॥ ਥੇ ॥ ਸਨ ਕਰਾ ॥ ਰਾਹ ॥ ਨਾ ॥ ਸੁਖ ॥ ਤੇ ॥ ਪਾ ॥ ਥੇ ॥ ਮੈ ॥
 ਸੀ ॥ ਮਨ ॥ ਕਰਾ ॥ ਤੇ ॥ ਮੈ ॥ ਤੇ ॥ ਕੇ ॥ ਸੁਖ ॥ ਕਰਾ ॥ ਮੈ ॥
 ਕਰਾ ॥ ਰੇ ॥ ਸੀ ॥ ਕ ॥ ਥੇ ॥ ਮੈ ॥ ਪਦ ॥ ਮੈ ॥ ਕਰਾ ॥ ਅਰਮੁ ॥

ਅਰਮੁ ਕਰਾ ॥ ਮੈ ॥

ਮੁਸਾਥੁ ਪੀਤ ਪੈਉ ਸਕੈ ਧਿਗੁ ਪੈ ਜੁਆਪਕੈ ਧੀਚਰੇ
 ਖੋਆ ਅਗ ਕਿਸੀ ਪਦਕੀ ਚਾਹਨਾ ਕਰੈ ਜੇਕੋ ਉਯੁਗ
 ਕਰੈ ਤਉ ਸੋ ਕੁਨ ਕਰੈ ਅਠੈ ਸਤ ਤੇ ਹਰ ਕੁਨ ਕਰੈ
 ਨਹੁ ਤੇ ਮੁਕਤ ਹੋਇ। ਜੇਗਨਾਤੁ ਮੁਸਾਥੈ ਸੀ ਪੀਤ ਕ
 ਹੁਜੈ ਸੀ ਪਾਣੈ ਸੋ ਕਰੀਐ। ਅਰਜੈ ਸੇਆ ਕਾ ਸੁਅੰਤਰੁ
 ਧਾਹਗਾ ਵਿਆਪਕੁ ਪੈਐ ਸੇਅੰਤਰੁ ਧਾਹਗੁ ਮੁਸਾਥੈ
 ਨਾਨਾ ਕੈ ਪਾਹਿਤ ਮੁਹੁ ਪਾਐ ਪੈ ਮੁਸਾਥੈ ਬਿਨਾ ਕੋਉ ਯੁਆ
 ਪੈ ਨਹੋਇ ਗਾ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੁਨ ਭਤੇ ਬੁਰਬੁਦਾ ਪਗਟੁ
 ਇਆਤੁ ਉਨਿ ਸਚੇ ਜਲੁ ਹੀਐ। ਨਾਤੇ ਪਿਹੁ ਜਗਤੁ ਆਨੁ
 ਪਰਾਹੁ ਜੇ ਬਨਾ ਪੈ ਸਹਯੁ ਮੈ ਹੀਐ। ਅਰਜੈ ਕਰੈ ਮੁਸਾਥੈ
 ਇਸਾਬੈ ਖੋਨਿ ਸਨਾਨੀ ਕਿਉ ਕਰਹੋਇ ਜੇ ਚਾਹਨਾ ਬਿ
 ਖੈ ਉਦਮੁ ਪੈ ਜੇਗੁ ਪੈ ਜੁਚਾਹਨਾ ਕੋ ਬਿਖਕੀਨਿ ਆਈ
 ਤਿਆਗੇ ਜੇ ਮੁਕਤ ਹੋਇ। ਚਾਹਨਾ ਤੁਸੁ ਕੀ ਵਨੇ ਕੀਐ
 ਜੁਈਐ ਅਗਾਇ ਸੁਤੁ ਦੁਕੀ ਵਨੇ ਕੋਨਿ ਅਤਿ ਮੁਸਾਥੈ
 ਮੁਖੁਰ ਪਾਐ ਜੀਵਨਾ ਵਹੀਐ ਜੇ ਮੁਸਾਥੈ ਬੀਤੋ। ਨਾਕਿ
 ਸੀਕਾ ਸੀਨ ਕੀਉ ਤਪਤੀ ਬਿਖੈ ਸਹਯ ਅਉ ਸੁਬੀਤਾਈ
 ਏ। ਸਿਮਰਤੈ ਪੰਨ ਕਾਸੁ ਆਸੁ ਤੇ ਅਧਿਕ ਨਹੀ ਅਗਦਿ

ਵੇਰੇ ਸਾਥੁ ਮਿਲਾਹੁ ਆਪੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇਜੁ ਪੀਨੀ ਜੀਵਤਾ ਹਰ
 ਪੰਨੁ ਚਲਤਾ ਰਹਾ ॥ ਤਸ ਕਹੁ ਲੇਗਾ ਆਸਾ ਅਥਵਾ ਰਾਜੇ
 ਲੀਆ ਆਸਾ ਪੀਨਰਾ ਅਰਪੀਨੀ ਕਾਲੁ ਦਸੁ ਰੁ
 ਆਸਾ ਤੇ ਨਹਾਇ ਨਦੁਨੀ ਚਪਦੁ ਰਸੀ ਕੀ ਆਤਿ ਆ
 ਗੁਮਨਤੋ ਸਰਬੁ ਆਸੁ ਤੇਰੇ ਗਸੁ ਹੋਇ ਕਹੁ ਮੁਖੁ ਸਾ
 ਥੁ ਮਿਲੁ ਜੇ ਨਿਰਸੀ ਸੇ ਕੁਪੁ ਮੇਰਾ ਹੋਵੈ ॥ ਅਰਪੁ ਗਟ
 ਪੈ ਜਬ ਲਗਲ ਕਰੀ ਅਗਨੁ ਗਸੀ ਕੁਨਹੀ ਪਾਵਤੀ ਤਬ
 ਲਗਲ ਕਰੀ ਕਾਹੁ ਪਰੈ ॥ ਜਬ ਅਪਨਾ ਆਪੁ ਅਗਨੁ
 ਕੀ ਸਉ ਪਾਤਬ ਅਪਨੇ ਕੁਪ ਕੇ ਤਿਆਗੁ ਕਹੁ ਅਗਨੁ ਕੁਪ
 ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਤਾ ਤੇ ਹੋਗਾ ਜਬ ਤਕੁ ਆਪ ਕੇ ਮੁਖੁ ਤੇ ਭਿੰਨ ਜ
 ਟਰਾ ਹੈ ਆਵਾਗੁ ਤਿਨ ਬੀਬੇ ਬੀਪੁ ਹੈ ॥ ਅਰ ਜਬ ਤੇ ਨੇਕ
 ਨਾਏ ਕੁਆਰਾ ਨੇਤੰ ਨਹੈ ਨਿਰਸੀ ਸੇ ਮੇਰਾ ਕੁਪੁ ਹੋਇ ਗਾ
 ਹੋਗਾ ਜਾ ਕੇ ਮਰਣੇ ਕੇ ਭੈ ਅਰ ਜੀਵਣੁ ਕੀ ਆਸਾ ਕਹੁ ਏਕੁ
 ਘਨੀਭੀ ਕੁਨੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਉ ਕਹਤਾ ਹੈ ਮੈਨੇ ਏਤਾ ਕੁ
 ਨੁ ਕੀ ਆਪੈ ॥ ਅਰੁ ਗਾਤਿ ਨਹੈ ਦੀਉ ਕੀ ਪਾਲਨਾ
 ਬਿਖੇ ਬੀਤਾਵਤਾ ਹੈ ਤਉ ਕੀ ਸੀ ਕੇ ਘਾਤ ਭੀ ਨਹੀ ਕ
 ਰਤਾ ॥ ਕੁਸੁ ਕੇ ਚਾਹੀ ਮੈ ਜੁ ਮੈ ਸਾਨੁ ਹੋਇ ਸਰਬੁ ਚਾਹ

ਨਤੇਆਠਾਹਯੋਅਰਮੁਕਤਕੋਆਤਮਕੀਨਿਆਈਵਿ
 ਆਪਕੁਜਾਣਾਜੇਸਰਬੁਨਿਰੰਤਰੁਪੈਸੁਤਉਦੁਖਮੈਕ
 ਹਾਏਜਬਤੁਪੈਜੀਨਹੀਤਉਕਿਉਭਰਮੁਕਰਤਾਏਹਾ
 ਜੇਕਹਾਜਬਜੰਤਰੁਬਾਹਰਤੁਪੈਤਉਕਿਆਚਿਤਕੁ
 ਚਾਹਨਾਪੈਤਉਚਾਹਨਾਭੀਤੁਪੈਜੇਮੈਜੀਨਹੀਤਉ
 ਕਿਉਚਿਤਕਰਉਗਥਿਨੁਕਹਾਏਕਪਨੀਇੰਦੀਉਕਰਿ
 ਆਗੁਕਰਅਰਮੇਹੀਸਰਨੁਆਉਆਰਮੁਸਾਥਿਨਾਨ
 ਨਾਇਆਰਮਿਸਚਕਰਏਹਜੇਨਹਤੁਪਗਟੁਕਮਾ
 ਪੈਕੋਥਿੰਦਪੈਕਾਹੇਤੇਜੁਬੁਦਬੁਦਾਸਮੁਦਤੇਪਗਟੁ
 ਕਮਾਹੈਸਮੁਦ੍ਧੀਪੈ। ਤਾਤੇਯਾਹਿਸਿਸਥਾਦੁਰਜਗਮੁ
 ਜੋਦ੍ਵਿਸੁਆਦਤੇਪੈਮੈਏਕਥਿਨੁਯਾਯਾਹਿਪਾਣਨੁਚਿੰਤ
 ਮਦੁਪੈਆਕਾਰਬੁਧੀਥਿਯੇਨਚਪੁਅਰਪਰਮਾਰਬੁ
 ਸੰਪੂਰਨਹੀ। ਅਰਭਗਤੁਕਗਾਗਾਜੇਕਹਾਮੈਕਦੁਪੈਦਤ
 ਉਭਗਤਕਰੋਜਬਮੈਨਹੀਤਬਭਗਤੁਕਉਦਕਗੋਥਿਸੁ
 ਕਹਾਭੀਭਗਤੁਕਲੀਯੋਜਬੁਤੇਨੇਆਪੁਨਦੇਖਾਤਉਗੀ
 ਭਗਤਪੁਆਪੇਗਜਾਭਗਤਹੀਨੁਪਕਾਰਕੀਪੈਉਤਮੁ
 ਮਧਮੁਨਿਭੁਸੁਨਿਭੁਸੁਦੁਪੈਜੋਪਖਾਨੁਅਰਮਾਈਕ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਾ ਅਰਥਾਤ੍ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮੁ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍ ਯਾਤ੍ਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮੁ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍
 ਨਕਾਦ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍ ਕਰਨਾ ਅਰਥਿ ਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍ ਯੇਨ ਮੁਖ
 ਬਿਨਾ ਨ ਜਾਏ। ਅਰਥਿ ਸੀ ਪਦਾਰਥਾਨਾਮਿ ਚਾਹਨਾਨਹੀ
 ਰਾਖਤਾ ਅਰਥਾਤ੍ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮੁ ਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍ ਕਰਨਾ। ਇਸਕਉਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍
 ਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍ ਕਰਨਾ। ਐਸਾਨਹੀਨੁ ਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍ ਕਰਨਾ ਅਰਥਾਤ੍
 ਕੋਈ ਚਰਾਖੇਨੁ ਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍ ਨਹੀ ਕਪਟੁਮ੍। ਰਾਜੇ ਕਹਾਨੇ
 ਕਹੁਮ੍ ਸੇਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍ ਪੈਸੇਨੁ ਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍ ਕਰਨਾ ਸੇਕਉਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍। ਬਿਸ਼ਨੁ
 ਕਹਾਨੇਨੁ ਅਰਥਾਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍ ਪੈਸੇਨੁ ਕਰਨਾ। ਕਾਹੇਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍
 ਸੁਕਾਇਓਰਥੀਨੁ ਸੇਸਾਰਥਾਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍ ਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍ ਲਈਸ
 ਰਕਾਰਨੁ ਸੁਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍ ਅਉਰਕਉਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍ ਨਹੀ ਤਾਂਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍
 ਮੈਂਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍ ਅਰਥਾਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍ ਕਰਨਾ। ਪੇਰਾਜਾਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍
 ਰਕਾਰਨੁ ਪਰਮੁਸੁਖੁਮ੍। ਰਾਜੇ ਕਹਾਨਬੁਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍ ਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍
 ਨੇਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍ ਕਰੀਕਿਆਪੈਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍। ਅਰਥੇਨਹੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍ ਕਿਆ
 । ਗੋਬਿੰਦਕਹਾਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍ ਬਿਨਾਸੁਖਨਹੀ। ਰਾਜੇ ਕਹਾਨਬੁਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍
 ਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍ ਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍ ਦੁਖਸੁਖਕਿਆਪੈ। ਬਿਸ਼ਨੁਕਹਾਨੁ ਦੁਖਸੁਖ
 ਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍ ਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍। ਨੇਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍ ਕਰਨਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍ ਨੇਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍
 ਦੇ। ਅਰਥਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍ ਪੈਸੇਨੁ। ਰਾਜੇ ਕਹਾਨਸੇਸਾਰਥਾਤ੍ਰਿਸ਼ਤੁਮ੍

ਵਰਤੁ ਰਾਗਾ ਕਾਹੇ ਤੇ ਮੈਂ ਤਰੀ ਪੰਤੂ ਹੀ ਹੈ। ਰਗ ਵੰਨ ਕ
 ਹੀ ਪਾਹੀ ਰਗ ਤੁਹੈ। ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਦੰਸੁ ਬਿਨਾ ਰਗ ਤੁਹੀ।
 ਅਹੁ ਮੈਂ ਤੁਸੀ ਬਿਨਾ ਅਉਰ ਨਹੀ ਦੇਖਤਾ। ਬਿਸ ਮੈਂ ਪੰਜੁ ਰ
 ਗਤ ਕਉ ਨ ਕਹੈ। ਰਗ ਵੰਨ ਕਹਾ ਜ ਬੁਧੰ ਸੁਨਹੀ ਅਰੇ ਰਗ
 ਗਤੁ ਹੀ। ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਵਚਨੁ ਤੇ ਰਾ ਅਨੰਤ ਹੈ ਮੈਂ ਕਹਤਾ ਹੈ ਸੇਵ
 ਕਾ ਬਿਨਾ ਰਗ ਤਕ ਉਨ ਕਹੈ। ਤੁੰ ਕਹਤਾ ਹੈ ਅਰੇ ਰਗ ਗਤੁ ਹੀ।
 ਮੇਰੇ ਮੰਨੁ ਬਿਨੇ ਨਹੀ ਆਵਤੀ ਕਹੁ ਸੀ ਸਾਹ ਤੇ ਕੈ ਸੇ ਮੁਕਤ ਹੀ
 ਵੀ। ਅਰਾ ਕਿਆ ਹੋਵੈ ਜੁ ਮੈਂ ਹੀ ਨਹੀ। ਬਿਸ ਮੈਂ ਪੰਜੁ ਮੇਰੀ ਕੀ
 ਆਗਤਿ ਹੋਇ ਗੀ। ਬਿਸੁ ਕਹਾਂ ਜੁ ਮੈਂ ਪੰਜੁ ਪੁਰੀ ਆਪੁ ਉਪ
 ਦੇਸੁ ਕਰੇ ਹੀ। ਅਰਾ ਜਿ ਸਕੈ ਰਗ ਤਿ ਪਤ ਰਈ ਪੈ ਸੁਖ ਨ
 ਮਾਂਨੇ ਤਾ ਹੀ। ਜੁ ਰਾਹ ਨਾ ਸੁਰਗੁ ਅਰ ਮੁਕਤ ਕੀ ਕਹੈ। ਅ
 ਪ ਬਚਨੁ ਕਹਿ ਕਹਾ ਬਿਸੁ ਅੰਤੁ ਰਹਿ ਅੰਨੁ ਰਾਗਾ ਜ ਬੁ
 ਰਾਜੇ ਦੇਖਾ ਰਗ ਵੰਨੁ ਅੰਤੁ ਰਹਿ ਅੰਨੁ ਰਾਗਾ ਪੈ। ਤ ਬਜਨੰ
 ਜੁ ਗੋਬਿੰਦ ਬਿਨਾ ਅਉਰ ਕਉ ਨਹੀ। ਪਰ ਮੁਗਾਂਦਿ ਕਹਾ ਹੈ
 ਕੰਕਰੁ ਜ ਬਤੁ ਸੁਕੈ ਮੈਂ ਸੀ ਅਵ ਸਥਾ ਪਤਿ ਹੋਇ ਤ ਬ
 ਸਰੁ ਪਕੈ ਪਾਵੈ। ਕੰਕਰੁ ਕਹਾ ਅਪਨੀ ਦਿਸ ਬਤਾ ਬਿਨਾ ਪਾਵ
 ਨਾ ਸਰੁ ਪਕਾ ਕਠਨੁ ਦੇਖਤਾ ਹੀ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਰਸਾ ਤੇ ਬਾਰੰ ਬਾਰੁ
 ਵਾਸੁ ਦੇਵ ਨ ਰਾਂਦਿ ਦੁਖੀ ਹੀ। ਅਰਾ ਮੰਨੁ ਪਾਪੁ ਪੁਨ ਮੈਂ ਬੈ ੬੬

ਧਰੈ ਤੇਰੇ ਭਜਨੁ ਨਹੀ। ਤੇਰੇ ਕਰਮੁ ਤੇਰੇ ਨਿਰਕਰਮੁ ਅਰਥਾ
 ਸੁਤੇ ਨਿਰਾਸੁ ਤੇਰੇ ਪੁਰਨੁ ਕੰਮੁ। ਹੇਰਾ ਨ ਕਹੁ ਮੈ ਕਉ ਨਹੀ।
 ਅਰਥੁ ਪਮੇਗਾ ਕਿਆ ਪੈ। ਧਰਮੁ ਗਾਇਕਾ ਤੁਸੈ ਕੇ ਕੇਤਰੁ
 ਬਾਰੁ ਕਹਾ ਪੈ ਜੁਆਰਿ ਪਸਮੁ ਸੁਤੇ ਮਤ ਪੁਛਾ ਜੋਗੇ ਬਿੰਦ
 ਮੁਸਕੈ ਆਗਿਆ ਕਰੀ ਪੈ ਜੁਨਿਆਇ ਕਰੁ ਅਰਥੁ ਲੇਖੁ
 ਹੋ ਕੈ ਬੀਚਾਰ ਅਰਥਾਹਿ ਆਗਿਆ ਨਹੀ ਕਰੀ ਜੁਵੇਦੰਤ
 ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਾ ਜੋ ਉਸਕੀ ਆਗਿਆ ਭੰਗੁ ਕਰੈ ਤਉ ਸਾ
 ਸਨਾਪਦੈ। ਉਸ ਸਮੇ ਬਾਸਿ ਸੁਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾ।
 ਸੋ ਕੈ ਸਾਥਾ ਸਿਸੁ ਪੈ ਮਨੇ ਦੁਸਰਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪੈ। ਜਨਾ ਸੰਮੁ
 ਖੁਦਾ ਪਿਆਹੁ ਆਮਰੁ ਤੇਰੇ ਸੁਰਜ ਕੀ ਨਿਆਈ ਕਰ
 ਤਾ ਅਰਥਿ ਮਗੁ ਰੁਚਾ ਕੰਧੇ ਪਰੁ ਦੇ ਨਹੁ ਹਾ ਬੁਝਿ ਖੇਤੰ ਰੁ
 ਕਮੰ ਰੁਲਾ ਜਿਹ ਬਾਸੈ ਨਗੰ ਵਿਕਰਤਾ ਆਇ ਆਮਾ
 ਨੇ ਸੁਰਜ ਪੁਰਬ ਤੇ ਉਦੇਗ ਆਪੈ ਸਰੁ ਉਠਿ ਖਨੇ ਰਏ। ਅ
 ਰਪੁ ਜਾ ਕਰੀ। ਧਰਮੁ ਗਾਇਕੈ ਕਹਾ ਤੈ ਨੇ ਜੁਕਹਾ ਪੈ ਜਿ ਸਕ
 ਮਨੁ ਆਵਿਦਿਆ ਸੰਮਲੀ ਨ ਪੈ ਉਸਕੈ ਸਰੁ ਪਕਾ ਪਾਵਨ
 ਕਠਨੁ ਪੈ। ਅਗਨਿ ਸਕਾ ਮਨ ਨਿਰਮਲੁ ਪੈ ਤਿਸਕੈ ਸੁਗਮੁ
 ਪੈ। ਅਰੁ ਕਪੁ ਮਲੀ ਨ ਤਾ ਅਰੁ ਨਿਰਮਲ ਤਾ ਦੇ ਨੁਕਾ ਸੰਮੁ।
 ਅਗਨਿ ਸਮੈ ਪੈ। ਧਰਮੁ ਗਾਇਕਾ ਜੁ ਕਾਸ ਦੇ ਨਕਾ ਅ

ਤੁਆਪੈ। ਪਰਸਹੁ ਕਹਾਹੈ ਮੈਂ ਤੇ ਪਰਮੁਗੰਏ ਕੇ ਬਰਨੁ ਤੇਰੇ
 ਕਰਕੈ ਉਤਰਾ ਪਤਨ ਕਾ ਆਗੁ ਨੁਪਸਨ ਕੀ ਆਵਿ
 ਆਤਮਾ ਪੁਰਖ ਹੋ ਕੀਏ ਸ੍ਰੀ ਹੋ। ਪਰਮੁਗੰਏ ਕਹਾਹੈ
 ਪਤੇ ਆਪੁ ਹੋ। ਘਾਸਿ ਸ੍ਰਕਹਾਂ ਨੁ ਆਪੁ ਹੋ ਤਉ ਅਉਰਗੀ
 ਹੋਇਗਾ। ਜੇ ਅਉਰਨ ਹੀ ਤਉ ਆਪੁ ਕਹਾਂ ਹੋ। ਪਰਬ
 ਕਰੁ ਸੁਨ ਕਰ ਜੈ ਸੇ ਕਾਂ ਮੀ ਕਉ ਕਾਂ ਮਨੀ ਹਾ ਬੁਆਵੁ ਹੀ
 ਤੈ ਸੇ ਕੰ ਕਰੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ। ਪਰਮੁਗੰਏ ਕਹਾਂ ਨੁ ਆਤਮਾ ਸੇ
 ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਗਟੁ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਪਰੁ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਉਸ ਕਉ
 ਸਾਧਿਨਾ ਅਉਰਨ ਹੀ। ਅਰਪਰੁ ਅਪਰੁ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ। ਅਰਦੁ
 ਐ ਤੁ ਅਦਵੈ ਤੁ ਤੇ ਅਲੇਪੁ ਹੈ। ਘਾਸਿ ਸ੍ਰਕਹਾ ਦੁ ਐ ਤੁ ਅ
 ਦਵੈ ਤੁ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ ਤਉ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਆਤਮਾ ਕਿਉ ਕਹਤੇ ਹੈ
 ॥ ਪਰਮੁਗੰਏ ਤੁ ਸ੍ਰੀ ਭਾਗਾਵਤੇ ਮੈਂ ਗੋਤਮੁ ਰਿਖ ਅਰੁਜ
 ਗਵਲਕੁ ਦੇਨ ਆਵਤ ਕਏ। ਗੋਤਮੁ ਰਿਖ ਕਹਾਹੈ ਘਾਸਿ ਸ੍ਰ
 ਕਹੁ ਪ੍ਰਮੇ ਗਾਵਿ ਆਪੈ। ਕਿਸ੍ਰੁ ਪ੍ਰਮੇ ਭਵ ਸ੍ਰੇਤ ਹੈ। ਘਾ
 ਸਿ ਸ੍ਰਕਹਾਂ ਮੈਂ ਨਥਾ ਜਾਨਤਾ ਜੈ ਕਈ ਸ੍ਰੇਤਾ ਹੈ। ਅਚਰਨੁ
 ਹੈ ਨੁ ਪ੍ਰਗਟੁ ਕਾ ਦੁ ਐ ਤੁ ਕ੍ਰਮੁ ਸ੍ਰਿਥੇ ਸਮਾਈ ਨਹੀ।
 ਕਿ ਆਕਹੈ ਅਗਨਿ ਸਕੈ ਕਹੈ। ਗੋਤਮੁ ਕਹਾਂ ਨੁ ਸ੍ਰੇਤਾ
 ਬਕਤ ਕੈ ਸੇਤਾ ਸਤ ਹੈ। ਕਹੇ ਤੇ ਨੁ ਆਪੇ ਆਪੁ ਹੈ। ਘਾਸਿ

ਸੁਕਹਾ ਜੁਦ ਨ ਨਹੀ ਤੈ ਨੇਕੇ ਸੇ ਸੁਨਾ ਹੈ। ਗੋਤ ਮੁਤੁ ਸ੍ਰੀ
 ਰਾਮਾ ਜਾਗਦ ਲਕੁ ਕਹਾ ਅਬ ਬਚਨੁ ਮੈ ਕਹੈ ਜੀ ਜ
 ਏਕੁ ਆਤਮਾ ਹੈ ਚਿਨਾ ਆਤਮਾ ਜੁ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੁ ਆਵਤੁ ਹੈ ਸੇ
 ਕਰਮੁ ਹੈ। ਜੰਮੁ ਕੰ ਕਰ ਕਹਾਂ ਮੈ ਨੇ ਸਤਿ ਅਬ ਤ ਕਰਨੀ ਸੁ
 ਨਾ। ਜੁ ਕਿਆ ਹੈ ਬਿੰਨ ਕਹਾ। ਜਾਗਦ ਲਕੁ ਕਹਾ ਜੇ ਸੁਤੇ
 ਉਤਪਤ ਅਰਪਾਲ ਨਾ ਅਰਪ ਹਲੇ ਨਗਤ ਕੀ ਹੋਤੀ ਹੈ
 ਤਿਸ ਕੇ ਸਤੁ ਜਾਣੁ। ਪਿਯੋ ਜੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੁ ਸਪਦਾ ਰਖੁ ਹੈ ਤਾ ਕੇ ਅ
 ਸਤੁ ਜਾਣੁ। ਕੰ ਕਰ ਕਹਾ ਜੁ ਬੁਦ ਬੁਦਾ ਸਮੁੰਦ ਤੇ ਪਗ
 ਟਹੈ ਤਾ ਪੈ ਤਬ ਬੀ ਚਾਹਵਾਂ ਨੁ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਜੁ ਮੂਲ ਵਾਂਗ
 ਕਿਆ ਹੈ। ਤਤੇ ਪਹਿ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੁ ਸੇ ਸਤ ਤੇ ਪਗ ਟਹਈ ਸ
 ਤਿ ਹੈ। ਅਸਤਿ ਕਿਉ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਜਾਗਦ ਲਕੁ ਕਹਾ
 ਤੁੰ ਅਬ ਤ ਕੁ ਆਵਿ ਦਿਆ ਮੈ ਰਹਾ ਹੈ। ਗਿਆਨੁ ਤੁਸੁ
 ਕੈ ਪਾਤ ਨਹੀ ਕਹਿਆ। ਕੰ ਕਰ ਕਹਾਂ ਨਾ ਗਿਆਨੀ ਹੈ
 ਨਾ ਅਗਿਆਨੀ ਹੈ। ਸਰੁ ਤੁੰ ਹੀ ਹੈ। ਜਾਗਦ ਲਕੁ ਕਹਾ ਮੈ
 ਕਉਣ ਹੈ। ਕੰ ਕਰ ਕਹਾ ਅਚਰਨੁ ਹੈ ਆਪੁ ਕੈ ਨਹੀ ਜਾਨ
 ਤਾ ਕਉਣ ਹੈ। ਜਾਗਦ ਲਕੁ ਕਹਾ ਜੇ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਤਉ ਗਿ
 ਆਨ ਅਗਿਆਨੁ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਕਿਉ ਅਰੋਪਤਾ ਹੈ। ਕੰ ਕ
 ਰਤੁ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਾ ਉਸ ਸੇ। ਬਿਖੇ ਬਿਖਾ ਸਾ ਆਵਤੁ ਰ

ਅਸਾ ਅਰਕਾ ਕੇ ਕਉਚਾ ਪੈਸੀ ਸਾਹਤੇ ਮੁਕਤ ਪੈਵੀ॥
 ਰਗਾ ਤਿਗੋ ਬਿੰਦ ਕੀ ਕਰੋ॥ ਜਾਗਦ ਲਕੁ ਕਰਾ ਮੁਕਤੁ ਜੋ
 ਗੁਤੇ ਪੋਤੀ॥ ਅਧਿਆਸੁ ਕਰਾ ਕੀ ਰਗਤ ਪਾਪਤ ਰ
 ਈ ਪੈਵਹੁ॥ ਜੋ ਗੁਣਿ ਜੋ ਗੁਤੇ ਮੁਕਤ ਪੈ॥ ਕਾਪੇ ਤੇ ਰਗਤ ਥਿ
 ਧੈ ਰਾਹ ਨ ਕੀ ਮਾਰਗੁ ਨਹੀ॥ ਜਾਗਦ ਲਕੁ ਕਰਾ ਕਪੁ ਅ
 ਤਮਾਏ ਕਪੈ॥ ਕੀਵੀ॥ ਅਧਿਆਸੁ ਕਰਾਏ ਕੁ ਅਵਤੀ ਆਤਮਾ
 ਪੈ॥ ਅਭਿਰਕਾ ਪੈ॥ ਜੋ ਕਪੈ॥ ਜਾਗਦ ਲਕੁ ਕਰਾਏ ਕਪ
 ਦਾ ਬਿਖੇ ਪਤੀਤ ਨਹੀ॥ ਅਵਤੀ॥ ਕਾਪੇ ਤੇ ਕੀਵੇ ਕਪੇਤਾ
 ਤਉ ਏਕ ਸਾ ਪਦਾਸੁ ਕਿਉ ਨਹੀ॥ ਕੀਉ ਜੋ ਗੁਮੈ ਕੀਉ ਜ
 ਪਮੈ ਕੀਉ ਕਰਮੁ ਪਰਮੁ ਸਾਪਨੁ ਮੈ॥ ਕੈਸੇ ਦੇ ਕੁ ਜਾਨੈ॥ ਅਧਿਆਸੁ
 ਸੁਕਾਹੇ ਜਾਗਦ ਲਕੁ॥ ਸੁਏ ਅਰਪਤੀਤ ਨਹੀ॥ ਕੈਸੇ ਸਰਬ
 ਕਰਮੁ॥ ਏਕ ਕਰਤੇ ਹੀ ਤੇ ਰਹੈ॥ ਜਿਗੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਉ ਆ
 ਪੁ॥ ਜਿਗੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਉ ਆਪੁ॥ ਦੁਸਰਾ ਕੀਉ ਨਹੀ॥
 ਜੈਸੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਕਪੈ॥ ਕੀਉ ਫੁਲਿ ਸੁਕੇ ਮੁਲਾ ਬਿਖੇ ਰਾ
 ਲੀਏ ਤਉ ਮੀਰਾ ਹੋਈ॥ ਅਰਥਿ ਫੁਲੁ ਅਮੁਲਾ ਬਿਖੇ
 ਤਉ ਅਮੁਲਾ ਹੋਈ॥ ਪਰਨ ਲਕੁ ਮੁਲਾ ਬਿਖੇ ਰੇਦ ਨਹੀ॥
 ਜਾਗਦ ਲਕੁ ਕਰਾ ਜੋ ਗੁਤੇ ਰਗਦਾਂ ਨ ਕੀ ਲਤਾ ਪੈ॥ ਬੁਧਿ

ਸੁਕਰਾਮੈ ਸੇਹੀ ਹੈ ਪਰਜ ਬਤੁ ਕੁ ਜੇਹਾ ਬਿਖੇ ਹੈ ਮਿਥਾ
 ਹੁਆ ਹੈ। ਜ ਬਜੇਹੁ ਤੇ ਉਤਰਤਾ ਹੈ ਤ ਬਖਿੰ ਰੁਜਾਤਾ ਹੈ
 ॥ ਅਗਰੀਆਂ ਨੁ ਜੇਹੁ ਐਸਾ ਹੈ ਜੇ ਖਾਏ ਅਰਸੇ ਏ ਅਰ
 ਬੈਠਏ ਅਰ ਉਠਏ ਮੈ ਸਦਾ ਏ ਕਸਾਪੈ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੁਅ
 ਰ ਆਂ ਨੁ ਕਰਮੁ ਕੇ ਤੇ ਲੰਘਤਾ ਹੈ। ਜਾਗੁ ਵਲ ਕੁ ਕਰਾ ਜਾ
 ਨੇ ਕਰਮੁ ਏਹੀ ਸੁਰ ਕੇ ਨਾ ਸੁਕੀ ਏਹੈ ਸਹੀਹੁ ਉਸਕਾ ਕੈ
 ਸੇ ਫਿ ਸੁਆਵਤਾ ਹੈ। ਬਾਸਿ ਸੁਕਰਾ ਸਹੀਹੀ ਗੀਆਂ ਨੀ
 ਕਾ ਫਿ ਸੁਆਵਤਾ ਹੈ। ਨਹੀ ਤਉ ਉਸਕੇ ਸਾ ਬੁ ਸਹੀਹਨ
 ਹੀ। ਜੈ ਸੇਰਜ ਕੈ ਅਗਨੁ ਬਿਖੇ ਜਲਾਏ ਅਰ ਵਟੁ ਉ
 ਸਕੇ ਫਿ ਸੁਆਵੈ ਪਰ ਉਸ ਤੇ ਕੋ ਉਕਾ ਮੁਕੀ ਆਚਾ ਤੇ
 ਤਉ ਨਹੀ ਹੈ ਤਾ ਏ ਸੀ ਬੀ ਚਰੁ ਆਤਮੁ ਬੀ ਚਰੀ
 ਅਸ ਸਹੀਹੁ ਹੈ। ਜਾਗੁ ਵਲ ਕੁ ਕਰਾ ਨਾ ਮੁ ਤੇ ਗਜੇਹੁ ਬ
 ਸਿ ਸੁਹੈ ਚਾਹੀ ਐ ਜ ਪਖੁ ਜੇਹੁ ਕਾ ਕਰੈ। ਬਾਸਿ ਸੁ
 ਕਰਾ ਕੈ ਆਕੈ ਪੁਰੁ ਮੇਰਾ ਨਹੀ ਆਨਤਾ। ਜਾਗੁ ਵਲ
 ਕੁ ਕਰਾ ਤੁਸਕੈ ਪੁਰੁ ਸਾ ਬੁ ਕਿ ਆਪੈ ਨੁ ਨੁ ਹੈ। ਤੁ ਆਪਿ
 ਆਨੀ। ਬਾਸਿ ਸੁਕਰਾ ਮੈ ਨੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜੇ ਸੁਠਿ ਅਸਾ
 ਹੁ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਸੁਠਿ ਕਾ ਕਿ ਆਨਿ ਸਚਾ ਕਰੈ। ਜਾਗੁ ਵਲ

ਕਕਹਾ ਤੇਰੇ ਵਚਨ ਤੇ ਮੁਸਕੈਰਹਾ ਮੁਖਿ ਪਜਤੁ ਰਾ
 ਹੋ ॥ ਕਿਆ ਜੇਗੁ ਕੈ ਮੈ ਨੇ ਬਨਾ ਪਾਹੋ ॥ ਬਸਿ ਸੁਕਹ
 ਐਸੇ ਹੀ ਹੋ ਜੁ ਤੈ ਨੇ ਹੀ ਕੀਆਹੋ ॥ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰੁ
 ਜੁ ਕਰਮੁ ਹੈ ਸੇ ਕਰਤੇ ਤੇ ਪਗਟਹੋ ॥ ਜੇ ਕਰਗਾ ਤਿਆ
 ਗੁ ਕਰੈ ਤਉ ਕਰਮੁ ਕਹਾਂਹੋ ॥ ਜਾਗੁ ਵਲਕੁ ਕਹਾਂ ਬੀ
 ਆਸੁ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਾ ਨ ਮਿਤ ਜੇਗੁ ਕੀ ਤਿਆ ਗੁ ਕਹਾਂ
 ਆਂ ਨ ਕੀ ਨਿਸਚੈ ਕਰੇਹੋ ॥ ਬਸਿ ਸੁਕਹ ਮੇਰੇ ਪਰਮ
 ਪਰਨ ਹੀ ਜੇ ਸਤਹੋ ਉਸੀ ਕੀ ਨਿਸਚੈ ਆਂ ਨੇਹੀ ਜੇਗੁ
 ਹੀ ਰਲਾਹੋ ॥ ਪਰਕੁਰੀ ਐ ਆਪੁ ਸੇ ਆਪੁ ਹੋ ਸੁਠਿ
 ॥ ਕਰਤੇ ਤੇ ਪਗਟਹੋ ॥ ਜਾਗੁ ਵਲਕੁ ਕਹਾਂ ਸਤਿ
 ਕਿਆਹੋ ॥ ਬਸਿ ਸੁਕਹ ਸਤੁ ਆਤਮਾਹੋ ॥ ਪਰਮ
 ਰਮੈ ਤੈ ਕੈ ਕਹੇਹੋ ਮੈ ਗੀਤਿ ॥ ਗਾਘਾ ਅਰਕਹਾ ਸਭਨ
 ਹੀ ਹੋ ਮੈ ॥ ਬਸਿ ਸੁਕਹ ਐਸੇ ਸਤੁ ਕਹੁ ਮੈ ਨੇ ਕਹ
 ਏ ਸਕਾਰਨੁ ਤੇ ਕਹੋਹੋ ਜੁ ਆਪੁ ਸੇ ਆਪੁ ਹੀ ਪਰਮ ਪਰੁ
 ਮੁਖਿ ਬਿਖੇ ਨਹੀ ॥ ਬਸਿ ਸੁਕਹ ਸਕਤੇ ਨਿਕਸੁ ਪਰੁ
 ਅਪਰੁ ਤੁਸਕੈ ਰਿੰਨ ਭਆਹੋ ॥ ਮੈ ਨੇ ਕਹਾ ਮੈ ਕੀ ਕੀ ਸ
 ਕਾ ਨਹੀ ਬੈਠਾ ॥ ਆਪੁ ਤੇ ਆਪੁ ਹੀ ॥ ਜਾਗੁ ਵਲਕੁ ਕਹਾਂ ॥ ११
 ਜਾਨੇ ਜੇਗੁ ਕੀਆਹੋ ਜਿਸੁ ਰਹੇ ॥ ਪਰਮ ਪਰੁ ਜੇਗੁ ਤੇ

ਨਸ੍ਰੁਹੇਰਾਏ। ਮੈਂ ਤੇ ਕਰਾਜੇਗੁਤੇਰੀ ਧਾਪਤੁਹੈ। ਇਸੇ ਨਹੀ
 ਰਾਹਤਾ। ਏਕਸਮੇਥੀ ਸ੍ਰਸ੍ਰਸ੍ਰਕੀਆ ਮੈਂ ਨੇ। ਕਿਉ
 ਰਗਦਾਂ ਨਜੇਗੁ ਕਰੇਤੈ। ਯਹਿਜੇਤੇਰਾਪਦੁਹੈ। ਇਸਤੇਉ
 ਰਹੇਰਾਏ। ਥੀਸ੍ਰਕਾਘਾਟਾਧਾਮੁ। ਸ੍ਰਾਥਿਖੇਨਹੀ।
 ਜਿਉਕਾਤਿਉਹੀ। ਯਹਿਬਰਗੁਥੀਸ੍ਰਕਾਸੁਦਕਗਨਿ
 ਸਚਾਜੇਗੁਕਾਮੇਰੇਮਨੁਤੇਰਿਦਰਤਰਧਾ। ਕਾਹੇਤੇਕ
 ਨਾਹੈ। ਮੈਂ ਤੇਜੇਗੁਸਤੁਹੈ। ਤਉਆਪਤੇਆਪੁਕਿਉ
 ਨਹੈਗਾ। ਕਰਮੁਕਰੇਕੇਸੇ। ਹਰੇਹਰੇਪੁਰਨਹੈਤਾ
 ਹੀ। ਹੇਜਾਗਦਲਕੁਜੇਗੁਥਿਉਗੁਦੇਨੇ। ਤਿਆਗਾਅ
 ਰਕਹੁਤੁੰਕਉਦੁਹੈ। ਜਾਗਦਲਕੁਕਰਾਮੈਪੁਗਤਨਜੇਗੀ
 ਹੀ। ਮੈਂ ਤੇਕਰਾਜਾਨਾਤੁੰਪੁਗਤਨਹੈ। ਪਰਗੁਪਤੇਗਾਕਿਦੁਆਹੈ
 । ਕਰਾਅਚਰਜੁਹੈ। ਜੇਕੁਰੁਪੁਰਕਰੇਚਕੁਕਰੇਹੀ।
 ਅਰਆਪਕੈਨਹੀ। ਜਾਨਤਾਜੇਕਉਨਹੀ। ਤੁੰਕਹੁਮੈਕ
 ਉਨਹੀ। ਮੈਂ ਤੇਕਰਾਜੇਸਹੁਪਕੈਪਾਯਾਚਾਹਤਹੈ। ਤਉਨੇ
 ਗੁਕਾਤਿਆਗੁਕਗਾ। ਅਰਕਦੂਨਕਰੁਅਰਕੇਮੈਕਹੈ
 ਸੋਨਿਸਚਾਕਗੁਤਥਤੁਸ੍ਰੈਅਪਨੀਥਿਥਾਪਗਟ
 ਹੋਇ। ਜਾਗਦਲਕੁਕਰਾਸੁਦਨੁਮਨਗੁਨਿਧਿਆਸ
 ਨੁਸਾਦੁਤਦਾਰਮੁਥੈ। ਇਨਕਰੇਤੈ। ਪਕਟਕਗੁ

੨੦

ਮੈਂ ਤੇ ਕਹਾ ਸੁਦ ਨੁਪਾਰਿ ਪੈਂ ਜੁ ਸਾ ਤਿ ਸੰਗੁ ਅਰੁ ਸੁਤਿ ਅ
 ਰਸਾ ਸਰ ਤੇ ਸਤੁ ਚੀਚਾਰੁ ਸੁਣਨਾ ਅਰਸਨ ਨੁਪਾਰਿ
 ਜੁ ਸੁਣ ਕਰ ਚੀਚਾਰੁ ਕਰਣਾ ਅਗਨਿ ਪਿਆਸ ਨੁਪਾਰਿ
 ਪੈਂ ਜੁ ਚੀਚਾਰ ਤੇ ਜੇ ਕਦੁ ਸਮ ਸੀਏ ਉਸ ਪਰੁ ਨਿਸਚ ਕਰ
 ਨਾ ਜਥਾ ਨਿਸਚਾ ਪੁਰਾਨਿ ਹੋਰਿ ਤੁਥਾ ਸਫੁ ਤ ਕਾਰ ਕਰਾ
 ॥ ਤੁਥਾ ਸਰੁਪ ਆਪੁ ਤੇ ਆਪੁ ਪਰਗਟ ਕਰਾ ਜਥਾ ਪਰ
 ਲਾਵ ਕੋ ਆਤਮਿ ਤੁਥੇ ਏਤੁ ਦੁਖੁ ਪਾਪੁ ਤੁਰਾ ਅਗਨਿ ਸ
 ਚੇ ਤੇ ਨਾ ਛਿਗਾ ਅੰਧੇ ਸਾਨਿ ਸਚਾ ਨਿਸਕੇ ਹੋਇ ਛਲੁ ਦਾ
 ਕਾਪਾਰਿ ਪੈਂ ਜੇ ਕੀ ਪਰਾਦਿ ਸੁਕਰੇ ਅਪਨੀ ਸਰੁਪ
 ਦੇਖੋ ਅਰਭੇ ਦਾਇਸੁ ਤੀਪੁਰਖੁ ਕਾਉ ਸਕੇ ਮਨ ਤੇ ਨ
 ਸੁਯੋ ਅਰਜਨੇ ਨੁਦਸੇ ਦਿਸਾ ਅਗਨਿ ਸਾਦਿਨੁ ਸ
 ਰਬ ਗੋਬਿੰਦ ਹੋ। ਜੇ ਨਾਗ ਦਲ ਕੁ ਜੁਤੁ ਸੁਕੇ ਇਛੁ ਸ
 ਰੁਪ ਕੀ ਪੈਂ ਤਉ ਜੇਗੁ ਕਾਤਿ ਆਂਗੁ ਕਰਾ ਅਰਗੋਬਿੰਦ
 ਬਿਖੇ ਪਾਪੁ ਤੋ। ਜਾਗੁ ਦਲ ਕੁ ਕਰਾ ਗੋਬਿੰਦ ਅਨੁ
 ਨਾਮੁ ਰੁਪੁ ਪਰਕਾਸੁ ਕੀ ਆਪੋ। ਕੈਸੇ ਦੇਖੋ ਮੈਂ ਤੇ ਕ
 ਹਾਨਾ ਨੁਪਾਰਿ ਅਰਜਨ ਗਤੁ ਬਿਖੇ ਭੇਦ ਕਰਨੁ ਹੀ
 ॥ ਜੇ ਸੇ ਸੁਰ ਨੁ ਤੇ ਅਨੇ ਕੁ ਰੁਪੁ ਦੁਹੁ ਤੇ ਪੈਂ ਪਰਬੀਚਾਰੁ
 ਤੇ ਏਕ ਸੁਦ ਨੁ ਪੈਂ ਤੈ ਸੇ ਧਿਰ ਦੁਕੇ ਅਨੇ ਕੁ ਨਾਮੁ

ਕਏ ਪੈ ਪਰਏ ਕਲਕ ਨੀ ਪੈ। ਤਤੇ ਮਹਾ ਸਰਬੁ ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ
 ਸਤਿ ਪੈ ਏਕ ਅਤਮਾ ਹੀ ਪੈ। ਆਦਿ ਅੰਤ ਮਧੁ ਏਕ ਦੁਹਿ ਪੈ
 ॥ ਜਾਗੁ ਦਲ ਕੁਤ੍ਰੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਆ ਕਾਹੇ ਤੇ ਨ ਬਸ ਮੁੰਦਲਾ
 ਰਮਾਹੇ ਤਉ ਹੰਸੁ ਲੀਅਰ ਤਲਾਉ ਅਰਕੁ ਆਕਹਾਰ
 ਪਤੇ ਪੈ। ਗੋਤ ਮੁਕਤ ਉਪਾਵੁ ਮੁਕਤ ਕਾ ਪਹਿ ਪੈ ਜੁਗਨ
 ਨਕਰੇ ਅਰਕੁ ਨੁਪਾਰਿ ਪੈ ਜੁਨਾ ਗਾਇਨਾ ਗਾਂਇਨਾ
 ਰਸ ਨ ਸੇਕੈ। ਮੈਨੇ ਕਹਾ ਸਕੀ ਕਹਤੇ ਪੈ ਪਰੁ ਸੁਖ ਕੀ
 ਆਪ੍ਰਪਤ ਪੈ। ਭਨਨੁ ਅਭੇਦ ਦੇਖਣੈ ਕੀ ਕਹਤੇ ਪੈ।
 ਅਧਿਸ਼੍ਟੰਤ੍ਰ ਪੰਚਤਤ੍ਰ ਕਾ ਨਗਾਂਇਨੁ ਪੈ। ਅਰਾਧਿ ਹਰੀ
 ਕਹਿਨੀ ਸਕਤੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਦੁਪੁ ਅਦੁਤੀ ਪੈ। ਅਧਿਸ਼੍ਟ
 ਨੁਕਾ ਕੀ ਕਹਤੇ ਪੈ। ਉਚੈ ਨੀਚੈ ਅੰਤ ਰਚਾ ਪਦੁ ਨਗਾਂਇ
 ਨੁ ਪੈ। ਅਰਕੁ ਹੋਰੁ ਸ੍ਰੀ ਪਹਿ ਗੁਗਾਤਿ ਪੈ। ਗੋਤ ਮੁਕ
 ਤ ਮੁਕਤਿ ਦੂਹੈ ਸੀਨਿ ਆਸੁ ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕਰਨਿ
 ਵਰਤ ਪੈ। ਮੈਨੇ ਕਹਾ ਦਿਰਕ ਤਉ ਸਕੈ ਕਹਤੇ ਪੈ ਜੁ
 ਕਿਸੀ ਸੇਹੇ ਤਨ ਕਰੈ। ਤੁੰ ਸੀਨਿ ਆਸੁ ਕਾਤਿ ਆਗੁ
 ਕਰਾ ਦਿਰਕ ਤਉ ਤਾ ਪੈ। ਤਤੇ ਦਿਰਕ ਤਨਹੁ ਆਕਾਹੇ
 ਤੇ ਏਕ ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਏਕ ਕਾ ਕੁਹਣੁ ਕੀ ਆਗਾ ਦਿਰ
 ਕ ਤਉ ਏਕ ਮਹਿ ਪੈ ਸੀਨਿ ਆਸੁ ਕੀ ਤਿ ਆਗੁ ਕਰਕੁ ਪ

91
੮੨

ਏਮ ਤਿਕਗਾਗੇਤਮੁਕਗਾਵਿਰਕਤਰੇਖਮੇਖਲੀਆਦਲੇ
 ਕਰੁਗਾਖਤੇਯੋ।ਉਨਕੀਨਿਆਂਈਹੇਤਯੋ।ਮੈਨੇਕਗਾਤੇਮੀ
 ਬੁਧਗਾਸੀਜੇਗੁਯੋ।ਵਿਰਕਤਰੇਖਸਾਧੁਕਿਆਂਕਰੁਪੈ
 ॥ਜੁਅਪਨੇਰਕਾਰਕਾਤਿਆਗੀਪੈਦਹੀਵਿਰਕਤਯੋ।ਜਾ
 ਹੁਦਲਕੁਕਗਾਪੁਣਾਪਾਮੁਕੀਆਕਹੀਯੋ।ਜੁਜੇਗੁ
 ਬਿਨਾਮੁਕਤਕਿਸੀਪੁਕਾਰਨਹੀ।ਪੁਸਥਿਕੇਗੇਦਅ
 ਰਮੁਨਿੰਦ੍ਰਜੇਗੁਤੇਮੁਕਤਭਏਯੋ।ਵਿਦਿਆਸੁਕਗਾਪੁਣਾਪੁ
 ਮੁਕੈਸੇਕਰਤੇਯੋ।ਕਗਪੁਰਕਕੁੰਭਕਰੇਕਕੁਚਪੁਤੇਇਸਤੇ
 ਪੁਰਨਤਾਕਉਪਹੁਚੇਯੋ।ਅਹੁਅੰਤਰਕਰੁਸਰਬਥਾਸਨ
 ਤੇਮੁਕਤਹੇਤਯੋ।ਵਿਦਿਆਸੁਕਗਾਕੇਤੇਨੇਗੀਜੁਮੁਏਯੋ।ਤਿਨ
 ਕੇਅੰਗਮਾਸੁਅਹੁਤੁਕਾਅਰਅਸਤਜੈਸੇਸਰਬਜਗਤੁ
 ਕੇਪੈਤੇਸੇਹੀਵਿਸਟਆਵਤੇਯੋ।ਜਿਹੀਕੈਸੇਪੁਰਨਸੁਪ
 ਤਾਕੀਪਾਵਤਯੋ।ਹੇਜਾਗਵਲਕੁਕੁਨਬਿਨਾਕਿਸੀਪੁਕਾ
 ਰਸੁਖਨਹੀ।ਗੋਬਿੰਦਕੀਭਗਤਤੇਗੋਬਿੰਦਕੁਪਹੇਤਯੋ।
 ਜੈਸੇਕੈਉਨਦੀਪਨੈਅਰਕੈਈਕੰਠੇਪਹੇਤਯੋ।ਅਰਕਾਹੇ
 ਬੁਅਪਨਾਮੇਰੇਹਾਥਮੇਏਹਜੇਤੁਮਕੈਨਿਕਸੀ।ਅਰਵਹੁ
 ਨਮਾਨੇਅਰਬੁਭੇ।ਤੇਸੇਹੀਭਗਵੰਤੁਦੇਵਾਂਤਬਿਕੇਨਿਜ
 ਭਗਤਉਪਦੇਸਕਰੀਯੋ।ਜਿਮੁਕੁਬਿਨਾਕਦੂਨਹੀ।ਜਿਕੈਈ

ਬੁਧਕੇ ਕਾਂਤ ਸੋ ਬੁਧੇ ਨਹੀਂ ਨਿਸਚੈ ਪੈਂਦੇ ਅਵਗਊਦੁ ਮੈਂ ਬੀ
 ਧਰੀ। ਤੇਰੇ ਗਤ ਸੇ ਸਟ ਪੈਂਦੇ ਗੁਤੇ ਭਰਮੁ ਨਾ ਸੁਨਹੀਂ ਤੇਰੇ
 ਅਰਗਤ ਤੇ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਪਤ ਹੋ। ਜਾਗਵਲਕੁ ਕਰਕੇ
 ਗੁਨ ਕਰੇ ਤਉ ਦਿਸੁ ਅੰਤਰ ਬਿਖੇ ਕੈ ਸੇ ਖੁਲੋ। ਆਦਿ ਆ
 ਸੁਕਹਾਂ ਦਿਸੁ ਅੰਤਰ ਕੀਤ ਬਖਲੇ ਜਬ ਭਗਤ ਕਰੇ।
 ਨੇਹੁ ਤੇ ਅੰਤਰ ਮਲੀਨੁ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਜਬ ਜੋਗ ਕਰ
 ਤਰੇ ਤਬ ਬੀ ਚਾਰੁ ਤੇ ਸਰਬ ਅੰਗੁ ਪਰਾਦਿ ਸੁਕਰਤਾ
 ਹੋ। ਆਸ ਅਰਪੁ ਅਤੇ ਕਿਛੁ ਅਉਰੁ ਉਸ ਕੀ ਦਿਸੁ ਮੈਂ
 ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ। ਨੇਹੁ ਅੰਤਰ ਕੇ ਉਸੀ ਕੇ ਖੁਲੇ ਹੋ। ਜਿਸ ਕੇ
 ਮਨਾ ਬਿਖੇ ਗੋਬਿੰਦ ਬਿਨਾ ਅਉਰ ਨਹੀਂ। ਆਦਿ ਸਕਾਰਿ ਦੁ
 ਦਿਸੁ ਕਰਤੇ ਹੋ। ਅਰਜੇ ਬੀਤੀ ਅਰਆਗੇ ਕੀ ਹੋਈ ਕੈ
 ਪਰਾਦੁ ਕਰੇ ਉਸ ਕੈ ਕਾਲੁ ਦਿਸੁ ਕਰਤੇ ਹੋ। ਆਦਿ ਬੁਧਿ ਸੁ
 ਵਰੁ ਪੈਂਦੇ ਜੁਰਿ ਦੁਭਗ ਫਾਨ ਕੈ ਨਾਈ। ਹੋ ਜਾਗਵਲਕੁ ਕੇ
 ਗਤੇ ਨੇਹੁ ਅੰਤਰ ਕੇ ਕੈ ਸੇ ਖੁਲਤੇ ਹੋ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਗੋਬਿੰਦ ਬਿ
 ਨੇ ਦੇਖਣਾ ਹੋ ਅਲੀਨ ਤਾ ਹੋ। ਤਾ ਤੇ ਜਨੇ ਅੰਤਰੁ ਬਾ
 ਹਰੁ ਤੇ ਇਕ ਰੂਪੇ ਇਕ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਕਰੈ। ਉਸ
 ਕਾ ਦੁਆ ਮੈਂ ਤੁਮਿ ਟੁਕਾ ਹੋ। ਅਰਨਾਗਾ ਦਿਹੁ ਗੁਪਤ ਹੋ। ਤਾ
 ਤੇਰੇ ਗਤ ਸੇ ਸੁਹੀ। ਜਾਗਵਲਕੁ ਕਰਕੇ ਨੀਕੁ ਆਪਗਾਸ

92
 82

ਕਹਾਹੇ ਮੈਂ ਤੇ ਬਿਆਸੁ ਕੇ ਆਗੇ ਕੋਈ ਕੋ ਸੇ ਬਾਤੁ ਕਰੈ
 ਜੋ ਬਿਆਸੁ ਆਪੁ ਬੇਦ ਰੂਪ ਪੈ ਦੇਹੁ ਜਾਗਦ ਲਗੁ ਜੋ ਜੋ
 ਹੁਕਮ ਆਸ ਗਲੇ ਕਰਵਚੁ ਕਰੇ ਸੋ ਕਿਆ ਕਰੇ ਗਾਇ
 ਆਸੁ ਕਹਾਹੇ ਸਗੁ ਸਗੀ ਭੁਜਨੁ ਕਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਨੇਕਾਉ
 ਕੇਉਂ ਤੇ ਦੂਟੀ ਨਿਸਚਾ ਕਰੇ ਜੁਪਿਤਾ ਅਰਮਾਤਾ ਅਰਗਈ
 ਅਰਮਿਤਾ ਨਿਸਚੈ ਦੇ ਕਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਪੈ। ਤੁਕੈ ਤਿਆਗੁ ਕਰੁ
 ਅਉਰ ਕਾਂਸੁ ਸੈਮਨੁ ਮਤ ਦੇਵਹੁ। ਏਦੀ ਉਸੈ ਭੋਗੁ ਕਰੇ
 ਅਰਗੁ ਜਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾਨ ਤਿਆਗੇ। ਜੈਸੇ ਚਕੋਰੁ ਅ
 ਗਨਿਖਾਤਾ ਹੈ ਅਰਚੰਦੁ ਮਾਕੀ ਪੀਤ ਮਨ ਬਿਖੈ ਗਾਖਤੁ ਹੈ
 ਅਗਨੁ ਕੀ ਉਸਨ ਤਉ ਸਕੈ ਪਵੇ ਸੁਨਹੀ ਕਰ ਸਕਤੀ।
 ਤਾਤੇ ਭਗਤ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਕਰੀ। ਜੇ ਮੁਕਤ ਹੋਹੁ ਗੋਪ ਜਾ
 ਗਵਲਕੁ ਕਹਾ ਜਬ ਲਗੁ ਤਿਕਟੀ ਬਿਖੇ ਨ ਬੈਠੈ ਸੁਖ
 ਨਹੀ ਪਾਵਤਾ। ਤਾਤੇ ਤੁਰੀਆ ਸ਼ੇਸ਼ੁ ਹੈ। ਬਿਆਸੁ ਕਹਾਤੁ
 ਤੁਰੀਆ ਕਹਾਤੁ ਹੈ। ਅਰਮੈ ਜਾ ਕਾ ਤੇ ਕੋਰੀ ਤੁਰੀਆ ਨ
 ਕੈ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੁਗ ਬਿੰਦ ਤੇ ਬਿੰਨ ਨਹੀ ਜਾਇ ਹੈ। ਪਾਹਿਸਰੁ
 ਜਾ ਕਾ ਤੇ ਅਰਸੁ ਪਰੁ ਅਰਸੁ ਪਤ ਅਰੁ ਤੁਰੀਆ ਏਹੁ
 ਗੁਬਿੰਦ ਹੈ। ਜਾਂ ਕੋ ਗੁਬਿੰਦ ਸੈਮਿਤੁ ਤਾ ਹੈ ਅਉਰ ਸੈਨਾਂ
 ਨਹੀ ਗਾਖਤਾ। ਆਪ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਹੈ। ਜੈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਆ

ਰੇਪਰਾਸਰੁ ਮੈ ਕਉ ਏਕੈ ਤੇਰਾ ਅਖਵਾਂਗਾਨੁ ਅਖਵਾ
 ਪਾਵ ਅਖਵਾ ਸੀਸੁ ਅਖਵਾ ਆਸੁਰੁ ਧਰੁ ਚਾਅਸ
 ਤਮਨ ਧੁਪਾਰਿਤ ਅਖਵਾਰੀ ਕਾਰੁ ਪਰਾਸਰ ਕਹਾਰੇ ਮੈ
 ਰੇਸਰੁ ਤੁਸੁ ਤੇ ਪਗਟ ਕਏ ਜੈ ਰੁਸਕੈ ਕਉਨ ਕਹੇ।

ਏਕੁ ਸਮੇ ਮੁਸਕੈ ਚਾਹਨਾ ਕਈ ਜੇਕਰ

ਹਮੁ ਲੋਕੁ ਕਹੈ ਅਰਥੁ ਆਤੇ ਪੁਣ੍ਹ ਜੁ ਸੀਸਰੁ ਸਾਗਰੁ
 ਤੇਕੈ ਸੇ ਪਾਰ ਪਰੀ। ਬਹੁ ਨ ਧੀ ਚਰੁ ਕੀ ਅਜੇ ਚਰੁ ਆਕ
 ਰੇਗਾਨ ਲਭੈ ਨਹੀ ਕਾਸੈ ਪਾਰ ਉਤਰ ਗਏ। ਤਬ ਲਾਜਾ
 ਨਹਿ ਦੇਗਾ। ਤਤੇ ਪਹਲੇ ਨ ਲਾਨਿ ਸਢੇ ਕਹੈ। ਪੀਛੇ ਜਾਵੈ
 ਜੇ ਮੈ ਰੇਤ੍ਰੰ ਕਹੁ ਸੀਸਰੁ ਬਿਖੇ ਨ ਲੁਕਉ ਨਹੀ। ਮੈ ਰੇਕਾਪ
 ਹੀ ਛਾਸਨਾ ਨ ਲੁਧੈ। ਪਰਾਸਰ ਕਹਾ ਛਾਸਨਾ ਕਾਰੁ ਪਾਕਿ
 ਆਪੈ। ਮੈ ਰੇਕਾ ਛਾਸਨਾ ਕਾਰੁ ਪਨਹੀ ਦੇਖਾ ਮੈ ਨਾਪ
 ਰਾਸਰ ਕਹਾ ਪਨਹੀ ਰਾਖਤਾ ਤਉ ਕਿ ਆਕਉ ਹੈ। ਮੈ ਰੇ
 ਕਾਤਾ ਤੇਤ੍ਰੰ ਕਹੁ। ਪਰਾਸਰ ਕਹਾ ਬਹੁ ਨਾਨਿ ਸਚਾ ਕੀਆ
 ਰੇਵਹੁ ਪੁਣ੍ਹ ਤਉ ਕਹੈਗਾ ਜੈ ਪਾਰਿੰ ਕਾਰੁ ਨ ਲੁਧੈ। ਬ
 ਹੁ ਨ ਧੀ ਚਰੁ ਕੀ ਅਜੇ ਵਹੁ ਕਹੈਗਾ ਪੰਕਾਰੁ ਹੈ। ਤਉ ਤੁ
 ਸੁ ਤੇਕਿ ਆਪੈ ਨਹੀ। ਤਉ ਕਹੈਗਾ ਪਹੀ ਪੈ ਨਹੀ।
 ਜੁਇ ਸਤੇ ਪਾਰ ਪਰੀ। ਵਹੁ ਕਹੈਗਾ ਰੀ ਕਾਰੁ ਤੁਸੁ ਤੇ ਪੈ ਅਰ

ਤੈਨੇ ਹੀ ਪਾਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ ਮੁਸਕਾਉਂਦੇ ਆਪਣੇ ਨਾਉਂ ਤੇ ਆਪਣੇ
 ਪਤੀ ਪਾਹੁੰਦੇ ਤਉ ਧਰਮਾ ਕੀ ਕਿਆ ਕਏ ਰਹੈ ਫੀਕਾ
 ਰਕੀ ਆਜੁ ਮੁਸਕਾਉਂਦੇ ਨਵ ਕਾਉ ਤਪਤ ਕਰੀ ਚਾਹੀ ਐ ਚਾ
 ਤਾ ਨੇ ਨਉ ਕਾ ਨਿਮਤ ਕਪੜਾ ਦੇ ਆਪੁ ਨ ਬੀਚ ਰਕੀ ਆਜੁ
 ਨਵ ਕਾ ਕਉ ਬਿਨਾਇ ਦੇਵੈ ਆਪੁ ਹੀ ਕਰੇ ਗਾਨੇ ਪਰ ਅਪਰ
 ਕੀ ਤਿਆਗੁ ਤਾ ਤੇ ਆਪੁ ਹੀ ਦੇ ਨ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰੈ ਆ
 ਰਾਮ ਚਰਨ ਦੇਖਾ ਜੇ ਤੈ ਕਾਰ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਕਪੜੇ ਨਵ ਕਾ ਦੇ ਪਰ
 ਅਪਗਾਵੇ ਨਵ ਕਾ ਪਾਰ ਚਿਤ ਰਾਕ ਠਹੁਰੈ ਜੇ ਸੇ ਸਮੁੰਦ
 ਦੇ ਕਪੜੇ ਨਵ ਕਾ ਭੀ ਏਕੁ ਚਾਹੀ ਐ ਤਾ ਤੇ ਪਤੀ ਨਵ ਕਾ
 ਜੁ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਐ ਜਬ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਤਬ ਪਰ ਅਪਰ ਕਹਾਏ ਬ
 ਧੁਨੁ ਬੀਚਾਰ ਰਕੀ ਆਜੁ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਤਉ ਨਵ ਕਾ ਕਿਆ
 ਰਜ ਲੁ ਤੇ ਕਿਆ ਧੋ ਜਨੁ ਹੈ ਅਚਰਨੁ ਮਾਨੁ ਖਾਧੇ ਮੈਂ
 ਤੇ ਤੈ ਕੇ ਬੀਚਾਰ ਨ ਤੇ ਫੁਟਿ ਕਰਨੁ ਨੁਗੋ ਬਿੰਦ ਕਾ ਨਕੀ
 ਆਮ ਅਰਧਾ ਹੀ ਦਿਨ ਕੀ ਆ ਜੇ ਕਹੁ ਰੁਪਣ ਕਰੀ ਏ
 ਅਰਕ ਫੁਰਿਆ ਹੀ ਐ ਪਰ ਉਪਾਵੁ ਗੋ ਬਿੰਦ ਕੇ ਰਜਨੁ
 ਕਾ ਨਕੀ ਆਮ ਜੇ ਅਫੁਰ ਗੋ ਬਿੰਦ ਕਾ ਕਪੜੇ ਤੁਸੈ ਤਉ ਨ ਸੁਣੇ
 ਆਮ ਰਜੇ ਸੇ ਸਾਰ ਕੇ ਪੰਨ ਕੀ ਬਾਤਿ ਕਪੜੇ ਤਉ ਜੀਵ ਆ
 ਮੰਨੁ ਅਰਧਾ ਫੁਰੈ ਸਦਕ ਕਰੈ ਆਰਉ ਦਮੁ ਕਰੈ ਜੁਧ

ਤਪਸੀ ਉਯਾਬਸਤੇਭੋ। ਨਥੁਮੇਰੀਧਿਹਅਦਸਥਰੇ
 ਖੀਨਾਨਾਨੁਮਰਤਕੁਯੋ। ਲਕਰੀਏਕਠੀਕਰਕਰਸ
 ਰੀਰਮੇਗਾਬੀਚੁਡਾਲੁਦੀਆ। ਲਕਰੀਜਲਤੀਖੀਅ
 ਰਮੇਸੁਧਮੈਨਥਾਆਵਤਾ। ਤੁਪਾਲਰੇਇੰਦੀਉਕੇਸ਼ਿਯੇ
 ਬੀਧਯੋਅਰਕਰਤਾਏਦੇਹਤੇਮੁਕਤਯੋ। ਕੈਸੇਖਤੀਤਕਰੇ

॥ ਕਥਾਕੇਵਲਾਬੀਏਜੀਕੀ॥ ਏਕਸਮੇਅਦਪੁਤਥਾਨ
 ਬਿਖੇਗਾਆ। ਅਦਪੁਤਕਿਆਬਿਸ਼ਨੁਪੁਮਰਧਾ
 ਰੀਰੁ, ਲਕਰਕਰਾਏਸ੍ਵਰੁਪਥਾ। ਉਸਠਉਗਬਿਸੇਨ
 ਲੰਜੇਸ੍ਵਰਨਿਉਤੇਚਲਤਾਥਾਸੇਸਥਦਸਿਵਸਿਵਕ
 ਰਤਾਥਾ। ਅਦਪੁਤਕਰਾਸਿਵਤੇਆਪੁਰੇ। ਸਿਵਕਰ
 ਏਤੇਕਿਆਧੇਜਨੁਰੇ। ਉਤਰਆਇਆਕੇਸਿਵਰੇ।
 ਨਥਾਆਗੈਗਾ। ਕੇਸੁਸੀਸੁਕੇਏਗਬਿਰਹੁਸੇਅਟਕੇ
 ॥ ਤਬਬੀਚਾਰਕੀਆਕੇਇਸਥਾਦਰੁ, ਜੰਗਮੁਸਿਵਰੇ
 ॥ ਮੁਸ੍ਵਰੇਗਾਥੁਸੇਪਕਰਾਏਕੈਸੇਜਾਵੈ। ਨਿਕਟਥਾਨਕੇਨ
 ਗਰਥਾ। ਗਾਨਾਉਸਦੇਸਕਾਭਵੰਨੀਸੁਪਨੇਮੈਦਰਨਦੀ
 ਆ। ਅਰਕਰਾਮੁਸ੍ਵਰੇਮਾਨੁਖ, ਬਲਦੇਗਾਧਾਤੁਰਾ
 ਲੁਗਾਨੇਦੰਦੇਗਫੇਗਾਨੁਕੇਦੀਥੈਲੀਦੁਬਕੀਲੇਵੈ॥ ੭੬
 ਅਰਸਰੀਗਮਪਨਥੇਥੇ। ਕੀਸੀਅੰਗੀਕਾਰਤਕੀਅ

ਤਬ ਚਿੰਤਾ ਵਾਨ ਹੋਇ ਕਰੁ ਸਿਕਾਰ ਕੈ ਨਿਕਸਾਨ ਤੁਹਾਨਾ
 ਧਾਨੁ ਹਾਅ ਵਧੁ ਤੁਹਾਨਾ ਅਗਨਿ ਕਟੁ ਵਾਕੇਗਾ ਧਾਨਾ ਅੰ
 ਰ ਪ੍ਰਫੁਟੁ ਤੁੰ ਕਉ ਦਿਓ ਅਵਧੁ ਤੁਹਾਨਾ ਸਿਵੁ ਹੋ। ਉਸਨੇ
 ਨਾਨੁ ਮੁਰਖ ਹੋ। ਅਨੁ ਚਰੇ ਕੈ ਕਹਾਇ ਸਕੈ ਰਜ ਸੇਈਯੁ
 ਲੇਵਹੁ। ਉਤਰੁ ਐਸੇ ਹੀ ਕੀਆ। ਜਬ ਅਪਨੀ ਏਵਾ
 ਸੇਖ ਨਾਨਾ ਹਰਖੁ ਨਗਾ। ਜਬ ਥਾਪਾ ਸੇਖੁ ਨ ਕੀਆ
 ਕਾਪੇ ਤੇਨੁ ਸਿਵਾ ਬਿਨ ਕਛੁ ਉਸਕੇ ਮਗ ਬਿਨੇ ਨਗਾ।
 ਹੀ ਜਾਨਾ ਨੇ ਥਾਪਾ ਹੋ ਸਿਵੁ ਹੋ। ਬਹੁ ਨ ਦੇਵੀ ਕੇ ਦੇਵ
 ਲਾਬਿਖੇ ਲੇਗੇ। ਰਾਜੇ ਪ੍ਰਫੁਟੁ ਤੇਗਾ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕਉ ਦਿ
 ਓ। ਕਹਾ ਸਿਵੁ ਹੋ। ਬਹੁ ਨ ਦੇਵਨੁ ਮਾਸੁ ਮੁ, ਤੇਗਾ ਕੀਆ
 ਹੋ। ਕਹਾ ਸਿਵੁ ਹੋ। ਰਾਜਾ ਮੁਖ ਸਾਤਿ ਚਿਤੁ ਰਾਜਾ ਜੁਇ
 ਸਕੈ ਦੇਵਨੁ ਮਾਸੁ ਕਛੁ ਨਹੀ ਪਾ ਕੇ ਘਾਤ ਤੇ ਮੁਖ ਕੈ ਕਛੁ
 ਪਾਪੁ ਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਹਾ ਸੀ ਸੁਤੇਰਾ ਦੇਵੀ ਕੀ ਪਰਸੀਤਾ ਕੇ
 ਨਿਮਤ੍ਰ ਕਾਟੇ ਹੋ। ਕਹਾ ਸਿਵੁ ਹੋ। ਬਹੁ ਨ ਰਾਜਾ ਕੇਗਾ
 ਬਮਾਰਿ ਰਾਗੀ। ਅਰਗਾ ਕਾ ਬੰਨਾ ਨਿਕਾਸੁ ਕਰ ਚਾਹੈ
 ਮਗੇ। ਦੇਵੀ ਕੇ ਦੇਵ ਲੁ ਤੇ ਸਬਦੁ ਰਾਜਾ ਅਰਾਧਾ ਪੁਪੁ
 ਗਟ ਰੁਈ। ਅਰਗਾ ਕਾ ਕੈ ਕਹਾ ਹੋ ਮੁਰਖ ਐਸੇ ਕੈ ਤੇਨੇ
 ਦੁਖਾਇਆ ਹੋ। ਜੇਰਾ ਤੇ ਕਹੇ ਤਉ ਦੇਨੇ ਰਸਮੁ ਹੋ ਜਾ

ਹਿ। ਅਬ ਤਕੁ ਤੈਨੇ ਨਾਨਕੁ ਆਰ ਕੈ ਲਿਖਾ ਆਪੈ। ਅਰ
ਉਸ ਕੈ ਸੇ ਕੁ ਕਹੁ ਨਹੀ। ਪਰ ਸਭ ਮੈ ਕੈ ਕਹੈ। ਕਹੈ ਪੁਤ
ਬਚਨੁ ਪਰ ਮੁਹੈ ਸੇ ਕਹੁ ਸੇ ਕਹਾ ਕੁ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਸਾ ਬਿਖੇਨ
ਮੁਕੁ ਪਨਹੀ। ਕੁਏ ਸੀ ਪਰੀ ਨਾ ਕੁ ਅਰ ਕਾਂਤ ਤੇ ਗਾਟੇ ਨ
ਉ ਕਹੈ ਬਹੁ ਮੁਕੁ ਪਨਹੀ। ਤੇ ਗੀਦਿ ਸੁ ਸਗੀਰ ਪਗੁਦਿ
ਨਹੀ। ਤਾ ਤੇ ਜੇ ਕਹੈ ਜੇ ਕਹਾ ਤੇ ਗੀ ਬਿੰਦ ਕੀ ਕਹਾ ਜੇ ਨਿਰ
ਮਲੁ ਹੋਇ। ਅਰ ਸੁਣਾ ਗਾ ਜਾਨੈ ਅਵ ਪੁਤ ਕੇ ਅਗੇ ਕਾ
ਤਿ ਆਗੁ ਕੀ ਆਗ। ਅਰ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਮੁਕੈ ਦੇਖੁ ਅਰ
ਖਿਅ ਕਹਾ ਕੇ ਮੁਸਤੈ ਕਹਾ ਹੈ। ਸੇ ਅਵਿਦ ਆ ਕਹਾ ਯੁਆ
ਯੋ। ਅਵ ਪੁਤ ਕਹਾ ਹੈ ਸਿਦ ਕੁ ਸੁ ਤੇ ਬਿੰਤ ਕਉ ਏ ਪੈ। ਜੇ
ਖਿਅ ਕਹਾ ਗਾ ਜੇ ਕਹਾ ਹੈ ਅਵ ਪੁਤ ਨਾ ਮੁਕੁ ਪਤੇ ਕੈ ਸੇ
ਦੁਹੈ। ਅਵ ਪੁਤ ਕਹਾ ਅਰ ਕਹਾ ਹੈ ਕਹੈ ਕਹੈ ਆਪੁ ਅ
ਰ ਕਾ ਹਨਾ ਦੁਹੈ ਕੀ ਗਾ ਕਹਾ ਹੈ। ਅਰ ਪੇ ਗਾ ਜਾ ਪਰੀਉ
ਪਾਉ ਹੈ। ਕੁਏ ਗਾ ਕਹਾ ਕੇ ਗੀ ਬਿੰਦ ਬਿਨ ਕਹੁ ਨਹੀ। ਜੇ
ਦਹੁ ਹੈ ਤਉ ਸੀ ਸਾਹ ਕਹਾ ਹੈ। ਅਰ ਕੇ ਸੀ ਸਾਹ ਪਰੀਉ
ਨਾ ਮੁਕੁ ਪਕਹਾ ਹੈ। ਪੇ ਗਾ ਜਾ ਕਾ ਕੁ ਜੇ ਨਾ ਕਾ ਪੈ ਨ ਪਰ ਕਾ
ਸੁੰਦਰੁ ਸਿਦੁ ਹੈ। ਪਰੀ ਪੁਸੀ ਸਾ ਜਾ ਮਾ ਬਿਖੇ ਕਹਾ ਪੈ ੨੭
ਸੇ ਤਿ ਆਗੁ ਕਹਾ ਅਰ ਦੇਖੁ ਜੇ ਕੀ ਆਪੈ ਉਪਰ ਕੁਰਾ ੨੮

ਅਗਨੀਚੇਉਸਕੇਅਸਭੁਧਾਨਨੀਅਸਤੁਮੈਸੇਸਰ
 ਰਬਿਕਾਰਕੇਕਰਤੈਜੈਮੈਯੋਜਨਬਨਾਸੁਭੇਤਬਸ
 ਰਬੀਧੀਕਰਤੈਮਛਾਇਸਕੇਛੇਗੁਮਿਤਤੇਨਿਕਾਰੇ॥
 ਖੇਤਗੁਇਆਰੈਜਬਲਗੁਇਸਕੇਨਜਲਾਵੈਭੋਜਨੁ
 ਤਮਕੇਅਜੋਗੁਯੋਅਰਦੁਪੁਇਸਨੀਨਸੈਭੋਗੁਕਰ
 ਤਥਾਨਛਾਇਸਕੀਯਹਅਵਸਥਾਭਈਦੇਖਕਰਦੁ
 ਹੁਕੀਯਤੇਭੋਕਰਕੇਗੁਗਨੀਅਰਸੁਆਰਗੁਮੈਜੈਘ
 ਨੀਤਿਨਤੇਯੋਇਸਕਾਪੈਜਨੁਯਾਰਿਯੋਨਿਨਤੁਨਕੋਈ
 ਤੇਗਾਰੇਮੈਦੇਨਿਨਕੇਤੈਸੀਨਬੀਧੀਨਕਾਰੈਉਸਕੀ
 ਯਾਰਿਛਾਤੁਕੇਕਰੀਤਤੇਤੁਸਕੇਜਗੁਯੋਜੈਤੁਨੀਦੁ
 ਤੇਯੀਸਰਤੇਘਨੀਤੈਗੁਯਹੁਨਜਬਲਕੀਪਰ
 ਰਾਖਤੇਯੋਤਬਸੁਖਮੈਪਿਤਪਾਵਤੇਯੋਕਾਰੇਤੇਨੁਜੀ
 ਸੇ ਦਤੇਹਮੁਸਦੇਹੀਯਾਅਬਤੇਰੇਮੁਖਮੈਪਿਤਤਾਲਤੇ
 ਯੋਜੈਛੇਗੁਜਲਾਵੈਅਰਪੁਨ੍ਰਜੈਪੀਦੇਰਾਸੀਕ
 ਲਪੁਕੇਸਮੇਖੇਤਨਮੁਰਾਖਾਯੋਮੈਵੈਮੈਸੇਸਰੀਰ
 ਕਾਰੰਕਾਰੁਤਿਆਗੁਅਰਭੁਜਨੁਕਗੁਨੈਸਰਬੁਦੁ
 ਯੀਯੋਮੈਵੈਕਗੁਇਤਹਸੁਖੁਯਹਮਾਕਾਕਗੁਪਗਸਰ
 ਕਰਾਯਹਮਲੋਕੁਗਾਮੈਦੇਖਾਨੈਪਰਜਾਪਤਬੈਠਾ

ਘਾਮੁ ਸੁਕੇ ਦੇਖ ਕਰਹਾਸਾ ਅਰਕਹਾਰੇ ਪਰਾਸਰੁ ਕਉ
 ਨ ਸੇਖੈ ਨ ਕਰਮਿ ਤੁਆ ਘਾਮੁ ਮੈਂ ਕੇ ਕਹਾਇ ਸਾਨਿ ਮਤੁ ਜੋ
 ਸਹੁ ਪਕੈ ਪਾਏ ਜੋਗੀ ਜੋ ਉਗਾਂਥੈ ਠੇਥੇ ਕਹਾਰੇ ਪਾਸ
 ਜੁਨੁ ਸੁਕੇ ਇਛੁ ਸਹੁ ਪਕੇ ਦੇਖਣੇ ਕੀਐ ਤਉ ਜੋਗੁ ਕਹਾਮੈ
 ਤੇ ਕਹਾ ਕਰਤਾ ਪਰਜੇਗੁ ਕੇ ਕਹਣੇ ਵਾਲੇ ਕੀਨਗੀ ਜਾਣ
 ਮੈਂ ਨੇ ਜੋ ਕਉ ਏਹੀ ਜਬ ਉਸਕੈ ਪਾਏ ਤਬ ਆਪੁ
 ਤੇ ਆਪੁ ਜੋਗੁ ਕਰਹਾਸਾ ਜੋਗੀ ਕੁ ਸੀ ਕਹੇ ਜਬ ਆਗੇ
 ਗਾਮਾਸੀ ਨਕਾਰੁ ਥੈ ਠੇਥੇ ਸੁਕੇ ਦੇਖ ਕਰਹਾਰੇ ਪਾਸ
 ਸਰ ਅਚਰਜੁ ਯੋ ਆਪਣੇ ਸਹੁ ਪਕੇ ਦੇਖਣੇ ਕੀਐ
 ਆਪਾਯੋ ਪਰਕਹੁ ਜੋ ਸਹੁ ਪਕੈ ਤਉ ਦਿਸੁ ਅਗਦਿਸੁ
 ਅਗਦਿਸੁ ਕਹਾਂਯੋ ਮੈਂ ਕੇ ਕਹਾ ਜੋ ਮੈਂ ਤਉ ਆਪਕੈ ਆਪੁ
 ਕਿਉ ਨਹੀ ਦੇਖਤਾ ਕਹਣੇ ਲਾਗੇ ਤੁਆਪੁ ਕਰਤਾ ਪੈਪੁ
 ਹਰਾਬੁ ਪਾਂਝਿ ਮੇਰੇ ਯੋ ਅਰਘਾਰਿ ਤੇਕੁ ਅਰਘਾਰਿ ਕੰਨ ਮੇ
 ਰੇ ਯੋ ਆਪਕੈ ਕੈਸੇ ਨਹੀ ਦੇਖਤਾ ਕਹਾ ਜੋ ਦਿਸੈ ਯੋ ਅਖ
 ਆ ਅਰਕਹਾਰੁ ਯੋ ਅਰਦੁਹਾ ਦਿਸੁ ਤੇ ਪਰੈ ਪੈਦੁ ਹੀ ਸਤ
 ਯੋ ਕਹਾ ਦਿਸੈ ਪੈਦੁ ਹੀ ਆਦਿ ਸਯੋ ਕਹੇ ਤੇ ਜੋ ਆਦਿ
 ਰਾਮਿ ਤ ਆਦਿ ਕਤਹੁ ਪਮੇਗਾਯੋ ਤਉ ਚਾਹਨਾ ਜੋ ਕਰਤਾ
 ਤੋ ਕਿਉ ਨਹੀ ਪੈਤਾ ਕਹਾ ਪਰਾਸਰਾ ਕਹਾ ਪਰਾਸਰਾ

ਕਾਹੀ ਅਰਤੁ ਸ੍ਵੈ ਅਚਿਤ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਤਤੇ ਤੁ ਜੇਹਾ
 ਨ ਕਰੇ ਕੈਸੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਨਿਰੰਜਨੁ ਤੇ ਜੇ ਉਤਪਤ ਕਾਹੇ
 ਸੇ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੈ। ਤਤੇ ਹੇ ਮੈ ਤੇ ਤੁ ਭੀ ਆਪ ਕੈ ਪਛਾਣਾ
 ਘਰੁ ਨ ਉਨਤੇ ਆਗੇ ਘਰੁ ਆ ਕੇ ਨਿਕਟ ਗਯਾ। ਦੇਖਾ ਘਰੁ
 ਹ ਆਇਆ ਨ ਬਿਖੇਲਾ ਗਾਉ ਆਹੈ। ਤੁ ਕੀ ਨਿਆ
 ਈ ਉਸ ਕੇ ਆਗੇ ਨਾਖ ਨਾ ਮੈ। ਅਰ ਮੈ ਚਿ ਤਵ ਨਾਕ
 ਹੀ ਜੁ ਮੈ ਕਉ ਨਹੈ। ਘਰੁ ਆ ਕੇ ਮੁਖ ਤੇ ਸਚ ਦਨਿਕ ਸਾ
 ਸੇ ਘਰੁ ਨ ਮੈ ਨੇ ਚਿ ਤਵ ਨਾਕ ਹੀ ਸੇ ਕਉ ਏਹੈ ਕਹਾਂ ਮੈ
 ਨੇ ਧੀ ਚਰਕੀਆਂ ਜੇ ਮੁਸਕੈ ਪ੍ਰਮਿਸ ਨਾ ਸਾਥੀ ਜੁ ਕਉ
 ਏਹੈ। ਤਬ ਕਹਾ ਸੇ ਨ ਬਪੁ ਫੁਲ ਸੇ ਕਉ ਏਹੈ। ਤਬ ਕਹਾ
 ਤੇ ਤਤੇ ਕਿਆ ਪੁਛਾ। ਦੇਖਤਾ ਬਾਕ ਘਰੁ ਆਇਆ ਨ
 ਤੇ ਨਾਗੇ। ਬਿਗੁ ਆਵਤੇ ਪੁਛਾ ਜੁ ਘਰੁ ਆ ਕਹਾਂ ਹੈ। ਏਕ
 ਨੇ ਕਹਾ ਦਸੇ ਦੁਆਰੁ ਪਰ ਚਿਆਹੁ ਆਹੈ। ਅਉਰ ਨੇ
 ਕਹਾ ਮੈ ਸੇ ਮਤ ਕਹੁ ਜੇ ਆਪ ਹੈ ਤਉ ਕਾ ਸੇ ਪਰ ਚੇ ਸੇ
 ਹੁ ਪਹੈ। ਘਰੁ ਆਹਾ ਅਰ ਕਹਾਹੇ ਪੁਰੇ ਅਰ ਕਹਾਹੈ
 ਜੁ ਮੈ ਅਰ ਪਾਸ ਕਹਾਹੈ ਮੈ ਕਉ ਨਹੈ। ਕਿਸੀ ਨੇ
 ਇਉ ਨਹੀ ਕਹਾ ਜੁ ਘਿਛੁ ਧੀ ਜਤੇ ਭਿੰਨ ਹੈ। ਤਤੇ ਧੀ
 ਜਸੇ ਸਾਰ ਕਾ ਮੈ ਹੈ। ਅਰ ਸਭ ਮੁਸਤੇ ਪਗ ਦੁਕਏ ਹੈ।

ਤੁਪਰਸਰਕਹੁਮੈਕਉਨਹੀਮੈਕੈਕਹਾਜੇਤੁਪੈਤਉਕਿ
 ਉਨਹੀਕਹਤਾਤੁਭੁਹਮਾਕਹੇਪੈਮੈਪਸਰਕਹੁਪੈਭੁ
 ਹਮਾਤੁਸ੍ਰੀਗਯਾਘਸਿਸ੍ਰਯਾਪਸਰਕਹੇਨੇਕਹਮਿ
 ਲਕਰਭੈਉਤਕਰੀਅਰਕਹਾਜੁਪੁਤਕਹਾਕਹਤਪੈ
 ਜੇਮੈਪਤਾਕੇਬੀਜਤੇਨਹੀਅਰਦੇਭੁਭੁਹਮਾਸਭੁ
 ਕੈਸੇਸਮਤਕੇਉਤਹੁਪਸ੍ਰਕਹਤਪੈਘਸਿਸ੍ਰਕਹਾਕਿ
 ਆਕਰਾਚਿਰਕਾਲੁਇਸਕੈਉਪਦੇਸੁਕੀਆਹੈਜਿਨੇ
 ਹੁਕਹੁਕਹਤਪੈਕੁਰਮੁਪੈਨਹੀਜਾਨਤਾਇਸਕਾਪ੍ਰਜਹੁ
 ਕਿਆਹੈਪਰਆਗਾਹੁਪੈਮੇਗਬਚਨੁਮਾਨਤਨਹੀ
 ਮੈਇਸਕੈਮੁਆਜਾਨਤਾਹੈਨੁਮਾਇਸਕੈਕਫੂਉਪਦੇਸ
 ਕਰੇਜੇਸੀਮੈਮਾਰਗੁਆਫੈਸਰੁਨੇਕਹਾਜਨੇਪਿਤਾਕੇ
 ਵਚਨੁਪਰਪਤੀਤਨਹੀਕਰੀਅਉਰਕੇਕਹੇਕਥਕਰਤ
 ਹੋਗਭੈਗੁਕਹਾਪਦੇਘਸਿਸ੍ਰਪਸਰਕਹਾਵੰਨਪੈਤੁਆਹੁ
 ਹੀਹੈਕਾਪੇਤੇਉਸਨੇਸਹੁਪਕੈਜਾਣਾਪੈਅਰਤੁਕਹਤਾ
 ਪੈਜੇਗੁਕਹਾਤਉਆਤੁਮਕੈਪਫੈਘਸਿਸ੍ਰਕਹਪੁਤੁਮੈ
 ਰਾਕੈਸੇਮੇਰੇਵਚਨੁਮਾਨੇਨੇਨੁਮਜੈਸਿਉਨਿਸਕਸੰਗੁਹੈ
 ਮੈਜਾਨਤਾਯਾਜੇਵਪੁਤੁਮੇਗਮੁਆਹੈਪਰਸਕਨੇਕੈ
 ਏਕਪਥਦੇਯਾਗਭੈਗੁਕਹਾਤੁਹੀਮੁਆਹੈਹਮਸਭੀ
 ਜੀਵਤੇਹੈਕਾਪੇਤੇਜੇਸਹਬਕਰਮਕਿਆਪੋਗੁਕਿਆਮ

ਜ

ਯੋਗੁ ਅਰਥਿ ਆਸੁ ਭਾਸੁ ਰੁਸੁ ਰੀਰੁ ਤੇ ਹੋ ਤੇ ਪੈ ॥ ਅਰਸਰੀਰ
 ਅਨਿਤੁ ਪੈ ਤੇ ਨੇਹਿ ਸਕੈ ਸਤੁ ਜਾਨੈ ॥ ਘਾਸਿ ਸੁਖੁ ਮੁਖੇ
 ਰੀਉਰ ਕੀਆ ਅਰਦੇਖਾ ਨੁ ਘੁਹਾ ਸੈਉ ਤਹ ਪ੍ਰਸੂ
 ਕਰਤਾ ਬਸੈ ॥ ਘੁਹਾ ਕਰਹੇ ਘਾਸਿ ਸੁਖੁ ਪਗੁ ਸੁਖੁ ਕੈ
 ਗੁਕਿਉ ਨਹੀ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤਾ ॥ ਘਾਸਿ ਸੁਖੁ ਕਰਹੇ ਨਹੀਆ
 ਨਤਾ ॥ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਹੈ ਤੁੰ ਕਹੁ ਕਹਾ ਘੁਹਾ ਕਰਹੇ ਵਿਆ
 ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਗਇਹੁ ਕਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਘਾਸਿ ਸੁਖੁ ਕਰਹੇ
 ਕਰਤਾ ਹੈ ਘਾਸਨਾ ਤਿਆਗੁ ਅਰਜੇਗੁ ਕਰਹਾ ਮੈ ਨੇਕਹਇ
 ਹਕਰਤਾ ਹੈ ਜੇਗੁ ਕਰਹਾ ਮੈ ਪ੍ਰਫੁਲਤਾ ਹੈ ਕਉ ਫੁਲੈ ॥
 ਬਿਨਾ ਪਛਾਣੇ ਆਪਣੇ ਕੈਸੇ ਜੇਗੁ ਕਰੈ ॥ ਸਹੁ ਪਜੇ ਅਥ
 ਪੈ ਤਾਤੇ ਅਗਿਆਨੁ ਅਰਜੇਗੁ ਤੇ ਆਦਲੇ ਕਰਹੁ ਜੇਕ
 ਰੇ ਕਿਆ ਪੈ ਨਹੀ ॥ ਘਾਸਿ ਸੁਖੁ ਕਰਹੇ ਖਣਾ ਸਹੁ ਪਕਾ
 ਜੇਗੁ ਤੇ ਪੈਤਾ ॥ ਕਰਹੇ ਤੇ ਨਹੀ ॥ ਮੈ ਨੇਕਹਾ ਪੇ ਘੁਹਾ ਆਇ
 ਸੀਕਾਰੁ ਬਚਨੁ ਘਾਸਿ ਸੁਖਾ ਮੈ ਨਹੀ ਆਨਤਾ ਜੇਮਿ
 ਬਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇਮੈ ਪੈਤਾ ਉਕਿਆ ਦੇਖੋ ॥ ਘਾਸਿ ਸੁ
 ਕਰਹੇ ਖਣਾ ਨਹੀ ਤਉਈ ਗਕਿਉ ਆਪਾ ਹੈ ॥ ਅਰਪੁ
 ਫੁਲਤਾ ਹੈ ਜੁਮੈ ਕਉ ਫੁਲੈ ॥ ਮੈ ਨੇਕਹਾ ਇਸਕਾਰਨ ਪ੍ਰਫੁਲਤਾ
 ਪੈ ਜੁਮਾਹੀ ਕਿਆ ਕਰਹੇ ॥ ਪੁਰਦੇਖਾ ਸਹੁ ਕਪਟੀ ॥
 ਪੇ ਘੁਹਾ ਮਤੁੰ ਕਰਹੈ ਕਉ ਫੁਲੈ ॥ ਘੁਹਾ ਕਰਹਾ ਪਿਤਾ ਤੁੰ ਹੀ

ਮੈਂ ਜੁ ਮੈਂ ਤੀ ਮੈਂ ਤੇ ਕਹਾ ਦੇ ਚੁਕਾ ਤੁੰ ਕਉ ਏਹੈ ਚੁਕਾ ਕ
 ਹਾਤ ਬਜਾਨੇ ਜਬ ਏਹੈ ਗੁਰ ਕਹੈ ਕਿ ਆਨੁ ਨ ਮੈਂ ਤੇ ਨ ਕੋਈ
 ਮੇਰੇ ਹੋਯੋ ਅਰਸਰ ਬੁਜਗ ਤਕੈ ਅਗੁਨਿ ਸਨਾ ਕੇ ਜਲ ਕੀ
 ਨਿਆਂ ਈ ਅਥਿ ਆਜਾਨੈ ਜਬ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਅਥਿ ਆਜ
 ਨਾ ਤਬ ਤੁੰ ਕਹਾਂ ਹੋ ਅਰਤੁੰ ਹੀ ਹੈ ਤਉ ਕਿਉ ਉਪਾਵ ਕਰ
 ਕਾਹੇ ਹੋ ਮੁਰਖ ਦੇਖਾ ਹੈ ਤੈ ਅਰ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਜੁ ਅਮਕ
 ਮੁਆਮਾ ਅਰਸੁ ਏਹੈ ਜੁ ਸੰਸਾਰ ਅਥਿ ਆਪੈ ਤਤੇ
 ਜੁ ਅਗਿਆਨੀ ਹੈ ਇਸ ਬਿਖੇਲ ਪਟਾਹੈ ਹੋ ਪਰਸਰਉ
 ਸੀ ਸੀ ਸਰੋਰ ਕਰ ਜੇ ਸਤਿਹੁ ਪੈ ਅਰਜਾ ਏਹੈ ਮੈ ਸਰੀ
 ਰ ਨਹੀ ਮੈਂ ਤੇ ਪੁਛਾ ਪਹਿਸਰ ਜੇ ਅਤੀ ਤੁਹੈ ਅਰ ਬਨੇ ਬਿ
 ਖੋ ਫਿਰ ਤੇਹੈ ਕਿ ਏਹੁ ਜਾਨ ਨਹੀ ਜਾਤਾ ਨੇ ਕਿ ਸਦ ਸਤਤੇ
 ਅਤੀ ਤਰਏਹੈ ਜੇ ਆਹਿ ਜਾਤੀ ਮੈਂ ਜੇ ਕਰਸਤ ਤੇ ਅਤੀ
 ਤਰਏਹੈ ਤਉ ਪਹ ਆਪ ਤੇ ਆਪੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸ ਤੀ ਮੁਈ
 ਕਰਤਾਰ ਹਾ ਅਰ ਕਰਤਾ ਮੁਆ ਇਸ ਤੀ ਹੀ ਚੁਕਾ
 ਕਹਾ ਸਮਸੁ ਏਹੈ ਸਦ ਨੁਕਾ ਅਰੁ ਕਠਨੁ ਹੈ ਸਰੀ ਕਹ
 ਤੇਹੈ ਜੇ ਕਹਿ ਕੇ ਏਹੈ ਏਹੈ ਅਰ ਬਨ ਬਿਖੇਲਾ ਏਹੈ
 ਅਤੀ ਤਰਏਹੈ ਪਰਤੁੰ ਮੈ ਸਾ ਅਤੀ ਤਰਏਹੈ ਮੈ ਸਰੀ ਰ
 ਹੀ ਜਬ ਤੁੰ ਪਰਸਰ ਨਹੀ ਏਹੈ ਬੋਰ ਜੇ ਕਹਾ ਤੈ ਮੈ ਸੀ
 ਕਹਾ ਹੈ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨ ਤਬ ਤਕ ਹੈ ਜਬ ਕਹਾਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤੀ ਜੇ
 ਮੈਂ ਨਹੀ ਤਉ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨ ਕਉ ਨੁਕਾ ਮੈਂ ਤੇ ਕਹਾ ਦੇ ਚੁਕਾ

੯੫

ਮਾਪਗਸਰੁ ਨਹੀ ਤੁੰਗੀਯੋ ਕਿਉ ਕਹਤਾ ਮੈ ਪਰਸਰੁ ਜੀਵ
 ਜੀ ਚੁਹਮਾ ਕਹਾ ਜੇ ਮੈ ਕਹੈ ਤਉ ਜੀਵ ਕਉ ਏਯੋ ਜੀਵ ਅਰ
 ਚੁਹਮੁ ਮੈ ਕਹਤਾ ਜੀ ਮੈ ਤੇ ਕਹਾ ਜੇ ਤੁੰਗੈ ਤਉ ਕਹਮੁ ਕਿਉ
 ਕਹੈ ਤੈਨੋ ਮੀਅਸਾ ਆਵਤੁ ਭਾਅ ਅਰਕਹਾ ਜੇ ਸਾ ਕਹੈ
 ਤੈ ਸਾਹੀ ਪਾਵੈ ਕਰਮੁ ਪਾਨਹੈ ਚੁਹਮਾ ਕੀਰਿ ਮਸ
 ਕਾਰਕੀ ਅਸਾ ਅਰਕਹਾ ਏਹ ਚਰਨੁ ਸੁਕਪੈ ਤੈ ਸਾ ਕਹੈ
 ਕਿਉ ਠਹੈ ਚੁਹਮਾ ਕਹਾ ਸਤਿਯੋ ਮੈ ਤੇ ਕਹਾ ਜੇ ਚੁਹ
 ਮਾ ਕਹਤਾ ਮੈ ਜੀ ਜੇ ਤੁੰਗੈ ਤਉ ਕਰਮੁ ਕਉ ਨ ਕਹੈ
 ਅਰਕਉ ਪਾਵੈ ਚੁਹਮਾ ਕਹਾ ਜੇ ਮੈ ਪਹਰੀ ਮੈ
 ਕਹਾ ਜੀ ਏਸੇ ਸਕਾਅਸਾ ਅਰਕਹਾ ਸਰੁ ਸੁਠਿ ਕਹਤੈ
 ਜੁਹਮੁ ਚੁਹਮੁ ਜੀ ਜੇ ਗਿਆਨੁ ਮਾਗੀਆ ਨੁਹੈ ਤੈ ਸਮੁ
 ਜੀ ਏਸੇ ਸਾਵਰਨੀ ਗਮੁ ਕਾਲਕੇ ਅਧੀਨੁ ਜੀ ਜੇ ਕਉ
 ਸੇ ਕਾਲੁ ਸੰਜੁਗਤਾ ਜੇ ਚੁਹਮਾ ਕਹਾ ਸਤਿ ਕਹੈ ਤੈ ਕੀਰੀ
 ਸਿਆ ਚੁਹਮਾ ਕਹਾ ਸਤਿ ਕਹਾ ਜੇ ਤੈਨੋ ਮੈ ਤੇ ਕਹਾ ਜੇ
 ਚੁਹਮਾ ਜੇ ਤੁੰਗੈ ਤਉ ਕਾਲੁ ਕਉ ਏਯੋ ਚੁਹਮਾ ਕਹਾ ਜੇ ਮੈ
 ਤੇ ਕਹਾ ਜੇ ਕੀਰੀ ਚਿਤ੍ਰਾ ਜੇ ਸਰਬੁ ਸਮੋ ਚਿਕੇ ਆਪੁ ਜੀ
 ਨਿਆ ਏ ਆਵਤੁ ਭਾਇਆ ਅਰਕਹਾ ਸਰਬੁ ਜਗਤਈ 92
 ਸੁਰਅਧੀਨਹੈ ਕਰਮੁ ਥੀਨਹੈ ਅਰਕਾਲ ਤੇ ਪਗਟ
 ਕੀਆ ਪਰਈ ਸੁਰਨਚਾਹੈ ਤਉ ਨਾਸੁ ਜੇ ਏਨਾ ਏਤਾ
 ਤੇ ਸਰਬੁ ਏਸੁਰਹੈ ਮੈ ਤੇ ਕਹਾ ਵਹੁ ਕਹਾ ਜੀ ਕਹਾ ਵਹੀ

੨੨

ਈਸ਼ਰ ਹੈ ਜਾਨੇ ਤੁਝਿ ਤਪਤਿ ਕੀ ਆਪੈ। ਮੈਂ ਨੇ ਕਹਾ ਮੇਰੇ
 ਤਪਤ ਕਰਤ ਕੇਉ ਨਹੀ ਸੁਣੀ। ਨਿ ਆਇ ਕਹਾ ਤੁਝ ਕਹਾ
 ਹੈ ਕੈ ਰੂਪੈ। ਹੇ ਪਰਾਸਰ ਰਵਾਲੁ ਉਸ ਸੁਰਜ ਕੀ ਤੇਰੇ ਬੀ
 ਖੇਦਿ ਸੁਆਨੈ। ਮੈਂ ਨੇ ਕਹਾ ਸਾਕੁ ਕਹੁ ਰਵਾਲੁ ਉਸ ਕੀ
 ਮੇਰੇ ਬੀ ਮੈਂ ਦੁਹੀ ਹੈ ਅਥਵਾ ਮੈਂ ਗੀ ਕਹੁ ਹੈ ਤੇਰੇ ਕਹਤੇ
 ਜਾਣੀ ਤਾ ਹੈ ਜੇਏ ਕਮੇ ਅਰਕੇ ਈ ਮੇਰੇ ਬੀ ਗਾ ਬੇਦਾ
 ਰਸੀਤ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੁਏ ਕੁ ਅਦੁਤੀ ਨਗੰਦਿ ਏਹੈ। ਨਿ ਆਇ
 ਕਹਾ ਸਰ ਕੈ ਖਾਵੈ ਗਾ ਕਿਸੀ ਕੈ ਨਵੇ ਰੋਗਾ। ਮੈਂ ਨੇ ਕਹਾ
 ਤੁਝ ਕਉ ਏਹੈ ਅਰਕਿ ਸਕੈ ਖਾਵੈ ਗਾ। ਕਹਾ ਜਗਤ ਕਉ ਈ
 ਸੁਰਨਾ ਸਕਰੇ ਗਾ। ਮੈਂ ਨੇ ਕਹਾ ਜਗਤ ਕਿ ਆਪੈ। ਕਹਾ ਈਸ਼
 ਰ ਕੀ ਸਾਖਾ ਹੈ। ਕਹਾ ਮੈਂ ਨੇ ਤਉ ਕਿ ਆਪੈ। ਕਹਾ ਜੈ ਸੇਨ
 ਲਤੇ ਤਰੰਗੁ ਅਰਬੁ ਦਬੁਦੇ। ਮੈਂ ਨੇ ਕਹਾ ਕੇਦਬ ਕਾਈ।
 ਜੁ ਕਿ ਆਭਿੰ ਨਹੈ। ਕਹਾ ਸਰੁ ਦੁਹੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿਸ
 ਕੈ ਖਾਤੁ ਹੈ। ਕਹਾ ਆਪਿ ਕਹਾ ਨਹੀ ਕੀ ਦੁਹੈ। ਕਹਾ ਤੇ ਜੈਪ
 ਰਾਧੀ ਨੁਹੈ। ਅਰਈ ਸੁਰ ਕੇ ਕਾ ਹੈ ਸੇ ਕਹੈ। ਮੈਂ ਨੇ ਕਹਾ
 ਈਸ਼ਰ ਤੇ ਰਾਪੈ ਤਉ ਕਿ ਆਪੈ। ਕਹਾ ਵੀ ਨੁਹੈ। ਮੈਂ ਨੇ
 ਕਹਾ ਸਤਿ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਕਹਾ ਤੇ ਜੁਦੁ ਮੈਂ ਤ ਨਹੀ ਗਾਖ
 ਤਾ ਪਰ ਕਹੁ ਕਿ ਆਪੈ। ਕੀ ਵਖਰੀ ਸਰੀਰ ਹੈ ਅਥ
 ਵਾਭਿੰ ਨਾ। ਸਰੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਕੀ ਵਸਰੀ ਰਤੇ ਨਿਕਸਾਅ

ਰਸਰੀਰਪਨਾਰਗਾਤਾਤੇਨੀਵਸਰੀਰਨਹੁਆਕਹੁਜੀ
 ਵਕਿਆਹੈ। ਕਹਾਕਰਤਾਕੀਅੰਸੁਹੈ। ਮੈਂਨੇਕਹਾਅੰਸੁਈ
 ਸੁਰਕੀਹੈ। ਅਖਵਾਅਉਰਕੀ। ਨਿਆਇਕਹਾਅਬੀਸੀ
 ਸੁਤੇਗਕਾਟਤਾਹੈ। ਹੋਰਵਾਲੁਅਰਕਹਤਪੈਸੁਰਜਤੀ।
 ਤੇਰਾਅਰਛਾਜੇਗਹੈ। ਕਹੇਤੇਰਵਾਲਕੈਸੁਰਜਸੈਕਿਆ
 ਸਮਝਾ। ਮੈਂਨੇਕਹਾਸੀਸੁਤਉਹੈ। ਜੀਨਹੀਕਿਆਕਾਟੇਗਾ
 । ਨਿਆਇਮੁਖਘੁਰਮਾਕੀਉਰਕੀ। ਅਅਰਕਹਾਹੇਘੁ
 ਰਮਾ। ਨਿਆਇਸਤੁਹੈ। ਅਖਵਾਮਿਥਿਆਘੁਰਮਾਕ
 ਰਾਸਤਿਹੈ। ਪਰਾਸਰਮੈਂਨੇਕੇਕਹੇਹੈ। ਤੇਰੀਸਮਝਜੇਘੁ
 ਰਮਾਸਤਿਕਿਉਕਹਤਾਥਾ। ਜੇਸਰਥਕਰਮੁਘੁਰਮਾਹੀ
 ਇਸਥਾਪਨੁਕੀਏਹੈ। ਘਹੁਨਕੈਸੇਕਿਸੀਕੈਸੁਤਅਸੁਤ
 ਕਰੈ। ਮੈਂਨੇਕਹਾਹੇਘੁਰਮਾਸਾਚੁਕਹੁਜੇਤੁਹੈ। ਤਉਨਿਆ
 ਏਕਹਾਂਹੈ। ਘੁਰਮਾਕਹਾਮੈਂਸੇਅਤਿਕਹਾਜੇਮੈਂਹੈ। ਤਉ
 ਨਿਆਇਕੀਮੈਂਹੈ। ਮੈਂਨੇਕਹਾਨਿਆਇਕਰਮੁਪਰਹੈ।
 ਤਾਤੇਵਹੁਕਉਨੁਕਰਮੁਹੈ। ਜਾਪਗਨਿਆਇਕਰੇਗਾਘੁ
 ਰਮਾਕਹਾਨਿਆਇਆਪਨਾਆਪਕਰੇਹੈ। ਪਾਤੰਜਲੁ
 ਆਵਤਗੁਇਆ। ਅਰਕਹਾਜੇਬੇਦਕਹਤਪੈਜੇਕੇ
 ਟੀਪਣਵਕੈਥੇਕਹੁਜੇਗੁਕਹਤਪੈਸੇਨੀਵਨੁਮੁਰ
 ਤਹੈ। ਮੈਂਨੇਕਹਾਪਣਵਸਾਤੇਸਿਧਹੈ। ਉਸਕੈਕਉਦੁ

150
700

ਕਰੈ। ਪਰੁ ਕਹੁ ਪੁਣ੍ਹ ਕਿਆ ਹੈ। ਜਾਗੁ ਦਲਕੁ ਕਹਾ
 ਨ ਤੇ ਪਰੈ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੇ ਕਹਾ ਜੇ ਸੁਨਤਾ ਨਹੀਂ ਸਕੈ ਕਉ ਦੁਕ
 ਹੈ। ਕਹਾ ਜੇ ਗੀ ਕਰੈ। ਮੈਂ ਤੇ ਕਹਾ ਜੇ ਗੀ ਕਉ ਦੁਖੈ। ਆਹ
 ਜੇ ਸਹੀ ਰਤੇ ਕਸਮੁ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ। ਅਭਵਾ ਅਭਿਗਾ
 ਜਾਗੁ ਦਲਕੁ ਕਹਾ ਜੇ ਗੀ ਦੁਪੁਰੈ ਜਾਨੈ ਪਕਾਰੈ ਜਲਾ
 ਏ। ਕਰਕੁ ਸਮੁ ਸਹੀ ਰਪਰ ਲਗਾਈ ਹੈ। ਅਰਾਪੁਰੇ
 ਬੀਚ ਕੁਨੈ। ਮੈਂ ਤੇ ਕਹਾ ਕਾਂਸੀ ਜੁਨੈ। ਜਾਗੁ ਦਲਕੁ ਕ
 ਹਾ ਕਹੈ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਅਵਤਾ ਤੁਥਾ ਜਾਨੈ ਜਦੋਂ ਕਉ ਕਰੈ।
 ਮੈਂ ਤੇ ਕਹਾ ਸਤਿ ਅੰਗ ਪਰਜਾਤ ਕਉ ਜੇ ਗੁਨ ਕਰੇ ਕਿਆ
 ਹੈ। ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਨੈ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੇ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤਾ ਤਉ
 ਜੇ ਗੁਨ ਕਉ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਕਹਾ ਜੇ ਗੁਨ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤ ਕਰਨ
 ਹੈ। ਮੈਂ ਤੇ ਕਹਾ ਉਪਾਵ ਕਹੁ ਤੈਸੇ ਹੀ ਕਰੈ। ਜਾਗੁ ਦਲਕੁ
 ਕਹਾ ਜੁਤੁ ਸਿਖ ਮੇਰਾ ਹੋਇ ਤਉ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੈ। ਅਰ
 ਜੇ ਕਹੈ ਸੇ ਮਨੁ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਉ ਦੁਖੈ ਜੇ ਗੁਨ ਕਉ ਤਉ
 ਖਾਣਾ ਬੋਲਣਾ ਸੇਵਾ ਅਲਪੁ ਕਰੈ। ਮੈਂ ਸੇ ਕਰੇ ਗਾਤਉ
 ਸਰਬੁ ਅੰਗੁ ਦਸੁ ਹੋਰਿ ਕੋ। ਮੈਂ ਤੇ ਕਹਾ ਤੇਰੇ ਕਹੈ ਤੇਰੇ
 ਅਸਿ ਪੈ। ਪਾਹਿ ਤੇ ਆਪੁ ਤੇ ਆਪੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਦੁ
 ਦਿਨੁ ਅਭਵਤੀ ਨੁਰਿਨੁ ਨ ਖਾਵੈ ਤਉ ਸਹੀ ਅੰਗੁ ਨਿ

ਰਸ ਸੁਤੰ ਤੇਤੋ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਪ੍ਰਮਾਣਿ ਕੰਤੰ ਤੇਤੋ । ਦ੍ਰਾ
 ਗਵਾਯ ਕੁਰਤਾ ਦਿਸੀ ਤੇਤੁ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਸਥਾਨਤਾ
 ਮੈਨਾਨਤਾ ਥਾਨੇਤੁ, ਨਿਗੁਰਤੋ ਤੇਤੁ, ਮੁਗਧ ਜੋਗ
 ਤੇ ਮਨੁ ਸੁਪਤੰ ਤੇਤੋ । ਮੈਨੇਕਤਾ ਮੈਨੁ, ਤਿਨਥਾਨਾਨ
 ਤਾਇਆਨ ਤੇਇਕ ਰੂਪੁ ਗੁਰਗੁ, ਜੋਨੇਗੁ ਤੇ ਮਨੁ
 ਸੇਸੁ ਪਤੰ ਤੇਤੋ । ਜਾਗਵਾਨੁ ਰਤਾ ਸਗੀ ਰਹਿ ਯੋਧੰ
 ਚਕ੍ਰਾਦ੍ਰੋ ਪ੍ਰਾਣ ਅਪਨ ਉਦਾਨੁ ਦ੍ਰਿਅਾਨੁ ਸਮਾ
 ਨੁ ਪ੍ਰਾਣੁ ਧਾਰਨੁ ਜਾਤਾ ਹੈ । ਉਸੀ ਕੇ ਅਪਨੇ ਧੀਰੁ ਯੋਧੇ
 ਅਰਆਪਨ ਸੀਜੁ ਨੇ । ਜਬ ਪਾਨੁ ਅਪਨੁ ਦੇਖ ਠੇਕੇ
 ਸਬਦੁ ਅਨਾਹਦੁ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਮੈਨੇਕ ਗਾਯਕ ਹੋਤ ਕੁਨ
 ਯੀ । ਜਬ ਪਉਦ੍ਰੀ ਚੇਤੇ ਆਹੁ ਨ ਪਾਇਆ ਨਿਸਰੇ
 ਸਬਦੁ ਕਰਤਾ ਹੈ । ਕਾਹੇ ਤੇਨੁ ਸਗੀ ਰੁਥਿ ਖੈ ਆਕਾਸੁ
 ਹੈ । ਜਬ ਪਉਨੁ ਆਕਾਸੁ ਧਿਖੈ ਠਉ ਰਪਾਈ ਤਬ ਆ
 ਪਤੇ ਆਪੁ ਸਬਦੁ ਨਿਕਸਤਾ ਹੈ । ਕਹੁ ਅਉਗਕਿਆ ਤੇ
 ਤਾ ਹੈ । ਜਾਗਵਾਨੁ ਕਹਾ ਜਿਹ ਬਾਕੀ ਪਕਾ ਕਹਾ ਅੰ
 ਘੁਤ ਪੀਵਤਾ ਹੈ । ਮੈਨੇਕ ਗਾਯਕ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਪਰੁ ਤੇ
 ਲੋਕ ਹੁਇ ਸਬੁ ਧਖੈ ਏਕੇ ਕਹੇ ਮੇਹੁ ਕੈ ਅਤਿ ਪਾਪ ਤੇ
 ਦੋ । ਅਰਸੁ ਨੇ ਜਬੁ ਜੋਗੀ ਪਉਨ ਕੈ ਰੋਕਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸ

੧੦੮

ਗੀਰਾਗੁਰੂਕੀਨਿਆਈਤੋਰਹੈ। ਤੁਥਪਉਨੁਕਿਸੀਅਉ
 ਰਮਾਰਗੁਨਹੀਪਾਵਨਾਤੁਥਉਪਰਕੈਜਾਤਾਹੈ। ਉਸਕੀਉ
 ਸਨਤਾਸੈਕਪਾਲੁਕੀਮਿਖੁਪਾਪਰੁਕਗਠੇਨੁਤੀਹੈ। ਉਸ
 ਕੈਅੰਮ੍ਰਤਜਨਕਪੀਵਤਾਹੈ। ਮੈਸਿਖੁਤੇਗਏਮੁਸਕੈਕ
 ਹੁ। ਜਾਗਦੁਲਕੁਕਗਜੇਪਰਮੇਸਰਕਾਮਾਗਏ। ਇਸੁਤੁਸੁ
 ਕੈਬਚਨੁਕਗੈ। ਮੈਨਹੀਕਪਤਾਬੁਧਮਾਕਪੇਗਾ। ਮੈਨੈਕ
 ਹਾਕਬੀਤੇਨੇਸੁਨਾਪੈਕੈਗੁਰਨੇਸਿਖਕਾਤੇਅਗੁਕੀਆ
 ਹੈ। ਕਹਉਸਤੇਪੀਵੇਕਸੈਜਨਾ। ਜਾਗਦੁਲਕੁਕਗਜੇ
 ਵਸਦੈਦੁਆਰਪਹੁ। ਚਤਾਹੈਤਉਉਹਕੈਸੀਠਉਹਤੈ।
 ਜੁਬਿਨਸੁਰਜਪਕਾਸੁਅਰਉਹਾਨੇਦਾਸੁਈਸਰੁਕਾਹੈ।
 ਜੇਗੁਕਰਨੇਤੁਸੁਕੈਪਗਟਹੈ। ਮੈਨੈਕਹਸੁਠਮਤਕਹਾ।
 ਉਹਪਕਾਸੁਕਹੈ। ਜਬਪਹਗਪਾਤੁਬਪਕਾਸੁਕਾ
 ਪਾਰਕਹਪਾਹਿਈਸੁਰਾਬਿਖੇਮਿਲਾਕਉਨਹੈ। ਜਾਗਦੁ
 ਲਕਕਹਮੈਨਹੀਕਪਤਾਤੁਕਹਾ। ਬੁਧਮਾਕਪੇਜੇਗੀਓ
 ਤਮਤਕਹਾ। ਜੁਜੇਗੁਤੇਗਸਨਤਨਹੈ। ਮੈਨੈਕਹਾਅਸਰੁਹੈ।
 ਬੁਧਮਾਕਹਾਨੇਏਕੁਤੇਨੇਪਤੀਤਨਕਰੀਅਉਰੁਤੈਪਤੀਤ
 ਰਾਖਤੇਹੈ। ਕਾਪੇਤੇਜੇਜੇਗੁਸਨਾਤਨਹੈ। ਮੈਨੈਕਹਾਜੇਜੇਗੁਸ
 ਨਾਨਹੁਪੈਤਉਤੁਮਦੁਤੀਰਗਆ। ਬੁਧਮਾਕਹਾਜੁਮੈਪੈਤਉ ੮੩
 ਜੇਗੁਰੀਮੈਹੈ। ਤੁਥਮੈਰੁਸੀਰੁਆ। ਜਬਏਕਪਨੀਬੀ ੮੮

ਤੀਤਬਬਦੁਨਪਸਕੀਆ। ਜੁਮੈਕਉਣੀ। ਭ੍ਰਮਾਕਰ
 ਦੇਪਰਾਸਰਨਿਤਅਨਿਤਬੀਚਾਰਕਰਾਕਪਲੁਮੁਨਾ
 ਵਤਰਾਆ। ਅਰਕਾਇਸੀਕਾਰਨਪਰਮਾਰਕੁਕੀਨਹੀਪਸਪ
 ਤੋਤੋਜੋਨਿਤਅਨਿਤਕਾਬੀਚਾਰਨਹੀਕਰਤੋ। ਜਾਨੇਸਰੁ
 ਪਕੀਪਾਇਆਪੈਸਾਂਖਰੇਪਾਇਆਹੈ। ਮੈਨੇਕਹਾਏਕਪਲੁ
 ਮੁੰਨੀਨਿਤਕੀਆਪੈਅਰਅਨਿਤਕੀਆਪੈ। ਕਪਲੁਕਾ
 ਅਨਿਤਸਰੀਰੁਹੈ। ਕਾਏਤੇਜੁਤੀਰੁਗੁਣਤੇਉਤਪਤਰਾਪੈ
 । ਅਰਤੀਨਗੁਣਕੀਉਤਪਤਤੰਕਾਰਤੇਹੈ। ਜਾਤੇਇਸਰ
 ਬਅਨਿਤਹੈ। ਅਰਜਾਤੇਇਸਰਬਾਪਕਾਸੁਵਾਂਨਹੈਵਹੁ
 ਨਿਤਅਰਸਾਰਹੈ। ਉਸਕੀਪਛਾਣਿਜੁਮੁਕਤਤੇਇ। ਮੈਨੇਕ
 ਹਾਏਕੁਸੰਤਅਰਏਕੁਪਾਪੀਹੈ। ਅਰਭ੍ਰਮਾਕਰਪੈਏਕਮੈ
 ਹੀਹੈ। ਤਤੇਏਕੀਕੈਸੇਪਰੀਤਕਰਾ। ਕਪਲੁਕਹਾਜਬਸਾਖੁ
 ਪਾਪਤਹੈਗਪੈਤਬਸਰੁਪਕੀਆਚਿਤਪਰਗਟਦੇਖਤਾਹੈ।
 ਮੈਨੇਕਹਾਮੈਕਉਣੀ। ਕਹਾਤੁੰਤੁਹੀਹੈ। ਅਬੀਅਸੁਆਵਤਰ
 ਆਕੈਸਾਹੈਬੀਅਸੁਮੈਨੇਆਪੁਬੋਦਰੁਪਹੈ। ਭ੍ਰਮਾ
 ਕੀਪਦਾਮੁਕੀਆਅਰਕਾਏਕੁਅਦੁਤੀਨਰਾਂਇਣੁਹੈ। ਅਭਿ
 ਰਕਉਣੀ। ਮੈਨੇਕਹਾਸਤਿਪੈਜੁਏਕੁਨਰਾਂਇਣੁਹੈਪਰਦੁ
 ਸਰਾਕੀਹੈ। ਅਬੀਅਸੁਕਹਾਨਰਾਂਇਣੁ। ਬਿਕੈਦੂਸਰਾਕਹੈ।
 ਮੁੰਨੀ। ਮੈਨੇਕਹਾਜੁਦੂਸਰਾਨਹੀ। ਤਉਏਕੁਕਿਉਕਹਾਂਅਬੀਆ

ਸੁਕਾਏਕੁ ਕਹਾਏ ਬਿਨ ਵਰਨੁ ਕੀ ਅਖਾਪਤਹੈ। ਤਤੇ ਮੁਖ
 ਕੈ ਬੀਧ ਗਏ। ਏਪਹਾ ਸਹਤੇ ਕਹੇ ਤੇ ਜਾਨੀ ਤਾਹੈ ਜੁਤੁ ਕੀ
 ਤੀਰਹੀ ਐ। ਐਨੇ ਕਹਾਏ ਬਿਆਸੁ ਸੰਤ ਪਦ ਕੈ ਬੇਦ ਕਿਆ
 ਜਾਨੈ। ਕਾਪੇ ਤੇ ਜੁ ਬੇਦ ਵਿਗੁਣੁ ਪਹੈ। ਅਰਸੀਤ ਤੀਰੇ ਤੇ
 ਕਤਾ ਨਿਰਗੁਣਹੈ। ਤਤੇ ਕਛੁ ਕਪੁ ਅਰਸੁ ਛਾਇਆ ਸੁ
 ਤੁ ਸੀਰਿਆ। ਤਥਾ ਛੁਪਾ ਕਹਾਏ ਪ੍ਰਸਰੈ ਨੇ ਅਪਕੈ
 ਬਡਾ ਜਾਨ ਪੈ ਕਿਆਹੈ ਤੁਤੁਚਾ ਅਰਸਾ ਸੁ ਅਰੁ ਪ੍ਰਸ
 ਰ ਅਸਤੁ ਅਰਕਾਲ ਕੇ ਫੰਧਾ ਬਿਖੇ ਬੀਧਹੈ। ਅਰਸ ਕੁ
 ਕਾਲ ਨੇ ਆਪਹੈ। ਅਰਖਾ ਵੈਰਾਗਾਗ ਕਰਿ ਲੈ ਕੀ ਕਾਮੁ
 ਸੀਹੈ। ਅਰਸ ਕਤਰਾਖਤਹੈ। ਜੇ ਸੰਸਾਰ ਕੈ ਉਤਪਤ ਅਰਪਰ
 ਲੇ ਕਰੀ। ਅਰ ਅਰਸਾਨੁ ਏਸ ਕਾਨਹੀ ਰਾਖਤੁ। ਕਾਪੇ ਤੇ ਜਾਣੈ
 ਤੇ ਜੁ ਅੰਤ ਕਾਲ ਕਾਰਸੁ ਤੇਤੁ। ਕੀ ਅਰਸਾਨੁ ਮਤ ਕਰੁ ਜੇ ਮੈ
 ਪ੍ਰਸਰੈ। ਕਪੁਤੁ ਕਉਣਹੈ। ਐਨੇ ਕਹਾਏ ਛੁਪਾ ਮੁਖ
 ਆਤਮੁ ਕੀ ਸਪਤਿਹੈ। ਪਹਾਸਹੁ ਕੀ ਰੋਖੁ ਰਾਖਤਾਹੈ।
 ਸੰਤਹੀ। ਤੁਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਪੈਸ ਮਸਦੇਖਾ। ਜੁਤੁ ਸਿਧਿ ਮੈ ਪਰ
 ਸਰਕਹੈ। ਵਰਤੈ ਤੇ ਵੈਕਉ ਛੁਟਿਆਈ ਰਾਖਤਾਹੈ। ਐ
 ਨੇ ਕਹਾ ਜਾਨ ਪੈ ਜੁ ਛੁਪੁ ਪਹੈ। ਛੁਪਾ ਕਹਾ ਕਹਾ ਕਹੈ।
 ਪਰੁ ਕਪੁਤੁ ਪਛੁਪੁ ਕਾ ਕਿਆਹੈ। ਐਨੇ ਕਹਾ ਅਹੰ ਜੇ ਨਾਮੁ ਰੁਪ

ਦਿਸਾਨੁ ਪੈ ਚੁਪਾਨੁ ਪੈ ਚੁਪਾਨੁ ਜੋ ਦਿਸੈ ਸੇ ਨਸੀ
 ਪੈ ਅਰ ਚੁਪਾਨੁ ਨਾਸਤੇ ਹਰਤੈ। ਕੈ ਸੇ ਦਿਸੈ ਚੁਪਾਨੁ
 ਫੀਐ। ਮੈ ਨੇਕ ਹਾਕਰੀ ਪੈ ਨਾਸ ਸਹੁ ਪਤੇ ਨਿਹ ਚਲਾ ਪੈ। ਚੁ
 ਪਾ ਕਰਤੈ ਨੇ ਉਸ ਕੈ ਦੇਖਾ ਪੈ। ਮੈ ਨੇਕ ਹਾਕਰੀ ਮੈ ਨਹੀ ਸੰ
 ਪੈ। ਕਰਤੈ ਭਜਨੁ ਕਰਾ। ਮੈ ਨੇਕ ਹਾਕਰੀ ਕਿਆ ਪੈ। ਕਰ
 ਤੈ ਦਿਖਾਉ ਕੇ ਕਰਮੁ ਮੈ ਥੀ ਪੈ। ਅਰ ਭਜਨੁ ਪੁਕਾਰੈ।
 ਨ ਬਤ ਕਰਤੈ ਨੇ ਬਾਣੈ ਦੇਹਾ ਗੁਪਤ ਨਹੀ। ਤਬ
 ਰਸੁ ਭਜਨਾ ਕਾ ਕਿਆ ਨਾਨੈ। ਤੁੰਦਰ ਨੁਆਸੁ ਅਰ ਸੁਭ
 ਅਸੁ ਰਾਇ ਮੈ ਥੀ ਪੈ। ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਸੁਖ ਕੈ ਕਿਉ ਕਰ ਦੇਖੈ।
 ਭਜਨੁ ਕਾ ਸੁਖ ਪਾਹੀ ਪੈ। ਨੁਆਪਾ ਬੀ ਚਨ ਪੈ। ਨੁ ਗੋਬਿੰਦ
 ਸੁਖ ਨਿਰਾਸੁ ਪੈ। ਪੈ ਪਾਸ ਹਾਜਿ ਸਸੇ ਤੁੰ ਸਰਬ ਕਰਮੁ ਤੇ
 ਨਿਹ ਕਰਮੁ ਅਰ ਅਸਤੇ ਨਿਰਾਸੁ ਪੈ। ਦਿਕਰ ਸੁਖ ਅਪਨੀ ਉਹ
 ਕਰੈ ਤਬ ਸਭ ਦੇਵਤ ਕਾਂਪਤੈ ਪੈ। ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਚਰਨੁ ਬਿਖੇ ਕਾਉ
 ਕਾਂਪਤਾ ਪੈ। ਦੂਸਰੇ ਚਰਨੁ ਮੈ ਰੈ ਮਾਨੁ ਪੈ। ਨੁ ਮੇਰੀ ਆਗਿ
 ਆਤੇ ਮੁਕਤ ਭਾਸੈ। ਤੀਸਰੇ ਚਰਨੁ ਮੈ ਸਰਬ ਦੇਵਤਾ ਬਿੰ
 ਤਾਵੰਤੁ ਪੈ। ਚਉਥੇ ਚਰਨੁ ਮੈ ਭਗਵੰਤੁ ਆਗੈ ਆਵਤਾ
 ਪੈ। ਪੈ ਮੈ ਚੁਪਾਨੁ ਕੇਵਲ ਚਰਨੁ ਸੁਣਕਰ ਮੈ ਬਹੁਤ ਪਸੰਨ ਭਾ
 ਆਰ ਉਸ ਕੇ ਸੀਰੀ ਕੈ ਦੁਹਲੀ ਭਜਨਾ ਮੈ ਨੈ। ਬਹੁਤ ਕਰਾਨ ਬ

ਦੁਸਰ ਬੁਝੇ ਇਕ ਰਹੇ ਇਕ ਰਹਾਨਾ ਆਪਣੇ ਪਦਾਨ ਦੇ ਕੀਕ
 ਰਹਾਏ। ਤਬ ਮਨ ਚਿੰਤਾ ਮਨ ਹੋਤਾ। ਜੁ ਮੈਂ ਨਾ ਸੁਪਦੇ ਗਾ ਕਾਹੇ
 ਤੇ ਨ ਬਾਨ ਬਿਖੈ ਗੋਬਿੰਦ ਠਉਰ ਪਕ ਨੀਤ ਬਾਨ ਬੁਝਾਇਤੁ
 ਪੰਕਾਹੁ ਨਹੀਂ ਹਰਾ। ਹੇ ਪਰਾਸਰ ਤੂੰ ਕੀ ਦੇਕਰ ਨਾਇ ਸਮਾਹਰਾ
 ਬਿਖੈ ਗਾ ਕਾ ਕਹੁ ਜੁ ਆਪ ਤੇ ਆਪੁ ਮਾਤੁ ਹੁਪਾਏ। ਮੈਂ ਕੇ ਕਾ ਕਹ
 ਤਾ ਪੰਕਾਹੁ ਬਾਨ ਬੁਝੈ। ਬੁਝਾ ਕਾ ਕਹੁ ਜੁ ਬੁਝਾ ਮੈਂ ਤਉਤੁ
 ਸੁਕੇ ਕਿਆ ਮੈਂ ਕੇ ਕਾ ਕੇ ਚਿਤ ਅਤੇ ਕਉ ਨਾਤਾ ਬਾਨ ਅਰ ਕਉਰ
 ਪਤਾ ਬਾਨ ਨ ਬਾਨ ਤੇ ਮੈਂ ਆਇਆ ਨਾਨਾ ਨੇ ਗੋਬਿੰਦ ਪੈ। ਬੁਝਾ
 ਕਹਾ ਤੇ ਤੇ ਨ ਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਕਹਾ ਅਰ ਆਪੇ ਕਾ ਤੇ ਆਹੁ ਕਹਾ।
 ਮੈਂ ਕੇ ਕਾ ਬਤਾਇ। ਜੁਤ ਕਹਾ ਕੀਆ ਪੈ। ਕਹਾ ਕਹਾ ਪੰਕਾਹੁ
 ਉਸਾ ਬਿਨਾ ਨ ਦੇਖਾ। ਨ ਕਹੁ ਨ ਜਾਣਾ। ਹੇ ਮੁਕੁ ਸਰੀਰ ਮਾਨੁ ਬਕ
 ਨੇ ਚਿੰਤਾ ਮਨ ਪੈ ਗੋਬਿੰਦ ਇਸ ਨਿਮਤ ਦੀਆ ਪੈ। ਜੁ ਆਪੇ
 ਪਦਾਨ ਕਹਾ ਮੁਸੈ ਮਿਲ ਜਾਇ। ਇਸ ਕਹਾਨੁ ਨਹੀਂ ਦੀਆ ਨੇ
 ਸਾਬੁ ਪੰਕਾਹੁ ਕੇ ਕਉਰ ਕਹਾਇ ਕਹਾ ਅਪਣੇ ਸੁਪਸੈ ਆਪਾ
 ਪਤਰ ਪੈ। ਤੁਸੈ ਜੇ ਸੇ ਪਾਖੀ ਰੀਸੈ ਕੀ ਸੁਪਨ ਪੈ। ਜੋ ਕੀ ਸੁਪਦੇ
 ਗਾਤਾ ਬਾਨ ਪਰ ਜਾ ਬਾਤਾ ਤਬ ਕਹੇ ਸਾਨੇ ਗੋਬਿੰਦ ਪੈ। ਜੋ
 ਬਾਤਿ ਕਰਤਾ ਬਾਨ ਗੋਬਿੰਦ ਪੈ। ਉਠੇ ਬੈਠੇ ਅਰੁ ਸਰ ਬੁਝਾ
 ਬਿਖੈ ਕਿਸ ਕਾ ਤਜਨੁ ਤਿਸ ਕੇ ਮਨ ਬਿਖੈ ਬਾਨ ਤੇ ਨ ਦੇ ਕਰੇਤ
 ਉਰੀ ਰਹਾਤਾ ਬਿਖੈ ਹੋਰਿ ਪੈਗਾ। ਜੁ ਉਸਾ ਬਿਨਾ ਨ ਜਾਣਾ ਕੀ ਸੁ

ਘਾਹੁ ਤੇ ਵੈਰਾਖ ਤਾਸਾ ਪਰਾਨੰਤਰ ਤੇ ਮਿਤ੍ਰ ਭਾਗਾ ਕਾਹੇ ਤੇ
 ਜੁਸਰੀ ਕੀ ਸੀ ਕਾਨਹੀ ਕਰੀ। ਅਰਸੀ ਸਦੀਆਂ ਨੇ ਮੈਂ ਨਹੀ
 ਹੋ ਕੀ ਸੁਪੀ ਹੈ। ਕੇਤੁਰੀ ਐਸੀ ਪਈ ਤਕਰੋਂ ਗਵਹੁ ਐਸਾ ਮਿ
 ਤ੍ਰ ਨਹੀ ਜੁਤੁ ਸੁਕੇ ਪੀਛੇ ਦੇਵੈ। ਮੈਂ ਨੇ ਕਹਾ ਤੇ ਹੇ ਬਚਨੁ ਤੇ ਮੇਰੀ
 ਬੁਧਸੀ ਸੁਤੇ ਨਿਕਸੁ ਗਈ ਹੈ। ਅਗਨਿ ਸਚਾ ਕੀ ਆਪੈ ਜੁਗੇ
 ਖੀਦ ਹੈ। ਘੁਹ ਮਾ ਕਹਾ ਜੁਗੇ ਖੀਦ ਹੈਂ ਰਉਤੁ ਕਉਇ ਏਹੈ। ਜੁਗ
 ਨਨੁ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਨੇ ਕਹਾ ਮੈਂ ਭੀ ਗੋ ਖੀਦ ਹੈ। ਘੁਹ ਮਾ ਕਹਾ
 ਦੁਸ਼ਟ ਗੋ ਖੀਦ ਸੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਅਰ ਬੁੰ ਕਹਾਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਨੇ ਕਹਾ ਗੋ ਖੀ
 ਦ ਹੈਂ ਮੈਂ ਨਹੀ ਹੈ। ਘੁਹ ਮਾ ਕਹਾ ਜੁਤੁ ਨਹੀ ਤੋਰ ਜਨੁ ਤੇ ਕੀ
 ਆਪੈ ਜਨੁ ਹੈ। ਮੈਂ ਨੇ ਕਹਾ ਆਪੈ ਕੀ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਸੁਨ ਕਰ
 ਕਹਤਾ ਹੈ। ਜਿਨੀ ਦਿਹੈ। ਪਰ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਜੇ ਜੀ ਦਿਕੇ ਆਪੈ
 ॥ ਘੁਹ ਮਾ ਕਹਾ ਕਹਤਾ ਹੈ ਜੁਆਪ ਕੀ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਤਉ ਜੀ
 ਦਈ ਸੁਰ ਕੈ ਸੇਭਾ ਪਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਵਹੀ ਹੈਂ ਤੂੰ ਹੈਂ ਜੁਗ ਵਾਂ ਨਹੈ
 ॥ ਮੈਂ ਨੇ ਕਹਾ ਜੁਗ ਵਾਂ ਨਹੈ ਰਉ ਆਪ ਕੀ ਕਉਿ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ
 ॥ ਘੁਹ ਮਾ ਕਹਾ ਕੈਸੇ ਜਾਨੈ ਜੁ ਜਾਨ ਕੈ ਤੇ ਹੇ ਬਿਬੇ ਮਾਰਾ
 ਨਹੀ। ਕਉਿ ਜੁਤੁ ਹੀ ਹੈ। ਤਉ ਨਿਸਕੈ ਜਾਨੈ। ਅਰ ਕਉਿ ਨਹੈ
 ਜੁਤੁ ਸੁਕੈ ਜਾਨੈ। ਤਤੇ ਕਉਿ ਸੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਬ ਤੁ ਸੁਕੈ ਪਿਹਾਨਿ
 ਸਚਾ ਕਾ ਤਉ ਆਵਾਗ ਉਏ ਤੇ ਸੁਕਤਾ ਆਪੈ ਪਰਾਸਰ

ਤੁੰ ਸਰਬ ਕਰਮ ਕਰ ਅਰਸਰ ਬੁਝਿ ਬੈ ਗਾਬਿੰਦ ਦੇਸੁ ਅਰਨ
 ਰਾਸੁ ਹੈ ਅਰਕਰ ਮੇਤੇ ਅਚਾਰਿ ਹੈ ਗਾਬਿੰਦ ਕਹਾ ਹੈ ਜੋ ਪਲਕੁ
 ਲਾਗਤੇ ਕੀ ਲੁਪੈ ਤੀਸੈ ਅਰਜੇ ਦੇ ਕੁਸੁਆਸੁ ਅਚਾਰਿ ਹੈ ਕਰ
 ਮੁਖਿ ਮੇਰੀ ਉਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਉ ਅਚੰਤੁ ਮੇਰਾ ਹੁਪੈ ਤਹੈ ਹੈ
 ਪਰਾਸਰ ਕਰਮੁ ਤਕ ਪੁਆ ਮੈਂ ਕੇ ਕਹਾ ਮੁਸਕੈ ਰਾਹਨ ਹੈ ਜੇਤੁ
 ਅਰੀਰਸਨ ਤੇ ਵਚਨੁ ਸੁਨੈ ਚੁਹ ਮਾਕਹ ਤੁਸਕੈ ਰਾਹਨਾ
 ਹੈ ਜੁ ਬਿਸਨ ਕੈ ਦੇਖੈ ਨਿਸਚਾ ਕਰ ਜੇਗਵਨੁ ਆਪੁ ਹੈ ਏ
 ਤੇ ਮੈ ਬਿਸਨ ਦੇਵਗਰਨੁ ਅਰੁ ਨ ਆਵਤ ਕੁਏ ਸਰਬ ਸਰਾ
 ਉਤਿ ਬਨੀ ਰਈ ਪਰਮੈਂ ਨਹ ਲਾਕਾ ਹੈ ਤੇ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ
 ਆਪਨੇ ਬੀਚਨ ਬਾਗ ਬਿਸਨ ਦੇਵ ਚੁਹ ਮਾਕੈ ਨਿਕਟ ਇਸ
 ਅਤਰਏ ਸਰਨੇ ਦੇਵਤਿ ਉਤਿ ਉਸਤਰ ਕਰੀ ਬਿਸਨ ਕਹਾ ਹੈ
 ਚੁਹ ਮਾ ਮੈਂ ਕੇ ਰੁਪ ਅਪਨਾ ਨਹੀ ਦੇਖਾ ਕਹੁ ਮੈਂ ਕਉ ਏਹੀ ਬੁ
 ਹਮਾ ਕਹਾ ਤੁੰ ਸੇਵਹੁ ਪਹੈ ਤਉ ਤੁਸਕੈ ਕਿਆ ਕਹੀ ਤੁਸਕੈ
 ਨਾਕ ਫੁਨੀ ਬਿਸਨ ਕਹਾ ਹੈ ਰੁਪ ਮੇਰੇ ਪਰਾਸਰ ਕੈ ਚੰਤਰ
 ਏਹੀ ਹੈ ਜੁ ਮੈਂ ਕਉ ਏਹੀ ਇਹ ਸੁਣ ਕਰ ਅਚਰਜੁ ਮਾਨੁ ਰਾ
 ਹੀ ਅਰਨਿਸੈ ਨਾਨਾ ਹੈ ਜੁ ਬਿਸਨ ਹੈ ਚੁਹ ਮਾ ਕਹਾ ਹੈ ਬਿਸ
 ਤੇ ਨੇ ਆਕਾਰ ਸੁਪ ਸਰਨ ਮੁਕਾ ਬਾਹੀ ਆਪੁ ਹੈ ਅਰਾਪੁ
 ਕਹਾ ਹੈ ਮੈਂ ਕਉ ਏਹੀ ਪਰਾਸਰ ਕਹਾ ਹੈ ਬਿਸਨ ਸਾ ਅਰਕ

੨੪

ਹਾਏ ਚੁਹਾਨੇ ਮੈਂ ਤਉ ਪਾਗਸਰ ਰੀ ਮੈਂ ਤਉ ਸੁਕੇ ਮੈਂ
 ਅਰਪਗਸਰ ਦੇ ਗਸਤੇ ਮੈਂ ਜਾਨੀ ਤਪੈਂ ਜੁਨੁ ਸਤੇ ਭੇਦੁ ਦੁ
 ਮੈਂ ਤਕਾਨੀ ਗਾਯਾ ਚੁਹਾ ਕਹਾ ਬੀਜ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਤੁੰ
 ॥ ਅਰਜੇ ਸੰਸਾਰ ਬਿਖੇ ਉਤ ਪਤਰ ਆਪੈ ਮੁਖ ਸਭ ਕਾ ਤੁੰ
 ਮੈਂ ਤਤੇ ਭੇਦ ਰੀ ਤੁਸੈ ਤੇ ਪੈਰ ਮੈਂ ॥ ਨ ਅਉਰ ਤੇ ਤਤੇ ਤੁਸੈ
 ਲਜਾਨੀ ਆਵਤੀ ॥ ਬਿਸਤਕਾ ਲਜਾ ਤਉ ਗਾਖਾ ਪੈਦ
 ਨੇਦੁ ਮੈਂ ਗਾਖਾ ਪੈਦ ॥ ਜੇ ਸਰਬ ਮੈਂ ਤਉ ਲਜਾ ਕਾ ਸੰਕ
 ਰਭੀ ਚੁਹਾ ਤੁਸੈ ਰੀ ਆਪਗਸਰ ਕਹਾ ਪੈ ਮੈਂ ਤੇ ਤੁੰ
 ਭੀ ਸੰਤ ਪੈ ਕਛੂ ਕਹਾ ਮੈਂ ਕੇ ਕਹਾ ਕਹਾ ਚੁਹਾ ਕੀ ਸਰਬਿ
 ਖੇ ਜੇ ਗੁਯਾ ਕਾ ਪੈ ਤੇ ਜੇ ਕਹਾ ਤੇ ਕੇ ਕਾ ਚੁਹਾ ਬਿਸਤ ਸੇ
 ਪੈ ਮੈਂ ਜੇ ਕਹਾ ਕਾ ਕੇ ਕਹਾ ॥ ਪਗਸਰ ਕਹਾ ਤੁਸੈ ਬਿਸਤਰ
 ਪਜਾਣਾ ਅਰਸਰ ਬਾਬੀ ਆਪਕੁ ਜਾਣਾ ਅਰਕਹਾ ਮੈਂ ਤੇ
 ਕਹਾ ਮਹਿ ਜੁ ਬਿਸਤਰੀ ਕਹਾ ਤੁਸੈ ਬਿਖੇ ਦੁ ਮੈਂ ਤੁਨੀ ਲਕਾ
 ਕਾ ਸੰਕਰਭੀ ॥ ਤਉ ਚੁਹਾ ਕੀ ਕਿਉ ਕਹਾ ਜੇ ਤੁਸੈ ਬਿਖੇ ਭੇਦੁ
 ॥ ਪਗਸਰ ਕਹਾ ਤੁੰ ਬਹੁਤ ਬੁਧਵਾਂਤ ਮੈਂ ਚੁਹਾ ਕੀ ਉਤਰ
 ਨ ਆਯਾ ਅਰਤੁੰ ਦੇਖਾ ਨਿਕਾਸਤੁ ਦਲਾ ਬਿਸਕਾਰਾ
 ਮੈਂ ਪਰਬੀ ਚਾਰ ਕਹਾ ਜੇ ਬਿਸਤ ਚੁਹਾ ਕੀ ਕਹਾ ਤਉ ਚੁ
 ਹਾ ਬਿਸਤ ਕਾ ਅਸਦ ਅਉਰ ਮੈਂ ਤੇ ਕਹਾ ਜੇ ਚੁਹਾ

ਕਹਾ

ਬਿਸਨ ਯਾ ਤੁਧਿ ਘਰ ਆ ਬਿਸਨ ਕੈ ਕੈ ਸੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਆਪਾ ਪਰਾਸ
 ਰਕਹਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਦਰਸਨੁ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਕਹੁ ਏਹੈ ਮੈ ਕੈ ਜਾ ਤੇ ਦੇਖੀ ਤਾ
 ਏਹੈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਅਗਚਿਤਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਅਰਾਭਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਪਰਾਸ
 ਰਕਹਾ ਇਹੀ ਨਹੁ ਕਹੰਤੈ ਉਤਪਤਿ ਏਹੈ ਮੈ ਕੈ ਰਾਗ ਰਤਾ ਸਰਬ
 ਕਾ ਏਕੁ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਜਾਣੈ ਏਕ ਤੇ ਪਗਟ ਕਏ ਹੈ। ਪਰਾਸ ਰਕਹਾ ਤੁ
 ਸ੍ਰੈ ਮੁਕਤ ਕਹਾ ਚਾਹੀ ਐ। ਜੈ ਕਰਤਾ ਸਰਬ ਕਰਮ ਕਾ ਏਕੁ ਹੈ
 ਤਉ ਤੈ ਜੈ ਕਉ ਭੇਦ ਕੀ ਆ ਮੈ ਕੈ ਰਾਗ ਤੇ ਦੇਖਨੁ ਬਿਖੇ ਭੇਦ
 ਕੈ ਮਾਰਗ ਨਹੀ। ਕਿ ਆ ਕਹਉ ਕੁ ਆਪੀ ਕਹੈ ਅਰਾਭਾ ਪਹੀ
 ਸੁਣੈ ਸੋ ਕਹੁ ਸੁਣਾ ਪਰਾਸ ਰਕਹਾ ਇਸਾ ਬਿਖੇ ਕੀ ਆ ਭੇਦ ਹੈ ਆ
 ਪਕਰੈ ਹੈ। ਅਰਾਭਾ ਪੁਸੁਣੈ ਹੈ। ਏਹੈ ਮੈ ਕੈ ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਣੈ ਹੈ। ਜ
 ਬ੍ਰਹਮ ਆਤਮਾ ਤੁਸੀ ਭਾ ਆ ਮੈ ਕੈ ਰਾਗ ਬਿਸਨੁ ਸ੍ਰੈ ਲ ਜਾਨਾ
 ਵੀ ਕੁ ਤੈ ਕੈ ਰਾਗੁ ਪਮੇਰਾ ਪਰਾਸ ਰਹੈ। ਕਹੁ ਕੁ ਪਤੇ ਕਾ ਬਿਅ
 ਹੈ। ਬਿਸਨ ਕਹਾ ਅਹੀ ਕੁ ਪਮੇਰਾ ਹੈ। ਕੁ ਸਿਵ ਕੁ ਪਹੀ ਮੈ ਕੈ ਰਾ
 ਕੁ ਸਰੁ ਪਹੈ ਤਉ ਪਰਾਸ ਰਹੈ ਹੈ। ਬਿਸਨ ਕਹਾ ਅਹੀ ਕਰਮੁ ਸ
 ਕਮੁ ਸੁਣੈ ਰਹੈ ਹੈ। ਜੈ ਕਰਤਾ ਤਉ ਬਿਅਹੁ ਰਹੈ। ਤੁ ਸ੍ਰੈ ਲ ਜਾਨ
 ਤੀ ਆਵਤੀ ਜੈ ਆਪ ਕੇ ਭਿੰਨ ਜਾਨ ਤੈ ਨੈ। ਮੈ ਕੈ ਰਾਗ ਕਹੁ
 ਮਤੁ ਕਹਾ। ਤੁਸੀ ਜੈ। ਜੁ ਮੈ ਤੇਰਾ ਉਪਾਸ ਕਰੀ ਹੈ। ਉਪਾਸ ਕੁ
 ਬਿਸਨ ਕਹੈ। ਮੈ ਕੈ ਰਾਗ ਆਪ ਕੇ ਜਾਣੈ ਹੈ। ਤੁ ਸ੍ਰੈ ਲ ਜਾਨ
 ਜਾਣੈ ਹੈ। ਜੈ ਸਰੁ ਪਸੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਣ ਹੈ। ਸੋ ਤੁ ਸ੍ਰੈ ਲ ਜਾਨ ਤੈ ਹੈ। ਬਿਸਨ

੨੦੨

ਤਰੇ ਪਾਗਸਰੁ ਮੈ ਸੇ ਮਤ ਕਹਾ ਮੈ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਸੀ ਸਿਖ ਕਾਨ
 ਤੀਰਾਖ ਤੀਰਾ ਘਰ ਮਾਹਸਾ ਅਰਕਹਾਰੇ ਬਿਸਤੁ ਆਪੁ ਤਿਰੰ
 ਨਹੁ ਪੈ। ਤੁਸਾ ਬਿਨਾ ਅਉਰ ਕੋਉ ਨਹੀ। ਬਿਸਤੁ ਤੁਸਾਨੀ ਭਾ
 ਮ ਸਿਦੁ ਆਵਤੁ ਭਾਪਰ ਕੈ ਸਾ ਸਿਦਾ ਨਿਸਾ ਬਿਖੈ ਪਦਮ
 ਪਦੁ ਦੇ ਨੇਤਹੀ। ਅਰਕਹਾਰੇ ਘਰ ਮਾਹੇ ਬਿਸਤੁ ਪੋ ਪਗਸਰੁ
 ਕੁਮੈ ਅਦੁਤੀ। ਬਿਸਤ ਕਹਾਨੁ ਸਤੁ ਸਿਦੁ ਪੈ ਬਿਸਤ ਕੀ
 ਸਿਦੁ ਪੈ। ਸਿਦੁ ਕਹਾ ਮੈ ਅਦੁਤੀ। ਮੈ ਗੇ ਬਿਖੈ ਬਿਸਤ ਕਹਾ
 ਪੈ। ਬਿਸਤੁ ਬਿਸਤ ਕਹਾ ਤੇ ਪੈ ਮੈ ਗੇ ਬਿਸਤ ਕਹਾ ਪੈ। ਨੇਰ ਮਲ
 ਤੀ। ਬਿਸਤ ਕਹਾ ਬਿਸਤੁ ਸੈ ਸਰੁ ਪੈ ਨੇਰ ਸੈ ਕਉ ਨ ਜਾਨੇ
 ਜੀ ਸਿਦੁ ਪੈ। ਸਿਦੁ ਕਹਾ ਨੇਰ ਮਲ ਮੈ ਸੀ ਬਿਖੈ ਪਦਮ
 ਨੁਤੁ ਸੁਕੈ ਉਸਾ ਬਿਖੈ ਮਲਾਇ ਕਹਾ ਨੇਰ ਮਲ ਮਲਾਇ ਸਿ
 ਦੁ ਪਤ ਬੁਝੈ ਨੁਦਿ ਸਰੁ ਪਰੀ। ਦਿਸਾ ਦਿਖੈ ਦਿਸ ਕਹਾ
 ਪੈ ਸਿਦੁ ਪੈ। ਬਿਸਤ ਕਹਾ ਪੈ ਸਿਦੁ ਬਿਸਤੁ ਬਿਖੈ ਸਿਦੁ ਕਹਾਨ
 ਜੀ। ਸਿਦੁ ਆਨੰਦ ਕੈ ਕਹਾ ਤੇ ਪੈ ਬਿਸਤ ਬਿਖੈ ਸੁਖ ਦੁਖੁ ਨ
 ਨਹੀ। ਪਗਸਰ ਕਹਾ ਮੈ ਨੇਰ ਕਹਾ ਮੈ ਨੇਰ ਕਹਾ ਨੇਰ
 ਹਤ ਪੈ ਸੈ ਕਹਾ ਪਗਸਰ ਕਹਾ ਸੁਦੁ ਕਹਾ ਘਰ ਮਾਕ
 ਹਾਨ ਸਿਦੁ ਨ ਬਿਸਤੁ ਮੈ। ਪਰਿ ਪਗਟੈ ਨੁਆ ਦਸਰ ਬਕੀ
 ਘਰ ਮਾਹੈ ਦੁਸਰੇ ਬਿਸਤੁ ਅਗ ਸਿਦੁ ਪੈ। ਤਤੇ ਮੁਸਤੁ ਪਕ

ਸੁਰਾਖਤੁ ਹੈ ॥ ਸਿਵ ਕਹਾ ਐ ਸੇ ਮਤ ਕਹਾ ਜਿ ਚੁਹਾ ਮੈ ਤਉ ਕਹਾ
 ਮੁਖੁ ਰਹੁ ਕੈ ਕਹਾ ਤੈ ॥ ਮੁਖੁ ਬਿਖੈ ਮੁਖੁ ਰਹੁ ਉਰੁ ਰਹੈ ਨਹੀ ॥ ਕਾ
 ਰੇ ਤੇ ਜੇ ਭੇਦ ਅਭੇਦ ਤੇ ਮੁਖੁ ਤਹੀ ॥ ਚੁਹਾ ਮਾ ਕਹਾ ਵਹੁ ਜੀ ਬਿਸਨਾ
 ਰਾ ਸਿਵ ਤੇ ਅਤੀਤੁ ਹੈ ਮੈ ॥ ਕਾਰ ਨੁ ਅਰਕਾ ਰਹੁ ਕੈ ਮੁਖੁ ਬਿਖੈ
 ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਨਹੀ ॥ ਅਰਾ ਮੈ ਜੇ ਕਹਾ ਬਿਸਨੁ ਮਰਾ ਸਿਵ ਮੁਖੁ ਤੈ
 ਸੇ ਭੁਲ ਕਰ ਕਹਾ ਹੈ ਕਾ ਰੇ ਤੇ ਸ੍ਵੈ ॥ ਸਿਵ ਕਹਾ ਤੇ ਰੂਪ ਅਪ
 ਨਾ ਕਹਾ ॥ ਚੁਹਾ ਮਾ ਕਹਾ ਕਿ ਸਕੈ ਕਹੀ ॥ ਅਰਕਾ ਤਹੀ ਜੇ ਕਿ ਵਹੁ
 ਸੁਆਨੁ ਹੈ ਸੁਆਨੈ ॥ ਸਭ ਕਹਾ ਤੇ ਹੈ ਚੁਹਾ ਮਾ ਨਾ ਕਹਾ ॥ ਰੇ ਸਿ
 ਵ ਰੂਪ ਤੇ ਗਾ ਕਿਆ ਹੈ ॥ ਸਿਵ ਕਹਾ ਰੂਪ ਅਰੂਪ ਮੇਰੇ ਬਿਖੈ
 ਵੈ ਨਹੀ ॥ ਰੁਮਹੁ ਨ ਸੁਰੇ ਆਪ ਕਿ ਬਿੰਨ ਨਾਹੀ ॥ ਅਰਾ ਕੈ
 ਹਤਾ ਹੈ ਜੇ ਰੂਪ ਅਰੂਪ ਮੈ ॥ ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੇ ਦਿਆ ਕਤੁ ਅਰਾ
 ਦਿਆ ਕਤੁ ਮੈ ॥ ਸੁਖ ਮਾਇਸ ਬੁਲ ਮੈ ॥ ਸਰਬੁ ਹਸੇ ॥
 ਸਿਵ ਵੈ ਨਹੀ ॥ ਜੇ ਰੁਕਾ ਬਿਸੁਰੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀ ਆਹੈ ਮੈ ॥ ਤੇ ਸਨ
 ਕੈ ਸੁਚੇਤ ਕਰ ਕੈ ਸੁਖ ਮੈ ॥ ਤੇ ਕਹਾ ਮੈ ਰੁਕਾ ਹੈ ਜੁ ਸੁਚੇਤੁ ਕਰ
 ॥ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਹਾ ਜੇ ਚਿਤ ਨਹੀ ॥ ਤਉ ਕੈ ਸੇ ਕਹੈ ॥ ਚੁਹਾ ਮੁਖ
 ਰੁਕਾ ॥ ਮੈ ਕਹਾ ਮੁਖੈ ਸਮਾਨੁ ਸੀ ਕਿਆ ਪ੍ਰੇਨਾ ਚੁਹਾ
 ਮੁਖ ਰੁਕਾ ॥ ਪਰਾ ਸਰਕਾ ਸਿਵ ਐ ਸੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀ ਆਨੁ ਬਿ
 ਸਨੁ ॥ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਾ ਸਿਵ ਕਹਾ ਕਿ ਉਤ੍ਰੁ ॥ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਾ ਹੈ ਉਤ੍ਰੁ ਦੇਹਾ ॥

ਬਿਸਨੁਕਾਪੁਛਾ ਸਿਵਤੰਤ੍ਰੀਰਾਮਾ ਅਰਤੈ ਨੇਜਾਏ
 ਜਤੰਤ੍ਰੀ ਹੋਏ ਭਲਾਏ ਪਰਤੰਤ੍ਰੀ ਹੋਏ ਮੈਏ ਤਵਰਨੇ ਜੋਕ
 ਹਏ ਮੈਂਗੀ ਅਵਤਾ ਅਰਬਚਨੁ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਸੁਹੇ ਸਾਏ।
 ਨੇ ਸੰਸਾਰੇ ਛੁਟਾਏ ਵਹੀ ਤੁਸੀਏ। ਸਿਵਕਾਸਤਕਾਪੁਛੈ
 ਨੇ ਪਰਕਾਪੁਕਿਆ ਕਹੀਐ। ਨੇ ਧੁਪਨੀ ਨੇ ਸਰੀਰਾਇ ਸਬ
 ਲੁਏ ਬਚਨੁ ਕਰਤਾਏ। ਪਰਕਾਪੁ ਮਨ ਤੇ ਇਸ ਬੁਲਾਏ ਸੇ
 ਕਿਆਏ। ਤਾ ਤੇ ਕਹਣੇ ਤੇ ਕਿਆ ਪੈ ਜਨੁਏ। ਬਿਸਨੁਕਾਪੁ
 ਤਕਾਪੁਛੈ ਤੈਂ ਪਰ ਪ੍ਰਥਮੈ ਜਾਗਿਆ ਸਾਧਿਐ ਜਾਗਿਆ ਸੀ
 ਕੇ ਨੇ ਗੁਏ। ਜੋਗੀ ਅੰਤ ਕਰੈ ਅਰਨਿ ਸਚਾ ਕਰੈ। ਜਗਾਪੁ
 ਜਾਨਾਇ ਸਬੁਲਾਏ। ਪਰਬੀਚਾਰਾ ਬਿਨਾਹੀ ਅੰਤੁ ਪਾ
 ਪਤਨੀ ਹੋਤਾ। ਤਾ ਤੇ ਕਹਣਾ ਭਲਾਏ। ਸਿਵਕਾਪੁ ਜੁਆਪੁ
 ਪੈ ਤਉ ਕਹਣੇ ਤੇ ਕਿਆ ਪੈ ਜਨੁਏ। ਬਿਸਨੁਕਾਪੁ ਜੇ ਨ ਕਹੈ
 ਤਉ ਕਬਲਾਹੁ ਤੰਤ੍ਰੀ ਹੁਜੀਐ। ਵਕਾਇਦੀ ਕਾ ਵਰਨ
 ਹੀ ਕਰਮੁਏ। ਨੇ ਵਰਨੁ ਸੰਪੰਨੁ ਨਹੈ ਤਾ ਤਉ ਇੰਦੀ ਵਰ
 ਨ ਕੀਉ ਤਪਤਨਹੈ। ਵਾਕੇ ਇੰਦੀ ਕੇ ਵਲੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ੧੨
 ਕਨਕੁ ਨਿਮਤ ਪਗਟੁ ਕਈਐ। ਅਰਕੁ ਜਨੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ
 ਨਿਗਾਸੁ ਕਰੇ ਨੇ ਨਿਗਾਸੁ ਬਿਨਾਸੁ ਪਤਨੀ। ਕਹਣੁ ਤਿਆ
 ਗੁਕੇ ਵਲੁ ਦੁਖਏ। ਤਾ ਤੇ ਹੋ ਸਿਵਾਪੇ ਕਾ ਆਦਿ ਤਿਆ

ਗੁਮਰੁ ਕਰਨੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਕਹਾ ਜੋ ਆਵਾ ਗਉਣ ਤੇ ਦੂਟੇ
 ॥ ਨਿਪ ਥਾਤੇ ਨੁਗੋਬਿੰਦ ਓਹ ਰਾਗੁ ਤੋ ਤਰੈ ਰਹਮੁ ਪੈ ॥ ਨੁਮ
 ਖਾਏ ਰਾਖੀ ਪੈ ॥ ਜੇ ਮੰਤ੍ਰ ਕਾ ਪਨਾ ਤਿਆਗੇ ਅਰੁ ਕਰਨੁ ਕ
 ਰੈ ॥ ਕਾਰੇ ਤੇ ਨੁਸਰੀ ਰਕੇ ਦਲੁ ਸੁਪਨਾ ਪੈ ॥ ਅਰੁ ਕਰਨੁ ਜੀ
 ॥ ਅਰੁ ਕੇ ਕਰਨੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਏਸ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰਾ ਬਿਖੈ
 ਨਾ ਦੁਕਾ ਪੈ ॥ ਨਾ ਤੇ ਕਰਨੁ ਖਿਜੀ ਪੈ ॥ ਨੁਮੈ ਨ ਪੀ ਪੈ ॥ ਗੋਬਿੰਦੁ
 ॥ ਸਿਵ ਕਾ ਬਿਸਨ ਕੇ ਕਰਨੁ ਤੇ ਬਿਸਨੁ ਕੇ ਪਾਂਝੁ ਬਿਖੇ ਜਾ
 ਤਾ ਪੈ ॥ ਅਰੁ ਕੇ ਕਰਨੁ ਸਿਵ ਕਾ ਕਰਤਾ ਪੈ ॥ ਸੇ ਮੁਕਤ ਪੈ ॥
 ਕਾਰੇ ਤੇ ਨੁਸਿਵ ਆਪਾ ਮੁਪੈ ॥ ਬਿਸਨ ਕਾ ਨੁਪਾਂਝੁ ਨ ਪੀ ਤਉ
 ਸਿਵ ਕਾ ਪੈ ॥ ਨਾ ਤੇ ਕੁਝ ਕੇ ਭੀ ਪਾਂਝੁ ਪੈ ॥ ਸਿਵ ਕਾ ਪਾਂਝੁ
 ਰਾਖਾ ਜਾਇ ॥ ਬਿਸਨੁ ਕਾ ਸਿਵ ਆਨੰਦ ਕੇ ਕਪਤ ਪੈ ॥ ਅਪੀ
 ਪਾਂਝੁ ਪੈ ॥ ਸਿਵ ਕਾ ਕਰਨੁ ਬਿਸਨੁ ਕਾ ਤਬ ਕਰੈ ਜਬ ਦੁਖੁ
 ਖਤੁ ਪੈ ॥ ਮੇਰੇ ਬਿਖੈ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਦੇ ਨਾ ਪੈ ॥ ਜੇ ਬਿਸਨੁ ਕਾ
 ਤੇਰੀ ਕੁਝੀ ਪੈ ॥ ਪਰ ਬਾਇ ਨੁਮੈ ਕਰ ਉਨੁ ਪੈ ॥ ਬਿਸਨੁ ਕਾ ਮੇਰੇ
 ਦਹੁ ਪੈ ॥ ਨੁਤੈ ਨੇ ਮੁਝ ਤੇ ਭਿੰਨ ਨਾ ਪੈ ॥ ਸਿਵ ਕਾ ਭਿੰਨ ਕਿਆ ਪੈ ॥
 ਬਿਸਨੁ ਕਾ ਖਿਯਾ ਭਿੰਨੁ ਪੈ ॥ ਨੁਪੈ ਬਿਸਨੁ ਅਰੁ ਕਪਤ ਪੈ ॥ ਨੁਮੈ ਬਿਸਨੁ
 ਜੀ ॥ ਸਿਵ ਕਾ ਆਪੀ ਕਪਤ ਪੈ ॥ ਨਾ ਓਹ ਕੇ ਓਹ ॥ ਬਿਸਨੁ ਕਾ
 ਪੈ ॥ ਪਰਾਸਰ ਤੁੰ ਕਪਤ ਤੇ ਗਿਆ ਨਿਸਚਾ ਪੈ ॥ ਮੇਰੇ ਕਾ ਕਿਆ ਕ

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ निसर्ग च पतेत तं तैवातेते निसर्ग
 च पतक रम्यते ॥ तंते च पतेत निसर्ग च पतक रम्यते ॥
 दुर्गा ॥ यग्नं त्रुंते उमीयग्निसर्ग च पतक रम्यते ॥
 त्रुंयग्नमिग्नसर्ग च पतक रम्यते ॥ मैत्रेयसर्ग च पतक रम्यते ॥
 निसर्ग च पतक रम्यते ॥ अरसर्ग च पतक रम्यते ॥ तं
 तं ॥ निसर्ग च पतक रम्यते ॥ ऐश्वर्यसर्ग च पतक रम्यते ॥
 सतक रम्यते ॥ मैत्रेयसर्ग च पतक रम्यते ॥ तं
 आर्ग ॥ निसर्ग च पतक रम्यते ॥ ऐश्वर्यसर्ग च पतक रम्यते ॥
 ऐश्वर्यसर्ग च पतक रम्यते ॥ निसर्ग च पतक रम्यते ॥
 निसर्ग च पतक रम्यते ॥ निसर्ग च पतक रम्यते ॥
 निसर्ग च पतक रम्यते ॥ निसर्ग च पतक रम्यते ॥
 निसर्ग च पतक रम्यते ॥ निसर्ग च पतक रम्यते ॥
 निसर्ग च पतक रम्यते ॥ निसर्ग च पतक रम्यते ॥
 निसर्ग च पतक रम्यते ॥ निसर्ग च पतक रम्यते ॥
 निसर्ग च पतक रम्यते ॥ निसर्ग च पतक रम्यते ॥
 निसर्ग च पतक रम्यते ॥ निसर्ग च पतक रम्यते ॥

ਤਕੀਆਹੋਂ ਪਰਜੇ ਤੁ ਅਤੀ ਤਹੇ ਏ ਤੁ ਸੁਕੇ ਪਰਮੁ ਸੁਖੁ
 ਪਤਹੋਂ ਹੀ ਅਰਚਾ ਹਨ ਨਾ ਸੋ ਸਰਤੇ ਇਕ ਤੁ ਅਤੀ ਤਹੀ
 ਮੈਂ ਕੇ ਕਹਾ ਅਵਰ ਉਪਾਇ ਨੀ ਜਨਤਾ ਪਰਵੈ ਗਰੁ ਕਰੇ ਹੀ
 ਤੇ ਮਾਰਗੁ ਬਤਾਇ ਪਾਸਕਰਾ ਪੀਨੁ ਪੈ ਜੁ ਤੁ ਸੁਕੇ ਚਾਨਾ ਵੈਰਾ
 ਗੁਕੀ ਗਈ ਹੀ ਬੇਗ ਹੀ ਬਸਤੁ ਸਰੀਰ ਕੇ ਉਤਾਰ ਕਹੀ ਪਬੀ
 ਪਰਤੁ ਲਿਵੇ ਹੀ ਅਰਦਾ ਲੁਸੀ ਸੁ ਅਰਦਾ ਨੀ ਕੇ ਮੁਗਾ ਕੇ
 ਸਰੀ ਕਰੇ ਪਾਸਕਰਾ ਮੈਂ ਕੇ ਕੇ ਐ ਸਾਉ ਪਦੇ ਸੁ ਕੀਆ ਹੋਂ ਜੁ ਅਤੀ
 ਤੁ ਭਾਇਆ ਹੀ ਅਰਤੁ ਸੁਕੇ ਪਰਮੁ ਸਿਪਕਰੇ ਗੀ ਅਰਤੇ ਰੀਕੀ
 ਰਪਾਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮੁ ਭੀ ਵਰੁ ਹੋਂ ਹਿਰਾਨਾ ਅਰਜੇ ਕਈ ਵੈਰਾ ਗੀ ਤੇ
 ਪੁਛੇ ਜੁ ਤੈ ਨੈ ਕਿਸੁ ਪਦੇ ਸੈ ਵੈ ਗਰੁ ਕੀਆ ਹੀ ਅਰਗਰੁ ਕਾ ਮੈਂ
 ਲੀਆ ਹੀ ਤਉ ਕਹਤਾ ਹੈ ਗੁਰਸਤਿ ਤੇ ਤਿਆ ਗੁਕਰ ਕਰਾਵੰਤੁ
 ਮੈਂ ਗਰੁ ਲੀਆ ਹੀ ਅਰਜੇ ਪੁਛੀ ਐ ਮਾਰਗੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਮਿ
 ਲਾਏ ਕਾਕੀਆ ਹੀ ਤਉ ਕਹਤਾ ਹੈ ਭਗਤ ਕਰੀ ਚਾਹੀ ਐ ਅਰ
 ਪੁਛੀ ਵੈ ਭਗਤੁ ਕਿਆ ਹੀ ਤਉ ਕਹੇ ਗਾਰਾਮੁ ਨਾਮੁ ਰਜਗੁਰੂ
 ਹੀ ਐ ਕੀਆ ਨਾ ਤੇ ਹੋ ਮੈਂ ਕੇ ਤੁਸੀ ਸਾਕ ਕਾਤਿਆ ਗੁਕਰਾ
 ਅਰਗਮੁ ਨਾਮੁ ਰਜਗੁਰੂ ਅਰਜਨਾ ਬਿਖੈ ਬਿਅਨੁ ਕਰਾ ਕੇ ਪੇਰਾਵੰ
 ਨੁ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਤੇ ਗਜਿਪਥਾ ਕਰਸਿ ਮਰੇ ਹੀ ਮੁਸੁਕੇ ਜਗਤ ਬਿਖੈ ਪਰਮੁ ਸਿ
 ਧਕਰੇ ਅਰਪੁ ਜਾਏ ਹੀ ਬਹੁਤ ਹੋਇ ਅਰਜ ਬਸੀਰੁ ਕਾਤਿਆ
 ਗੁਕਰੇ ਸੁਰਗੁ ਬਿਖੈ ਠਉ ਨਦੇ ਹੁ ਨੈ ਅਪਸਰਾ ਸੈ ਰੋਗੁ ਕਰੀਆ

੬੦
 ੧੦੮

ਫੇਰ

ਭਿਸਕੁ ਅਤੀਤ ਮੰਤ੍ਰ ਲਖੀ ਅਰਜਟਾ ਧਾਰੀ ਦੇਖਤਾ ਭੈਰਵ
 ਲਾਇ ਸੀ ਨ ਮਿਤ੍ਰ ਹਟ ਨ ਕਰੇ ਹੈ। ਤੁਝ ਦੇ ਭੀਜੇ ਗਏ ਜਾਏ
 ਸਾ ਅਤੀਤ ਭੈ। ਅਰਜੇ ਮੰਤ੍ਰ ਧਰਮ ਦੇ ਗਾਗਰਾਏ ਸੇ
 ਤੁਝ ਕੋ ਪਰੇਸ ਕਰੇਂ। ਏਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ। ਦੂਸਰਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੰ
 ਤ੍ਰ ਹੈ। ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਸਚਾ ਕਰੇਗਾ। ਜੇ ਅਹੀਸਤ ਭੈ ਭਿਗੋ। ਅਰ
 ਜੁ ਕਰੇ ਅਤਮੁ ਤਤ੍ਵ ਸਮਝ ਅਰਥ ਪਾਥ ਪਾਥਾਣ ਜੇ
 ਕੰਣ ਹੈ। ਤਉ ਗੰਗਾ ਦੇ ਜਾਇ। ਅਗੁ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਮੈਂ ਭੈ। ਭੇ
 ਤੁਰਕ ਭੀ ਚਾਰੁ ਧਾਯਕ ਸਰਬ ਅਕਾਰ ਭੈ। ਮਨ ਤੇ ਭੈ
 ਗਾਗਰਾ। ਜੇ ਕਛੁ ਭੈ ਗੁਲਿਯ ਪਰ ਲੇਖ ਕੇ ਭੈ। ਨਤਿ ਮਾ
 ਗੁਰਗੁ। ਅਰਜੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਮੁਖੇ ਕਛੁ ਸੁਪਨਾ ਭੈ। ਏਕੁ
 ਸੁਆਸਤੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਕੇ ਰਤਾ ਕਾਲ ਕਾ ਭੰਡ ਚੁਰ ਚੁਲਾਣਾ
 ਨੈ। ਅਪਨੀ ਗਥਿਆ ਕੇ ਨਿਤ੍ਰ ਚਾਤ ਭੈ। ਅਤੀਤ ਭੈ
 ਹੈ। ਤੁੰ ਮਾਗੁ ਨਹੀ ਭਤਾਣਤਾ। ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਅਤੀਤ ਭੈ
 ਅਰਥ ਮਤ ਰਗੁ। ਕੀਰਛਾ ਤੇ ਗਿਦਸੀ ਮੈਂ। ਮੈਂ ਕੇ
 ਰਾਜੇ ਅਹਿਕਾਂ ਮਨੀ ਕਰ ਸਨਤਾ ਤਉ ਭਗਤ ਭਗ
 ਵਾਨ ਕੀ ਕਰ। ਜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਅਰਥ ਗਵਾਨ ਕੇ ਮਿਲੇ। ਅਰਜੇ
 ਸੰਸਾਰ ਸੰਸੇਰੁ ਪਏ ਤਿਸ ਤੇ ਭੈ। ਪਗ ਸਰੁ ਕਤਾ ਅਹੀ
 ਰੁਗਤ ਹੈ। ਜੇ ਅਤਮ ਕੰਧ ਗਵਤ ਪਨਾਣਾ। ਅਰਥ ਪਾਥ
 ਅਨੇਕਤਾ ਕੰਧ ਸਤੀ ਹੈ ਏਕੇ ਗੰਧ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਮਰਚੁ

ਵਹੀਯੋ ਜਬ ਤੇਰੇ ਬਿਐ ਅਹਿਨਿ ਸਚਾ ਹੋਇ ਤਬ ਕਾਲ
 ਤੇਰੇ ਰੇ ਰੇ ਤੇਰੇ ਅਹਿਨਿ ਸਚੇ ਰੇ ਕਾਲ ਕਾਨਾ ਸੁਰ ਪਾਸੁ ਮੁਖਿ
 ਸਕਾ ਕਉ ਨ ਸੀਰਸ ਨਾ ਕਹਿਆ ਜਾਹਿ ਰੇ ਕਾਲ ਕਾਨੇ
 ਸਾਭੈ ਪਾਨ ਕਹੈ ਜੁ ਕੋਈ ਕੀਸੀ ਕੋ ਕਹੈ ਜੇਤੁ ਮ ਮ ਕੋਇਨੁ
 ਮਰੇ ਗਾਯਾ ਗੋਪੀ ਕਾਲ ਕੇਉ ਸਕੈ ਨੀਵਨ ਕਠਨੁ ਉਥਾ
 ਤਾਹੈ ਅਰਜ ਕੀ ਪਹਿਭੈ ਨਿਵਰਤੁ ਰਾਖਾਹੈ ਜੇ ਸੇਤਾਏ
 ਤਉ ਗੋਬਿੰਦ ਹੋ। ਬਚਨੁ ਕਰਤਾ ਪੈ ਤਉ ਗੋਬਿੰਦ ਹੋ। ਕਾਹੇ
 ਤੇ ਜੇ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਆਤਮਾ ਕੀ ਪਾਪਾਹੈ। ਤੇ ਜੇ ਪਾਥੈ
 ਤੇ ਜੇ ਪਾਥੈ ਠਾਹੈ। ਅਰਜੇ ਜਾਤਾ ਪੈ ਤਹ ਜਾਤਾਹੈ ਜੇ ਰੇ
 ਪੈ ਤਉ ਰੇਤਾਹੈ। ਜੇ ਹਸਤਾ ਪੈ ਤਉ ਹਸਤਾਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ
 ਰਕਤ ਰੂਪ ਪਰਸੈ ਮੁਕੀ ਆਹੈ। ਪਰਪਾਤਮਾ ਕੀ ਰਸੁਖ
 ਤਬੁ ਪਾਪ ਤੇ ਉਦ੍ਯੋਤਿ ਸਚਾ ਸੇਜ ਨੇ ਜੇ ਮੇ ਆਤਮ ਪੁਰਨ
 ਤੇ। ਦੁਖ ਤੇ ਸੋਕੁ ਨ ਕਰੇ ਅਰਸੁਖ ਤੇ ਪਸੰ ਨ ਹੋਇ। ਅਰਜਾ
 ਪਕੈ ਸਗੀਰ ਤੇ ਭਿੰਨੁ ਜਾਣੈ। ਜਿਸੁ ਸਮੇ ਜੀਵ ਕੀ ਦੇਹ ਤੇ ਭਿੰਨੁ
 ਜਾਨਾ ਮੰਤ ਸਾਂਤ ਮੇ ਆਪਾ ਅਰਜਿ ਰਮਲੁ ਰਾਮਾ ਵਹੀਨ
 ਗਨੁ ਪੈ ਜੇ ਹਰਖ ਸੇਕੁ ਤੇ ਹਰਤਾਹੈ। ਜਬੁ ਤਕੁ ਇਸਦੀ ਫੀਅਰੁ
 ਤਤੁ ਅਰਗੁਣ ਕੀ ਸਤ ਦੇਖੇ ਗਾਯਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰੇ ਪਹਿਸਤੁ ਸੁ
 ਤੇ ਪਗਟ ਕਰੇ ਹੋ। ਨਹੀ ਤਉ ਕਹੈ ਹੋ। ਤੈਨੇ ਆਪ ਹੀ ਨੰਮੁਗ

੨੦੨

ਥਾਹੈ ਅਰ ਆਪੁ ਬੰਧੁ ਰਾਹੈ ॥ ਅਰ ਆਹਿ ਜੇ ਤੁਸਕੈ ਸੁਰ
 ਰਾਸਤੇ ਹੈ ॥ ਇਸ ਕਾਰਨੁ ਤੇ ਜੁ ਤੈਨੇ ਆਪੁ ਕੈ ਨਹੀ ਖੋਜਾ ਅਰੁ
 ਆਪੁ ਕੈ ਸਰੀਰੁ ਮਾਨਹੈ ॥ ਇਸੀ ਕਾਰਨੁ ਤੇ ਹਰਖੁ ਸੇਰੁ ਮੈ
 ਬੰਧੁ ਹੈ ॥ ਤੇ ਮੁਰਖੁ ਰਲੀ ਪਕਾਰੁ ਦੇਖੁ ॥ ਜੁ ਤੁਸਾ ਬਿਨਾ ਕ
 ਹੰਧੈ ॥ ਜਬੁ ਪਤ ਬੰਧੁ ਭਰਮੁ ਕਾਨਾ ਸੁਰਮਾ ਆਪੁ ਤੇ ਅ
 ਪੁ ਪਗਾਟੁ ਹੈ ॥ ਤੇ ਮੈ ਰੇ ॥ ਇਹ ਕਹਣਾ ਮੇਗਾ ਤੁਸਕੈ ਆਕਾਰ
 ਕੁ ਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਤੁਸਕੈ ਨਿਸਚਾ ਨਹੀ ॥ ਨਾ ਤੇ ਨਿਸਕੈ ਨਿ
 ਸਚਾ ਨਹੈ ॥ ਇਜੇ ਨਉ ਸਕੈ ਕਹੀਏ ਗਾਪੁ ਸਿਧੁ ਹੈ ॥ ਐ
 ਨਾ ਅਧੁ ਕਾਰੀ ਉਪਦੇਸੁ ਨਿਗਰ ਕੁ ਹੈ ॥ ਇਸਤੇ ਪੀਛੇ ਤੁ
 ਸਕੈ ਕਛੁ ਨ ਕਹੈ ਗਾ ॥ ਵਚਨੁ ਮੇਗਾ ਅਦੁ ਤੀ ਹੈ ॥ ਉਸਕੈ ਸੁ
 ਯਦੇ ਵੈ ਜੁ ਅਦੁ ਤੀ ਹੈ ॥ ਅਰ ਜੇ ਕੋਈ ਸੁਆਂਤੁ ਕੀਨਿਆ
 ਈ ਅਸਾ ਤੇ ਬਿਬੈ ਬੰਧੁ ਹੈ ॥ ਇਉਸਕੈ ਕਿਆ ਸੁਖੁ ਹੈ ॥ ਤ
 ਬ ਮੈ ਰੇ ਕਹਾਇ ਤੁਹਾ ਸੁਕਹਾ ॥ ਪਗ ਸਰਕਹਾ ਤੁਸਕੈ ਇਤ
 ਹਾ ਸੁਸੀ ਕਿਆ ਪੈ ਜਨੁ ਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਪਉ ਮੈ ਬਿਬੈ ਬੰਧੁ
 ਹੈ ॥ ਮੈ ਮੁਰਖੈ ਕੋ ਠਗਾਏ ਵਾਲਾ ਨਹੀ ॥ ਜੇ ਨਿਸਚਾ ਤੇ ਗਾਏ
 ਨਨਹੈ ॥ ਇਅਹੁ ਤੁਸਕੈ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰੋ ਮੈ ਕਿਆ ਕਹੈ ਜੁ ਨ ਮੈ
 ਨਤੰ ॥ ਨਏ ਪੁਜਗਾ ਤੁਏ ਕੁ ਆਤਮਾ ਹੀ ਹੈ ॥ ਮੈ ਰੇ ਕਹਾ ਕਹ
 ਤਾ ਹੈ ॥ ਜੁ ਨਹੀ ਕਹਤਾ ਅਹੁ ਕਹਤਾ ਹੈ ॥ ਪਗ ਸਰਕਹਾ ਅਬੁ

ਤਕੁ ਕਿਸੀ ਕਉ ਮੈ ਨੇ ਨਹੀ ਕਹਾ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਦੁ ਮੈ ਤੁਛਿ
 ਸੁ ਨਹੀ ਧਾਰਿ ਮਾਤਿ ਜਾਂ ਛਾ ਜਿ ਨਹੁ ਪਰਮਾਰ ਭੁਜਾਨ ਪੈਤੁ
 ਸਨੀ ਭਵੇ ਪੈ। ਅਰਘੀ ਤੁੰ ਸਨੀ ਹੋਣਾ ਪੈ ਜੇ ਕਹਾ ਪੈ ਉਨ
 ਪੁਨੇ। ਅਰਘੁ ਸੁ ਕੈ ਨਿਸਚਾ ਨ ਭਯਾ ਸਰੀ ਕਹਤੇ ਪੈ। ਜੁਸੀ
 ਤਾ ਕਿਸੀ ਕੈ ਅਪਨੀ ਬਿਰਥਾ ਨਹੀ ਜਨਾਵਤੋ। ਕਾ
 ਹੇ ਤੇ ਕਹਾ ਉਨ ਕਾ ਕੇਵਲੁ ਇਸ ਨਿਸਤੁ ਪੈ। ਜੁਸੁ ਏ ਅਰ
 ਨਿਸਚਾ ਕਰੈ ਨਹੀ ਕਛੁ ਪਾਇਆ ਨਹੀ। ਜੇ ਤੁੰ ਸਨੀ ਭਵੇ ਪੈ
 ਜਾ ਜੈ ਸਾ ਜੇ ਗਥਾ ਤੈ ਸਾ ਕਹਾ ਪੈ। ਅਰ ਤੈ ਨੇ ਨਿਸਚਾ ਨ ਕੀ
 ਆਖੀ ਪਛਾਨਣਾ ਪੈ। ਬੇਦ ਅਰਸੀ ਤੈ ਨੇ ਪਗਾਧੁ ਕਥਾ
 ਪੈ ਜੁ ਅਦੁਤੀ ਨਾਗੰਢਿ ਪੈ। ਨਥਾ ਨਿਸਚਾ ਨਹੀ ਕਰਾਵੈ
 ਸੁ ਬੇਦ ਅਰਸੀ ਤੁੰ ਕੇ ਦੇਹਾ ਪੈ। ਜੇ ਕਛੁ ਬੇਦ ਅਰਸੀ ਤੇ ਕਹਾ
 ਤੈ ਸਰਸਤੁ ਪੈ। ਹੇ ਮੈ ਕੇ ਭੁਧਾ ਜੈ ਸਾਗਿ ਆਨੀ ਨਹੀ।
 ਜੇ ਬਿਸਨੁ ਕੈ ਕਹਾਤੈ ਮੈ ਪੈ। ਤੇ ਕਥਾ ਪਾਇਆ ਅ
 ਹ ਜੇ ਕਛੁ ਪਾਵਤਾ ਨ ਕਹਾ ਸਰ ਕੈ ਨਿਸਚਾ ਪੈ ਜੇ ਭੁਧਾ
 ਕਾ ਕਹਾ ਸਤੁ ਪੈ। ਵਹੁ ਕਹਾਤੈ ਅਰਘਾ ਪਰਤੀਤ ਨਹੀ
 ਰਾਖਤੁ ਇਸੀ ਤੇ ਕਥਾ ਪਾਇਆ ਪੈ। ਅਗੈ ਸਤੇ ਭੀ ਕਥਾ ਪਾ
 ਆ ਪੈ। ਜੁ ਕੇਵਲੁ ਏਕੁ ਪੀ ਆਤਮਾ ਪੈ। ਜਾਨਣੇ ਕੀਉ ਸੁ

ਥਿਥੈਕਿਆਸਮਾਈਪੈ। ਤਾਤੇਭਜਨੁਗੋਬਿੰਦਕਾਕਰੁਜੇ
 ਉਸਾਥਿਨਾਅਉਰਕਛੂਨਹੀ। ਸਹੀਰਮਾਨੁਖਕਾਮਾਨੈ
 ਚਿੰਤਾਮਣੁਪੈਤੁਸੁਕੀਪਾਪਤੁਭਾਏ। ਅਰਉਸਕੀਥ
 ਭਾਈਕੈਨਕਾਨਾਤੈਨੋ। ਅਰਸੰਸਾਰਤੇਪਾਰਨਪਗਾਤੁ,
 ਸੁਕੀਲਜਾਨਹੀਆਵਤੀਜੁਸਭਕਾਂਮੁਸੁਆਸੁਪਹੁਏ।
 ਜਬੁਸੁਆਸੁਚਲਤਾਰਹਾਤਬੁਸਭੁਦਸਤੁਆਪਣੀ
 ਜਾਣੀਕੀਸੁਪਨੁਦਤਭਈ। ਜਬਤਕੁਤੁਪੈਛਾਦਨੁਭੋਜ
 ਨੁਕੀਚਿੰਤਾਮਨੁਕਰੁਪਾਪਸੰਨਹਉ। ਅਰਭਜਨੁਗੋਬਿੰਦਕਾ
 ਕਰੁ। ਕਿਆਨੋਗੋਬਿੰਦਪੈ। ਅਰਚਾਹਨਾਤੇਅਘਾਇਨਹੀ
 ਸਕਤਾਤਉਦੇਖੁਜੇਗਾਜਗਤੁਕਾਮੁਆਅਰਸਾਭੁ
 ਕਿਆਲੋਗਾਨਾ। ਤਾਤੇਜੇਕਛੂਪੈਕਾਰਤੇਰੇਮੰਨਾਥਿਥੇਦਿ
 ਨੁਭਾਇਆਪੈਤਿਆਗੁ। ਅਰਚਾਹਨਾਤੇਨਿਰਭੁਮੁਏ
 ਇਕਹੁਗੋਬਿੰਦਕਾਭਜਨੁਕਰੁ। ਜੇਅੰਤਤੇਗਕਾਂਮੁਗੋ
 ਬਿੰਦਸਿਉਪੈ। ਅਰਜੇਪਾਲਰਦਪੈਅਮਿਟੁਪੈ। ਜੇਚ
 ਹਨਾਕਰੇਤਉਦਹੀਪੈ। ਅਰਜੇਨਕਰੇਤਉਦਹੀਪੈ। ਤਾਤੇ
 ਤੁਸੁਕੀਚਿੰਤਾਤੇਕਿਆਪੈਜਨੁਪੈ। ਅਲਸਹੀਰਕਾਪਾ
 ਲਰਦੁਪੈਤੁਸੁਕੀਕਿਆਕਾਂਮੁਪੈ। ਜੁਇਸਕੀਚਾਹਨਾਥਿਥੈ

ਉਦਮੁਕਰੇਯੋ। ਪਾਲਕੁ ਸਰੀਰਕੇ ਨਿਮਤ੍ਰਪੈ ਜੋ ਸਰੀਰੇ
 ਕਈ ਚਿੰਤਨ ਹੀ ਕਰੀ। ਤੁੰ ਕਾ ਪੈ ਕਉ ਚਿੰਤ ਕਰੇਯੋ। ਤਾ ਤੇ ਅ
 ਚਿੰਤ ਪੈ ਅਰਭੁ ਨ ਕੁਗੋ ਚਿੰਦ ਕਾ ਕਹਾ ਜੋ ਨੀ ਵਨਾ ਸੁਆ
 ਸੁਪੀਯੋ। ਸੁਆਸੁ ਜੋ ਬਾਹਰੁ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਆਸਾ ਨਹੀ ਕੁਆ
 ਵੈ। ਪੈ ਕੇ ਨਹੀ। ਇਸ ਪਰੁ ਪਤੀ ਤਨ ਹੀ ਗਾਥਾ ਅਰਕੁ
 ਤਾ ਪੈ ਜੋ ਬੈਗਾ ਕਹੇਯੋ। ਪੈ ਮੈ ਵੇਰੁ। ਮੈ ਸਬੈਗਾ ਕਹੇ ਜੋ
 ਚਿੰਦਾ ਬਿਨਾ ਨ ਦੇਖੁ ਨ ਜਾਣੁ। ਮੈ ਵੇਰਾ ਮੈ ਕੈ ਸੇਰ ਨ ਕਹੇ
 ਮਨੁ ਬੁਧ ਚਿਤ ਪੈ ਕਹਾ ਦਿਨੁ ਮੇਰਾ ਮਾਰਗੁ ਰੋਕਾਯੋ। ਪਰਾ
 ਸਰਕਾ ਕੇ ਵਲੁ ਪਾਖੀ ਨੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਵਤਾਯੋ। ਕਈ ਮੈ
 ਤੁਸੈ ਕੈ ਸਾਸਨਾ ਨਹੀ ਕਰੀ। ਜੋ ਕੁਨੁ ਮਨੁ ਕਹਾ ਜੋ ਮਨ ਸਿ
 ਉਭੈ ਮਨੁ ਗੁਣਿਆ ਪੈ ਕਪੁਰੁ ਪਮਨ ਕਾ ਕਿਆਯੋ। ਮੈ ਵੇਰ
 ਹਾ ਮੈ ਤੇਰੁ ਪਦੁ ਕਾ ਨਹੀ ਦੇਖਾ। ਪਰਾ ਸਰਾਸਾ ਅਰਕੁ
 ਇਸੀ ਨਿਮਤ੍ਰ ਤੁਸੈ ਪਾਖੀ ਨੀ ਕਹੇਯੋ। ਜਾ ਕਾ ਤੈ ਤੇਰੁ ਪਨ ਹੀ ਦੇ
 ਖਾਵਾ ਤੈ ਕੈ ਸੇ ਮਾਰਗੁ ਰੋਕਾਯੋ। ਪਰਾ ਨਾ ਸੇ ਕਲਪੁ ਦੇ ਕ
 ਲਪੁ ਮਨ ਕਾ ਕੁਪਯੋ। ਕਾਪੇ ਤੇ ਸੇ ਕਲਪੁ ਦੇ ਕਲਪੁ ਕਰਤਾਯੋ।
 ਬਹੁ ਨ ਉਸੀ ਪਰੁ ਪੈ ਕਾਰਗਾਥਾ ਤਾਯੋ। ਤਾ ਤੇ ਸੇ ਕਲਪੁ ਦੇ
 ਕਲਪੁ ਕੋ ਤਿਆਗੁ। ਆਪੁ ਤੇ ਆਪੁ ਗੋਬਿੰਦਯੋ। ਅਰਜ
 ਏ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਲੇਕਾ ਚੀਟੀ ਪੁਨ੍ਰ ਨੂੰ ਦੇ ਕੁਮਦੁ ਤੀਆ

ਤੁਆਪੈ। ਪੈਸੈ ਤੇ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੁਸੈ ਕੇ ਰਾਪਰ ਜਬ ਤਰ
 ਤੁਆਪੁ ਨ ਥੀ ਚਰ ਕਰੈ ਕਿ ਆ ਕਰੈ। ਸੁਣੁ ਪੁਰਖੁ ਕਾ
 ਲਾਭਿ ਖੇਦ ਕੁਝੁ ਹਮ ਏਥਾ ਸਹਿ ਸੁਫਲੁ ਖੁਤ ਪਾਸਿਆ ਕ
 ਰੀ। ਆਖਿ ਸਨੁ ਕੀ ਅਰਗੋਈ ਦਰ ਦਿਆਲੁ ਪੋਇ ਕਰੁ ਦ
 ਰਸਨ ਦੀਆ ਅਰ ਕਹਾ ਪੋਝੁ ਹਮ ਏਥੇ ਰੇ ਅਰ ਅਪ
 ਨੇ ਥੀ ਚਰੇ ਦਮ ਤੁਨਾ ਏ ਪੁਦੁ ਖੁਤ ਪਾਸਿਆ ਕਾਨੇ
 ਤੁਕਰ ਤਾ ਪੈਸੈ ਮੁਸੈ ਪਹੁਚਾਯੋ। ਕਾਪੇ ਤੇ ਨੇ ਅੰਤਰੁ ਕੁ
 ਪੁਜੈ ਮੈ ਪੈਸੈ ਮੁਸੈ ਆਪ ਤੇ ਆਪੁ। ਅਰ ਆਪ ਕਿ ਮੁਸੈ
 ਜਾਨੁ ਕਰੁ ਪਸੰਨੁ ਰਹਾ। ਚੁਹਮ ਏ ਮੰਨ ਬਿਖੈ ਥੀ ਚਰੁ ਕੀ
 ਆਨੁ ਮੈ ਨੇ ਸੁਣਾ ਪੈ ਜੁਨ ਬੁਕੇ ਥੀ ਭਜਨੁ ਕੇ ਲਾਗਤਾ ਪੈ
 ਤ ਬੁਦੇ ਦੁਤੇ ਆਪੇ ਅਪਨੇ ਨੇ ਕੈ ਅਰਾਧਾ ਕਰਤੇ ਪੈ
 ਜਾਇ ਸਕੈ ਭਜਨੁ ਤੇ ਫੇਰੀ। ਆਖਿ ਸਨੁ ਕੇ ਕਹਾ ਪੋ ਜਨ ਰਹਨੁ
 ਮੈ ਮੁਰਖੁ ਨਹੀ ਪੈ ਕੇ ਤੇ ਰੇ ਕਪਟ ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਾਤਿਆਨੁ
 ਕਰੈ। ਜਹਾਂ ਤੇ ਆਪਾ ਪੈ ਤਹਾਂ ਜਾਹੀ। ਨਹੀ ਰਹਿ ਤੁਸੈ
 ਜੇਗੁ ਕੀ ਅਗਨੁ ਸੇਜ ਲਾਵੇਗਾ। ਆਖਿ ਸਨੁ ਕਹਾਂ ਜਬ ਆ
 ਪੁ ਆਪਨੇ ਕਰਮੁ ਸੇ ਨ ਫਿਰੇ ਕਹਣਾ ਮੇਰਾ ਕਿ ਆਗੁਣ
 ਕਰੇ। ਆਖਿ ਸਨੁ ਅੰਤਰੁ ਪਿਆਨੁ ਰੁਆ। ਪੈਸੈ ਤੇ ਆਪ ਕੈ ਪ
 ਦੁਣਨੁ ਆਪਣੇ ਕਾਰਜੁ ਕਾ ਕਰਤਾ ਆਪੁ ਪੈ।

ਕਥਾ ਕਰੀ॥ ਏਕਸਮੇਕਚੁਖਿਅਸੁਪਨੁਪਿਤਾਅਪ
ਨੇਸੇਪ੍ਰਸੂਕੀਆ॥

੮੨

॥ ਕੇਹੇਪਿਤਾਵਿਦਿਆਪ੍ਰਗਟੁਕੀਵਿਕੇਅਤਿਚਰੁ
ਪ੍ਰਬੀਨੁ॥ ਪਰਨਹੀਜਾਨਨਾਜੇਮੈਕਉਦੁ॥ ਭਾ
ਸਪਤਿਕਾ॥ ਤੇਪ੍ਰਗਟੈਨੇਅਦੁਰੁਤਪ੍ਰਸਨਕੀਆਪੈ॥
ਸੁਣਤੁਕਉਦੁ॥ ਅਹਿਸਰਬੁਜਗਤੁਰੁਸੈਪ੍ਰਕਾਸੁ
ਵਾਂਨੁ॥ ਅਰਭੁਅਥਿਨਾਸੀ॥ ਚੀਟੀਤੇਲੇਕਹੁਸ
ਤੀਪਰਜੰਤਸਾਗਿਦਿਖੈਸੰਮੁ॥ ਚੈਰੰਗੁਅਹੁਸੁਪ੍ਰਕਾ
ਸੁਤੁਸੁਕੈਕਹੈ॥ ਇਸੀਬਾਤਿਪਰਭਾਸੁਸਰੁਜੇਭਾ
ਆਮੁਸੁਕੈਕਹੈ॥ ਸੇਸੁਣਾਏਕੁਸਮੇਸਾਰਸੁਤਪੰਛੀ
ਅਪਨੀਇਸਵੀਕੀਭਿਆਂਨੁਉਪਦੇਸੁਕਰਤਾਥਾਪੇ
ਹੁਪਸੇਰੇਯਹੋਜੇਜਗਤੁਅਨੈਕੁਪ੍ਰਕਾਹੁਦਿਸੁਮਾਨੁਪੈ
॥ ਕੇਵਲੁਨਾਸੀਅਰਮਿਹੁਤ੍ਰਿਸ੍ਰਾਕਾਜਲੁ॥ ਜੇਬੀ
ਚਾਰਤੇਅਪ੍ਰਤੀਤਪੈਅਰਕਹੁਜੇਦਿਸੁਅਹੁਬੁਧਤੇਪ
ਰੇ॥ ਨਿਸਚੇਕਗਕਿਨੈਪੈਸੇਵਹੀ॥ ਸਾਰਸੁਤੀਕਯ
ਤੇਪ੍ਰਕਹੈ॥ ਜੇਦਿਸੁਮਾਨੁਮਿਥਿਆਪੈ॥ ਅਰਜੇਦਿ
ਸੁਅਗੋਚਹੁਪੈਤਪਹੁਨਿਸਚਕੈਸੇਕਰੀਏਸਹੁ

ਸੁਤਿਕਾਪੇਰੁਪਮੇਰੇਨਿਸਚਾਤਬੁਧੇਇਨਬੁਧਿਸੁਮੁ
 ਲੁਪਰੁਪਗੇਸਾਰੁਸੁਤੀਕਰਾਮੁਲਾਕਿਆਅਰਕਉਦੁਯੋ॥
 ਸਾਰੁਸੁਤਕਰਾਵਹੀਪੈਨੁਕਰਤਪੈਕਿਆਪੈਅਰਕਉਦੁ
 ਯੋ॥ ਸਾਰੁਸੁਤੀਕਰਾਸੇਤਉਮੈਪੈਪਰਨਹੀਜਣਤੀਨੇਕ
 ਉਦੁਯੋ॥ ਸਾਰੁਸੁਤਕਰਾਸਤਚਿਤਾਅਨੰਦੁਤੇਗਰੁਪਯੋ॥
 ਸਾਰੁਸੁਤੀਪਸੀਅਰਕਰਾਪੈਨਿਰਬੁਧਪਯੋਸਿਰੁਲਦੁ
 ਏਨੇਤੈਨੇਮੁਇਬਿਖੇਅਲਾਏਸੇਤਉਦੁਦੈਤੁਸੀਅਲੇ
 ਏਹੁਏਯੋ॥ ਕਾਪੇਤੇਸਤਤਬੁਕਰਤੇਪੈਨਬਾਅਸਤੁਪੈ
 ਹੀ॥ ਅਰਚਿਤਤਬੁਨਬੁਨਕੁਰੀਯੋਇਆਅਰਆਨੀ
 ਦਤਬੁਨਬੁਦੁਪਰੀਯੋਇਆਸੇਮੈਇਨਤੇਮੁਕਤੀਪਰ
 ਕਰੁਪਮੇਗਾਕਿਆਯੋ॥ ਉਸੁਸਮੇਗਰਨੁਬਾਪਨੁਬਿ
 ਸੁਕਾਅਦਤਗਾਆਅਰਕਰਾਸਰਬੁਨਗਤੁਬਿਸੇ
 ਏਕੁਦਿਸਨਹੀਪੈਦੁਯੋਤੁਨਹੀ॥ ਸਾਰੁਸੁਤਕਰਾਪੇਗਰ
 ਨਮੈਸੇਮਤਕਰਾਜੇਦੁਯੋਤੁਨਿਸਕੈਪੈਤਾਯੋ॥ ਨੁਕੇਦੁ
 ਲੁਦਿਸਨੁਪੈਤਉਜਗਤੁਕਰਾਯੋ॥ ਇਸਦੁਚਨੁਕੈਇਸ
 ਤੀਮੇਗੀਪਤੀਤਨਕਰੇਗੀ॥ ਗਰਨੁਕਰਾਇਸਤੀਤੇਗੀ
 ਸਰੁਪਤੇਆਪਾਪਤਯੋ॥ ਏਕਤਤਬੁਪੈਨਬੁਦੁਯੋਤੁ

ਤੇ। ਜਬ ਸਰੁ ਪੈ ਤਬੁ ਏਕੁ ਦੁਇ ਕਹਾਏ। ਏਸਾ ਰੁਸੁ ਤ
 ਜੋ ਬਿਸਨੁ ਰਸਨਾ ਸੈ ਕਹਾਏ। ਮਨੋ ਬਿਸਨੁ ਕਾ ਪਾਤੀਐ।
 ਕਾਹੇ ਤੇ ਕਹਾਏ ਕੁਲਤੇ ਪਤਾਏ। ਕਬ ਕੁਲਤੇ ਏਤਉ ਨਿ
 ਤੁ ਕਹਾਏ ਕੈਸੇ ਤੋ ਬਿਸਨੁ ਏਕੁ ਅਦੁਤੀਐ। ਸਾਰੁ ਸੁਤ ਕਹਾਏ
 ਗਰਨੁ ਜੇ ਸਰਬੁ ਬਿਸਨੁ ਪੈ ਆਪ ਕੈ ਆਪ ਕਹਾਏ ਤੋ ਕਿਆ
 ਨੁਐ। ਅਰਜੇ ਜਗਤੁ ਨਾਮੁ ਬਿਸਨੁ ਕੁਲਾਇ ਦੇਵੈ ਤਉ ਨਿ
 ਸਦੈ ਬਿਖਿ ਮੈ ਬੰਧੀਐ। ਗਰਨੁ ਕਹਾਏ ਚਨੁ ਮੇਰਾ ਅਗਿ
 ਆਨੀਉ ਪਤਿ ਤਪੀ ਕੇਵਲੁ ਗਿਆਨੀਉ ਪਤਿਐ। ਸਾਰੁ
 ਸੁਤਿ ਕਹਾਏ ਅਬ ਤਕੁ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੁ ਤਉ ਬਿਖੈ ਗਾਖਾਏ। ਅਹ
 ਸਰਬੁ ਪਕਾਹੁ ਜੇ ਦੇਹੀ ਸੈਦੀ ਸਤੁ ਪੈ ਕੇਵਲੁ ਬਿਸਨੁ ਪੈਦੁ
 ਅੰਤ ਨਹੀ। ਕਹਾਏ ਗਿਆਨੀ ਅਰਮੁ ਨ ਕਹਾਏ। ਮੁਕੁ ਮੁਕੁ
 ਕੀ ਅਪਾਪਤੁ ਪੈ ਅਰਮਲੀ ਨਤਾ ਬਿਖੈ ਬੰਧੀਐ। ਏਤੇ ਮੈ ਕਹਾ
 ਕੁ ਸੁੰਢ ਅਵਤਰੁ ਪਾਏ। ਅਰਕਾ ਚਰਮਾ ਤੇ ਕਹਾਏ ਟੀਪੁ
 ਜੰਤ ਏਕੁ ਗੰਮੁ ਪੀਐ। ਗਰਨੁ ਪਸਕੀ ਆਜੇ ਏਕੁ ਗੰਮੁ ਪੈਤਉ
 ਤੁ ਕਉ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੁ। ਕਾਹੁ ਰਸੁੰਡ ਕਹਾਏ ਦਾਸੁ ਕੰਕਰੁ। ਗਰਨੁ ਕ
 ਤਾਂ ਤੇ ਗੰਮੁ ਪੂਰਨੁ ਕਹਾਏ ਜੇ ਆਦਿ ਅੰਤ ਮਧਿ ਕੇਵਲੁ
 ਗੰਮੁ ਪੈ। ਤੈਨੇ ਜੇ ਆਦਿ ਦਿ ਆਕਾਸੁ ਪੂਰਿ ਦਾਸੁ ਮਾਨਾ
 ਤੁ ਕਉ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੁ। ਅਰਕਾ ਪੈ। ਜੇ ਅੰਤੁ ਬਾਹਰੁ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੁ ਪੈ ਅਰੁ

283

੨੫

੧੯

ਸੁਬਿਨਾਲੇਕੁਪੁਲੇਕੁਬਿਐਕਦੁਨੀਤਤੈਨੇਆਕਾਰਸੁ
 ਸਮਸਾਪੈ। ਕਾਗੁਰਸੁੰਡਪਾਇਦਚਨੁਸੁਣਕਰਬੀਚਾਰ
 ਜੈਗਯਾਅਰਥੇਜਾਕਿਜੈਕਦੁਮੈਰੰਕਾਕੁਕੀਆਪੈਸੈਨ
 ਜੀਤੀ। ਅਰਕਹਾਏਗਰਨੁਗੰਮੁਸੁਣੀਕੈਕਹਤੈਪੈ। ਕਾ
 ਤੇਤੈਜੈਅਖੰਡਅਦੁਤੀਪੈ। ਆਗਿਆਨਬਿਖੇਬੰਧਯਾ।
 ਨੁਮੈਕਾਗੁਰੀ। ਗਰਨੁਕਹਾਅਈਜਾਇਬਿਸਨੁਕੈਕਹਤੈ
 ਜੈਰਸੁੰਡਤੇਰੀਆਗਿਆਸੈਬਾਹੁਨਿਕਸਿਆਪੈ। ਕ
 ਹਤਾਪੈਨੁਮੈਆਪੁਬਿਸਨੁਪੈ। ਕਾਗੁਰਸੁੰਡਕਹਾਜੈਕਦੁਮੈ
 ਨੇਸਮਸਾਪੈ। ਜਮੈਰੇਦੁਨੀਪਰਬਿਸਨੁਕੈਕਹਣਾਕਿਆ
 ਜੈਗੁਪੈ। ਉਸਸਮੇਬਿਖੇਰੰਮੁਬਾਹੁਧਰਮਾਕਾਆਦਤਰ
 ਯਾ। ਅਰਕਹਾਅਰੰਧੁਮੁਅਸਮੈ। ਅਰਕਪਾਹਿਨੁਮੈਧੁ
 ਹਮੁਪੈ। ਰਸੁੰਡਕਹਾਏਗਰਨੁਰੰਮੁਕਿਆਕਹਤੈ। ਨੁਮੈਧੁਮੁ
 ਜੀ। ਜੈਮੈਨੇਕਹਾਬਿਸਨੁਕੁਪੈਤਉਕਿਆਰਉਪੈ। ਆਗਿੰ
 ਤਆਪਿਤੇਆਪਿਬਿਸਨੁਪੈ। ਗਰਨੁਕਹਾਜੈਸਨੁਮੁਖਪਰ
 ਕੇਰੰਮੁਕਹੇਮੈਨੀਕਹਾਅਰਮੈਸਾਖੀਦੇਵੈਤਬਨੁਕਿਆ
 ਕਰੇਗਾ। ਰਸੁੰਡਕਹਾਤਉਕਹੇਗਾਏਬਿਸਨੁਤੈਨੇਮੁਸੁਣੇਪੁ
 ਕਾਸੁਪਾਪਾਪੈ। ਏਤੈਮੈਅਪੁਰਆਦਤਰਯਾਪਰਕੈਸਮ
 ਪੁਰਜਾਕੇਹਰਪੰਖੁਬਿਖੇਪੁਦਪੁਗਟੁਪੈਮੈਸੈਕਹਤਾ

ਯਾਜਨੇਸਰ ਬੁਝਗਤਾ ਬਿਕੇਪਕਾਸੁ ਮੇਰਾ ਹੈ ਅਰਸੈ ਪ
 ਕਾਸਕਯੋ ਰਸੁ ਰਕਹਾਰੇ ਮਯੁਰਸੈ ਸੇ ਮਤਿ ਕਹਾ ਅਰ
 ਕਪੁ ਜੁਸਰ ਬੁਝਗਤਾ ਪਯੋ ਮਯੁਰਕਹਾਰੇ ਰਸੁ ਰਕਹਾਰੇ
 ਰਾਂਮੁ ਤੇ ਰਕਉ ਨੁ ਠਉ ਗਬਿਖੈ ਯੋ ਰਸੁ ਰਕਹਾਰਾਂ ਮੇਰੇ ਮੁ
 ਰੇ ਮੁ ਬਿਖੇਪਕਾਸਕਯੋ ਮਯੁਰਕਹਾਰੇ ਰੁਹੀ ਗਾਂਮੁ ਯੁਆ।
 ਅਥਵਾ ਗਾਂਮੁ ਤੇ ਉਚਾਯੋ ਗਰਨੁ ਕਹਾਰੇ ਮੇਰੇ ਗਾਂਮੁ ਏਕਪੈ ਤੈ
 ਨੇਉ ਸਕੈ ਰੂਪਟੀ ਕੀਆ। ਆਤਮਾ ਬਿਖੈ ਏਕਾ ਦਿਸੁ
 ਏਕਾ ਦਿਸੁ ਤੈ ਨਹੀ ਮੇਰਕਹਾਰੇ ਗਰਨੁ ਤੁਝਕੈ ਅਪਨੇ ਸਰੁਪ
 ਕੀਆ ਪਾਤਯੋ ਜਬੁ ਗਾਂਮੁ ਪੈ ਤ ਬੁਝਿ ਪਟੀ ਕੀ ਗਾਂਮੁ ਯੋ।
 ਏਗਰਨੁ ਕੈ ਆਤਮਾ ਤੇ ਉਤਪਤਿ ਰਯਾਯੋ ਸੇਕੇ ਵਲੁ ਆਤਮਾ
 ਯੀਯੋ ਨਕਛੁ ਅਉਰ ਜੈ ਸੇ ਮਿਤਕਾ ਤੇ ਅਨੇਕੁ ਗਾਂਮੁ ਪੈ ਤੇ
 ਯੋ। ਕਿਆਉ ਨਕਉ ਮਾਟੀ ਨਕਹੀ ਐਉ ਸਕੇ ਸੀਸੁ ਪਰਛਾਰ
 ਯੋ ਜੇ ਨਗਤਕੈ ਗੋਬਿੰਦ ਤੇ ਭਿੰਨੁ ਜਾਏ। ਰਸੁ ਰਕਹਾਰੇ ਮਯੁਰ
 ਗਾਂਮੁ ਏਕੁ ਪੈ ਅਥਵਾ ਤੀਗੁ ਮਯੁਰਕਹਾਰੇ ਸੇ ਮਾਨੁਸੁ ਬਿਖੇ
 ਚੰਡਾਲੁ ਨੀਚੁ ਪੈ ਤੈ ਸੇ ਪੀਉ ਬਿਖੇ ਤੁਯੋ। ਰੇ ਬੁਝਯੋ ਜਬਸ
 ਰਬੁ ਗਾਂਮੁ ਪੈ ਤਉ ਏਕੁ ਅਰਏ ਕਿਆ ਕਯੋ ਮਯੁਰਕਹਾਰੇ
 ਪੈ ਤੁਮੁ ਦੇ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਿਖੇ ਰੇ ਵਹਾਏ ਤੈ ਮੈ ਕੁਲੁ ਗੁਆਵਤੁ ਰਾ
 ਆਰਕਹਾਰੇ ਮੇਰੇ ਜਬਲਗਤੁ ਪੁਣਵਕਾਤਿ ਆਗੁ ਨਕਰੇ

ਵਿਆਜੁ ਤੀਨੁ ਗੁਨੁ ਤਿਆਗੈ ਕਈ ਤੁਝੈ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ
 ਨਹੈ ਗਾਪੁ ਏਵ ਤੀਨੁ ਪ੍ਰਕਾਰੈ ਰਾਜ ਸੁ ਤਾਂ ਮਸੁ ਸਾਂਤ ਕਾਰ
 ਜਸੁ ਤੇ ਭ੍ਰਮ ਪੈ ਉਤਪਤਿ ਜਗਤ ਕੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰਸਾਂਤ
 ਕੁਤੇ ਜੁ ਬਿਸਰੁ ਪਾਲਨਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰਨਾਂ ਮਸੁ ਤੇ ਜੁ ਕੁਝ
 ਨਾ ਸੁਹੇਤੀ ਹੈ। ਦਿੰਦੀ ਮਨ ਬੁਧ ਚਿਤ ਪੰਕਾਹ ਰਾਜ ਸੁ ਤੇ
 ਉਤਪਤਿ ਰਈ। ਅਰਚਤੁ ਰਵਸੁ ਦੇਵਤਾ ਜੁ ਦੇਸੁ ਦਿੰਦੀ
 ਅਰਚਤੁ ਰਸੁ ਅੰਤਰ ਕਰਨੁ ਪੁਰੈ। ਸਾਂਤ ਕਤੇ ਪ੍ਰਗਟ
 ਦੇ। ਅਰਪੰਚਤੁ ਤਾਂ ਮਸੁ ਤੇ ਉਪਜੈ ਹੈ। ਮੁਲਾਇਨ ਸਰ
 ਬ ਕਾ ਪ੍ਰਾਣੁ ਹੈ। ਪਰ ਕੇਵਲੁ ਅੰਗੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਾ ਜਲੁ ਹੈ। ਜ
 ਬਲਗੁ ਮਨ ਤੇ ਨਿਵਰਤਨ ਪੈਦਾ ਤਮੁ ਸੁਖ ਜੁ ਪ੍ਰਾਣੁ ਤੇ
 ਪਰੈ ਹੈ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ। ਅਧੁਰ ਕਰ ਜੇ ਬਸ ਫਾਰੀਆਨੁ
 ਕੇ ਤੇ ਨਗਨੁ ਹੈ। ਦਿਛਾ ਪ੍ਰਾਣੁ ਕੇ ਤਿਆਗੁ ਕੀ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਜੈ
 ਸੇ ਕੋਈ ਅੰਗੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੇ ਜਲੁ ਕੇ ਜਲੁ ਜਾਨਿ ਕਰਕ ਪੈਨੇ ਉ
 ਤਾਰੇ ਜੇ ਜਲੁ ਤੇ ਲਘੈ। ਐਸੇ ਜੀ ਪ੍ਰਾਣੁ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰ
 ਏ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੁ ਪੈ ਨਹੀ ਦੇਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਅਰਮੁਲ ਤੇ
 ਕਵੁ ਹੀ ਨਹੀ। ਰਾਤੇ ਕਿਆ ਵਸ ਜੁ ਪੈ ਜੁ ਤਿਆਗੁ ਕੀ ਜੈ
 ਸਰਪ ਪੈ ਤਉ ਕਿਆ ਤਿਆਗੀ ਐ। ਅਰਕਿਆ ਸੁਪੁਕ
 ਰੀ ਐ। ਅਰਪ੍ਰਗਟ ਦੇਖੁ ਜੇ ਹਰਿ ਪੰਖੁ ਮੇਰੇ ਉਪਰੁ ਪ੍ਰਾਣ

ਵਪਗਟੁਏ। ਅਰਮੁ ਸੁਸੈਦਿਸਥਤੁਏ। ਪਰਜਥਮੁ
 ਸੈਏਸੈਏ। ਅਰਜੇਸੈਏਤਉਗੁਪਟੁਤਿਆਗੁਮੇਰੇਬਿ
 ਥੈਅਵਿਦਿਆਏ। ਕੁਲੰਗੁਪੁਸ਼ਕੀਆਤੁ, ਕਹਤਾਏਜੁ
 ਏਕੁਏ। ਅਰਥਪੁਨੁਕਹਤਾਏਜੁਮੇਰੇਵਾਲੁਦਾਉਦਿਥੇ
 ਪਾਣਦੁਏ। ਜਤੇਤੁ, ਏਕੁ, ਨਪੁਆਦਿਸੀਤੇਰੁਮਾਦਿਥੇ
 ਪਨਾਏ। ਜੇਬੁਧਵੰਨੁਏਤੇਸੁਪਤੇਪਰਪੁਤੀਤਨਕਰੇਗਾ।
 ਮਘੁਰਕਹਾਏਕੁਲੰਗੁਤੁ, ਸੁਕੀਆਤਮੁਕੀਅਪਾਪਤਏ।
 ਜੇਤੇਨੇਜਾਨਮਘੁਰਨੇਕਹਾਏ। ਨਹੀਤਉਦਿਸੁਕਰੁ
 ਜੇਕਹਤਾਏਸੈਆਪਹੀਕਹਤਾਏ। ਸਹੁਸੁਤਕਹਾਏਮਘੁਰ
 ਜੁਤੁਸੁਕੀਆਤਮੁਕੀਅਪਾਪਤਨਹੇਤੀਤਉਤੁ, ਸੁਕੀਕੈਸੇਰਾਸ
 ਤਾਏ। ਜੁਕੁਲੰਗੁਕਹਾਏ। ਦਿਸਤੇਜਾਈਨਾਏਤੇਨੇਸਹੁਪਕੈਨ
 ਹੀਜਾਣਗਾ। ਸੁਕਹਾਏਸਹੁਸੁਤਤੁ, ਰੀਆਤਮਾਤੇਅਪਾ
 ਪਤਏ। ਜੇਸਹੁਪਕੈਜਾਨਗਤਉਦਿਨੁਕਉਆਤਮੁਰਤੁ
 ਕਿਉਕਹਨਾ। ਸਹੁਸੁਤਤੁ, ਸੁਕੀਆਤਮੁਕਹਾਏਹੋਸੁ
 ਤੁਕਹਤੇਨੇਸਹੁਪਦੇਖਾਏਕਿਨਹੀ। ਦੇਖਾਏਤਉਕਹਨਹੀ
 ਦੇਖਾਤਉਰੀਕਹਾਏਸੁਕਹਾਏਅੰਧੁਪਗਟੁਰੁਪਾਜੇਆ
 ਤਮੁਕੀਤੁ, ਸੁਕੀਆਪਤਏ। ਰੇਮੁਰਖਦੇਖਾਨਦੇਖਾ

੨੨੫

੧੧੨

ਕਹਣੁ ਮਾਰੂਯੋ। ਜੁ ਮੈਧੋ ਮੇਰੇ ਬਿਖੈ ਕਉ ਏਯੋ। ਜਾ ਕੇ ਮੈਨੋ
 ਦੇਖਾ ਕਿਨ ਦੇਖਾ। ਕਾਹੇ ਰੇ ਦੇਖਣਾ ਰਿਪ ਟੀ ਬਿਨਾ ਨਹੀਂ
 ਤਾ। ਅਰਜੇ ਮਾਢਿ ਦੇ ਅਸਰੁ ਪਕੀ ਸੀਰਾ ਤਾ ਦੇਖਣੇ
 ਕੀ ਗਾਖਤੁ ਹੈ। ਪਿਥੁ ਮੈ ਦਸਤੁ ਕੈ ਦਿਸਤੁ ਕਰਣੁ ਹੈ। ਪਾ
 ਛੇ ਦ੍ਰਿਸਤਿ ਉਤਪਤਿ ਤੇਗੀ ਹੈ। ਪਾਛੇ ਦ੍ਰਿਸਤਿ ਆਵਤਾ ਯੋ। ਨ
 ਹਾਏ ਕਕੀ ਸਮਾਈ ਨਹੀਂ ਤਗਤੀ ਕੁਕਰਾਂਤੇ ਉਤਪਤਿ ਤੇਗੀ।
 ਜੇ ਦੇਖੀਏ। ਗਰਨੁ ਕਰਾਨੁ ਬਚਨੁ ਮੇਰਾ ਸੁਣਾਹੰ ਸੁਕ
 ਹਾਂ ਕਾਂਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਗਾਖਤੁ ਹੈ ਪਰੁ ਕਹਾ। ਗਰਨੁ ਕਰਾਹ ਸਨਾ
 ਨਹੀਂ ਪਰੁ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਧੋ ਤਉ ਤ੍ਰਿਪ ਟੀ ਕੀ ਮੈਧੋ। ਤੈ
 ਸੁਕਹਾਂ ਜੁ ਮੈਧੋ ਤਉ ਤ੍ਰਿਪ ਟੀ ਨਹੀਂ। ਕਾਹੇ ਰੇ ਜੁ ਦੁਐ ਤੁ ਅਰੁ
 ਏਕਤਾ ਤੇ ਮੁਕਤੀ। ਬੇਦ ਕਹਤਾ ਹੈ ਨਾਗਾਂ ਵਿਦੁ ਨਾਗਾਂ ਵਿ
 ਦੁਯੋ। ਦੋ ਅਰੁ ਏਕੁ ਕਹਣਾ ਅਥਿ ਦੇ ਅਸੀਯੋ। ਦੋ ਨਹੀਂ
 ਤੁਸਨੀ ਭਏ। ਕੁਲੰਗੁ ਕਹਾਹੇ ਮਾਧੁਰਮੈ ਬਿਖੁ ਤੇਗੀ
 ਤੈਧੀ। ਕਛੁ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਨਾ ਕੇ ਆਦਿ ਬਿਖੈ ਪਾਏ
 ਨਹੀਂ ਦੈ। ਮਾਧੁਰਕਾ ਮੈਸਾ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰੈ ਜੇ ਤੁਨਰਹੈ।
 ਕੁਲੰਗੁ ਕਹਾ ਜਬੁ ਮੈਨਰਹਾ ਤੀ ਨੁਲੰਗੁ ਨਰਹੇਗੇ। ਨਿਰ
 ਚਾਂਨੁ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਨਾ ਕੇ ਸੁਦੁ ਤੇ ਬਿਖੁ ਮੁਕਤੁ ਤੇਛੁਯੋ।

ਅਖੁਰਕਹਾਸਰੀਸੰਤੁਬਚਨੁਮੇਗਸੁਦੁਪਾਉਤਪੁਕ
 ਹਾਂਹਮਾਂਬਿਖੇਕਹਾਸੁਨਏਨਹੀਪਰੁਕਹਾਅਖੁਰ
 ਕਹਾਂਕਛੂਨਹੀਕਹਤਾਪਰਕਹਿਤਾਹੀਕਾਂਨਹਾਬੋਕੁਰਸ
 ਨਾਸੈਉਪਦੇਸੁਕਰਤਾਹੀਜੁਸਰੀਨਾਸੁਰੇਵੀਸਰੇਨੇਕ
 ਹਾਜੁਉਪਦੇਸੁਅਰਉਪਦੇਸੁਨਹੀਕੁਲੀਗੁਕਹਾਂਹੇਅ
 ਪੁਰਕੁਸਿਖਮੇਗਹੀਜੋਤੁਸੁਕਉਨਿਰਥਾਉਪਦੇਸੁ
 ਕਰਉਮੇਰਕਹਾਮੁਸਿਬਿਖੇਬਾਣੁਨਿਰਥਾਉਪਦੇਸੁ
 ਹੀਏਹੀਸਰੇਨੇਕਹਾਨਿਮਸੁਕਾਹਮਾਰੀਹਮੁਕੀਹੀਏ
 ਹਤੀਨੇਲੋਕੁਨਿਮਸੁਕਾਹਮਕੀਕਰਤੇਹੀਅਰਸਰਬੁਕ
 ਗਤੁਬਿਖੇਪਮੁਰੇਗਤਾਹੀਦਿਨੁਗਤਹਮੁਹੀਅਨੁਮਅ
 ਹਦੈਤਦੇਦੁਨਾਹਮੁਹੀਅਰਸਰਬੁਦਰਸਨੁਹਮਾਰਾਹੀਏ
 ਹਮਾਅਰੁਕੁਦੁਅਰੁਮੁਗਰੁਨੇਹਮਤੇਪਕਾਸੁਪਾਪਾਹੀ
 ਏਤੇਮੈਚਕਵੀਚਕਵਾਆਵਤਰੁਏਚਕਵੇਕਹਾਦੇਕੀ
 ਹੀਸੁਨਾਸੀਹੀਤਤੇਮੇਰੀਨਿਮਸੁਕਾਹਮੁਕੀਹੀਪਸ
 ਰਕਹਾਹੇਮੈਨੇਨਿਮਸੁਕਾਹਮੀਤੋਕੀਪਾਰਿਹੀਅਹਿਵਚਨੁ
 ਸੁਦਕਰਕਚੁਪਤਾਕੀਕਹਾਕਿਹੇਬੁਧਸੁਪਤਿਕੈਸੇਸੰਤ
 ਬੇਨੁਮੈਸੀਨਿਮਸੁਕਾਹਕਹੀਏਹਸੁਪਰੁਕਹਾਹੇਪੁਨਾਮੈ
 ਸੇਮਤਕਪੁਦਪੁਕੇਵਲੁਸੀਤਬੇਨੇਕਹਾਂਸੇਸਤੁਹੀਕਹਾਂਪ

ਜੇਕਰ ਵੇਕਰ ਜੇ ਸਰਨਾ ਸੀ ਪੈ ਅਰ ਮੈਂ ਤੈ ਸਰਕਿਆ ਹੈ
 ਪੰਚੁਤਤ ਇੰਦੀ ਅਰਜੰਤ ਪੁਕਰਣੁ ਅਰੁ ਅਉਰ ਜੇ ਸਮ
 ਕੀ ਦੇ ਰਕੀ ਪੈ ਸੋ ਨਾ ਸੀ ਪੈ ਅਰ ਅਰਜੁ ਕਰਾ ਮੈਂ ਤੈ ਅਰ
 ਕਾ ਦੇ ਰਗੁ ਪੈ ਦੇ ਰਗੁ ਉਸ ਕੈ ਕਹਤੇ ਪੈ। ਨਾ ਤੇ ਪਾਹੁ ਸਰੁ
 ਸਬਤੁ ਪੈ ਅਰ ਹਥ ਤੇ ਪੈ ਅਰੁ ਉਤਰੁ ਜੇ ਕਹਾਂ ਚਕਵਾਨ
 ਹੀ ਹਮੁ ਪੈ। ਤਤੇ ਦੇ ਰਗੁ ਕੈ ਉਠਾਇ ਕਰੁ ਨਿਜ ਸਰੁ ਪਰੈ
 ਨਮ ਸੁਕਾਰ ਕੀ ਯਾ। ਕਾਪੇ ਤੇ ਜਬ ਦੇ ਰਨਾ ਸੁਰੁ ਪਾਤ ਉਠੇ
 ਰਗੁ ਕਰਾ ਪੈ। ਨਿਕੁ ਸਰੁ ਪਰੈ ਪਉ ਚੇ ਬੀ। ਹੇ ਕਚੁ ਪਾਇ
 ਰਤਾ ਕਹਦੇ ਮੈਂ ਨਹੀ ਆਵਤੀ। ਸੁਣ ਜੁ ਚਕਵਾਨੇ ਕੀ ਆ
 ਕਹਾਂ ਕੁਪੇ ਪਿਆਰ ਉਚਕਵੀ ਮੇਰੀ ਕੈ ਦੇਖੇ ਜੁ ਪਾਹੀ ਥੀ
 ਕਾਹੁ ਪਾਹੀ। ਮੈਂ ਨਿਰਾਬਿ ਕਾਹੁ ਪੈ ਜੇ ਚਕਵੀ ਪਾਕਿ ਤਪੈ
 ਅਰ ਮੈਂ ਪੁਰ ਕਾਹੁ ਪਾਹੀ। ਠਾਟ ਨਗਰੁ ਕਾਇ ਸੀ ਕੇ ਅਲਾ
 ਪੁਤੇ ਪੈ। ਅਰ ਮੈਂ ਅਕੈ ਅਰ ਸਰ ਬੁਝਿਆ ਪੀ ਅਰ ਸਤ
 ਚੇਤਾ ਅਨੰਦ ਬੁਝੁ ਪਾਹੀ। ਜਬ ਪਾਕਿ ਤਰੈ ਅਪਨੇ
 ਬਿਖੈ ਲੀਨੁ ਕਰੇ ਤੇ ਨਗਰੁ ਨ ਸੁਤੇ ਤਾਹੀ। ਏਕੁ ਅਦੁਤੀ
 ਆਪੁ ਤੇ ਆਪੁ ਸਦਾ ਰਹੇ ਪੈ। ਕਾਪੇ ਤੇ ਜੁ ਨਿਰਾਸੇ ਰਹੇ
 ਕਰੇ ਪਾਕਿ ਤਰਾ ਤੇ ਪੈ ਕਿਨਾ ਪਖੈ ਉਕਹਾਂ ਕੇ ਹੇ ਚਕਵਾ
 ਜੇ ਤੁਹੈ ਤਉ ਪਾਕਿ ਤਨਹੀ ਅਰ ਜੇ ਪਾਕਿ ਤਪੈ ਤਉ ਤੁਨ

ਭੀ। ਕਾਏ ਤੇ ਜੋ ਪਦੁ ਏ ਕੁ ਪੈ ਖਿਤ ਕੀ ਐ ਮਥਾਪੁ
 ਰਘੁ। ਚ ਕਵੇ ਕਤ ਏ ਕਤ ਥਿਐ ਬਚਨੁ ਨਹੀ। ਦਿਸੀਕ
 ਰਨੁ ਪ੍ਰਕਿਤ ਕੀ ਸਾਧੁ ਲੀ ਆਏ। ਸਭੁ ਨੇ ਕਹੁ ਤੁ ਆਤਮਾ
 ਤੇ ਭਿੰਨ ਰਹਾ ਹੈ। ਅਬ ਤਕੁ ਦਿਸੁ ਆਪਾ ਮੈ ਰਖਤ ਹੈ। ਚ
 ਕਵੇ ਕਹਾਂ ਸਤ ਮੈ ਆਤਮਾ ਤੇ ਭਿੰਨ ਰਹਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕੋ ਮਿ
 ਲਣਾ ਦੁ ਐ ਤੇ ਪੈ। ਤਤੇ ਮੁ ਸੁ ਥਿਐ ਪਾਵਣ ਨਹੀ। ਤੁ
 ਮੈ ਸਭ ਨਹੁ ਆਤਮਾ ਪਾਪਾ ਹੈ। ਪਾਪਿ ਬਚਨੁ ਸੁ ਏ ਕਹਤੁ
 ਸਨੀ ਕੁਏ। ਜਬ ਚ ਕਵੇ ਦੇਖਾ ਸਭੁ ਤੁ ਸਨੀ ਕੁਏ ਤਬ ਕਹਾਂ
 ਤੁਮੁ ਸਭੁ ਸਿਖ ਮੇਰੇ ਹੋਵੈ। ਪੀਐ ਹੁਓ ਕਹਾ ਜਤਾ ਪਾਵਣ
 ਆਤਮਾ ਕਾ ਨਹੀ ਗੁਰ ਅਰੁ ਸਿਖੁ ਕਹਾਂ ਹੈ। ਚ ਕਵੇ ਕਹਾਂ
 ਜੇ ਕਛੁ ਦੁਚਨੁ ਮੇਰੇ ਮੈ ਪੈ ਸੈ ਮੁਸੈ ਪੈ। ਤਤੇ ਕਹਮੁ ਜੁ ਕ
 ਦੁਮੁ ਸੁ ਤੇ ਪਗਟੁ ਰਪਾ ਹੋਇ ਸਤੇ ਮੁ ਸੁ ਕੀ ਕੀ ਆਈ ਯੁਏ।
 ਤੰ ਸੁ ਕਹਾਵਨੁ ਮੇਰਾ ਸੁਣਾ ਕਿ ਸਾਥਿਐ ਦੁਚਨੁ ਨਹੀ। ਆ
 ਰਜੇ ਦੁਚਨੁ ਨਹੀ ਤਉ ਮੈ ਤੁ ਕਹਾਂ ਹੈ। ਮੈ ਗੁਪੈ ਨੁ ਪ੍ਰਿਥ ਮੇਤੁ
 ਚ ਕਵੇ ਕੀ ਤਿਆਗੁ ਅਰੁ ਮੈ ਪੰ ਸੁ ਕੀ ਤਿਆਗੈ। ਤਾ ਪਾ
 ਵੇ ਦੁਚਨੁ ਕਹਾ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜਬ ਸਹੀ ਗੁ ਤੇ ਦੁ ਏ ਤਬ ਕੇਵਲੁ
 ਆਨੰਦ ਪਾਵੈ। ਚ ਕਵੇ ਕਹਾਂ ਤੁ ਕਹਮੈ ਪੰ ਸੁ ਨਹੀ। ਜ

227

੧੧੪

ਬਤੰਤੁ ਨ ਹੀ ਤਬ ਚ ਕਵਾ ਆਪ ਤੇ ਆਪੁ ਨ ਰਹਾ ਤੰ ਸੁ ਕਰਾ
 ਮੈਂ ਸੁ ਨ ਹੀ ਤੰ ਚ ਕਵੇ ਕਰਾ ਜੁ ਦੇਖੈ ਤੰ ਵਰ ਸਨੁ ਮੇਰਾ ਹੈਂ
 ਤੰ ਸੁ ਕਰਾ ਮੈਂ ਤਉ ਦਿਸਾ ਹੈਂ ਤੁ ਸੁ ਕੇ ਲਜਾ ਨ ਹੀ ਆਵਤੀ ਜੇ
 ਸਨੁ ਮੁਖੁ ਮੇਰੇ ਅੰਸੇ ਕਰੇ ਹੈਂ ਜੇ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ਤਉ ਸਰਬੁ ਕ
 ਤੰ ਹੈਂ ਕਹੁ ਜੁ ਦੇਖੁ ਅਵਤੀ ਹੈਂ ਚ ਕਵੇ ਕਰਾ ਜੇ ਮੈਂ ਤਉ
 ਸਰਬੁ ਕਹਾਵੇ ਤੇ ਕਿ ਆਹਾਂ ਨੁ ਹੈਂ ਵਚਨੁ ਤੇ ਬੰਧੁ ਨ ਹੀ ਤੰ ਹੈਂ
 ਸਾਰੁ ਸੁ ਤਕਾ ਤੁ ਸੁ ਕੀ ਆਤਮੁ ਕੀ ਅਪਾਪ ਤੰ ਹੈਂ ਗਾਰੇ ਤੇ
 ਕਹਿ ਤਪੈਂ ਨੁ ਕਹਾਵੇ ਤੇ ਬੰਧੁ ਨ ਹੀ ਹੈਂ ਅਬ ਤਕ ਬੰਧੁ ਮੁ
 ਤੇ ਤੇ ਤੈਂ ਦਿਸੁ ਨ ਹੀ ਭਿਠਾਈ ਚ ਕਵੇ ਕਰਾ ਮੈਂ ਅਵਤੀ
 ਆਤੰ ਕਹਾ ਤਪੈਂ ਜੁ ਬੰਧੁ ਮੁ ਕਰਾ ਹੈਂ ਤਤੇ ਨਿਸਚੇ ਕਾ ਆਨੁ ਤੁ
 ਕੇ ਨੇ ਕੇ ਗੁ ਤੇ ਦੇ ਕਾ ਸਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਮੈਂ ਨੇ ਆਪੁ ਬਿਨਾ ਨ ਹੀ ਦੇ
 ਆਸਾ ਸਾਰੁ ਸੁ ਤਕਾ ਰੇ ਚ ਕਵਾ ਤੰ ਮੇਰਾ ਗੁਰੁ ਹੈਂ ਅਰ ਤੇ
 ਨੇ ਕਰਾ ਜੁ ਅਵਤੀ ਹੈਂ ਸਨੁ ਹੈਂ ਪਰ ਜੇ ਅਵਤੀ ਹੈਂ ਪ੍ਰਸਨ
 ਉਤਰ ਕਾ ਸੈ ਕਰੇ ਹੈਂ ਆਪੁ ਰਕਾ ਜੁ ਮੁ ਦੇ ਨੇ ਸਿਖੁ ਮੇਰੇ ਹੈਂ
 ਵੇ ਗਾਰੇ ਤੇ ਸਰਬੁ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਮੇਰਾ ਹੈਂ ਅਰ ਮੁ ਸੁ ਬਿਖੇ ਕਰ
 ਵਾ ਅਰ ਸਾਰੁ ਸੁ ਤ ਅਰ ਮੁ ਰਨੀ ਨੇ ਨ ਹੀ ਸਰਬ ਮੈਂ ਹੈਂ ਵ
 ਕਰੁ ਮੇਰੀ ਰਸਨਾ ਸੈ ਸੁਣੇ ਅਰ ਮੁ ਨ ਬਿਖੇ ਗਾਏ ਜੁ ਪਾ
 ਮਾਨੰਦੁ ਜੁ ਮੈਂ ਪਾਪ ਤਪੈਂ ਅਰ ਮੈਂ ਤੁ ਤੇ ਵੁ ਟਿਕਾ ਨਿਜ
 ਕੁ ਪਸੈ ਮਿਲਹਾ ਸਕਨੇ ਕਰਾ ਰੇ ਮੁ ਰਾ ਮਾਰੇ ਬਿਖੇ ਮਨੁ

ਅਰੁ ਅਨੰਦੁ ਦੇ ਨੇ ਨਹੀ ਘਰੀ ਰਸਨਾ ਸੈ ਕਹਾ ਯੋਗੀ ਰੁ
 ਕਹਾ ਮੇਰੀ ਰਸਨਾ ਸੈ ਨਾ ਅਰੁ ਕਰੁ ਦੇ ਸੈ ਕਹਾ ਰੁ
 ਮਾਰੇ ਬਿਖੈ ਬੀ ਧੁਮੁ ਕਰੁ ਦੇ ਨੇ ਨਹੀ ਘਰੀ ਰਸਨਾ ਅਪੁਸੈ
 ਆਪੁ ਯੋਗੀ ਰਹਾ ਅਰੁ ਕੁ ਸਨੀ ਰਹੇ ਅਰ ਕਹੁ ਬਾ
 ਲੁ ਨਹਾ ਕੇ ਬਚ ਨੁ ਕਹੇ ਪੰਚ ਸਰੰ ਸੁ ਦਰਖੁ ਦਰਨੁ
 ਕਹਾ ਕੁ ਸਨੀ ਰਹੇ ਅਰ ਨਕਾ ਨੁ ਦੇ ਕਪਰੀ ਬੀ ਤੀਰੇ
 ਅਖਵਾ ਨਹੀ ਓ ਸਸਯੋ ਬਿਖੈ ਕੇ ਕਲਾ ਆਵਤ ਰਈ ਅ
 ਰਕਹਾ ਮੈ ਆਤਮੁ ਕਿਉ ਓ ਕੀ ਸਗਾ ਬਿਖੈ ਆਈ ਰੀ ਮੁ
 ਸੁ ਕੇ ਕੀ ਨਹੀ ਦੇ ਬਤਾਨੁ ਕਉ ਏਯੋ ਅਰ ਨਾ ਰੇ ਨੇ ਪਹੀ ਰੁ
 ਸਨੀ ਰੇ ਨਾ ਮੁ ਕਰੇ ਅਰ ਨਹੀ ਸਮਾਨੁ ਦਰਨੁ ਅਰ ਕੁ
 ਨੀ ਦੇ ਨੇ ਓ ਕਾਰੇ ਕੁਲੀ ਕੁ ਰਹਾ ਦੇ ਕੇ ਕਲਾ ਮੁ ਸੈ ਸੈ ਦਰਨੁ
 ਕਰੇ ਯੋ ਪਰਤੈ ਨੇ ਅਪੁ ਕੇ ਕੇ ਕਲਾ ਮਾਨੇ ਯੋ ਤਿਆਗੁ ਕਹਾ ਅ
 ਰ ਮੈ ਕੁਲੀ ਕੁ ਕੇ ਤਿਆਗੇ ਯੋ ਕੇ ਕਲਾ ਕਹਾ ਮੁ ਬਿਖੈ ਕੇ ਰੁ
 ਦੁ ਅਰ ਤਿਆਗੁ ਨਹੀ ਮੁ ਸੁ ਤੇ ਕੇ ਆ ਰਿੰ ਨਹੀ ਨਾ ਤੇ ਕੁ ਪੁ
 ਤਿਆਗੁ ਕਰੇ ਮਨ ਤੇ ਗਾਇ ਨਹੀ ਕਰਮ ਪੁ ਬਿਖੈ ਬੀ ਧੁ ਯੋ
 ਆਤਮੁ ਸੁ ਮੁ ਸੁ ਕੇ ਕੇ ਸੇ ਪੁ ਪਤਿ ਯੋ ਨਾ ਰੇ ਨੁ ਤੁ ਕੇ ਕੇ ਅ
 ਤਮੁ ਕੀ ਅਪੁ ਪਤਿ ਕੁਲੀ ਕੁ ਕਹਾ ਕੁ ਕੁ ਤੁ ਆਤਮੁ ਕੀ १੦੦ ੧੨੫
 ਅਪੁ ਪਤਿ ਸੇ ਸੇ ਯੋ ਕਹੁ ਦੇ ਕੇ ਕਲਾ ਕੁ ਕਉ ਏਯੋ

ਕੋ ਕਲਾ ਕਹਾਵਹੀ ਹੈ ਜੁ ਕਹਾਹੈ ਕਵਹੁ ਪੈ ਸਰ ਦਰਸਨੁ ਮੇ
 ਹਾਰੈ ਅਰਮੁ ਸੁਖਿ ਕੋ ਦਰਸਨੁ ਜੀ ਸਰ ਕਹਾਹੈ ਕੋ ਕਲਾ ਬ
 ਚਨੁ ਆਤਮਾ ਕਾ ਬਹੁ ਨ ਕਹਾ ਕੋ ਕਲਾ ਕਹਾਹੈ ਮਹਾ ਦੇਵਾਹੈ
 ਤਉ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਕਹਾਵਹੀ ਪ੍ਰਗਟੈ ਗਿਆਨੁ ਆਖਿ ਮੇ
 ਵਿਅਸੁ ਕਹਾ ਸਰ ਕੁ ਸੁਨੀ ਕਹੈ ਕੋ ਕਲਾ ਕਹਾ ਸਰ ਕਾਹਾ
 ਮੈਂ ਪੈ ਸੁਕਾਹੈ ਕੋ ਕਲਾ ਤੇਰੇ ਬਿਖੇ ਗੁਰ ਅਰਸਿ ਪੁਕੈ ਸੋ ਪ੍ਰ
 ਗਟ ਕਹੈ ਕੋ ਕਲਾ ਕਹਾ ਜੁ ਮੈਂ ਤਉ ਗੁਰ ਸਿਖੁ ਕੀ ਮੈਂ ਪੈ ਮੁ
 ਸੁਤੇ ਕਿਆ ਭਿੰਨੁ ਪੈ ਅਪੁਰ ਕਹਾ ਮੈਂ ਤੇ ਗਸਿਖੁ ਜੋ ਤਹੀ ਪਰ
 ਪਹਿਲੇ ਜੀਤੁ ਸੁਕੈ ਨ ਸੁਕੈ ਗਾ ਕੋ ਕਲਾ ਕਹਾ ਸਰ ਕਉਤਰੁ
 ਮੇਰਾ ਪੈ ਪੈ ਸੁਕਾਹੈ ਕਿਆ ਕਹੈ ਬਿਨਾ ਬਚਨੁ ਕਹੈ ਪੈ ਅਗ ਬਿ
 ਨਾ ਕਾਂਤ ਸੁਨੈ ਪੈ ਬਿਨਾ ਚਿਤ ਚਿੰਤਾ ਕਹੈ ਪੈ ਬਿਨਾ ਬੁਧਾਨਿ ਸ
 ਚਾਕਰੈ ਪੈ ਤੇ ਕਿਆ ਕਹੈ ਜੁ ਕਹਾਹੈ ਸੁਨਾਵੈ ਨੈਨੀ
 ਮੈਂ ਪੈ ਕਹੈ ਪੈ ਪੈ ਸੁਨੈ ਪੈ ਅਰਜੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਮਾਨ ਪੈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ
 ਦਰਸਨੁ ਮੈਂ ਪੈ ਕੋ ਕਲਾ ਕਹਾ ਪਉਨ ਸੁਪ੍ਰਕਾਸ ਕਹੈ ਪਉ
 ਨ ਤੇ ਭਿੰਨੁ ਪੈ ਸੋ ਕਹੈ ਪੈ ਸਾਰੁ ਸੁਤ ਕਹਾ ਨਿਰਯੁ ਪਉ ਕੀਨਿਆ
 ਈ ਕਿਆ ਕਹੈ ਪੈ ਮੈਂ ਤਉ ਪਉਨੁ ਕਹਾ ਪੈ ਕੋ ਕਲਾ ਕਹਾਹੈ
 ਪਉਨੁ ਜੀ ਕਹੈ ਪੈ ਪਉਨੁ ਬਿਨਾ ਕਉਨੁ ਪੈ ਜੁ ਕਹੈ ਅਰੁ ਸੁ
 ਨੈ ਅਪੁਰ ਕਹਾ ਨ ਬਸੈ ਤਹੈ ਤਉ ਤ ਸਕਰੁ ਦਸਤੁ ਲੇ ਜਾਤਾ
 ਪੈ ਜੋ ਪਉਨੁ ਚੈ ਤਹੈ ਤਉ ਦਿਵਰੁ ਕਉਨੁ ਪੈ ਤਹੈ ਕੋ

272

ਲਾਕਾ ਆਵਣਾ ਵਣਾ ਪਉਨ ਤੇ ਹੈ ਅਰਪਉ ਨਬਿਖੈ ਦੁ
 ਐਤਨ ਹੀ ਜੇਤਸ ਕਰਕਉ ਦੇਖੁ ਕਰਕਿ ਵਰਨੁ ਤੇ ਆਖੁ
 ਰਕਾ ਪਉਨੁ ਨੁ ਹੈ ਕਿ ਕਲਾ ਕਾ ਪਬਰੁ ਪਉਨ ਹੀ ਦੇਤਾ
 ਹੈ। ਸਾਰ ਸੁਤ ਕਾ ਪਉਨੁ ਆਕਾਸੁ ਤੇ ਪਗਟੁ ਹੋਤ ਹੈ ਕਿ ਕ
 ਲਾਕਾ ਆਕਾਸੁ ਪਉਨ ਹੀ ਕਰੇ ਹੈ। ਜਬੁ ਪਉਨੁ ਤੇਤੁ
 ਆਕਾਸੁ ਕਉਨ ਕਰੈ ਪਉਨੁ ਚੈ ਤੇ ਨੁ ਹੈ ਜੇਨਾ ਨੇਉ ਸਬੈ ਸਰੁ
 ਪਾਪ ਪਤੁ ਹੈ। ਗਰਨੁ ਕਾ ਵੇਦ ਕਰਤ ਹੈ ਪਉਨੁ ਨੁ ਹੈ ਕਿ ਕ
 ਲਾਕਾ ਵਚਨੁ ਮੇਰਾ ਸਤਗੁਰਾ ਜੇ ਵੇਦੁ ਪੁਰਾਨੁ ਪਉਨ ਹੀ ਕ
 ਰੇ ਹੈ। ਨਾਮੁ ਉਚੈ ਪਉਨੁ ਸੁ ਹੈ। ਸਗੀ ਅਚਰਨੁ ਆਨਰੁ ਹੈ।
 ਅਰਕਾ ਹਮੁ ਆਤਮੁ ਸੁਖਿ ਕੇ ਮਗਨੁ ਬੋ। ਇਹੋ ਕੇ ਕਲਾ
 ਪਉਨੁ ਸੁਖੁ ਕਰੰਤੇ ਆਈ। ਜੁ ਸਭ ਕੇ ਸੰਕਾ ਮੇਰਾ ਲਾਸ ਕਰ
 ਤੁ ਤੇਗ ਕਾ ਨਹੀ ਆਨਤੋ। ਕਿ ਕਲਾ ਕਾ ਮੇਰੇ ਕਾ ਦੁਰੀ ਪੈ
 ਮੁਖੀ ਕਰਉਨੁ ਹੈ। ਜੇ ਵਚਨੁ ਮੇਰਾ ਮਨਾ ਪਰ ਜੇਤੁ ਗੀ
 ਆਗੇ ਹੀ ਸਬਦੁ ਕੁਹਾ ਬਿਖੇ ਨਿਸਰਾ ਰਾਖ ਤੇ ਅਚਰਨੁ
 ਮਾਨ ਕਿਉ ਤੇ ਪਉਨੁ ਸੁਖੁ ਕਰਾਉ ਹੈ। ਪਉਨੁ ਬਿਨਾ ਜੇ ਨਿਸ
 ਰਾ ਕੀ ਆਪੈ। ਤੇ ਆਗੁ ਕਰੇ। ਤਬ ਆਨੰਦ ਪਉਨ ਕੇ ਪਾਵੈ
 ਕਾਤੁ ਮੇਰੇ ਪਾਪ ਤੇ। ਮਾਧੁਰ ਸਾ ਅਰਕਾ ਵੇ ਕੇ ਕਲਾ ਸਮੇ
 ਪਤਿ ਬਿਖੈ ਪਉਨੁ ਕਰਾ ਹੈ। ਕਿ ਕਲਾ ਕਾ ਪਾਵ ਬਿਨਾ ਬਿਰ ११

੬੬

ਸਾਸਖੋਪਤਕੀਕਿਨੁਕਹੀਅਘੁਰਕਹਾਤੁਰੀਆਨੇਇਸਸਾ
 ਨੁਈਸੁਰਕਾਪੈਤੁਰਪਉਨਕਹੇਯੋਕਿਕਲਾਕਹਾਤੁਰੀਆ
 ਭੀਪਉਨਹੀਕਹੇਯੋਰੰਸੁਕਹਾਘੁਰਮਾਕਹਾਤੁਰੀਆ
 ਸੁਤੇਪਗਟੁਕਹੇਯੋਅਰਫੇਕਭੀਸਾਂਢੀਯੋਕੁਪਾਣੀ
 ਗਇੰਦੀਈਸੁਰਤੇਪਗਟੁਕਹੇਯੋਅਰਈਸੁਰਪਹੀਆ
 ਤੁਆਯੋਤੰਤੇਸਰਬੁਆਤੁਆਯੋਕਿਕਲਾਕਹਾਭੁਲਾਕਹਾ
 ਤੈਨੇਕੁਪਾਣੀਨਗਾਂਇਣਤੇਪਗਟੁਕਹੇਯੋਨਗਾਂਇਣਕੀ
 ਪਾਣੀਸਰਬੁਪਦਾਂਨਕਹੇਅਰਕਹਾਂਦਰਨੁਤੇਗਅੰਨੇਗੁ
 ਯੋਕੁਸਰਬੁਪਉਨੁਯੋਅਘੁਰਕਹਾਅਸਤਕਥੀਸਤੁਰੰ
 ਤੁਯੋਕਿਕਲਾਕਹਾਐਸਤੁਕਹੇਯੋਅਰਆਨੰਤਸਕਤਰਾਥੇ
 ਤੀਜੇਚਾਚੇਤਉਸੁਠਿਕੋਭੀਸਾਚਕੋਯੋਸਕੀਕਹੇਯੋ
 ਪਉਨੁਯੋਅਘੁਰਕਹਾਕੋਕਹਾਯੋਕੋਯੋਯੋਸਕਾਕਿਆਪੁ
 ਮਾਣੁਯੋਕਹਾਪਉਨੁਯੋਪੁਛਾਚੁਪੁਕਿਆਯੋਕਹਾਪਉਨ
 ਯੋਰੰਸੁਕਹਾਘੁਰਮਾਕਹੇਯੋਪਉਨੁਪਰਪਕਾਸੁਯੋਕੋ
 ਆਕੁਕਹਾਯੋਕਰਤਵਾਂਕਾਯੋਕੋਕਲਾਕਹਾਘੁਰ
 ਸਾਨੇਕਹਾਯੋਸੋਭੀਪਉਨੁਯੋਰੰਸੁਕਹਾਕਨੁਕੋਯੋਤੰਨੁਸੋਕੀ
 ਆਸੰਜੇਗੁਦੇਤੁਯੋਕਹਾਕਨੁਕੋਯੋਤੰਨੁਕੋਪਉਨੁਯੋਪਗਟੁ
 ਕੀਆਯੋਸਾਰਸੁਤਕਹਾਯੋਸਾਰਸੁਤੀਚਾਹੀਏਜੋਕਿ

ਸਕਾ ਤੇਰਾ ਆਤਮਾ ਕੇ ਪਾਵਣੇ ਬਿਖੇ ਐਸਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੇ
 ਸਾ ਕੇ ਕਲਾ ਪਉ ਨੁ ਬਿਖੇ ਕੀ ਆਪੈ। ਬੇਰ ਸਾਸ ਸੁ ਸੰਤ ਕ
 ਤੇਰੇ ਪਉ ਨ ਜਨੁ ਜੈ ਕ ਦੂ ਨਹੀ। ਅਰ ਦੁਆ ਪਾਇ ਨਿਸ
 ਚੇ ਤੇ ਨਹੀ ਟਿਰਤੀ। ਕਿ ਕਲਾ ਕਹਾਂ ਕੈ ਸੇ ਕਹੈ ਜੇ ਦੁਦਾ
 ਸੁ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਵਹੀ ਵਰਤੁ ਸਮੁ ਜੈ ਕਉ ਦੁਕਹਤਾ ਹੈ।
 ਵਰਤੁ ਪਉ ਨੁ ਜੀ ਤੇ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਦੁਸਾਸ ਸੁ ਸੁ ਪਉ ਨੁ ਹੈ। ਅ
 ਰ ਪਉ ਨੁ ਸੁ ਪੁਨਾਸੁ ਅਰਏ ਕਹੈ। ਜੇ ਸੀ ਪੁਨੁ ਉਤਰੈ ਜਲੁ
 ਕੁਰਕਟਾ ਆਵਤੁ ਆ। ਅਰ ਕਹਾ ਜਗਾਈ ਸੁਰ ਨਗ ਤੇ ਕੀ
 ਪਨੇ ਬਿਖੈ ਲੀਨ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਤਉ ਈਸੁਰ ਬਿਖੇ ਪਉ ਨੁ ਕਹੈ
 । ਕਿ ਕਲਾ ਕਹਾਈ ਸੁਰ ਪਉ ਨੁ ਹੈ। ਆਪੁ ਕੀ ਆਪਿ ਬਿਖੈ
 ਖੈਰਤਾ ਹੈ। ਜਲੁ ਕੁਰਕਟਾ ਕਹਾਈ ਸੁਰ ਕੀ ਇਛੁ ਤੇ ਨਗ
 ਤਉ ਤਪਤ ਕਹਾ ਹੈ। ਅਰ ਮੁਲ ਸਰਬੁ ਕਾ ਵਹੀ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਪ
 ਉ ਨਉ ਉਸੀ ਤੇ ਪਗ ਦੁਕਹਾ ਹੈ। ਜੈ ਸੇ ਪੁਰਖ ਤੇ ਪਾਕਿਤਾ
 ਰਸਾਰੰ ਕਾਰ ਉਤਪਤ ਕਹਾ। ਅਰ ਵਹੀ ਮਹਾਰੰ ਕਾਰੁ
 ਤੀਨੁ ਪੁਕਾਰੁ ਕਰਠਾ ਟਿਕਹਤ ਕਾ ਕੀ ਆ। ਜਗੁ ਮਹਾਰੰ ਕਾਰੁ
 ਰਨ ਸਾ ਪਉ ਨੁ ਕਹਾ। ਕਿ ਕਲਾ ਕਹਾ ਪੈ ਕਰ ਪਉ ਨੁ ਕਹਤਾ ਹੈ।
 । ਕਰਾ ਪਾਕਿਤਾ ਬਿਖੈ ਪਉ ਨੁ ਕਹਾ ਹੈ। ਕਿ ਕਲਾ ਕਹਾ ਪਾਕਿਤਾ ॥੨॥

ਕੈਪਉਨੁ ਬਿਨਾ ਕਿਸੁ ਕਰਾਂ ਮੇਰੇ ਨਿਸਚੇ ਬਿਖੇ ਪੁਰਖੁ ਕੀਪ
 ਉਨਹੈ। ਅਗਨਿ ਸਕੈ ਬ੍ਰਹਮੁ ਕਰਤੈ ਪਉਨਹੈ। ਸਰਾਸ
 ਚਰਕੁ ਮਾਰੁ ਰਣੀ। ਗਰਜੁ ਕਰਾ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿਖੇ ਪਉਨ ਕਹਾਂ ਪੈ
 ॥ ਕੈ ਕਲਾ ਕਰਾਂ ਬ੍ਰਹਮੁ ਅਰੁਪੈ ਪਉਨ ਭੀ ਅਰੁਪੈ। ਤੇ
 ਮਿਤ੍ਰੁ ਕਛੁ ਸੀਸਾ ਨ ਕਰਹਾ। ਜੁਸ ਬਧੁ ਪਉਨਹੀ। ਜਿਸ
 ਬਧੁ ਪਉਨਹੈ ਤਉ ਕਿਆ ਪਉਨਹੈ। ਸਗੀਤੁ ਸਨੀ ਕੀਏ।
 ਗਰਜੁ ਕਰਾ ਕੁੰਡ ਕਉ ਕਪਾਂਤੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕੇ ਸਹੈ ਸਵਰ
 ਮੁਖੈ ਤੇਰਾ ਗਤ ਕਰੀਯੈ। ਅਬਉ ਤਰੈ ਕੈ ਕਲਾ ਕਾ ਕਪਾ। ਭ
 ਸੁੰਡ ਕਰਾਂ ਸੀਤੁ ਕੀ ਸਭਾ ਬਿਖੇ ਆਇਆਂ। ਬੁ
 ਧ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਨਹੀ ਰਹੀ। ਅਰਬੁ ਪਾਇਨਾ ਕਰਾ ਨਹੀ ਜਾ
 ਤਾ। ਗੁਣੇ ਕਿਆ ਕਹੈ। ਅਰਜੇ ਨੁ ਮਏ ਤੇ ਸੀਤ ਉਤਰ ਨਹੀ
 ਦੇਸ ਕਤੇ ਤਉ ਮੇਰੀ ਕਿਆ ਸਕਤਿ ਪੈ। ਕੈ ਕਲਾ ਕਰਾਂ ਉਤਰ
 ਮੇਰਾ ਦੇਵੁ ਨਹੀ ਤਉ। ਅਉਰ ਕਰਮਾ ਤਿਆ ਗੁਰ ਕੁੰਡੇ ਗੁਰ
 ਕਹਾ। ਮੈਂ ਜੋ ਗੀਤੀ। ਹੀ ਸੁ ਕਰਾਨੁ ਪਖੁ ਲੇ ਕਰ ਕਹੈ। ਅਰ
 ਹਜੁ ਪੈ ਜੋ ਪੰਥੁ ਦਿਸ ਬਹੁ ਹੈ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੋ ਪੰਥੁ ਸਹੀਰਤ
 ਕਹੈ। ਜਬੁ ਸਗੀਰਨਾ ਸੁਭਾ ਤਬੁ ਪਖੁ ਕਹਾਯੈ। ਜਬੁ ਮੈਂ
 ਜੋ ਗੁਰ ਕੀ ਤਉ ਜੋ ਗੁਰ ਤੈ। ਨਹੀ ਤਉ ਪਖਾਹੁ ਨਹੀ ਰ
 ਅਤਾ। ਕੈ ਕਲਾ ਕਰਾਂ ਜੋ ਗੁਰੁ ਨਾਹੈ ਸਾ ਬਕਿ ਸੀਵ ਸਤ ਕੇ

ਤਤੇਨੁ ਨਨਾਪਉ ਨੁਸੈਐ ਤਉ ਸਹੁ ਪਉ ਨਹੀਐ ਸਭੇ ਕਰਾ
 ਤੁਝ ਕੀ ਮਾਰੇ ਪੈ ਪਾਏ ਪੁਛੇ ਕੇ ਨੁਪਉ ਨੁਕਰੇਐ ਕੇ ਕਲਾ
 ਕਰਾਂ ਪਉ ਨਕੈ ਕਉ ਨੁਮਾਰੇ ਨੇੜਿ ਸਸਰੀ ਰਸੈ ਨਿਕਸਾ
 ਅਉਰੁ ਸਰੀਰ ਭਿਖੋਇ ਸਬਤਐ ਪਉਰੁ ਸੁਖ ਕਾ ਸੁਐ
 ਤੰ ਸੁਕਰਾਏ ਬਾਦੀ ਮਹਿ ਜਗਤੁ ਚੁਰਮੁਕੁ ਪਐ ਪਉਰੁ
 ਤਾਐ ਕਿ ਕਿਲਾਕਰਾਇ ਸਬਾਤ ਤੇਰੀ ਪਉਰੁ ਇਸ ਬਤਪਾ
 ਈ ॥ ਕਾਰੇ ਤੇ ਚੁਰਮੁ ਪੁਰਨੁ ਅਰ ਅਰੁ ਪਕਿ ਕਰੇਐ ਤਾਤੇ
 ਪੁਰਨੁ ਅਰ ਅਪੁਰਨੁ ਪਉਰੁਐ ਸਰੇ ਅਪਸਮਿ ਸਕਰੀਕ
 ਰੀ ਜੇ ਚੁਰਮੁ ਕੋ ਨਿਕਟ ਜਾ ਕਰਾ ਮਹਿ ਚਾਂਤਿ ਨਿਸਚੈ ਕਾਰੀ
 ਅੰਕਰੀ ਜਿਹੁ ਹੁਕਮੇ ਸੋ ਸਤਿਐ ਕਿ ਕਲਾਕਰਾ ਜਬ ਚੁਰ
 ਮਾਐ ਜਾਵੈ ਜੇਵਾਂ ਨੇਪ ਪਤੁ ਮਾਰਾ ਕੀ ਆਤਉ ਨਮਾਨੇਗੀ
 ॥ ਸਭੇ ਕਰਾ ਜੇਹੇਇ ਸੁਚੁਰਮੁ ਚੇਹੇਇ ਚੁਰਮੁ ਪਾਤਿਕ
 ਨਕੈ ਕਰਾਏ ਪੁਰੁ ਸਰੁ ਚੁਰਮੁ ਲੈ ਕਾਥਿ ਖੈ ਚੁਰਮਾ ਕੇ ਨਿ
 ਕਟਗਏ ॥ ਕਚ ਕਰਾਏ ਪਿਤਾ ਉਤਰੁ ਤੇ ਕੀਸੀ ਨੇਉ ਤਰੁਉ
 ਸਕਾਨ ਦੀਆ ਦੁਹੁ ਕੇ ਸੇਸੀਤ ਖੋ ਚੁਰਮੁ ਪਾਤਿਕ ਰਾਏ
 ਪੁਰੁ ਨਿਸਚੈ ਕੇ ਬਿਛੁੜਾ ਪਾਗੀ ਟਲੁਐ ਜਿਸੁ ਠਿਕੈ ਸਾ
 ਚੁਕਰਾਇ ਕਲਾਵੈ ਚੁਰਮਾ ਪੈਗਏ ਅਰ ਤੰ ਉਤਰੀ ॥
 ਚੁਰਮੁ ਅਤਰੁ ਸਾਮੀ ਸਾਥਿ ਰਖਾਇ ਨਕੀ ਜਾਨਤੁ ਕਾਮਾ

ਅਰਥਸਿੰਘਾਪਨੇਪੁਰਕੋਕਰਾਂਜੁਪ੍ਰਸਤੁਤਰਾਇਨਾ
 ਸੁਭਾਜਿਕਿਆਕਰੇਯੋਅਰਪਛੀਉਕੋਕਰਾਕਿਰੇਪੁਰੇ
 ਕਿਸੁਨਿਮਤਅਏਯੋਪਛੀਉਕਰਾਂਜੁਕੋਨਿਸਕਾਰੇਜੁ
 ਆਤਮਾਭਿਨਾਅਉਰਕੋਏਨਹੀਅਰਕੋਕਲਾਕਰਤੀਏ
 ਸਰਪਉਤੁਯੋ। ਤੁਭਲੀਪਕਾਰਨਾਨੇਯੋ। ਨਿਕਰੇਸੇਈਸ
 ਤਿਯੋ। ਚੁਰਮਾਕਰਾਕਛੁਪ੍ਰਸਤੁਤਰਕਰਾਪੀਏਨਾ
 ਰਉਤਰਦੇਵਗਾਰੀਸੁਕਰਾਏਚੁਰਮਾਏਨਾਏਯੋਜੁਸ
 ਰਬੁਏਯੋ। ਅਰਪਸਿਰਬੁਪ੍ਰਕਾਸੁਮੇਗਯੋ। ਗਰਨੁ
 ਕਰਾਂਤੁਸਰਬੁਕੋਪ੍ਰਕਾਸੁਕਰੇਯੋ। ਪਰਮੇਤੇਗਾਏਸਾ
 ਯੋ। ਅਪ੍ਰਕਾਰਾਏਗਰਨੁਸਰਬੁਏਯੋ। ਚੁਰਮਾਵਚਨ
 ਮੇਗਾਸੁਛਾਕਿਆਨੁਏਯੋ। ਗਰਨੁਕਰਾਸਰਬੁਮੁਸੁਸਿ
 ਪ੍ਰਕਾਸੁਗਾਏਯੋ। ਕੰਲਗੁਕਰਾਤੁਸੁਕੋਏਪੰਕੋਏਲਿ
 ਆਇਆਯੋ। ਸਾਢਾਂਤਅਰਦਾਂਸਾਂਤਮੇਰੇਭੀਖੇਨਹੀ
 । ਸਰਬੁਏਯੋ। ਚੁਰਮਾਹਸਾਅਰਮਰੀਚਤੇਆਇਏਜੁ
 ਪੁਰਭੇਉਨਭੇਕਰਾਂਜੁਸੁਨੇਜੁ। ਹਿਕਿਆਕਰੇਯੋ। ਤੁਮਪੁਨੇਯੋ
 ਹੀਜਾਨਾਏਜੁ। ਅਉਤਪਤਿਜਗਤਕੀਕਰੇਯੋ। ਪਰਆਤਮੁਈ
 ਨਾਹਨਹੀਗਾਏਤੁਮਸੁਭੇਭਤਿਉਤੇਅਰਿਭਲੇਯੋ। ਰੇਪ
 ਖੇਰਉਤਮੁਪੀਰੁਯੋ। ਕੁਲਗੁਕਰਾਏਚੁਰਮਾਏਨੇਤੇਗੇਭੀਏ

ਸਮਤਾਨ ਦੇਖੀ। ਸਰਕੀ ਤੈਨੇ ਉਤ ਪਤਕੀ ਆਇ। ਤਾਤੇ
 ਲਾਉਗਾ ਕਿਉ ਕਰੇ। ਜੇ ਕਰਤਾ ਸੇਤੁੰ ਹੀ। ਚੁਹਮਾਪਸਾ
 ਅਰਪੁਦਾਤੁ ਕਉ ਨਹੈ। ਕੁਲੰਗ ਕਰਾ ਮੈ ਆਤਮਾ ਹੀ। ਜ
 ਤੇ ਚੁਹਮਾ ਬਿਸਤਮ ਰੇ ਸਪਰਾਟੁ ਕਰੇ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਪਹਿਰੀ
 ਨੇ ਕੇਵਤਾ ਪਾਵਤੈ। ਅਰਦੁਹਮਾ ਆਇ। ਅਰਦੁਹ
 ਆਪਾਪੀ ਸਰੀਰੁ। ਅਰਮੇ ਸਰੀਰੁ ਕਾਇ ਸੁਹੀ। ਚੁਹ
 ਮਾ ਕੁਲੰਗ ਕਾਵਨੁ ਸੁਨੁ ਕਰਾਉਤ ਪਸੰਤ ਕਾ। ਅਰ
 ਕਾਪਾਪੀ ਮੁਸਕਿ ਨਿਸਕਾਰੇ। ਨਮੁ ਸੁਕੇ ਰਿਗੁ ਫਾਹ
 ਆਪਾਤੇ ਅਤੀਰੁ ਅਰੁ ਸਪਰਾਸੁ ਦੇਖਾ ਤੈਨੇ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਨੁ
 ਤੀ ਨੇਗੁ ਫਕੇਵਲੁ ਕਰਾਤੁ। ਨਹੀ ਤਉ ਮਹੀ।
 ਚਾਉ ਨਗਰ ਨੁਤੇ ਪੁਦੁ ਨੇ ਕਦੁ ਤੈਨੇ ਬਿਸਨੁ ਤੇ ਸੁਨਹੈ ਸੰਕ
 ਹਾਗਰ ਨੁਕਰਾ ਸਰਾ ਬਿਸਨੁ। ਅਪੁਰਕਾ ਬਿਸਨੁ
 ਤੈਨੇ ਪਰਾਟੁਕੀ ਆਇ। ਸਰਕੇ ਕਰਾ ਰੇ ਚੁਹਮਾ ਪਉਤੁ
 ਪਰਾਸੁ ਅਥਵਾ ਪਰਾਸੁ। ਪਉਤ ਸਤਿ। ਪਰਾਪਾ
 ਨੇਤਤੁ ਏਰੁ ਆਤਮਾ ਤਉਤ ਪਤਿ ਰੇ। ਕਿ ਕਥਾ ਦੇਨਹੁ
 ਸੁ ਆਕਾਸੁ ਕਉ ਠਾਏ ਕਰਪੁ ਕਰਕੀ ਅਰਕਾ ਰੇ ਚੁਹ
 ਮਾ ਆਨੁ ਤੈਨੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਤਿਆਗੀ ਅਗ ਬਿਖਮਤਾ ਕੀ
 ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਉਪਾਸੁ ਕਰਾ। ਚੁਹਮਾ ਤੈਨੇ ਅਰਕਾ ਰੇ ॥

ਕੀਤੀ ਨੇ ਸਿਖਾਪਨੁ ਕੀਆ ਹੈ। ਚੁਹਾ ਕਰਾ ਕੇ ਪਾਤਿ ਕਰਾ।
 ਅਰਬੀ ਚਾਰ ਕਰਾ ਨੁਪਉ ਨੁਕੇ ਸੇਸੁ ਪੁਕਾਉ ਹੈ। ਕਿ ਕਲਾ
 ਕਰਾ ਮੈ ਨੇ ਨਾ ਰਾ ਹੈ ਨੁਆਪਿ ਨਿਰਨਾਪਉ ਨੁਕਰੇ ਹੈ। ਜੋ ਪ
 ਉਨੁ ਨਹ ਤਉ ਕਉ ਨੁਕਰੇ ਤੇ ਸਰਪਉ ਨੁ ਹੈ। ਹੇ ਚੁਹਾ ਥੇ
 ਵ ਕੇ ਕਰੇ ਪਰ ਪਤੀ ਤ ਕਰਾ। ਚੁਹਾ ਕਰਾ ਦੇ ਦਪਾ ਹੀ ਕਰੇ
 ਹੈ। ਕਿ ਨਖੁ ਸਖੁ ਤ ਕੁ ਨ ਗੰਦਿ ਦੁ ਹੈ। ਆਰ ਪਾਣ ਅਰ ਹਿੰਦੀ
 ਆ ਅਰ ਗੁਣ ਨ ਗੰਦਿ ਦੁ ਤਉ ਤਪਤਿ ਰੇ ਹੈ। ਗੁਤ ਰਾਇ
 ਖਦਰੁ ਮਾਨਿ ਸਰੁ ਵੀ ਹੈ। ਤ ਤੇ ਪਉ ਨੁ ਕੀਆ ਹੈ। ਇ ਕਿ
 ਕਲਾ ਕਰਾ ਨੁ ਚੁਹੀ ਸੁਰ ਹੈ। ਅਰ ਸਰ ਬੁਕਰਾ ਮੁਤੇ ਰੇ ਹੈ। ਜੋ
 ਪਾਣ ਕਰੁ ਨਹੀ ਤਉ ਕਰਾ ਮੁਤੇ ਰੇ ਭੀ ਕਰੁ ਕਰੇ। ਅਰ ਪ
 ਪ ਜੇ ਕਰਾ ਤ ਹੈ ਜੋ ਪਾਣ ਨ ਗੰਦਿ ਦੁ ਤਉ ਤਪਤਿ ਰੇ ਹੈ। ਤ
 ਤੇ ਭੀ ਪਉ ਨੁ ਇ ਸਥ ਤਰੁ ਦਿਆ ਕਾ ਹੇ ਤੇ ਮੁਲੁ ਅਰ ਸਥ
 ਬਿਖੋ ਕੀਆ ਰੇ ਦੁ ਹੈ। ਨੁ ਪਾਣ ਨ ਗੰਦਿ ਦੁ ਤਉ ਤਪਤ ਰੇ
 ਤੇ ਤਉ ਨ ਗੰਦਿ ਰੀ ਪਾਣ ਹੈ। ਅਰ ਤੈ ਨੇ ਨੁ ਦੇ ਦ ਬਿਖੋ ਕ
 ਹ ਹੈ ਪਾਣ ਮੁਸਤੇ ਉਤਪਤ ਰੇ ਹੈ। ਤੁੰ ਕਰੁ ਸਾਤਿ ਹੈ। ਕਿ ਮ
 ਬਿਆ ਚੁਹਾ ਕਰਾ ਪਾਣ ਤੇ ਕਰਾ ਮੁਤੇ ਹੈ। ਪਰ ਪਾਣ ਅ
 ਰ ਕਰਾ ਮੁਕਰਾ ਰੀ ਹੈ। ਜ ਬੁਏ ਕ ਮੈ ਰੇ ਨੇ ਨਹੀ ਕਿ ਕ
 ਲਾ ਕਰਾ ਇਹ ਸਰੀ ਸਰਾ ਮਿਥੇ ਆ ਪੰਗਟੁ ਕਰੇ ਹੈ। ਜ ਬ ਬ

ਭੁਗਤ ਮਨਸਾ ਕਾਂਐ ਸੇਕਰੇ ਤਉ ਛੋਟੇ ਕਿਉ ਨ ਕਰੀ ਪੇ
 ਘਰ ਮਾ ਜੇਤੁ ਅਕੈ ਪੈ ਅਪਨਾ ਰੂਪ ਕਹਾ ਘਰ ਮਾ ਕਹਾ ਜੰ
 ਕਉ ਸਹੁ ਪਕਾਰੀ ਆਂ ਨੁ ਨਹੀ ਵਾਂ ਕਉ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਆਗੁ ਦੁ
 ਪੈ। ਜਾਨੇ ਦੇਖਾ ਹੋਇ ਉਸਕੈ ਭੀ ਕਹਣਾ ਜੇਗੁ ਨਹੀ। ਕਿ ਕ
 ਲਾ ਕਹਾ ਧਰੀ ਸੀਸਾ ਪੈ। ਹੋ ਘਰ ਮਾ ਜੇਤੁ ਹੀ ਪੈ ਤਉ ਸਹੁ ਪ
 ਕੈ ਕਿ ਨ ਦੇਖਾ ਅਰ ਕਾਂਐ ਨ ਦੇਖਾ ਅਲ ਦੇਖਣਾ ਤ੍ਰਿਪਟੀ ਬਿ
 ਨਾ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਜਬ ਮੈ ਹੋਤ ਬਾਤਿ ਪਟੀ ਕਹੀ। ਘਰ ਮਾ ਉ
 ਠਿਕ ਨਾ ਰੂਪਾ ਅਰ ਕਹਾ ਉਤਰ ਤੇਰਾ ਮੁਖ ਤੇ ਨਹੀ ਹੋਤਾ
 ਤਾ ਤੇ ਬਿਸਨੁ ਪੈ ਜਾਤੇ ਪੈ। ਸਗੀਏ ਕਠੇ ਖੀਰ ਸਮੁੰਦਾ ਬਿਖੇਜੇ
 ਇਸ ਘਾਂਤੁ ਇਸ ਬਿਤ ਬਿਸਨ ਕਾ ਪੈ ਪਹੁਚੇ ਅਰ ਉਸਤਤ ਲਾ
 ਗੇ ਕਰਨੈ। ਕਿਹੇ ਭਗਵੰਤੁ ਮੁਲ ਸਭ ਦਸਤੁ ਕਾਤੁ ਪੈ। ਅਰ ਮ
 ਕੈ ਰੂਪ ਪੈ। ਕਿ ਕਲਾ ਕਹਾ ਉਸਤਤੁ ਮੇਰੀ ਬੁਨੈ। ਜੁਹੇ ਬਿਸਨੁ ਤੇ
 ਨੇ ਮੁਖ ਤੇ ਉਤਪਤਿ ਪਾਈ ਪੈ। ਅਰ ਪਾਰਿ ਚਤੁਰ ਕੁਜ ਤੇ ਗਾ
 ਰਸੀ ਮੁਕ ਕਰਾ ਪਦ ਮੁਖੈ ਉਪਜਾਏ ਪੈ। ਅਰ ਮੁਖ ਬਿ
 ਖੇ ਆਵਾਗ ਉਨੁ ਨਹੀ ਪਰ ਤੁਝੈ ਖਾਬ ਖਾਹ ਨਿਮਸੁ ਕਰ
 ਕਰੇ ਪੈ। ਐਸਾ ਆਵਾਹੁ ਕਰੇ ਪੈ। ਜਾ ਮੈ ਆਵਾਹੁ ਅਰ
 ਬਿਸਨੁ ਨਹੀ। ਹੋ ਮੁਕਾਹੇ ਕੈ ਕਲਾ ਪਾਰਿ ਉਸਤਤ ਨਹੀ
 ਤੁਨਿੰਦਿ ਆਕਰੇ ਪੈ। ਕਿ ਕਲਾ ਕਹਾ ਤੁਮ ਬਤ ਕੁ ਆਗਿਆ

੨੫੬

ਨਹਿ ਖੇਤੈ ਅਸੁ ਸੇਵਚਰੁ ਮਤਕਰਾ ਜੁ ਥੁਤਮਾ ਸੁਆ
 ਮੀਤੇ ਗਥਨਾ ਤੈ ਥਿਸਨੁ ਆਵਤਾ ਤੈ ਥਿਸੁ ਤਤਮਰ
 ਨਿੰਦਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕਰਾ ਮਧੁਰ ਕਰਾ ਮੈ ਅਵਾਤੁ ਕ
 ਰੈ ਤੈ ਜੁ ਨ ਕੋਈ ਆਵਤਾ ਤੈ ਨ ਕੋਈ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਗਨਿ
 ਮਸੁਕਾਰ ਮੇਰੀ ਮੁਸੁਕਉ ਤੈ ਥਿਸਨੁ ਆਉ ਤੇਰਾ
 ਆਵਣ ਕੈ ਸਾਧੈ ਜਾਐ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਹੀ ਕੁਲੰਗ
 ਕਰਾਨੀ ਸੁ ਨ ਕੋ ਕਲਾਨ ਮਧੁਰ ਨ ਥਿਸਨੁ ਨ ਥੁਰਾਨ
 ਰੁਦ੍ਰ ਸਰਬੁ ਮੈ ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਅਪਨੇਗੁ ਪਕਿ ਅਪਿ ਥੁਲਾਵੈ
 ਹੈ ਏਤੇ ਦਰਸੈ ਜੈ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇ ਸੁਰ ਜੁ ਉਦੈ ਹੈ ਥਿਸ
 ਨ ਕੇ ਦਸਮੁ ਦਸੈ ਨਿਕਸੋ ਅਰਧੁ ਦੁਕਿ ਰੇ ਪੈ ਥੇਰੁ
 ਓਕਉਤੁ ਮਕਉ ਨੁਹੈ ਕੋ ਕਲਾਕਰਾ ਮੈ ਹੈ ਤੈ ਨੁ ਅਰੁ ਸੁਪ
 ਕਾਸੁ ਅਰਧੁ ਕਾਸੁ ਤੇਰਾ ਮੁਸੁ ਸੈ ਹੈ ਅਰਹੈ ਥਿਸਨੁ ਦੇਖ
 ਨੁ ਸੁ ਕੋ ਲਜਾਨੀ ਆਵਤੀ ਜੁ ਆਇ ਜੀ ਤੈ ਪੁਛਤਾ
 ਹੈ ਤੁ ਮਕਉ ਨੁਹੈ ਸਰੀਰ ਪੰਚਕੁ ਤਕੁ ਜਨੁ ਹੈ ਅਰਾਤੁ
 ਮੁਦਰਨੁ ਤੇ ਪਰੈ ਤੁ ਸੁ ਕਉ ਕਉ ਨੁ ਉਤਰੁ ਦੇਵੈ ਜੈ
 ਰਿਹੈ ਥਿਸਨੁ ਕਰਾ ਕਉ ਪ੍ਰਸਨੁ ਆਗਾ ਕਿ ਆਯੋ ਕਿ ਕ
 ਲਾਕਰਾ ਆਪੁ ਉਤਰੀ ਆਤੈ ਨੇ ਬਹੁਤਾ ਵਿਆਪੁ ਫੈ ਹੈ
 ਆਇ ਜੀ ਤੈ ਪੁਛਤੁ ਮਕਉ ਨੁਹੈ ਜਬੁ ਅਪਨੇ ਸਰੁਪ

ਕੀਤੁ ਸ੍ਵੈ ਅਪਪਤ ਪੈਤੁ ਸ੍ਵੈ ਵਿਆਪੁ ਏਹੁ ਅਧੁ ਸਿਧ
 ਲੋਕੁ ਬਿਖੇ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਸੁਖਾ ਬਾਨੇ ਦੇਹੁੰ ਤੀ ਬਿਸਨੁ ਕੇ ਦੇਸ
 ਚਿ ਬੈ ਹੈ। ਪਰ ਦੇਹੁੰ ਤੁਕਰਾਂ ਕੇ ਵਲੁ ਕੁਰੈ। ਬਿਸਨੁ ਕਰਾਂ
 ਮੈ ਈ ਸੁਰ ਹੈ। ਅਰ ਆਨੰਤੁ ਸਕਤੁ ਰਾਖੈ। ਪਾਰਿ ਸਰ
 ਬਾਖੈ। ਅਰ ਆਨੰਤੁ ਸਕਤੁ ਰਾਖੈ। ਪਾਰਿ ਸਰ
 ਤੁਕਰਾਂ ਕਰੁ ਪਉਤੁ ਸੁਖਾ ਕੁਸੁ ਹੈ। ਕਿ ਕਰਮੁ ਹੈ। ਬਿਸਨੁ ਕ
 ਰਾ ਕਰਮੁ ਹੈ ਸਗੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰੇ। ਕਿ ਕਲਾ ਕਰਾਂ ਈ ਸੀ ਬੁਧ ਸੀ ਆ
 ਪਕੈ ਈ ਸੁਰ ਆਨੰਤੁ ਹੈ। ਪਉਤੁ ਕੈ ਸੇ ਕਰਮੁ ਹੈ। ਬਿਸਨੁ ਕਰਾਂ ਜੈ
 ਸੇ ਤੁਕਰਾਂ ਤੈ ਸੇ। ਮੈ ਕੈ। ਕਿ ਕਲਾ ਕਰਾਂ ਅਬ ਤੁਕੈ ਸੁਰ
 ਪਾਪਾ ਹੀ ਕਰੁ ਕੁਪਉਤੁ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਬਿਸਨੁ ਕਰਾਂ ਕੁਮਿ ਬਿਅ
 ਤੇ। ਏ ਕੈ ਸੇ ਸਤੁ ਕਰੀ। ਕਿ ਕਲਾ ਕਰਾਂ ਮਿਸਿ ਆ ਕੈ ਉ
 ਕਰਤਾ ਹੈ। ਨੇ ਸਤਿ ਹੈ ਸੋ ਈ ਕਰੁ। ਬਿਸਨੁ ਕਰਾਂ ਜਬੁ ਸ
 ਰੀ ਗਰੀ ਤਤੁ ਹੈ ਤਬ ਪਉਤੁ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਕਿ ਕਲਾ ਕਰਾਂ ਇਸ ਸ
 ਰਾ ਬਿਖੇ ਦੇਹੁੰ ਗੀਰਾਂ ਤੈ। ਨੇ ਕਰੀ ਐ ਪਟ ਕੇ ਟੁਟੈ ਸੇ
 ਆ ਕਾ ਸੁਨਾ ਸਤੁ ਆ ਤਉ ਕੈ ਸੇ ਪਤੀ ਤ ਕੀ ਜੀਏ। ਤਤੈ ਕੈ
 ਸਰੀਰ ਕਾ ਨਾ ਸੁਰ ਆ ਤਉ ਵਿਆਪੁ ਆਪ ਪਉਤੁ ਨਿਓ
 ਕਾ ਤਉ ਹੈ। ਬਿਸਨੁ ਕਰਾਂ ਪਾਰਿ ਸੁਖੈ ਈ ਨਿਓ ਈ। ਸੁਖ
 ਬਿਖੇ ਪਉਤੁ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੈ। ਕਿ ਕਲਾ ਕਰਾਂ ਰਿਕਉ

ਤੇਜੁ ਤੁਹ ਬਿਬੇਲੀ ਨੂੰ ਤੇਜੇ ਬਿਸਨੁ ਕਰਾਪਹਿ ਅੰਸੁ
 ਮੇਰਾ ਹੈ ਜੈ ਸੇਰ ਵਤੇ ਰਹਾ ਲਾ ਕਿ ਕਲਾ ਕਰਾਪੇ ਕਰਾਵੈ ਨੂੰ
 ਨੇਅ ਪੁਕੈ ਮੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰ ਕੀਆ ਅਮੰਤ੍ਰ ਨਤੁਆ ਜਿਅੰਸੁ ਤੇ
 ਰਾਹੈ ਉਸਕਾ ਰੁਪਾ ਕਿਆ ਹੈ ਬਿਸਨੁ ਕਰਾ ਜੈ ਸੇ ਮੈ ਅਰੁਪ
 ਤੇ ਅੰਸੁ ਮੇਰਾ ਕੀ ਅਰੁਪ ਹੈ ਕਿ ਕਲਾ ਕਰਾ ਕਾਤੇ ਵਤੁ ਅਰੁ
 ਪ ਹੈ ਸੇ ਪਉਨੁ ਹੈ ਪਉਨ ਸੁਪ ਕਾਸੁ ਰੁਪਾ ਬਿਸਨੁ ਬ
 ਤੁਨ ਕਰਾ ਜਬ ਪੰਚ ਕੁਤ ਨਾਸ ਤੇ ਤੇ ਤਬ ਪਉਨੁ ਕਰਾ
 ਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕਲਾ ਕਰਾ ਕੈ ਸੇ ਨਾਸੁ ਤੇ ਤੇ ਬਿਸਨੁ ਕਰਾ ਕੁ
 ਪੰਚ ਕੁਤ ਮਹਦ ਅਹੰ ਕਾਰ ਤੇ ਉਸੁਪ ਤ ਕਏ ਹੈ ਬਹੁਨ ਕੀ
 ਰਾਬਿ ਬੇਲੀ ਨੂੰ ਤੇ ਰਿਗੇ ਕਿ ਕਲਾ ਕਰਾ ਜੈ ਪੰਚ ਕੁਤ ਅਹੰ ਕਾਰ
 ਬਿਬੇਲੀ ਨੂੰ ਕਏ ਤਉ ਪਉਨ ਕਰੀ ਨਗਾਇਆ ਜਿਨਾਸੁ
 ਤੇ ਤਾ ਤਉ ਬਹੁਨ ਪਗਟ ਨੇ ਤਾ ਬਿਸਨੁ ਕਰਾ ਪੁਰਖੁ ਬਿ
 ਬੇ ਪਉਨ ਨਹੀ ਆਹਿ ਸਗੁ ਪਕਾਸੁ ਪਕੀਤ ਕਾ ਹੈ ਕਿ ਕਲਾ
 ਕਰਾ ਪੁਰਖੁ ਕਾ ਸੇ ਪਕਾਸੁ ਰਾਖਤ ਹੈ ਬਿਸਨੁ ਕਰਾ ਪੁਰਖੁ
 ਮੁਸੈ ਪਗਟੁ ਰਖਾ ਹੈ ਕਿ ਕਲਾ ਕਰਾ ਕੁੰ ਕਾ ਸੇ ਪਕਾਸੁ
 ਰਾਖਤ ਹੈ ਬਿਸਨੁ ਕਰਾ ਸੇ ਪਕਾਸੁ ਹੈ ਕਿ ਕਲਾ ਕਰਾ
 ਸਤਿ ਮਤ ਕਰਾ ਆਹਿ ਆਪੁ ਤੇ ਆਹਿ ਪਉਨ ਕਰੇ ਹੈ ਕੁੰ
 ਤੇ ਤੁ ਪਉਨ ਤੇ ਪਕਾਸੁ ਰਾਖਤ ਹੈ ਬਹੁਨ ਕਰਾ ਅਰੁ

ਭਿਸਨੁਪਖੇਰੁਤਿਸੰਨੁਕਤੁਸਿਦਲੋਕੁਗਾਏ।ਸਰੁਪਖੇ
ਰੁਤਿਮਸਕਰੀਕਰੀਕੋਕਲਕੋਮਾਰੀਐ।ਕਾਹੇਤੇਨੁਪ
ਰਮੁਸਸਕਰੀਖੇਲਿਖਾਹੈ।ਏਕਤੇਨੁਬਹੁਤਿਉਕੋਕੁਪ
ਪਹੁਕੇ।ਉਸਕਾਪਾਤੁਕਰਨਾਜੇਗੁਏ।ਕੋਕਲਕਹਾਂਹੈਬਿ
ਸਨੁਪਖੇਰੁਕਪਤੇਪੈਨੁਕੋਕਲਕੋਨਾਸੁਕਰੇਹੈ।ਅਰੋਜੇਮੈ
ਨਾਸਕਰੀਨਤੀਨੁਲੋਕੁਹੋਗੇਨਕੁੰ।ਭਿਸਨੁਪਸਾਅਰਕ
ਤਾਂਇਸਕਾਪਾਤੁਮਤੁਕਰਨਾਸਿਦਕੋਨਿਕਟਗਾਏ।ਅਰ
ਸਿਦਕੋਕਿਸੀਨਿਮਸਕਾਰਨਕਰੀ।ਸਰੋਕਹਾਂਹਮਾਰੇਕੁਪ
ਕੋਨਮਸਕਾਰਹੈ।ਸਿਦਕਹਾਂਨਾਹਿਸਰੁਅਰਨਾਹੈ।ਅ
ਰਮੈਹੈ।ਸਰਬੁਤੁੰਸਨੀਕਏ।ਸਿਦਪਖੇਰੁਤਿਕੀਉਰਦੇ
ਆਅਗਥਿਸਨੁਸੰਪ੍ਰਦਾਹੋਕੁਪਮੇਰੇਖਹਿਕਿਆਕਉ
ਤਕੁਹੈ।ਭਿਸਨੁਕਹਾਂਨੁਮਸਕਰਨਾਨਕੁਹੈ।ਸਰਕਰੇ
ਦਕੁਪਪਰੁਪਗਟਹੈ।ਸਰੋਕਹਾਂਹੈਸਿਦਕੁੰਮੰਗਲੁਰੁ
ਪਹੈ।ਕੋਕਲਕਹਾਂਹੈਸਿਦਸਰੁਪਖੇਰੁਕੁਪਆਅਗਥਿ
ਸਨੁਕੋਕਾਨਤੇਹੈ।ਅਰਮੈਤੇਹੈਨਿਕਟਆਈਹੈ।ਕਾਹੇਤੇ
ਨੁਤੁਕੀਉਪਸਰੁਪਉਨਕਾਹੈ।ਅਰਮੈਪਉਨਕੋਕੁਪ
ਕਾਸੁਕਾਨੈਹੈ।ਪਰਤੁੰਕੁਪਸਿਦਕਹਾਂਪਸਮੇਕੁਮਕੁ

੨੨

ਖਸਨੁ ਉਤਰ ਕਰਹਾ ਬਹੁਨੁ ਮੈ ਉਤਰ ਕਹੋਗਾ ਚੰਦ੍ਰਕਾ
 ਸਰਬ ਦਰਸਨੁ ਅਰਧੁ ਮੇਰਾ ਹੈ। ਮਾਯਾ ਕਰਹੰਗੁ ਪਾਅਰੁ
 ਪਮੇਰਾ ਹੈ। ਕੁਲੰਗੁ ਕਰਹੰਗੁ ਚਿਸਰੁ ਰੇਲੇ ਮੇਰੇ ਹੈ। ਸਿਵ
 ਦਿਨ ਕਾ ਵਚਨੁ ਸੁਨਿ ਕਹੁ ਧਿਆਨੁ ਬਿਸੇਰਾ ਘਾ ਕਿ ਕਲਾਕ
 ਤਪ ਉਨੁ ਸੁਖ ਰਾਸ ਹੈ। ਸਿਵ ਧਿਆਨੁ ਰੇਨਿ ਕਸਾ ਅ
 ਰਕਹੰ ਕੋ ਕਲਾਤੁ ਧੰਨੁ ਹੈ। ਜਾਗੀ ਦਿਨ ਤਾਤੇ ਸੂਰਿ ਸਾਕੁ
 ਰਾਘਾ ਅਰ ਕੋ ਕਲਾਤੁ ਆਪਿ ਨਿਆਉ ਕਹਾ ਅਰਬੀ
 ਕਾਰੁ ਜੋ ਪਉਨੁ ਸੁਤੇ ਉਤਪਤ ਰਾਹੈ। ਅਰਾਧਿਸਰੁ
 ਜੇ ਦੇਖੀ ਹੈ ਸਿਰੁ ਹੈ ਅਰਧੁ ਪਰੇਗਾ ਹੈ। ਦਿਨ ਕੀ ਦੁਖ ਮਾਤਿ
 ਦੇਹਾ ਕੋ ਕਲਾਤੁ ਸਨੀਰਈ। ਬ੍ਰਿਹਸਪਤ ਕਰ ਕੋ ਕਰੇ ਹੈ।
 ਬਿਰੇਖੁ ਕੁਨਿ ਸਚਾ ਮੈ ਸਾਕਾ ਹੀ ਮੈ। ਜਾਨੇ ਅਪਨੇ ਕੋਰੇ
 ਜਾਨਾ ਅਰਤਾ ਪਹੁ ਦਿਨ ਤਾਤ ਰਾਖੀ। ਜੇ ਕਰਤ ਹੈ ਸੁਣਤਾ
 ਹੈ ਸਰੁ ਅਕਾਰੁ ਹੈ। ਪ੍ਰਥਮੇ ਸੁਣਨ ਅਰਉ ਸਪਰਨਿ ਸ
 ਰਾਕਰਹਾ ਹੈ। ਜਿ ਆਪ ਹੀ ਮੈ ਦਿਨੁ ਨਹੈ ਤਉ ਕਹਣੇ ਸੁਨ
 ਏ ਤੇ ਕਿਆ ਲਾਗੁ ਹੈ। ਕਰਤ ਹੈ ਮੈ ਦਿਸਟਾ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪ
 ਰਕਾ ਹੈ ਅਰਧੁ ਪਰੇ ਹੈ। ਪਰਾਇਸ ਕਹਣੇ ਤੇ ਦਿਨੁ
 ਨਹੀ। ਗਾਏ ਤੇ ਸੁਣ ਕਰ ਕਰਤ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਵੀਚਾਰੁ

ਸੁਰਸੈ ਨਹੀ ਧਾਯਾ ਤਾ ਤੇ ਪੇ ਕਰੁ ਤੁੰ ਸਰਧਾ ਬਿਸਨੁ ਜਾਣੁ।
 ਸਰਧਾ ਇਸ ਬਾਦੁ ਨੀਗਮੁ ਵਹੀਐ ਜਿਥਾ ਲਗਾ ਕਰਤੁ
 ਸੁਕੈ ਕਉ ਦੁਖ ਦੇਵੈ ਤਉ ਉਸ ਕੈ ਬੀਛਿ ਸਨੁ ਜਾਣੁ ਕਰੁ ਕਰੁ
 ਜੋ ਬਿਸਨੁ ਜੀਐ ਤਉ ਦੁਖਾ ਬਿਸ ਕੈ ਦੇ ਤਰੀਐ ਅਰਕਉ ਦੁਖੇ ਤ
 ਯੋ ਆਇ ਰਸ ਪਤ ਕਰਾ ਬਿਸਨੁ ਦੇ ਤਰੀਐ ਅਰਬਿਸਨੁ ਕੈ ਦੇ ਤਰੀਐ।
 ਉਸ ਕੈ ਸਰੁ ਪਾ ਬਿਖੇ ਦੁਖੈ ਤਨਹੀ। ਨੁਐ ਸੇ ਕਹੀਐ ਆਪਰਿ
 ਸਕੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰਨੁ ਦੁਖ ਦੇ ਤਰੀਐ ਜਿਥਾ ਪਨੇ ਕਰੇ ਪ
 ਰਦਿਨੁ ਯੋ ਕਿਨਹੀ। ਤਾ ਤੇ ਪੇ ਕਰੁ ਤੁੰ ਕੀਨਿ ਸਚਾ ਧਰਮੁ ਬਿਖੇ
 ਕਰੁ। ਏਕੁ ਸੁਆਸੁ ਇਸੁ ਪਿਆਨੁ ਤੇ ਬਿਨਨਹੀ। ਨਉ ਸਰੀਰ
 ਨਾ ਸਹੈ ਇਤਉ ਕੀ ਦਿਨ ਤਾ ਅਪਨੀ ਨਤਿ ਆਗੀਐ। ਸਰੀਰ
 ਕੈ ਬੀਛਿ ਧਰਮੁ ਜਾਂਹਾ ਕਰੁ ਕਰੁ ਪੇ ਪਤਾ ਸਰੀਰ ਪੰਚਕੁ ਤਨੁ
 ਜੇ ਨਾ ਸੀਐ ਕੈ ਸੇ ਧਰਮੁ ਜੇ ਅਵੈ ਪੈ ਜਾਂਹਾ। ਧਰਮੁ ਪਤ ਕ
 ਰਾਜ ਧਰਮੁ ਕੈ ਸੇ ਕੇ ਕਹੇ ਪਰਪਤੀ ਤਨਹੀ ਤਉ ਤੇ ਗਯੋ ਜ
 ਨੁ ਕੈ ਸੇ ਸਿਧੀਐ ਜੇ ਸੇ ਤੁੰ ਕਰੁ ਕਰੇ ਤੇ ਸੇ ਜੀਐ ਜਿਸਰੀਰ
 ਪਾਦੁ ਕਾ ਜੇ ਸੁਕੁ ਪੈ ਨਾ ਸੁਹੈ ਆਯੋ। ਪਰਜਧੁ ਤੇ ਨੇ ਸਰੀਰ
 ਕੈ ਧਰਮੁ ਜਾਂਹਾ ਤਧੁ ਦਰੁ ਆਸੁ ਤੁੰ ਸੁਚਿਖੇ ਨਹੈ ਗਾ
 ਅਰਪਿ ਕਰਾ ਪਤਾ ਪੁਰਖੇ ਸੇ ਦੁਹੈ ਗਾ ਜਾ ਧਰਮੁ ਕੈ ਜਾ

੧੦੮

ਏਤੇਅਚਿਲਛੁਦੁਨਿਦਰਤੁਰਦੇ। ਤਉਸਰੀਰੀਨਰੇਗਾ
 ॥ ਕੇਵਲਧਰਮੁਹੀਯੋਇਗਾ। ਏਸਉਪਦੇਸੁਕੋਮਨਾਬੀਖੇ
 ਫਿਨੁਕਾਖਾਕਚਕਹਾਂਕਛੂਤਪੁਕਹਾਧਰਮਪਤਕਹਾ
 ਹੇਪੁਰਖਾਹੀਤਪੁਰੈਜੁਸਰੀਰੁਅਰਤੁਅਰਇੰਦ੍ਰੀਸਰ
 ਕੋਦੇਕਧਰਮੁਜਾਂਦਾ। ਜੁਏਸਤੇਉਪਾਤਅਉਰਤਪੁਨਹੀ
 ॥ ਪੁਰਨਤਪੁਪਛਨਣਾਅਪਨੇਸਰੁਪਕਹੈ। ਜਬਸਰੁਪ
 ਕੋਲਾਗਾਤਪੁਨਰਹਾਂਜੁਨਕੀਆਤੇਕੋ। ਹੇਪੁਰਤੁਅੰਪਰ
 ਕੇਅਭਿਮਾਨੁਕੋਤਿਆਗਾ। ਅਰਤਤਪਦਬੀਖੇਆਗਿ। ਕ
 ਚਕਹਾਂਸੰਤਕਹਤੇਹੈ। ਜੋਪਦਕੋਤਿਆਗੇਤੇਰਵਾਲੁਸੁਰ
 ਜੁਨਹੀਹੋਤੀ। ਪਰਸੁਰਜੁਬੀਖੇਲੀਨੁਹੋਤੀਹੈ। ਜੋਸੇਬੰਦ
 ਸਮੁੰਦਨਹੀਹੋਸਕਤੀ। ਪਰਜੇਜਲੁਕਹੀਏਤਉਬਣਤਹੈ।
 ਅਰਤੁਕਹੈਹੈਬੰਦਾਏਹੀਤਿਆਗਾ। ਅਰਸਮੁੰਦਹੈ। ਫਿ
 ਹਸਪਤਕਹਾਂਹੇਪੁਰਖਾਹਿਕੀਆਕਹਏ। ਏਨਹੁਬਤ
 ਤਬੀਖੇਬੰਧੁਮਤੁਹੈ। ਤਵੰਪਦਅਰਤਤਪਦਅਰਅਸੁ
 ਪਦਆਹਿਤੀ। ਕੇਵਲਕਹਏਮਾਰੁਹੈ। ਕਚਕਹਾਂਜੇਏਹੁਪ
 ਦਕਛੂਨਹੀਤਉਸੰਤਹੁਕਿਉਕਹੈ। ਫਿਹਸਪਤੁਹਸਾ
 ਅਰਕਹਾਂਹੇਪੁਰਉਨਹੁਤੇਹੀਫਿਨੁਕਾਨਿਮਤਕਹੈ।

ਨਾਇਤ ਬੀਚਾਰੁ ਆਪੁ ਕੋ ਪਾਵੈ। ਨਹੀ ਤਉ ਤੀਰੋ ਪਦੁ ਕਵੈ
 ਨਹੀਰੈ। ਤੀਰੋ ਤੇ ਤਉ ਉਪਾਧੁ ਤੀਰੋ ਪਰਕਰੁ ਮਾਤਰੀ
 ਤੇ। ਕਚਕਰਾਯੋ ਪਿਤਾ ਸਗੀ ਸੰਤੋ ਜੀਵਿ ਰਵਾ ਕੀ ਆਪੈ। ਆ
 ਰਤੀ ਨੁਪਕਾਰ ਕਰਾਯੋ। ਦੇਖ ਕਰੁ ਕਰਾਯੋ। ਅਭਵਾ ਸੁਣ
 ਕਰ ਪਰਗਟੁ ਕੀ ਆਪੈ। ਆਖਿ ਰਸ ਪਤ ਕਰਾਯੋ ਤੀਰ ਕਰੁ ਜੇਸ
 ਰਸੁ ਫਕਰ ਕਰਾਯੋ। ਆਪ ਤੇ ਭੰਨੁ ਕਉ ਫੈ। ਜੇਵੇ ਅਰਤੀ ਨੁ
 ਕਰੇ ਨਾਂਦੀ। ਕਚਕਰਾਯੋ ਆਰੇ ਵਚਨੁ ਤੇ ਅਚਰਨੁ ਮਾਨੁ ਕ
 ਆਪੈ। ਜੇ ਕਵੈ ਸੰਤੁ ਕਰਾਯੋ ਨਿਰਬੀਜੁ ਨਿਕਸਾਉ ਨਿਕੇਸੀ
 ਗਤੋ ਕਿਆ ਸਿਧੁ ਜੈ। ਆਖਿ ਰਸ ਪਤ ਕਰਾਯੋ ਪੁਰਸੰਤੁ ਕਾ
 ਕਰਾਯੋ ਆਗੁ ਮਤ ਕਰਾਯੋ। ਆਰਿ ਸੰਸਾਰੁ ਆਗਿ ਅਨੀਉ
 ਵੈਸਮੀ ਦੁਆਗਾ ਪੁਰੈ। ਸੰਗੁ ਸੰਤੁ ਕਾਇਨਹੁ ਕੋ ਨਵਕਾ
 ਜੈ। ਤਤੇ ਕੈਸੇ ਤਿਆਗੁ ਕਰੇ। ਇਨ ਕੈ ਸੰਗੁ ਤੇ ਸੁਵਿਚਾ
 ਰ ਕਰੀ। ਆਪਣਾ ਜਾਨਣਾ ਪਤਰੇ ਤਾਯੋ। ਨਬੁਝੀ
 ਚਾਰਧੁ ਆਤਮਾ ਸੰਤੁ ਮਸੰਤ ਕਰਾਯੋ। ਤਤੇ ਸੰਗੁ ਇਨ ਕਾ
 ਪਦਾਰਥੁ ਜਾਂਦੀ। ਕਚਕਰਾਯੋ ਆਰਾਉ ਨਹੁ ਪੰਖੇ ਕਉ
 ਕੀ ਕਰਾਯੋ। ਕਚਕਰਾਯੋ ਸਨੀਭਈ। ਤਥਾਇ ਨਹੁ ਤੀਰ
 ਪੁਦੇਵਤਾ ਕਿਆ ਕਰਾਯੋ। ਆਖਿ ਰਸ ਪਤ ਕਰਾਯੋ ਪੁਰੁ ਕਿਆ

ਕਹੀਓ, ਤੁਹਾਡੀ ਤਨਹੀਗੀ ਪਤਾ ਕਰਕੇ ਹਾਂ ਤੇ ਹੋ ਸੀਗੇ ਮੁਢ
 ਕੰਢੁਪਨਹੀਗੀ। ਅਰਨਿਸਰਾਕਉ ਏਕਹੈ। ਅਰਸੁ ਏ
 ਜੇਮੈ ਨਿਰਉਪਾਧਿਐ। ਅਰਆਤੁ ਮੁਸਕੁਪੀ। ਅਰਅ
 ਕੀਐ। ਅਰਸਰੀਰਕੇ ਪਰਮੁ ਤੇਜੇ ਬਾਲੁ ਜੇ ਬਹੁਜਗ
 ਹੈ ਅਤੀਤੀ। ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਨਾ ਦੇ ਨੁਹੈ ਨਹਾਂਤੀ। ਕਾਰੇ ਤੇ
 ਜੁਝਿਏ ਅਸਤਨਹੀਗੀ। ਅਰਸਕੁਪਾਪਏਕੀ ਨਾ
 ਏਹੈ। ਨੁਸਦਾਏਕਸਾਹੈ। ਚਰਮੁਸਤਨਕਹੁ ਅਰਜੇ
 ਕਹੈ ਤਉਸੁਏ। ਨਹੀਕਾਂਤੁ ਮੇਰੇ ਕਾਂਸੈ ਸੁਨੇਪਰ, ਸੁਏਤੀ
 ਅਥਿਹਸਪਤੁਕਹਾ ਮੇਰੇ ਸੀਗੁਤੁ, ਸੁਕੇਗਾਹੁਦੀਆਕੁਆ
 ਪੇਕੇਤੀ ਨੇਲਨਾਪਾ। ਅਰਆਪੁਰੇ ਚਰਮੁਸਤਸੁਏਨੁ
 ਸਕਏਕੁਗਾਖਾਕਹਏਲਾਗੇ ਜੁਹਮੁਹੈ। ਅਰਹੈ ਅਰਨ
 ਹੀਰਮਾਰੇਬੀਹਨਾਹੀ। ਕੁਲੀਗੁਕਹਾਜੇਤੁ, ਅਰ
 ਨਹੀਕਹਾਤਉਉਪਾਧਕਈ। ਉਨਹੁਕਹਾਉਪਾਧਿਭੀਹ
 ਮੁਹੀਐ। ਧੀਨੀਹਮੁਹੈ ਦਾਰਿਦੀਹਮੁਹੈ। ਪਾਪੁਅਰਪੁ
 ਰੁਹਮੁਹੈ। ਰੈਅਰਨਹੀਹਮੁਹੈ। ਨਦਿਨਅਰਗਾਤਿਹਮੁ
 ਹੈ। ਕੀਆਅਰਕਰਤਾਅਰਕੁਗੁਕੇਗਤਾਹਮੁਹੈ। ਅੰਧੇ
 ਕਹਏਕਉਪਾਧਨੁਕਾਰਨੁਕਹਤੇ। ਜੈਸੇਮਾਟੀਪਟਸੀ

ਅਰਏ ਕੁਨਿ ਮਤ ਕਾਰਨੁ ਪੈ। ਜੁ ਕਾਰਨੁ ਕੇ ਕਰਤੇ ਤੇ ਬਿੰਨੁ ਕਰੇ
 ਪੈ। ਜੇ ਸੇ ਕੁ ਅਧਾਰਿ ਪਟ ਸੀ। ਕਿ ਕਲਾ ਕਰਾਂਤੁ ਮੈ ਸੇ ਪਟ
 ਉਨ ਜਲੁ ਮੈ ਰਾਹੀਐ। ਅਰਸ ਬਦ ਕਰੇ ਤੇ ਸੇ ਪੁਕਾਰੀਐ
 ਰੇ ਕੇ ਪੁਰਨ ਪੈ ਸੇ ਕਿਆ ਕਰੇ। ਸੇ ਕਰਾਂਤੇ ਤੇ ਜੇ ਸੀਤ ਪੁਕਰ
 ਪੈ। ਅਸਦਾ ਵਹੁ ਪੁਰਨੁ। ਕੋ ਕਿ ਕਲਾ ਕਰਾਂਤੀ ਕੇ ਵੇਦੁ ਅ
 ਜੰਤੁ ਪੈ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਪਹੀ ਜਾਨਣਾ ਦੁਐ ਤੇ ਪੈ। ਸੀਤੁ ਅਨਿਛ
 ਤੇ ਪੈ। ਜਬ ਚਾਹਨਾ ਹੀ ਨਹੀ ਰਾਖਤ ਤੇ ਉਕਿਆ ਕਰੇ। ਜੇ
 ਕਰਣਾ ਪੈ ਸੇ ਚਾਹਨਾ ਪੈ। ਸੇ ਕਰਾਂਤੀ ਜੇ ਅਪਤੁ ਕਾਂਮੁ ਪੈ। ਵ
 ਚਨੁ ਕਰਤਾ ਪੈ। ਕਿ ਨਾ। ਕੁਲੀਗੁ ਕਰਾ ਅਪਤੁ ਕਾਂਮੁ ਕਰਤਾ
 ਪੈ। ਪਗਦਿ ਸੁਭਿ ਸਕਾ ਕਿਆ ਪੈ। ਅਪਤੁ ਕਰਾਂਤੀ ਪੁਤੀ
 ਵੇਦੁ ਤਾ ਚਾਹਨਾ ਬਿਸਤੁ ਮਰੇ ਸੁ ਅਪਤੁ ਕਾਂਮੁ ਪੈ। ਕਿ ਦਿ
 ਸੇ ਦਿਸ ਪਦ ਕੇ ਪੈ। ਕੁਲੀਗੁ ਕਰਾਂਤੀ ਜੇ ਦੇਖੇ ਸੇ ਕੀਅ
 ਪਤੁ ਕਾਂਮੁ ਪੈ। ਅਰਕੇ ਕਰੇ ਸਹੀ ਰਸਹਿ ਕਾਂਮੁ ਪੈ। ਅਸਤ
 ਪੈ ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੇ ਨਹੀ। ਜੇ ਸੇ ਸਿਲਾਓ ਸੇ ਕੇ ਚਾਹਨਾ ਸਾ ਬ
 ਕਿਆ ਪੈ ਜਨਾ। ਅਰਆਤੁ ਮਾਸਹੀ ਰਤੇ ਅਤੀ ਤੁਪੈ। ਉ
 ਸੇ ਕੀ ਕੀ ਕਿਆ ਪੈ ਜਨਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਸਹੀ ਅਪਤੁ ਕਾਂਮੁ ਪੈ।
 ਤੇ ਉਆਤੁ ਮਾਸਹੀ ਰਤੇ ਅਚਾਹ ਅਪਤੁ ਕਾਂਮੁ ਪੈ।

ਤਉ ਚਾਹਨਾ ਕਿਸਾ ਬੀਬੇ ਪੈ। ਕੁਲੰਗੁ ਕਹਾ ਚਾਹਨਾ ਪਰਮੁ ਮ
 ਨ ਕਾਹੈ। ਅਰਮਨ ਅਸਤੁ ਤਤੇ ਜੇ ਅਸਤੁ ਕਾ ਕਾਰਨੁ ਪੈ ਸੇ
 ਕੀ ਅਸਤੁ ਪੈ। ਸਿਵ ਕਹਾ ਪੈ ਕੁਲੰਗੁ ਆਤਮਾ ਪਿਤਾ ਤੇਰੇ ਕਉ
 ਨੁਪੈ। ਕੁਲੰਗੁ ਕਹਾ ਮੈ ਆਪਹੀ ਆਤਮਾ ਪਿਤਾ ਅਰਪੁ ਕਹੈ। ਮੇ
 ਰੇ ਬੀਬੇ ਦੁਆ ਤਨਹੀ। ਸਿਵ ਕਹਾ ਗੁਰ ਤੇਰਾ ਕਵਨੁ ਪੈ। ਕੁ
 ਲੰਗੁ ਕਹਾ ਮੈ ਆਪਹੀ ਗੁਰ ਆਪਹੀ ਸਿਖੈ। ਸਿਵ ਕਹਾ
 ਹਿੰਦੁ ਦਿਆ ਕਾਸੈ ਸੀਖਾਹੈ। ਕੁਲੰਗੁ ਕਹਾ ਜਬੁ ਆਪ
 ਹੀ ਦਿਦਿਆਹੈ ਤਉ ਕਾਸੈ ਸੀਖਾ। ਜੁ ਸੇ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਹੀ। ਸਿ
 ਵ ਸਰਬੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹੀ। ਸਿਵ ਕਹਾ ਜਾਤ ਤੇਰੀ ਕਿਆਹੈ
 ਆਕਰਮੈ ਆਪਹੀ ਜਾਤੁ। ਜਾਤੁ ਤੇਰੀ ਕਿਆ ਕਹੈ। ਸਿ
 ਵ ਕਹਾ ਜਾਤ ਉਪਾਧੁ ਪੈ। ਅਰਤੁ ਨਿਰਉ ਪਾਧਿ ਅਰੁ
 ਸੁਪੈ। ਕੁਲੰਗੁ ਕਹਾ ਪੈ ਸਿਵ ਦੇ ਤੇਰਨੁ ਜੇ ਤੇਰੇ ਕਹੇ ਕੇ
 ਵਲੁ ਕਹਣੀ ਥਾ। ਅਰਬੁ ਪਤੇ ਉਪ ਜਾਥਾ। ਸਿਵ
 ਕਹਾ ਨਹੀ ਨਹੀ ਕੇਵਲੁ ਕਹਣੀ। ਕਹਾ ਤਉ ਕਿਆ
 ਚਿੰਤਾਹੈ। ਕਹਣੇ ਤੇ ਬੀਧੁ ਨਹੀ ਹੋਤੇ। ਸਿਵ ਬਿਸਨੁ ਕੇ
 ਕਹਾਨੁ ਕੁਲੰਗੁ ਕੇਵਲੁ ਕਿਆ ਕਹੈ। ਬਿਸਨੁ ਕਹਾ
 ਹਿੰਦੁ ਲੁਸਕਾ ਉਪਾਰ ਕਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਕੁਆਰੀ

ਗਿਆਨਕੇਹਮੁਤੀਨੇਦੇਵਤਾਕੀਉਠਾਵਤੇਯੋ। ਤਾਤੇਬ
 ਨਨੁਦਿਨਕਾਸੁਨਫਾਕਿਛੁਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾਕਾਂਕਿਆਭੈ
 ਯੋ। ਅਬਿਸਨੁਕਹਾਗੀਆਂਨੁਕੇਆਦਿਹੀਅਰਾਵਪਾਏ
 ਕਾਯੋ। ਅਰਪਾਏਵਤੇਤੀਨੇਦੇਵਤਾਯੋ। ਦਿਨਕੀਪੁਤ੍ਰਾ
 ਪਏਨਜਾਂਦਿਆਂਪੁਸੀਆਂਪੁਯੋ। ਸਿਵਕਾਂਮੈਨੇਤ੍ਰਿਯੋ
 ਕੀਕੀਆਪਨਾਕਾਸੁਕੀਆਯੋ। ਪਰਜਾਤੇਅਹੰਕਾਰ
 ਨਿਵਰਤਕਾਯੋ। ਸੋਮੁਸੁਕੀਰਸਾਯੋ। ਹੇਬਿਸਨੁਦਿਸ
 ਘਾਤਿਬਿਖੇਸੁਤੇਕਥਾਸੁਦੁਰਭਾਜੇਕੀ॥ ਏ
 ਕੁਸਮੇਭਰਭਨਾਮੁਗਾਨਾਜਾਤੇਕੁਰਭੁਖੀਰਕਾਯੋ।
 ਆਪਨਾਕਾਜੁਪੁਕੀਕੇਕਾਰਿਤਪਸਿਆਕੇਨਿਮਤਥੰਨਾਬਿ
 ਖੇਕਾਇਆ। ਤੁਹਾਰੇਯਾਜੁਕੇਤੇਤਪੁਬਿਖੇਅਰਕੇਤੇਜਪੁ
 ਾਵਿਖੇਅਰਕੇਤੇਯੋਆਂਨਾਬਿਖੇਲਗੇਪੁਏਯੋ। ਅਰਏਕੁ
 ਸੰਤਦੇਯਾਜੁਆਤਮੁਬੀਚਾਰੁਯੋਯੋ। ਅਰਸਾਬਿਤੀਨੁ
 ਚਾਰਕੇਸੰਚਾਰਕਰਤਾਥਾ। ਬਿਨਮੈਨਨੁਮੁਨਾਹਿਜਗ
 ਤਿਏਕਾਬਿਸਨੁਚੈਤੀਨੁਯੋ। ਕੁਰਭੁਨਿਕਟਉਸਕੇਜਾਇਕ
 ਹਦੇਨਹੁਯਾਬਿਜੇਨੁਕਰਕਾਂਜਿਮੁਸ਼ੈਦਿਸੁਬੀਚਾਰੁਤੇ
 ਜੇਜਗਤੁਆਸਾਰੁਯੋਦੈਗੰਗਿਉਤਪਤਿਕਾਯੋ। ਤੇਹੀ
 ਸਰਨੁਆਇਆਮੁਸੁਕੀਗਿਆਨੁਉਪਦੇਸੁਕਹਾਕਾ

ਤੇ ਤੇਜੀ ਆਂਗੁਵੈਗਾਗਿ ਸੰਸੁਗਤਿ ਪਾਪਤ ਤੇ ਤੇਜੀ
 ਸੇਵਿੰਗ ਤਕਾਲੀ ਬਿਖੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤ ਹੋਤਾਹੈ ॥ ਅਗ ਅਰੰਭ
 ਤਉ ਮੇ ਕਾਬੋਗ ਹੀ ਨਿਵਰਤ ਹੋਤਾਹੈ ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਪਾਤੀਰੀ
 ਆਂਗੁ ਪੈ ਜੁਏ ਕਾਵਿ ਸਨੁ ਜਾਂਇ ॥ ਰਾਜਾ ਪਾਤੀਰਿ ਵਚਨੁ ਸੁ
 ਟਕਰ ਬੀਚਾਰ ਕੀ ਆਜਾਨੈ ਸੰਤ ਕਾ ਹੋ ਪੈ ਸੋ ਸਤਿ ਹੋ ॥
 ਜੁ ਸਰਬਾ ਬਿਸਨੁ ਹੋ ॥ ਜਬ ਦੁਹੁ ਪੈ ਮੈ ਕਉ ਨਿਧੀ ਬੀਚਾਰ
 ਕੀ ਆਕਿ ਅਬ ਫਿਰ ॥ ਮੈ ਭੀ ਬਿਸਨੁ ਹੋ ਪਾਠੈ
 ਸੇ ਨਹੀ ਬਿਸਨੁ ਕੈ ਮੈ ਨੇ ਜਾਣਾ ਹੋ ਮੈ ਕਉ ਦੁਖੀ ਬਾਪੁ ਨ
 ਪਸਨ ਕੀ ਆਹੈ ਸੰਤ ਸੰਸਾਰੇ ਗਾਨਿ ਵਰਤ ਕਗਾ ਬਿ
 ਸਨ ਕੈ ਮੈ ਨੇ ਜਾਣਾ ਕਹੁ ਮੈ ਕਉ ਦੁਖੀ ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਤੁਝੁ ਬਾਪੁ
 ਮੁਹੀ ॥ ਇਸ ਵਚਨੁ ਕੈ ਬਾਪੁ ਨੁਵੀਚਾਰਾ ਅਰ ਸੰਤੁ ਪ
 ਹਿ ਜਾ ਕਾਰਿ ਕਹਾ ਜੈ ਸੋ ਬਿਸਨ ਕੈ ਜਾਣਾ ਬਾਤੈ ਸੇ ਬੁਝ
 ਮੁਕੈ ਜਾਣਾ ॥ ਪਰ ਆਪੁ ਕੈ ਨਹੀ ਜਾਣਾ ਜੁ ਕਉ ਦੁਖੀ ॥
 ਸੰਤ ਕਾ ਤੁਝੁ ਸੁਕੀਵਿਗਿ ਆਂਗੁ ਪਾਪਤ ਭਾਪੈ ਨੁ ਸਨੀ
 ਪੈ ਜੁਏ ਸਤੇ ਆਗੇ ਵਚਨੁ ਨਹੀ ॥ ਏਹੀ ਨੇ ਪਦ ਜੀਵ
 ਈ ਸੁਖ ਭਾਗੁ ਕਹਤੈ ॥ ਸੇ ਕੇਵਲੁ ਕਹਨੁ ਆਰਾਹੀ ਹੋ ॥
 ਅਗ ਨਿਰਦੁਸੇ ਖਾਦਿ ਖੇਕ ਹਣ ਨਹੀ ॥ ਇਹ ਵਚਨੁ ਸੁ
 ਨੁਕਰ, ਰਹਸੁ ਸੁਪਾ ਬੀਬੇਲੀ ਰੁਕਾ ਆਹੈ ਬਿਸਨੁ ਏਕੁ

ਸੰਸਾਰਮੁਕਤਿ ਕਾਲਕ੍ਰੇਤ੍ਰਾਨੁ ਕੁਰੁ ਮੁਕਤਿ ਲਿਆਉ॥
ਕਾਲੁ ਧਰਮੁ ਗੰਧਿ ਕੀ ਆਗਿ ਅਤੇ ਰੁਕਾ ਬਿਕੇ ਨਿਕਟ
ਆਇਕਰੁ ਦੇ ਖਾਨੁ ਅੰਤੁ ਧਾਰੁ ਰੁਕਾ ਦੇ ਨਹੈ। ਰੁਕ
ਬੁਨਾ ਮੁਆ ਰੁਕੀ ਨਹੀ। ਕਾਲੁ ਅਕਰਨੁ ਮਾਨੁ ਰਹਾਂ ਨੁਮੈ
ਕਉ, ਨਵ ਸਤ ਕੇ ਸਹੀ ਰਤੇ ਨਿਕਲੀ। ਅਰਧਰਮੁ ਗੰਧਿ ਪ
ਤਲੇ ਜਾਂਗਿ। ਫਿਰ ਧਰਮੁ ਗੰਧਿ ਪੈ ਆਪਾ ਅਰਕੁ ਸਰਸੀ
ਤਹੁ ਕੇ ਮਾਰ ਜੇ ਲੇ ਕਹੁ ਕੇ ਮਾਰੇ ਹਾਥੁ ਤੇ ਛੁਟ ਤੇਹੈ। ਨ ਬਰ
ਰਬੁ ਪੈ ਗਾਥਾ ਉਸ ਕਾ ਕੇ ਜਨ ਪਾਪਾ ਜੇ ਪਕਾ ਤੀ ਕਰਤੁ ਸੁ
ਪਾਰਿ ਲੇ ਆਵੁ ਤਾ ਧਰਮੁ ਗੰਧਿ ਅਰੁ ਕਰ ਕਰੇ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪਾ
ਸੁ ਆਏ। ਅਰਕੁ ਰੁਕਾ ਰੁਕਾ ਮਾਰੇ ਫਾਸ ਤੇ ਗਾਥਾ ਜਲੁ
ਅਰਾ ਅੰਤੁ ਉਸ ਕੇ ਸਹੀ ਰਕ ਨਹੀ ਰਹਾਂ। ਕਹੁ ਕੀ ਆ ਕਰੇ
ਗਾ ਸਿਵ ਕਹਾ ਹੋ ਬਿਸਤੁ ਮੈ ਰੁਕਾ ਪਾਰਿ ਆਇ ਆਪਾ ਅ
ਰਦੇ ਖਾਨੁ ਕਰ ਬਾਸ ਰਬੁ ਮੈ ਹੀ। ਪਰ ਸਹੀ ਰਾਗਿ ਮਾਨਿ
ਤੇ ਨ ਬਾਕਾ ਹਿਤਾ ਮੈ ਨੇ ਕਹਾ ਹੋ ਰਾਜ ਨੁ ਤੁੰ ਪੀਤੁ ਹੋ। ਅਰਾ
ਪਨੇ ਸਰੁ ਪਸੀ ਜੁ ਨਾ ਹੋ। ਪਰੁ ਕਹੁ ਤੁੰ ਕਉ ਏਹੈ। ਉਤਰ ਕ
ਫੁਨ ਕਹਾ ਬਹੁ ਨ ਮੈ ਨੇ ਪਸਨ ਕੀ ਆਗੀ ਕਫੁ ਨ ਕਹਾਂ।
ਮੈ ਨੇ ਕਹਾ ਦੀ ਹਾਰੁ ਰੁਕਾ ਨਹੀ ਰਹਾਂ। ਬਹੁ ਨ ਮੈ ਨੇ ਪੁਛੁ
ਤੇ ਰਾਜਾ ਤੁੰ ਕਉ ਤੁਹੈ। ਉਤਰ ਦੀ ਆਹੇ ਸਿਵ ਆਪੁ ਹੋ।
ਰਪੁ ਫੁਤਾ ਹੋ ਤੁੰ ਕਉ ਏਹੈ। ਤੁ ਸੁ ਬਿਨਾ ਕਉ ਏਹੈ ਜੇ ਤੁਸੁ

੭੨੦

ਕੈਕਹੀ। ਅਥਵਾ ਤੈਨੇ ਜਾਣਹੈ ਜੁ ਮੈ ਭਰਬਰੈ ਈਹ
 ਕਰਬੁ ਨਹੀ। ਕਰਬੁ ਕੈ ਕਾਲੁ ਤੇ ਖਾਆ ਅਰਕੁਰ
 ਘਟੇ ਕਾਂਲ ਕੈ ਖਾਆ ਕਾਰੇ ਤੇ ਕੁਰਬੁ ਆਗਿਆ
 ਨੁਕੈ ਕਰੇ ਪੈ। ਉਸ ਕੈ ਕਾਲੁ ਕਹੀ ਮੋਗਿਆਂ ਨੁਕੈ ਨਾਸੁ
 ਕੀਆ। ਅਰਉ ਸਾਗਿਆਂ ਨਕੈ ਮੈਨੇ ਖਾਆ ਤੇ
 ਖਿਗਿਆਂ ਨੁਕੁ ਪਹੀ। ਮੈਨੇ ਕਹਾਂ ਮੈਨੁ ਸੁਪੈ ਖਾਆ
 ਕਦੁ ਸੀਧਾ ਦੁਕਾ ਕੁਰਬੁ ਕਹਾਂ ਨਿਕਟੁ ਅਰਦੁ ਮੈਰੇ
 ਖਿਥੈ ਨਹੀ। ਤਾਤੇ ਕਿਆ ਕਹੀ। ਸਹੁਪ ਤੇ ਇਸ ਬਤੁ ਅਰੁ
 ਸੁਪ ਕਾ ਸੁਹੀ। ਪੈ ਬਿਸਨੁ ਜਿ ਨਹੁ ਅਰੰਕਾਰੁ ਅਰਦੇਹ ਅ
 ਰਿਆ ਨਿਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕੀਆ ਪੈ। ਉਨ ਕੈ ਕੈਸੇ ਨਾ ਸਕ
 ਠੀ। ਬਿਸਨੁ ਇਹ ਇਤਹਾ ਸੁ ਸੁਇ ਕਰਕਾ ਪੈ ਸਿਵ
 ਪਾਲਨਾ ਜਗਤੁ ਕੀ ਮੈ ਕਰਤਾ ਹੀ। ਅਰਕੈ ਅਪਤ ਕਾਂਖੁ
 ਤੈਸੇ ਮੁਖੈ ਪਾਲੇ ਪੈ। ਇਸੀ ਬਾਤਿ ਮੈ ਸੁ ਸੁ ਸੁ ਸੁ।

॥ ਕਥਾ ਅਉਗੁ। ਏਕੁ ਸਮੇਏ ਕਹਾ ਜਾਥਾ ਓ
 ਸਕੇਏ ਕੁਪੁ ਕਥਾ ਜੇ ਬਾਲ ਪਤੁ ਤੇ ਕਿਆ ਬੈਠਤੇ ਅ
 ਰਉਠਤੇ ਕਿਆ ਸੇਤੇ ਅਰਜਗਤਾ। ਕਿਆ ਯਾਤੇ ਅ
 ਰਪੀ ਤੇ ਸਰਬੁ ਸੀਮੇ ਬਿਸਨੁ ਬਿਸਨੁ ਰੇ ਬਾ। ਅਰਪੈ ਮ
 ਤੇ ਨਾ ਕੇ ਬਾ। ਏਕੁ ਦਿਨੁ ਪਿਤਾ ਕੈ ਕਹਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜਬ ਮੈ ਸ
 ਹੀਰ ਕਾਤਿ ਆਂਗੁ ਕਰੇ ਗਾਤ ਬਾਗ ਜਕਉ। ਏਕਰੇ ਗਾ।

ਸਰਬੁ ਸਮੇ ਬਿਸਨੁ ਬਿਸਨੁ ਕਹਣਾ ਅਰਥੁ ਤਕੀਨੇ
 ਆਂਈ ਪਿਛੇ ਉਸਕੇ ਦਉ ਨਨਾ ਕਿਆ ਕੁਲਾਹੈ ਜੇ
 ਕਉ ਕਿਆ ਕੀ ਚਾਰ ਚਾਰ ਬੁਲਾਵੈ ਤਉ ਦੁਹਰੇ
 ਧਕਰੇ ਤੈ ਤੁ ਜੇ ਦਿਨੁ ਰਾਂਤਿ ਉਸਕਾ ਨਾਮੁ ਲੇਹੈ ਕਿਆ
 ਦਉ ਕੇ ਧਨਹੀ ਰਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਾਇ ਸੀ ਕਾਰਨੁ
 ਦਉ ਦੀ ਸੁਰਹੈ ਜੇ ਤਉ ਸਕਾ ਨਾਮੁ ਲੀਜੇ ਪਸੀਨੁ
 ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਕੇਤਰੁ ਅਉ ਪਈ ਤੀ ਪਿਤਾ ਕਾਲੁ ਦਸੁ
 ਕਪਾਨਾ ਅਰਪੁ ਤੁ ਜੇ ਸੇਧਾ ਉਸੀ ਪਕਾਰਹਾ ਅਰ
 ਰਾਂਗੁ ਨ ਸਟਕਾਇਆ ਹੋਸਿ ਵਸੇ ਵਪੈ ਗਪਾਨਾ ਅਰ
 ਕਹਾਇ ਪੁਤ੍ਰ ਰਾਂਗ ਕਹਾ ਅਰ ਰਾਂਗੁ ਕੀ ਸੁਧ ਮੈਲੇ
 ਵੇਗਾ ਵਾਂਗੇ ਕਹਾ ਮੈ ਤੈ ਹੀ ਰਾਹਿ ਭੀਨ ਹੀ ਰਾਖਨਾ ਤਉ
 ਰਾਂਗੁ ਕੀ ਕਿਆ ਕੁਲੀ ਹੈ ਤੁਸੁ ਤੇ ਦਸੇ ਕੁਕਿਆ ਦਸ
 ਤੈ ਜੁ ਤੁਸੁ ਕੀ ਤਿਆਗਾ ਉਸਕੇ ਲੇਵੈ ਰਾਂਗੁ ਕੀ ਰੇ
 ਦਸ ਅੰਨੁ ਜਾਨਾ ਹੈ ਉਸਕੀ ਮੈਸੀ ਅਦਸ ਧਾਹਿ ਤ
 ਰਈ ਜੁ ਬਨਾ ਬਿਖੇ ਲਾਗਾ ਬਿਰਹਨੇ ਅਰਾਹੀ
 ਕਰੇ ਜੁ ਸਰਬੁ ਬਿਸਨੁ ਹੈ ਅਰ ਮੈ ਬਿਸਨੁ ਹੈ ਏਕੁ ੧੨੩
 ਗਾਇ ਬਨਾ ਬਿਖੇ ਗਪਾਉ ਜਮਿ ਰਤੁ ਕਜਲ ਤਾਸਾ ਕਹਾ ੧੪

੧੨੧

ਅਗ ਕੁਭੀ ਬਿਸਨੁ ਹੈ ਮੈ ਭੀ ਬਿਸਨੁ ਹੈ ਮਿਰਤ ਕੁਭੀ ਬਿਸਨੁ
 ਹੈ ਉਸ ਸਮੇ ਅਨੁਸੁ ਅਸੁ ਤਦ ਤੇ ਆਵਤ ਰਘਾ ਅਰ
 ਕਹਾਂ ਇਸ ਸਮੇ ਤੁੰ ਕਉ ਏਕ ਹਾਂ ਮੈ ਦਾਂ ਸੁ ਬਿਸਨੁ ਕਾ ਹੈ ਅਵਧੁ
 ਕਹਾ ਅਚਰ ਕੁਦੁਪੁਸ਼ਾ ਅੰਮੀ ਅਰ ਅਚਰ ਕੁਤੁੰ ਸੇਵ ਕਾ ਨੁਮ
 ਬਤ ਕਮਲੀ ਨਤਾ ਕਾਤਿ ਆਂਗੁ ਨਹੀ ਕੀਆ ਅਉਸ ਨੇ ਤੁਸਕੈ
 ਉਪਾਧਿ ਤੇ ਮੁਕਤ ਨਹੀ ਕੀਆ ਉਸ ਨੇ ਕਹਾਂ ਜੁ ਸਰਬਾ ਬਿਸਨੁ ਹੈ
 ਤਉ ਤੁੰ ਕੁਭੀ ਬਿਸਨੁ ਹੈ ਕਪੁ ਇਸੁ ਉਪਾਧਿ ਤੇ ਕੈ ਸੇਵੁ ਹੈ ਅਵਧੁ
 ਤਕ ਹਾਂ ਜੇ ਤੈ ਨੇ ਜਾਨਾ ਪੈ ਸਰਬਾ ਬਿਸਨੁ ਹੈ ਤਉ ਤੁੰ ਕਉ ਏਕ ਹੈ ਨੁਮ
 ਪੁਕਉ ਦਸੁ ਮਾਨਾ ਹੈ ਕਪੁ ਮੈ ਬਿਸਨੁ ਹੈ ਇਸੀ ਭਰਮਾ ਬਿਖੇ ਬੀ ਪੁਰ
 ਇਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈ ਭਰਮੁ ਹੈ ਅਗ ਬਿਸਨੁ ਕੈ ਦੇਖਾ ਹੈ ਮੈ ਨੇ ਮਾਤੈ
 ਕਤ ਨਹੀ ਇਕਾ ਕਾ ਦੇਰੇ ਬਿਸਨੁ ਕੈ ਦੇਖਾ ਹੈ ਨੇ ਅਰ ਆਪੁ ਮੈ ਨਕਾ
 ਨ ਤੈ ਨੇ ਉਸ ਕੈ ਦੇਖਾ ਹੈ ਕਿ ਆਲਾ ਕੁ ਹੈ ਏਕਾ ਜਾ ਪਿਸਰੀ ਰਾਮ
 ਸਤ ਅਸਾ ਕੁ ਹੈ ਜਗੁ ਗਿਨੁ ਤਾ ਪੈ ਤੀਨੁ ਪਕਾ ਕੁ ਪੈਤ ਹੈ ਜੈ ਕਉ ਭਾ
 ਵੈ ਤਉ ਵਿਸਨੁ ਹੈ ਏਕਾ ਅਰ ਜੈ ਪਨਾ ਰਹਾਂ ਤਉ ਕਿਰਮੁ ਪੁਆਆ
 ਰਜੇ ਜਲਾ ਪਾ ਰਸਮੁ ਰਾਮਾ ਤਾ ਤੇ ਸਰੀ ਕੈ ਮੈ ਸਾਨਿ ਕਹਾ ਇਸ
 ਕੀ ਪੀਤੁ ਤਿ ਆਂਗੁ ਅਰ ਸਤਿ ਚਿਤ ਅਨੰਦੁ ਬਿਖੇ ਜੈ ਰੂਪ ਤੇ ਰਾਪੈ
 ਲੀਨੁ ਹੈ ਜੈ ਤੁੰ ਸਰੀ ਕੈ ਨਤਿ ਆਗੇ ਗਾਤ ਉਪਾਧਿ ਤੁਸਕੈ ਤਿਆ
 ਗੇ ਗਾਭਲਾ ਪੀ ਹੈ ਜੈ ਤੁੰ ਇਸ ਕੈ ਤਿਆਗੇ ਪੇਕਾ ਜਾ ਇਸੁ ਸਰੀਰੁ

ਕੈਸੁ ਪਤਵਤ ਅਰਥੁ ਦਭੁ ਦੇ ਕੀਨਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਇ। ਜੋਗਿਆ
ਨੀਪੈ ਕਈਆਂ ਸੇਖੀ ਤਨਹੀ ਗਯਾ ਤੇ। ਰਾਤੇ ਪ੍ਰੀਤੁ ਆ ਕੀਤਿਆ
ਹੁ। ਜੁ ਕੇਵਲੁ ਦਿਸੁ ਆ ਕਹੈ। ਜਸੁ ਗਿਰਤ ਪੈ ਤਨੁ ਤੇ ਬਿਖੇ
ਲੀਨੁ ਪੈ ਤੇ। ਅਰਜ ਕੈ ਸਹੁ ਪਕੀ ਆਪ ਪਤਰੁ ਈ ਆਵਾਗਓ
ਨੁ ਬਿਖੇ ਬੀਨੁ ਪੈ ਤੇ। ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਪੇ ਅਵਸੁ ਤਸੁ ਸੁਕੈ ਸਹੀ ਰਤੇ ਵੈ
ਰਾਗੁ ਰਾਯੇ। ਗਿਆਂ ਨੁ ਉਪਦੇਸੁ ਕਗਾ ਅਵਸੁ ਕਹਾ ਨਾਮੁ ਅ
ਰਹੁ ਪਕਾ ਤਿਆਰੁ ਕਗਾ ਅਰਾਪੁ ਕੈ ਸਤੁ ਸਹੁ ਪਕਰ ਜਾਣਾ
ਜੋ ਕਵਲੁ ਪੈ ਸੇਤੁ ਹੀ। ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਜੇ ਐਸੇ ਪੈ ਕਾ ਪੈ ਕੈ ਰਹਾ ਦਿਖੇ ਬੀ
ਧੁਰੇ ਵੈ। ਮੈਂ ਤੇ ਸਹੁ ਪਕੀ ਜਾਣਾ। ਜੋ ਮੈਂ। ਅਵਸੁ ਤਕਾਨੁ ਬ
ਦੇਖਾਨ ਦੇਖਾਨੁ ਸੁ ਮੈਂ ਨਹਾ ਤਥਾ ਸਹੁ ਪਤੁ ਸੁਕੈ ਆਪਤਰ
ਯਾ ਕਾਹੇ ਤੇ ਨੁ ਸੁ ਤੇ ਕਿਆਂ ਬੰਨ੍ਹੇ। ਜਿਉ ਸਕੈ ਤੇ ਨੇ ਦੇਖਾ ਤੇ
। ਕੇ ਜਾਣਾ ਪੈ ਜੇ ਤੁੰ। ਤਉ ਕਾ ਕੈ ਦੇਖਾ ਜੇ। ਰਾਜਾ ਸਹੁ ਪਕੀ ਬੇਲੀ
ਨੁ ਰਾਯਾ ਪੇ ਸਿਵ ਮੈਂ ਗਾਯਾ ਅਰਕਾ ਮੈਂ ਤੇ ਜੁ ਸਹੀ ਹੁ ਸੁਕੈ ਸਹੀ
ਪੁੰਜੇ ਵਾਂਗੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰੇ। ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਪੇ ਬਿਸਨੁ ਪਾਲਨਾ ਤੇ ਹੀ ਮੈਂ
ਕਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਨੁ ਤੁੰ। ਸੁ ਤੇ ਪਕਾ ਸੁਹਾ ਅਤੁ। ਪੁਸ਼ਟੈ ਅਵਗ
ਤਾ ਅਤਾ ਕਹੈ। ਮੈਂ ਅਚਰ ਜੁ ਮਾਨਿ ਰਹਾ। ਨੁ ਦਿਸੈ ਕਿਆ
ਰਾਯਾ ਨੁ ਸੁਹਾ ਸੁਹਾਨਾ ਪੁਰਾ ਮੈਂ ਤੇ ਪੁਰਾ ਪਤੇ ਰਾਕਿਆ
ਪੈ। ਕਹਾ ਕਾ ਪਮੇ ਰਾਤੁ। ਅਰਜੇ ਨੁ ਸੁ ਮੈਂ ਰੇ ਰੇ ਮੈਂ ਅਭੇ ਰੇ।

੧੧੪

ਹੇ ਸਿਦ੍ਧੀ ਅਪਨੇ ਇਸ ਬਨੁ ਗਾਯਾ ਤੁਝੇ ਜੇ ਅਪਤੁ ਕਾਂ ਮੁਏ ਮੁ
 ਸ਼ੇਖਾ ਲੇਹੈ। ਭ੍ਰਮਾ ਕਰਾਹੇ ਬਿਸਨੁ ਪਾਹਿ ਜੇ ਕਹੇ ਤੇ ਭ੍ਰਮਾ ਸੰਸਾਰ
 ਉਪਜਾਵਤਾ ਹੈ। ਅਸਤੁ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਅਤੁ ਮਾਅ ਦੁਰੀ ਸੁਪਕਾਸੁ
 ਹੈ। ਦੁਐ ਤੇ ਪੈਰੀ ਨੀ। ਇਹ ਚਰਚਾ ਕਰਕਾ ਰਿਆ ਪੈ ਅਪਨੇ ਇ
 ਸ ਬਾਨ ਗਾਏ।

ਏਕੁ ਸਮੇ ਅ

ਵਧੁ ਤਕਾਗੁਰੁ ਸੰਤੁ ਕੇ ਇਸ ਬਨੁ ਗਾਯਾ ਅਰਨਗੁ ਕੇ ਬਾਹੁ ਸੰ
 ਇਹ ਗਾ ਅਰਕਾਂ ਗੁਰੁ ਸੰਤੁ ਇਸ ਕਾਰੁ ਗਾਯਾ। ਅਰਪੁ ਕੁਵਾ
 ਕਾਂ ਕੁਮਾਰੁ ਨਾਂ ਮੁ ਅਵਧੁ ਤਕੇ ਨਿਕਟਿ ਆਯਾ। ਅਰਦੇ ਕਾਂ ਜੇ ਸਿੰਘੁ
 ਕੀ ਨਿਅੰਦੀ ਸੰਘਾ ਹੈ। ਜੇ ਸਰੀਰ ਕੀ ਸੁਧੁ ਨਹੀ ਗਯਾ ਅਰਕੇ
 ਤਰੁ ਪੰਛੀ ਵਾਂ ਕੇ ਸੀ ਸੁਪਰਬੈ ਠੇਥੇ ਲਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਕੁਵੁ ਸੁਧੁ ਨਹੀ
 ਯਤਾ ਕੁਮਾਰੁ ਪਤਾ ਪਾਹਿ ਜਾਇ ਕਰ ਪਗਟੁ ਕੀ ਆਜੁ ਤੇ ਰੇ ਦੇ ਸੁਧਿ
 ਖੇਪਰ ਮੁੰਦ੍ਰੁ ਆਯਾ ਹੈ। ਕਾਗੁਰੁ ਸੰਤੁ ਕੁਵਰੁ ਦਭਿਗਾ ਅਰ
 ਅਭਿਮਾਨਿ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਅਵਧੁ ਤਕੇ ਨਿਕਟਿ ਪੁਚਾ ਅਰਦੇ ਕਾਂ
 ਜੇ ਸਿੰਘੁ ਕੀ ਨਿਅੰਦੀ ਸੰਘਾ ਹੈ। ਅਰ ਸਰੀਰ ਸਾਧੁ ਰਚਿ ਪਤ
 ਹੈ। ਅੰਨ ਬਿਕੇ ਬੀਚਾ ਕੁਕੀ ਆਜੁ ਇਸੁ ਕਾਵਰ ਨਿਅੰਦੁ
 ਕਿਆ ਹੈ। ਅਰਨਹੀ ਨਾਏ ਪੰਨੁ ਕਉ ਦ੍ਰਿਸ਼ੈ। ਪਸਨੁ ਕੀ ਆਪੇ
 ਮੁਕੁਪਨੁ ਕਉ ਦ੍ਰਿਸ਼ੈ। ਅਵਧੁ ਤਕਾ ਅਰਕਾਂ ਬਪੁਤ ਅਚਰ
 ਜੁਏ। ਕਾਹੁ ਤੇ ਰਾਂ ਮੁਕੁਪ ਅਰਪੁ ਕੁਵਰੁ ਪੈ ਕਉ ਨੁਪੈ ਕੁ। ਜਕੁਰਾਂ

ਮੁਪੈ ਤਬ ਕਉ ਨੁਪੈ। ਅਗਕਿ ਆਪੈ। ਅਰਮੁ ਸੁਤੇ ਪੁਛੈ ਕਉ
 ਨੁਪੈ ਤਉ ਵਰਨੁ ਆਸੁ ਸੁਤੇ ਪਰੈ। ਅਗਕਿ ਗਿਆਨੁ ਕੁਪੈ
 ॥ ਧੰਨ ਨੁਤੇ ਗਮੁ ਸੁਤੇ ਸਿਧੁ ਨ ਹੋਇ ਗਾ ਕਾਪੇ ਤੇਜੁ ਤੇ ਵਰਨੁ ਆ
 ਸੁ ਸੁਖਿ ਖੇ ਚੀਧੁ ਪੈ। ਜੇ ਤੇ ਗੀਨਿ ਆਂਦੀ ਵਰਨੁ ਆਸੁ ਗਾਂਝ
 ਰਹੈ ਵਸੈ ਅਲਾਪਿ ਬਚਨੁ ਸੁ ਵਕਰ ਕਾਗੁ ਕਸੰ ਰੁਤੁ ਸਨੀ
 ਕਾਮਾ ਬਹੁ ਕਹਾਪੈ ਅਵਧੁ ਤਨ ਗਾਂਝਿ ਉਠਿ ਰੇ। ਅਥਵਾ
 ਤੁ ਸੁਕੈ ਕਉ ਬਸ ਕੁਨ ਹੀ ਦੇ ਤਾ। ਅਵਧੁ ਤਕ ਗਾਂਝਿ ਗੰਧਰੁ
 ਬਸ ਕੁ ਮੇਹਾ ਜੇ ਬਸ ਕੁ ਗਾਂਝ ਤੁਪੈ ਅਰ ਅਉਰੁ ਚਾਹਨਾ ਕ
 ਰੇ ਸੋ ਕੈ ਸਨਾਪੈ। ਅਰ ਜੇ ਪੁਛੈ ਜੇ ਕਈ ਦੇਵੈ ਤਉ ਕਿਆ ਕਹੈ।
 ਪਾਰਿ ਰਹੈ ਅਰਭੇ ਜਨੁ ਲਿਆਵੈ ਸੋ ਆਤਮਾ ਪਰ ਅਨਿਛਾ ਅ
 ਰਜੇ ਸਿਹਨਾ ਪਾਟਿ ਕੀ ਲਿਆਵੈ ਤਉ ਸੋ ਤਾਹੈ। ਅਰ ਜੇ ਕਾਂਟਿ ਉ
 ਪਰਸੰ ਜੇ ਗੁਯਨੇ ਤਉ ਪਸੰ ਰਹੈ। ਜੇ ਕਛੁ ਸਹੀ ਰਕੀ ਪਾਠ ਕਰਕ
 ਰ ਆਵੈ ਸੋ ਤੋਹੀ ਅਰ ਪਸੰ ਰਹੈ। ਪਰੇ ਕਾਗੁ ਕਸੰ ਰੁਤੁ ਸੁਕੈ
 ਮੇਰੇ ਵਚਨੇ ਤੇ ਕਿਆ ਸਿਧੁ ਪੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੁਮੈ ਅਵਧੁ ਤਹੈ। ਤੁਸੈ
 ਚਾਹੀ ਏਏ ਕੰਤੁ ਬੈਠ ਕਹੁ ਗਾਂਝੁ ਗਾਂਝੁ ਕਹੈ। ਗਾਂਝੁ ਕਸੰ ਰੁਕਹਾਪੈ
 ਅਵਧੁ ਤਨ ਕਾ ਬਿਖੇ ਚਲਾ। ਅਵਧੁ ਤਕ ਗਾਂਝੁ ਨ ਕਾ ਬਿਖੇ ਪਸੰ
 ਨ ਨਹੀ। ਅਰ ਬੀਨਾ ਬਿਖੇ ਅਪਸੰ ਰੁਤਹੀ ਸਦਾ ਏਕ ਸਹੈ। ੨੨੫
 ਅਰ ਨਕਸ਼ ਸਹੀ ਰਕੈ ਕਹੈ। ਜੇ ਤੇ ਜਨਾ ਸਹੀ ਰਹੈ ਵਹੀ ਨਗਰੁ ਪੈ।

੨੨੩

੨੨

ਜੇ

ਜਤੁ ਸੁਕੇ ਭੈ ਪੈ ਤਉ ਨਗਰੁ ਬਿਖੇਰਹੁ। ਭਸੰਤ ਕਰਾਂ ਜੇ ਅਨਿਛੁ
 ਨਗਰੁ ਆਵੈ ਤਉ ਤਿਆਂ ਗੁ ਜੇਹੁ ਨਹੀ। ਅਵਸੁ ਤਕਹਾਂ ਜਤਾ
 ਤੈ। ਅਹੀ ਭਸੰਤ ਨਾਮੁ ਰੰਨੇ ਪੰਕਾਹੁ ਕੀ ਆਪੈ। ਮੁਸਕੈ ਦੇਹਤ
 ਉਨਗਰੁ ਬਿਖੇ ਜਾਤਾਹੈ। ਅਰਜੇ ਜਾਨੇ ਪਰੇ ਜਨੁ ਪੰਨ ਕਾਰਾ
 ਤਉ ਤਉ ਸੁਮੇਹੁ ਸੁਰਨੁ ਸੀ ਭਗਪਨਾਹੈ। ਹੇਰਾ ਜਾਮੈ ਮਕੀਕੈ
 ਗੁਰੁ ਅਪਨਾ ਕੀ ਆਪੈ। ਜੇ ਮਧੁਕੈ ਏਕਠਾ ਕਰਤੀਹੈ। ਅਹੁ
 ਚਿੰਤਾ ਕਰੇ ਜਥੁ ਮੇਰਾ ਪਰਵਾਰੁ। ਬਹੁਤ ਹੋਵੈ ਗਾਨਾ ਤਬ ਉਨ
 ਕੇ ਸੰਗੁ ਰਾਤ ਆਵੈ ਰਹੀ। ਏਵ ਅਧੀਨੁ ਏਕੁ ਕੋਈ ਮਧੁਲੇਏ
 ਆਵਤਾਹੈ ਅਰਧੁ ਆਕਰਤਾਹੈ। ਮਾਖੀ ਨਾਮੁ ਹੋਰੁਹੈ ਅ
 ਰਮਧੁ ਦੁਲੇਤੁਹੈ। ਐਸੇ ਦੇਖੁ ਕਰਸੰਗੁ ਹੁਕਾਤੀਆ
 ਗੁ ਕੀ ਆਪੈ। ਏਕਾਂਗੁ ਰਸੰਤ ਜਥੁ ਤੇਗ ਮਿਲਾਪੁ ਮੁਸਕੈ
 ਕਾਪੈ ਚਾਹਨਾ ਪੰਨ ਕੀ ਤਿਆਂ ਗੁ। ਅਰਜੇ ਕਰੇ ਸੰਗਯ
 ਨਾਕਾਜਕਾ ਕਰਤੁ ਨਹੀ ਹੋਰਾ ਪਹਿਰਿ ਰਬ ਧੁਤੇਹੈ। ਕਾਪੈ
 ਤੇ ਪਾਲ ਭਦੁ ਅਮਿਦੁਹੈ। ਜੇ ਹੋਰੇ ਸੇਈ ਹੋਰੇਹੈ। ਜੇ
 ਕਜਨੁ ਨਗਾਂ ਏਵਾ ਕਰਤਾਹੈ ਨਾਗਾਂ ਏਵੁ ਪਹਿਤਾਹੈ। ਤੁੰ
 ਅਬਤ ਕੁਕਾਂਗੁ ਹੀਰਾਂ ਧੀਰਾਹੁ ਕਰਾ ਜੇ ਪਾਲ ਭਦੁਹੈਈ
 ਸੁਰਕੈ ਸਕਤੁ ਨਹੀ ਜੇ ਪਾਵੁ ਦੁਪੁ ਕਰੈ। ਚਿੰਤਾ ਕਰੇ ਤਉ
 ਭੀ ਪਹੁਚਤਾਹੈ ਨਕਰੇ ਤਉ ਭੀ ਪਹੁਚਤਾਹੈ। ਅਰਜੇ ਅਨੁ

ਤੇ ਨੀਪੋ ਕੇ ਤੀਵਿ ਕੁ ਚਿੰਤਾਂ ਅਰਧਾਤ ਕਰੇ ਨਹੀ ਪੋਤੀ। ਹੋਰ ਜਾ
 ਦੇਹਿ ਆਰਿ ਆਨਿ ਤਿਆਲੇ ਤਉ ਤੇਰੇ ਨਗਰੁ ਬਿਖੇ ਜਾਤਾ ਹੈ।
 ਕਾਗਰੁ ਸੰਤ ਕਹਾਂ ਨਾ ਸਗੀਰ ਸੰਤ ਗਾਤਿ ਨਗਾਂਦਿ ਫੁਕੀ ਪਾਈ
 ਤੇ ਨੀਕੇ ਸੇਤਿ ਆਗੇ। ਅਵਧੁਤ ਕਹਾਂ ਮੁਏ ਕਾਹਨਾ
 ਨਹੀ ਜੁਤੇਰੇ ਨਗਰੁ ਆਇ ਆਗੇ। ਸੁਭਾ ਬਾਨੇ ਕਾਂਗਰੁ ਕੁੰਡ
 ਪਰਮੁਰੀ ਸੁਯੋ। ਨਬੁ ਦੇਖਾ ਤੁੰਗਰੁ ਹੈ। ਅਬੁਤੁ ਸੁਖੈ ਪਰੇ ਕਰੁ
 ਕਛੁ ਨਹੀ। ਜਾਨਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤੇ ਸੁਨਾਕਾ ਨੁਸਿ ਆਨ ਕਾਂਗਰੁ ਦਿਸ
 ਟਾਪਰੁ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਨੇ ਕੁਪੁ ਕਰੇ ਆਵਿ ਸਠਾ ਪਹੀ ਸਗੀ
 ਰੁਪੈ। ਜਾਨੇ ਆਪਰੁ ਪਤੀ ਤਰਾਂ ਪੀਰੈ ਵਹੀ ਕਾਗਰੁ। ਹੋਰ ਸੁੰ
 ਰੁ ਜਾ ਕਾ ਤੁੰਗਰੁ ਕਰੇ ਪੈ ਵਹੁ ਕੰਨੁ ਪਰਾਗ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਗਾਂਧੁ
 ਮੁਸਕੈ ਕਰੇ ਹੈ। ਭਜਨੁ ਕਾਂਧੁ ਕਾਂਧੁ ਹੈ। ਜੇ ਧਰਮਾ ਤੇ ਭੇਕਰੁ
 ਚੀਟੀ ਪੁਨੰਤੁ ਵਹੀ ਹੈ। ਅਰਵਾਹਿ ਮੈਂ ਹੈ ਨ ਅਭਿਗਾ ਪੇਰੁ ਸੁੰ
 ਰੁ ਜਾਣੁ ਨੁਸਾਰੇ ਜਗਤੁ ਬਿਖੇ ਦੇ ਕੇ ਗੰਮੁ ਰਮਤਾ ਹੈ। ਪਰੇ ਪੁ
 ਬੁਧਤੁ ਸੁਖੈ ਕੈ ਸੇ ਪਾਪਤੁ ਹੈ। ਜੁਪਿ ਤੁਤੇਰਾ ਕਾਗਰੁ ਅਰਮਾ
 ਤਾਹੀ ਸੁਯੋ। ਤੈਂ ਨੇ ਪਹੀ ਨਾਂਤਾ ਹੈ। ਜੁਸਾ ਆਮੇਰੇ ਨਿਕਟਿ ਨਹੀ ਆ
 ਵਤੀ। ਤੁੰ ਆਪਿ ਆਪਾ ਰੁਪੈ। ਆਪਾ ਤੇਰੇ ਨਿਕਟਿ ਕੈ ਸੇਨ
 ਆਵੈ। ਗਵਿਸੀ ਕੈ ਆਪਾ ਕਰਤੈ ਹੈ। ਜੁਸਗੀਰੁ ਨਾਂ ਸੀ ਕੈ ਅਵਤਾ
 ਸੀ ਜਾਨਾ ਹੈ। ਜੁਮੈ ਦਾਂਸੁ ਹੈ ਅਰਮਾ ਮਕਾਸੇ ਗਸੁ ਆਮੀ ਹੈ।

੨੨੬

ਜੋ ਨਿਅਾਇਕੀ ਦਿਸ੍ਹੀ ਦੇ ਕੈ ਤਉ ਤੁੰ, ਨਤੀ ਗੋਬਿੰਦ ਹੋ। ਕਹੁ
 ਆਖਾ ਕੰਕੀ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਰਸੁ ਭਕਤਾਂ ਸੇ ਪੈ ਕੀ ਆਖਾ ਕਹੇ ਹੈ।
 ਅਵਧੁਤ ਪ੍ਰਭੁ ਆਹਿ ਕਿ ਆਹੈ। ਕਹਾ ਘਰੀ ਜੇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਰੁ
 ਗਾਜ ਕੀ ਅਪਣਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਅਵਧੁਤ ਕਹਾਹੈ ਮੁਰਖ ਘਰੀ
 ਮੇਹ ਹੈ ਜੁ ਆਪਿ ਕਿਸਰੀ ਕੁ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਰਸੁ ਭਕਤਾਂ ਵੰ ਪਦੁ
 ਆਖਾ ਨਹੀ। ਕਹਾਹੈ ਤੇ ਜੇ ਬੰਨਾ ਅਰੰ ਕਾਹ ਹੈ। ਅਵਧੁਤ ਕ
 ਭਾਂ ਘਰੀ ਵੰ ਪਦੁ ਆਖਾ ਮੁਲੁ ਹੈ। ਰਸੁ ਭਕਤਾਂ ਘਰੀ ਸੰਤੁ ਕ
 ਹਤੇ ਹੈ ਤਤ ਪਦੁ ਹੈ। ਅਵਧੁਤ ਕਹਾਂ ਜੁ ਮੈ ਸੇ ਕਹੇ ਤਉ ਗੀਅ
 ਆਹੁ ਪ੍ਰਭੁ। ਅਰਜਾਂ ਕੇ ਕਹਾਂ ਤਤ ਪਦੁ ਤਉ ਸੇ ਕੀ ਸੁਖੁ ਧੁਪ
 ਜੇ ਤੇ ਕਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੁ ਕਾਰਜੁ ਕੀ ਤਿਆਹੁ ਕਰਾ ਆਪਿ ਕਿ ਕ
 ਰਤਾ ਜਾਨਾ। ਅਰ ਅਸਪਦੁ ਕੈ ਨਿਰਭੈ ਪਦੁ ਹੈ ਬਿਗਿਆਨੁ
 ਤੇ ਪਾਪ ਤਉ ਕਹੈ। ਪਰਮੁ ਸੁਖੁ ਉਸਾ ਬਿਖੈ ਹੈ। ਜੇ ਦੁਖੁ ਸੁਖ ਤੇ
 ਪਰੇ ਹੈ। ਮੈ ਨੇ ਸੁਨਾ ਬਾਜੇ ਤੁੰ ਆਖਾ ਤੇ ਛੁਟਾ ਹੈ। ਪਰ ਦੇਖਾ ਜੇ ਮ
 ਆਹੁ ਪ੍ਰਭੁ। ਅਰ ਜੇ ਚਾਹੈ ਜੁ ਮੁਸਕੈ ਸੰਗੁ ਸਾਧੇ ਕਾ ਹੈ। ਤਉ ਸੰ
 ਤਪੁ ਕਉ ਤੁਸੁ ਸੇ ਕਿ ਆਪੇ ਜਗੁ ਹੈ। ਸੰਤ ਆਪ ਤੁਕਾਂ ਮੁ ਹੈ। ਆਹ
 ਚਾਹਨਾ ਨਹੀ ਗਾਥੇ। ਜੁ ਧੰਨੁ ਤੇ ਗਾਥੇ। ਮੈ ਅਚਰ ਜੁ ਮਾਨ ਹੈ
 ਦੇ ਤੀ ਅਉ ਪਰ ਜਨੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਕੀ ਆ ਅਰ ਤੁਸੁ ਕੈ ਕਛੁ ਸੁ
 ਖੁ ਧੁਪ ਤਨੁ ਕਾ ਆ ਅਧੁ ਜਾ ਤਾ ਹੈ। ਕਥਾ ਅਵਧੁਤ ਚਾਹਨੁ

ਨਦੀ ਨਦੀ ਕੰਠ ਕੰਠ ਰਚਨੁ ਬੰਦਨ ਕਾਰਿ ਕਾਰਿ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ॥
 ਮੈਧੀ ਜਨਤਾ ਬਾਨੁ ਪਾਹੀ ਰਗਤਿ ਰਲੀਐ ॥ ਪਰ ਅਧੁ ਮੁਖੈ
 ਆਤਮੁ ਪਦੁ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਹੁ ॥ ਮੈਸੰ ਸਾਰੁ ਕੀ ਅਗਨੁ ਬਿਬੇ ਜਲੈ
 ਪੈ ਮੇਰੀ ਰਹਿ ਆਕਗੁ ਅਵਧੁ ਤਕਾ ਰਾਹਤਾ ਨੁ ਸੰਸਾਰੁ ਅਸ
 ਤਤੇ ਪਾਰਪਰੈ ॥ ਕਹੁ ਮੈਰੰ ਮੁਖੁ ਪੈ ॥ ਏਤੇ ਮੈਸੰ ਮਾਸਾ ਅਵਤਰੈ
 ਮਾਸਾ ਅਰਕਾ ਕਉ ਲਉ ਕਰਮੁ ਤਕੈ ਰੰ ਮੁਖੁ ਪਕੈ ਮੈਧੀ ॥ ਅਵ
 ਧੁ ਤਕਾ ਰੇ ਮੈਸੰ ਅਕਰਮੁ ਸਰੀਰੁ ਤੇਰੇ ਤੇਰੈ ॥ ਕਿਆ ਤੁਮ ਕਰੈ ॥
 ਨੈਕ ਪੈ ਕਰਮੁ ਸਰੀਰ ਕਰਤਾ ਪੈ ॥ ਤਉ ਸਰੀਰ ਜਨੁ ॥ ਅਰਾਤਮਾ
 ਅਕੈ ਸਰੀਰ ਤੇਰਾ ਤੁਧੈ ॥ ਕਹੁ ਕਰਮੁ ਕਉ ਤੁਕਰੈ ॥ ਮੈਸੰ ਮਾਤੁ ਸਰੀ
 ਰੁ ਮਾਸਾ ਦਸੇ ਧਰੁ ॥ ਮਾਸਾ ਕਰਾਸਾ ਰਾਜਗੁ ਕਾਲੁ ਕੈ ਅਧੀਨੁ ॥ ਅ
 ਵਧੁ ਤਕਾ ਰੰ ਨੈਕ ਰਮੁ ਪੈ ॥ ਤਉ ਅਧੀਨੁ ਕਾਲੁ ਕੈ ਪਈ ਜਾਏ ॥ ਜਬੁ
 ਰਮੁ ਨਹੀ ਤਉ ਕਾਲੁ ਕੈ ਅਕੈ ਬਿਬੇ ਕਿਆ ਸੰਜੇਗੁ ॥ ਦਸੇ ਧਰੁ ਤੁਸ
 ਨੀ ਰਾਮਾ ॥ ਏਤੇ ਮੈਸੰ ਮਾਸਾ ਅਰਕਾ ਰੰ ਜੈ ਸੁ ਕਰਤਾ ॥
 ਅਵਧੁ ਤਕਾ ਰੰ ਜਉ ਕਰਮੁ ਪੈ ॥ ਤਉ ਕਰਤਾ ॥ ਜਬੁ ਕਰਮੁ ਨਹੀ ਤ
 ਉ ਕਰਤਾ ਕਉ ਤੁਕਰੈ ॥ ਨਿਅਾਇਤੁ ਸਰੀਰੁ ਮਾਸਾ ਪਤੰਜਲੁ ਮਾਸਾ
 ਅਰਕਾ ਰੰ ਨੈਕੁ ਤਕੈ ॥ ਤਉ ਸੁਖੁ ਕੈ ਸੇਧਾ ਤੇਰੈ ॥ ਅਵਧੁ ਤ
 ਕਾ ਰੰ ਨੈਕੁ ਸੁਖ ਕਾਸੁ ਪੈ ॥ ਅਸਵਾ ਕਿਸੀ ਕਾ ਕੀ ਆਪੈ ਤੇਰੈ ॥ ਪਾ
 ਤੰਜਲੁ ਕਰਾਏ ਤਾਜਾਨੁ ਤੇਰੈ ॥ ਨਿਸੀ ਤੇਰੈ ॥ ਅਵਧੁ ਤਕਾ ਰੰ
 ਤੇ ਨੈਕੁ ਸੇਧਾ ਆਪੈ ਜਨਾ ॥ ਸਾਂਝਾ ਅਵਤਰੁ ਮਾਸਾ ਕਰਾਜਬੁ

ਤਰੁ ਨਿਤ ਅਨਿਤ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਨ ਕਰੈ ਜੁ ਆਤਮਾ ਨਿਤੁ ਹੈ॥
 ਅਰਜਗਿਤ ਅਨਿਤੁ ਹੈ ਸਹੁ ਪਕੈ ਕੈ ਸੈ ਜਾਨੈ ਅਵਸੁਤ ਕਹ
 ਈਚਾਰੁ ਨਿਤ ਅਨਿਤ ਕਾ ਦੁਖੈ ਤੁ ਸੈ ਹੈ॥ ਅਰ ਆਤਮਾ ਏ
 ਕੁ ਅਰਏ ਤੇ ਅਤੀ ਤੁ ਹੈ॥ ਸਾਂਕੁ ਤੁ ਸਨੀ ਰਘਾ ਪਾਏ ਉਸਕੇ
 ਸਤਿਹਿਤ ਅਨਿਤ ਦੁਖ ਪਏ ਦੰਤ ਗਾਂਧੁ ਪਪਨ ਕੁ ਅਰੁ
 ਛਾਂਨੁ ਪਾਖਿ ਆਵੁ ਤੁ ਰਘਾ ਅਵਸੁਤ ਕਹਾਂ ਕਿਹੇ ਕੁ ਸੁੰਡ ਕ
 ਪੁਜੁ ਮੈ ਗਾਂਧੁ ਪਾਏ॥ ਨਹੀ ਤਉ ਤੁ ਸੁੰਡੀ ਅਰ ਗਾਂਧੁ ਕਿ ਰਸ
 ਮੁਕਰੈ ਹੈ॥ ਗਾਂਧੁ ਦੇਵ ਪਸਾ ਅਰ ਕਹਾਏ ਕੁ ਸੁੰਡ ਨਿਰਸੈ ਸੈ
 ਅਰੁ ਨਿਰਥੈ ਕਹੁ ਜੁ ਮੈ ਗਾਂਧੁ ਪਾਏ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸਰਬੁ ਜ
 ਗਤਾ ਬਿਖੇ ਦੇ ਕੁ ਅਦੁਤੀ ਦਿਆ ਪਕੁ ਪੇਤੁ ਕਹਾਂ ਹੈ॥ ਜਬੁ ਤੁ
 ਨਹੀ ਕੇਵਲੁ ਗਾਂਧੁ ਹੈ॥ ਜਬੁ ਗਾਂਧੁ ਪੈ ਕਹੁ ਜੁ ਮੈ ਗਾਂਧੁ ਪਾਏ॥
 ਕੁ ਸੁੰਡ ਪੂਰਨੁ ਪਸੰਨ ਤੁ ਸੈ ਕਹਾਂ ਜੁ ਮੈ ਅਦੁਤੀ ਗਾਂਧੁ ਪਾਏ॥

॥ ਏਕੁ ਗਾਜਾ ਪੁਰ ਕਰਦੀ ਪੁ
 ਬਿਖੇ ਨਿਕਟਿ ਕਪਲੁ ਮੁਨਿ ਪੁਰ ਦੇਵ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਆਗਾ ਅਰ
 ਨੇ ਲਾਗਿ ਕਰਿ ਪਸਨੁ ਕੀ ਆਗਾ॥ ਬਿਹਾਰਿ ਕੁਮੁ ਸੁੰਡ ਕਹੁ ਜੁ ਮੈ
 ਹਿਜਗਤੁ ਕੀ ਆਗੈ॥ ਅਰ ਤੁ ਕਉ ਨਹੀ॥ ਅਰ ਮੈ ਕੀ ਆਗੈ
 ਕਪਲੁ ਮੁਨਿ ਕਹਾਏ ਗਾਜਾ ਤੁ ਪੀਨਿ ਹੈ॥ ਅਰ ਸੁਨਿ ਨ ਮੈ ਨਤੁ॥

ਨਜਗਤੁ ਦੇਕੁ ਚੜ੍ਹਾਉ ਜੈ ਗਾਨਾ ਬਿਸਮੈ ਭਯਾ ਅਰਧੁ ਦੁ
 ਜੈ ਮੈ ਅਰਤੁ ਅਰਜਗਤੁ ਨਹੀ ਤਉ ਚੜ੍ਹਾ ਅਕਿਆਰੈ ਮੈ
 ਚੜ੍ਹਾਉ ਕੈ ਨਹੀ ਜਾਨਤੁ ਕਪਲੁ ਕਰਸਤੁ ਪੈ ਚੜ੍ਹਾਉ ਤੁ ਸੁਤੇ
 ਪਗਟੁ ਭਯਾਉ ਤੁ ਚੜ੍ਹਾਉ ਕਾਇ ਸੁਟੈ ਗਾਨੇ ਕਰਸਮੈ ਕ
 ਉਦੈ ਕਪਲੁ ਕਰਸਤਿ ਚਿਤੁ ਅਰੰਦ ਅਦੁਤੀ ਕੁਪਤੋਰ
 ਜੈ ਗਾਨੇ ਕਰਸਮੈ ਅਰਿਸਰੀ ਰਹੀ ਅਥਵਾ ਇਸਤੇ ਬਿੰਨ ਕ
 ਦੁ ਅਉਰੈ ਕਪਲੁ ਕਰਸਤੁ ਸਰੀ ਰਨਹੀ ਸਰੀ ਰਤੁ ਸੁਤੇ
 ਪਗਟੁ ਭਯਾਉ ਗਾਨਾ ਪਸਾ ਅਰਕਰਾ ਪੇ ਮੁਨਿ ਮੇਰੇ ਬਿਯੋ
 ਅਦੁਦੈ ਤਿਪਦੁ ਕੈ ਸੇ ਭਯਾ ਤੁ ਕਹਿ ਤਪੈ ਤੁ ਸਰੀ ਰਨਹੀ
 ਅਥਾ ਬਹੁ ਤ੍ਰਿਕਰੇ ਪੈ ਤੁ ਅਦੁਤੀ ਹੈ ਇਸਦੁ ਚਕੁ ਬਿਯੋਦੈ
 ਪਦੁ ਰਹੈ ਦੇਕੁ ਜਨੁ ਦੁ ਸਗਰੈ ਤੁ ਕਪਲੁ ਕਰਸਤੁ ਗਾਨ
 ਜਦਾ ਤਕ ਸਰੀ ਰੈ ਅਪਿ ਤੇ ਬਿੰਨ ਨਾ ਦੇਸੁ ਭਕੀ ਪਾਪ
 ਤਕਠਨੁ ਹੈ ਬਿਨਾ ਤਿ ਅਗੁ ਸਰੀ ਰਕੇ ਅਰਿ ਕਰਣਾ ਹੀ ਹੈ
 ਅਰਜਾਨਾ ਸਹੁ ਪਕਾ ਕਠਨੁ ਹੈ ਗਾਨੇ ਕਰਸਤੁ ਗਰਬਤ
 ਪੈ ਜੁਜਾਨਾ ਹੀ ਸੁਖ ਰਖਤੁ ਹੈ ਕਹੁ ਕਹਿ ਫਾਰਿ ਆਏ
 ਅਰਜਾਨਾ ਕਿਆ ਪੈ ਮੈ ਨਹੀ ਜਾਨਤਿ ਕਪਲੁ ਕਰਸਤੁ
 ਨੇਕੁ ਤੁ ਸੁਖਿ ਖੇਕਰਣਾ ਅਰਜਾਨਾ ਹੋ ਤਉ ਜੰਨੈ ਪਰਦੈ
 ਨਹੁ ਤੇ ਪਰੈ ਹੈ ਸੁਖ ਨਾ ਕਰਣਾ ਦੁਹੈ ਜੁਥੈ ਦਸ ਸਤੁ ਅਰੁ ॥੮

ਸਤੁਸੀਕੁਤੇਨੇ ਸੁਏਵਹੀਕਰੇ। ਅਰਜਨਣੀਪਰੇਖੁਓ
 ਸਪਰਿਤਿਸਚਕਰੇ। ਅਰਤਦਕੁਪਰੇ। ਰਾਜੇਕਰਤਦਕੁ
 ਪਕੈਸੇਰੇ। ਇਕਪਲਕਰਾਜੁਤੁਏਇਛਾਤਦਕੁਪਰੇ
 ਕੀਰੇਤਉਸੁਏ। ਅਰਸਤਿਜਾਇ। ਤਿਸਚੈਤਉਰੇ
 ਜਥੁਥੀਗੀਅੰਤੁਰੇ। ਅਰਬਿਗੀਅੰਤੁਰੇ। ਅੰਤਰੇ
 ਤੁਰੇ। ਅਰਗੀਅੰਤਿਰਗਤੁਤੇਅਰਕਗਤਿਸੁਭਿਕ
 ਰਮੁਤੇਰੇਤੁਰੇ। ਪਰਸਭਕਾਸਾਪਨੁਦੈਗੀਰੇ। ਰੇਗਜ
 ਦੈਗੀਉਤਮੁਰੇਕਾਰੇਤੇਦੈਗੀਤੇਸਰੁਪਾਬਿਖੇਨਿ
 ਸਚੈਰੇਤੁਰੇ। ਰਾਜੇਕਰੰਕਥੈਰੇਤਉਦੈਗੀਅਰ
 ਤਿਸਚੈਤੇਕਿਆਖੈਜਨੁਕਪਲਕਰਾਂਜੁਤੁਰੇਤਉਨਿ
 ਸਚੈਰੀਤੁੰਕਰੁ। ਰਾਜੇਕਰਾਂਅਪਿਕਰੇਰੇਥੁਰਮੁਰੇ।
 ਬਹੁਤਿਸਚੈਕਿਆਕਰੇਰੇ। ਤਿਸਚੈਕਲਪਨਾਤਰੇ
 ਤੁਰੇ। ਕੈਸੇਕਰੇਅਰਜੇਕਰੇਤਉਤਿਸਚੈਅਤਿਸਚੈਮੇਰੇ
 ਬਿਖੇਨੀ। ਕਹੁਕਿਆਕਰੇ। ਅਰਕਿਸੁਦਸਤੁਕਾਨਿ
 ਸਚੈਕਰੇ। ਜੇਮੁਸਿਥਿਕਕਛੁਨੀ। ਕਪਲਕਰਾਂਜੇਕ
 ਰੇਸੇਸਰੁਪਕਰੁ। ਰਾਜੇਕਰਦੇਕਾਰੇਮੈਨੇਜੁਪਰਿਸਰੀ
 ਲਕਰੀ ਰਕਲਕੀਪੁਰੀਕੀਨਿਅੰਦੀਰੇ। ਇਸਬਿਖੇਮੈਕਰ

ਸਮਾਵੇਯੋਕਪਲੁਕਹੰਬੇਰਕਹੇਯੋਕਾਹਤਮੈਨੇਤਹੁ
 ਰਵਿਖੇਅਰਸੁਪਨੁਕੰਠਵਿਖੇਅਰਸਖੀਪਤਿਰਿਵੇਖਿਖੇ
 ਅਰਤੁਰੀਆਦਸਵੇਦੁਆਗੇਬਿਖੋਗਾਜੇਕਹੰਜੇਕ
 ਰਠਉਰਹੈਤਉਅਉਰਆਗੇਤੇਕੀਆਪਪੁਤੁਆਹੈ॥
 ਜੇਉਹਨਹੀਕਪਲੁਕਹੰਬੁਰਜੁਕੇਪ੍ਰਕਸਤੇਸਰਬੁਠ
 ਉਰਪ੍ਰਕਾਸੁਹੈਪਰਸੁਰਜੁਕੇਕਠਉਰਹੀਹੈ॥ਐਸੇਹੀ
 ਤੇਰੇਪ੍ਰਕਾਸੁਤੇਸਾਰੇਸਰੀਰੁਬਿਖੇਪ੍ਰਕਾਸੁਹੈਅਰਸਾ
 ਹੇਅੰਗਹੁਮੈਵਿਆਪਕੁਹੈਪਰਜੇਕਹੇਦੇਖੈਤਉਨੇ
 ਤੋਬਿਖੇਹੈਗਾਜੇਕਹੰਆਜਿਨਨਮੁਮੇਰਸਠਲੁਕ
 ਪਾਸਾਆਗੇਜੇਕਰਮੁਕਰਤਾਥਾਦੇਹਰੰਕਾਰਤੇਹੋਤਾਸਾ॥
 ਅਬਦੇਹਿਅਭਿਮਾਨਿਕਾਤੇਆਗਿਕੀਆਸਾਅਰ
 ਜਗਤੁਕੇਬੰਧਨੁਤੇਪ੍ਰਕਾਤਿਕੁਆਕਪਲੁਕਹੰਬੁ
 ਰਖੁਐਸੇਮਾਤਿਕਹੁਅਬਤਕਤੁਏਦੁਐਤਕਾਸਤੁ
 ਹੋ॥ਅਬੀਰਿਅਨਤੁਸੁਕੇਪ੍ਰਾਪਤਿਨਹੀਕੁਆਗਾਜੇ
 ਕਹੰਜਾਤੇਆਵਿਚਾਰੁਭੇਦਕਾਨਸੁਹੇਸੇਕਹੁਕਪਲੁ ੧੧੯
 ਕਹੰਪਹੀਉਪਾਉਹੈਨੁਸਰਬੁਬਿਖੇਵੇਕੁਆਤੁਪੁਰੁਪੁ ੨
 ਦੇਖਾਗਾਜੇਕਹੰਮੈਕਉਚਾਰਨਹੈਨੁਬਹੁਜਗੁਕਹੰ॥

ਉਸਸੇਮੇਦਤਾ ਤੇ ਆਵਤਰ ਧਾਮ ਅਰਪ ਯੀਕਰਤਾ
 ਆਇਆ ਨੁਸ਼ਤੁ ਜਗਤੁ ਬਿਖੇ ਮੈ ਪੀਯੋ ਮੈ ਤੇ ਪਸ
 ਕੀ ਆਕਿਓ ਪਰਸਰ ਅਰਹਨੁ ਯੋ। ਅਵਧੁਤਰਾਰ
 ਬੁਖੰਡ ਬਿਖੇ ਆਰਕਪਲੁ ਪੁਰਕਰਦੀ ਪੁਬਿਖੇ
 ਥਾ ਅਵਧੁਤ ਉਯਕੈ ਸੇਗ ਧਾਥਾ। ਤੇਗੀ ਬੁਧਗ
 ਈਏ ਅਥਵ ਮੈ ਮੁਰਖੀ ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਹੰ ਬੁਧਮੇਰੀ
 ਤਬ ਯੀ ਗਈ ਥੀ ਜਬਤੁ ਸੁਸੈ ਸੰਜੋਗ ਧਾਥਾ।
 ਸੁਇਸੰਤ ਸਰਬਠ ਉਹ ਪੁਰਨੁ ਯੋ। ਅਰਤੀ ਨੁਲੇ ਕੁਦੇ
 ਯੋਦਿ ਆਪਕੁ ਯੋ। ਜਗਇਛੁ ਕਰੈ ਤਗ ਪ੍ਰਗਾਇ
 । ਫਾਂਨੇ ਸਕੁ ਪਾਪ ਨਾ ਜਾਨੈ। ਉਸਕੇ ਉਯਾਦ
 ਨੇ ਤੇਕਿ ਆਮ ਸਚਹਨੁ ਮਾਨੁ ਯੋ। ਅਰਸੁ ਅਵ
 ਧੁਤ ਕਹੰ ਸਰਬੁ ਮੈ ਯੋ। ਕਪਲੁ ਕਹੰ ਜੇਤੁ ਯੋ ਤਉ
 ਕਉਨੁ ਯੋਤੁ। ਮਨੁ ਖਕੇ ਦੇਵਤਾ ਕੇ ਪਸੁ। ਅਵਧੁਤਤੁ
 ਸਨੀਕੁ ਧਾਮ ਅਰਾਧਾ ਕੀ ਸਕੁ ਪਾਬਿਖੇ ਲੀਨੁ ਰਾਮ।
 ਅਰਕਪਲੁ ਕੀ ਸਗੀਹ ਅਰਾਧਾ ਹੁਤੇ ਪਰੇਭੈ ਆਇਸ
 ਤਿਸਦਰ ਯਾਕਿ ਸੀਨੇ ਦਰਨੁ ਨ ਕੀ ਆਪਦੇ ਅਵਧੁਤ
 ਹਸਾ ਅਰਕਪਦ ਅਪਦੁ ਮੁਸਤੈ ਯੋ। ਕਪਲੁ ਕਹੰ ਜੇ

ਦਮਪਦੁਰੁ ਸੁਤੇ ਹੈ ਤਉ ਤੀਰੁ ਪਦਰਏ। ਅਦਧੁ ਤਕਾ
 ਤੀ ਨੇਕੇ ਮੇ ਕਰੇ। ਅਥਵਾ ਕਉ ਅਉਰ ਮੁਸਤਾ ਕਪ
 ਲੁਗਾ ਜੇ ਕੋ ਕਹਾ ਬਹੁ ਮੁਜਾਗਿ ਕਾਰਿ ਜੇ ਤੇਰੀ ਦਿਛੁ ਤੇਰੇ
 ਗੁਪੁਆਇ ਪੁਗਟੁ ਹੈ। ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਕਰਨ ਅਕਰਨਾ
 ਮੁਸ਼ਿਬਿ ਬੇ ਨਹੀ। ਪਰ ਕਰੇ। ਕਪਲੁ ਕਹਾ ਹੈ ਅਦਧੁ ਤ
 ਗੁਪੁ ਤੇਰਾ ਕਿਆ ਹੈ। ਅਦਧੁ ਤਕਾ ਗੁਪੁ ਮੇਰਾ ਕਿਆ
 ਫੁੱਲੁ ਜੇ ਨਾ ਮੁਗੁਪੁ ਮੁਸ਼ਿਬਿ ਬੇ ਨਹੀ। ਅਰਜੇ ਤੁੰ ਸਗੁਪੁ ਤੇ
 ਅਗਿਆਤਾ ਹੈ। ਜੁਸੁ ਸੁਪੁ ਪਦਾਰੁ ਸੁਕੇ ਕਉ ਤਉ ਕਿ
 ਆਲਾ ਰਹੈ। ਜੁ ਤੇ ਨੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ਤਉ ਸੁਨੀ ਤੇ ਜੁ ਠਉ ਰਵ
 ਚਨੁ ਕੀ ਨਹੀ। ਕਪਲੁ ਕਹਾ ਜਾਨਣਾ ਅਨ ਜਾਨਣਾ ਮੁਸ਼ਿ
 ਬਿ ਬੇ ਨਹੀ। ਪਹਿ ਕਹਾ ਅਰਤੁ ਸੁਨੀ ਕੁਆ। ਰਾਜੇ ਕਹਾ
 ਤੁੰ ਸੁਨੀ ਮਤਿ ਹੈ। ਸਰਬੁ ਗੁਪੁ ਤੇਰਾ ਹੈ ਕਛੁ ਕਪੁ। ਅਦਧੁ ਤ
 ਕਹਾ ਬੁਧਤ ਕਵਚੁ ਹੈ। ਅਰਜਾ ਬੁਧੀ ਗੰਮਿ ਨਹੈ
 ਸੁਸੁਖਿ ਕਾਰਿ ਅਕਹੀ। ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਮੈ ਨੇ ਜਾਨਾ ਤੁੰ ਬੁ
 ਧਕੇ ਅਧੀ ਨਹੈ। ਅਦਧੁ ਤੁੰ ਸੁਨੀ ਹੈ। ਅਮੁਕੀ ਦਾ
 ਵਤੁ ਹੈ। ਅਰਕਹਾ ਕਛੁ ਕਉ ਤੇ ਜਾਮੈ ਕਹਿਣ ਨਹੀ ਕਿ
 ਆਜ ਮੈ ਤੁੰ ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਤੁੰ ਕਉ ਨਹੈ। ਅਕੰਧ ਕਹਾ ਵੀ
 ਤੇਜੁ ਤੁੰ ਹੈ। ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਜੁ ਮੈ ਤਉ ਕਹਾ ਕਉ ਦੁਹੈ। ਅਦ

ਪ੍ਰਤਕਰਾਮੁ ਰਾਖੀ ਨਿਅਈ ਮਾਤਿ ਕਹਾ ਜੁ ਤੁਹੈ
 ਉਤ੍ਰੇ ਕੈ ਕਉਣ ਕਹੈ। ਰਾਜਾ ਤੁਸੀਂ ਭੈ ਆਪ ਲੁਕ
 ਹਾਰੇ ਅਵਸ੍ਰਤ ਤੁਕਹੁ ਅਵਸ੍ਰਤ ਕਉਣ ਸਾਪ ਦੁਹੈ। ਅ
 ਵਸ੍ਰਤ ਕਹਾਮੁ ਸੁਕੈ ਅਵਸ੍ਰਤ ਕਹੈ। ਕਪਲੁ ਕਹਾ ਤੇ
 ਬਿਖੇ ਨਾਮੁ ਰੁਪੁ ਨਹੀ। ਅਵਸ੍ਰਤ ਕਹਾ ਨਾਮੁ ਰੁਪੁ ਬਿਖੇ
 ਰੇਦ ਮਾਤਿ ਨਾਮਿ। ਜੁ ਨਾਮੁ ਰੁਪੁ ਭੀ ਮੈਂ। ਕਪਲੁ ਕਹਾ ਤ
 ਉਨਾਮੁ ਰੁਪੁ ਤੇਗਾ ਕਿਆ ਹੈ। ਅਵਸ੍ਰਤ ਕਹਾ ਨਾਮੁ ਮੋਗ
 ਪਾਰਿਐ। ਜੇ ਨਕਪਲੁ ਨਾ ਅਵਸ੍ਰਤ ਨੁ ਮੈਂ। ਕਪਲੁ
 ਸਨੀ ਭੈ ਆਵੈ ਸਹੈ ਸੁਦਰਖੁ ਮਾਤੁ ਮੁ ਬਿਖੇ ਲੀਨੁ ਕਏ
 । ਅਰਨਜਾ ਨਾ ਕਿਏ ਸਹੈ ਸੁਦਰਖੁ ਬੀਤਾ ਹੈ। ਕਿਏ ਕੁਪੁ ਪੀ
 ਬੀਤੀਐ ਕਿਨਾ। ਮੁਕੰਦਰ ਸਾ ਅਰ ਕਹਾ ਆਵੈ ਰਿਅਾਂ ਨਿ
 ਕੀਨਾ ਸਿਪੁ ਦੁਕਾ ਹੈ। ਕਪਲੁ ਕਹਾ ਜੇਦ ਚਨੁ ਹੈ ਸੀਪੁ
 ਦਾ ਬਿਖੇ ਹੈ। ਪੁਣਦ ਤੇ ਉਪਾਤਿ ਦ ਚਨੁ ਨਹੀ। ਅਵਸ੍ਰਤ
 ਕਹਾ ਹੈ ਕਪਲੁ ਤੇ ਆਤਮਾ ਅਧੀਨੁ ਪੁਣਦ ਕੇ ਭੈ ਆਤਮਾ ११
 ਉਪੁਣਦ ਚੈ ਤਨੁ ਅਰ ਆਤਮਾ ਅਧੀਨੁ ਪੁਣਦ ਕੇ ਭੈ ਆਤਮਾ
 ਅਰ ਕਨੁ ਭੈ ਆਤਮਾ ਸੀਤ ਕੈ ਸੇ ਕਹਾ ਤੇ ਹੈ ਕਿ ਬੁਧ ਨਹੀ। ਅਰ ਕ
 ਰੇ ਰੇ ਬੁਧ ਕੀ ਕਿਅਾ ਸਕਤਿ ਹੈ। ਜੁ ਏ ਕੁ ਅਖਰੁ ਆਤਮਾ ਕਾ
 ਕਹੈ। ਸੀਤ ਕੁ ਕੇ ਦ ਚਨੁ ਬੁਧ ਦਾ ਨਿਕ ਬਸਮਾ ਸਿਸਕਤਾ ਹੈ।

ਕਾਹੇ ਤੇ ਬੁਧਵਾਂਤੁ ਅਧੀਨੁ ਬੁਧਵੇ ਹੈ ਅਰ ਸੰਤਿ ਬੁਧ ਤੇ ਸੁਕਤ
 ਤੈ ਵਚਨੁ ਮੇਰਾ ਵਹਿ ਜਾਨੇ ਨੁ ਆਤਮਾ ਬਿਖੇ ਬੁਧਾ ਹੋ ਜਿ
 ਗਿਆਨੀ ਸੁਨੇ ਤਉ ਉਸ ਕਾ ਸਰੂਪ ਬਿਖੇ ਨਿਸਚਾ ਹੈ ਅਰ
 ਜੇ ਰਗਤ ਸੁਨੇ ਉਸ ਕੋ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਅਰ ਰਗਤ ਦੁ
 ਹੀ ਹੈ ਜੁਗ ਬਿੰਦਾ ਬਿਨਾ ਨ ਜਾਨੇ ਅਰੰਦ ਕਹਾ ਜੁਦ ਚ ਨੁ ਤੇਰਾ
 ਅੰਸੇ ਹੈ ਤਉ ਤੁਸ ਕੋ ਕਿਆ ਸੁਖ ਹੈ ਅਦਧੂਰ ਕਹਾ ਵਚਨੁ
 ਮੇਰਾ ਵਹੁ ਹੈ ਜਾ ਮੇਰਾ ਵਚਨੁ ਨਹੀ ਅਰ ਕਹੈ ਹੈ ਅਰ ਸਰ ਬੁਧਿ
 ਆਪ ਕੁ ਹੈ ਅਰ ਅਕੈ ਹੈ ਅਰ ਸਰ ਬੁਧ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਮੇਰਾ ਹੈ ਸ
 ਰ ਬੁਧ ਸੁ ਅੰਤੁ ਕਹਾ ਹਿ ਕੁ ਕੇ ਲੇਵੈ ਹੈ ਅਰ ਸਰ ਤੇ ਅਤੀਤ ਹੈ
 ਤਉ ਅਪਨਾ ਸੁਖ ਕਿ ਅਕੈ ਹੈ ਤਉ ਪਹੀ ਹੈ ਜੁ ਮੈ ਹੈ ਸੰਸ
 ਰ ਕੇ ਅਨਕੁ ਪਕਾਰ ਉਤਪਤ ਕਰੈ ਹੈ ਬਹੁ ਨੁ ਆਪੁ ਮੈ ਲੀਨੁ
 ਕਰੈ ਹੈ ਕਪਲੁ ਕਹਾ ਮੈ ਕਿਆ ਕਹੈ ਜੁ ਨਤੁ ਨ ਮੈ ਅਰ ਮੈ ਹੈ
 ਸਰੋ ਕਹਾ ਜੁ ਆਤਮਾ ਸੁਖ ਕਹਾ ਕਹਾ ਸੁਖ ਮੇਰਾ ਪਾਹਿ
 ਹੈ ਜੁ ਕਹਿਣੇ ਸੁਨਣੇ ਮੈ ਨਹੀ ਅੰਤੁ ਕਰਨੁ ਅਗਵਿੰਦੀ ਅਰ
 ਪਰ ਅਪਰ ਮੈ ਹੈ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੁ ਅਰੇ ਵਹੈ ਉਹ ਮੁਸ਼ਿ ਬਿਖੇ ਨ
 ਤੀ ਜੁ ਮੈ ਅਉਰੁ ਅਰ ਸਗੀਰ ਅਉਰੁ ਅਪਿਹੀ ਅਪਿਹੀ
 ਭੇਦ ਅਰੇ ਵਹੈ ਨਹੀ ਅਰ ਦੁਖ ਸੁਖ ਨਹੀ ਰਖਨੁ ਕਾ

722

੨੩੪

ਤੇ ਜੇ ਨੁਆਪਿ ਸੁਖੁ ਪੁਰੀ ਪਰਾਸਰ ਮੈ ਰੇ ਕੁੰ ਸੀਤ ਜੁਆ
 ਨੀਦ ਬਿਖੇ ਪਾਪਤੁ ਰੇ ਸੀਦਾ ਦੇ ਕਰਤੇ ਸੋ। ਅਰਜੁਨ
 ਦੁਨੀ ਕਰਤਾ। ਕੈ ਸੇ ਸਰੁ ਪਾਬਿ ਮੇਲੀ ਰੁਪੇ ਰਿਗਾ। ਨੇ
 ਮੈ ਦੇ ਕੁਦਚਨੁ ਕਰੈ ਤਉ ਚਾਹੀ ਐ ਦੇ ਕੁਦਚਨੁ ਕੁੰ ਕੀ ਕਰੇ।
 ਮੈ ਦੇ ਕਰਾ ਪ੍ਰਸਨ ਸਿਖੁ ਕਾਏ ਕਰੀਐ। ਗੁਰ ਸੇ ਸਮਤਾ ਕਿ
 ਆਨੇ ਗੁਰੇ। ਜੇ ਦੁਚਨੁ ਸਮਤਾ ਕਾ ਕਰੈ ਤਉ ਵਿਆਲਾਤ
 ਯੋ। ਗਾਥਿ ਤੇ ਬਿਗਨੇ। ਪ੍ਰਸਰ ਕਰਾਏ ਮੈ ਦੇ ਸਤ ਸੰਗੁ ਕਰ
 ਅਰਤੇ ਨੇ ਜੋ ਕਰਾ ਜੋ ਰਾਪਾ ਦੁਏ ਕੀ ਗਾਥ ਤੁਧੇ। ਆ
 ਪਿਤੈ ਜਾਤਾਯੋ। ਤਉ ਪਿਤਾ ਸੁਖੈ ਜੁਆਪਿ ਨਰਗਾਥਿ
 ਗਨੁ ਨ ਜਾਵੈ। ਦੇਰ ਕਰੇਐ ਜੁਪਰ ਮੁਖੁ ਆਪੁ ਕੇ ਤਿਆ
 ਗੇ ਮੈਯੋ। ਮੈ ਦੇ ਕਰਾ ਜੁਆਪਿ ਨਰੇ ਤਉ ਵਿਆਸੁ ਆ ਕਾਹੇ ਤੇ
 ਜੇ ਸੁਖੁ ਆਪਤ ਕੁਪੀਯੋ। ਪਾਰਾਸਰ ਕਰਾਏ ਸਤੇ ਅਭਿਰਾਮ
 ਪਿਕੁ ਸੁਖੁ ਕਉ ਦੁਹੇਗਾ। ਜੇ ਜਾਨੈ ਮੈ ਪੁਰ ਕੁਯੋ। ਜਾ ਕੇ ਸਮਤਾ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਈਐ। ਤਾ ਕਾ ਸੁਖੁ ਵਿਆਕਯੋ। ਮੈ ਦੇ ਕਰਾ ਚਰਮੁ
 ਸਰਕਾ ਪਾਰਾਸਰ ਕਰਾ ਅਥਤ ਕੁ ਅਗਿਆਨਿ ਬਿਖੇ ਬੀ
 ਧੁਯੋ। ਚਰਮੁ ਤੇ ਬਿਨੁ ਵਿਆਰੈ। ਜੇ ਕਰੇਐ ਸੁਭਾਸੁ ਸਰੁਯੋ।
 ਰੇਰ ਦਿ ਸੁਤਿ ਆਗਿ ਅਰ ਚਰਮੁ ਕਾਇ। ਕਪਜੁ ਕਰਾਏ

ਤੇ ਮੁਕੰਦਕਰਾਮੈ ਨਹੀਂ। ਕਪਲੁ ਕਹਾਂ ਵੇਦ ਕਹੈ ਹੈ ਅਵਤੀ
 ਬ੍ਰਹਮੁ ਹੈ। ਤਉ ਨਿਸਚੈ ਭਾਜਮੈ ਹੈ। ਮੁਕੰਦਕਰਾਮੈ ਨੇ
 ਨਾਥ ਜੋਤੁ ਪਰਮਾਰੀ ਅੰਨੀ ਹੈ। ਪਰ ਅਥਤ ਕੁਤੁ ਸੁਕੀ
 ਅੰਨਕੀ ਅਪਪਤ ਹੈ। ਜਹ ਬ੍ਰਹਮੁ ਹੈ ਤੁਹਾਂ ਤੁਹਾਂ ਹੈ।
 ਕਪਲੁ ਕਹਾਂ ਹੈ ਮੁਕੰਦ ਸਤਿ ਕਹਾਂ ਤੈ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪੁਥਿ ਖੋਰੀ
 ਅੰਨਕੀ ਕਹਾਂ ਸਮਾਈ ਹੈ। ਅਵਤੁ ਕਹਾਂ ਨ ਕਪਲੁ
 ਮੁਕੰਦ ਸਹਥੁ ਮੈ ਹੈ। ਕਪਲੁ ਕਹਾਂ ਕਥਮੈ ਨਹੀਂ ਤਉ ਕੁ
 ਹਾਂ ਹੈ। ਅਵਤੁ ਕਹਾਂ ਮੈ ਸੁਖ ਕਾ ਸੁਹਾ ਕਪਲੁ ਕਹਾਂ ਤੁਹ
 ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਹੈ ਤਉ ਕਿਆ ਮੈ ਨਹੀਂ। ਅਵਤੁ ਕਹਾਂ ਸੁਖ
 ਸੁਏ ਕਹੈ ਨ ਅਨੇਕਾ ਤੰ ਤੇ ਤੁਹਾਂ ਹੈ। ਏਕੁ ਮੈ ਹੈ। ਕਪਲੁ
 ਕਹਾ ਏਕੁ ਕਹਣੇ ਤੇ ਦੁਐ ਤਸਿ ਪੁਰੇ ਤਾ ਹੈ। ਅਵਤੁ ਕ
 ਹਾਂ ਅਪਿ ਸੁਨੇ ਹੈ ਅਪਿ ਕਹੈ ਹੈ ਦੁਐ ਤੁਹਾਂ ਹੈ। ਕਪ
 ਲੁ ਕਹਾਂ ਕਹਣਾ ਸੁਨਣਾ ਸਹੀ ਗਥਿ ਖੋਰੈ ਤੁਹਾ ਬਿਖੇਰੀ
 ॥ ਅਵਤੁ ਕਹਾਂ ਤੇ ਆਤਮੁ ਅਗਿਆਤੁ ਭਾਜਮੈ।
 ਕਪਲੁ ਕਹਾਂ ਉਸਾ ਬਿਖੇ ਆਤਮੁ ਅਗਿਆਤੁ ਨਹੀਂ। ਕ
 ਹਾਂ ਤਉ ਕਿਆ ਹੈ। ਕਪਲੁ ਕਹਾਂ ਦਹੁ ਮੈ ਹੈ। ਅਵਤੁ ਕ
 ਹਾਂ ਕਹੈ ਤੇ ਨੀਕੁ ਹੈ ਤਾ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਖੀਰੁ ਹੈ। ਕਪਲੁ ਕਹਾਂ ਜੇ

270

222

45

ਖੰਡ ਪੈਰ ਉਖੰਡੁ ਆਵਰਾਏ। ਤਤੇ ਖੰਡੁ ਅਰਾ ਖੰਡੁ ਅਰਾਏ
 ਕਰਾ ਅਰਾ ਅਨੇ ਕਰਾ ਅਤ ਕਪਾ ਜਿ ਤੇ ਗੇ ਬਿਖੇ ਵਚਨੁ ਨਹੀ। ਅ
 ਵਧੁ ਤਕਹਾਂ ਵਚਨੁ ਅਰਾ ਸੁਨਣਾ ਤੇ ਗੇ ਬਿਖੇ ਪੈ। ਕਪਾ ਲੁਕਹਾਂ ਮੇਰੇ
 ਬਿਖੇ ਬਚਨੁ ਕਰਮੁ ਰਸਨਾ ਕਾਏ। ਅਰਾ ਸੁਨਣਾ ਕਰਮੁ ਕੰਨ ਕਾ॥
 ਅਰਾ ਮੇਏ ਫੀਫੀ ਤੇ ਅਤੀਤੀ। ਤਉ ਕਹਣਾ ਸੁਣਨਾ ਕਿਆ ਹੈ
 ॥ ਅਵਧੁ ਤਕਹਾਂ ਤਤੇ ਕਰਮੁ ਗਿਆਂ ਤੁਰਾਏ। ਜਉ ਕਰਮੁ ਗਿਆਂ
 ਤਪੈ ਤਉ ਮਿਰਤੁ ਪੈ। ਤਉ ਮਿਰਤੁ ਕਉ ਕਿਉ ਨਹੀ ਵਚਨੁ ਕਰਮੁ ਕਾਕ
 ਪੁਜੈ ਮੁਸਾਏ ਪਕਾ ਸੁਣਾਂਗੁ ਪੈ। ਅਰਾ ਕਹਣਾ ਸੁਣਨਾ ਮੈ ਪੈ। ਕਪਾ
 ਲੁਕਹਾਂ ਵੇਦ ਅਰਾ ਭਗਵਾਂਨੁ ਕਹੈ ਪੈ। ਜਿ ਵੇਦ ਹੋ ਕਹੁ ਕਹੈ ਪੈ ਅਰਾ
 ਮੈ ਪੈ ਸੁਣੈ ਪੈ। ਅਰਾ ਸਰਬ ਕਰਮੁ ਕਹੈ ਪੈ। ਅਰਾ ਅਲੇਪੁ ਪੈ। ਕਾ
 ਪੇਤੇ ਜੁ ਨਿਰਪੰਕਾ ਰਹੈ। ਅਹਿ ਸਰੀਰੁ ਮੁਝ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟਿ ਰਾਖੈ।
 ਅਰਾ ਮੈ ਸਰੀਰ ਤੇ ਅਲੇਪੁ ਪੈ। ਸਰਬ ਕਰਮੁ ਕਹੈ ਪੈ ਅਰਾ ਨਹੀ ਮੁਸਾਏ
 ਬਿਖੇ ਕਰਮੁ ਕੀ ਅੰਸਾ। ਤਤੇ ਪੇ ਕਪਾ ਲੁਕਹਾਂ ਸੁਣਨਾ ਮੁਸਾਏ
 ਬੇ ਪੈ। ਕਪਾ ਲੁਕਹਾਂ ਤੈ ਨੇ ਪਦੁ ਨਿਸਚੈ ਕੀਏ। ਕਹਣਾ ਸੁਣਨਾ
 ਚਿਤ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਤੈ ਨੇ ਨਹੀ। ਅਵਧੁ ਤਕਹਾਂ ਪੇਰੁ ਪਾਏ ਜੇ ਤੂੰ
 ਪੈ ਜੇ ਕਹੈ ਪੈ ਸਾਖੀ ਪੈ। ਜਿ ਸੁਣੈ ਪੈ ਸਾਖੀ ਸੁਣੈ ਪੈ। ਜ
 ਹਾਰਿ ਕਾਰੈ ਤਹਾ ਕਹਣਾ ਜੇਹਾ ਨਹੀ। ਜਿ ਸਹੁ ਪੈ ਕਿਉ ਨ ਕਹੈ।

ਅਰਕਿਉਨਸੁਣੀ। ਕਪਲੁਕਹਾਏਕੁਰੀਕਾਹਾਏਕਾਨਿਰਹੀਕਾ
ਰਤੁ, ਕਪੁਕਉਣਪੈ। ਅਵਧੁਤਕਹਾਮੈਦੁਹੁਰੀਜਾਤੇਦੀਨਪੈ।
ਅਰਵੀਨੇਤੇਅਤੀਤਹੀ। ਮੇਰੇਬਿਖੇਦੁਮੈਤੁਨਹੀ। ਕਪਲੁਕ
ਹਾਸੀਤਕਹਾਏਤੇਬੀਧੁਨਹੀਹੋਤਾ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਸੁਦੁਹੀਹੋਅ
ਵਧੁਤਤੁ, ਕਉਣਪੈਸਰੀਰੁਕੇਆਤਮਾ। ਅਵਧੁਤਕਹਾਏਨ
ਹੁਤੇਨਗਨੁਹੀ। ਅਰਮੈਹੀ। ਮੁਰਖੁਕਹੇਪੈਸਰੀਰਾਤਮਾਪੈ
ਨਹੀ। ਤਉਸਰੀਰਾਤਮਾਪੁਪੈ। ਕਾਹੇਤੇਆਤਮਪੁਰਨੁਪੈ
ਬਿਖਮਤਾਨਹੀਗਾਂਘਤੁ। ਜਾਕੈਸਰੀਰਅਰਾਤਮਾਦੇਭਾਸ
ਤੇਹੈਦੁਹੁਅਗਿਆਨੀਹੈ। ਕਪਲਕਹਾਕੁਕਵਨੁਪੈਮੰਨ
ਕੇਬੁਧਾਚਿਤਕੇਤੰਕਾਹੁ। ਅਵਧੁਤਕਹਾਮੁਸੁਤੇਕਿਛੁਭਿੰਨੁ
ਨਹੀ। ਮੰਨਅਰਬੁਧਾਚਿਤਤੰਕਾਹੁਮੁਸੁਤੇਪ੍ਰਗਟਿਕਹੇਹੈ। ਨ
ਹੀਤਉਕਵਨੁਨਹੀ। ਕਾਹੇਮੈਰੋਕਹੁਤੁ, ਕਵਨੁਪੈ। ਕਪਲੁਕਹਾ
ਕਿਆਕਹੇਸਰਬੁਤੁ, ਹੀਹੈ। ਅਵਧੁਤਕਹਾਨਹਾਮੈਤੁਨਹੀ
ਕਹੁ। ਕਪਲੁਕਹਾਵਹੀਮੈਹੀ। ਅਵਧੁਤਕਹਾਵਹਨੁਮੈਰਾ
ਵਾਂਕੈਸੁਖੁਦੇਤੁਪੈਜੇਸਿਧਾਂਤੀਹੈ। ਕਪਲੁਕਹਾਤੁ, ਕਵਨੁਪੈ।
ਅਵਧੁਤਕਹਾਜੇਤੁ, ਪੈਤਉਕਾਂਸੀਪੁਛੈਹੈ। ਉਸਸੰਮੇਰੀਮ
ਰਕੀਸੁਰਾਵਤਕਹਾ। ਪਰਕੈਸਰੇਮੁਰਿਕੁਜਾਨੇਅਸੀ

ਬਧੁਸਾ ਅਰਥਿ ਸਨੁ ਦੇਖੇ ਹੈ। ਅਰਜੇਗੀਯ ਉਸ ਸਰੀਰ
 ਬਿਖੇਨ ਬਾ। ਅਰਸਰੀਰ ਦੇਖਾਈ ਦੇਤਾ ਬਾ। ਅਰਕਹਾਈਪ
 ਪੂਰਨੁ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਜੁਦੀ ਪੁਤੇ ਭਿੰਨੁ ਨਹੀ। ਉਤਪਤਿ ਅ
 ਰਘਾਨਾ ਅਰਨਾ ਸੁਦੀ ਪੁਤੇ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਵਧੁਤ ਕਹਾ ਤੈਨੇ
 ਜੇਦੀ ਪੁਦੇਖਾ ਦਿਸਟਾਰੀ ਪੁਕਾ ਕਉਨੁ ਹੈ। ਰਿਮੁ ਰਿਖੁ ਹ
 ਸਾ ਅਰਕਹਾ ਦਿਸਟਾਰੀ ਪੁਕਾਈ ਪੁਯੈ। ਦਿਸਟਾਰੀ ਸਰ
 ਸੁਤੀ ਨੇਦੀ ਪੁਯੈ। ਵੀਪੁ ਬਿਖੇਖ ਨਕਹੇ ਹੈ ਵੀਪੁ ਤੇ ਦੁਰ
 ਪੋਤਾ ਹੈ ਕਹੁ ਕਉਨੁ ਹੈ। ਰਿਮੁ ਰਿਖੁ ਸਾ ਕਹਾ ਮੇਦੀ ਪੁਯੈ ਅ
 ਰਦੀ ਪੁਤੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਅਰਦੀ ਪੁਤੇ ਕਹੁ ਭਿੰਨੁ ਨਹੀ। ਅਵ
 ਧੁਤ ਕਹਾ ਤੁਸਿ ਬਿਖੇਆਰੇ ਅੰਤਿ ਕੀ ਸਮਾਈ ਨਹੀ।
 ਰੇਮਿ ਰਿਖੁ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਹੀ ਕਹੁ ਤੇ ਹੈ। ਮੁਸਕੇਆ ਤੇ ਬੰਦੁ ਨਹੀ
 । ਅਵਧੁਤ ਤੁਸਨੀ ਕਹਾ। ਸਭੀਆ ਪਿਯੇ ਦੇਖ ਤੇ ਕੇਕੇ
 ਤੀਅਉ ਸੁਮੈ ਸੇ ਹੀ ਬੀਤੀ। ਹੇਮੈ ਕੇਕੈ ਸੀ ਤੁਸਨੀ ਕਹ
 ਤਕੇਨੁ ਪਰਮੁ ਅਨੰਦੁ ਬਾ। ਬਹੁਨੁ ਆਪਸੁ ਮੈ ਕਹਹੇਲਾ
 ਗੇਜੁ ਮੁਯੈ। ਕਪਲੁ ਕਹਾ ਜੇਤੁ, ਏਕੁ ਹੈ ਤਉ ਸਭੀ ਹੈ ਅਰ
 ਜੇਤੁ, ਨਹੀ ਤਉ ਸਭੀ ਹਮੁ ਭੀ ਨਹੀ। ਲਛੁ ਏਕੁ ਤਾ ਕੇ ਨੈਕ ਅ
 ਤੇਤੈ। ਜੇਏਕੁ ਕਹੀ ਅੰਤਉ ਸਰਬੁ ਭੀ ਅਵਤਾ ਹੈ ਜੇਏਕੁ
 ਨਹੀ ਤਉ ਅਨੇਕ ਭੀ ਨਹੀ। ਅਵਧੁਤ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇਏਕੁ

ਅਰ ਅਨੇਕ ਨਹੀ ਮੈਂ ਹੋ। ਕਪਲੁ ਕਹਾਂ ਤੁ, ਕਉ ਏ ਪਦੁ ਤੈ। ਏਕੇ
 ਦੇ ਕੇ ਤੀਨੁ ਕਿਉ ਕਹੈ ਪੈ ਏਕੁ ਅਰਏ ਨਹੀ ਮੈਂ ਤੈ। ਅਵਧੁ ਤਕਹਾਂ
 ਅ ਰੈ ਪਦੁ ਮੁਸੁ ਤੈ ਹੋ। ਸਪਤਿ ਰਿਖ ਸਾਤਿ ਦੀ ਪੁਰੇ ਆਵਤੁ
 ਏ। ਅਰ ਆਵਏ ਉਨ ਕਾ ਕੇਵਲੁ ਸਮਾਗਮ ਨ ਮਿਤ ਕਾ ਕਾ
 ਤੇ ਤੇ ਨੁ ਆਤਮੁ ਸੁਖੁ ਸਤਿ ਸੰਗੁ ਤੇ ਪਾਪ ਤੁਹੇ ਤੈ। ਸਪਤ
 ਰਿਖ ਪੁਕਰਾ ਜੇ ਪੈ ਸੋ ਕੁ ਜਨੁ ਹੋ ਬਿੰਦ ਕਾ ਪੈ। ਤੇ ਰਗਤੁ
 ਲੀ ਤੈ। ਜੇ ਚਾਹੈ ਜੇ ਮੁਸੁ ਕੈ ਗਿਆਨੁ ਪਾਪ ਤੇ ਰਗਤੁ ਕਰੈ। ਕਿ
 ਆਨੁ ਏ ਕਾ ਬਿਸਨ ਸਰਬੁ ਬਿਖੇ ਪੁਰਨੈ। ਅਵਧੁ ਤਕਹਾਂ ਰਗਵਾਂ
 ਨੁ ਕੀ ਰਗਤੁ ਤੇ ਰਗਤੁ ਮੇਰੀ ਸੇਸੁ ਤੈ। ਜੇ ਮੁਸੁ ਪਾਇ ਆਵੈ ਰੁਪਮੇ
 ਰਾਉ ਤੁਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਰਗਤੁ ਰਗਵਾਂ ਨੁ ਕੀ ਕਿਰੈ ਪੈ ਅਪਨੇ ਪੰਕਾ ਰਕੀ
 ਮਲੀਨ ਤਾ ਕੈ ਨਹੀ ਤਿਆਗਤਾ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਨੁ ਆਪਿ ਕਿੰਦਾ ਸੁਆਨੇ
 ਤੈ। ਰਾਤੇ ਅਪਨੇ ਸਹੁ ਪਤੇ ਅਪਾਪਤ ਰਹੇ ਤੈ। ਅਰ ਰਗ
 ਤਿ ਨਿਸਚੈ ਰੁਪਮੇ ਰਾਹੈ। ਸਪਤੁ ਰਿਖ ਪੁਕਰਾ ਸਹੀ ਰਤੇ ਰਾਨ
 ਸੀ ਤੈ। ਬਿਸਨੁ ਸੇਸਮਤ ਕੈ ਸੇਕਰੈ ਪੈ। ਅਵਧੁ ਤਕਹਾਂ ਨੁ ਸਹੀ
 ਰਮੇ ਰਾਨ ਸੀ ਤੈ ਤਉ ਸਹੀ ਗਬਿਸਨੁ ਕਾ ਕਹਾਂ ਏ ਸਬ ਤੁਹੇ ਤੁਹੈ।
 ਹੋ ਆਰਿਖੁ ਜੁ ਤੈ ਨੇ ਕੇਤੇ ਬਿਸਨੁ ਦੇ ਕੈ ਹੋ। ਰਤੇ ਜੇ ਫਿਸਟ ਸ
 ਹੀ ਰਪ ਰਕਰੀ ਏ ਤਉ ਕਿਸੀ ਕਾ ਸਦਾ ਨਹੀ। ਪਰ ਰਗਤਿ ਮੇ
 ਰੀ ਸੇਸੁ ਤੈ। ਏ ਸਕਾਰਨੁ ਜੇ ਜਾਣੈ ਜੇ ਮੇਸਹੁ ਪੁਰਨੁ।

ਸਪਤਰਿਖਪੁਕਤਾਜਬੁਤਕੁਬੈਰਾਗੁਨਹੈਬਿਰਾਅੰਨਕਾ
 ਪਾਵਣਾਕਠਨੁਹੈ। ਅਵਧੁਤਕਹਾਂਪਹੀਬੈਰਾਗੁਹੈਜੈਮੈਨ
 ਹੀਸਰਬੁਬਿਸਨੁਹੈ। ਸਪਤਰਿਖਪੁਕਹਾਂਤਮੁਨਹੀਹੈਸਰਬੁ
 ਰਗਵਾਂਨੁਹੈ। ਪਰਜਬੁਪਮੁਨਹੀਤਬੁਬੈਰਾਗੁਕਾਨੇਕੀਆ
 ॥ ਅਵਧੁਤਕਹਾਂਜਬੁਲਭਿਮੈਕਹੀਤਾਹੈ। ਸਰਵਸਤੁ
 ਮੁਸੈਸੀਜੁਗਤੁਹੈ। ਜਬੁਮੈਨਰਹਾਂਕੇਵਲੁਰਗਵਾਂਨੁਹੈ।
 ਉਨਹੁਕਹਾਂਪਮੁਨਹੀਹੈ। ਕਹੁਕਉਣਹੈ। ਅਵਧੁਤਕਹਾਂ
 ਵੀਚਾਰਕਰਹੁਸਰਬੁਬਿਸਨੁਹੈ। ਤਉਨੁਮੁਬਿਸਨੁਕੁਪ
 ਹੋ। ਸਪਤਰਿਖਪੁਕਹਾਂਬਿਸਨੁਈਸੁਰਹੈਕਿਆਹਮੁਪੀ
 ਈਸੁਰਹੈ। ਅਵਧੁਤਕਹਾਂਜਬੁਨੁਮਹੈਤਬੁਈਸੁਰਕਉ
 ਨਸਾਹੈ। ਸਪਤਰਿਖਪੁਕਹਾਂਅਰੁਸਰੀਰੁਅਰਾਅਤਮਾਕਹਾਂਜੁ
 ਵਹੀਆਤਮਾਈਸੁਰਹੈ। ਅਵਧੁਤਕਹਾਂਈਸੁਰਕਹੁਪ
 ਵੇਦਕਹਾਂਹੈਅਰਾਅਤਮਾਕਹੁਪਾਕਿਨੀਨਹੀਕਾਹਿਅਮ।
 ਤੁਮੁਆਤਮਾਕੈਦੇਖੁਕਹਈਸੁਰਕਹੈ। ਅਯਾਬਿਨਾ
 ਦੇਖੇਨਾਕਾਹੈ। ਉਨਹੁਕਹਾਂਬੀਚਾਰੁਬੁਧਕੈਸੈਕਹੀਤਾ
 ਹੋ। ਜੈਆਤਮਾਈਸੁਰਸਰਬੁਸਕਤਿਹੈ। ਅਵਧੁਤਕ
 ਹਾਬੁਧਕਹੁਪਾਕਿਆਹੈ। ਕਹਾਂਸੈਰਕਹੈਜੁਬੁਪੁਰੁਪੁਨ
 ਹੀਰਾਪਤੁ। ਕੇਵਲੁਕਹੁਤੁਹੀਹੈਅਰਾਪਹੀਨਿਸਚੈਗੁਪੈ

ਅਵਧੁ ਤਕਹਾਨਿ ਸਚੈ ਆਪਿ ਤੇ ਆਪਿ ਤੇ ਤੁਠੈ ਅਥਵਾ
 ਆਤਮਾ ਤੇ ਤੇ ਬੁਧੁ ਜਨੁ ਤੁਠੈ ਨ ਬੁਧੁ ਮੁਖੈ ਦਸਤੁ ਪੀਕਫੂਨ
 ਤੀ ਤਉ ਜੇ ਉਸਕੇ ਵੀ ਚਾਰੁ ਤੇ ਤੇ ਤਉ ਸੁਕਹਾ ਤੇ ਗਾ ਕਪੁਤ,
 ਮੁਕਉ ਨੁ ਤੇ ਈਸਰ ਅਥਵਾ ਕਫੂ ਅਭਿਰੁ ਨ ਬੁਧੁ ਜਨੁ ਪੀਰ
 ਤੀ ਤਉ ਈਸਰ ਕਹਾਂ ਰਹਾਂ ਉਨੁ ਕਹਾਂ ਹਮੁ ਬੁਧੁ ਮੁਖੈ ਅ
 ਰਘੁ ਪਮੁ ਬਿਗੀ ਆਨੁ ਤੇ ਕਹੀ ਤੁਠੈ ਅਵਧੁ ਤਕਹਾਂ ਰਹ
 ਮੁਨਿਰਵਰ ਤੁਕਹਾ ਅਰਕਹਾ ਤੁਕਹਾ ਮੁਖੁ ਮੁਖੈ ਜੇ ਫਲੁ ਸਤ
 ਸੰਗੁ ਕਾਪੀ ਹੀ ਗਾਨੇ ਕਹਾਂ ਮੈ ਦੇਖੈ ਜੁ ਮੈ ਤਉ ਕਹੈ ਕੇ
 ਬਿਬਾਦਿ ਕਰਉ ਮੁਕੰਦ ਕਹਾ ਦੇਹੁ ਪਯੋਰੇ ਐ ਸੇ ਮਤਿ ਕਪੁ
 ਕਪੁ ਜੇ ਮੈ ਦੇਖੈ ਮੈ ਐ ਅਵਧੁ ਤਕਹਾਂ ਮੁਕੰਦ ਕਹੈ ਤਉ
 ਮੈ ਕਉਣੀ ਗਾਨੇ ਕਹਾਂ ਪਤੇ ਗਾਪਿ ਰਿਧੈ ਜੁ ਮੈ ਪਾਹਿ ਬਿ
 ਬੇਦੁ ਚਨੁ ਮਤਿ ਨਹੀ ਆਵਤਾ ਕਾਹੇ ਤੇ ਨ ਬੁਧੁ ਪ੍ਰਕੀਸੀ ਵ
 ਸਤੁ ਮੈ ਤੇ ਦੁਨ ਕਹੈ ਕਿਆ ਕਹੈ ਤਤੇ ਕਿਆ ਕਹੈ ਬੁਧੁ ਸਨੀ
 ਉਸੁ ਸੀ ਮੈ ਤਹੁ ਦਸੁ ਸਤਿ ਸੁਸਿਧੁ ਆਵਤੁ ਕਹੈ ਅਰਕ
 ਹਾਸਰ ਬੁਧੁ ਭਉਹੁ ਸਿਧੁ ਪ੍ਰਰਨੁ ਐ ਅਵਧੁ ਤਕਹਾਂ ਸਿਧੁ
 ਸਰਬੁ ਕਹਾ ਮੈ ਐ ਉਨੁ ਕਹਾਂ ਅਵਧੁ ਤਨਹੀ ਹਮੁ ਐ
 ਅਵਧੁ ਤਕਹਾਂ ਸੋ ਸਿਧੁ ਕਹਾਂ ਸਦਾ ਰੋਣਾ ਮਾਰੇ
 ਬਿਬੇਨਹੀ ਅਵਧੁ ਤਕਹਾਂ ਕਬੁ ਤਕੁ ਕਫੂ ਆਪਿ ਤੇ ਬਿਨੁ

ਜਨੇਪੁਰੀਸਿਧੁਤੀ। ਵੀਰਾਅਕਾਰਘੁਆਵੈਤੀ। ਕਰੋ
 ਹਸਣਹੋਵਾਹਮਾਗੇਬਿਖੈ। ਉਨਪੁਕਹਾਏਅਵਸੁਤਤੁਪੁ
 ਕਰੋਤੇਜੁਪੁਤੀ। ਅਵਸੁਤਕਰਾਂਨਮੈਨਰੁਪੁਨਪਸਰੋ
 ਤੀ। ਹਸਣੇਮੈਸਰੰਸੁਵਰਘੁਬੀਤੇ। ਬਹੁਨੁਕਹਾਹੁਦਰੁਕਰੈ। ਸਿ
 ਧਪੁਕਹਾਮੁਰਘੁਕੀਰਿ। ਆਈਮਨੁਕਹਾਕਹਾਗਿ। ਆਂਤੁਅਵਸੁਤ
 ਚੁਕਾਪੀ। ਕਰੋਗਿ। ਆਂਤੁਤੁਮਾਰਕਿ। ਆਪੈ। ਉਨਪੁਕਹਾਹਾ
 ਰੇਗਿ। ਆਂਤੁਬਿਖੈਵਰਨੁਜੇਗੁਨੀ। ਅਵਸੁਤਕਰਾਂਪਰਭੀਵੀ
 ਨੇਕਰਾਂਨਅਉਰਨੇ। ਉਨਤੇਰੁਮਾਹੁਸਿਧੁਨੇਕਰਾਂਜਗੁਮੈਜੇਗੁਕਰੋ
 ਪਾਹੁਪਅਪਏਵੈ। ਕੈਸਾਹੁਪਵਚਨੁਮੈਨੀ। ਅਵਤਾਅਵ
 ਸੁਤਕਰਾਂਬਚਨੁਬਿਨਾਹੋਗੁਕਾਂਨੇਕਰਾਂ। ਕਹਤੇਏਉਹਾਧੁਨਿਰੋਤੀ
 ਪਾਬਹੁਨੁਕਰੋਏਜੋਤਿਏ। ਏਕਾਧਿਆਂਤੁਚਤੁਰੁਕਰੋਏ। ਏਕੁ
 ਧੁਨਿਕਰੋਏਤਉਸਭਵਚਨੁਮੈਆਯਾਜੇਗੁਬਚਨੁਪੈਪਰਤੁੰਬਾ
 ਲਕੁਏ। ਸਤਸੰਗੁਕਰਨੇਨਿਰਮਲੁਤੀ। ਕੁਮਾਰਕਰਾਂਜੇਗੁਕੇ
 ਬਲਤੇਜੇਕਾਏ। ਸਿਸਰੀਹੁਕਾਤਿਆਹੁਕਰੈਅਰਅਉਰਸ
 ਰੀਗੁਬਿਖੈਪ੍ਰਵੇਸ਼ੁਕਰੀ। ਗਿਆਂਤਿਤੇਕਿਆਪਾਪਤੀ। ਅ
 ਬਵਾਵਚਨੁ। ਅਵਸੁਤਕਰਾਂਪੇਮੁਰਘੁਸੰਤਕੀਸਰਾਬਿਖੈ।
 ਹਬਚਨੁਕਰਏਤੇਨੁਸੁਕੈਲਜਾਨੀ। ਅਵਤੁਗਿਆਂਤੁਮੈ
 ਸਾਪੈਨੁਦਿਸਸਰੀਰਕੈਗੀਤਿ। ਮਾਹੁਮਰਸਰਘੁਠਉਰਪੁਰ
 ਰੁਏ। ਕੁਮਾਰਕਰਾਂਜੇਗੁਕੇਬਲਤੇਜੇਕਾਤੇਤਉਆਕਾਸ਼ਾਬਿਖੈ

ਨਾਵੀ ਅਵਧੁ ਤਕਰਾ ਅਕਾਸੁ ਬਿਖੇਤ ਬੁਜਾਵੈ ਜਥੁ ਰੁਖੇ
 ਰਿੰਨੁ ਪਾਕੁ ਮਾਂਹੁ ਕਰਾਵੈ ਤੇ ਸੁਆਸੁ ਜੇ ਆਵੈ ਤੇ ਜਾਤੈ ਕਛੁ ਸੁ
 ਬਨਹੀ ਪਾਤੋ ਅਰਜੇ ਗੀਏ ਕੁਏ ਕੁਸੁਆਸੁ ਬਿਖੇਅੰ ਬਿਤੁ
 ਪੀਤਾ ਤੋ ਅਰਸੇ ਤੰਤੰ ਸਾਜਪੁ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਰਸੁ ਖੁਪਾਵ
 ਤਾ ਹੈ। ਅਵਧੁ ਤਕਰਾ ਪੇਸ਼ਾਲਹੁ ਗਿਆਂਤੀ ਕਉ ਲਜਾ ਹੈ।
 ਜੇ ਪ੍ਰਾਨੁ ਅਰਸੁ ਆਸੁ ਤੇ ਅਪਨਾ ਸੁਖ ਚਾਹੈ। ਜੇ ਸੁਖ ਉਨੁ
 ਤੇ ਜੇ ਗੀ ਸੁਖਿ ਬਿਖੇਪਾ ਪਤਿ ਪੈਤੈ। ਗਿਆਂਤੀ ਤੰਕੇ ਜਨੁ
 ਜਾਨਕੈ ਅਪਨੇ ਸਹੁ ਪਰੇ ਸੁਖ ਰਾਖਤੈ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਣੇ ਤੇ ਕਿਆ ਸੁ
 ਖੁਯੋ। ਆਪਿ ਤੇ ਅਪਾ ਪਤਿ ਪੈਤੈ। ਅਰੁ ਆਸੁ ਮੁਕਤ ਕੀ ਪ੍ਰਾ
 ਣੇ ਤੇ ਚਾਹਈ ਬੀਚਰਤੇ ਰਹਤਾ। ਅਰੁ ਆਇ ਪੈਚਰਤਾ ਮਿ
 ਬਿਆ ਪੈਤੈ ਹੈ। ਏਕੁ ਪਉਨੁ ਕਉਨ ਸੇਲੇ ਖੇਮੈ ਹੈ। ਜੇ ਗੁਮ
 ਰਹੁ ਚੀਟੀ ਉਗਾ ਹੈ। ਅਗਿਆਨੁ ਬਿਰੀਗ ਮੁਧੈ। ਉਨਹੁ ਤੇ ਬੀ
 ਰੰਗ ਮੁਨਾ ਮੁਸਿਧੁ ਕਹਾ ਹੈ ਅਵਧੁ ਤਕਿ ਸੁਕੀ ਸਕਤਿ ਹੈ। ਜੁ ਜੇ
 ਕਉ ਨਿਰਵਰਤੁ ਕਰੇ। ਜੇ ਗੁਸੁ ਤਹ ਸਿਧੁ ਹੈ। ਜੁ ਸਰਕੈ ਜੁ ਨਨ
 ਹੈ। ਜਾਤੇ ਗਿਆਨੁ ਜੇ ਹੁਕੇ ਕਹੈ ਸੇਰੁ ਜੇ ਹੁਧੈ। ਪਾਹਿ ਸੁ
 ਹੀ ਸਨਕਾਵਿਕੁ ਅਰਧੁ ਪਮਾਇਕੁ ਜੇ ਸਹੁ ਪਇਖੇ ਲੀਨੁ ਪੈਤੈ
 ਹੈ। ਜੇ ਗੁਰੇ ਪੈਤੈ ਹੈ। ਅਵਧੁ ਤਨੁ ਸਨੀਕੁ ਆਗਾ ਕੇ ਕਹਾ ਹੈ
 ਸਿਧੇ ਸਿਧਿ ਆਮਤ ਕਹਾ। ਗਿਆਂਤੀ ਕੈ ਜੇ ਗੁਸਾ ਬਿਕਿਅ

ਸੰਜੋਗੁ ਹੈ ॥ ਗਿਆਨਿ ਦੁਹੈ ਜੋ ਉਸਿ ਬਿਖੇ ਅਲਨਾ ਅਰਬਿ
 ਛਰਨਾ ਦੇ ਨੇ ਨਹੀ ॥ ਅਧਮੁ ਕਹਾਏ ਗਾਨਾ ਸੁਖੈ ਜੋਗੁ ਪਾਤ
 ਨਹੀ ॥ ਰਾਗਾ ਰਾਜੇ ਕਹਾਂ ਜੋਗੁ ਕੈ ਮੈ ਕਰੈ ॥ ਜੁਝਤਾ ਸਿਧ ਹੈ
 ਉਸ ਕਾ ਕੁਪਕਰਾ ॥ ਅਧਮੁ ਕਹਾਂ ਤੁੰ ਆਤਮਾ ਕਾ ਸਹੁ ਪਕਰਾ ॥
 ਜੁਕਿਆ ਹੈ ਜਬੁ ਆਤਮਾ ਕਾ ਸਹੁ ਪਕਰਾ ਨਹੀ ਤਉ ਜੋਗੁ
 ਤੇ ਕਿਆ ਪੁਛੈ ॥ ਜੁਏ ਕੁਪੀ ਪਦੁ ਹੈ ਦੁਖੈ ਤੁ ਨਹੀ ॥ ਰਾਂਡੇ
 ਜੋਗੁ ਸੁਖ ਕਾ ਸੁਹੈ ॥ ਰਾਜੇ ਕਹਾਂ ਕੀਸੀ ਸਾਸ ਕ ਨਹੀ ਕਹਾਂ ਜੁ
 ਜੋਗੁ ਸੁਤੇ ਸਿਧ ਹੈ ॥ ਸਿਧੇ ਕਹਾਂ ਜੋਗੁ ਸੁਖ ਕਾ ਸੁ ਅਰਧੁ
 ਪੁਰੈ ॥ ਜੋਗੁ ਤੇ ਸਹੁ ਪਕੀ ਪਾਪ ਤਪੇ ਤਪੈ ਕਪਲੁ ਕਹਾਂ ਜੁ ਜੋਗੁ
 ਤੇ ਸਹੁ ਪਪਾਪ ਤਪੇ ਤਪੈ ॥ ਜੋਗੁ ਨਹੂ ਆਸਹੁ ਪਹੁ ਆਨਿ
 ਸਹੁ ਪਹੈ ਤਉ ਜੋਗੁ ਤੇ ਕਿਆ ਪਹਿਜਹੁ ਹੈ ॥ ਕੁਮਾਰ ਕਹਾਂ ਜੋਗੁ ਤੇ
 ਸਹੁ ਜੋਗੁ ਹੈ ॥ ਕਪਲੁ ਕਹਾਂ ਕਰਤਾ ਜੋਗੁ ਕਾ ਕਉਨੁ ਹੈ ॥ ਕੁਮਾਰੁ ਕ
 ਹਾਂ ਕਰਤਾ ਜੋਗੁ ਕਾ ਜੋਗੁ ਹੈ ॥ ਕਪਲੁ ਤੁੰ ਸਨੀ ਰਾਗਾ ਮੁਕੀ ਦਕ
 ਹਾ ਆਤਮਾ ਕੇ ਪਾਵੈ ਕੇ ਬਹੁਤ ਮਾਰਹੁ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂ ਗਿਆਨੁ
 ਕਰਿ ਪਹੁੰਚਤਾ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂ ਅਰੀ ਕਾਰ ਕੇ ਤਿਆਗੇ ਤੇ ਕਉਂ ਕਰਮੁ
 ਕੇ ਤਿਆਗੇ ਤੇ ਦੇਵ ਰਗਤਿ ਅਰਧੈ ਗਾਨਿ ਜੋਗੁ ਤੇ ਆਹਿ ਸਹੁ
 ਸਾਧਨੁ ਹੈ ॥ ਹਮੁ ਜੋਗੁ ਨਹੀ ਕਰਤੇ ਗਿਆਨੁ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ਅਕੰ
 ਦ ਹਸਾ ਅਰਕ ਹਾ ਕਹਾ ਗਿਆਨਿ ਕਿਆ ਹੈ ॥ ਕਹਣਾ ਕੀ ਨਿਸ

ਨੈਕਰਣਾ ਕੁਮਾਰਕਾ ਨਿਸਰੈ ਤਬੋ ਜੁਤਦਰੁ ਪਰੇ ਅਰੁ
 ਦਰੁ ਪਨੇਗੁ ਹੈ। ਤਤੇ ਜੇਗੁ ਸੁਪਕਾਸੀ ਹੈ। ਮੁਕੰਦਰੁ ਸਨੀਰੁ
 ਅਮਾਰੇ ਮੁਰਿਕੁ ਕਹਾ ਪੇਸਿਐ ਜੇਗੁ ਸੁਤੈ ਪਤੁ ਹੈ। ਅਰਜੁ
 ਮੈਚਾ ਪਨਾ ਜੇਗੁ ਕੀਕਰੈ ਜੇਗੁ ਹੈ। ਅਰਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਜੇਗੁ
 ਬਿਉਰੁ ਵੈਨੇ ਨਹੀ। ਕੁਮਾਰਕਾ ਵੈਨੇ ਜੇਗੁ ਹੈ। ਰਿਮੁਰਿਕੁ
 ਤਸਾ ਅਰਕਾ ਜੇਗੁ ਤੇ ਸਰਅੰਗੁ ਦੇਹਕੇ ਦੀ ਸਤੈ ਹੈ। ਪਰੁ
 ਸਰੁਪਤੇ ਅਖਾਪਤੈ ਤੇ ਹੈ। ਕੁਮਾਰਕਾ ਜਤੈ ਜੇਗੁ ਹੈ ਤਹੁ
 ਪਨਹੀ। ਤਤੇ ਜੇਗੁ ਅਰੁਪ ਅਰਸੁਪ ਕਾਸੁ ਹੈ। ਰਿਮੁਰਿਕੁ
 ਤੁਸਨੀਰੁ ਪਾਸਪਤੁ ਰਿਖਪੁ ਕਹਾ ਪੁਰਨੇਗੁ ਜਨਣਾ ਬਿ
 ਸੁਕਾਤੈ। ਜਥਾ ਬਿਸਨਕੇ ਜਾਣਾ ਮੁਕਤਿ ਪੁਆ। ਕੁਮਾਰਕਾ
 ਤੈਨੇ ਪਾਲਣਾ ਭਗਤ ਕੀ ਕਹੀ ਹੈ। ਪਰੁ ਭਗਤੁ ਵਹੀ ਹੈ ਜੇਸੁ
 ਅਮੀ ਸੈਖੇ ਮੁਕਰਣਾ ਅਰਜੁਨਾ ਤਤੇ ਜੇਗੁ ਰਾਸਪਤਰਿ
 ਖਤੁ ਸਨੀਰੁ ਏਹਾ ਜੇਕਰੁ ਪਦਕੇ ਪੈਕਾਰ ਤੇ ਜੇਗੁ ਹੈ। ਤਤਪ
 ਦਾਵਿਖੇ ਜੇਗੁ ਕਹਾ ਹੈ। ਈਸੁਰ ਸੁਪਕਾਸੈ ਜੇਤਤ ਪਦੁ ਹੈ
 ਜੇਗੁ ਬਿਉਕਰੈ। ਕੁਮਾਰਕਾ ਪਰਮੁ ਈਸੁਰ ਕਾ ਕੀਆ ਹੈ।
 ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਪਰਮੁ ਈਸੁਰ ਕਾ ਪਰਿ ਹੈ ਜੁਪਾਤਿ ਸਰਮੁ ਸੁਤੈ
 ਗਟੁ ਭਏ ਹੈ। ਅਰਮੁ ਸੁਤੈ ਪਾਲਨਾ ਹੈ। ਅਰਥ ਪੁਨਮੁ
 ਬਿਖੇ ਲੀਨ ਹੋਣਾ। ਕੁਮਾਰਕਾ ਤਤੇ ਜੇਗੁ ਰੁਇਆ ਕਾ

ਤੇ ਤੇ ਜੋ ਕਹਤ ਹੈ ਮੁਸੀਬਾਨਾ ਹੈ ਅਰਏ ਤੇ ਹੈ ਰਾਜੇਕ
 ਤਾਂ ਅਸਪਦ ਬਿਖੈ ਜੋ ਕਹਤ ਹੈ ਕੁਮਾਰ ਕਹਾਂ ਕੀਸੀ ਨੇ
 ਜੋ ਕਹਤ ਮੁਕਹਾਂ ਕਿਆ ਸੁਖ ਜਬ ਲਗੁ ਉਸਾ ਬਿਖੈ ਨ ਜਨ
 ਰਾਜਾ ਤੁੰ ਸਨੀ ਕੁਮਾਰ ਅਰਸਰਾ ਮਾਧੁ ਬੀ ਚ ਦੇਖਦੇ
 ਲਾਗੇ ਅਵਧੁਤ ਕਹਾਂ ਜੋ ਕਹਤ ਹੈ ਤਉ ਬਿੰਨ ਵਾਂ ਤੇ ਕ
 ਉ ਨਹੈ ਜਾ ਸੋ ਜੋ ਕੁਮਾਰ ਤੁੰ ਕੀ ਕੁਮਾਰ ਅਵਧੁਤ ਕ
 ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਲਜਾ ਨਹੀ ਆਵਤੀ ਜੁਸੀ ਤਪੁ ਕੀ ਸਰਾਬਿਖੇ
 ਬਚਨੁ ਕਹੇ ਹੈ ਪਰ ਅਉਰ ਕਹੁ ਸੀ ਕਾ ਰਾਖ ਤੇ ਤਉ ਕ
 ਹੁ ਕੁਮਾਰ ਕਹਾ ਹੈ ਅਵਧੁਤ ਕਿਆ ਕਹੈ ਤੁੰ ਕੁਪ ਮੇਰਾ ਹੈ
 ਜੋ ਤੁੰ ਕਹੈ ਸੋ ਮੇਰਾ ਹੈ ਅਵਧੁਤ ਕਹਾਂ ਤੁੰ ਅਰਮੇ ਨਹੀ
 ਅਰਮੇ ਹੈ ਕੁਮਾਰ ਤੁੰ ਸਨੀ ਕੁਮਾਰ ਸਿਧਪੁ ਕਹਾਂ ਤੁੰ ਕਉ
 ਨਹੈ ਅਵਧੁਤ ਕਹਾਂ ਮੈ ਦੁਹੁ ਹੈ ਜੋ ਤੁੰ ਹੈ ਸਿਧਪੁ ਕਹਾਂ
 ਹੈ ਤੀ ਸਕਤਿ ਰਾਖ ਤੇ ਜੋ ਸਕਲ ਬ੍ਰਹਮ ਰਾਖਿ ਪੂਰਨੁ ਹੈ
 ਅਵਧੁਤ ਕਹਾਂ ਮੇਰੇ ਬਿਖੈ ਪੂਰਨੁ ਉਰਨੁ ਦੇ ਨ ਨਹੀ
 ਸਿਧਤੁੰ ਸਨੀ ਕਹੈ ਅਵਧੁਤ ਕਹਾਂ ਤੁੰ ਸਨੀ ਮਤੁ ਹੈ
 ਦੁਹਾ ਕਉ ਤਕੁ ਤੁਸਾਗੈ ਕਪਲ ਕਹਾਂ ਮੇਰੇ ਬਿਖੈ ਤੁੰ
 ਸਨੀ ਅਰਵਚਨੁ ਦੇ ਨ ਨਹੀ ਅਵਧੁਤ ਕਹਾਂ ਤਉ ਤੁਸ

ਬਿਖੇਤੀ ਨਪਦਰਏ। ਅਰਥਪ੍ਰਮਾ ਬਿਖੇਟੇ ਕੁਤੀ ਨਹੀ।
ਕਪਲਤੁੰ ਸਨੀਭਯਾ ਅਵਧੁਤ ਕਹਾਂ ਮੈ ਸਹੁਪਧਮਾ
ਰਬਤਤੁ ਕਾਪੀ। ਅਰਥਾਹਿ ਸੁਯਾਗਿ ਅੰਤਰੇ ਪਾਪਤੁ
ਤੇਯੋ। ਰਿਸੁ ਰਿਖਕਹਾਂ ਤੁਸ੍ਰੈ ਗਿਆਂਤੁ ਤੇ ਸੁਖਨਹੀ। ਅ
ਪਨੇ ਅਨੰਦਤੇ ਅਨੰਦ ਅਰਾਪਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸਹ
ਖਤਯੋ। ਅਵਧੁਤ ਕਹਾਨੁ ਗਿਆਂਤ ਅਰਾਪ੍ਰਕਾਸਤੇ ਅਤੀ
ਤਰਿ ਅਰਮੇਯੋ। ਰਾਜੇ ਕਹਾਂ ਤੁਸ੍ਰੈ ਲਜਾ ਨਹੀ। ਆਵਤੀਜੁ
ਅੰਸੇ ਕਹੇਯੋ। ਅਵਧੁਤ ਕਹਾਂ ਲਜਾ ਕਾਸੀ ਕਹੀ ਜੁਦੁਅੰਤ
ਨਹੀ। ਰਾਜੇ ਕਹਾਨੁ ਪਤ੍ਰੇ ਗਾਇਆਯੋ। ਅਵਧੁਤ ਕਹਾਂ
ਰੁਪ ਅਰੁਪ ਸੁਸ੍ਰੇਦੇ ਨਹੀ। ਗੰਤੇ ਪਾਤੀ ਕਹੁ ਜੁਸਹ
ਘਾ ਅਵਧੁਤਯੋ। ਇਸਤੇ ਏਕਾਨਿਸਚੈ ਰੁਪਾ। ਐਤ੍ਰੇ ਕਹਾਂ
ਤੇ ਪ੍ਰਾਸਗਾਇ ਨਹੁ ਸੀਤਹੁ ਬਿਨਾ ਉਸਸਰੁਾ ਬਿਖੇ ਕੋਉ ਅ
ਉਰਕੀ ਭਾਕੇਨਾ। ਪ੍ਰਾਸਹ ਕਹਾਂ ਜੇ ਤੁਸ੍ਰੈ ਏਕਕੇ ਕਹੈਤੇ
ਨਿਸਚਾਨ ਰੁਪਾ। ਤਉ ਬਹੁਤ ਤੇਕਿਆ ਗੁਣਤੁਸ੍ਰੈ
ਗਿਆਂਤ ਪਾਪਤੁ ਨਹੁ ਵਿਆਏਤਉ ਪਦੇ ਸਮੇਗਾ ਅ
ਕਾਰਥਯੋ। ਮੈਤ੍ਰੇ ਕਹਾਂ ਮੇਰੇ ਬਿਖੈ ਨਿਸਚਾਨਹੀ। ਗੁਣੇ
ਗਾਏਖ ਕਹਕਹੁ ਮੈਕੈ ਸੇ ਨਿਸਚਕਰੀ। ਪ੍ਰਾਸਹ ਕਹਾਂ

੨੪

ਰਉਅਤਿਕਰਾਜੈਤੁਪੈਤਉਨਿਸਚਾਰੀਗੁਪਤੇਗਏਮੈ
 ਤੇਕਹਾਂਨਿਸਚੈਕੈਸੇਕਰੈਨੁਮੇਰੇਬਿਖੇਗੁਰਅਰਸਿਖੁ
 ਅਰਕੁਪਅਰੁਪਨਟੀਪਰਾਸਰਕਹਾਂਪਿਹੀਨਿਸਚੈ
 ਕਰਾਜੈਅਰੁਪਹੀਮੈਤੇਕਹਾਂਪਿਹੀਵਿਕਾਰੈਨੁਨਿ
 ਸਚੈਕਰੈਦੁਪੁਕਹਾਂਨਿਸਬਿਖੇਬਿਕਾਰਨੁਪਿਪਾਸ
 ਸਰਕਹਾਂਪਿਹੀਕਹੁਨੁਮੈਪੈਮੈਤੇਕਹਾਂਨੁਮੈਪੈਤਉਕ
 ਪੈਤੇਕਿਆਗੁਣਾਅਰਜੈਨਕਹਾਂਤਉਕਿਆਪਾਠ
 ਪੈਪਰਾਸਰਕਹਾਂਪੈਮੈਤੇਜਬਤੈਨੇਆਪਕੈਬ੍ਰਹਮੁਨ
 ਣਾਤਥਪਰਮੁਸੁਖਪਾਪਤਹੀਤਉਨਿਸਚੈਕਰੈਗੁਪ
 ਅਰੁਪਮੇਰੇਬਿਖੇਨਹੀਮੈਤੇਕਹਾਂਕਿਆਕਰੈਪ੍ਰਸਾ
 ਰਸਰਕਹਾਂਪਿਹੀਬਿਨਅਤਿਦੇਖਾਮੈਤੇਕਹਾਂਦਿਸੁਸੇਖੀ
 ਆਸਿਧਪੋਗਾਪਰਾਸਰਕਹਾਂਨਿਗੁਰਿਉਕੀਨਿਆਈ
 ਬਚਨਅਤਕਰਾਮੈਤੇਕਹਾਂਗੁਰਅਰਸਿਖੁਮੇਰੇਬਿਖੇ
 ਨਹੀਮੈਪੈਪਰਾਸਰਕਹਾਂਨੁਸਰੀਰਨਸੁਪੈਤਉਗੀਏ
 ਸਨਿਸਚੈਕੈਨੁਤਿਆਗੀਭੀਮੈਤੇਕਹਾਂਨੁਮੈਪੈਤਉਕ
 ਰਿਦੁਪੈਜਨੁਕੈਦੁਖਦੇਵੈਪਰਾਸਰਕਹਾਂਪੈਨੁਪੈਤੁ
 ਪਹੀਨਿਸਚੈਕਰਨੁਪਿਸੁਖਬਚਨੁਮੈਨਹੀਆਵ

ਤਾਮੈ ਤੇਕਹਾਂ ਵਹੁ ਸਿਖੁ ਨਹੀ ਜੁਗੁਰ ਕੇਉ ਪਦੇ ਸਗੁਰ
ਕੀਤੀ ਆਗੁ ਸਰੀਰ ਅਰਿ ਮਾਨਿ ਕਰੈ ਸਿਖ ਵਹੀ ਤੇਜੁ
ਗੁਰ ਉਧਾਰੇ ਸਤੇ ਦੁਖੈ ਤਵਿ ਸੁਤਿ ਆਗੈ ਆਰਉਸ
ਕੀਰਸਨ ਤੇ ਸੁਨੇ ਸੈ ਅੰਤੁ ਤੀਕੀ ਨਿਅੰਈ ਅਚ
ਵੈ ਆਪਸਾਰ ਕਹਾਏ ਮੈ ਤੇ ਅਹੀ ਕਹੁ ਜੁ ਸਰਗੁ ਪਯੋਨ
ਭਾਮੈ ਤੇਕਹਾਂ ਜੇ ਮੈ ਪੈ ਤਉ ਆਹਿ ਦਰਨੁ ਮੇਰੇ ਬਿਯੋਨ
ਯੀ ਆਪਸਾਰ ਕਹਾਂ ਮੈ ਸੋ ਮਤਿ ਕਹਾ ਜਤੇ ਤੁ ਸੁਕੀਅ
ਇਸੁਖ ਆਪਤ ਕਹਾਯੈ ਦਕਤਿ ਆਗੁ ਨਕਹਾਏ
ਤੇਕਹਾਂ ਤਿ ਆਗੁ ਤਉ ਕਰੈ ਜੁ ਸੁ ਤੇਰਿ ਨਹੀ ਆਪਸ
ਤਕਹੁ ਜੁ ਉਸਸ ਠਾਥਿ ਮੈ ਜੁ ਦੇ ਤੇ ਸੀ ਤਇਕ ਤਕੇ ਸੇ
ਉ ਨਹੁ ਕਿਆ ਕਹਾਂ ਪਰਸਾਰ ਕਹਾਉ ਨਕੇਵ ਚਨੁ ਸੁਣੈ
ਤੇਰੁ ਸੁਕੀ ਕਿਆ ਚਾਗਾ ਜੁ ਤੈ ਨੇ ਆਪੁ ਕੈ ਨਜਨਾਂ ਮੈ
ਤੇਕਹਾਂ ਤੇਰੇ ਕਹਾਣੇ ਤੇ ਅਚਰਜੁ ਮਾਨੁ ਤੀ ਨੇ ਸੁ ਤੇਰਿ
ਨਹੁ ਇਤਉ ਜਾਣੈ ਜਬ ਪਰੁ ਅਪਰੁ ਨਹੀ ਤਉ ਕਿਆ
ਜਾਣੈ ਆਪਸਾਰ ਕਹਾਏ ਮਤਕਹਾ ਸੇ ਪਰੁ ਸੁ ਬਿਖੇ
ਨਹੀ ਸਿਧ ਪੁਕਰਾਂ ਤਉ ਕਿਆ ਗਿਆਂ ਤੀਕੀ ਨਹੀ
ਅਰਾ ਅਹੀ ਆਗਿਆਂ ਨਹੀ ਰੈ ਅਰਜੇ ਗੁ ਕੇ ਅਸੁਰੁ

ਮਨੁ ਭਾਗਿ ਮੁਖਿ ਮਨੁ ਮਥਨੁ ਅਵਧੁ ਤਕਾਅ
 ਗਿਆਨ ਨਹੀ ਗਯਾ ਜੇਕਰੇ ਭੈ ਗਿਆਨ ਕਾ ਲਾਭੁ ਰਖਾ
 ਜਨਣਾ ਮਾਗਿਆਨ ਭੈ ਅਵਧੁ ਤਕਾਅ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਬਿਧ
 ਟਰਿਆ ਗੁਨ ਭੀ ਦੇ ਨੇਕੁ ਸਨੀ ਕਢੋ ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਜੇਚਾ
 ਹਨਾ ਸਕੁ ਮਕੀ ਕਰੇ ਕੈ ਸੇਖਾਵੈ ਅਵਧੁ ਤਕਾਅ ਨਿਤ ਕੈ
 ਬੀਚਾਰ ਕਰਾਨਿ ਤੁਸੈ ਭਿੰਨ ਕਰੇ ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਨਿਤ ਕੈ
 ਆਪੈ ਅਰਾਨਿ ਤੁਕਾ ਕੈ ਕਰੇ ਭੈ ਅਵਧੁ ਤਕਾਅ
 ਅਨਿਤ ਸਰੀਰ ਮਾਰਿਆ ਨਿਯੋ ਅਰਾਨਿ ਤੁਆ ਤੁਆ
 ਭੈ ਅਗਿਆਨੀ ਆਨਿਤੁ ਬਿਖੇ ਮਗਨੁ ਭੈ ਅਗਿਆਨੀ
 ਆਨੀ ਆਤਮਾ ਸੇ ਅਰਾ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਦੇ ਨਹੀ ਰਾ
 ਜੇ ਪੁਛਾ ਕੁ ਕਉ ਨਹੀ ਕਹਾ ਅਥਤੁ ਕਰੇ ਮੁਖੀ ਨ
 ਹੀ ਜਾਨਾ ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਮੁਖੀ ਬਿਖੇ ਜਾਨਣਾ ਆਗੀ
 ਆਨ ਭੈ ਕਾ ਰੇ ਤੇ ਜੁ ਬੁਧ ਨਹੀ ਆਗੀ ਬੀਚਾਰ
 ਕੇ ਬੁਧ ਨਾ ਸੁਹੇਤੀ ਜਾਨਾ ਮੁਖੀ ਕਹਾ ਮੇਰੇ
 ਅਵਧੁ ਤਕਾਅ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਕਿਆ ਭੈ ਅਵਧੁ
 ਤਕਾਅ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਦੇ ਕਾ ਅਨੇਕ ਨਹੀ ਰਾਜੇ ਕਹਾ
 ਜੇਸਾ ਬਿਖੇ ਦੇ ਕਾ ਅਨੇਕ ਅਰਤੁ ਨਹੀ ਸੇਕੁ ਪਮੇਰਾ

ਤੇ। ਤਉ ਕਿਆ ਕਹੈ। ਹੇ ਅਵਧੂਤ ਜੇ ਸਰਬ ਪਦੇ ਕਾ
 ਤਿ ਆਗੁ ਕਰੇ। ਸੇ ਅਵਸੇਖ ਪਦੇ। ਅਰ ਅਵਸੇ
 ਖ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕੈ ਸੇ। ਹੇ ਅਵਧੂਤ ਕਹਾ। ਹੇ ਗਾਢੀ
 ਕਾਰ ਕਰਨੁ ਅਵਸੇਖ ਕਹਾ। ਹੇ ਗਾਢੀ ਕਾ ਬਿਖੇ
 ਨੋ ਨਹੀ ਵਹੀ ਅਵਸੇਖ। ਕਪਲੁ ਕਹਾ। ਹੀਰੀ ਕਾ
 ਰਹੈ ਅਰ ਅੰਤਰੀ ਕਾਰ ਕਾ ਨਾਸ। ਹੇ ਗਾਢੀ ਕਾ ਰਹੈ ਗੁਰ
 ਅਥਾਤ ਕਰੁ ਸੇ ਬੁਧ ਨਹੀ। ਹੀਰੀ ਕਾਰ ਕਾ ਨਾਸ ਅਵਸੇਖ
 ਤੇ। ਹੇ ਤੇ। ਕਪਲੁ ਕਹਾ। ਬਚਨੁ ਮੈ। ਹੇ ਅਵਸੇਖ।
 ਗਾਢੀ ਕਾ ਬੁਧ ਕਹਾ। ਕਪਲੁ ਕਹਾ। ਅਨੰਦ ਨੀਰੰਜ
 ਨ ਕਾ। ਉਸਾ ਬਿਖੇ ਅਵਸੇਖ ਕਹਾ। ਗਾਢੀ ਕਾ ਰਹੈ
 ਕਪਲੁ ਅਤਾ ਤੇਰੀ ਨੇਕੈ ਸੇ। ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀ ਆ। ਪਰਜਾ
 ਨਤੀ ਬੀ। ਬੁਧ ਨਹੀ। ਗਾਢੀ ਨਹੀ। ਤਉ ਉਪਦੇਸ਼
 ਕਰਤੀ। ਨਾ ਬਿਖੇ ਬਚਨੁ ਅਰ ਬੁਧ ਨਹੀ ਵਹੀ ਅਵਸੇ
 ਖ। ਕਪਲੁ ਤੁਸੀ ਰਖਾ। ਹੇ ਮਿਰਿ ਯਕਾ ਅਵਸੇ
 ਖ ਅਸਪਦ ਤੇ। ਗਾਢੀ ਕਾ ਅਸਪਦ ਅਵਸੇਖ ਤੇ
 ਤੇ। ਕਾ ਰੇ ਤੇ। ਅਸਪਦ ਕਹੈ। ਵਹੀ ਅਵਸੇਖ।
 ਕਪਲੁ ਕਹਾ। ਅਵਸੇਖ ਕਾ ਕਿਆ ਅਰ ਸੇ। ਗਾਢੀ ਕਾ

ਜਾਤੈ ਸਰਬੁ ਪ੍ਰਗਟੁ ਤੇਰੈ ॥ ਅਰਨ ਸਰੋ ਤੇਰੈ ॥ ਅਰਦ
 ਹੁਇ ਸਾਥਿ ਰਹੈ ॥ ਕਪਲੁ ਕਹਾਐ ਸਰਬੁ ਪਦ ਤੇ ਅਤੀਤ
 ਏ ॥ ਤਉ ਮੁਖੈ ਅਦੁਸੇਖ ਨਹਾ ॥ ਗਾਨੇ ਕਹਾਐ ਸਾ
 ਬ ਪਦ ਤੇ ਅਤੀਤ ਪੈਦੀ ॥ ਅਦੁਸੇਖੁ ਪੈ ॥ ਅਦੁਸੁਤਕ
 ਤਾਂ ਜਾਂਐ ਅਦੁਸੇਖ ਨਹੀ ਦੁਹਾ ਕਿਆਹੈ ॥ ਗਾਨੇ ਕਹਾਂਤਾ
 ਤੇਤੁ ਸੇ ਅਦੁਸੇਖ ਕਹੈ ॥ ਰੇ ਮੂਰਿ ਖਕਹਾਨਾ ਰਤ ਸੁ
 ਪੁਨਸਖੇ ਪਤੁ ਤੁਰੀਆ ॥ ਅਦੁਸੇਖੁ ਪੈ ॥ ਅਰਮੈ ਤੁਰੀਆ
 ਅਤੀਤੁ ਪੈ ਮੁਖੈ ਅਦੁਸੇਖ ਕਹਾਐ ॥ ਗਾਨੇ ਕਹਾਂ
 ਅਦੁਸੇਖ ਦੁਹਾਐ ਜਾਂ ਤੇਉ ਪਾਤੁ ਅਉਰ ਪਦ ਨਹੀ ॥
 ਤਾਂ ਤੇਜੁ ਤੁਰੀਆ ਅਤੀਤੁ ਪੈਦੀ ॥ ਅਦੁਸੇਖੁ ਪੈ ॥ ਸਿ
 ਧਾਨੁ ਕਹਾਂ ਅਦੁਸੇਖ ਪਦ ਕਾਹੇ ਤੇਰੈ ਤੇਰੈ ॥ ਗਾਨੇ ਕ
 ਹਾ ਅਦੁਸੇਖ ਅਦੁਸੇਖੁ ਤੇਰੈ ਤੇਰੈ ॥ ਸਿਧੇ ਕਹਾਐ ਗੁ
 ਥਿਥੈ ਅਦੁਸੇਖੁ ਪੈ ॥ ਗਾਨੇ ਕਹਾਨੁ ਅਦੁਸੇਖੁ ਨਹੀ
 ਤਉ ਜੇਗੁ ਕਉਨ ਕਹੈ ॥ ਸਿਧੇ ਕਹਾਨੁ ਥਨੇ ਗੁਨਰ
 ਪਾਂਤ ਬਾ ਅਦੁਸੇਖ ਕਹਾਐ ॥ ਗਾਨੇ ਕਹਾਉ ਠਣਾਐ ਗੁ
 ਕਾ ਅਦੁਸੇਖ ਕੇ ਅਥਾ ਪੁਤੈ ॥ ਮੀਆ ਸਾਆ ਦੁਤ
 ਕਉਨਿਆ ਅਰਕਹਾਂ ਨਹਾ ਕਹਾਉ ਪੈ ਤਹਾਂ ਅਦੁਸੇਖ

੧੫੭
 ਭੈਰਾਨੇ ਕਹਾਂ ਕਰਮੁ ਅਸੇ ਖਤੇ ਭੈਰਾਨੇ ਮੀਆ ਸਤੁ ਸੀ
 ਕਾਮਾ ਦੇ ਸੇਖ ਕਾ ਅਵਤਰੁ ਮਾਮਰ ਕਹਾਂ ਅਸੇ ਸੇਖਾ
 ਲਤੇ ਕਾ ਭੈਰਾਨੇ ਕਹਾਂ ਕਾਲ ਕੇ ਪੂਰ ਬਾਕੀਆ ਭੈਰਾ
 ਦੇ ਸੇਖ ਕਹਾਂ ਕਾਲ ਭੈਰਾਨੇ ਕਹਾਂ ਤੇ ਕਾਲ ਅਸੇ ਖ
 ਕਾਮਾ ਰੁਭਿ ਮਤ ਕਰੁ ਅਹ ਨਿਸਚੈ ਕਹਿ। ਜੁ ਕਾਲ ਅ
 ਸੇਖੁ ਭੈਰਾ ਦੇ ਸੇਖ ਕੁਤੁ ਸੀ ਕਾਮਾ ਨਿਆਇਆ ਵਤਰੁ
 ਮਾਮਰ ਕਹਾਂ ਕੇ ਕਹੇ ਪੈ ਸੇ ਕਰਤਾ ਕਹੇ ਭੈਰਾ ਕਰਤੇ ਬੀ
 ਖੇ ਅਸੇ ਖ ਕਹਾਂ ਭੈਰਾਨੇ ਕਹਾਂ ਕਰਤੇ ਕਾ ਅਰਥਾ ਕੀ
 ਆਭੈ। ਕਹਾਂ ਨੇ ਸਭ ਕਥੁ ਕਰਤਾ ਪੈ। ਭੈਰਾਨੇ ਕਹਾਂ ਤ
 ਉ ਅਸੇ ਖ ਕਾਮਾ ਕਾਪੇ ਤੇ ਨੇ ਅਸੇ ਖ ਤੇ ਸਭ ਕਥੁ
 ਤਭੈ ਨਿਆਇ ਕਹਾਂ ਤੈ ਨੇ ਵਚਨੁ ਨਿਗਰਥ ਕੀਆ
 ਤੁਸਕੈ ਭੈਰਾ ਦੇ ਭੈਰਾਨੇ ਕਹਾਂ ਭੈਰਾਨੇ ਕਹਾਂ ਅਸੇ ਖ ਤੇ
 ਭਿੰਨ ਕਉ ਭੈਰਾਨੇ ਭੈਰਾਨੇ ਅਸੇ ਖ ਸੇਖ ਕਾਸੁ ਭੈਰਾ
 ਨਿਆਇ ਕਹਾਂ ਜਉ ਲਭਿ ਅਸੇ ਖ ਕੀਨਤਿ ਆਰੋਭ
 ਖਸਰੁ ਪਕਾ ਪਵਣਾ ਕਠਨੁ ਭੈਰਾਨੇ ਕਹਾਂ ਜੁ ਮੈ ਤੇ
 ਤਉ ਸੁਖ ਸੇ ਕਿਆ ਪਰੇ ਜਨੁ ਨਿਆਇ ਕਹਾਂ ਅਸੇ

੨੪

ਖਤੇਉਚੈ। ਰਾਜੇਕਹਾਜੇਅਸੇਖਤੇਪਰੇਪੈਸੇਈਅਸੇਖ
 ਭੈ। ਨਿਆਇਤ੍ਰਿ, ਸ੍ਰੀਰਾਮਾਪਾਤੰਜਲੁਆਵਤੁਰਾਮ
 ਅਰਕਹਾਏਗਾਜਾਤ੍ਰਿ, ਕਉਣਭੈ। ਰਾਜੇਕਹਾਜੇਅਸੇ
 ਸੇਖਭੈ। ਪਾਤੰਜਲੁਤ੍ਰਿ, ਸ੍ਰੀਰਾਮਾਜਾਗਵਲਕੁਆ
 ਦਿਆਅਰਕਹਾਅਨਪਦਾਬਿਖੇਅਸੇਖਕਹੰਏ
 ਰਾਜੇਕਹਾਵਤ੍ਰਿ, ਸਹਬੁਇੰਦ੍ਰੀਸੰਜੁਗਤਭਾਭ
 ਕਾਕਉਤ੍ਰਿ, ਦੇਖਣਹਾਗਭੈ। ਜਬਅੰਤਰੁਮੁਖਪੈਰਾ
 ਤੈਸੇਤੈਸੇਤੈਸੁਨਕਾਸਬਦੁਕਰਤਾਭੈ। ਤਾਤੇਅਸੇ
 ਖਭੈ। ਜਾਗਵਲਕੁ, ਕਹਾਜਬਤ੍ਰਿ, ਸਾਂਰੇਅੰਗਪੁ
 ਸਹੀਰਕਿਆਕੈਨਦੇਖੇਸੁਖਨਹੀਪਾਵਤਾ। ਰਾਜੇ
 ਕਹਾਵਤ੍ਰਿ, ਜੇਦੇਖਤਾਭੈਅਸੇਖਭੈ। ਜਬਸਹੀਰਕਿ
 ਦਜਲੁਭੈਤਉਭਿਸਕੇਅੰਗੁਦੇਖਣੇਤੇਕਿਆਲਾ
 ਭਾਪਾਚੇਤ੍ਰਿ, ਮੇਰੇਪੰਥਾਬਿਖੇਅਸਤਾਭੈ। ਤਉ
 ਅੰਗਪੁਕੀਕਿਆਚਲੀਭੈ। ਜਉਲਭਿਆਪ
 ਕੈਸਹੀਰਤੇਭਿੰਨਜਾਣੇਸੁਖਨਹੀਪਾਵਤਾ। ਜਾ
 ਗਵਲਕੁ, ਕਹਾਜਉਈਸੁਰਕੈਦੇਖਾਚਾਪੈਜੋਗੁ
 ਕਹੈ। ਰਾਜੇਕਹਾਜੇਮੈਤਉਤਉਜੋਗੁਤੇਕਿਆਪਰੇਜ
 ਨਾ। ਜਾਗਵਲਕੁ, ਕਹਾਜੇਤ੍ਰਿ, ਪੈਤਉਗਿਆਨਕਿਉ

ਕਰੇਏ। ਰਾਜੇਕਰਾਂਗਿਆਂਨਿਰਕਲੇਸੁਏ। ਅਰਾਪਰੇ
 ਪ੍ਰਕਾਸਹੀਪ੍ਰਕਾਸਹਾਤੁਏ। ਜੇਗੁਮੈਪ੍ਰਿਥਮੇਥੇਨਾਖਾ
 ਵਣਾਥੇਨਾਸੇਵਣਾਥੇਨਾਬੋਲਣਾ। ਅਰਕਪੁੰਨਜਾਵਣ
 ਅਵਸੁਏ। ਅਰਗੀਆਂਨਾਥਿਥੇਖਾਵਣਸੇਵਣਾਬੋਲ
 ਣਾਆਪਿਸੈਆਪਿਏ। ਪਰਏਜੇਗੀਜਾਥਿਥੇਗੀਆਂ
 ਨਅਰਜੇਗੁਦੈਨਹੀਵਹੀਅਸੇਖਏ। ਜਾਗਵਲਕਤੁੰ,
 ਸ਼ੀਕਿਆਸਾਂਖਆਵਤਭਯਾ। ਅਰਕਪਾਂਜਓਲਓਨਿਤੁ
 ਅਨਿਤਕਾਬੀਚਾਰਨਕਰੇਆਤਮੁਸੁਖਪ੍ਰਾਪਤਨਹੀਏ
 ਤਾ। ਰਾਜੇਕਪਾਜਾਤੇਨਿਤਅਨਿਤਏਵਹੀਅਸੇਖਏ। ਸਾਂ
 ਖਤੁੰਸ਼ੀਕਿਆਥਿਆਂਸੁਆਵਤਭਯਾ। ਅਰਕਪਾਂਜੇਮੈ
 ਓਤਓਨਿਤਅਨਿਤਤੇਕਿਆਪਰੇਜਗਾਵਸੇਖਕਰਾਂਅ
 ਵਸੇਖਕਪਾਂਏਕਾਪੇਤੇਜੁਸੁਤੇਭਿੰਨਨਹੀ। ਰਾਜੇਕਪਾਂਜ
 ਣਾਂਥਿਆਸਅਰਾਜਾਨਹੀਮੈਏ। ਅਰਓਸਕੈਨਿਅਸੁ
 ਕਾਰਕਰੇਏ। ਥਿਆਸੁਕਪਾਂਜਪਾਂਜੇਤੁੰਅਰਾਵਸੇਖਨਹੀ
 ਕਪੁਮੈਏ। ਰਾਜੇਕਪਾਤੀਨੈਨਹੀਵਹੀਅਸੇਖਏ। ਥਿ
 ਆਂਸੁਕਪਾਂਜੇਓਠੁਓਸਕਨਾਮੁਬਪੁਨਕਿਓਲੇਤਾਏ।
 ਰਾਜੇਕਪਾਂਕੈਸੇਨਕਹੀ। ਜਾਤੇਕਛਨਾਸਭਾਪੌਵਹੀਅ
 ਸੇਖਏ। ਥਿਆਂਸੁਕਪਾਂਪ੍ਰਾਸਿਥਿਥੇਵਸੇਖਨਹੀ। ਰਾ

32

ਸੇਕਹਾਂ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਅਸੇਖੁ ਹੈ ॥ ਫਿਰ ਆਸੁ ਤੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾ ਸਗੀਸੀ
 ਤ ਅਚਰਜੁ ਮਾਨੁ ਰਹੈ ॥ ਅਰਜਾਣਾ ਜੋ ਬਿਆਸੁ ਤੇ ਉਚ
 ਬੀਰੀ ਆਂਤੀ ਨਹੈ ਗਾ ॥ ਉਸੇ ਰੀ ਅਸੇਖੁ ਕਉ ਤਉ ਨ
 ਇਆ ॥ ਅਧੁ ਤ ਕਹਾਂ ਜੋ ਕਛੁ ਕਹੈ ਮੈਂ ਪੈਸੇ ਅਵਸੇਖ
 ਹੈ ॥ ਅਰਜਾ ਪਦੁ ਨਹੀ ਕੁਪ ਮੇਰਾ ਹੈ ॥ ਰਾਜੇ ਕਹਾਵਹੀ
 ਅਵਸੇਖੁ ਹੈ ॥ ਅਧੁ ਤ ਕੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾ ॥ ਪਰਾਸਰ ਕਹਾਂ
 ਤੇ ਮੈਂ ਰੇ ਮੈਰੀ ਗਾ ॥ ਅਰਦੇ ਕਾਜੁ ਸਰਬੁ ਰੁਪ ਮੇਰਾ ਹੈ ॥
 ਮੈਂ ਤੇ ਕਹਾ ਪੇਰਾ ਕਾ ਕੋ ਕਹੈ ਪੈਸੇ ਤਉ ॥ ਪਰਜਾਨੇ ਅਸੇ
 ਬਥਾ ਪਾ ਪੈ ਤਾਂ ਕੀ ਦੇਖ ਕਹਾਂ ਵਹੀ ਅਵਸੇਖੁ ਹੈ ॥ ਤੇ ਮੈਂ ਰੇ
 ਮੈਰੀ ਆ ਕਹੀ ॥ ਫੁਲ ਅਪਨੇ ਬੀਚਾ ਇਸ ਬਤ ਰਾਹ ਤੁ
 ਬਾ ॥ ਉਸ ਕੋ ਕਉ ਕੈਸੇ ਉਠਾਵੈ ॥ ਰਾਜੇ ਕਹਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਤੇ
 ਸਰਬ ਸਾਸ ਰੇ ਬੀਖੇ ਅਸੇਖੁ ਕਉ ਉਠਿ ਪਾਰਿ ਰਾਖੀ ॥
 ਅਧੁ ਤ ਕਹਾਂ ਸਾਸ ਰੁਲ ਅਪਨੇ ਤੇ ਕਛੁ ਪੈ ਨਹੀ ॥
 ਅਵਸੇਖੁ ਉਠਿ ਠਉ ਨੁਪ ਕਰੇ ਗਾ ॥ ਮੁ ਸੁਬਿ ਕੇ ਸਾਸ
 ਰੇ ਪੈ ਨਹੀ ॥ ਅਵਸੇਖੁ ਕੀ ਕਹਾਂ ਗਾ ॥ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਸ੍ਰੀ
 ਆ ॥ ਤੇ ਮੈਂ ਰੇ ਉਸ ਰਾਜੇ ਕਿੰਨੁ ਤਕਾਲ ਸਾਨਿ ਸੰਗੁ ਕੀ
 ਆ ॥ ਅਰਾ ਅਪਨੇ ਸਰੁ ਪਕੀ ਪਾਪਾ ॥ ਅਰਮੈਂ ਰੁਸੈ
 ਅਨਿ ਕੁਪ ਕਹਉ ਪਦੇ ਸਕਰੀ ॥ ਪਰਤੁ ਸੁਬਿ ਮੈਂ

ਪਦੇ ਸੁਤਹੀ ਕਰਤਾ ਯੋਪਿ ਆਰੇ ਇਸ ਸਮੇ ਕਉ ਦੁ
 ਰਲੰ ਕੁਜਾਣੁ ਅਰ ਆਪਿ ਕਾ ਆਤਮਾ ਜੇ ਮੁਲ ਕਾਰ
 ਜੁ ਤੇਗਾ ਪਹੀ ਯੋ। ਆਂ ਤੇ ਭਿੰਨ ਅਕਾਰ ਕਉ। ॥

॥ ਕਥਾ ਨਿਵਾ ਬੁਕੀ। ਨਿਵਾ ਬੁਨਾਮੁ
 ਗਨੇ ਰਿਖਰ ਦੇਵ ਪਹਿ ਆਂ ਇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀ ਆਕੇ
 ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਲੋਕ ਮੁਸਕੇ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਸਮੁਦ੍ਰ ਤੇ ਪਾਰ ਕਰ
 ॥ ਰਿਖ ਦੇਵ ਕਹਾਂ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਸਮੁਦ੍ਰ ਮੇ ਗੈ ਫਿ ਸ੍ਰਾਬੀ
 ਖੇ ਨਹੀ ਜੇਤੁ ਸ੍ਰੇਤ ਵਕਾ ਬਨਾਇ ਦੇਵੈ। ਜੇ ਪਰੁਪ
 ਗੈ। ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਹਾ ਤੇ ਮੈ ਤੇ ਜੇ ਸੇ ਮੈ ਤੁ ਸ੍ਰੇਤੈ ਤੀ ਅਉ
 ਧਉ ਪਦੇ ਸੁਕੀ ਆਯੋ। ਤੇ ਸੇ ਤੀ ਰਿਖਰ ਦੇਵ ਦਸੁ
 ਸ੍ਰੁਤ ਸ੍ਰਵਰ ਕਾ ਨਿਵਾ ਬੁਕਉ ਉਪਦੇ ਸੁਕੀ ਆਪ
 ਰਤ ਕੇ ਕਵੁ ਪਦੇ ਸੁਤ ਕਾ ਆਮੈ ਤਉ ਅਲਪੁ ਬੁਧੁ
 ਅਰ ਬੁਧੁ ਪਹੀ ਨਹੀ ਕਾਖਤਾ ਜਉ ਲਉ ਤੁ ਆਪਿ ਬੀ
 ਕਾਰਨ ਕਰੇ ਮੈ ਕਿ ਆ ਕਰੇ। ਜੇ ਸੇ ਬਾਸਿ ਸਟਰਾਂ ਤੁਜੀ
 ਕੇ ਕਹਾਯੋ। ਜੇ ਸਗੀਰ ਕੀ ਚਾਬੀ ਖੇ ਫਸੇ ਤਉ ਪਾਸੁ ਤੇ
 ਬਲੁ ਕਰੁ ਨਿਕਾਲੁ ਸਕੀ ਤਉ। ਪਰਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਦਿਛੁ ॥ २१३

ਓਈਧੁਪੈਵਕੈਸੇਨਿਕਾਸੀਏ। ਤੰਤੇਜੈਗੁਪੈਨੁਆਪ
 ਏਈਧੁਆਪੁਕਰੈ। ਬਪੁਨੁਨਿਦਾਖੁਕਹਾਂਪੇਗੁਰਮੈ
 ਨੇਅਨੁਗਤਿਮੁਖੇਸੁਪਨਾਦੇਖਾਏ। ਜੇਸਗੀਰਮੇਗਾਬਿਨਸਾ
 ਏ। ਅਰਜੰਮੁਮੈਕੰਧਰਮੁਗਾਂਦਿਪਹਿਲੈਗਾਯਾਏ। ਓਸਨੇਕ
 ਹਾਂਅਪਨੇਕਰਮੁਕਲੇਬੁਰੇਪਗਟਕਗਾ। ਅਰਕਪੁਤੰਕਉਦੁ
 ਏ। ਮੈਨੇਕਹਾਂਮੈਆਪਿਕੈਨਹੀਜਨਤਾ। ਧਰਮੁਗਾਂਦਿਕਹਾਂ
 ਜੇਆਪਿਕੈਨਹੀਜਨਤਾ। ਤਉਸਾਸਨਾਨੁਸੁਕੈਜੈਗੁਰਈ
 ਏ। ਪਰਉਪਦੇਸੁਤੁਮਾਗਾਮੁਸੁਪਹਿਥਾ। ਮੇਰੀਰਸਨਾਤੇ
 ਨਿਕਸਪੈਧਰਮੁਗਾਦਿਮੈਚੈਤੰਨਹੀ। ਧਰਮੁਗਾਂਦਿਤੰਨੀ
 ਰਾਯਾਬਪੁਨਨੇਤੁਖੈਲੇਤਉਦੇਖਾਨਧਰਮੁਗਾਂਨਜੰਮੁ
 ਏ। ਮਨੋਗੰਨੁਥਾਨੁਸੁਪਨਮੈਆਯਾਥਾ। ਰਿਖਰਦੇਵ
 ਕਹਾਂਪੇਗਾਜਾਮੈਸੇਹੀਏ। ਵੇਤੇਮਨੋਗਾਨਜੇਤੁਸੁਕੈਸੁ
 ਪਨੁਬਿਖੇਦਿਸੁਆਏ। ਅਰਜਬੁਨਾਗਾਤਬਰਰ
 ਮੁਨਾਨਾ। ਤੈਸੇਹੀਜਬੁਆਦਿਦਿਆਕੀਨੀਦਤੇਜਾ
 ਗੈਜਾਦੇਦਿਹਜਗਤਜਾਗਤਕਾਨੁਨਮੁਰੁਪਪੈਕਫੂਨ
 ਹੀ। ਨਿਦਾਖਕਹਾਂਪੇਰਿਖਰਦੇਵਜੈਗੀਆਕਾਮਤੁ
 ਏਆਯਾਏ। ਜੈਸੇਜੈਗੀਨੀਦਤੇਜਾਗਤੇਹਰਤੇਪੈ
 ਾਰਿਖਰਦੇਵਕਹਾਂਤੇਹੀਬੁਧਤੇਪਦੁਨਉਪੈਏ। ਮੈਅ

ਉਰਕੋਰੀ ਤੁੰ ਅਉਰ ਸਮਝੇਯੋ। ਰੇ ਮੁਰਖ ਨੇਗਾ ਨਿੰਦਾ
 ਤਉ ਮੈ ਕੋ ਕਰੇਯੋ। ਮੈਂ ਤੇ ਨਹੀ ਕਹਾ ਨੇਗਾ ਤਿਕੈ ਜਾਗਤਾ
 ਰਹਾ। ਪਰ ਅਚਰਜ ਹੈ ਜੇ ਬੇਦ ਸਾਸਤਰ ਅਰਸੀ ਤ ਅਉ
 ਰਕੋਯੋ। ਅਰਕਗਤ ਕੇ ਲੋਕ ਅਉਰ ਸਮਝੇਯੋ। ਤੇ
 ਕੈ ਸੇਰੀ ਕਾਰ ਤੇ ਛੂਟੈ। ਰੇ ਹਾਕਾ ਤੁੰ ਕੀ ਰਾਗਿ ਅੰਤ ਕਾਨੁ
 ਸਰਬੁ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਠਾਸੁ ਤਉ ਮੈ ਕਾ ਨੀ ਦਗ ਲੇਤੇ ਕਾਟਾ।
 ਜੇ ਕਾਲੁ ਤੇ ਅਰੇਯੋ। ਜੀ ਨਹੀ ਤੇ ਦੁਖ ਦੇਵੈ ਗਾ। ਅਰ
 ਵੀਚਾਰ ਸਤੁ ਅਸਤਿ ਕਾਤਉ। ਯਥਾ ਆਵੈ ਜਬ ਕੁੰਜੀ
 ਵੈਗਾਗਿ ਕੀਤੈ। ਅਰ ਵੈਗਾਗਿ ਕਿਆ ਪੈ ਨੁ ਆਤਮਾ
 ਬਿਨਾ ਅਉਰ ਕਛੁ ਨਹੀ। ਅਰ ਨਹੀ ਗਾ। ਰਾਜੇ ਕਹਾ
 ਜਾ ਕੇ ਤੇ ਰਾਗਿ ਅੰਤ ਕੇ ਖੁਲੇਯੋ। ਉਨ ਕੈ ਕੈ ਸੇ ਪਛਾਣੀ
 ਐ। ਰਿਖ ਕੁਛੇ ਵਕਰਾ ਜਤਿ ਲਉ ਤੇ ਰੇ ਰੇ ਰਨ ਖੁਲੇਯੋ।
 ਨੁ ਤੇ ਰੇ ਸੇ ਕਬੁ ਦੇਖੁ ਸਕੇਯੋ। ਜਿਨ ਕਾ ਦੇਹਿ ਆਉਅ
 ਨ ਮਿਟਾਯੋ। ਅਰ ਨ ਮੁਰਖ ਪਕਾਤਿ ਆਗੁ ਰਾਯਾਯੋ। ਉ
 ਨ ਕੈ ਕੀਰ ਅਰਥ ਨੁ ਦੇਖ ਸਮਾਨੁਯੋ। ਜੇ ਉਨ ਕੈ ਪਾ
 ਲਕੁ ਦਸੀ ਜੇਗੁ ਤੇ ਸੇ ਹਜਾ ਪਤ ਕਈ ਤਉ ਹਰ

ਮੁਖ

ਖਨਹੀ। ਅਰਜੇ ਕਾਂਟਿ ਉਪਰਿ ਸੰਜੋ ਗੁਬਨੇ ਤਉ ਸੋਗੁਨ
 ਹੀ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਆਪਿ ਤੇਰਿੰ ਨਉ ਨਹੀ ਦੇਖਾ। ਜਬੁ ਤ
 ਕੁਪੰ ਕਾਰੁ ਸਹੀਰ ਕਾਹੈ ਸੁਖ ਨਹੀ। ਨਿਦਾ ਖੁਕਹਾਂ ਉਪ
 ਵਹੀ ਕਾਰ ਕੋਤਿ ਆਗੁ ਕਾਮ। ਹੀ ਹੋਗਾ। ਜੁ ਅਤੀ ਤੇਰੇ
 ਆਰਿਖਰ ਕੇ ਵੇਦ ਕਹਾਂ ਅਤੀ ਤੇਰੇ ਤੇਰੇ ਕਾਰਨ ਸੁਨਹੀ
 ਪੋਤਾ। ਆ ਕੋਇ ਸਭੁ ਲਾਤਿ ਆਂਗੁ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਅਰਪ
 ਰੋਜਨੁ ਤਿ ਆਂਗੁ ਸੁਖ ਮੁਕਾਹੈ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਨੁਕਾਰ ਦੁਆ
 ਵਾਗਉ ਦੁਕਾ ਸੁਖ ਮੁਕਾਹੈ। ਤੇ ਸੁਖ ਮੁਕਾਤਿ ਆਗੁ
 ਕਾਰਿ। ਰਾਜੇ ਕਹਾਂ ਸੁਖ ਮੁਕਾਹੈ ਸਭੁ ਲੁਕੇ ਨਹੀ
 ਜਾਨੈ। ਕਿਰਪਾ ਕਾਰਿ ਤੁਮ ਪਗਟਿ ਕਰੋ। ਰਿਖਰ
 ਦੇ ਵੇਦ ਕਹਾਂ ਕਿਹ ਪਰਮੁ ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕਾਰਿ। ਅਤੀ ਤ
 ਤੇਰਾ ਇਸਭੁ ਲਾਤਿ ਆਗੁ ਦਿਹੈ। ਪਰਜ ਬੁ ਅਤੀ
 ਤੇਰੇ ਤੇਰੇ ਤਉ ਚਿੰਤਾ ਕਰੇ। ਜੋ ਕਿਆ ਕਰੇ ਕਹਾਂ ਜ
 ਵੀ। ਅਰਕਾਂ ਕਾਂ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰੋ। ਜੇ ਕੁਝ ਹੋਵੇਗਾ
 ਤਉ ਕਾਂ ਸਿਮਰੇਗਾ। ਨਿਦਾ ਖੁਕਹਾਂ ਇਸਭੁ ਲਾਤਿ ਆਗੁ
 ਸੁਗਮੁ ਹੈ। ਪਗਤਿ ਆਂਗੁ ਸੁਖ ਮੁਕਾ ਕਠਨ ਹੈ। ਦੁ
 ਕੋਤਿ ਆਂਗੁ ਨਿਮਤਿ ਕਈ ਜਪੁ ਕਰੇ। ਕਈ ਗੁਣ

ਬਿਖੈ ਬਸੇਯੋ ਕਈ ਜੋਗੁ ਅਭਿਆਸੁ ਕਰੇਯੋ ਜਿ
 ਕਿਉਂ ਸੁਖਮੁ ਪੰਕਾਹ ਨਾਸੁਯੋ ਪਰ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਕਾਹੇ
 ਤੇਜੁ ਵਾਂਗੋ ਤਿਆਗੁ ਕਾ ਆਗੁ ਨਹੀ ਜਾਨਾ ਜਬੁਗੁ
 ਰਤੇ ਆਕੇ ਤਿਆਗੁ ਕਾ ਪਸੁ ਕਰੈਯੋ ਵਹਿਕਾਹਿ ਤੇ
 ਤੀਰਥੁ ਜਾਤਾ ਕੇ ਕਗੁ ਜਬੁਗੁ ਤਾਪੈ ਬੁਧਲੈ ਕੀ ਕੀਲੇਤਾ
 ਯੋ ਅਰਥੁ ਚਲੇਤਾ ਯੋ ਸਕੇ ਮੰਨ ਬਿਖੇ ਆਵਤਾ
 ਯੋ ਸੁਖਮੁ ਜੈਸਾ ਕਉ ਨਹੀ ਤਾ ਤੇ ਸੁਖਮੁ ਬਾਢੇਗਾ
 ਜਬ ਸੁਖਮੁ ਪੰਕਾਹ ਬਾਢੇ ਆਬੁਧ ਪਖੀ ਏਰੁਈ ਜਬ
 ਬੁਧ ਪਖੀ ਏਰੁਈ ਤਬ ਮੰਨ ਬਿਖੇ ਲਾਗਾ ਕਹੈ ਜੋ ਕਹੈ
 ਉਅਮਕਾ ਮਰਜਾਵੈ ਅਰਮਮਕਾ ਜੀਉ ਉਠੈ ਪੇਰਾ
 ਜਿਨਹੁ ਬਿਖੇ ਏਹ ਰਹਮੁ ਦਿਸ ਬਤਪਾਈ ਪੈਵੁ ਸਰੁ
 ਪਕੇਗਿ ਮਾਂਤਰੇ ਅਪਾ ਪਾਤਿਯੋ ਰੁਜਨੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ
 ਦੇ ਪਕਾਰਯੋ ਏਕ ਚਾਹਨਾ ਸੋ ਕੀਅ ਜੈ ਮੈ ਰੁਜਨੁ ਕਰੇ
 ਤੇ ਸੁਰਗ ਤੇ ਲੇਕਾਰਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਵੈਗਾ ਤਉ ਦੁਹਰੇ
 ਥੀਂ ਦਕੇ ਸਰੁ ਪਤੇ ਅਪਾ ਪਤਰਹਾਂ ਅਰਜੇ ਪਦਾਰਥੁ
 ਚਾਪੈ ਸੋ ਪਾਵੈ ਦੁਸਗਾਨਿ ਪਕਾਂ ਮੁ ਰੁਜਨੁ ਪੈ ਕੀਅ ਜੈ
 ਸਰਬੁ ਦੁਹਰੇ ਅਉਰ ਉਸ ਬਿਨਾ ਕਦੁ ਨਹੀ ਜਾਨੇਯੋ
 ਸੇ ਨਾਨਿਕਾਰਿ ਰੁਜਨੁ ਕੀਆਨਿ ਰਸੇ ਸੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੁਮਾਰ

124

ਕਉਆਨਿਦਾਖਕਹਾਂ ਪੈ ਪਰਮੁਰੁ ਰਕਹੁ ਸੁਖਮੁ ਪੰਕ
 ਰਕਉ ਨਵੀ ਚਾਰ ਤੇ ਨਾਸੁਹੈ ॥ ਰਿਖਰ ਦੇਵ ਕਹਾਂ ਤੇ ਗੀਰ
 ਆਸ ਕਾ ਤਿ ਪੈ ਸੁਖਮੁ ਪੰਕਹਾਰ ਤੇ ਨਿਕਸੈ ॥ ਅਗੀਰ ਤੇ ਆ
 ਦਿਲੇ ਕਾਰਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਚਾਹੁ ਨਾ ਤਿ ਆਂਗੁ ਸੁਖਮੁ ਪੰਕ
 ਕਾਰ ਕੀ ਗਾਥ ਤੇ ਪੈ ॥ ਅਰੁ ਨਹੀ ਹੋ ਤੇ ਜੁੰਕਿ ਆਹੋ ਹਿਗਾ
 ॥ ਇਸ ਜਗਤਿ ਬਿਖੇ ਕਉ ਨਹੀ ॥ ਜੁਕਹੋ ਮੈ ਨੇ ਸੁਖਮੁ ਤਿ ਆ
 ਗਿ ਆਹੋ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਸੁਖਮੁ ਜਪੁ ਤਪੁ ਤੇ ਨਾਸਹੈ ਤੁਹੈ ਅਸ
 ਤੇ ਪੈ ॥ ਈਸੁਰ ਅਰਗੁਰ ਕੀ ਸਕਤਿ ਨਹੀ ਜੁਪਾ ਕੈ ਸੁਖਮ
 ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਕਰੈ ॥ ਦਸ ਦਸੁ ਸੁਖਮੁ ਸੁਖਮੁ ਤਪੁ ਕੀ ਆਹੋ ਪਰ
 ਸੁਖਮੁ ਤੇ ਨਹੀ ਦੂਟੇ ॥ ਸੁਖਮੁ ਪੰਕਹਾਰ ਅਯਾਹ ਸਮੁਦ੍ਰੁਪੈ
 ॥ ਜੇ ਕੇ ਤੇ ਜਾਗਿਆ ਸੀ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਪੈ ॥ ਜਾਂ ਕੇ ਸੁਖਮੁ ਪੰਕਹਾਰ ਪੈ
 ਰਕਹੋ ਬ੍ਰਹਮ ਪੰਕਹਾਰ ਤਾ ਕਾ ਘਾਤੁ ਜੇ ਗੁਪੈ ॥ ਕਾਪੇ ਤੇ ਕਾਪਿਤਾ ਪੈ
 ਪਰ ਸੁਖਮੁ ਨਹੀ ਗਾਥ ਤਾ ਨਿਦਾਖਕਹਾਂ ਜੇ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪੈ
 ਤਉ ਪੰਕਹਾਰ ਕਹਾਂ ਪੈ ॥ ਕਿ ਆ ਜੇ ਸਮੁਦ੍ਰੁ ਜਲੁ ਪੈ ॥ ਤਉ ਤਰ
 ਗੁ ਅਰੁ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਦੇ ਕਿਉ ਕਹੀ ਆਹੈ ॥ ਰਿਖਰ ਦੇਵ ਕਹਾਂ ਕਿ
 ਆਕਰ ਜੋ ਨਿਕਟ ਮੇਰੇ ਤਿ ਆਂਇਸਾ ਸਕੁ ਨਹੀ ਜੁ ਤੇ ਗੀਰ
 ਸਨਾ ਕਾ ਹੈ ॥ ਅਹਿ ਜੀਵ ਸੁਖਮੁ ਪੰਕਹਾਰ ਮੈ ਬੀਸੁ ਆਵਗ
 ਉਏ ਬਿਖੇ ਪੈ ॥ ਅਰੁ ਕਹੇ ਪੈ ਮੈ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪੰਕਹਾਰ ਅਸਤ ਪੈ ॥ ਨਿਦ
 ਖਕਹਾਂ ਸਤ ਕਹੇ ਪੈ ॥ ਜੇ ਜੀਵ ਆਵਗ ਉਏ ਬਿਖੇ ਪੈ ॥ ਪ

ਰਸੀਤ ਕੈ ਸੇਕ ਤੈ ਪੈ ਜੁ ਪੁਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਪੈ ॥ ਰਿਖ ਰਦੇ ਦਕ ਹਾਂ ਤੁਸੁ
ਕੈ ਸੀਤੋ ਸਾਧਿਕਿ ਅਸਮ ਤਪੈ ॥ ਪੁਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਦੁਸੀਤ ਕ
ਹਤੈ ॥ ਜੇ ਸੁਖ ਮੁਤੇ ਦੂਟੈ ॥ ਕਿ ਅਕਰੇ ਜੁ ਤੁਸਿ ਮੇਰਾ ਤੈ
ਨਹੀ ਤਉ ਤੇਰਾ ਪਾਤਕ ਹੋ ॥ ਅਰ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਅਹਿੰਕਾਰ ਪੈ ਜੁ
ਤੁਸਿ ਅਰ ਮੇਰਾ ਹੋ ॥ ਤਉ ਸਿਧਿ ਸਿਕਾਰ ਹੋ ਮੁਸੈ ॥ ਨਿਦਾਖ
ਕਹ ਜੇ ਤੇਰੇ ਬਿਖੇ ਪਕਾਰ ਗੁਰ ਸਿਖ ਕਾ ਨਹੀ ॥ ਤਉ ਮੁਸਕੀ
ਕਹੁ ਜੁ ਸੁਖ ਮੁਰੀ ਕਾਰ ਤੇ ਦੂਟੈ ॥ ਰਿਖ ਰਦੇ ਦਕ ਹਾਂ ਮਨਿ ਕੈ ਦੁਸੁ
ਕਹ ਜੇ ਸੁਖ ਮੁਤੇ ਦੂਟੈ ॥ ਅਰ ਜੇ ਕਹੈ ਮਨ ਕੈ ਸੇਵਾ ਸਿਰ ਤਉ
ਜਾਣਿ ਜੇ ਸੰਸਾਰ ਸੁਪਨੁ ਮਾਝੈ ॥ ਸੁਪਨੁ ਮੈ ਅਨੇਕ ਪਕਾਰ ਦਿ
ਸੁਆਵਤ ਪੈ ॥ ਜਾ ਕਤ ਮੈ ਉਸ ਕੀ ਏ ਕੁਰੇ ॥ ਨਹੀ ਪਾਈ ਅ
ਤਿ ॥ ਨਿਦਾਖ ਕਹਾ ਹੋ ਗੁਰ ਮਨ ਕਾਰ ਪਕੀਆ ॥ ਜੇ ਵੀ ਕੈ ਦੁਸੁ
ਕਹੈ ॥ ਰਿਖ ਰਦੇ ਦਕੁ ॥ ਸੀਰਾ ਆ ਕਾ ਹੋ ਤੇ ਜੁ ਪਮਨ ਕਾ ਕੀਆ
ਕਹੈ ॥ ਉਸ ਸੰਮੇ ਬਿਖੇ ਅਸੁ ਦਕੁ ॥ ਅਵਤਰੁ ਪਾ ॥ ਅਰ ਕਹਾਂ
ਸਕਲੁ ਭ੍ਰਮ ਮੰਤ੍ਰ ਬਿਖੇ ਏ ਕੁ ॥ ਆਰੁ ਮਾਧਿ ਆਪ ਕੁ ਪੈ ॥ ਜਬੁ
ਬ੍ਰਹਮ ਪੈ ਤਉ ਮਨ ਕਹਾਂ ॥ ਅਰ ਕਉ ਦੂਟੈ ਜੇ ਦੁਸੁ ਕਹੈ ॥ ਰਿ
ਖ ਰਦੇ ਦਕ ਹਾਂ ॥ ਅਸੁ ਦਕੁ ॥ ਤੁ ਕਉ ਦੂਟੈ ॥ ਕਹਾਂ ਮੈ ਬ੍ਰਹਮੁ
ਪੈ ॥ ਰਿਖ ਰਦੇ ਦਕ ਹਾਂ ॥ ਬ੍ਰਹਮੁ ਏ ਕੁ ਪੈ ਕੈ ਅਨੇਕੁ ॥ ਅਸੁ ਦਕੁ ॥ ਕ
ਹਾਂ ਤੇਰਾ ਦਰੁ ਹਸੁਣੈ ਜੇ ਗੁਰੈ ॥ ਜੇ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪੈ ਤਉ ਏ ਕੁ ਅਨੇਕ
ਕਹਾਂ ॥ ਤੁ ਕੀ ਕਹੁ ਜੇ ਪੁਰਨ ਬ੍ਰਹਮੁ ॥ ਰਿਖ ਰਦੇ ਦਕ ਹਾਂ

੧੩੬

ਬੁਤਕੁ ਪੰਚੋਗਤਿ ਆਗੁ ਨ ਕਰੈ ਸੁਖ ਸਹੁ ਪਕਾ ਪਾਤਸ਼ਹੀ
 ਚੋਤਾ ਅਸੁ ਦਕੁ ਕਹਾਂ ਬੁਧੁ ਪੂਰਨ ਕੇ ਕਹੇ ਜੈ। ਜੇਉ ਸਾਥਿ
 ਨਾ ਕਦੁ ਨਹੇ ਤੇ ਚਾਰ ਅਰਪਾਂ ਚੁਕਿ ਆਗਿ ਖਰਦੇ ਵਕ
 ਹਾਜੇ ਵਹੀ ਪੈ ਤਉ ਵਸੁ ਕਰਣਾ ਕੀਉ ਸੀ ਸੇ। ਹੇ ਅਸੁ ਦਕੁ
 ਹੁਪ ਤੇ ਗਾਵਿਆ ਹੋ। ਕਹਾਂ ਹੁਪ ਮੇਰਾ ਕਾ ਕਰੁ ਸੁਪਨ ਸਖੋਪ
 ਤੇ ਤੇ ਪਰੈ। ਕਹੁ ਹੁਪ ਤੇ ਗਾਵਿਆ ਹੋ। ਰਿਖ ਖਰਦੇ ਵਕ ਹਾਂ ਹੁਪ
 ਮੇਰਾ ਕੁਰੀ ਆਤੇ ਪਰੈ। ਅਸੁ ਦਕੁ ਕਹਾਂ ਤੈ ਨੇ ਆਪੁ ਕੋ ਬ
 ਰਾਜਾ ਨਹੈ ਪੂਰਨ ਬੁਧੁ ਬਿਖੇ ਤੀਨੁ ਅਰਚਾਰ ਕਹਾ ਹੋ।
 ਰਿਖ ਖਰਦੇ ਵਕ ਹਾਂ ਹੇ ਅਸੁ ਦਕੁ ਦੀ ਚਾਰ ਕਹਾ ਜੁ ਸਖੋਪੁ
 ਕੇ ਤਿਆਗੇ ਤੇ ਕੁਰੀ ਆਬਿਖੇ ਜੇ ਹੁਪ ਦੀ ਸਰੁ ਕਾ ਜਾਤਾ ਹੈ।
 ਰਬੁ ਹੁਪੁ ਕੁਰੀ ਆਤੇ ਗੀ ਅਤੀ ਤੈ। ਦਿਸੁ ਕਾਰਨੁ ਕਹਾਂ ਜੁ
 ਚਾਰੇ ਪਦੇ ਤਉ ਪਰੈ। ਉਸ ਸਮੇ ਅਨੁਸੁ ਅਕਾਪੁ ਤਦੁ
 ਕੇ ਅਵਧੁ ਤਾ ਅਵਤਰੁ ਪਾ। ਅਰਕਹਾ ਮੇਰੀ ਨਿਮਸ ਕਾਰ
 ਮੁਸਕੈ। ਅਰਮੇ ਦੇ ਸਕਾਲ ਤੇ ਅਤੀ ਤੈ। ਅਸੁ ਦਕੁ ਕ
 ਹਾਂ ਕਹੁ ਦੇ ਸੁਕਾਲ ਕਾਂ ਮੈ। ਅਵਧੁ ਤਕ ਹਾਂ ਮੈ ਅਦੁ ਤੀ।
 ਦੇ ਸੁਕਾਲ ਕੇ ਮੁਸਾ ਬਿਖੇ ਕਿਆ ਸੰਬਧੁ। ਅਸੁ ਦਕੁ ਕਹਾਂ
 ਅਦੁ ਤੀ ਤਉ ਜੇ ਦੇ ਸੁਕਾਲ ਕੇ ਆਪੁ ਤੇ ਭਿੰਨੁ ਜਾਨੈ।
 ਅਵਧੁ ਤਕ ਹਾਂ ਕਉ ਤੈ। ਕਹਾ ਮੈ ਪੂਰਨ ਬੁਧੁ ਹੁਪੁ। ਅ
 ਵਧੁ ਤਕ ਹਾਂ ਅਦੁ ਤੀ ਨਰ ਆਕਾਰੇ ਤੇ ਪੂਰਨ ਤਉ ਜੇਉ

ਹਰੁਗੀਯੋ। ਵਚਨੁ ਹਸਦੇ ਜੇਗੁਯੋ। ਜੇਸਹੁ ਪਕੈ ਜਾਣਹੈ ਤੁ
 ਸੀਯੋ। ਆਸਾਵਕੁ ਕਹਾਂ ਹੋਗੁ ਪਮੇਰੇ ਜੇਤੁ ਸਨੀਹੈ ਵੇਤੁ
 ਉਪਕਾਰ ਜੇ ਵਚਨੁ ਕਰੈ ਤੁਭੀ ਹੀ ਕਾਰਹੈ। ਤਉ ਕਿਆ ਕ
 ਰੈ। ਕਾਤੇ ਨਿਹਰੀ ਕਰਹੈ ਵੇਸੈ ਕਹੁ। ਅਵਧੁ ਤਕਹਾ ਰਿਖਰੁ
 ਦੇਵ ਸੇਖੁ ਦੁਜੈ ਅਪਨੇ ਸਿਖ ਕੈ ਮੈ ਸਾਰੈ ਧੀਆਪੈ ਜੇਸਹੁ ਪ
 ਕੈ ਪਾਇ ਨਹੀ ਸਕਤਾ। ਹੋਰਿ ਖਰਦੇਵ ਮੈ ਤੇਗ ਸਿਖਹੈ ਤਤੇ
 ਮੁਸੈ ਉਪਦੇਸ ਕਹਾ ਕਹਾਹੈ ਅਵਧੁ ਤਤੇ ਰੇ ਬਿਖੇ ਪਾਯੀਅ
 ਰੀਆਂ ਨਹੈ ਕੁਝ ਅਥਤ ਕੁਚਾਹਨਾ ਕਹੀ ਗਯਾ ਤਹੈ। ਨਥੁ
 ਚਉ ਬੀਸੁ ਗੁਰਤੇ ਤੁਥੈ ਨਿਸਚੈ ਨ ਕਹੀਆ ਅਰਮੁ ਸੁਕੈਰੀ
 ਗੁਰਕਰੈ ਤਉ ਕਿਆ ਲਾਗੁਹੈ। ਅਵਧੁ ਤਕਹਾਂ ਗੁਰਕਿਆ
 ਅਗਸਿਖ ਕਉ ਦੁਹੈ ਸਰੀਰ ਕੇਵਲੁ ਜਨੁ ਤਕੈ ਉਪਦੇਸੁ ਕੀ
 ਆਆ ਅਰੁ ਆਤਮੁ ਪੁਰਨਹੈ ਤਉ ਸਿਖ ਕਹਾਹੈ। ਕੇਵਲੁ ਬ
 ਚਨੁ ਹੀਯੋ। ਅਥਤ ਕੁਤੁਥੈ ਗੁਰਸਿਖੁ ਫਿਸੁ ਮੈਯੋ। ਅ
 ਰੀਆਂ ਨਤ ਤੇਰੀ ਨਹੀ ਗਈ। ਅਰਮੁ ਸੁਕੈਰੈ ਤਉ ਮੈਅ
 ਦੁਪੁਤੀ। ਆਪੇ ਗੁਰ ਆਪੇ ਸਿਖਹੈ। ਜੇਕਰੈ ਤਉ ਤੁ
 ਥੈ ਸਿਖ ਸਮੇਤ ਕੁਸਮੁਕੈ। ਰਿਖਰਦੇਵ ਕਹਾਜਾ
 ਨਤਹੈ ਕਥਾ ਸੁਖਮੁ ਹੀ ਕਹਨਾ ਸੁਕਾ ਤਬੁ ਆਪੁ ਤੇ

੨੪੫

੨੩੭

ਆਖਿਕੁ ਸੁਖੁ ਹੋਇਗੇ। ਪਰਕੁ ਨੁ ਸੁਖੁ ਮੁਕੈ ਸੇਨਾ ਸੁਖੁ। ਅਵ
 ਧੁਤਕਰਾ ਕਢੁ ਬੇਦ ਸਾਸਰੁ ਪਾਤਰੀ। ਅਵਧੁਤਕੀ ਨਿਅ
 ਈਕੀ ਹੋਇ। ਸੁਖੁ ਮੁਤਿ ਨਾ ਸੁਖੁ ਜਨੇ ਸਾਹੁ ਸਿਵਹੀ। ਜ
 ਬਾਨੀ ਤਰਥਾ ਹਰਿ ਸਿਵਹੀ ਸੁਖੁ ਮਾਇ ਸਾਹੁ ਲਕਾਰਹੀ। ਜ
 ਬਪੁਰ ਨਜਾਨਾ ਦੇ ਨੀਕਾਰ ਨਾ ਸੁਰਥੇ। ਜਾਤੇ ਉਪਾਤ ਜੇ
 ਫੁਤ੍ਰ ਜਾਨੇ ਪੈ ਕਹਾ। ਰਿਖ ਕਰੇ ਵਕਾ ਜਬ ਸਾਹੁ ਸਿਵਹੀ
 ਤਉ ਉਸਕੇ ਕਉ ਨ ਜਾਨੈ। ਅਵਧੁਤਕਰਾ ਪਾਹੀ ਤੇ ਅਵਤਰੀ
 ਹੈ। ਜਾਨਾ ਪੈਵੀ ਆਪੁ ਜਾਣੈ। ਅਉਰੇ ਕੀ ਕਿਆ ਪੁਦੈਸ
 ਹੈ। ਜੇਗੁ ਬਾਸਿ ਸੁਆਵਤਰ ਪਾਨਾ ਅਰਕਾ ਜੇਕਉ ਚਾ
 ਪੈਸੇ ਸਾਹਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋ ਜੇਗੁ ਕਰੈ। ਜੇਗੁ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤੁ ਕਾ
 ਪਵਣਾ ਕਠਨੁ ਹੈ। ਜਾਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਗੁ ਪੈ ਨੁਪਾਹਿ ਲੇਆ
 ਸੁਕਰੈ। ਅਰਪਾਣੈ ਕੁ ਸੁਪਕਰੈ। ਅਵਧੁਤਕਰਾ ਸਾ
 ਸੁਵਕੁ ਵਰਾ ਸਤਕਰਾ ਜੇਗੁ ਕਉ ਵਕਰੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਸਤ
 ਅਰਾਸਤੁ ਦੇ ਨਹੁ ਬਿਖੇ ਜੇਗੁ ਜੇਗੁ ਨਹੀ। ਬਾਸਿ ਸੁ
 ਕਰਾ ਮੈ ਬਿਰਸੁ ਮਰੁਤੁ ਮੁਬਾਲਕੁ ਮੁਸੀਸ ਮਤ ਕੁਲੀ
 ਨਹੀ। ਪਰੁਤੁ ਮਪੁ ਜੇਗੁ ਨਹੀ ਕੀਆ ਅੰਨੁ ਤੁਆਰਾ ਸੁ
 ਪਨਹੀ। ਅਸੁ ਵਕੁ ਵਰਾ ਮੈ ਸਦਾ ਜੇਗੁ ਬਿਖੇ ਇਸ
 ਬਤਹੀ। ਬਹੁ ਨੇ ਜੇਗੁ ਬਿਆਕਰੈ। ਬਿਵੇਰੇ ਮੈ ਮਿਲਾ

ਪ੍ਰਤਿਤੈ ਮਿਲਾਪੁ ਮੈ ਮਿਲਾਪੁ ਕਿ ਆਕਰਨਾ ਪੈ। ਕਹੁ ਆ
 ਸਣ ਕੈ ਸੇ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਪਾਇ ਕੈ ਸੁਖ ਕੈ ਸੇ ਕਰੈ। ਬਾਸਿ ਸੁ ਕਹਾ ਕੈ
 ਗਾਥਿ ਨਾ ਜੋ ਗਾਥਿ ਖੇ ਜੁ ਨ ਨਾ ਕ ਠਹੁ ਪੈ। ਅਵੁ ਪੁਤ ਕਹਾ ਕੈ ਗਾਥੇ
 ਰਾਸੁ ਬਾਤੁ ਕਹੈ ਪੈ ਆਸਣੁ ਕਹਾ। ਮੈ ਕਹੈ ਪੈ ਲੰਬਾ ਹੋਇ ਕਹੈ ਸੇ
 ਇਹੁ ਪਾਤੁ ਕਹੈ ਪੈ ਜੋ ਪਾਤੁ ਕਹੈ। ਅਰੁ ਮੈ ਕਹੈ ਪੈ ਪਦਨ ਕੈ
 ਖੇ ਨੁਹੀ ਨੀਚੇ ਦੁਨਾ। ਹੋ ਬਿਰਧੁ ਬੁਧੁ ਖੇ ਏ। ਮੈ ਸਾਜੇ ਗੁ ਕਹੈ ਸੇ
 ਭੁਵਰੀ ਪਦੈ। ਜੋ ਗੁ ਤੇ ਰਾਖੈ ਰੂਪੈ ਜੁ ਕਹੈ ਤੁਹੈ ਮੈ ਨ ਕੈ ਬਾਹਰੁ
 ਤੇ ਖੈ ਚ ਅਰੁ ਅੰਤਰੁ ਲਗਾਇ। ਅਰੁ ਜੋ ਗੁ ਮੇ ਗਾਥਾ ਮੰਤਰੁ ਪੈ
 ਜੋ ਅੰਤਰੁ ਬਾਹਰੁ ਸਿਵੁ ਪੈ। ਬਾਸਿ ਸੁ ਕਹਾ ਕੈ ਲਓ ਅਨਾਦੁ
 ਨ ਸੁਣੈ ਕਿ ਆਲਾਗੁ। ਅਵੁ ਪੁਤ ਕਹਾ ਕੈ ਸੁਖ ਮਨਾ ਮਧੁ ਕੀ ਨਾਸ
 ਕੈ ਕਹੈ ਪੈ। ਅਰੁ ਅੰਤਰੁ ਸੁਖ ਮਨਾ ਸਹਜੁ ਅਵੁ ਸਭਾ ਕੈ ਕਹੈ ਪੈ। ਜਾ ਕੈ
 ਸਾਹਿ ਜੁ ਪਾਪ ਤਿ ਰੁਪਾ ਹੋ ਸੁਖ ਮਨਾ ਕੈ ਕਿ ਆਕਰੇ। ਅਰੁ ਜੋ ਕਹੈ
 ਲੀਪ ਕਾ ਕੈ ਦੁਖ ਕਾਰਿ ਜੋ ਗੀ ਬੰਦ ਅਮੀਰ ਸੁ ਕੀ ਪੀਤਾ ਹੋਇ ਤਉ
 ਵਹੁ ਬੰਦ ਲੀਪ ਕਾ ਕੀ ਕਿ ਆਪੈ। ਜਬੁ ਜੋ ਗੀ ਪਉ ਨੂੰ ਅਪਨੇ ਬੀ
 ਚ ਖੈ ਚ ਤੁਹੈ। ਤਬ ਸਰੀਰ ਉਸ ਕਾ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਤੇ ਅਗਨਿ
 ਕੀ ਨਿ ਆਈ ਹੋਤੁ ਪੈ। ਅਰੁ ਵਹੀ ਉਸ ਨਤੁ ਸੇ ਦੁਆਰੇ ਬੀਖੇ ਜੁ ਮ
 ਜਾ ਅਰੁ ਰੁਪੈ ਸਿ ਪੂਰਨੁ ਪੈ। ਪਾਪ ਕਰਿ ਕਿ ਨਤੁ ਪੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਬੰਦ ਕੈ
 ਮੇ ਗੀ ਅੰਤਰੁ ਨਾਨਕ ਰਿਪੈ ਵੈ ਪੈ। ਤਤੇ ਅਗਿ ਆਨੀ ਪੈ। ਜਾ ਮੈ ਸੇ ਸ
 ਸੁਖ ਅਭਾਹ ਕੈ ਜੋ ਅੰਤਰੁ ਬਾਹਰਿ ਬ੍ਰਹਮ ਪੈ। ਤਿ ਅੰਗੁ ਕਰਿ ਏਕੁ ਬੰ

ਦਲੀਪ ਕਾ ਕੀਪਰੁ ਨਿਸਚੈ ਕਰੈ। ਧਾਸਿ ਸੁਕਰੁ ਤੁਮਹੁ ਸੰਸਾਰੁ
 ਸੁਕੀਆ ਪੈ। ਅਵਧੁ ਤਕਹਾਂ ਕੈ ਸੇਕਿ ਸੁਤ ਪੰਜ ਸਰਪ ਮੈ ਪਰੁ
 ਚਾਨਾ ਮੁਹੁ ਪਤੇ ਦੂਰ ਤੇਕਿ ਸੁਰਪਾ ਜੇਗੀ ਕੈ ਜਗੁ ਪੈ
 ਸੇਵੈ ਨਹੀ। ਅਰਥਾ ਸਦਕਰੈ ਅਰਥ ਚਰੁਤ ਕਰੈ। ਅਰਸ
 ਦਾਵੀ ਚਾਰੇ ਜੋ ਪਉ ਨੁਕਉ ਤਸੇ ਆਰਗੁ ਆਵਤੁ ਅਰਜਾਵ
 ਤਾਪੈ। ਪਰ ਅੰਕੈ ਨਹੀ ਜਾਨੈ ਜਾਨਿ ਗਵਿਕਾ ਗਥਿ ਖੋਵਿਕਾ
 ਰਮਿਲਾਵਣਾ ਆਤਮੁ ਪਾਤੁ। ਜੋ ਪਾਂਚਤਤੁਕੈ ਸਰਪੁਰੁ
 ਜਕੀਨਿ ਆਂਟੀ ਮੈ ਤਿਆਗੁ ਤਾਹੈ ਤਉ ਪਉਤ ਸੇਕਿ ਆਪੈ
 ਨਨੁ। ਧਾਸਿ ਸੁਕਰੁ ਤੁਮਹੁ ਸੰਸਾਰੁ। ਅਵਧੁ ਤਕਹਾਂ ਮੈ ਸੁਪੁਕਾ
 ਸਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਕ ਪਾਲੁ ਆਵਤੁ ਰਪਾ ਅਰਕਹਾਂ ਜੇਈ
 ਸੁਰ ਤੇ ਭੰਤ ਜਾਣੈ ਜੇਗੁ ਕਰੈ। ਜੇ ਸਰਬੁ ਈ ਸੁਰ ਪੈ। ਰਿਖ
 ਭਰੇ ਵਰਹਾਂ ਚੁਪ ਕਰਈ ਸੁਖ ਮੁਹੰ ਕਾਰੈ। ਅਵਧੁ ਤਕਹਾਂ
 ਮੇਗੇ ਬਿਖੇ ਚੁਪਿ ਅਰਥ ਚਰੁਤ ਕਰੈ। ਜੁਥ ਮੈ ਤੰਤੁ ਸੁ
 ਖਾਇ ਸਕੁ ਸੁਕਹਾਂ। ਅਸੁ ਵਕੁ ਕਰਾ ਕਰੈ ਤੰਤੁ ਸੁਹੀ।
 ਜੇ ਦੇਖੈ ਆਪਿ ਕੈ ਦੇਖੈ। ਧਾਸਿ ਸੁਕਰੁ ਦੇਖਾ ਦੁਮੈ ਤੁ
 ਬਿਖੇ। ਤਉ ਮਿਹੀ ਜੇਗੁ। ਅਸੁ ਵਕੁ ਕਰਹਾਂ ਜਾਨੈ ਦੇਖਾਵ
 ਪੁਰੀ ਕੁਪ ਮੇਗੈ। ਅਰਜਾ ਕੈ ਦੇਖਾਵ ਪੁਰੀ ਕੁਪ ਮੇਗੈ। ਤ
 ਉਦ ਮੈ ਤਕਹਾਂ। ਜੇ ਜੇਗੁ ਕਰੀ। ਅਵਧੁ ਤਕਹਾਂ ਅਪਨਾ ਸ
 ਕੁਪ ਕਰੁ। ਅਸੁ ਵਕੁ ਕਰਾ ਮੇਗਾ ਸਰਪ ਪਾਹੀ। ਜਨਮੁ ਮੁਹੁ ਮੁ

ਸਿਬਿਖੇਨਹੀਅਵਧੂਤਕਹਾਤਉਤ੍ਰੁਸ੍ਰੀਯੋਅਸ
 ਟਵਕੁਕਹਾਂਤ੍ਰੁਸ੍ਰੀਤ੍ਰੇਕਿਆਪਰੇਜਨੁਅਕਿਸੀਪਦੁ
 ਸਿਬੇਬੰਧਨਹੀਯੋਉਸਸਯੋਬਿਖੇਨਰਦੁਰਿਖੁਆ
 ਵਤੁਰਪਾਅਰੁਬੰਸਹੀਬਿਖੇਨਗਾਂਦਿਦਕਹਤਆ
 ਪਾਅਸਰੁਕਹਾਂਤ੍ਰੁਸ੍ਰੀਯੋਨਰਦਕਹਾਜਹਾਸੰਤਏਕ
 ਠੇਠੇਠੇਸੰਬਾਦਤੇਪਮਾਰਯਪਾਪਤਠੇਤਠੇਤਉਤ੍ਰੁ
 ਸ੍ਰੀਤ੍ਰੇਕਿਆਪਰੇਜਨੁਅਵਧੂਤਕਹਾਨਗਾਂਦਿਦਯੋ
 ਤਉਕਹਦੇਤ੍ਰੇਕਿਆਸਾਰੁਗੀਨਰਦਕਹਾਂਕਹਦੇਬਿਖੇ
 ਪਮਾਰਯਯੋਅਵਧੂਤਕਹਾਂਤ੍ਰੁਕਹੁਤ੍ਰੇਨਗਾਂਦਿਦਕੋਰੁ
 ਲਾਇਆਯੋਹਮਾਰੇਬਿਖੇਕੁਲਾਵਣਾਅਗਚਿਤਕਰ
 ਏਵੇਨੇਨਹੀਨਰਦਕਹਾਂਯੋਬਿਸੁਧਾਂਮੁਤੇਤੁਮਾਰੀਸ
 ਰਾਬਿਖੇਆਮਾਏਉਹਾਪਹੀਚਰਚਾਬੀਅਬਿਸਨੁਲਫੁ
 ਮੀਕੋਕਹੇਥਾਜੇਮੈਸੰਤੋਕੀਸਠਾਬਿਖੇਕਾਵੇਯੋਅਬ
 ਬਿਸਨੁਆਵੇਯੋਅਵਧੂਤਕਹਾਂਅਸਨੁਮਤੁਕਹਾਤੇ
 ਰੇਵਚਨੁਤੇਲਕਹਸੈਗੋਅਬਿਸੁਬਿਖੇਆਵਣਾਕਾਵ
 ਏਕਹਾਂਯੋਹਮੁਕੋਚਾਪਨਾਬਿਸੁਕੀਨਹੀਕਾਹੇਤੇਜੇਸ

੨੫੩

੨੩੮

ਰਹਾ ਬਿਸਨੁ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਮੈ ਬਿਸਨੁ ਦੇਵ ਆਵਤੁ ਰੁਪਾ ॥ ਅ
 ਰਕਹਾਂ ਪੈ ਸੀ ਤੈ ਨਿਰਸੈ ਜਾਇ ॥ ਅਰਕਹਾਂ ਨੁ ਸਰ ਬੁ ਬਿਸਨੁ ਹੈ ॥
 ਅਰਕਹਾਂ ਬਿਸਨੁ ਹੈ ॥ ਚੰ ਤਨ ਕਰੀ ਜਾਨੈ ਮੁ ਸੁ ਕਉ ਮੈ ਸਾਸ
 ਰਹਾ ਬਿਖੇ ਬਿਖਾ ਪਕੁ ਜਾਣੈ ਦੇਵੁ ਨਿਰਸੈ ਸੈ ਰੁਪ ਮੇਗਾ ਹੈ ॥
 ਕਾਪੇ ਤੇ ਉਸ ਬਿਖੇ ਅਰਮੇਗੇ ਬਿਖੇ ਕੁ ਦੇ ਨਹੀ ॥ ਅਵਧੂਤ ਕਹਾਂ
 ਪੈ ਨਾਰਦ ਪੁ ਮੇ ਸਹੁ ਤੇਗ ਕਾਪੇ ਪੈ ਸਹਾ ਬਿਸਨੁ ਹੈ ॥ ਤੁੰ ਅੰਧਿ
 ਕੈ ਨਾਰਦ ਕਾਪੇ ਪੈ ਅਥਵਾ ਅੰਧਿ ਪੈ ਤੈ ਭਿੰਨ ਮਾਨ ਹੈ ॥ ਅਪੁ
 ਬੀਚਾਰ ਜੋ ਬਿਸਨੁ ਪੈ ਨਾਰਦ ਕਹਾਂ ਹੈ ॥ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਨੁ ਕਰ
 ਥੁ ਆਵਤੁ ਰੁਪਾ ॥ ਕੈ ਸਾਪੈ ਜਨੁ ਕਰ ਥੁ ਮਹਦ ਅਵਧੂਤ ਜ
 ਟਾ ਸਿਰਪਹੁ ਅਰਦੇ ਹੀ ਰਸ ਮਿਲਿ ਪਤਾ ॥ ਅਰਨੇ ਕੁ ਸੁਰ
 ਜ ਕੀ ਨਿਅੰਦੀ ਆਵਤੇ ਹੀ ਕਹਾਂ ਪੈ ਬਿਸਨੁ ਸਹਾ ਜਨੁ
 ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਬਿਸਨੁ ਕਹਾਂ ਤਜਨੁ ਰਹਾ ॥ ਨ ਬਿਸਨੁ ਸਹਾ ਮੈ ॥
 ਅਵਧੂਤ ਕਹਾਂ ਪੈ ਬਿਸਨੁ ਮੁ ਸੁ ਤੇ ਕਸਾ ਸੁਣਾ ਪਰਤੁ ਸੁੰ
 ਉਕੀ ਨਿਅੰਦੀ ਕਾਪੇ ॥ ਏਕ ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਪਰ ਬਤਗਾ
 ਮੈ ਦੇਖਾ ਏਕ ਜੋਗੀ ਬੈਠਾ ਹੈ ॥ ਮੈਂ ਤੇ ਨਮ ਸਕਾਰ ਕੀਆ
 ਅਰਪੁ ਛਾ ॥ ਪੈ ਜੋਗੀ ਤੇਗ ਇਸਨਾ ਨੁ ਰਿਆ ਹੈ ॥ ਕਹਾ
 ਉਮੈ ਤੇ ਇਸਨਾ ਨੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਅਵਧੂਤ ਪੁਛੁ ਰਸਮੁ ਤੇ ਗੀਰਿ
 ਆ ਹੈ ॥ ਕਹਾ ਤੇ ਕਾਹ ਕਉ ਜਲਾਇ ਕਰ ਰਸਮੁ ਲਗਾਈ ਹੈ

ਪ੍ਰਫੁਲਾਸ ਸੁਕੈ ਸੇ ਕਰੇ ਹੈ। ਕਹਾ ਅਸੁ ਮੇਗਾ ਨਿਹਚਲੁ
 ਹੈ। ਕਾਪੇ ਤੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜੇ ਤੀਨੁ ਲੋਕੁ ਕੁਪਮੇ ਗਏ। ਵੀ ਕੈ ਦੇਖੁ
 ਕੈ ਮੈ ਅਚਰਜੁ ਮਾਨਤਾ ਮਾ ਅਰਕੁ ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਣੁ ਆਪਾਣੁ ਕਾ
 ਏਕੁ ਠਾਕਰਣਾ ਕਿਉ ਕਾਰਿ ਹੈ। ਕਹਾਂ ਏਕੁ ਤੁੰ ਅਰਏ ਕੈ ਜੋਗੀ
 ਦੇ ਨੈ ਕੈ ਏਕੁ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਫੁਲਾਇ ਨਾ ਅਗਪੀ ਗਲਾ ਅਰਸੁ
 ਖਮਨਾ ਸੈ ਕੈ ਸੇ ਅਤ੍ਰਿਅ ਸੁਕੀ ਆਪੇ। ਕਹਾਇ ਨਾ ਨੀਵੀਪੀ
 ਗਲਾਈ ਸਹੁ ਸੁਖ ਮਨ ਭ੍ਰਮੁ ਮੁਸੁ ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਗਏ ਹੈ।
 ਪ੍ਰਫੁਲਾਧਾਰਨਾ ਕਹਾ ਕਹਾਂ ਸਰਬੁ ਸੈ ਹੈ। ਪ੍ਰਫੁਲਾ ਸੈ ਪੰਕਾ ਅਰ
 ਬਿਕਿਆ ਕਹਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਰਚੀ ਟੀ ਬਿਖੇ ਪ੍ਰਹਨ ਹੈ। ਜੇ
 ਸੁਆਸੁ ਅਰਧੁ ਕੈ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੇ ਕਪੇ ਹੈ। ਅਰਨ ਉਰਧੁ ਕੈ
 ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੇ ਪੰਕਪੇ ਹੈ। ਅਰਥੁ ਪਾਰਿ ਜੇ ਅੰਤਰੁ ਬਾਹਰੁ ਪ੍ਰਹੁ
 ਨਹੈ। ਪ੍ਰਫੁਲਾ ਨਾਸੁ ਅਗਰੁ ਕਿਆ ਹੈ। ਕਹਾ ਅਧੀਨਾ ਸੁਆ
 ਗੁਪੈ ਨੁਤਨੀ ਮੁਏ ਬਿਖੇ ਅਪੰਕਾ ਕੁ ਪ੍ਰਫੁਲਾ ਤ੍ਰਿਕ ਟੀਕਿ
 ਆਪੇ। ਕਹਾ ਸਤੁ ਰਜੁ ਤੰਮੁ ਤ੍ਰਿਕ ਟੀ ਹੈ। ਮੈ ਨੈ ਕਹਾਂ ਜੋਗੀ
 ਕਾ ਸਰੀਰੁ ਕਬੀ। ਗਿਨੁਤਨ ਹੀ। ਕਹਾਂ ਜੋਗੀ ਕਾ ਸਰੀਰੁ ਕਬੁ
 ਗਿਨੁਤਨ ਹੈ। ਕਾਪੇ ਤੇ ਜੇ ਪੰਚਤ ਕੁਤੇ ਪਰੇ ਹੈ। ਮੈ ਨੈ ਤੀਨੁ ਪ੍ਰ
 ਕਾ ਕਰੀ ਅਚਰਨੁ ਵਾਂ ਕੇ ਏਕਿ ਰਿਅ ਚਮੁਲੀ ਏ। ਅ

ਰਕਾਤੁ ਮੇਰਾ ਗੁਰਪੈ। ਕਰਮੈ ਸਾਗੁਰੁ ਹੋ ਜੋ ਸਿਧੁ ਅਰੁ
 ਰਤਰਤੈ। ਪੋਥੀ ਸਨੁ ਦੇ ਪਕਥਾ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਬੀ। ਜਨੁ ਰੁ
 ਥੁਕ ਪਾਪਾਹਿ ਅਚਰਨੁ ਤਪੀ ਜੋ ਜੋਗੀ ਅਪਨੇ ਸਨੁ ਪਕਿਜ
 ਨੋ। ਕਾਪੇ ਤੇ ਨੁਚਾਪਨਾ ਵੰਗੀ ਨਾ ਸਭਈ। ਪਰਮੈ ਨੇ ਦੇ ਕਕ
 ਰਮੁ ਦੇ ਵਕਉ ਗੁਰ ਕੀ ਆਪੈ। ਦੇਰੁ ਸਮੇ ਮੈ ਦੇ ਨਾ ਚਲੁ ਪਰ
 ਬਤਾ ਬਿਖੇਗ ਆਏ ਕੁਰੁ ਠਾ ਬਿਖੇ ਪਉਚਾ ਨੁਥਾ ਵੰਨੁ ਜੋ
 ਜਨੁ ਕੀ ਬੀ। ਉਪਾਂਕਰ ਮੁਦੇ ਵਕਉ ਦੇਖਾ। ਅਰਚਾ ਹਾਨੇ
 ਨਿਕਟਿ ਵੰਨੇ ਜਾਵੈ। ਪਰਵਾਂ ਤੇ ਕਰਮੈ ਰੋ ਜਨੁ ਕਰਨੇ ਬੈਠਾ
 ਤੇ ਮੇਰੇ ਨਿਕਟਿ ਮਤਿ ਆਉ। ਮੈਂ ਤੇ ਕਰਮੈ ਰੋ ਪਮੇਰੇ ਹਿਸ
 ਨਾਨੁ ਤੇ ਗਾਵੀ ਆਪੈ। ਕਰਮਉ ਮੈਂ ਤੇ। ਪੁਛਾ ਚਉਕਾ ਕਾਪੇ
 ਕਾ ਕੀ ਆਪੈ। ਕਰਮ ਚਰਨੁ ਅੰਤਰ ਕਰਨੁ ਕਾ ਚਉਕਾ ਕੀ
 ਆਪੈ। ਪੁਛਾ ਚਉਕਾ ਤੇ ਗਾਵੀ ਆਪੈ। ਕਰਮੈ ਕਜਨੁ ਰੁਥੁ
 ਕੁ ਸਗਾ ਕਰਮੁ ਕੈ ਦੇ ਤਪੁ ਛੀ ਆਉ ਲੇ ਕੀ ਆਪੈ। ਪੁਛਾ ਪ
 ਕਾ ਵਧਾ ਤੇ ਗਾਵੀ ਆਪੈ। ਕਰਮਿ ਅੰਤਿ ਬੀ ਗਿਅੰਤਿ ਦੇ
 ਨੇ ਮੇਰੇ ਅੰਤਿ ਪੈ। ਪੁਛਾ ਕਾ ਵਧਾ ਤੇ ਗਾਵੀ ਆਪੈ। ਕਰਮਿ
 ਗਿਅੰਤਿ। ਪੁਛਾ ਪੀਧਨੁ ਤੇ ਗਾਵੀ ਆਪੈ। ਕਰਮ ਚਾਪਨਾ
 ਕਾਈਧਨੁ ਕੀ ਆਪੈ। ਜੇਤੁ ਗਿਮੁ ਸੁਨੈ ਸਾਹੇ ਤਉ ਆਉ।
 ਪੁਛਾ ਜਾ ਬਿਖੈ ਸੁਦ ਰੋ ਜਨੁ ਸਿਧ ਕਰੇ। ਪਿਥ ਮੇਰੇ ਗੁਰ

ਗਵੰਨਕੇਦੇਵੈਯੈ। ਕਰਾਤੰਕਾਰਕੋਗੁਰਗਵੰਨਕੇਕਰਸਰੁ
 ਪੁਰੁਆਯੈ। ਆਤੇਸੇਸਟਿਭੋਗੁਰਗਵੰਨਕੇਗੁਨਥਾਐ
 ਨੇਕਾਸਉਦਾਤੇਗਾਕੀਆਯੈ। ਕਰਾਂਸਭਿਦਿਸੁਆਂਨਿਰੁ
 ਪਮੇਗਯੈ। ਐਨੇਕਾਤੰਮੇਗੁਰੁਯੈ। ਕਰਾਐਸੇਸਨਦੁ
 ਯੈ। ਮੁਸਿਬਿਯੇਗੁਰਸਿਖੁਨਹੀ। ਐਪਹਿਲੇਹੀਗੁਰਸਿ
 ਖਰੇਨਾਸਕਰਕਰਕੇਗੁਰਬਿਯੇਆਇਆਯੈ। ਬਪੁਨੁਐ
 ਸੇਦੁਖੁਕਭਿਮੇਗੇਬਿਯੇਨਾਚਿਤੁਯੈ। ਅਰਪੁਦੁਨੁਕਭਿਦੁ
 ਯੈ। ਕਰਾਐਨਨੁਰੁਰਥੁਯੈ। ਕਰਾਐਤੇਗਾਯੈ। ਨਾਂਮੁਯੈਰਉਮੇ
 ਰੇਸਾਂਬਿਤੇਗਾਸੰਗੁਨਹੀ। ਕਾਪੇਤੇਨਨੁਮਿਰਤਕਕੀਕਯੈ।
 ਅਰਤੰਉਸਕੇਸਾਬੁਗਥੇਯੈ। ਨਉਲਉਯਾਂਕਾਤਿਆਂਗੁਨਾਕੇ
 ਮੁਸਕਭਿਤਪਦੁਨੇਗਾਐ। ਅਚਰਨੁਮਾਂਨੁਗੁਆ। ਅਰਪੁਦੁ
 ਨੇਨਾਂਮੁਤੇਗਾਕੀਆਯੈ। ਕਰਾਂਮੁਸਿਬਿਯੇਨਾਂਮੁਗੁਪਨਹੀ। ਪੇ
 ਥਿਸੁਦਪੁਕਰਮੁਮੇਗਾਗੁਰਥਾ। ਉਸਸਮੇਥਾਮੁਦੇਵਾਅਦਤ
 ਰਾਥਾ। ਕਰਾਏਕੁਅਦੁਰੀਨਾਂਗੰਦਿਯੈ। ਅਉਰਨਹੀਨਿਬਿਨਾ
 ਨਾਂਗੰਦਿਜਾਨੈ। ਨਿਸਚੈਕੀਆਯੈ। ਤਿਆਂਗੁਕਰੈ। ਅਦਪੁਤ
 ਕਰਾਂਪੇਦਾਂਮੁਦੇਵਨਾਂਗੰਦਿਯੈ। ਕਾਰੁਪਕੀਆਯੈ। ਕਰਾਐਹੀ
 ਪੁਨਾਂਗੰਦਿਯੈ। ਕਾਪੇਜੇਕਤੇਅਨੇਕਰਥਾਯੈ। ਅਦਪੁਤਕਰ
 ਮੁਸੇਚਾਪਨਾਏਕੁਕੀਭੀਨਹੀ। ਤਉਅਨੇਕੁਕੀਆਕਰੈ। ਕ

ਪਲੁਕਹਾਂ ਏ ਅਵਧੂਤਨੁ ਸਰ ਬੁਧੁ ਪਤੇਗਹੈਂ ਤਉ ਏਕ ਅਨੇ
 ਕਰੀਤੁ ਹੀਯੈ ਦੁਰਥਾ ਸਾਰਿ ਖੁਆਵਤੁ ਗਇਆ ਪਰਕੈ
 ਸਾਨੁ ਪੰਕਰ ਕੀ ਅਗਨਿ ਬਿਖੈ ਜਲੇ ਸਾ ਅਰਕਹਾ ਸਰ
 ਬਸਣੁ ਭੁਜਨੁ ਭਗਵਾਂ ਨ ਕਾ ਕਹੈ ਜੋ ਭੁਜਨੁ ਬਿਨਾ ਮੁਕ
 ਤਿ ਕਠਨੁ ਹੀ। ਰਾਜਾ ਜਨਕੁ ਆਵਤੁ ਭਾਆ ਅਰਕਹਾ
 ਦੁਰਥਾ ਸਾ ਭੁਜਨੁ ਬਿਸਨੁ ਕਾ ਕਿਉ ਕਾਰਿਯੈ। ਕਪੁਜਾ ਤੇ ਨਿਰ
 ਮਲੁ ਪੁੰਦ੍ਰੀ। ਦੁਰਥਾ ਸਾ ਕਹਾ ਆਪੀ ਭੁਜਨੁ ਪੈਨੁ ਬਿਸਨੁ ਬਿ
 ਸੁਕਹਾ। ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਦੁਐ ਤਲੇ ਕਾਰਿ ਵਚਨੁ ਕਹੈ। ਜਹੰ
 ਏਕਤਾ ਕਾਰੀ ਪਦੇ ਸਨੁ ਹੀ ਦੁਐ ਨੁਕਹਾਂ ਹੀ। ਦੁਰਥਾ ਸਾ
 ਕਹਾ ਸਭ ਕੈ ਭਸਮੁ ਕਰੈ ਹੀ। ਮੁਸਕੈਂ ਤਹੀ ਜਾਨਤੇ ਨੁ ਮੈਰੁ
 ਦੁਯੈ। ਅਵਧੂਤ ਕਹਾਂ ਰੁਝੁ ਰੁਝੁ ਕੈ ਕਹੈ। ਜਾਂ ਤੇਰੁ ਦਨੁ
 ਕਹਾ ਦੁਰਥਾ ਸਾ ਕਹਾ ਦੁਸਟੁ ਮੈਂ ਤੇ ਸੁਣਾ ਪੈਨੁ ਤੇ ਨੇ ਸੀਸ
 ਰੋਕੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਕੀ ਆਪੈ ਪਾਰਿਲੇ ਰੁਸੈ ਭਸਮੁ ਕਰੈ ਹੀ। ਅਵ
 ਧੂਤ ਕਹਾ ਆਦਤੇ ਆਪੀ ਪੈਂ ਤਉ ਆਪੀ ਪੈਂ ਤੇ ਤੇਕੀ ਆਰੇ
 ਹੀ। ਅਰਜੇ ਤੁਕਹੈ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਭੁਜਨੁ ਤੇ ਰਿਧਾ ਸਿਧ
 ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਤੈ। ਤਉ ਮੈਂ ਤੇ ਸੁਪਨੁ ਮਾਭਜਾਨਿ ਕਾਰਿ ਤੀਲੋ
 ਕਰੈ ਮੈਂ ਸਾ ਭਸਮੁ ਕੀ ਆਪੈ। ਜੁ ਬਪੁ ਨ ਮੇਰੀ ਫਿਸੈ ਮੈਂ
 ਆਵੈ ਗੀ। ਦੁਰਥਾ ਸਾ ਕਹਾ ਨਵੁ ਜੇ ਗੀ ਆਨਵੁ ਕਹਾ

ਕੇਜੇਤੁਮੇਗੁਰਕੀਆਪੈ। ਜਾਂਨੇਤੁਮੇਇਛੁਤਦਚਨੁਕੀ
 ਆਤੁਮੇਨੀਕਾਕਰਮਾਨਾਪਰਮੈਨਹੀਮਾਨਤਾ। ਤੁਸਸ
 ਭੀਸਿਖਮੇਰੇਪੈਦੀ। ਨਹੀਤਉਰਸਮੁਕਰੈਪੈ। ਥਿਸਨੁਕ
 ਹਾਂਹਮੁਸਰਕੈਰਸਮੁਮਨੁਕਰੁਆਦਿਥਿਆਧੁਕੀਅਵ
 ਧੁਤਪੈ। ਇਸੀਕਉਰਸਮੁਕਰੁ। ਦੁਰਥਾਸਾਕਹਾਯੋਥਿ
 ਸਨੁਜੇਤੇਰੀਇਛੁ। ਜੁਗਤਨਹੀਤਉਤੁਕਿਉਆਇਆ
 ਪੈ। ਪਰਾਇਛੁਤੇਰੀਪੈ। ਰੇਮੁਰਥਪੁਕਰਮੁਕਰੈਅਗਰਿ
 ਸੁਆਤਿਪੈਦੀ। ਅਵਧੁਤਕਹਾਯੋਦੁਰਥਾਸਾਕਹਾਯੋਕਉਮੈ
 ਨੇਰਸਮੁਕੀਆਪੈ। ਕੈਸੇਕਰਉ। ਦੁਰਥਾਸਾਕਹਾਯੋਕਹਮੁ
 ਨਾਸਰਏਤਉਤੁਕੈਸੇਹਯਾ। ਅਵਧੁਤਕਹਾਕਰਮੁਮੁਸਤ
 ਉਤਪਤਿਕਰੈਪੈ। ਅਰਮੁਸੁਹੀਥਿਥੇਲੀਨੁਰੇਤੇਪੈ। ਅਰਮੈ
 ਜੈਸੇਕਾਤੇਆਪੈ। ਦੁਰਥਾਸਾਕਹਾਂਨਥਲਗੁਸਭਕੈਰਸ
 ਮੁਨਕਰੈਨਜਾਂਵਉਗਾ। ਅਵਧੁਤਕਹਾਂਯੋਦੁਰਥਾਸਾਏਕੁ
 ਵਾਲੁਕੀਤੁਰਸਮੁਨਹੀਕਰਸਕਤਾ। ਜੇਤੁਸੁਤੇਭੈਗਾਖਤੁ
 ਤੈਤਿਨਕਉਰਸਮੁਕਰੁ। ਮੈਤੁਸੁਤੇਭੈਕਫੂਨਹੀਗਾਖਤੁ।
 ਦੁਰਥਾਸਾਕਹਾਂਮੇਗਾਨੁਕੁਤਪੈ। ਮੈਜਨਕਰਥਕਿਕਰੈਪੈ
 ਜੇਜਨੁਕਾਨਾਸੁਕੀਆਪੈਤਉਥਪੁਨਿਸਾਥਿਕਉਗੰਧ

ਤਹੈ ਮੈਵੁ ਸੀਮਾ ਨਹੀ ਪਾਵਤ ਜੇਤੁ ਮਾਗੀ ਸਭਾ ਬਿਖੇ
 ਆਇਆ ਬਾਗਾ ਕਾਰੇ ਤੇ ਕੇ ਮਾਗੁ ਤੁ ਮਾਗਾ ਕ੍ਰਿਸਤੁ ਹੈ॥
 ਉਸੁ ਸਮੇ ਮੀਮਾਸਾ ਆਵਤ ਰਾਖਾ ਅਰਕਾ ਕਰਮੁ ਬਿ
 ਨ ਕਾਰ ਜੁ ਸਿਧੁ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਦੁਰਥਾ ਸਾਖੀ ਨਹੀ
 ਆ ਅਰਕਾ ਕੁੰਸਲੁ ਮੁਹਿ ਪੁ ਅਰੁ ਮੈ ਪੀਛੈ ਸਭਾਇ ਤੇ
 ਹੀ ਕਰੇ ਹੈ॥ ਅਵਤੁ ਤ ਕਾਰੇ ਮੀਮਾਸਾ ਕਉ ਨ ਸਾਕਰਮੁ
 ਹੈ॥ ਕਰਾ ਸਰ ਬੁਕਰਮੁ ਹੈ॥ ਅਵਤੁ ਤ ਕੁੰਸਲੀ ਰਾਖਾ ਕ
 ਪਲੁ ਕਰਾ ਕ ਬੁਨਿ ਤ ਕੇ ਅਨਿ ਤ ਤੇ ਬਿੰਨ ਨਾਨਾ ਤ ਬੁਕਰਮੁ
 ਸੀ ਬਿਨਾ ਕਾਂ ਮੁਰਾਜਾ ਮੀਮਾਸਾ ਕਉ ਨਿ ਤ ਕੇ ਅਨਿ ਤ ਤੇ
 ਬਿੰਨ ਨਾਨਾ ਕਰਮੁ ਤੇ ਹੋਤ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸਰ ਬੁਕਰਮੁ ਹੈ॥
 ਜੇਤੁ ਮੁਕਰਮੁ ਮੁਕਰਮੁ ਤੇ ਵੁਟੇ ਹੈ॥ ਮੈ ਨਹੀ ਮਾਨੈ ਹੈ ਕਰ
 ਮੁਕਰਮੁ ਜੇਤੁ ਮੈ ਸਰੁ ਪਾਪਤ ਹੈ॥ ਕਪਲੁ ਕਰਾ ਕਰਮੁ ਅ
 ਗਿਆਂ ਨ ਬਿਖੇ ਹੈ॥ ਅਗਿਆਂ ਪਾਵੇ ਨਿ ਮਾਤਿ ਕਰ
 ਮੁਕਰਮੁ ਹੈ॥ ਜਬੁ ਗਿਆਂ ਪਾਪਤ ਰਾਖਾ ਤਉ ਕਰਮੁ ਸੀ ਬਿ
 ਆਪੈ ਜਨਾ ਮੀਮਾਸਾ ਕਉ ਕੇ ਬਕੁ ਬਾਦੀ ਗਿਆਂ ਨਾਨਾ
 ਮੁਕਰਮੁ ਕਾ ਹੈ॥ ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੇ ਬੀਜੁ ਮਗ ਬਿਛਾ ਬਿਖੇ ਹੈ
 ਆਰੇ ਹੈ॥ ਜੇ ਬੀਜੁ ਪੈ ਸੋ ਬਿਰਹੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਫਲੁ ਪੈ ਸੋ
 ਬੀਜੁ ਹੈ॥ ਬੀਜੁ ਗਿਆਂ ਨ ਕਾ ਕਰਮੁ ਹੈ॥ ਅਰਫਲੁ

ਗਿਆਂਨੁ ਦਾਂਕਾਂ ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੇ ਸੁਰਕਰਮੁ ਤੇ ਹੋ ਤੇ ਹੈ। ਅ
ਰ ਸੁਰਕਰਮੁ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮੁ ਲਿਖੁ ਬਿਖੇ ਜ ਤਾ ਹੈ। ਕਪਲੁ
ਕਪਾਂ ਜੇ ਦਿਵਾ ਪਦੁ ਕੀ ਗਾਖ ਨੂਹੇ ਕਰਮੁ ਕਰੈ। ਮੁਸ਼ਬਿ
ਖੇ ਪਦੁ ਤਹੀ ਕਰਮੁ ਤੇ ਕਿਆ ਪੈ ਜ ਨੁ ਮੀ ਮਾਸਾ ਕਾ
ਚਾਹਨ ਅਚਾਹਨ ਵੇਨ ਕਰਮੁ ਹੈ। ਕਰਮੁ ਬਿਨਾ ਨਹੀ।
ਕਰਮੁ ਹੀ ਹੈ। ਬਸਿ ਸੁਰੁ ਪਾਂਹੇ ਮੀ ਮਾਸਾ ਬਚਨੁ ਤੇ ਹਾ
ਸਤੁ ਹੈ। ਪਰੁ ਜ ਉਲਭਿ ਜੇ ਕੁਨ ਕਰੈ ਕੈ ਸੇ ਸਹੁ ਪਵਿਧਾ
ਵੈ। ਮੀ ਮਾਸਾ ਕਾ ਜੇ ਕੁ ਕਰਮੁ ਹੈ। ਬਸਿ ਸੁਰੁ ਤੁੰ ਸੀਰ
ਅਨਾਨਿ ਦਾਂਖੁ ਕਪਾਂ ਕਰਮੁ ਸਹੀ ਰਤੋ ਹੋ ਤੇ ਹੈ। ਅਰਮੁ
ਸਹੀ ਕਬਿਖੇ ਕਰਮੁ ਕਪਾਂ ਹੈ। ਮੀ ਮਾਸਾ ਕਾ ਸਹੀ ਕਬਿ
ਨਾ ਅਸਹੀ ਕਰਉ ਦੁਕ ਹੈ। ਅਰ ਸਹੀ ਕਰਮੁ ਹੈ। ਜੇ
ਕਰੇ ਸਹੀ ਕਰਮੁ ਬਿਨਾ ਰਹੈ ਪਰਮਾਨੁ ਨਹੀ। ਨਿਦਾਖੁ
ਕਪਾਂ ਕੈ ਸਹੀ ਕਸੇ ਪੈ ਜ ਨੁ ਨਹੀ ਕਰਮੁ ਸੇ ਕਿਆ ਪੈ ਜ
ਨਹੀ। ਮੀ ਮਾਸਾ ਕਾ ਕਰਮੁ ਹੀ ਤੇ ਕਰੇ ਹੈ। ਨੁ ਅਸਹੀ
ਰਹੈ। ਨਿਦਾਖੁ ਕਪਾਂ ਜੇ ਲੇ ਕੁ ਪਰਲੇ ਕੁ ਤੇ ਨਿਰਸੁਰੁ ਅ
ਪੇ ਉਸ ਕੈ ਕਰਮੁ ਕਿਆ ਮੀ ਮਾਸਾ ਕਾ ਤੇ ਅੰਗੁ ਚੇ ਕੁ ਪ
ਰਲੇ ਕੁ ਕਰਮੁ ਹੈ। ਨਿਦਾਖੁ ਤੁੰ ਸੀਰ ਅਨਾਦੁ ਰਥਾ ਸਾ

੨੫੮

੧੫੨

ਕਾਚੇਸੰਤੋ ਕਰਮੁ ਕਰੋ ਜੋ ਕਰਮੁ ਬਿਨਾ ਪਦੁ ਸੁਖ
 ਕਾ ਕਠਨੁ ਪੈ ॥ ਕਉ ਜੋ ਕਉ ਕਉ ਕਉ ਕਉ ਕਉ ਕਉ ਕਉ
 ਕਉ ਪਨੈ ॥ ਤਉ ਕਰਮੁ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਪਾਪ ਤਯੋ ॥ ਰਿਖ ਕੁ
 ਦੇਵ ਕਾ ਕਰਮੁ ਸੁਖ ਕਾ ਸੁਯੋ ॥ ਕੇ ਪਰ ਪਰੁ ਗਾ ਸਾਮੀ
 ਮਾਸ ਕਰਮੁ ਸੁਖ ਕਾ ਸੁਯੋ ॥ ਕਾ ਰੇ ਤੇ ਜੋ ਕਰਮੁ ਕਰੋ ਪੈ ॥
 ਸੇਯੋ ਪਤਿ ॥ ਜਉ ਦਿਛੁ ਕਰੋ ਤਉ ਦਿਛੁ ਪਾਵੈ ॥ ਜੋ ਨਿ
 ਪਕਾ ਮੁਕਰੋ ਤਉ ਸਰੁ ਪਕੈ ਜਾਏ ॥ ਰਿਖ ਕੁ ਦੇਵ ਕਾ
 ਜੋ ਦਿਛੁ ਨ ਸੁਰਈ ਤਉ ਕਰਮੇ ਸਾਖੀ ਕੀਆ ਰਯਾ
 ਮੀ ਮਾਸ ਕਰਮੁ ਦਿਛੁ ਕਰਮੇ ਤੇ ਰਈ ॥ ਅਰਲੀ ਨਤਾ
 ਉਸ ਕੀ ਭੀ ਕਰਮੁ ਤੇ ॥ ਬਿਨਾ ਕਰਮੁ ਜੋ ਕਉ ਜਾਤ ਤ
 ਚੰਡਾਲੁ ॥ ਰਿਖ ਕੁ ਦੇਵ ਕਾ ਚੰਡਾਲੁ ਆਤਮਾ ਤੇ ਕ
 ਥਾਭਿੰਨ ॥ ਚੰਡਾਲੁ ਭੀ ਆਤਮੁ ਸਰੁ ਪਾਏ ॥ ਜੋ ਕਰਮੁ
 ਕੇ ਤੇ ਆਗੁ ਤੇ ਚੰਡਾਲੁ ਤੇ ॥ ਤਉ ਮੈਰੀ ਚੰਡਾਲੁ ॥
 ਕਾ ਰੇ ਤੇ ਚੰਡਾਲੁ ਕਾ ਰੁਪਾ ॥ ਪਰੁ ਪਦੁ ਉਸ ਕਾ ਮ
 ਕੀ ਰਯਾ ॥ ਮੀ ਮਾਸ ਕਰਮੁ ਬਿਨਾ ਅਕੀ ਕੈਸੇ ॥
 ॥ ਅਵਧੁ ਤਕਾ ਪੇ ਜਨੁ ਕਰਮੁ ਉਤਰੁ ਇਸ ਕਾ ਕਾ
 ਜਨੁ ਕਰਮੁ ਕਾ ਰੁਪਾ ਬਿਖੇ ਕਰਮੁ ॥ ਤਤਪਦੁ ਬਿਖੇ

ਕਹਾਂਯੋਂ ਮੀ ਮਾਸਾ ਕਹਾਵੈ ਪਦੁ ਕਰਮੁ ਤੇ ਤਨੁ ਪਦਾ ਬੇਖ
 ਮਹੁਤਾਯੋਂ ਮਹਤੁ ਪਦੁ ਕਰਮੁ ਪਦੇ ਕਾਰੇ ਤੇ ਕੇਉ ਤ
 ਪਾਤਿ ਪਾਲਨ ਨਾ ਸੁਦਿਸਾ ਪਦੁ ਬਿਖੇਉ ਸਕਾ ਸੁਰਾਉ ਯੋਂ
 ਜਨੁ ਕਰਮੁ ਕਹਾਂ ਮਸਪਦੁ ਅਕੈ ਕੁਪੈ। ਉਸਾ ਬਿਖੈ ਕ
 ਰਮੁ ਕਹਾਂਯੋਂ ਮੀ ਮਾਸਾ ਕਹਾ ਅਸਪਦੁ ਕਹਾਏ ਤੇ ਨਾਪੀ
 ਪੈ ਤਾ ਬਿਨਾ ਕਰਮੁ ਅਸਪਦੁ ਕਹਾਂਯੋਂ ਕਾਰੇ ਤੇ ਨੁਕੰ ਪਦ
 ਮਹਤੁ ਪਦੁ ਦਿਸ ਬੁਲ ਕਰਮੁ ਪੈ। ਮਹਾ ਅਸਪਦੁ ਸੁ
 ਖਮੁ ਕਰਮੁ ਪੈ। ਨੀ ਦਾਖ ਕਹਾ ਕੇ ਪੁਰਨਿ ਪੈ ਤਉ ਕਰਮੁ
 ਬਿੰਨ ਕਹਾਂਯੋਂ ਮੀ ਮਾਸਾ ਕਹਾ ਅਦੁ ਪੁਤ ਕੁ ਕਰਮੁ
 ਮਸਤਿ ਪੈ। ਕਿਆ ਸਤਾ ਅਦੁ ਪੁਤ ਕਹਾ ਅਤਿ ਮੀ ਮਾ
 ਸਾ ਕਹਾਂ ਤੁ ਕਲਾ ਪੁਰਮੁ ਪੈ। ਇਹ ਕਹੇ ਪੈ ਜੁ ਅਦੁ ਪੁਤ
 ਜਗਤੁ ਕੀ ਬਿਸਟ ਕੀ ਆਯੋ। ਅਦੁ ਪੁਤ ਕਹਾ ਦਿਨ ਪੁਤੁ
 ਕੇ ਅਦੁ ਜਾਨੈ। ਮੀ ਮਾਸਾ ਕਹਾ ਕਰਮੁ ਬਿਨਾ ਅਸਪ
 ਦੁ ਬਿਖੇ ਕਾ ਵਧਾ ਕਰਨੁ ਪੈ। ਪਾਸੁਰ ਮੈ ਤੇ ਕੈ ਕਹਾਏ ਮੈ
 ਤੇ ਪੈ ਜਨੁ ਮੀ ਮੀ ਮਾਸਾ ਕਹਾ ਪੀ ਥਾ ਜੇ ਸਰੀ ਪਾਲਨ ਕਰ
 ਮੁ ਕੀ ਕਹੈ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਨੁ ਦਿਸ ਬੁਲ ਪੈ ਕਰਮ ਅਪੀ ਨੁ ਕਰ
 ਮੁ ਕੈ ਪੈ। ਮਹਾ ਜੇ ਸੁਖ ਮੁਹੰ ਕਹੈ ਅਤੀ ਤਪੈ ਦੁਹਰੀ
 ਕਰਮੇ ਬੀ ਕਹੈ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਦਹਾ ਕੀ ਕਹੇ ਪੈ ਕਰਮੇ ਤੇ ਮੁਕ 143

ਤਿਉ ਸੋ ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਕੇ ਕਹਾ ਪੇਗੁਰ ਅਕੈ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨ ਕਹਾ।
 ਜੇ ਸਰਬੁ ਪਦੁ ਬਿਖੇ ਕਰਮੁ ਕੀ ਪਾਲਨਾ ਤੇ ਤਉ ਆਪ ਤੇ ਆਪੁ
 ਆਤਮਾ ਕੀ ਸੁਹੇਤ ਪੈ। ਆਤਮਾ ਚਾਹੀ ਕਿ ਆ ਕਰੇ ਜੋ ਪਰਮੁ
 ਤੇ ਸੁਆਧੀ ਨੁ ਕਰਮੁ ਕੇ ਰਏ। ਪੇਗੁਰ ਕਰਮੁ ਕੇ ਉਠਾਉ ਜੇ ਮੈਂ
 ਕੈ ਮਾਨ ਕਰਮੁ ਪੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਜਾਗਿਆ ਸੀ ਅਲਪੁ ਚੁਪੈ
 ਵਿਆ ਕਰੈ। ਪਸਾਰਹ ਸਾ ਅਰਕਹਾ ਪੇ ਮੈਂ ਕੇ ਤੁਸੈ ਨਿਸਚ
 ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ ਤਉ ਕਈ ਵਚਨੁ ਮੈਂ ਸੇਹੇ ਤੇ। ਜੇ ਵਚਨੁ ਤੇ ਨਿ
 ਸਚਾ ਜਾਇ ਤਉ ਕਿ ਆਲਾਗੁ ਚਾਹੀ। ਜੇ ਸਹੀ ਰਨਾ ਸੁ
 ਤੇ ਤਉ ਭੀ ਨਿਸਚੈ ਕਉ ਨ ਤਿਆਗੇ। ਪੇ ਮੈਂ ਕੇ ਵਚਨੁ ਤੇ ਨਿ
 ਸਚਾ ਜਾਇ ਤਉ ਨਿਸਚਾ ਨਹੀਂ ਕਪਟੁ ਪੈ। ਇਸੁ ਬਾਤਿ ਬਿ
 ਖੇ ਕਥਾ ਸੁਣ।

॥

=

॥

॥

ਕਥਾ ਸੁਰੇ ਵਚਨੁ ਕੀ॥

ਕਰਮੁ

ਕਰਮੁ ਕਰਮੁ ਕਰਮੁ ਕਰਮੁ ਕਰਮੁ ਕਰਮੁ ਕਰਮੁ ਕਰਮੁ ਕਰਮੁ
 ਕੀ ਵਾਂਗੀ ਗਰਬੁ ਵਾਂਗੁ ਰਈ। ਜਬਦੁ ਸੁਆਸੁ ਬੀਤੇ ਤਉ
 ਗੰਠੀ ਪੁਰੁ ਸੋ ਪਸ ਕੀ ਆ। ਪੇ ਪੁਰੁ ਤੇ ਸੁਤਕਹਾ। ਪਤ ਕੇ
 ਸੁਕੁ ਤੇ ਪੈ ਕਿ ਨਹੀਂ। ਪੁਰੁ ਕਹਾ ਪੇ ਮਾਤਾਂ ਪਿਤਾ ਕੇ ਸੁਕੁ ਅਉ
 ਮਾਤ ਕੇ ਰੁਖੁ ਤੇ ਜੇ ਉਤਪਤਿ ਕਰਮੁ ਵਾਂਗੁ ਨਾਮੁ ਸਹੀ ਰਭ
 ਪਾ। ਤਉ ਸਹੀ ਰੁਕਿਆ ਪੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਮੈਂ ਪਾਥਗੁ ਅਰੁ
 ਮੈਂ ਤੇ ਤਹੈ

ਮੇਰੀ ਤਨਹੋ ਅਰੁ ਅਜਹੋ ਅਰੁ ਅਰੁਪਹੋ ਅਰੁ ਅਵੈਰੋ
 ॥ ਭੂਤ ਭਵਿਖਤ ਅਰੁ ਵਰਮਾਨ ਵਿਖੇ ਏਕ ਸਾਹੋ ॥ ਤਾਂ
 ਤੇ ਸੁਕ੍ਰਪਿਤਾ ਕੋ ਸੋ ਕੈ ਸੋ ਹੋਵੈ ॥ ਮਾਤਾ ਕਹਾ ਮੁਝ ਤੇ ਕਛੁ
 ਉਪਕਰਮੁ ਨ ਹੀ ਬੁਝਾ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਯਹ ਸਰੀਰ ਕਾ ਸੁ
 ਕੀ ਪ੍ਰਤੀ ਕੀ ਨਿਆਈ ॥ ਅਰੁ ਮੇਨਾ ਮੁਰੂਪ ਤੇ ਰਹਤ
 ਹੋ ॥ ਵਾਂਕੋ ਕੈ ਸੇ ਕਹੀ ਮੇਨੇ ਅਮ ਕੇ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਜੇ
 ਤੁਏ ਵਿਸੁ ਸਰੀਰ ਪਰੁ ਹੈ ਤੋ ਯਾਂ ਕੇ ਸੁਪਨ ਕੀ ਨਿਆ
 ਈ ਅਰੁ ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸ਼ਾ ਕਾ ਜਲ ਜਾਣਾ ॥ ਮਾਤਾ ਨੇ ਕ
 ਹਾ ਜੋ ਪਿਤਾ ਕੇ ਸੁਕ੍ਰ ਤੇ ਮੁਕਰਤਾ ਹੈ ਤੋ ਸਾਸਤ੍ਰਿਕਿ ਸੁ
 ਰੈ ਵੈਗਾ ॥ ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਾ ਸਤਿ ਕਹਾ ਤੋ ਨੇਨੇ ਨਾ ਮੁਰੂਪ ਨ
 ਹੀ ਗਾਖਤਾ ਹੋ ॥ ਆਪ ਤੇ ਆਪ ਜਗਤ ਅਰੁ ਸਾਸਤ੍ਰ
 ਤੇ ਤ੍ਰਿਸੁ ਹੋ ॥ ਹੇ ਮਾਤਾ ਸਾਸਤ੍ਰਿਕਿ ਸੀ ਕੋ ਰੂ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥
 ਜਾਨੇ ਆਪ ਕੇ ਸਰੀਰ ਮਾਨਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਅਸਰੀਰ ਹੈ
 ਅਰੁ ਦੇਖ ਲੇ ਮੇਨ ਹੀ ਆਵਤਾ ਤਾ ਕਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਿਆ
 ਕਰੁ ਸਕਤੇ ਹੈ ॥ ਮਾਤਾ ਕਹਾ ਹੋ ਪੁਤ੍ਰ ਤੂੰ ਕੋ ਲਹੈ ਮਨੁਖ
 ਕੇ ਦੇਵਤਾ ਕੇ ਪਿਸਾਚਾ ॥ ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਾ ਯਹਿ ਜੋ ਤੈਨੇ ਕਹਾ
 ਸੇਨ ਹੀ ਹੋ ॥ ਪਰਾਇਨ ਹੁਸਭਨੇ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਮੁਝਿ ਤੇ ਹੈ ॥
 ਮਾਤਾ ਕਹਾ ਹੋ ਪੁਤ੍ਰ ਜੇ ਤੂੰ ਈ ਸੁਰਹੈ ਤੋ ਤੁਏ ਮੇਰੇ ਉਦ

ਗਵਿਖੇਕਿਆਕਾਮੁਥਾ। ਪੁਤਕਹਾਹੇਮਾਤਾਤੂੰਬੀਚਾਰਕੇਕੇ
 ਤੇਅੰਧਰੈਤੁਣਕੋਕਿਆਕਹੋ। ਬੀਚਾਰਕਰਜੇਆ
 ਗੇਤੁਣਵਿਖੇਨਥਾਜੇਅਬਆਇਆਹੋ। ਮੈਪੂਰਨਹੈਅੰ
 ਤੰਬਿਹਾਰਮੈਹੈਤੂੰਕਹਾਹੈ। ਮੈਸਰਬਕਰਮਤੇਅਤੀਤ
 ਹੋਮੇਰੀਨਾਮਸਕਾਰਮੁਣਿਕੋਹੈ। ਕਹੇਤੇਜੇਸਰਬਪੂਰਨ
 ਹੋ। ਮਾਤਾਕਹਾਜੇਗਬਿਨਾਮਨਿਸੁਧਿਨਹੀਹੋਤਾ। ਤਾਂਤੇ
 ਪਹਿਲੇਜੇਗਕਰਜੇਮਨਸੁਧਹੋਇ। ਪੁਤਕਹਾਮੈਏਕ
 ਅਵਤੀਹੋਵਿਸ੍ਵਾਸਰਬਪਦਕਹੋ। ਅਰੁਸਦਾਮੁਕਤ
 ਰੂਪਹੋ। ਤੁਣੇਇਸਭਰਮਨੇਅਛਾਵਾਹੈ। ਜੇਆਪਦੇਸਰੂ
 ਪਕੇਪਵਨੇਨਮਿਤਜੇਗਅਰੁਧਿਆਨਕਹੇਹੈ। ਜੇਅੰ
 ਵੈਤਕੋਖੰਡਨਕਰੈਬੀਧਨਮੈਹੈ। ਜੇਕਹੈਸਤਿਚਿਤਅੰ
 ਨੈਵਿਖੇਕਛਕਹਣਾਹੈਤੋਅਪ੍ਰਮਾਨਹੈ। ਰੂਪਮੇਰਾਸੁਤੇ
 ਪ੍ਰਕਾਸਹੈਮੁਣੇਜੇਗਸੇਕਿਆਪ੍ਰੋਜਨਹੈ। ਜੇਗਜੁਨਨਾ
 ਹੈਕਿਸੀਵਸਤਸੋ। ਅਰੁਮੇਰੇਵਿਖੇਵੈਤਨਹੀ। ਆਪਤੇ
 ਆਪਹੋਕਾਸੇਜੁਣੇ। ਮਾਤਾਕਹਾਕਰਮਾਬਿਨਾਸੁਖ
 ਨਹੀ। ਪੁਤਕਹਾਜਿਸਕੇਆਵਹੀਵਖਰੂਪਹੈਅੰਤਉ
 ਸਕੇਕਿਆਸੁਖਹੋਇਗਾ। ਅਰੁਮੇਰਾਵਹੁਰੂਪਹੈਜਾਮੇ
 ਵਖਸੁਖਨਹੀ। ਮਾਤਾਤੂਸਨੀਭਈ। ਪੁਤਕਹਾਤੂਸਨੀ

ਮਤ ਹੋ ਜਾਤੇ ਤੁਏ ਨਿਸ਼ੇ ਹੋ ਸੋ ਕਹੋ ॥ ਅਰੁ ਸੁਲਯੋ ਪੁਛੈ ਤੂੰ
 ਕੌਲ ਪੈ ਤੋ ਜਾਨੈ ਮੇ ਅਵਤੀ ਹੋ ॥ ਯਹਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੁਝ ਤੇ ਪ੍ਰ
 ਗਟ ਬੁਯਾ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਸਦਾ ਯਾ ਤੋ ਨਿਰਲੇਪ ਹੋ ॥ ਮਾਤਾ ਕ
 ਹਾ ਤੇ ਰੀ ਨਿਆਈ ਕਿਸੀ ਨੇ ਮਾਤਾ ਕੇ ਉਦ੍ਰਵਿਖੇ ਨਹੀ ਕਹਾ
 ॥ ਬਾਹਰ ਆਉ ॥ ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਾ ਮੁਝ ਵਿਖੇ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਨਹੀ ॥
 ਮਾਤਾ ਕਹਾ ਸੀ ਤੋ ਕੇਵਲ ਤੇ ਕਲਿਆਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਾ
 ਇਨ੍ਹ ਨੇ ਤੋ ਸੋ ਕਥਾ ਦੇਖ ਸਕੇ ਹੈ ॥ ਯਹਿ ਉਪਦੇਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਉਨ ਕਾ ਵਰ ਸਨ ਹੈ ॥ ਹੋ ਮਾਤਾ ਬਿ
 ਨਾ ਸਤਿ ਵੀਚਾਰ ਅਰੁ ਗਿਆਨ ਜੋ ਕਹੇ ਸੀਤ ਤੇ ਕਲਿਆ
 ਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਿਰਾਰਥ ਜਾਨਾ ॥ ਅਰੀ ਕਾਰ ਬ੍ਰਮਕਾਮਨ ਤੇ ਤਿ
 ਆਗਾ ॥ ਅਰੁ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਕਿੰਦੇਖਾ ॥ ਮਾਤਾ ਕਹਾ ਮਾਤ
 ਮਤ ਤ ਕਹੇ ਜੋ ਕਿਤਾਰ ਬਹੋਵੇ ॥ ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਾ ਤਬ ਕਹੇ ਜਬ
 ਮਨ ਕੀ ਮਲੀਨਤਾ ਤਿਆਗੇ ॥ ਅਰੁ ਜੋ ਸੁਦੇਸਤਿ ਜਾਣੇ
 ॥ ਮਾਤਾ ਕਹਾ ਜੇ ਅਸਤ ਹੋ ਸਤਿ ਕੈ ਸੇਜਾਨੀ ਐ ॥ ਪੁਤ੍ਰ ਕ
 ਹਾ ਭੁਝੈ ਕੈ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ॥ ਜੇ ਅਬੀ ਸਤਿ ਅਸਤ ਬੀਚਾਰੇ
 ਹੈ ॥ ਮਾਤਾ ਕਹਾ ਅਬ ਸਭ ਕੋ ਤਿਆਗ ਜੋ ਕਹੇ ਸੋ ਕਰੇ ॥ ਪੁ
 ਤ੍ਰ ਕਹਾ ਜੋ ਤੁਏ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀ ਆਨ ਪਾਵੇ ਪੈ ਤੋ ਕਹੇ ਨੇ ਮੇ ਮਾ
 ਤਾ ਨੂੰ ਪੁਤ੍ਰ ਮੇਰਾ ॥ ਜਬ ਨਿਸਚੇ ਕਰਤੈ ਨੇ ਜਾਨਾ ਤੋ ਆ

ਪਤਿਆਪਤਤਹੈ। ਮਾਤਾਕਹਾਮੈ ਸਾਉਪਦੇਸਕਰਜੇਕ
 ਛੁਨਾਸੀਭੀਜਾਣੇ ਅਰੁਤਤਕੋਭੀਪਾਵੀ। ਪੁਤ੍ਰਕਹਾਮੈ
 ਸੇਕਬੀਨਹੀਭਯਾ। ਜੇਲੋਹੀਕਾਰਭੁਮਕਾਨਾਤਿਆਰੇ
 ॥ ਅਨੰਦਕੋਕੈਸੇਪਾਵੈਗੀ। ਪਰਤੁਏਕੋਕੋਹੋਜੋਯਹੀ
 ਨਿਸਚੇਕਰਜੇਗੋਬਿੰਦਤੋਕਬਭਿੰਨਹੈ। ਤਾਂਤੇਨਾਸਕ
 ਰੇਨੇਕੋਕਛੁਨਾਰਹਾ। ਸ੍ਵਿਰੂਪਹੈ। ਹੇਮਾਤਾਖਟਸਾਸਤਾਵਿ
 ਖੇਉਪਾਉਆਤਮਾਕੇਪਾਵਣੇਕਾਭਿੰਨਭਿੰਨਹੈ। ਪਰਯ
 ਹੀਏਕਨਿਸ਼ਾਬਹੁਤਹੈ। ਮਾਤਾਕਹਾਤੇਰੇਸੀਗਤੇਮੁਏ
 ਯਹਿਪ੍ਰਾਪਤਿਭਯਾਜੇਨਾਮੈ ਮਾਤਾਨਾਮੇਰਾਪੁਤ੍ਰਤੂੰਏ
 ਕਗੋਬਿੰਦਹੈ। ਉਸਸਮੇਪੁਤ੍ਰਜੈਸੇਪੂਰਬਤੇਸੁਰਜਓ
 ਵੇਹੋਤਾਪੈਤੈਸੇਮਾਤਾਕੇਉਦਰਤੇਨਿਕਸਾ। ਗਜਾਸੁ
 ਲਕਰਆਵਤਭਯਾ। ਅਰੁਪੂਛਾਹੋਗਾਨੀਤੂੰਕੈਲਹੈ॥
 ਅਰੁਇਹਪੁਤ੍ਰਕੈਲਹੈ। ਅਰੁਮੈਕੈਲਹੈ। ਗਾਨੀਕਹਾਨਾ
 ਤੂੰਨਾਮੈਏਕਗੋਬਿੰਦਹੈ। ਗਾਜੇਕਹਾਯਹਿਬੀਚਾਰਕੋ
 ਲਾਅਨੰਦਤੇਤੁਏਪ੍ਰਾਪਤਿਭਯਾ। ਗਾਨੀਕਹਾਯਹੀ
 ਬੀਚਾਰਹੈਜੈਮੈਨਹੀਹੋਗੋਬਿੰਦਹੈ। ਅਰੁਜੇਗੋਬਿੰਦ
 ਹੈਤੂੰਗੋਬਿੰਦਮੈਗੋਬਿੰਦਹੈ। ਬੀਚਾਰਕਿਆਕਹੋਪੁਤ੍ਰਤੇ
 ਪੂਛਤੂੰਕੈਲਹੈ। ਪੁਤ੍ਰਕਹਾਮੈਨਹੀਹੋਕਿਆਕਹੋਅਰੁਜੇ

ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਕਾਕੋ ਕਹੈ। ਭਰਥਕ ਹਾਏ ਪੁੜ੍ਹੰਧਨ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਸੰ
 ਗਿ ਤੇ ਮੇ ਅਰੁ ਰਾਣੀ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ। ਪੁੜ੍ਹਕ ਹਾਏ
 ਪਿਤਾ ਆਗੇ ਸਰੂਪ ਨ ਬਾਜੇ ਅਥ ਪਾਯਾ। ਤੂੰ ਸਦਾ ਆਪ
 ਸੇ ਮਿਲਾ ਹੁਆ ਹੈ। ਭਰਥਕ ਹਾਏ ਜਬ ਠੋੜੇ ਤ੍ਰਿਸ਼ਾਨੇ ਪਿ
 ਸਾਚ ਕੀ ਨਿ ਆਈ ਮਨ ਕੋ ਪਕੜ੍ਹ ਹੈ ਨਾਸ ਨਾ ਹੋਇ ਅ ०
 ਤਮ ਸੁਖ ਕੈ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈ। ਪੁੜ੍ਹਕ ਹਾਏ ਤ੍ਰਿਸ਼ਾਕਾਰੂ ਪਕ
 ਹੈ। ਗਾਜੇ ਕਹਾਯਾ ਹੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਾ ਹੈ ਜੇ ਚਾਹ ਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ
 ਯਹਿ ਕਰੇ ਵਹਿ ਕਰੇ। ਪੁੜ੍ਹਕ ਹਾਏ ਖਇਛਾ ਕਾ ਸੇ
 ਉਠੇ ਹੈ। ਜੇ ਉਸ ਕੋ ਪਾਵੈ ਤੇ ਇਛਾ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕੋ
 ਤਿਆਗੇ। ਭਰਥਕ ਹਾਏ ਤੇ ਇਛਾ ਹੋਤ ਹੈ ਤਾ ਕੋ
 ਬਿਸ਼ਕ ਹੋ ਹੈ। ਪੁੜ੍ਹਕ ਹਾਏ ਵਚਨ ਤੇ ਗਾਹ ਸਨੇ ਜੇ
 ਗਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਛਾ ਬਿਸ਼ਕ ਹੈ ਤੇ ਤੁਝੇ ਕਿਆ ਪਹੁੰਚਤਾ
 ਹੈ। ਸੁਨਾਸ ਕਰੇ ਹੈ। ਭਰਥਕ ਹਾਏ ਅਥ ਇਛਾ ਕੇ ਤੇ
 ਆਗ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕੀ ਆਪੈ ਮੇਨੇ। ਅਰੁ ਅਤੀਤ
 ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਯਾਕ ਹਾਏ ਤਿਆਗ ਕਰੇ ਹੈ। ਪੁੜ੍ਹਕ
 ਹਾਏ ਤੂੰ ਬੀ ਨਾ ਵਿਖੇ ਗਯਾ ਅਰੁ ਚਾਹ ਨਾ ਤੇ ਰੀਗ੍ਰਾਹ ਵਿ
 ਖੇਰ ਹੀ ਤੂੰ ਬੀ ਨਾ ਵਿਖੇ ਜਾਣੇ ਤੇ ਕਿਆ ਭਾਹਿ ਰਾਜਾ
 ਰਾਜਾ ਵਿਖੇ ਰਹੁ ਅਰੁ ਭਗਵਾਨ ਬਿਨਾ ਨਾ ਦੇਖਾ ਜੇ

ਯਹਗਯਾਨਬਿਰਯਾਨਹੈ॥ ਰਾਜੇਕਹਾਇਛਾਹੈਜੋਸਤਿ॥
 ਵਿਖੇਰਹੈ॥ ਅਰੁਪ੍ਰਮਰਥਪਾਵੈ॥ ਪੁਤ੍ਰਕਹਾਰਿਖਭਵੇਵਕੇ॥
 ਆਸੁਮਵਿਖੇਬ੍ਰਹਮਸਤ੍ਰੋਤਾਹੈ॥ ਤਹਾਸਭਸੀਤਿਦਿਕ
 ਠੇਭਏਹੈ॥ ਪਰਕੈਸ਼ਾਬ੍ਰਹਮਜਗਹੋਤਾਹੈ॥ ਜੋਦੁਤੀਆ
 ਅਰੁਅਗਨਿਏਕਬ੍ਰਹਮਹੈ॥ ਪੁਤ੍ਰਕਹਾਆਉਉਗਾਚਲੇ
 ॥ ਰਾਜੈਅਰੁਰਾਣੀਅਰੁਪੁਤ੍ਰਤੀਨੋਤਹਾਪਹੁਚੇ॥ ਅਰੁ
 ਦੇਖਾਮੀਮਾਸਾਹਸੇਥਾਅਰੁਕਹੇਥਾਸਭਕਰਮਹੈ॥ ਅ
 ਵਪੁਤਬਿਨਾਉਸਕੇਵਚਨਕੀਪਾਲਨਾਸਭਕਰਤਭ
 ਏ॥ ਪੁਤ੍ਰਪਿਤਾਕੋਕਹਾਸਭਾਸੀਤੋਕੀਦੇਖਾ॥ ਅਰੁਮੀਮਾ
 ਸੇਕੋਕਹਾਤ੍ਰਿਕਰਮਰੂਪਹੈ॥ ਕਰਮਕਾਸੋਹੋਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਕ
 ਮੋਲੀਨਹੋਤਾਹੈ॥ ਮੀਮਾਸੇਕਹਾਕਰਮਕਿਸੀਤੇਨਹੀਸੁ
 ਪ੍ਰਕਾਸਹੈ॥ ਬਾਲਕਹਸਾਅਰੁਕਹਾਏਤੀਪ੍ਰਮਕਾਹੋਕੋ
 ਰੁਲੀਹੈ॥ ਤੈਨੇਕਹੁਪ੍ਰਕਾਸਪੂਰਨਹੈਕਿਉਰਨਾ॥ ਮੀਮਾਸੇ॥
 ਕਹਾਪੂਰਨ॥ ਬਾਲਕਕਹਾਤੀਪੂਰਨਵਿਖੇਕਰਤ੍ਰਨੀਨਹੀ
 ਤੋਕਰਮਕਹਾਹੈ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੋਪੂਰਨਹੈਤੋਉਸਕੋਨਕਰੇ॥
 ਮੀਮਾਸਾਤੁਸਨੀਭਯਾ॥ ਸਰਬਸੀਤਕਹਿਲੇਲਾਗੇਹਮ
 ਬ੍ਰਹਮਹੈ॥ ਭਰਥਪੁਤ੍ਰਕੋਕਹਾਤ੍ਰਿਸਭਤੇਉਚਭਯਾ॥ ਪੁਤ੍ਰ
 ਕਹਾਮੈਸੇਜਾਨਦੇਕੋਅਗਨਵਿਖੇਜਲਾਉ॥ ਜਬਉਚ

ਨੀਰਸਰੂਪ ਮੇਰਾ ਹੈ ਤੋ ਕਾਸੇ ਉਚ ਅਰੁ ਕਾਸੇ ਸੀ ਚੁੰ ਹੋ ॥
 ॥ ਜਨਕ ਕਹਾਹੇ ਬਾਲਕ ਤੁਝੇ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇਖੋ ਹੋ ॥ ਬਾਲ
 ਕ ਕਹਾਯਾ ਜੀਅ ਗਿਆਨ ਹੈ ਜੋ ਅਬਤ ਕ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇਖੇ
 ਹੈ ॥ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤੋ ਦਸਤਾ ਕਾ ਕੋ ਦਹੇ ਵੈ ॥ ਅਰੁ ਅਵਧੂ
 ਤ ਕਹਾਨਾ ਮੁਤੇਗਾ ਅਵਧੂਤ ਕਾਹੇ ਤੇ ਹੈ ॥ ਅਵਧੂਤ ਕਹਾ
 ਨਾ ਮੁਤੇਗਾ ਕਿਆ ਹੈ ॥ ਬਾਲਕ ਕਹਾਨਾ ਮੁਮੇਰਾ ਸੁਦੇਵ
 ਦਤ ਹੈ ॥ ਅਵਧੂਤ ਕਹਾ ਤੁਝੇ ਸੁਦੇਵ ਦਤ ਕਿਉ ਕਹੇ ਹੈ ॥
 ਬਾਲਕ ਕਹਾ ਜੈ ਸੇ ਤੁਝੇ ਦੇਵ ਦਤ ਕਹੇ ਹੈ ॥ ਤੈਸੇ ਮੁਝੇ
 ਸੁਦੇਵ ਦਤ ਕਹੇ ਹੈ ॥ ਅਵਧੂਤ ਕਹਾ ਤੁਆਪਣਾ ਸਰੂ
 ਪ ਕਹੇ ॥ ਕਹਾ ਤੈਨੇ ਅਬਤ ਕ ਨਾ ਦੇਖਾ ਜੋ ਪੂਛੇ ਹੈ ॥ ਰੂਪ
 ਮੇਰਾ ਵਹੁ ਹੈ ਜਾ ਮੇਰਾ ਮੂਰੂਪ ਨਹੀ ॥ ਅਵਧੂਤ ਕਹਾਯ
 ਜ ਸਭ ਨਾ ਮੂਰੂਪ ਤੇਗਾ ਹੈ ॥ ਕੇਤੁਝੇ ਤੇ ਭਿੰਨ ਹੈ ॥ ਬਾਲਕ
 ਕਹਾਰ ਸਨਾਨ ਹੀ ਜੋ ਕਹੇ ॥ ਅਰੁ ਰਸਨਾ ਬਿਨਾ ਵਚ
 ਨ ਨਹੀ ॥ ਅਵਧੂਤ ਤੁਸਨੀ ਹੋ ॥ ਬਾਲਕ ਕਹਾ ਤੁਅ
 ਬਤ ਕ ਅਵਧੂਤ ਨਹੀ ਭਯਾ ॥ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਦੇਤੇਵ
 ਚਨ ਜੋ ਮੈਨੇ ਕਹੇ ਹੈ ਸੋ ਰਸਨਾ ਸੇ ਕਹੇ ਨਹੀ ॥ ਰਸਨਾ ਕਿ
 ਆਸ ਕਤਰਾ ਖਤੀ ਹੈ ਜੋ ਵਚਨ ਕਰੇ ॥ ਅਵਧੂਤ ਕਹਾ
 ਜਾਨੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ਆਪਣਾ ਸੁਖ ਨਹੀ ਕਹਾ ॥

766A

ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਵਚਨ ਮੇ ਨਹੀ ਆਵਤਾ। ਬਾਲਕ ਕਹਾ ਮੇ-
 ਕਹੈ ਹੋ। ਮੇਰਾ ਸੁਖ ਵਹੁ ਹੈ ਜਾ ਮੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਦੇ ਨੇ ਨਹੀ
 ਅਰੁ ਸੁਖੀ ਹੋ। ਤਿਐ ਰਸੁਖ ਕਿਆ ਹੋ। ਅਵਧੂਤ ਕ
 ਗਏ ਨਿਰਬਾਨ ਕਹੈ। ਬਾਲਕ ਕਹਾ ਤੂੰ ਕਾ ਨੇ ਕੋ ਤਿ-
 ਆਗ ਅਰੁ ਮੇਰ ਸਨਾ ਕੋ ਤਿਐ ਰਹੈ। ਮੇਰ ਸਨਾ ਬਿ
 ਨਾ ਕਹੈ ਹੈ ਤੂੰ ਕਾ ਨੇ ਬਿਨਾ ਸੁਣਾ। ਕਿ ਅਵਧੂਤ ਨਹੀ-
 ਮੈ ਹੋਯਾ ਹੀ ਨਿਰਬਾਨ ਹੈ। ਅਵਧੂਤ ਕਹਾ ਕਹੈ ਜੇ ਜਾ-
 ਕਾ ਤਿਮੇ ਨੇ ਤੇ ਬਿਖੇ ਸੁਪਨੇ ਮੇ ਕੀਠਾ ਵਿਖੇ ਅਰੁ ਸੁਖੇ
 ਪਤਿ ਮੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਅਰੁ ਤੁਰੀਆ ਸੀਸ ਵਿਖੇ। ਪਰ
 ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਨਹੀ ਆਵਤਾ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਆਤਮਾ
 ਅਖਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਵਿਖੇ ਪੂਰਨ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਕੋ ਨਾਇ
 ਸਥਾਨ ਕਹੀਏ। ਜੇ ਦੇ ਕਠੋਰਾਇ ਸਥਾਪੀਏ ਤੇ ਆ
 ਤੇ ਭੋਭੋ ਨਾ ਅਪਾਧ ਕੀਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸਭ ਵਿਖੇ
 ਪੂਰਨ ਹੈ। ਅਰੁ ਯਹ ਭੀ ਨਹੀ ਜੇ ਵਹੀ ਹੈ ਤੇ ਪੂਰਨ
 ਮੈ ਹੋਵੈ। ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਜੇ ਹੋਆਪੁ ਅਰੁ ਕੇ ਦੀਪੁਛੇ
 ਤੇ ਕਹਿ ਹੈ ਮੇ ਪਾਪੀ ਨਰਕ ਕਾ ਕ੍ਰਿਮ ਹੋ। ਪਰ ਕਿ ਆਕ
 ਰੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਬੀ ਪਾਏ। ਅਰੁ ਜੇ ਕੇ ਟੀਤੁ ਨਹੀ ਬ੍ਰਹ
 ਮੈ ਤੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਬਿਖਾਵ ਕਰੇ ਹੈ। ਹੇ ਅਵਧੂਤ ਤੂੰ

ਮਨਕਾਤਿਆਗਕਰਗ। ਅਵਧੂਤਕਰਗਮੇਰੇਵਿਖੇ
 ਮਨਕਹਾਹੈ। ਜੇਤਿਆਗੇ। ਅਵਧੂਤਕਹਿਤਾਹੈ। ਮੇਕ੍ਰਿਮ
 ਨਰਕਹੈ। ਪਰਸੰਪਤਾਵਿਖੇਵੇਖੋਜੇਸਭਭਗਵਾਨਤੋ
 ਕਿਆਨਰਕਕੇਕ੍ਰਿਮਾਵਿਖੇਨਹੀ। ਸ੍ਵਰਗਪਰਸਭਪ੍ਰ
 ਸੰਨਹੈ। ਪਰਪੰਨਵਹੁਹੈ। ਜੇਨਰਕਕਾਅਭਾਵਨਹੀਕ
 ਰਤੇ। ਬਾਲਕਕਹਾਜੇਅਭਾਵਨਹੀਕਰਤੇਤੋਵਿਖਾ
 ਟਕਿਉਕਰਤੇਹੈ। ਅਵਧੂਤਕਹਾਵਿਖਾਟਕਿਉਨ
 ਕਰੇਜੇਜਾਨਤਾਹੈ। ਆਵਿਪੂਰਨਹੈ। ਬਹੁਪੂਰਨ
 ਕਹਿਏਤੇਕਿਆਪ੍ਰੇਜਨ। ਬਾਲਕਕਹਾਸਰਬਵਿ
 ਖੇਪੂਰਨਦੇਖਤਾਹੈ। ਤੋਬ੍ਰਹਮਕਿਉਨਹੀਕਹਿਤਾ।
 ਅਵਧੂਤਕਹਾਤੈਨੇਨਾਜਾਨਾਬ੍ਰਹਮਆਪਸੁਤੇਪ੍ਰਕਾ
 ਸਗਾਖਤਾਹੈ। ਕਹੇਤੇਨਹੀਹੋਤਾ। ਬਾਲਕਕਹਾਜੇ
 ਸੁਤੇਪ੍ਰਕਾਸਗਾਖਤਾਹੈ। ਤੋਪਾਪੀਕਿਉਕਹੇਹੈ।
 ਅਵਧੂਤਕਹਾਪੂਰਨਸਭਠੇਤ੍ਰਹੈ। ਪੰਨਹੈਵਹੁਜੇਆ
 ਪਕੇਪਾਪੀਮਾਨੇ। ਕਹੇਤੇਜੇਨਾਰਾਇਣਪਰਮਅ
 ਧਰਮਵਿਖੇਸਮਹੈ। ਬਾਲਕਕਹਾਜੇਉਸਕੇਉਪ
 ਉਸਰੂਪਪਾਵਲੇਕਾਕਹੀਏਤੇਨਹੀਮਾਨਤਾ। ਅਵ
 ਧੂਤਕਹਾਸੁਤੇਧਿਧਵਿਖੇਉਪਾਵਕਿਆਪ੍ਰਵੇਸਹੈ॥

ਨਿਵਾਖਕਗਮੇਸਭਾਵਿਖੇਪੂਰਨਹੈ॥ਅਰੁਵਾਸਨਾਸਰ
 ਬਪਵਕਾਹੈ॥ਸਮਤਾਅਰੁਬਿਖਮਤਾਨਹੀਰਾਖਤਾ॥
 ਹੇਅਵਧੂਤਤੂੰਮੁਝਤੇਪ੍ਰਕਾਸਗਾਖਤਾਹੈ॥ਅਵਧੂਤਕਾ०
 ਹੇਅਗਿਆਨੀਨਾਰਾਯਣਵਿਖੇਭੇਦਅਭੇਦਦੋਨਹੁ
 ਨਹੀ॥ਜੇਮੈਤ੍ਰੇਐਸੇਸਭਤੁਸਨੀਭਏਪੰਚਸਹਸ੍ਰਦ
 ਰਾਖਬੀਤੇ॥ਅਰੁਏਕਘੜੀਨਾਜਾਨੀ॥ਬਹੁਤਾਪ
 ਹੀਇਛਾਸੇਕਹਿਤਭਏ॥ਜੇਕੋਈਬਾਸਨਾਨਾਤਿਆ
 ਗੇਬੀਧਨਹੈ॥ਬਾਲਕਕਹਾਜੇਬਾਸਨਾਨਾਤਿਆਗੇ॥
 ਤੇਬੀਧਨਹੈ॥ਅਰੁਤਿਆਗੇਤੋਕਿਆਹੈ॥ਅਵਧੂਤਕਾ
 ਜੇਬਾਸਨਾਹੈਤੋਜੀਵਰੂਪਹੈ॥ਅਰੁਵਾਸਨਾਕੇਤਿਆਗੇ
 ॥ਸਿਵਰੂਪਹੋਤਾਹੈ॥ਅਰੁਬਾਸਨਾਤਿਆਐਬਿਨਾਸੁਖਨਹੀ
 ॥ਤਾਂਤੇਇਸਪਿਸਾਚਕਾਤਿਆਗਨਾਯੋਗਹੈ॥ਬਾਲ
 ਕਕਹਾਜੇਬਾਸਨਾਕਾਤਿਆਗਕਰੇਗਾਤੋਕਿਆਬਰ ०
 ਹੋਵੇਗਾ॥ਨਾਕਰੇਗਾਤੋਛੋਟਾਹੋਵੇਗਾ॥ਜਨ੍ਭਰਥਕ
 ਹਾਹੇਬਲਿੰਕਅਬਤੁਏਗਿਆਨਪਾਪਤਿਨਹੀਭਯ ०
 ॥ਬਿਨਾਤਿਆਗੇਵਾਸਨਾਕੇਕਬੀਸੁਖਰੂਪਨਹੀ॥ਬ ०
 ਲਾਕਕਹਾਸੁਖਕਾਰੂਪਕਹੋਕਿਆਹੈ॥ਜਨ੍ਭਰਥਕ
 ਹਾਜੇਹੋਗਾਦੀਬਿਨਾਸੀਤਪਾਲਨਾਬਚਨਕੀਕਰੇ

ਸੋਕ ਬੀਨ ਹੀ ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਮੇਸਰੀ ਰਕੇ ਗਿਆਨ ਕੀ ਅਗਨ
 ਸਾ ਬਜਲਾ ਯਾਹੈ ॥ ਜੇ ਸੀਤ ਮੇਰੇ ਵਰਨ ਕਾ ਬਿਸ਼ਵਾਸ
 ਕਰੇ ਹੋ ॥ ਬਾਲਕ ਕਹਾ ਕਹੁ ਕਰਨੇ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ ਤਾਹੈ
 ॥ ਜਨੁ ਭਰ ਬਕਹਾ ਜੇ ਲੋਅੰਤ ਹਿ ਕਰਨ ਸੁਧ ਨਾਹੈ ॥
 ਮਨ ਕੀ ਮਲੀਨਤਾ ਕੈ ਸੇਜਾਇ ॥ ਬਾਲਕ ਕਹਾ ਜਿਸ ਵਿ
 ਖੇ ਮਨ ਨਾਹੈ ਵਿਗੁਰਿਆ ਕਰੇ ॥ ਜਨੁ ਭਰ ਬਕਹਾ ਤੇ
 ਨੇਜਾ ਨਾਹੈ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਮਨ ਨਹੀ ਇਸੀ ਜਾਨ ਨੇ ਕਾਤਿ
 ਆਗ ਕਰਾ ॥ ਬਾਲਕ ਕਹਾ ਜੇ ਜਾਨਾ ਤੇ ਰਿਆ ਭਯਾ ॥
 ਅਰੁ ਨਾ ਜਾਨਾ ਤੇ ਰਿਆ ਭਯਾ ॥ ਜਨੁ ਭਰ ਬਕਹਾ ਅ
 ਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰੀ ਨਿਸਕੀ ਨਿਆਈ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਗਿਆਨ ०
 ਨੀ ਸੂਰਜ ਕੀ ਨਿਆਈ ਏਤਾ ਭੇਦ ਹੈ ॥ ਬਾਲਕ ਕਹਾ
 ਰੂਪ ਮੇਰਾ ਦੇਨ ਹੁਤੇ ਪਰੇ ਹੈ ॥ ਭਰ ਬਕਹਾ ਬਾਲਕ ਏਤਾ
 ਦਖ ਸੀਤ ਕੋ ਮਾਤਿ ਦੇਹਾ ॥ ਜੇ ਜਾਨਾਹੈ ਤੇ ਤੁਝ ਕੋ ਸੁਖ ਹੈ
 ਕਹ ਦੇਤੇ ਰਿਆਲਾ ਭਾ ॥ ਰਾਜੇ ਕੋ ਬਾਲਕ ਕਹਾਹੈ
 ਰਾਜਾ ਯਹ ਭੇਦ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੈ ਜੇ ਯਹਿ ਮੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ ਅਰੁ ਅੰ
 ਰੁ ਸੀਤ ਹੈ ॥ ਸੋ ਤਿਆਗ ਜੇ ਯਹੀ ਗਿਆਨ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਮੁ
 ਝਾ ਵਿਖੇ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਨਹੀ ॥ ਜਨੁ ਭਰ ਬਕਹਾਹੈ ਰਾਜਾ ਕ
 ਹਿ ਦੇਤੇ ਰਿਉ ਵਿਵਰਜਤ ਕਰੇ ਹੋ ॥ ਯਹਿ ਬਾਲਕ ਰੂਪ

ਅ

ਮੇਰਾਯੋਯੋਕਹੇਹੈਸੋਆਪਕੋਕਹੇਹੈਨਮੋਰਕੋ। ਜਤੁਰ
 ਰਬਕਹਾਹੇਬਾਲਕਕਹਾਤੇਆਯਾਹੈਅਰੁਕਹਾਜਾਵੈ
 ਗਾ। ਬਾਲਕਕਹਾਨੇਸਕਾਲਤੇਅਤੀਤਹੈਤੋਕਹੀਤੇ
 ਆਵਣਾਅਰੁਕਹੀਤੇਜਾਵਣਾਮੁਸ਼ਵਿਖੇਨਹੀ। ਸ
 ਰੂਪਤੇਇਸਥਿਤਹੈ। ਜਤੁਰਰਬਕਹਾਤੇਕੋਲਹੈਤ੍ਰੀ।
 ਬਾਲਕਕਹਾਤ੍ਰੀਕਿਆਜਾਨੇਜੇਮੇਕੋਲਹੈ। ਕਾਹੇਤੇ
 ਜੇਨਾਮੁਰੂਪਾਵਿਖੇਤੈਨੇਦ੍ਰਿਸ਼ਕਰੀਹੈ। ਜੇਮੇਜਤੁਰ
 ਬਹੈ। ਇਸਾਦ੍ਰਿਸ਼ਕੋਤਿਆਗਾ। ਅਰੁਆਤਮਾਕੋਨੇ
 ਖੰਤੈਜਾਨੇਮੇਕੋਲਹੈ। ਜਤੁਰਰਬਕਹਾਤ੍ਰੀਮੇਰਾਗੁਰ
 ਹੈ। ਜਿਸਾਵਿਖੇਯਾਹੀਬੀਚਾਰਹੈਸੋਬ੍ਰਹਮਣਹੈਅਬ
 ਵਾਚੀਰੂਲਹੈਸੋਮੇਰਾਗੁਰਹੈ। ਜਤੁਰਰਬਕਹਾਜੇਸਰ
 ਬਆਪਹੈਤੈਸੀਤੇਤੇਕਿਆਲਾਭਭਯਾ। ਬਾਲਕ
 ਕਹਾਇਸਤੇਅਧਿਕਲਾਭਕਿਆਹੈਜੇਭਰਮਕੋਭ
 ਰਮਜਾਣਾ। ਨਹੀਤੈਬ੍ਰਹਮਅਕਾਸਕੀਨਿਆਈਵਿ
 ਆਪਕਹੈ। ਅਵਧੂਤਕਹਾਸਰਬਕੋਕਿਆਵੈਖੇਹੈ।
 ਬਾਲਕਕਹਾਨੇਤਨਹੀਕਿਆਨੇਖੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਮੇ
 ਹੋ। ਜੇਨੇਤਕਹੇਤੇਤੀਨਪਟਹੇਤੇਹੈ। ਨ੍ਰਸਾਨ੍ਰਸਨ
 ਦ੍ਰਿਸ਼ਾ। ਜੇਮੇਅਦੁਤੀਹੈਤੇਦੇਖਣਾਕਹਾਹੈ। ਅਵ

ਧੂਤ ਧੂਤ ਸਨੀ ਰੁਯਾ ॥ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਿਖੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੀ ਸਾਹੂ
 ਨਾ ਆਵਤ ਰੁਯਾ ॥ ਬਿਸਨ ਦੇ ਵਧ੍ਰਹਮਾ ਕੋ ਊਰ ਦੇ ਕ
 ਕਰਹ ਸਾ ॥ ਅਰੁ ਕਹਾਹੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਖ ਜੋ ਇਨ੍ਹਨੇ ਤੇ ६੮
 ਰੀ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟ ਕੇ ਮੂਲ ਤੇ ਉਖਾਰਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਾ ਠਲੁ ਮਾ
 ਨੁਖ ਸਰੀਰ ਕਾ ਯਹੀ ਹੋ ॥ ਜੋ ਆਪ ਕੋ ਪਛਾਨੇ ॥ ਜੋ ਸ੍ਰਿ
 ਸ੍ਟ ਹੋ ਤੋ ਮੇ ਬਡਾ ਨਹੀ ਹੁਆ ॥ ਅਰੁ ਜੋ ਨਾ ਸਹੇ ਇਹੀ
 ਤੋ ਛੋਟਾ ਨਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਬਿਸਨ ਕਹਾ ਤੇ ਰੀ ਪ੍ਰਾਰਭ ਨ ਕੋ ਭੀ
 ਨਹੀ ਮਾਨਤਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਾ ਜੋ ਇਨ੍ਹਨ ਪ੍ਰਾਰਭ ਨਹੀ
 ਥੀ ਤੋ ਆਪ ਨੇ ਸੰਕਲਪ ਤੇ ਬੋ ॥ ਅਰੁ ਜੋ ਨਹੀ ਮਾਨ
 ਤੇ ਤੋ ਆਪ ਨਹੀ ਮਾਨਤਾ ॥ ਮੇਨੇ ਆਪ ਤੇ ਨਹੀ ਕਛਕੀ
 ਮਾ ॥ ਮੇਰੀ ਯਹੀ ਇਛਾ ਜੋ ਆਪ ਕੋ ਜਾਣੇ ॥ ਬਿਸਨ
 ਕਹਾ ਇਸ ਬਾਲ ਕ ਕੇ ਮਾ ਬੋ ਪਚਤੈ ਨੇ ਕੀ ਲਿਖਾ
 ਬਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਾਹੇ ਬਿਸਨ ਇਸ ਕੇ ਮਸਤ ਕਪਰ ਕਿ
 ਆ ਲਿਖੋ ਜੋ ਇਸ ਕੇ ਵਿਖੇ ਨਾ ਮਰੂਪ ਨਹੀ ॥ ਬਾਲ
 ਕ ਉਠਖਤਾ ਹੁਆ ॥ ਅਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੋ ਭੈ ਭੈ ਤ ਕਰੀ ॥
 ਅਰੁ ਕਹਾਹੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੀ ਤ ਅਸਰ ਰਜ ਮਾਨ ਹੋਇਗੇ
 ਜੋ ਆਤਮਾ ਰਸੀ ਕੋ ਭੈ ਭੈ ਤ ਸੋਕਿਆ ਕਾਮਾ ॥
 ਪਰ ਮੇਨੇ ਪੰਚ ਮਹਾ ਭੂਤ ਅਰੁ ਮਨ ਚਿਤ ਅਰੁ ਹੀ ਕ

ਰਤੇ ਭੰਡੇ ਤਕਰੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਾ ਤੈ ਨੇ ਏ ਕ ਬੁਧ
 ਆਪ ਦੇ ਪਾਸ ਗਾਖੀ ਹੈ ਵਾਕੇ ਭੀ ਭੰਡੇ ਤ ਵਿਖੇ ਦੇ
 ਯ। ਬਾਲ ਕ ਕਹਾ ਭੰਡੇ ਤ ਮੇ ਨੇ ਬੁਧ ਤੇ ਕਰੀ ਹੈ।
 ਜੋ ਬੁਧਿ ਨਾ ਹੋਇ ਤੋ ਕੈ ਸੇ ਕਰੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਾ ਪੀਛੇ
 ਬੁਧ ਕੇ ਸਾਭਿ ਚਿਤ ਆਨੀ ਦਰੂਪ ਹੈ ਤੂੰ। ਬਾਲ ਕ ਆ
 ਤਮਾ ਬਿਖੇਲੀ ਨਭ ਯਾ। ਉਸ ਸਮੇ ਮਰੀਚ ਬ੍ਰਹਮਾ
 ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਆਵਤ ਭਯਾ। ਅਰੁ ਪਿਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਅ
 । ਹੇ ਪਿਤਾ ਤੁਝ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਾ ਹੈ। ਸੇ ਕੋ ਨ ਅੰਗ ਤੇ
 ਕਾ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰੰਧਮਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਾ ਕਿ ਆ ਕਹੁ ਸਭ
 ਅੰਗ ਮੇਰੇ ਹੀ ਹੈ। ਕਹੁ ਮੁਝ ਵਿਖੇ ਹੈ ਕੇ ਨਾ ਹੀ। ਮਰੀ
 ਚ ਕਹਾ ਚਾਹਤਾ ਹੋ ਮਨ ਕੇ ਬਸ ਕਰੇ। ਕਾਹੇ ਕੋ ਜੇ ਸੀ
 ਧਿਆ ਕਰਨ ਕੇ ਸਮੇ ਖਿੰਡ ਨਾਤਾ ਹੈ। ਉਪਾਉ ਕ
 ਹੋ ਜਾਤੇ ਮਨ ਨਾਸ ਹੋਇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਾ ਤੇ ਕਹੈ ਜੋ
 ਆਪ ਕੇ ਜਾਣੇ। ਕਹੁ ਤੂੰ ਕੋ ਦਾਹੈ। ਜੈ ਲੋ ਤੈ ਨੇ ਆਪ
 ਕੋ ਨਹੀ ਜਾਣਾ ਮਨ ਨਾਸ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਅਰੁ ਲੋਕ
 ਹੋ ਜੈ ਜੋਗ ਤੇ ਮਨ ਨਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੈ ਲੋ ਜੋਗ ਬਿਖੇ
 ਹੈ ਮਨ ਵਸੈ। ਜਬ ਜੋਗ ਤੇ ਉਭਾਤੈ ਖਿੰਡ ਨਾਤਾ
 ਹੈ। ਮਰੀਚ ਕਹਾ ਮੇ ਆਪ ਕੋ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਕਾਹੇ ਤੇ

ਸੀਕਲਪਵਿਕਲਪਵਿਖੇਬੀਧੈ। ਜਿਲੇਸੀਕਲ
 ਪਵਿਕਲਪੰਜੇਸੁਗਾਉਮੇਰਹੈਤਿਆਗਨਹੋਇ।
 ਆਤਮਾਵਿਖੇਨਿਸਚਾਕੈਸੋਹੋ। ਅਰੁਜੇਆਪ
 ਕੋਜਾਨਤਾਤੋਮਨਕੇਵਸਕਰਨਕਾਉਪਾਉਤੁਝੁਤੇ
 ਨਾਪੂਛਤਾ। ਬ੍ਰਹਮਾਕਹਾਨਾਮੁਤੇਗਤੋਕਹੋਜੇਕਹੋ
 ਨਾਮਰੂਪਮੇਰੇਵਿਖੇਨਹੀ। ਪਰਬਾਹਰਤੇਮਤਿਕਹੋ
 ਅਰੁਮਨਤੇਕਹੋਜੇਮੇਸਰੀਰਨਹੀ। ਜਬਅੰਤਤੇਤੁ
 ਏਯਹਿਨਿਸਚਾਭਯਾ। ਤੋਅਰਿਆਪਦਾਸਰੂਪ
 ਤੁਝਪਹਿਪ੍ਰਗਟਹੋਇਗਾ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਯਹੀਸਰੀਰ
 ਅਰੁਮਾਨਆਤਮਾਵਿਖੇਪ੍ਰਤਬੀਧੈ। ਇਹੁਸਭ
 ਜਗਤਜੇਵੇਖੈਹੈਇਨਹੁਨਾਮਰੂਪਵਿਖੇਨਿਸਚਾਕੈ
 ਆਹੈ। ਇਸੀਤੇਆਪਨੇਸਰੂਪਕੋਪਾਇਨਹੀਸ
 ਕਤੇ। ਅਰੁਨਹੀਜਾਨਾਜੇਯਹਿਹੀਕਾਰਪ੍ਰਤਿਬੀ
 ਧੈ। ਅਰੀਚਕਹਾਹੇਬ੍ਰਹਮਾਜੇਸਰੀਰਹੈਤੋਆਪਹੈ
 ਸਰੀਰਨਾਹੋਇਤੋਆਪਕਹਾਹੈ। ਤਬਕੋਨਕਹੋਜੇਅ
 ਪਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾਕਹਾਜਬਸਰੀਰਗਿਨ੍ਰਤਾਹੈਸਕੀਅੰ
 ਗਵੈਸੇਹੀਹੋਤੇਹੈ। ਜੇਇਸਥਿਤਆਤਮਾਕੀਸਰੀਰ
 ਸੋਹੋਇਤੋਕਿਉਨਹੀਹਲਤਚਲਤਾ। ਅਰੀਚਕ੍ਰਿਪਾ

ਆਨਕੀਆ ਅਰੁ ਜੇਗ ਬਲ ਸੇ ਅੰਗ ਦੇਹ ਕੇ ਅੰਤ ਬਾ
 ਹਰਿ ਕੇ ਫਿਰਾ ਅਰੁ ਦੇਖਾ ਸਭੁ ਜਨੁ ਹੈ। ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ
 ਕਹਾ ਮੇ ਸੰਗੀ ਕਰੀ ਕਹੇ ਕੋ ਦੋਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਾ ਸਾਵ
 ਧਾਨ ਜੇ ਜੇ ਤੇ ਗਰੁਪ ਤੁਝੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ ਹੈ। ਜਾ ਤੇ ਤੈ ਨੇ ਸ
 ਤੁ ਅੰਗ ਦੇਖੇ ਅਰੁ ਜਨੁ ਜਾਨੇ ਵਹੀ ਰੂਪ ਤੇ ਗਾਏ। ਮਰੀ
 ਚ ਸਰੁਪਾ ਵਿਖੇ ਲੀਨ ਭਯਾ। ਅਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਕਹਾ ਜੇ
 ਤੁ ਮਾਰੇ ਸੰਗ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ ਸਰੁਪ ਕੋ ਜਾਨਾ ਹੈ। ਮੇ ਨੇ ਧਿਸ਼
 ਕਹਾ ਜੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਇਸ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਤੈ ਨੇ ਬੇਗਰੀ ਸਰੁਪ ਵਿਖੇ
 ਲੀਨ ਕੀਆ। ਸੰਤ ਅੰਗੇ ਸੇ ਨਹੀ ਕਰਤੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਾ
 ਮਾਰਗ ਸੰਤ ਕੇ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਜਿਸ ਮਾਰਗ ਸਿਉ ਜਾਏ
 ਗਿਆ ਸੀ ਕੋ ਮੁਕਤਿ ਕਰੇ। ਉਸ ਸਮੇ ਨਾ ਭੁਟੈ ਤਾਵ
 ਤ ਭਯਾ। ਅਰੁ ਕਹਾ ਸਭੁ ਕੋ ਖਾਵੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਆਪ ਜੋ ਵੇ
 । ਉਸ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰ ਸਭੁ ਤੁਸ ਨੀ ਭਏ। ਅਵਧੂਤ ਕਹਾ ਜੇ
 ਲੋ ਤੈ ਨਹੀ ਖਾਯਾ ਤੈ ਕੋ ਦੋਹੈ। ਜੋ ਖਾਏ ਗਾ ਤੈ ਕੋ ਦੋਹੈ
 ਗਾ। ਰਾਖ ਸਕਗਾ ਨ ਬਾਜਾ ਨ ਤਾ ਜੇ ਮੇਰੇ ਵਰਨ ਕਾ ਕੇ
 ਈ ਸੋ ਜਾਏ। ਪਗ ਦੇਖਾ ਜੇ ਤੁਝਾ। ਰਾਖ ਸਬਾਲ ਕਰੇ
 ਨਿਕਟ ਆਇਯਾ। ਅਰੁ ਕਹਾ ਜੇ ਬਾਲ ਕੁ ਤੁਝੇ ਖਾਵੇ।
 ਬਾਲ ਕ ਕਹਾ ਕਾ ਕੋ ਖਾਵੇ ਹੈ। ਜਿਨੇ ਅੰਗ ਦੇਖ ਤਾ ਜੇ ਤੇ

ਰਹੈ। ਆਪਕੋ ਆਪਖਾਇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਰਹੇ ਅੰਗੇ ਕੋ ਖਾ
 ਵੇ ਕੋਈ ਬਿਵਰਜਤ ਨਹੀ ਕਰਤ। ਰਾਖਸਕਗਾਯਹੀ ਖਾਵੇ
 ਜੋ ਜੇ ਸੁਕੋ ਅਰੁ ਆਪਕੋ ਖਾਵੇ ਅਰੁ ਆਪਹੋਵੈ। ਬਾਲਕ
 ਗਾਵੇ ਨੈ ਕੋ ਤੈ ਨੈ ਖਾਯਾ ਤੇ ਤੀ ਨ ਪਦੁਭਏ। ਅਰੁ ਮੇ ਅਦੁਤੀ
 ਜੋ। ਰਾਖਸਕਗਾਯੇ ਬਾਲਕ ਨਾਮ ਤੇ ਰਾਕਿਆ ਹੈ ਮੇ ਤੇ ਰੇਨ
 ਗਰਤੇ ਜੋ। ਬਾਲਕ ਕਗਾਨਾ ਮੇ ਰਾਸੁ ਦੇਵੈ। ਸੁ ਦੇਵਕ
 ਹੀ ਮੇ ਆਪ ਦੇਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾਹੋ। ਰਾਖਸ
 ਕਗਾ ਪ੍ਰਕਾਸਾ ਕਿਸੀ ਮੇ ਹੋਤਾਹੈ। ਤੇ ਕੋਲ ਸੀ ਠੈ ਨ੍ਰੁ ਹੈ ਜਾ
 ਮੇ ਤੈ ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸਕੀਆਹੈ। ਬਾਲਕ ਕਗਾ ਆਪਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ
 ਅਰੁ ਆਪਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸਕੀ ਠੈ ਨ੍ਰੁ ਜੋ। ਰਾਖਸਕਗਾ ਮੇ ਕੋਲ
 ਜੋ। ਬਾਲਕ ਕਗਾ ਮੇ ਜੋ। ਰੇ ਰਾਖਸਕ ਫੁਭੈ ਰੁਭੀਕਹਾ।
 ਪਰੁ ਮੇ ਸੇ ਕਹੁ ਜਾ ਮੇ ਮਾਨਸ ਅਰੁ ਗਕਸ ਦੇ ਨਹੁ ਤਾਹੋ।
 ਇ। ਰਾਖਸਕਗਾ ਕਿਆ ਕਹੁ ਮੇ ਰੇ ਵਿਖੇ ਵਚਨ ਕੀਰੀ ਮ
 ਨਹੀ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਚੀ ਚ ਕੋ ਕਗਾਹੇ ਪੁਤ੍ਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟਕਰ ਜੋਗ
 ਖਸਕਿਆ ਕਹਿ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇ ਸਿਵ ਆਵਤ ਭੁਯਾ।
 ਕੈਸਾ ਸਿਵ ਪਰਮ ਕਲਿਆਨ ਮੂਰਤ ਤਿਸੁ ਲਗਾ ਬਾਇਖੇ
 ਜਟਾ ਵਿਖੇ ਰੀਗਾ ਭਾਲ ਚੰਦ੍ਰ ਭਾਲ ਸਾਂ ਪਹਾਥੇ ਮੇ। ਅਰੁ
 ਕਗਾਹੇ ਰਾਖਸ ਤੁਝੇ ਮਾਰੇ ਹੋ ਤੂੰ ਕੋਲ ਹੈ। ਰਾਖਸਕਗਾ ਮੇ

ਸਿਵਹੋ॥ ਸਿਵ ਕਹਾ ਤੈ ਨਹੀ ਮਾਰਤਾ॥ ਰਾਖ ਸਕਹਾਹੇ ਸਿ
 ਵ ਆਪ ਦੇ ਸਭ ਅੰਗੋ ਵਿਖੇ ਦੇਖ ਸਿਵਹੋ ਕਿ ਅੰਰੁ ਹੋ॥
 ਸਿਵ ਕਹਾ ਨਾ ਸਿਵ ਨਾ ਰਾਖ ਸਏ ਕਮੇ ਹੋ॥ ਬਹੁ ਤੂ ਨਿ
 ਦਾਖ ਕੀ ਉਰ ਮੁਖ ਕਰ ਕੇ ਕਹਾ ਤੁਝੇ ਭੁਸਮ ਕਰੇ ਹੋ॥
 ਅਰੁ ਤਿਸੁ ਲਸਾਖ ਮਾਰੇ ਹੋ॥ ਨਿਦਾਖ ਕਹਾ ਮੇਰਿ ਸੁਲ
 ਕੈ ਜਲਾਇ ਕਰੁ ਆਪ ਭੁਯਾ ਹੋ॥ ਅਰਥ ਯਹਿ ਜੋ ਤਿ
 ਗੁਣ ਮਾਇਆ ਕੋ ਨਾ ਸਕਰ ਸਰੂਪ ਜੋ ਜੁਤਾ ਹੋ॥ ਸਿ
 ਵ ਕਹਾ ਬਾਹਿਰ ਤੇ ਮਾਤਿ ਕਹੁ ਭੁਸਮ ਕਰੇ ਗਾ॥ ਨਿਦਾਖ
 ਕਹਾ ਕਿ ਆਕਹੁ ਜੋ ਨਿਦਾਖ ਤੇ ਰੇਦਰ ਸਨ ਕਰ ਜਲਾ
 ॥ ਤੂੰ ਅੰਤ੍ਰ ਜਾਮੀ ਹੈ ਦੇਖ ਜੋ ਅੰਤ੍ਰ ਬਾਹਿਰ ਹੈ ਤੂੰ ਭੁਸਮ ਕਰ
 ਨਹੀ ਤੋ ਜਾਲ ਜੋ ਸਿਵ ਰੂਪ ਹੋ॥ ਸਿਵ ਕਹਾ ਨਿਦਾਖ ਭੁ
 ਸਮ ਭੁਯਾ ਤੋ ਪੀਛੇ ਕਿ ਆਕਹੇ॥ ਕਹਾ ਨਿਦਾਖ ਭੁਸਮ ਭੁ
 ਸਮ ਭੁਯਾ॥ ਅਰੁ ਨਿਦਾਖ ਪੀਛੇ ਸੇਖਰ ਗਾ॥ ਸਿਵ ਕਹਾ
 ਸਰੀਰ ਤੇ ਰਾਸ ਫਲ ਭੁਯਾਇ ਸਾਨਿ ਸਰੇ ਕਾਤਿ ਆ
 ਗਾ ਨਾ ਕਰੀ ਉ॥ ਆਕਿ ਉਜਥਾ ਆਤਮਾ ਸੋ ਜੁਤਾ ਹਮਤੀ ਨੇ
 ਤੇ ਵਤਾ ਕੇ ਭੈ ਤੇ ਛੂਟਾ॥ ਪੀਨੈ ਰਿਖ ਭੁਦੇ ਵਜਾ ਤੇ ਸਰੂਪ
 ਤੁਝੇ ਪਾਪ ਤਿ ਭੁਯਾ॥ ਸਿਵ ਸਰਬ ਕੇ ਉਲੰਘ ਕਰਿ ਮੁਖ
 ਵਿਸ਼ ਕੀ ਉਰ ਕੀਆ॥ ਅਰੁ ਪੁਛਾ ਤੂੰ ਕੋਲ ਹੈ॥ ਵਿਸ਼ ਕ

172
 ੧੭੨
 ਹਜੇਤੂ ਹੈ। ਸਿਵ ਕਹਾ ਜੇ ਰੂਪ ਮੇਰਾ ਹੈ। ਤੋ ਆਉ ਗਲ
 ਲਾਗਾ। ਵਿਸਨ ਕਹਾ ਜੇ ਭਿਨ ਹੋਇ ਤੋ ਗਲ ਲਾਗੇ। ਸਿਵ
 ਕਹਾ ਅਬ ਤਕ ਤੇਰੇ ਮਨ ਤੇ ਮਿਲਾਪ ਅਰੁ ਭਿਨ ਤਾਨੀ
 ਗਈ। ਬਿਸਨ ਕਹਾ ਅਰੁ ਕਹਾ ਮੇਰਾ ਨਤਾ ਬਾਜੇ ਤੂ
 ਰਨੈ। ਪਰ ਤੈ ਨੇ ਕਹਾ ਤੇਰੇ ਮਨ ਤੇ ਮਿਲਾਪ ਅਰੁ
 ਭਿਨ ਤਾਨੀ ਗਈ। ਜਾਨ ਤਾ ਹੈ ਜੇ ਮੁਝ ਵਿਖੇ ਮਨ
 ਹੈ। ਜੇ ਤੂ ਸੁਤੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਤੋ ਤੂ ਆਪ ਹੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਮ
 ਨ ਵਿਖੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਤੋ ਮੁਰਖ ਹੈ। ਵਿਸਨ ਕਹਾ ਜੇ ਮਨ
 ਹੈ ਤੋ ਤੂ ਕਿਉ ਕਰਨਾ ਹੋਇ। ਮਨ ਕੋ ਦੁਕਹੇ ਤਾਂ ਤੇ ਮਨ
 ਭੀ ਤੂ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਮੈਂ ਮੁਝ ਤੇ ਭਿਨ ਕਿਆ ਹੋ। ਸਿ
 ਵ ਕਹਾ ਕਿ ਆਕਹੁ ਜਗਤ ਤੁਝ ਤੇ ਉਤਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ।
 ਅਰੁ ਜੇ ਦੇਖੋ ਹੋ ਤੁਝ ਵਿਖੇ ਕਛੁ ਨਹੀ। ਆਪੁ ਆਪੁ ਹੀ
 ਹੈ। ਰਾਖ ਸਕਹਾ ਬਿਸਨ ਅਰੁ ਬਿਵ ਦੇ ਨਹੁ ਨਿਜ ਰੂਪ
 ਮੈਂ ਹੋ। ਵਿਸਨ ਕਹਾ ਨਕ ਕੇ ਆਰਿ ਆ ਕੇ ਰੇ ਜੇ ਸੀਸ
 ਤੇਰਾ ਕਾਏ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਯਾ ਹੈ। ਗ
 ਖ ਸਕਹਾ ਮੈਂ ਸੀਸ ਆਪ ਲਾ ਆਪ ਦੇ ਗਥ ਸੇਕਾ
 ਟਾਹੈ। ਬਹੁ ਕੁ ਕਾਟ ਦੇ ਤੇ ਕਿਆ ਹੋ ਹੈ। ਹੋ ਵਿਸਨ ਮੈਂ
 ਸਰੀਰ ਨਹੀ ਰਾਖਤਾ। ਕਹੁ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ ਸਰੀਰ ਹੈ ਕੇ

ਨਾਗਬਿਸ਼ਨਕਹਾਸਰੀਰਕੇਵਲਕਹਣਮਾਤ੍ਰਹੈ॥
 ਕਾਹੇਤੇਪੰਚਭੂਤਕਹੈ॥ ਅਰੁਪੰਚਭੂਤਮਹੇਂਦਮਹੀਕ ०
 ਰਤੇਓਤਪਤਿਭੁਏ॥ ਅਰੁਹੀਕਾਰਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਤੇਅਰੁਪ੍ਰ
 ਕ੍ਰਿਤਪੁਰਖਤੇਹੈ॥ ਤਾਂਤੇਏਕਪੁਰਖਨਿਰੰਤ੍ਰਹੈਕਹੁ
 ਸਰੀਰਕਹਾਯੈ॥ ਰਾਖਸਕਹਾਹਮਾਰੀਜਾਤਮੂਰ
 ਖਬੀਨਹੀਤੇਤੁਮਤੀਨਹੁਦੇਵਤਾਕਾਪਾਵਣਾ
 ਸੁਗਮਥਾਮੇਤਿਲੋਕੀਕਾਰਾਜਕਰੇਹੈ॥ ਅਰੁ
 ਕਿਸੀਤੇਭੈਨਹੀਰਾਖਤਾ॥ ਹਰਨਕਸਪਤੇਆ
 ਵਿਲੋਕਰਕਿਸੀਨੇਐਸਾਨਹੀਜਾਨਾਜੇਸੁਤੇ
 ਪ੍ਰਕਾਸਹੈ॥ ਜਿਸਨੇਸੁਤੇਕਾਤਿਆਗਕਰੁਨੈਤ
 ਮਨਾਵਿਖੇਦਿਤ੍ਰਕੀਆਹੇਤੇਉਸਕੋਕਿਉਨਾਮ ०
 ਹੋ॥ ਹਿਬਿਸ਼ਨਕਹਾਮੇਕੁਲਕੋਤੇਨੇਕਿਉਪਾਤਕੀ
 ਆਯੈ॥ ਵਿਸ਼ਨੁਕਹਾਮੇਨੇਕਿਸੀਕੋਪਾਤਨਹੀ
 ਕੀਆਨਾਕਰੇਹੈ॥ ਕਾਹੇਤੇਬੁਨਬੁਨਾਨਦੀਤੇਉ
 ਠਾਅਰੁਲੀਨਭਯਾਤੇਕਿਆਪਾਤਹੂਆ॥
 ਅਰੁਕਿਸਨੇਪਾਤਕੀਆ॥ ਤਾਂਤੇਸਭਕਹੁਜੇ
 ਆਤਮਾਨਿਰੰਤ੍ਰਹੈ॥ ॥ ਕਥਾਮਛੀਉ
 ਕੀ॥ ॥ ਜਮਨਾਕੇਤਟਪਰਮਛੀਆਬਿਬੇ

ਕਬੀਰਾਰ ਕਰੇ ਬੀ। ਉਨ ਬੀਰ ਮਾਗਰ ਨਾ ਮੁਜੇ ਬਾ
 ਸੇ ਬਡੀ ਮਛੀ ਬੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਹਾ ਅੰਢ ਕਾਲ ਕੀ ਹ
 ਮੇ ਦੁਖ ਨਹੀ ਦੇ ਸਕਤੀ। ਪਰ ਹਮ ਆਪ ਤਿਸ ਨਾ
 ਗਾਸ ਕੀ ਗਾਥ ਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਬੀਧੋ। ਯਹੀ ਤਿਸ ਨਾਸ
 ਗੀਰਧਾਰੀ ਉਕੋ ਕਾਲ ਹੈ। ਕਹੇ ਯਾ ਤੇ ਕੈ ਸੇ ਛੁਟੈ।
 ਅੰਗੁ ਮਛੀ ਉਨੇ ਕਹਾ ਸਗੀਰਧਾਰੀ ਉਕੋ ਜਾਣੇ ਹੈ
 ਜੇ ਕੋ ਲਹੈ। ਮਾਗਰ ਕਹਾ ਵਹੁ ਜੇ ਸਗੀਰਧਾਰੀ ਹੈ
 ਤਾਂ ਕੋ ਜੀਵ ਕਹੇ ਹੈ। ਮਛਲੀ ਪੁਛਾ ਜੀਵ ਕਾਰੂ
 ਪਕਿਆ ਹੈ। ਮਾਗਰ ਕਹਾ ਮੇਨੇ ਜੀਵ ਕਾਰੂ ਪਤ
 ਹੀ ਦੇਖਾ ਜੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੈ ਕੈ ਸੇ ਤੇ ਹੈ। ਮਛੀ ਕਹਾ ਤੇਨੇ
 ਰੂਪ ਨਹੀ ਦੇਖਾ ਤੇਨਾ ਮੁਕੈ ਸੇ ਗਧਾ ਹੈ। ਕਹਾ ਸੁਣ
 ਕਰ ਕਹੇ ਹੈ। ਮਛੀ ਕਹਾ ਤੇ ਤੂਸੀ ਹੋ ਅਰੁ ਸੁਣ।
 ਜੇ ਸਗੀਰ ਪ੍ਰਾਰਥਯ ਕੈ ਸੇ ਪਕਰ ਜੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਅ
 ਵੈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ। ਜੀਵ ਜੇ ਮਾਣ ਕਹੈ ਸੁਧ ਤਾਸੇ
 ਸਾਂਤ ਪਕੜਾ। ਜਬ ਤੈ ਕੇ ਸਗੀਰ ਪ੍ਰਾਰਥਯ ਕੈ ਸੇ
 ਪਾਉ ਸੀਸ ਮੇ ਸੁਧ ਅਬ ਨਾਸੀ ਜਾਣਾ ਤਬ ਉ
 ਸੀਸ ਮੇ ਕਾਲ ਕੈ ਠਾਸ ਜੇ ਜੀਵ ਕੇ ਗਲੇ ਮੇ ਸਗੀ
 ਰ ਅਭਿਮਾਨ ਪੜਾ ਹੈ ਸੇ ਕਾਟਾ ਜਾਵੈ ਗਾ। ਮਾਗ

ਰਕਹਾਹੇਮਛਲੀਭਿੰਨਜਾਣਨਾਜੀਵਕਾਸਰੀਰਤੇਕੇ
 ਸੇਯੋ।ਕਾਹੇਤੇਜੇਚਿਰਕਾਲਤੇਯਾਸੇਬੀਧਹੈ।ਤਾਤਕਾਲ
 ਹੀਯਹਿਧਨਕੈਸੇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈ।ਮਛਲੀਕਹਾਸਤਿਹੈ
 ਜੈਸੇਤੂੰਕਹੇਹੈ।ਪਰਪੁਰੁਪਕੇਮਲਨੇਵਿਖੇਅਰੁਤੇਤ੍ਰਨੇਵਿ
 ਖੇਕਛਛੀਲਲਾਗਤੀਹੈ।ਅਰੁਪਰਮੇਸੁਰਕੇਪਛਾਣ
 ਨੇਵਿਖੇਨੇਤੇਕਾਖੋਲਨਾਭੀਨਹੀਚਾਹੀਤਾ।ਮੂਲਸਰੀਰ
 ਕਾਹੀਕਾਰਹੈ।ਜਬਹੀਕਾਰਨਾਸਭੁਯਾਆਪੁਤੇਆਪੁਆਤ
 ਮਾਹੈ।ਮਾਗਰਕਹਾਹੇਮਛੀਹੀਕਾਰਆਪੇਕੋਕਹਿਹੈਜੇਮੇ
 ਹੋ।ਜਬਆਪਗਯਾਤਬਜੀਵਕਾਕੋਮਿਲਾ।ਅਰੁਸਰੀ
 ਰਕੋਭਿੰਨਕਿਸਨੇਜਾਣਾ।ਮਛੀਹਸੀਅਰੁਕਹਾਇਸੀ
 ਹੀਕਾਰਕੋਨਾਰਾਯਣਜਾਣਹੀਕਾਰਕਹਾਹੈ।ਮਾਗਰਕ
 ਹਾਹੇਮਛਲੀਮੈਸੇਮਤਿਕਹੁਇਹੁਅਵੀਚਾਰੁਹੈ।ਜੇਅ
 ਪਕੋਤਿਆਗੇਅਰੁਨਾਰਾਯਣਕੋਹੋਇਸਤੇਕਿਆਪ੍ਰੋਜ
 ਨਹੈ।ਏਤੇਮੈਬੀਧਕਜਾਲਨਦੀਵਿਖੇਤੂਲਾ।ਮਛਲੀ
 ਨੇਕਹਾਹੇਮਾਗਰਅਬਲੇਦੇਵਾਂਲਾਸਰੀਰਕਾਆਯਾਹੈ
 ।ਕਹੁਅਬਕਿਆਕਰੇਭੁਗਵਾਂਨਕੀਸਰਨਬਿਨਾਉਪਾਊ
 ਨਹੀ।ਆਉਦੈਨਹੁਦੇਹਅਭਿਮਾਨਤਿਆਗਕਰਭੁਗਵ
 ਨਕੀਸਰਨਮਾਵੈ।ਮਾਗਰਕਹਾਜਮਸਿਰਪਰਆਯਾ

ਹੈ॥ ਅਰੁ ਤੁਸਰਨ ਸੋ ਨਿਹਤ ਕਰੇ ਹੈ॥ ਪਰ ਰੁਗਵਾਂ ਨ ਕੋ ਪੂਰਨ
 ਕਰੇ ਹੈ॥ ਜਬ ਪੂਰਨ ਹੈ ਤਬ ਕਾ ਕੀ ਸਰਨ ਜਾਵੈ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਅੰ
 ਤ ਬਾਹਿਰ ਵਹੀ ਹੈ॥ ਮਛਲੀ ਕਹਾ ਤੇ ਬੰਧਕ ਕਹਾ ਹੈ॥ ਏਤੀ ਬਾਤ
 ਕਹ ਕਰੁ ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ ਲੀਨ ਭਏ॥ ਅਰੁ ਬੰਧਕ ਵਚਨ ਮਾਗ
 ਰ ਕੇ ਸੁਣੇ ਬੋ॥ ਜਬ ਯਹਿ ਵਚਨ ਮਾਗ ਰ ਕੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਪਾਰੇ ਜ
 ਲ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ ਡਾਲਾ ਅਰੁ ਮਾਗ ਰ ਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਆ॥ ਜੇ
 ਤੇਰੇ ਵਚਨ ਮੁਖਿ ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਮਾਨ ਭਏ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਤੇਰੇ ਪ
 ਤ ਕਾਤਿ ਆਗ ਕੀਆ ਪਰੁ ਕਛ ਵਚਨ ਕਰੁ॥ ਮਾਗ ਰ ਕਹ
 ਹੇ ਬੰਧਕ ਤੂੰ ਕਾ ਕੋ ਜਾਲ ਸੇ ਪਕੜੇ ਹੈ॥ ਮਛਲੀ ਤੇਤੀ ਨੇਕ
 ਲਨ ਹੀ ਅਦੁਤੀ ਆਤਮਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਤੈਨੇ ਮਾਨਾ ਹੈ ਜੇ ਮੇ ਬੰਧ
 ਕ ਹੋ ਬੀਚਾਰ ਕਰਿ ਤੂੰ ਬੰਧਕ ਕਹਾ ਹੈ॥ ਬਾਹਿਰ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰੇ ਸੇ
 ਦੇਖਾ ਹੈ ਜੇ ਮੇ ਬੰਧਕ ਹੋ ਤਾਂ ਕੋਤਿ ਆਗ ਕਰ ਅਰੁ ਅਸ
 ਤ ਜਾਂਦਾ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਨੇਤ੍ਰ ਪੰਚਤਤ ਕੇ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਅੰਤ੍ਰ ਵਿ
 ਸ਼ੁਆਪ ਕੇ ਬੰਧਕ ਮਾਨਾ ਹੈ ਤੇ ਅੰਤ੍ਰ ਵਿਖੇ ਬੰਧਕ ਕਹਾ ਹੈ
 ਅਰੁ ਮਛਲੀ ਕਹਾ ਹੈ॥ ਤਬ ਬੰਧਕ ਯਹਿ ਵਚਨ ਸੁਣ ਕਰੁ
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਯਾ॥ ਅਰੁ ਬੰਧਕੀ ਕਾਤਿ ਆਗ ਕੀਆ॥ ਅਰੁ ਅ
 ਪਨੇ ਇਸ਼ਾਨ ਗਯਾ॥ ਅਰੁ ਪ੍ਰਮਾਥ ਕੋ ਪਹੁੰਚਾ॥ ਏਤੈ ਮੇ
 ਮੇਤ੍ਰ ਕਾ ਆਵਤ ਭੁਝੰਗ॥ ਅਰੁ ਕਹਾ ਹੈ ਮਾਗ ਰ ਦੇਖ ਮੇ ਜੋ ਨਿਸ

ਦਿਨਓਅੰਸਬਦਕਰੇਹੈ। ਅਰੁਜੇਤੂੰਚਾਹੇਸੁਖਕੀਪ੍ਰਾਪ੍ਤਾ:
 ਤਿਹੋਇ। ਤੇਓਅੰਕਾਉਚਾਰਕਰਾ। ਮਾਗਰਕਹਾਮੇਨੇ
 ਯਾਤੇਆਗੇਹੀਜਾਲਕੋਕਾਟਾਹੈ। ਅਬਮੁਣਕੋਐਸੇਸੇਮ
 ਤਿਡਾਲਾ। ਅਬਤਕਮੇਨੇਓਅੰਕਾਰਕੋਨਹੀਜਾਣਾਪਰ
 ਕਹੁਓਆਕਾਰਕਾਕੋਕਹੇਹੈ। ਮੇਡਕਕਹਾਓਅੰਕਾਰਤੁ
 ਕੋਕਹਿਹੈਜਾਤੇਤੀਨੇਦੇਵਤਾਪ੍ਰਗਟਭਏਹੈ। ਏਕਕੋਸਾ
 ਤਕਕਹੇਹੈਜੋਵਿਸਨਹੈ। ਦੂਸਰੇਕੋਰਾਜਸਕਹਿਹੈਜੋ
 ਬ੍ਰਹਮਾਹੈ। ਤੀਸਰੇਕੋਤਾਮਸਕਹਿਹੈਜੋਰੁਦ੍ਰਹੈ। ਮਾਗ
 ਰਕਹਾਅਦੁਤੀਆਤਮਾਕੋਤਿਆਗਕਰਤ੍ਰਿਪਟੀਵਿ
 ਖੋਕਿਉਲਾਗੀਏ। ਮੇਡਕਕਹਾਅਦੁਤੀਤਬਕਹੈਹੈਜ
 ਥਵੈਤਹੈਤੋਯਹਭੀਓਅੰਕਾਰਭਯਾ। ਮਾਗਰਕਹਾਦੇਨਹੁ
 ਮੁਣਤੇਪ੍ਰਗਟਭਏਹੈ। ਮੇਡਕਕਹਾਤੇਬਚਨਮੇਰਾਸਿਧ
 ਭਯਾ। ਕਾਹੇਤੇਏਕਵੈਤਦੂਸਰਾਅਵੈਤਤੀਸਰਾਤ੍ਰੀ।
 ਤਾਂਤੇਓਅੰਕਾਰਭਯਾ। ਮਛਲੀਕਹਾਹੇਮੇਡਕਵਚਨ
 ਮੇਰਾਸੁਣਾ। ਦਿਨਤੀਨੇਕੋਪ੍ਰਣਵਕਹੇਹੈ। ਅਰੁਪ੍ਰਣਵ
 ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਤੇਉਤਪਤਿਭਯਾਹੈ। ਅਰੁਵਹੁਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਕਿਆਹੈ
 ਸਰੀਰਾ। ਅਰੁਮੇਸਰੀਰਤੇਮੁਕਤਿਹੈ। ਤੇਕੈਸੇਓਅੰਕਾਰਕ
 ਉਚਾਰਕਰੇ। ਤਾਂਤੇਨਿਮਸਕਾਰਮੇਰੀਮੁਣਕੋਹੈ। ਮੇਡਕ

ਹਸਾ ਅਰੁ ਕਹਾ ਵਚਨ ਮੇਰਾ ਸਾਤਿ ਭੁਯਾ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਤੂੰ ਸਰੀ
 ਰ ਕੇ ਸਮੇ ਵਿਖੇ ਹੈ ॥ ਤੇ ਤਿਪੁਟੀ ਕਹਾ ਗਈ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਦੇਖਣਾ
 ਤਿਪੁਟੀ ਬਿਨਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਦਿਸਾਵ ਸਨਾਵ ਸਤਾ ਤੇ ਪੁਲਵ
 ਹੈ ॥ ਮਛਲੀ ਤੂੰ ਸਨੀ ਭਈ ॥ ਜੇ ਕਾਵਤ ਭਈ ਅਰੁ ਕਹਾ ਮੇ
 ਮੇ ਪਦ ਵਿਖੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਅਰੁ ਰੁਖ ਅਰੁ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਤੀਨੇ
 ਕਲਨ ਹੀ ॥ ਅਰੁ ਮੇ ਦੇ ਕਾ ਭਾਸ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਮੇਰੁ ਕਕ
 ਹਾ ਆਤਮਾ ਕਾ ਸਰੂਪ ਕਿਆ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਕਹਾ ਨਾਮ ਅਰੁ
 ਰੂਪ ਆਤਮਾ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਆਤਮਾ ਰੂਪ ਅਰੁ
 ਤੇਰ ਹਿਤ ਹੈ ॥ ਮੇਰੁ ਕਕਹਾ ਤੇ ਵਚਨ ਮੇਰਾ ਸਾਤਿ ਭੁਯਾ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ
 ਏਕ ਨਾਮੁ ਦੂਸਰਾ ਰੂਪ ਤੀ ਸਰਾ ਆਤਮਾ ਤੇ ਉਲੰਕਾਰ ਹੈ ॥ ਜੇ
 ਕਹਾ ਉਲੰਕਾਰ ਕਹਿਣਾ ਤੁ ਹੈ ॥ ਨਹੀ ਤੇ ਅਣਤੀ ਹੈ ॥ ਕਾਹੇ
 ਤੇ ਜੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤੇ ਏਕ ਹੀ ਪਦ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤ ਹੈ ॥ ਵੇਰੋ
 ਜੇ ਗੁਣੀ ਕਹੇ ਹੈ ॥ ਅੰਸੇ ਹੀ ਸਤਿ ਅਰੁ ਤਮ ਹੈ ॥ ਜੇ ਏਕ ਹੋਈ
 ਹੈ ਉਲੰਕਾਰ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਮੇਰੁ ਕਤੂ ਸਨੀ ਭੁਯਾ ॥ ਮਛਲੀ ਕਹਾ ਤੇ ਜੇ
 ਤੂੰ ਸਦਾ ਰੁਖ ਲੋਕੋ ਕਾ ਪੀਵੈ ਹੈ ॥ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਸੀ ਬਾਦ ਜੇਗਨ
 ਹੀ ॥ ਜੇ ਕਕਹਾ ਮੇ ਵਹੀ ਰੂਪ ਪੀਵੈ ਹੈ ਜੇ ਵਿਕਾਰ ਕਾ ਹੈ ॥ ਅ
 ਰੁ ਰੂਪ ਵਿਕਾਰ ਕਾ ਕੋ ਨਾਮ ਹੈ ॥ ਜੇ ਆਤਮਾ ਬਿਨਾ ਵੈਖ
 ਨਤ ਰੂਪ ਕੋ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੈ ਹੈ ਉਸੀ ਕੋ ਪਾਵੈ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜੇ

ਤੁੰਕੇਤੁਸੈਸੀਬਾਨਯੋਗਨਹੀ। ਤੇਮੇਨੇਆਪਤੇਉਨਨ
 ਜੀਵੇਖਾਤੇਤੇਮੁਸੈਸੀਬਾਨਕੋਨਕਰੇ। ਨਾਸਕਾਰਮੇ
 ਰੀਮੁਸੈਕੋਰੈ। ਕਛੁਆਵਤਭਯਾ। ਅਰੁਕਹਾਜੈਲੇਖਟ
 ਇੰਦੀਆਕੋਫਿਤ੍ਰਪਕੜਨਾਬੈਠੇਸਰੂਪਕੋਦਿਸਾਨਕੋਪ
 ਹੁਚਨਾਕਠਨਹੈ। ਜੇਕਕਹਾਹੇਕਛੁਖਟਓਰਆਤਮਾਪੂਰ
 ਨਹੈ। ਕਹੁਕੋਟਓਰਕੋਫਿਤ੍ਰਪਕੜੀਏ। ਕਛੁਹਸਾਅਰੁਕ
 ਹਾਜੈਆਤਮਾਹੈਤੇਖਟਓਰਕਹਾਹੈ। ਇਸੀਤੇਕਹੇਹੈਜੋ
 ਖਟਕੋਲੇਕਚੁਸਰੂਪਵਿਖੇਲੀਨਹੈ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਹੇਮੇਤੇਤੂੰ
 ਮੇਰੁਕਹੇਅਥਵਾਮਛਲੀਹੇਅਥਵਾਜੇਕਹੇ। ਮੇਤੇਕਹਾਕਿ
 ਆਕੋਹੇਮੇਰੇਵਿਖੇਤ੍ਰਿਪਟੀਨਹੀ। ॥ ਇਤੀਸੀਵਿ
 ਸ਼ੁਰਹਸਸਮਾਪਤੀ। ॥ १ ॥ ਓਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ।

॥ ॥ ॥ ॥ ਅਥਵਿਸ਼ਵੇਦਾਂਤਲਿਖਤੇ
 ਕਥਾਆਤਮਰਸੀਕੀ। ॥ ਆਤਮਰਸੀਕਾ

ਸਾਕਰਲੁਪਹਿਪ੍ਰਸਨਕੀਆ। ਕਿਹੇਗੁਰੇਤੁਮਾਰੀਕ੍ਰਿਪਾਤੇ
 ਜੇਦੇਵਤਿਉਅਰੁਖੀਸੋਕੇਜਾਨਨੇਜੇਗਪਟਹੈ। ਸੇਜਾ
 ਦਿਆਹੈ। ਪਰਏਕਸੀਸਾਮੇਰੇਮਨਵਿਖੇਹੈਸੋਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿ
 ਕਹਾਨਿਵਰਤਕਰੇ। ਥਾਸਕਰਣਕਹੇਤੈਨੇਕਿਆਸਮਝਾਹੈ। ਆ
 ਤਮਰਸੀਕਹਾਵਹੁਯਹਿਹੈਜੇਮੇਨੇਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰਅਰੁਕ

ਰਤਵਜਗਤਕੇਕੇਸੁਭਾਵਸਰੀਰਕਾਜਾਣਾਹੈ॥ ਅਰੁ
 ਜੋਵਿਸਦਿਖੇਵਿਸੁਮਾਨਹੈਸੋਅਸਤਅਰੁਨਾਸੀਅਰੁਤੁ
 ਰਮਸਮਸੁਹੈ॥ ਪਰਯਹਿਸਮਸੁਜੇਮੇਕੋਨਹੈ॥ ਅਰੁਕਹ
 ਤੇਆਯਾਹੈ॥ ਅਰੁਕਹਾਜਾਵੇਗਾਸਰੀਰਕੋਤਿਆਗਕ
 ਰੁ॥ ਅਰੁਮੂਲਮੇਗਾਕਿਆਹੈ॥ ਜੋਮੇਆਤਮਾਹੈਵੇਤੋਸ
 ਰੀਰਵਿਖੇਕਿਉਆਵੇ॥ ਅਰੁਕਾਰਨਮੇਰੀਉਤਪਤਿਕਾ
 ਕਿਆਹੈ॥ ਬਾਸਕਰਨਕਹਾਹੈਪੁਤ੍ਰਮੂਲਤੇਰਾਵਹੁਹੈਜੋਸ
 ਰਬਜਗਤਤੁਤੁਤੇਪ੍ਰਕਾਸਮਾਨਭਯਾਹੈ॥ ਨਕਹੀਤੇਤੁ
 ਆਯਾਹੈਨਾਜਾਇਗਾਪਰਬਤਕੀਜ਼ਿਆਈਨਿਹਚ
 ਲਾਹੈ॥ ਆਵੇਗੀਵੇਕੋਤੁਤੁਵਿਖੇਮਾਗਰਨਹੀ॥ ਉਤ
 ਪਤਿਹੋਣਾਸਰੀਰਕਾਧਰਮਾਹੈਨਾਸਹੋਣਾਭੀਧਰਮਸ
 ਰੀਰਕਾਹੈ॥ ਅਰੁਸਰੀਰਾਇਨਕੀਚਾਹਨਾਤੇਓਪਜਾਹੈ॥
 ਅਰੁਚਾਹਨਾਅਗਿਆਨਤੇਅਰੁਅਗਿਆਨਆਪਣੇ
 ਅਣਪਛਾਣਤੇ॥ ਅਰੁਥਾਪਣਾਆਪਕੋਔਰਪਰਜੇ
 ਸਹਾਇਕਰੁਮੁਏਮੁਕਤਿਕਰੇਗਾ॥ ਆਪਕੇਅਰਬੀ
 ਅਰੁਔਰਕੋਣਾਤਾਜਾਨਣਾਯਹੀਅਗਿਆਨਹੈ॥ ਨਹੀ
 ਤੋਬੇਨਾਗਯਾਹੈਜੋਏਕੇਰੀਬਹੁਸਿਆਮਾ॥ ਅਰੁਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿ
 ਸ਼ਤੀਅਰਜੁਨਕੋਪ੍ਰਗਟਕਹਾਹੈ॥ ਜੋਯਹਿਸ੍ਰਿਸ੍ਰਜੇਤ
 ਮੇਰੀਹੈਮੁਏਤੇਭਿਨਨਹੀ॥ ਤਾਂਤੇਸਰਬਵਿਖੇਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿ

ਸੁਆਤਮਾ ਪੂਰਨ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਆਪ ਕੋ ਸਰੀਰ ਨਾ ਸੀਮਾਨ
 ਲਾ॥ ਅਰੁ ਉੰਨ ਅਤਮਾ ਤੇ॥ ਜੇ ਏਕ ਅਵਤੀ ਅਸਦਾ
 ਅਥ ਨਾ ਸੀ ਅਰੁ ਦਿ ਸਬ ਰਹੈ॥ ਤਿਸੁ ਕੋ ਨਾ ਜਾਨਣਾ
 ਕੇਵਲ ਅਗ ਜਾਨ ਹੈ॥ ਏਕੋ ਕੋ ਕੋ ਸੇ ਭੁਲਾ ਬੁਰਾ ਗਈ ਏ
 ॥ ਮੂਲ ਵਿਖੇ ਇਸਥਾ ਵਰਜੇ ਗਮਵੀਚਾਰ ਵਾਂਗੋ ਸਮੇਂ ਹੈ
 ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਕਿਸੀ ਜੀਵ ਕੋ ਕਿਆ ਮਨੁਖ ਅਰੁ ਪਸੁ ਅਰੁ ਪੰਛ
 ਤਿਨ ਕੋ ਭੁਲਾ ਬੁਰਾ ਜਾਨਣਾ ਭਲਾ ਨਹੀ॥ ਅਰੁ ਪਤਛ
 ਵਿਖੇ ਜੇ ਲਘਵੀਰ ਘਰੁ ਸੇ ਹੈ ਸੋ ਕਰਮੇ ਕਾ ਫਲੁ ਹੈ॥ ਯੇ ਪੁ
 ਤ੍ਰਾਇ ਵੀ ਉਕਾ ਪਾਲਨਾ ਮਾਨੁਖ ਕੋ ਨਰ ਕਲੇਜਾ ਤਾ ਹੈ॥
 ਪਰ ਜੇ ਲੋਸੀ ਗਸੀ ਤੇ ਕਾਨਾ ਹੋਇ ਤਿ ਆਗਾਇਨ ਕਾਨੀ
 ਹੋਤਾ॥ ਆਪਣਾ ਪਛਾਨਣਾ ਜੇ ਮੁਕੁ ਰਹੈ ਸੋ ਸਤਿ ਸੰਗ ਤੇ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਯੇ ਪੁਤ੍ਰ ਜੇ ਕੁਛ ਸੀ ਸਾਰ ਵਿਖੇ ਨਾ ਮਰੁ ਪ
 ਕਰ ਹੈ ਸੋ ਕੇਵਲ ਅਸਤ ਅਰੁ ਨਾ ਸੀ ਜਾਣਾ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜੇ
 ਅਸਤ ਹੈ ਵਾਂਗੋ ਪ੍ਰੀਤ ਅਗ ਜਾਨ ਤੇ ਹੈ॥ ਆਤਮ ਦਰਸੀ
 ਪ੍ਰਸਨ ਕੀ ਆਹੇ ਪ੍ਰਭੋ ਯਹਿ ਸਰਬ ਸੁਭਾ ਵਪੰਗਾਇ ਵੀ
 ਉਕੋ ਕੋ ਸਰੀਰ ਸੰਜੁਗਤ ਨੀ ਕੇ ਕਰ ਸਮਝਾ ਹੈ॥ ਜੇ ਸਰੀ
 ਰ ਅਰੁ ਜਗਤ ਮ੍ਰਿਗਾ ਤਿਸਾ ਕੇ ਤਰੀਗ ਵਤ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਉ
 ਤਪਤਿ ਵਾਂਗੀ ਪੰਚ ਤੰਤ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਉਨ ਕੇ ਸੁਭਾ ਵੇ ਕਰਹ
 ਲੈ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਮੂਲ ਇਨ ਕਾ ਆਤਮਾ ਹੈ ਜੇ ਸੇ ਹੈ ਹੋ ਤੇ ਸੇ

ਕਰੇਯੋ॥ ਅਰੁ ਆਤਮਾ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਵ
 ਸਤ ਤੇ ਫਲ ਪਨਹੀ ਰਾਖਤਾ॥ ਅਰੁ ਕਰਮੇ ਵਿਖੇ ਬੀਧਨਹੀ॥
 ਅਰੁ ਮਰਣ ਜੀਵਨ ਤੇ ਅਤੀਤ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਦ੍ਰਿਪਦ ਜੋ ਵਸ
 ਤ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਨਾ ਸਨਹੀ ਹੋਤਾ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਨਨਾ ਤੁਮ ਪਹਿਕੋ
 ਹੋ॥ ਜੋ ਸਮਝੈ ਵਹੁ ਕੇ ਦਵਸਤ ਹੈ ਜੋ ਓਪ ਜਕਰ ਬਿਨਸੇ
 ਹੈ॥ ਅਰੁ ਤੁਮੋ ਅਗਿਆ ਕਰੀ ਹੈ ਜੋ ਨਾ ਮੂਰੂ ਪਸੇ ਬੁਲਾ
 ਈ ਐ॥ ਅਰੁ ਦੇਖੀਏ ਹੈ॥ ਸੋ ਨਾ ਸਹੇਤਾ ਹੈ॥ ਤੇ ਨਾ ਰਾਯਨ
 ਜੋ ਅਨੇਕ ਨਾਮੁ ਕਹੀਏ ਹੈ॥ ਅਥਵਾ ਵਹੁ ਭੀ ਅਵਾਭੀ
 ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਨਾ ਸੀ ਹੈ॥ ਬਾਸ ਕਰਨ ਕਹਾਏ ਪੁਤ੍ਰ ਜ
 ਹਿਉ ਚੈ ਬਚਨ ਤੈ ਨੇ ਮੁਝ ਤੇ ਪੂਛੈ ਹੈ॥ ਯਾ ਤੇ ਆਤਮ ਗਜ
 ਨ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਜਗਤ ਕੀ ਬੁਧ ਤੇ ਨਿਹਚਾ ਹੋਣਾ ਨਹੀ
 ॥ ਅਰੁ ਪਾਵਨਾ ਇਸ ਭੇਦ ਕੇ ਨ ਮਿਤ ਗੁਰ ਪੂਰਨ ਅਰੁ ਸਿ
 ਖ ਬੁਧ ਵਾਨ ਚਾਹਤ ਹੈ॥ ਜੋ ਸਰਬ ਸਮੇ ਸੀ ਗਸੀ ਤੋ ਕੇਤੇ
 ਅਚੇਤ ਨਾ ਹੋਇ ਤੋ ਪਾਵੈ॥ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਜਾ ਕੇ ਓਤ ਪਤਿ ਕਰ
 ਤਾ ਕਹੇ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਅਨੇਕ ਨਾਮੁ ਵਾਂਗੇ ਕਹਿਓ॥ ਯਹਿ ਸਭ
 ਓਸਤ ਤਵਾਂ ਕੀ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਨਾ ਮੂਰੂ ਪਾ ਅਰੁ ਜਗਤ ਅਰੁ ਓਸ
 ਤ ਤੇ ਅਤੀਤ ਹੈ॥ ਓਪ ਜਣੇ ਅਰੁ ਬਿਨਸਣੇ ਕੇ ਓਸ ਵਿ
 ਖੇ ਮਾਰਗ ਨਹੀ ਨਾ ਕਿਸੀ ਓਸ ਕੇ ਨਾ ਦੇਖਾ ਹੈ॥ ਕਾ

ਹੋਤੇ ਅਨੁਤੀ ਹੋਵੇ ਤੇ ਭਿੰਨ ਕੋਲ ਹੋ ਜੇ ਦੇਖੋ। ਤਿਯਹੀ ਵੀਚ ।
 ਰਚਾਹੀਏ ਜੇ ਯਹਿ ਸਰੀਚ ਕੋਸੇ ਹਲੇ ਹੋ। ਅਰੁ ਰਸਨਾ
 ਕਿਸਕੀ ਸਤਾ ਪਾਇ ਕਰਿ ਵਚਨ ਕਰੇ ਹੋ। ਅਰੁ ਯਹਿ
 ਮਾਨਸਨਾ ਮੁਭੀ ਵਿਵਹਾਰ ਜਗਤ ਕਾ ਹੋ। ਤੁਝੇ ਜੇ ਅਤ
 ਮਦਰਸੀ ਕਹਿਓ। ਸੋ ਕੋਲ ਸੀ ਠੇਕੂ ਤੇਰੀ ਕਾਨਾ ਮੁ
 ਆਤਮਦਰਸੀ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਸਰਬ ਅੰਗ ਅਪੇਅ ।
 ਪਦੇ ਨਾ ਮੁਰਖਤਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੋ ਪੁਤ੍ਰ ਯਹਿ ਸਰਬ ਕੇ ਵਲ
 ਅਸਤਨਾ ਲਕਰ ਸੁਣ। ਜੇ ਅਤਮਾ ਅਥਨਾ ਸੀ ਹੈ।
 ਪਰ ਯਹਿ ਪੰਚਤਤ ਭੀ ਨਾ ਸੀ ਨਹੀ ਓਪਜਨਾ ਬਿਨਸਨ ।
 ਇਸੀ ਸਰੀਰ ਕੋ ਹੈ। ਜੇ ਸੇਬ ਸਤ ਪੁਰਾਨ ਹੋ ਤਾ ਹੋ ਤੇ ਡਾ
 ਲਵੇ ਵੀਤਾ ਹੋ। ਬਤਾਰਤਾਰ ਹੋ ਤਾ ਹੋ ਤੇ ਨਾ ਮੁਓ ਸਕਾ ਬਿ
 ਟਜਾ ਤਾ ਹੋ। ਬਹੁਤਾਰਾ ਉਸਕਾ ਕਹੂੰ ਦਿਸੁਆਯਾ
 ਤੋ ਕਹੂੰ ਹੋ। ਅਮਕੇ ਬਸਤ ਕਾਤਾਰਾ ਹੋ। ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜ
 ਬਸਰੀਰ ਪੁਰਾਣਾ ਭਯਾ। ਅਰੁ ਅਤਮਾ ਵੇ ਕੋ ਤਿਆ
 ਗਕਰ ਜੇ ਸੇਬੁ ਨਟੀ ਸੋ ਮਿਲੇ ਤੇ ਸੇਆ ਪਦੇ ਮੁਲਕੇ
 ਮਿਲੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰੀਰ ਕੋ ਜਲਾਯਾ ਬਹੁਤ ਦਿਸੁਨਾ
 ਯਾ। ਅਰੁ ਤਾਗੇ ਵੇ ਕੇ ਕਟਿਬ ਅਰੁ ਗਹਿ ਅਰੁ ਭਲਾ ਬੁਰਾ
 ਜੇਰ ਗਵੇ ਕੇ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਿਤ ਕੇ ਰਹੈ ਵਹੁ ਸੁਰਗੀਰ

ਯਾ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਕੀਏ ਤੇ ਉਲਟੀ ਗਤ ਪਾਈ॥
 ਜਵਨ ਮਰਨ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਇਸੀ ਠੇਕੁ ਵਿਖੈ ਹੈ ਨਹੀ ਤੈਅ
 ਸਤ ਕਰਮ ਹੈ॥ ਜੈ ਸੇ ਬੇੜਾ ਜਲ ਨਟੀ ਤੇ ਨਿਕਾਸ ਕਰਅ
 ਪਵਿਤ੍ਰ ਠੇਕੁ ਭਾਲਾ॥ ਭਥ ਕੇਈ ਅੰਗੀਕਾਰ ਨਾ ਕਰੇ ਅਰੁ
 ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਨਾ ਮੁਰਾਖੈ ਹੈ॥ ਜਬ ਨਟੀ ਸੋ ਮਿਲਾ ਸਭ ਨੇਪ
 ਵਿਤ ਜਾਨਾ॥ ਐਸੇ ਹੀ ਇਹੁ ਆਪ ਕੋ ਤਿਸ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਬਿ
 ਅੰਤ ਤੇ ਭਿੰਨ ਜਾਕੁ ਰੁਜੀ ਵਸਾਨ ਟਾਅਰੁ ਸਰੀਰ ਕੇਅ
 ਪਾਮਾਨ ਟਾਯਹੀ ਠੇਕੁ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ॥ ਜੈ ਲੋਚਾ ਹਨਾ
 ਪੰਛ ਕੀਸੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਕੁਪਮੇ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਆਪੁ ਦੇ ਸਰੂਪ ਕੇ
 ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਭਿੰਨ ਹੈ॥ ਜਬ ਜਾਨਾ ਮੇਯਾ ਹਿੰਦੀ ਆਅ
 ਰੁ ਸਰੀਰ ਨਹੀ ਮੂਲ ਆਪਣਾ ਜਾਣਾ ਅਰੁ ਸਰੂਪ ਸੋ ਮਿ
 ਲਾ॥ ਅਰੁ ਦ੍ਰੈਤ ਨਿਵਰਤ ਭੁਯਾ॥ ਅਰੁ ਏਕ ਆਤਮਾ
 ਭੁਯਾ॥ ਆਤਮਾ ਰਸੀ ਕਹਾਏ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਮਾਰੇ ਵ
 ਚਨੇ ਤੇ ਮੁਢੇ ਨਿਹਿਤ ਤਾਪਾ ਪਤਿ ਭਈ ਹੈ॥ ਪਰ ਚਾਹੇ
 ਚੋਜੇ ਸਮਝੇ ਸੁਭਾ ਅਸੁਭਾ ਸਰੀਰ ਕੇ ਸੁਭਾ ਵਕਰ ਪ੍ਰਾਪ
 ਤਿਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਸਮਕੈ ਸੇ ਰਹੇ॥ ਜੈ ਮੇਏ ਖੋਜੇ ਜੇ
 ਭਵਿਖੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਅਸੁਭਾ ਵਿਖੇ ਸੇ ਕਕਰੇ ਹੈ॥
 ਯਾਹਿ ਕਾਰਨ ਕਿਆ ਹੈ॥ ਬਾਸ ਕਰਨ ਕਹਾ ਬੀਚਾਰ

ਵੰਨ ਜੇਗ ਹੈ ਜੇਹਰ ਖਸੋ ਕ ਵਿਖੇ ਸਮਰਗੇ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੋ
 ਹਰ ਖਸੋ ਗਆਗ ਮਾਪਾਈ ਹੈ। ਹੋ ਪੁਤ੍ਰ ਵਾਸਨਾ ਕੇ ਤਿ
 ਆਗਾ ਵਿਖੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਹੈ। ਜੇ ਤੀ ਵਿਦਿਆ ਅਰੁ ਵੇਦ
 ਪੜ੍ਹੇਗਾ ਜੋ ਲੋਚਾ ਜਨਾਨਾ ਤਿ ਆਗੇਗਾ ਮੁਕਤਿ ਨਾ
 ਹੋਇਗਾ। ਜੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਰੁ ਬਿਸਨ ਅਰੁ ਮਹੇਸਤੀ
 ਨੇ ਦੇਵਤਾ ਤੁਝੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰੇਗਾ। ਅਰੁ ਬਾਸਨਾ ਤੁਝੇ
 ਨਿਵਰਤਨਾ ਹੋਇ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਕਠਨ ਹੈ। ਜੇ ਤਾ ਕੁ ਸੁਭ
 ਕਰਮ ਹੈ ਜਗ ਕਰਨਾ ਅਰੁ ਵੇਦ ਪੜ੍ਹੇ ਵਿਖੇ ਸੋਧ
 ਬੀਤਾਵੈ। ਪਰ ਜੋ ਲੋਚਾ ਸਨਾਨਾ ਮਿਟੈ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਨਹੋਇਗਾ। ਜਾ ਕੀ ਜਗਤ ਅਸੇ ਤੇ ਸੋ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਅ
 ਰੁ ਵਿਖਿ ਉਤੇ ਅਪਾਵਤਾ ਨਹੀ। ਤਿਸ ਕੋ ਦੇ ਨਹੁ ਲੋ
 ਕੇ ਕੇ ਸੁਖ ਕੀ ਅਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈ ਅਰੁ ਬੀਧ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੋ
 ਸੁਖ ਨਾ ਹੈ ਤੇ ਅਚਾਹੋ ਵੈਦੀ ਜਗਤ ਕੇ ਬੀਧ ਨੇ
 ਮੁਕਤਿ ਹੈ। ਜੋ ਲੋਇ ਸਜਗਤ ਤੇ ਅਪੁਕੋ ਭਿੰਨ ਨਾ
 ਜਾਣੇ ਅਰੁ ਸਰੀਰ ਕੋ ਜੋ ਅਪਣਾ ਜਾਨਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ
 ਭਿੰਨ ਨਾਨੇ। ਤੇ ਲੋਹਰ ਖਸੋ ਕ ਅਰੁ ਸੁਖ ਦੁਖ ਤੇ ਮੁ
 ਕਤਿ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਸਾਰਾ ਕੀ ਮਮਨ ਕੇ ਸੁਧ ਕਰਨ ਪ
 ਰੈ। ਜਾ ਬਮਨ ਵਸਤੁ ਜਾ ਮਾਨੇਗਾ ਜਿਲੇ ਕੀ ਕਾ

ਪਾਯਾ ਅਰੁ ਮਨ ਕੋਈ ਗਨ ਨਹੀ ਗਾਖਤ ਜੋ ਤਿਸ
 ਵਿਖੇ ਯਾ ਕੀ ਭਯਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਤੇਗਤਿ ਸਪਰਹਾ ਬਨ
 ਹੀ ਪਹੁਚਤਾ। ਅਰੁ ਸੈਨਾ ਨਹੀ ਗਾਖਤ ਜੋ ਤੁਸੀ
 ਜੁਧ ਕਰੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਤੁਝੇ ਭਗਵੈ ਹੈ। ਤੈਨੇ ਆਪ ਕੇ ਅ
 ਪਬੰਧ ਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਜੋ ਇਹੀ ਉਕੰ ਵਸ ਕਰੇ ਤੇ ਮੁਕ
 ਤਿ ਹੋਇ। ਅਰੁ ਤੈਨੇ ਪੁਛਾ ਜੋ ਕਿਸ ਕੇ ਪਾਵ ਦੇ ਕਾਉ
 ਨ ਮ ਕਰੇ ਸੋ ਯਹਿ ਬਾਤ ਗੁਪਤ ਵਚਨ ਹੈ ਸੁਨਨੇ ਤੇ ਪ
 ਰੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਪਾਵਣਾ ਵੇ ਕਾਸਤਿ ਸੰਗ ਅੰਗੁਰ ਸੁ
 ਉਨ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਾਰਾ ਪ੍ਰੇਸ
 ਨ ਜਗ ਜਾਸੀ ਕਾਗ ਜਾਨ ਬਿਗ ਜਾਨ ਪਰੇ ਹੈ। ਜੋ
 ਤੈਨੇ ਸਰਬ ਕੋ ਦੇ ਕੇ ਤੇਜਾਨਾ ਅਰੁ ਸਰਬ ਬਾ
 ਪ ਕਰੇ ਪਯਾ। ਤੋ ਕਰਮ ਤੇ ਛੁਟਾ ਅਰੁ ਪ੍ਰਮਾਦ ਬਸਿ
 ਧਭਯਾ। ਅਰੁ ਯਹਿ ਪੰਨ ਸੁਗਮ ਨਹੀ ਜੋ ਗਥਾ
 ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਰੁ ਬਿਸਨ ਅਰੁ ਮਹੇਸ ਜੈ ਸੇ ਪਾ
 ਲਨਾ ਅਰੁ ਉਤਪਤਿ ਅਰੁ ਨਾਸ ਜਗਤ ਕੇ ਵਿਖੇ ਸੁ
 ਛੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਭ ਦੇ ਵਤਾ ਅਰੁ ਰਖੀ ਸੂਰ ਸਰੂਪ ਕੇ ਪਾ
 ਵ ਦੇ ਨ ਮਿਤਾ ਦਿਨ ਆਸਰਾ ਪੈ ਹੈ। ਤੇ ਤੇ ਵਾਸਨਾ ਕੇ
 ਤਿਆਗ ਕਾ ਅਭਿ ਆਸਚਾਰੀ ਏ ਕੀਆ। ਜੋ ਇ

ਸਥਿਨਾਉਪਾਉਨਹੀ। ਜੇਲੋਅਚਾਹਨਹੋਵੈਮੂਲਕੋਨ
 ਹੀਪਾਵਤਾ। ਜੇਕੋਉਸਾਰੀਆਰਬਲਾਧੇਨਸਾਸਤੁ
 ਕੇਅਨੁਸਾਰਸੁਵਦਅਰੁਟਹਿਲਸੀਤੋਕੀਵਿਖੇਬੀਤ
 ਹੈ। ਅਰੁਬਾਸਨਾਨਾਤਿਆਰੋਅਰੁਮਨਵਸਨਾਕ
 ਰੋ। ਤੋਉਸਕੀਯਹਿਅਵਸਥਾਹੈ। ਜੇਸੇਕਿਸੀਕੋ
 ਵਾਉਪਕੜਤੀਹੈ। ਅਰੁਬਿਸੁਧਹੋਇਕਰੁਬਕਥਾ
 ਨਕਰੇਹੈ। ਅਰੁਲਾਭੁਗਨਕਛੁਨਹੀਸਮਸ੍ਰੁਤਾ।
 ਅਰੁਬੁਧਿਵਾਂਕਕੋਟੇਕਵਚਨਬਹੁਤਹੈ। ਯਾਸਰੀ
 ਰਕੋਤੈਨੇਆਪਣਾਜਾਣਾਹੈ। ਤਿਸਕੋਅਸਤਜਾਂਣਕ
 ਰਿਆਪਕੋਅਥਿਨਾਸੀਅਰੁਨਿਹਕਲੀਕਜਾਂਣਾ। ਜੇ
 ਤੇਰੇਵਿਖੇਕਾਲਕੀਰੀਮਨਹੀ। ਅਰੁਨੈਤੁਲਹੀ
 ਨਹੀ। ਆਤਮਦਰਸੀਕਹੈਹੋਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰਕੇਪਿਆਰੇਤੁ
 ਮਾਰੀਕ੍ਰਿਪਾਤੇਮੈਨੇਜਾਂਣਾਹੈ। ਜੇਯਹਿਸਰੀਰਅਸ
 ਤਅਰੁਸ਼ੀਰਬਿਦੇਸੀਅਰੁਸੁਖਦੁਖਪਾਵਨਾ। ਅਰੁ
 ਯਹਿਨਹੀਜਾਣਤਾਜੇਮੈਕੋਣਹੈ। ਅਰੁਕਿਸਤੇਉਤ
 ਪਤਿਭੁਯਾਹੈ। ਅਰੁਜਗਤਾਬਿਖੋਕਿਸਨਮਿਤੁਆ
 ਯਾਹੈ। ਅਰੁਮੂਲਮੇਗਾਥਿਆਹੈ। ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਸਮ
 ਸ੍ਰਾਵੈ। ਅਰੁਨੈਤੁਮੇਰੇਮਨਤੇਨ੍ਹਰਕੋਰੇ। ਬਾਸਕਰਣ

ਕਹਾਏ ਪੁਤ੍ਰ ਸੁਣ ਜੋਇ ਪੁਸ਼ਗਤ ਤਰੀਗ ਨਦੀ ਕਾ ਤੁਝੇ
 ਉਤਪਾਰਿ ਰਾਖਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਗਤਿ ਸਰੂਪ ਵਿਸ਼ਾ ਤਰ
 ਹਿਤ ਕਹਿ ਹੈ ਵਹੁਤੈ ਹੈ। ਮਰਨਾ ਜੀਵਨ ਪੰਚ ਭੂਤ ਕੇ ਸ
 ਰੀਰ ਪਰ ਹੈ ਤੁਝੇ ਨਹੀ। ਤੂੰ ਸਦਾ ਏਕ ਸਾ ਹੈ। ਜਗਤ ਕੇ
 ਭੈ ਤੇ ਅਭੈ ਹੈ। ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ। ਯਹਿ ਸਰੂਪਿ
 ਸੁਤਰੀ ਗੋਕੀ ਨਿਆਈ ਤੁਝਾ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤ ਹੈ। ਅ
 ਰੁਲੀ ਨਹੋਤ ਹੈ। ਅਰੁ ਤੂੰ ਜੈ ਸੇਕਾ ਤੈ ਸਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਤੂੰ ਕਰ
 ਮੇ ਤੇ ਅਤੀਤ ਹੈ। ਆਵਾਰੇ ਨਹੁ ਸੁਵਿਖੇ ਨਹੀ ਜੋਧਿ
 ਸਮਾਨ ਹੈ ਸਭ ਕਾ ਜੀਵਤ ਹੈ। ਜੈ ਸੇ ਭੁਖਣ ਸੁਰਨ ਤੇ ਭਿਨ
 ਨਹੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਢਾਹੀ ਏ ਜੇ ਜਗਤ ਕੇ ਸੁਪਨ ਕੀ ਨਿਆਇ
 ਅਸਵਾਸ ਰੂਪ ਆਪਣਾ ਜਾਣ ਕਾਰਿ ਨੈ ਤੁਝੇ ਤਿਆਗ
 ਕਰਵਿ ਸੁਏ ਕਪਾਰਿ ਰਾਖਾ। ਅਰੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ
 ਤੂੰ ਅਨੁਤੀ ਹੈ ਤੁਝਾ ਬਿਨਾ ਅੰਤ ਕੋਈ ਨਹੀ। ਪਰ ਤੈਨੇ ਆ
 ਪਕੋ ਭੁਲਾਇ ਕਾਰਿ ਸਰੀਰ ਮਾਨ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਅਨੇ
 ਕ ਕਰਮੇ ਵਿਖੇ ਬੰਧ ਭਯਾ ਹੈ। ਜਬ ਆਪਕੋ ਪਛਾਣੇਗਾ
 ਭੁਮਨੈ ਤੁਝੇ ਤੇ ਭੁਟੈਗਾ। ਮੁਕਤਿ ਕੋ ਕਿਆ ਚਾਹੇ ਹੈ ਤੂੰ ਆ
 ਪ ਮੁਕਤਿ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਭੁਮਕਰ ਆਪਕੋ ਬੰਧ ਜਾਣੈ ਹੈ। ਆ
 ਪਕੋ ਪਛਾਣ ਜੇ ਤੂੰ ਚੈਤਨ ਗਿਆਨ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਪਰ ਯਹਿ

ਨਸਤ ਸੀਗਿ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਤਾ ਕਸਤ ਸੀਗ ਪਾ
 ਵੈਂ ਅਪਾਉ ਨਹੀ। ਜੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੁਝੇ ਠਾਕਰਨੁ ਮਾਰੇ ਅਰੁ ਤੀਰ
 ਬਜਾਤਾ ਅਰੁ ਜਪਤ ਪਸਾਪ ਨਸੋ ਕਿ ਅਪ੍ਰੇਜਨ ਹੋ। ਯ
 ਹਿਤ ਬਲਗ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਰਜਾਨ ਨਹੀ ਭੁਯਾ। ਜੇ ਮੇਲ
 ਤੁਕੀ ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਮੇਗੁ ਰੀ ਅਸੇ ਖੇਲੇ ਹੋ। ਜਬ ਉਸ
 ਕਾ ਬਿਵਾਹ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਉਸ ਸਮੇ ਕੋ ਚਿਤ ਕਰ ਕੈ ਹਮੇ ਹੈ
 । ਤੈ ਸੇ ਹੀ ਜੇ ਕੋ ਉਆਪ ਦੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਪਛਾਣੁ ਤੇ ਅਪ੍ਰ
 ਪਤਿ ਹੋ ਕਰ ਅੰਗੁ ਪੁਜਾਵਿ ਖੇ ਪੈ। ਵਾਕੀ ਅੇ ਸੀ ਅਵਸਥ
 ਹੈ ਜੇ ਸੇ ਕੋ ਉਰੀ ਗਾਜਾਵਿ ਕਰ ਜਲਗੀ ਗਾ ਕਾ ਜੇ ਪਵਿ
 ਤ੍ਰੈ ਸੇ ਤਿਆਗ ਕਾਰਿ ਅੰਗੁ ਜਲਪੀਵੈ ਅਰੁ ਇਸਨਾ
 ਨ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਆਪ ਕੋ ਪਛਾਣੁ ਅਰੁ ਅਸਤ ਕਰ
 ਮ ਕਾਤਿ ਮਾਰਾ ਕਰ ਜੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ। ਅਰੁ ਸੁਖ ਪਾਵੈ
 । ਆਤਮਾ ਰਸੀ ਕਹਾ ਮੇ ਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਮਿਗਾ ਤਿਸਾ
 ਕਾ ਜਲ ਜਾਣੈ ਹੈ ਵਾਂ ਸੇ ਮਨ ਨਹੀ ਬਾਧਤਾ। ਅਰੁ ਸ
 ਰੀ ਰੋਏ ਨਾ ਸੀ ਜਾਣ ਕਰ ਵਾਂ ਕੇ ਪਾਲਨੇ ਕੀ ਇਛਾ ਨ
 ਹੀ ਕਰਤਾ। ਅਰੁ ਕਾਂ ਮਤੇ ਆਵਿ ਲੇ ਕਰ ਜੇ ਹੈ ਇੰਦ੍ਰੀ
 ਇ ਨੇ ਕੇ ਲੁਸਟ ਬਾਟ ਪਾਰ ਜਾਣ ਕਰ ਉਨ ਕੀ ਚਾਹਨਾ
 ਪੀਛੇ ਨਹੀ ਦੇ ਤਤਾ। ਅਰੁ ਯਹਿ ਭੀ ਨਿਸ਼ੇ ਕਰ ਜਾਣ

ਤੈਥਾਹਨਾਸੀਸਾਰਕੀਸੋਕਹੈ॥ ਅਰਜੇਹੈਆਪਣਾਪਛਾਨ
 ਟਾਪ੍ਰਮਾਰਬਹੈ॥ ਜਬਲਗਆਪਕੋਨਪਛਾਣੇਮਨਤੇਵੈਤ
 ਨਾਸਨਹੀਹੋਤਾ॥ ਹਰਖਸੋਕਮੇਬੀਧਿਹੈ॥ ਪਰੁਕਹੋਆ
 ਪਕੋਕੈਸੇਪਾਛਾਣੇ॥ ਅਰੁਵਹੁਕੋਦਵਸਤਹੈਜੈਸੇਆ
 ਤਮਨਿਸੁਕਰੇ॥ ਅਰੁਵਹੁਕੋਦਭੁਜਨਹੈਜਿਸਕਰਵਾ
 ਕੋਪਛਾਣੇ॥ ਅਰੁਮੇਨੇਸੁਨਾਹੈਜੇਰੂਪਨਹੀਰਾਖਤਤੇ
 ਸਰੂਪਕੋਕੈਸੇਦੇਖੀਏ॥ ਅਰੁਠੈਰੂਵਾਂਕੀਕੋਨਹੈ॥ ਅਰੁ
 ਸੁਨਾਹੈਜੁਯਹਿਸੀਸਾਰਪਲਕਵਿਖੇਓਏਜੈਹੈਅਰੁਪਲ
 ਕਵਿਖੇਨਾਸਹੋਤਾਹੈ॥ ਤਾਂਤੇਅਸਚਰਜਮਾਨਹੈ॥ ਜਿ
 ਸਕਰਸੀਸਾਨਿਵਤਹੋਇਸੋਕਹੁ॥ ਬਾਸਕਰਨਕਹਾਹੇ
 ਪੁਤ੍ਰਜਾਂਟਕਬੀਹਰਖਹੋਤਾਕਬੀਸੋਕਹੋਤਾਹੈ॥ ਜੈ
 ਸੇਸੁਪਨੇਮੇਜਗਤਅਨੇਕਪ੍ਰਕਾਰਭਾਸੇਹੈ॥ ਜਾਗਾਵਾ
 ਕੀਰੇਖਭੀਨਹੀਹੋਤੀ॥ ਤੈਸੇਹੀਜਗਤਜਾਣੀਏਸੈਜੈ
 ਲੋਅਗਯਾਨਹੈ॥ ਫਿਸੁਵਿਖੇਆਵਤਾਹੈ॥ ਜਬਗਯਾ
 ਨਹੋਤਾਹੈਤੋਬਿਨਾਪ੍ਰਮਾਰਬਕਛੁਨਹੀ॥ ਅਰੁਬਿਨਾ
 ਗਯਾਨਸਾਧਨੇਤੇਪਛਾਨਨਾਕਰਨਹੈ॥ ਓਸਬਿਨਾਕੋਨ
 ਹੈਜੈਓਸਕੋਪਛਾਣੇ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੈਅਦੁਤੀਹੈਗਿਆਨਸ
 ਰੂਪਹੈ॥ ਅਰੁਵਹੁਤੀਹੈ॥ ਆਤਮਾਦਰਸੀਕਹਾਹੇਗੁਰੇਮੇ

181A

ਸਮਾਂ ਪੈ ਜੋ ਪਾਵਣਾ ਸਰੂਪ ਕਾ ਸਤ ਸੀਗ ਅਰੁ ਵਸ ਕਰੇ
 ਇਨ੍ਹੀ ਉਕੇਤੇ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਆਪ ਕੋ ਕੈ ਸੇ ਪਛਾਣੇ। ਅਰੁ ਤੁ
 ਮ ਵੇਦਾਂਤ ਮੇ ਆਗਿਆ ਕਰੇ ਹੋ ਜੇ ਕੁਛੁ ਹੈ ਸੋ ਯਹੀ ਹੈ।
 ਇਸ ਬਾਤ ਕਾ ਕੈ ਸੇ ਨਿਸ਼ਾ ਕਰੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਹੈ ਜਾਨੇ
 ਜਗਤ ਉਪਜਾਯਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ਖੋਭੇ ਜਨ ਅਧੀ
 ਨ ਹੈ। ਯਾਂ ਕੋ ਕੈ ਸੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕਹੀਏ। ਬਾਸ ਕਰਨ ਕਹਾ
 ਜੇ ਪੁਤ੍ਰ ਜੈ ਲੋਗੁ ਰੁਖ ਆਪ ਕੋ ਨਹੀ ਪਛਾਣਾ ਅਧੀਨਤ
 ਮੇ ਬੰਧ ਹੈ। ਜਬ ਆਪ ਕੋ ਪਛਾਣਾ ਤਬ ਤਿਲੋ ਕੀ ਕਾਨ
 ਬਭਯਾ। ਜੈ ਸੇ ਲਕੜੀ ਅਗਨ ਵਿਖੇ ਪੜੀ ਅਗਨ ਰੂਪ
 ਭਈ ਅਰੁ ਪ੍ਰਮਾਤਿਸ ਵਿਖੇ ਨਾਰਾ। ਜੈ ਸੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਸੂਰਜ ਸੇ
 ਮਿਲਾ ਅਰੁ ਸੂਰਜ ਭਯਾ। ਐ ਸੇ ਹੀ ਦ੍ਰਿਤ ਵਾਂਕਾ ਮਿਟਗ
 ਯਾ ਅਰੁ ਏਕ ਆਤਮਾ ਭਯਾ। ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਮਾਨੁਖ ਕੋ ਪ੍ਰਤੀਤ
 ਵਿਵਹਾਰ ਕੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਬੁਧ ਬੰਧ ਪੰਚ ਤੋਤ ਅਰੁ ਇਨ੍ਹੀ ਕੀ
 ਹੋਤੈ ਲੋ। ਇਸ ਬੁਧ ਵਿਖੇ ਬੰਧ ਹੈ। ਅਰੁ ਆਪ ਕੋ ਬੁਧਾ
 ਨ ਜਾਲ ਕਰਾਇਨ੍ਹੀ ਉਪਰ ਬਣੀ ਜੁਗੀ ਹੋਤਾ। ਅਰੁ ਪ੍ਰਮ
 ਰਥ ਕੋ ਨਹੀ ਪਾਵਤਾ। ਅਰੁ ਯਾਹਿ ਮੁਹਤੂਤ ਹੈ। ਜੇ ਆਪ ਕੋ
 ਸਰੀਰ ਅਹੀ ਕਾਰਾ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰ ਆਪ ਕੋ ਵਿਸਮਰਨ ਕਰ
 ਆਤਮਾ ਤੇ ਭਿੰਨ ਜਾਨਣਾ। ਜੈ ਸੇ ਲਿਖਾਰੀ ਲਿਖਣ

ਕੋਕਾਂਪਰਰਾਖੇਅਰੁਕਈਉਰਖੇਜਤਾਠਿਰੈ॥ਜਬ
 ਬੁਧੋਰੇਨੁਆਵੈਰੈਤੋਕਾਂਤਪਾਵੈਰੈ॥ਐਸੇਜੀਆਪ
 ਕੋਬਿਸਾਰਕਰਐਰਤੇਮੁਕਤਿਚਾਹੇਰੈ॥ਅਰੁਨੀਜਾ
 ਦਤਾਜੇਆਪਮੁਕਤਿਰੂਪਰੈ॥ਅਰੁਜਿਸਕੇਰਜਾਨੇ
 ਤਖੁਲੇਰੈਰੈਸੋਚਾਹਨਾਤੇਮੁਕਤਰੈ॥ਅਰੁਸਰੀਰਕੋ
 ਆਪਦਾਕਰਮਅਰੁਆਭੁਮਾਕੋਸੁਧਜਾਨਤਾਰੈ॥ਹੇ
 ਪਿਆਰੇਤੂੰਆਪਜਾਤਅਰੁਨਾਮਰੂਪਤੇਅਤੀਤਰੈ॥
 ਆਪਦੇਸੰਕਲਪਤੇਅਨੇਕਪ੍ਰਕਾਰਕੀਦੇਹਰਿਤਾਅ
 ਵੈਰੈ॥ਤੇਰੀਚਾਹਨਾਬਿਨਾਕੋਊਤੁਸੁਕੇਦੇਹਵਿਖੇਨਹੀ
 ਲੇਆਯਾ॥ਜੇਕੋਊਯਾਪਰਦਿਨ੍ਹਰੈਜੇਸੂਬਸ੍ਰਿਸ੍ਰਾ
 ਤਮਾਤੇਰੈਵੈਤਕਹੂੰਨਹੀ॥ਇਹੁਠਾਸਜਗਤਕੀਤੇਮੁਕਤ
 ਹੈ॥ਜੈਸੇਪੰਛੀਜਾਲਵਿਖੇਫਸੇਰੈ॥ਅਰੁਜਾਲਕੋਤੇਨ
 ਕਰਮੁਕਤਿਹੋਇਅਰੁਪ੍ਰਸੰਨਹੋਇ॥ਤੈਸੇਵਹੁਰੀਵਾਸ
 ਨਾਤੇਨਿਕਸਕਰਅਰੁਆਵਾਗੇਦਤੇਛੁਟਕਰਪ੍ਰਸੰਨਹੋ
 ਤਾਰੈ॥ਅਰੁਤੈਨੇਜੇਪ੍ਰਛਾਖਟਸਾਸਤ੍ਰਮੈਕੋਦੁਸੈਸ੍ਰੈ॥
 ਯੇਪੁਤਖਟਸਾਸਤ੍ਰਇਸਨਮਿਤਪ੍ਰਗਟਬੁਏਰੈ॥ਜੁਸਾਬ
 ਕਿਸੀਕਿਰਮਅਰੁਸਾਪਨਕੇਮਾਨੁਖਆਪਕੋਪਛਾਣੇ
 ਅਰੁਆਤਮਾਸੇਜੁਤੇ॥ਅਰੁਐਰਸਾਸਤੇਵਿਖੇਬਚਨ

ਧਰਮ ਅਰਥ ਕਾਂ ਮੋਖ ਮਿਲੇ ਹੁਏ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਵੇਦਾਂਤ ਸਾਸ
 ਤ ਵਿਖੇ ਕੇਵਲ ਜੋਖ ਉਪਾਉ ਹੈ॥ ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਬਿਸ਼ਨੁ ਰਾਜੇ ਸਤ
 ਬ੍ਰਤ ਕੇ ਏਕ ਸਹੀ ਸ੍ਰ ਅਸ ਮੇਧ ਜਗ ਕੀ ਆਥਾ॥ ਅਰੁ ਨਿ
 ਤ ਦਸ ਲਖ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਕੋ ਭੋਜਨ ਦੇ ਤਾਥਾ॥ ਅਰੁ ਸ੍ਰੁਰਨ
 ਕੇ ਪਾਤ੍ਰ ਦੇ ਤਾਥਾ॥ ਅਰੁ ਨਿਤ ਪ੍ਰਾਤੁ ਹਿਕਾਲ ਏਕ ਲਾਖ
 ਗਊ ਦੂਧ ਦੇ ਵੇਗਾਰੀ ਬਿਧ ਸੰਜੁਗਤ ਉਨ ਕੀ ਗ੍ਰੀਵਾਂ
 ਵਿਖੇ ਘ੍ਰਿਗਰੁ ਸ੍ਰੁਰਨ ਕੇ ਦੇ ਤਾਥਾ॥ ਅਰੁ ਏਕ ਸਹੀ ਸ੍ਰ ਅੰਸ
 ਸਾਥ ਜਾਨਾ ਵ ਕੀ ਆਕਾਠੀ ਆਨੇ ਤਾਥਾ॥ ਅਰੁ ਏਕ ਸ
 ਤਹੀ ਸ੍ਰੁ ਤੀ ਅਰੁ ਚਾਰ ਸਹੀ ਸ੍ਰ ਰਬ ਦੀ ਨੇ ਕੋ ਅਰੁ ਅਰਬੀ ਉਕੋ
 ਦੇ ਤਾਥਾ॥ ਅਰੁ ਕਬੀ ਕਠੇ ਰਵਰਨ ਅਰੁ ਅਸਤ ਨ ਬਕਹਿ
 ਤਾ॥ ਆਪਣੀ ਰਸ ਨਾਸੋ ਆਗਿ ਆਕਰੀ ਜੋ ਪੂਰਬ ਕਾ
 ਲਾ ਵਿਖੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਉਤਪਤ ਕਰਤਾ ਜਗਤ ਕਾ ਹੈ ਜਗ ਕ
 ਰਨੇ ਲਾਗਾ॥ ਉਸ ਜਗ ਵਿਖੇ ਮਹਾ ਦੇਵ ਸਰਬ ਦੇਵ ਤਾਰਖੀ
 ਸ੍ਰੁਰੇਤੇ ਆਵਿਲੇ ਕਰ ਜੇਵ ਸਨੇ ਗਰੇ ਉਰ ਬੁੱਕੇ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਰਾ
 ਜੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ॥ ਅਰੁ ਰਾਜਾ ਧਰਮ ਅਰੁ ਇੰਦ੍ਰ ਦ੍ਰੁਰਨ ਕ੍ਰਮੇਰ
 ਸੰਜੁਗਤ ਟਹਿਲ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਰੁਏ॥ ਅਰੁ ਨਲੀ ਏਰਤੇ
 ਆਵਿਲੇ ਕਰ ਸਮਿਗੀ ਅਰੁ ਹਵਨ ਕਰਤੇ ਥੇ॥ ਅਰੁ ਬਸਿ
 ਸ੍ਰ ਨਾਰਦ ਪੁਨ ਭ੍ਰਿਗ ਅੰਗਰਾ ਅਰੁ ਐਰ ਪੁਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਬੇ

ਵਪੜੇਥੋ। ਐਸੀ ਸਭਾ ਬਣੀ ਜੋ ਵੈਸੀ ਕਿਸੀ ਕਿਨਹੂਨਾ ਦੇ
 ਖੀਰੋਇ। ਅਰੁ ਜੇ ਉਸ ਜਗਮੇਥਾ ਮੁਕਤਿ ਕੁਯਾ। ਰਾਜਾ ਸ
 ਤ ਬ੍ਰਿਤ ਉਸ ਜਗਮੇਥਾ। ਅਰੁ ਮਹਾ ਦੇਵ ਤੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀ ਅ
 । ਕਿਹੋ ਬਡੇ ਜਗਤ ਕੇ ਅਰੁ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤੇ ਸੰਸਾਰ ਕੇ। ਐ
 ਰੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਬਡੀ ਸੀਕਾ ਉਠੀ ਹੈ ਤੁਮਾਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਨਾ ਨਿਵ
 ਰਤ ਨਹੀ ਹੋਤੀ। ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕਰ ਨਿਵਰਤ ਕਰੋ। ਮਹਾ ਦੇ
 ਵ ਕਹਾ ਕਹਾ। ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਐਧਮੇਰੀਤੀ ਸਸਰੀ ਸ੍ਰਬਰਖ
 ਕੀ ਬੀਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਬੀ ਸਸਰੀ ਸ੍ਰਬਰਖ ਬੀਤਾ ਹੈ ਜੇ ਪਿਤ
 ਜੇਰਾ ਕਾਲ ਵਸਤੁ ਯਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਮੇਓ ਸਕੀ ਠੇਰ ਸਿੰਘਾਸ
 ਨ ਪਰ ਬੈਠਾ ਰਾਜ ਕਰੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਵੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾ ਵਿਖੋ।
 ਹੈ ਤਪਦਾਨ ਅਰੁ ਨਿਆਇ ਅਰੁ ਜਗ ਸਭ ਕੀ ਏ ਹੈ। ਅ
 ਰੁ ਅਬਤ ਕਮੇਰੇ ਮਨ ਕੇ ਸਾਂਤ ਨਹੀ ਉਪਜੀ। ਜਗ ਚਾਰੁ ਤ
 ਹੈ ਤਹਾ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਕੇ ਉਸ ਮਾਨ ਹੀ ਜੋ ਚਾਹਨਾ ਤੇ ਨਿਵ
 ਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਮੁਕਤਿ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਪਰੇ। ਅਰੁ ਯਹਿ ਜਾਨੇ ਜੇ ਮੇ
 ਕੋ ਦੁਹੈ। ਅਰੁ ਮੁਲ ਮੇਰਾ ਕਿਆ ਹੈ। ਕਿਸ ਕਰ ਸਰਬ ਪ
 ਰ ਸਕਤਿ ਰਾਖੈ। ਮਹਾ ਦੇਵ ਯਹਿ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕਰ ਐ
 ਰਦੇ ਵਉ ਉਕੀ ਉਰ ਮੁਖ ਕੀਆ। ਅਰੁ ਸਭ ਵਾਂਕੇ ਉਤੇ ਮੇ
 ਧੀ ਚਾਮੋ ਪੜ੍ਹੇ। ਜਬ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਭ ਕੇ ਧੀ ਚਾਰੇ ਮੇ ਦੇਖਾ ਅ

ਰੁਹਸਾ। ਅਰੁਕਹਯੇਗਾਜਾ ਤੂੰਧੰਨੋਯੋ। ਜਿਥੈਨੋਪੁਰਾ
 ਹੈਦੇਵਤਾ ਅਰੁਰਖੀਸ੍ਵਰਗੀ। ਇਸਗਜਾਨਕੇਜੇਅ
 ਤਮਗਜਾਨਕਹਿਯੈਨਹੀਜਾਨਤਾ। ਅਰੁਮੇਨੇਇ
 ਸਗਜਾਨਕੋਚਾਰਬੇਦਤੇਨਿਕਾਸਕਰਵੇਦਾਂਤ
 ਵਿਖੇਰਾਖਾਯੋ। ਪਰਵਹੁਵੇਦਾਂਤਸਾਸਤ੍ਰਬੈਕੀ
 ਠਪੁਰੀਵਿਖੇਛਪਾਹੁਆਯੋ। ਅਰੁਸੁਝਕੋਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿ
 ਸ਼ਕੀਆਗਜਾਨਹੀਜੇਸੀਸਾਰਵਿਖੇਪ੍ਰਗਟਕ
 ਰੋ। ਕਾਹੇਤੇਵਾਂਕੋਪ੍ਰਗਟਕਰਨੇਤੇਮੂਲਸੀਸਾਰਕਾ
 ਉਖਰਪੜੇਯੋ। ਬੰਧਮੁਕਤਿਅਰੁਤਪਦਾਂਨਨਿਆ
 ਪਾਪਪੁੰਨਨਰਕਸ੍ਵਰਗਐਵਾਂਗੇਵਿਠਜਾਤਯੋ
 । ਅਰੁਗੁਰਆਈਸਿਖਆਈਅਰੁਦਾਸਿਆ
 ਈਅਰੁਪ੍ਰਭਤਾਈਨਾਸਹੇਤਯੋ। ਪਰਕਾਰਜਾਕ
 ਰਤਸੰਸਾਰੀਕੋਬਿਕਟਤੇਸੁਗਮਕਰਤਯੋ। ਆ
 ਸਹੈਜੇਵਾਂਕੀਕ੍ਰਿਪਾਤੇਪ੍ਰਮਾਰਥਕੋਪਾਵੇ। ਏਤੇਮੇਸ੍ਰੀ
 ਧਿਸ੍ਰਜੀਗਰੂਆਰੂਨ੍ਰਸਭਾਵਿਖੇਆਏ। ਸਰਬ
 ਸਭਾਕੇਲੋਕਪ੍ਰਸੰਨਹੋਇਕਰਤ੍ਰੋਤਕਰਤਭੁਏ। ਧਿ
 ਸ਼ਕਹਾਯੇਬ੍ਰਹਮਾਅਰੁਮਹਾਦੇਵਅਰੁਰਖੀਸ੍ਵਰਾਜੇ
 ਕੁਛਰਾਜੇਸਤਬ੍ਰਤਤੁਮਸੇਪ੍ਰਛਾਯੋਉਤਵਾਂਕਾਮੇਕ

ਹੋਯੋ। ਹਿਰਾਜਾਯਹਿ ਸਰਬਰਖੀ ਸ੍ਵਰ ਅਰਦੇ ਵਤਾਅ
 ਰੁਪਿਥਵੀ ਅਰੁ ਅਕਾਸ ਅਰੁ ਮਨੁਖ ਅਰੁ ਪਸੁ ਜੋਤਿ
 ਸਮਾਨ ਹੈ ਕੇਵਲ ਅਸਤ ਹੈ। ਯਹੀ ਜੋਤੈ ਨੇ ਆਪ
 ਕੋ ਸਤ ਬ੍ਰਤ ਮਾਨਾ ਹੈ। ਜੈ ਸੇਯਹਿ ਸਰੀਰ ਨਾ ਸੀ ਹੈ
 ਤੈ ਸੇ ਜਗਤ ਕੋ ਭੀ ਨਾ ਸੀ ਜਾਣ। ਅਰੁ ਆਤਮਾ ਬਿ
 ਨਾ ਔਰੁ ਕਛੁ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਨਾ ਮਰੂਪ ਤੇ ਅਤੀਤ ਹੈ
 ॥ ਅਰੁ ਸਰਬ ਜਗਤ ਜੋ ਜੀਵਤ ਹੈ। ਅਰੁ ਚੈਤਨ ਹੈ
 ॥ ਅਰੁ ਸਰਬ ਕਰਮ ਪਰ ਸਕਤ ਗਾਧਤ ਹੈ ਸੇਯਹਿ ਫਿ
 ਪਾ ਅਰੁ ਸਕਤ ਟੁੰਕੀ ਹੈ। ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਲੇਕਰ ਚੀ
 ਟੀ ਪ੍ਰਯੰਤ ਪ੍ਰਕਾਸ ਟੁੰਕਾ ਸਮਾ ਹੈ। ਰਿਸੀ ਠੰਡ ਪਪਟ
 ਟਪਨਹੀ ਯਹਿ ਘਾਟਾ ਵਾਧਾ ਜੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਵਤਾ ਹੈ ਸੁ
 ਕਾਵ ਸਰੀਰ ਕਾ ਹੈ। ਮੁੜੇ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਖੇ ਆਵੈ ਹੈ।
 ਪਰ ਕਛੁ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਜੋਗ ਜਾਨੀ ਹੈ ਸਰਬ ਠੰਡੇ ਕ
 ਸਮਾਨ ਦੇ ਕ ਪ੍ਰਕਾਸ ਦੇ ਖੇ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਆਤਮਾ
 ਮੈ ਹੈ। ਅਰੁ ਕਰਮ ਕਰਤੈ ਵਾ ਅਰੁ ਘਾਟਾ ਵਾਧੇ ਤੇ ਰਹਿ
 ਤੇ। ਜਬ ਸਰਬ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਮੈ ਪੂਰਨ ਹੈ। ਤੋ ਛੇ
 ਟਵਡਾ ਕੇਟਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਮੁਝ ਕੇ ਮਿਤਭੀ ਨਹੀ ਅਰੁ ਹਰ
 ਖ ਸੋਗ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਮੇਰੀ ਰਚੈ ਤੈ ਨਹੈ ਤੁ
 ਸਕਤ ਤੇ ਸਹੀ

184A

ਆਵਾਰੀ ਦੁਕਾਰੇ ਹੈ। ਹਿਰਾਜਾ ਫਲਤਪ ਅਰੁਦਾਨ ਅ
 ਰੁਜਗ ਅਰੁਪੂਜਾ ਦੇਵਤਿ ਉਕੀ ਕਾਯਾ ਹਿੰਦੋ ਮੁਸ਼ਕੇ
 ਪਾਵੈ। ਜੋਤੀ ਤਪਸਿਆ ਅਰੁ ਰੁਜਨ ਮਾਨੁਖ ਅਧਿਕ
 ਕਰੇ ਹੈ ਹਿਕਾਰ ਵਾਂਗ ਅਧਿਕ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ
 ਮੁਸ਼ਿਕੋ ਨਾ ਪਾਵੈ ਹੈ ਅਰੁ ਬੀਜ ਅਵਾਰੀ ਦੁਕਾਯ ਹੀ ਹੈ
 ॥ ਅਰੁ ਫਲ ਸੁਖ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕਾ ਅਰੁ ਬਹੁ ਰੁਜ ਬ
 ਚਾਹਨਾ ਕਰੇ ਹੈ। ਆਪਕੋ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਵਿਖੇ ਲੇ ਆਵਤਾ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਅਨੇ ਕਦੇ ਹੋਵਿਖੇ ਫਲ ਵਾਂਗ ਭੋਗਤਾ ਹੈ।
 ਅਰੁ ਜੇ ਅਛਾ ਹੋਵੇ ਇਕ ਰੁਚਾਹ ਨਾ ਕਿਸੀ ਪਦਕੀਨ
 ਕੀਰਤੋ ਆਵਾਰੀ ਦੇ ਮੇਨਾਰੇ ਹੈ। ਸੁਲਾਯਾ ਹਿੰਦੋ ਜੋਤਿ
 ਆਗਵਾਸਨਾ ਅਰੁ ਬਾਝਿ ਆਈ ਵਰਨਾ ਸਮਕੀ
 ॥ ਅਰੁ ਚਾਂਹਨ ਆਪ ਦੇ ਪਛਾਨ ਨੇ ਕੀ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਪਛਾ
 ਨ ਦਾਯ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਸਰਬ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਏਕ ਪਰਮ ਬ੍ਰਹਮ
 ਸਮਜਾਨ ਦਾ। ਜੋ ਏਕ ਅਦੁਤੀ ਆਤਮਾ ਬਿਨਾ ਅੰ
 ਰੁਕ ਛੁਨੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਹਾ ਜਬ ਮਨਾ ਵਿਖੇ ਨ੍ਰਿਤ ਕੀ
 ਆਸ ਬਹੁ ਪਾਪ ਦਾ ਜਾ ਦੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਆਪ ਦੇ
 ਬਿਨਾ ਮੁਕਤਿ ਨਾਤਾ ਅਰੁ ਬੀਧਿ ਕਰਤਾ ਅੰਰੁ ਕੀਨ ਹੀ
 ਜਾਣਤਾ। ਜੋ ਦੇਖੇ ਹੈ ਆਪ ਤੇ ਦੇਖੇ ਹੈ। ਨ੍ਰਿਤ ਕੀਤਾ

ਗਕਰਜੈਸੇਅਨੁਤੀਉਤੈਸੇਆਪਕੇਅਨੁਤੀਜਾਣੇ
 ਹੈ॥ ਅਰੁਜਾਣੇਹੈਮੁਏਨਾਕਿਸੀਓਪਜਾਇਆਹੈ॥
 ਅਰੁਨਾਮੇਕਿਸੀਤੇਉਤਪਤਿਰੁਜਾਏ॥ ਚਾਹਨਾਅਰੁ
 ਸੰਕਲਪਆਪਣਾਹੈਜੇਬਹੁੰਤਕੇਸਰੀਰੇਵਿਖੇਪ੍ਰਵੇ
 ਸਕੀਆਹੈ॥ ਜੇਚਾਹਨਾਨਾਹੈਇਤੇਆਵਾਗਵਨਜਗ
 ਤਕੀਤੇਅਤੀਤਹੈ॥ ਇਸਬੀਚਾਰਕੇਨਿਸਚੇਕਰਕੇ
 ਜੇਸੀਸਾਰਿਵਿਖੇਰਹਿਤਾਹੈ॥ ਸੇਆਪਕੇਮਲਨਤਾਅ
 ਰੁਧੁਧਤੇਪਵਿਤ੍ਰਜਾਣੇਹੈ॥ ਕਮਲਕੀਨਿਆਈਜੇ
 ਸਦਾਮਲਮੇਰਹੈ॥ ਅਰੁਜਲਸਪ
 ਰਸਨਹੀਕਰਤਾ॥ ਜੈਸੇਮੁਏਕੇਜਾਤਨਾਮਰੂਪਤੇਅਲੇ
 ਪਅਰੁਸਰਬਅੰਗਸਰੀਰਕੇਮੇਪੁਰਨਜਾਣਾਹੈ॥ ਤੈਸੇ
 ਆਪਕੇਭੂਜਾਣੇਹੈ॥ ਕਿਉਜੇਕਛੁਹੈਸੇਆਤਮਾਹੈ
 ਵਾਤੇਉਤਿਨਕੋਣਹੈਜੇਦਯਾਕਰਪਾਪੋਤੇਮੁਕਤਿਕਰੇ
 ਗਾ॥ ਅਰੁਸੀਸਾਰਵਿਖੇਜਧਕਿਸੀਕੋਕੇਉਦੁਖਬ
 ਦਤਾਹੈ॥ ਤਬਪਿਤਾਮਾਤਾਗੁਰੁਕੀਉਉਸਕੇਦੁਖਤੇ
 ਛੁਡਾਇਨਹੀਸਕਤਾ॥ ਤੈਅੰਤਕਾਲਕੇਕਰਮਤੇਕੇ
 ਸੇਛੁਡਾਵੈਗੈ॥ ਅਰੁਯਹਿਜੇਬਾਰੰਬਾਰਜਿਹਵਾਸੇਮੇ
 ਗਨਾਮਸਿਮ੍ਨਕਰੇਹੈਪਰਆਤਮਸੁਖਤੇਅਪ੍ਰਾਪਓਹੈ

185A

ਕਹਿਤੇਆਪਕੋਔਰਅਹੁਮੁਏਕੋਔਰਜਾਂਦਕਰਦੀਨਤ
ਕਰੇਹੈ। ਅਹੁਮੁਏਕੋਆਪਵਿਖੇਅਹੁਜਗਤਵਿਖੇਪੂਰ
ਨਜਾਵੈਹੈਭੇਮੁਕਤਿਹੋਹਿ। ਅਹੁਜੇਮੇਰਾਗਜਾਨਪਾਪ
ਭਿਹੋਤਾਹੈ। ਸੀਸਾਨੈਤਕਾਨਾਲਿਆਇਕਰਿਮੁਸੁਆਬਿ
ਨਾਕੋਊਅਹੁਕਿਸੀਕੋਨਹੀਵੇਖਤਾ। ਅਹੁਮੁਏਕੋਆ
ਪਤੇਭ੍ਰਿਨਨਹੀਜਾਂਦਤਾ। ਅਹੁਊਸਕੇਨਿਸਚੈਵਿਖੇ
ਵੈਤਨਹੀਆਵਤਾ। ਜੈਸੇਕਿਸੀਕੇਸੂਰਨਕੋਭੁਖਣਕਰੀ
ਏਤੋਕੇਵਲਕਹਿਣਹੀਹੈ। ਵਹੁਸੂਰਨਹੀਹੈ। ਤੈਸੇਹੀ
ਅਗਿਆਨਤੇਮੁਏਭ੍ਰਿਨਜਾਣੇਹੈ। ਜੈਸੇਮਿਰਗਨਾਪਾ
ਆਪਬੀਚਤਿਆਗਕਰਦੂਛਤਾਠਿਰੇਹੈ। ਅਹੁਨ
ਹੀਪਾਵਤਾ। ਤੈਸੇਮਾਨੁਖਮੂਲਆਪਣਾਤਿਆਗਕਰ
ਆਸਾਮੁਕਤਿਕੀਔਰਤੇਚਾਹੇਹੈ। ਅਹੁਜਾਣੇਹੈਸੇਮੁ
ਏਕੋਗੁਰਅਹੁਏਵਤਾਅਹੁਕੋਊਔਰਮੁਕਤਿਕਰੇਗਾ ॥
ਅਹੁਨਹੀਜਾਂਦਤਾਜੈਸੇਆਪਤੇਆਪਮੁਕਤਿਸਰੂ
ਪਆਤਮਾਹੀ। ਅਹੁਯਹਿਸਰਬਪ੍ਰਕਾਸਮੇਰਾਹੈ। ਅ
ਹੁਕੋਊਆਤਮਾਤੇਭ੍ਰਿਨਨਹੀ। ਆਪਕੋਸਰੀਰਜਾਂਦਕ
ਰਆਪਬੀਧਮੇਪਵੈਹੈ। ਅਹੁਸਰੀਰਕੀਚਾਹਨਾਮੇਠਿ
ਰੇਹੈ। ਅਹੁਯਹਿਚਾਹਨਸਮੁੰਦ੍ਰਹੈਜਾਕਾਅੰਤਨਹੀਅ

ਰੁਕਬੀਘਟਤੀਭੀਨਹੀ। ਜੇਰਾਜਪ੍ਰਿਥਵੀਅਰੁਅਕਸ
 ਕਾਪਾਵੈਤੋਭੀਚਾਹਨਾਬਛਤੀਜਾਤੀਹੈ। ਜੈਸੇਅਗਨ-
 ਵਿਖੇਜੇਤੀਲਕੜੀਡਾਲੀਏਪ੍ਰਕਾਸਆਪਕਹੋਤਾਹੈਸੰ-
 ਤਨਹੀਪਾਵਤੀ। ਹੇਰਾਜਾਜੇਲੋਚਾਹਨਾਵਿਖੇਅਰੁਸ
 ਰੀਰਮਨਕੀਮੈਬੰਧਹੈ। ਸੋਕਿਸੀਪ੍ਰਕਾਸਮੁਕਾਤਿਨਹੀਪਾ-
 ਵਤਾ। ਅਰੁਜੇਜਾਣੇਆਤਮਾਬਿਨਾ ਅੰਰੁਕੋਊਨਹੀ।
 ਤੈਸਰੀਰਕੋਭੀਆਤਮਸਰੂਪਜਾਣੇਜੇਮੇਸੁਪ੍ਰਕਾਸਹੈ।
 ਅਰੁਯਹਿਜਗਤਮੁਸ੍ਰਤੇਪ੍ਰਕਾਸਰਾਖੇਹੈ। ਅਰੁਜਾਤਨ
 ਮਰੂਪਤੇਮੁਕਾਤਿਹੈ। ਅਰੁਕਬੀਬੰਧਨਹੀਭੁਯਾਸਦਾ
 ਮੁਕਾਤਿਹੈ। ਜੈਸੇਕੋਊਬੂੰਦਕੋਸਮੁੰਦਤੇਭ੍ਰਿੰਨਕਰੇ। ਅ-
 ਰੁਬੂੰਦਕਰੇ। ਅਰੁਨਦੀਕੋਭ੍ਰਿੰਨਜਾਣੇ। ਅਰੁਮੂਲਤੇਵੁ-
 ਰੁਬੂੰਦਨਦੀਹੀਹੈ। ਜਬਨਦੀਕੋਬੂੰਦਮਿਲੀਨਦੀਭ-
 ਣੀ। ਅੰਮੇਸੇਹੀਜਾਣੇਜੀਵਮਾਨਕਰਆਪਕੋਮੁਸ੍ਰਤੇਭ੍ਰਿ-
 ਨਜਾਣੇਹੈ। ਚਾਹਨਾਮਨਕੀਆਅਰੁਸਰੀਰਕੀਆ
 ਮੈਬੰਧਭੁਯਾਹੈ। ਅਰੁਮੂਲਆਪਦਾਬਿਸਾਰਕਰਆ-
 ਸਾਮੁਕਾਤਿਕੀਅੰਰੁਤੇਚਾਹੇਹੈ। ਜੇਜਾਣੇਆਤਮਾਅ-
 ਰੁਕਰਤਮੇਰੋਬੂੰਦਕੀਨਿਆਈਆਪਕੋਪਛਾਣਾਰੇ
 ਪਛਾਣਕਰਬੂੰਦਆਈਅਰੁਨਦੀਕੋਤਿਆਗਕਰ

ਜਲਦੁਖਬ੍ਰਹਮਰੂਪਭੂਯਾਹੈ॥ ਅਰੁਆਪਦੇਸਰੂਪਕੋ
 ਮਿਲਾ॥ ਅਰੁਪਾਪਪੁੰਨਕੋਬੀਧਤੇਮੁਕਤਿਭੂਯਾ॥
 ਅਥਵਾਆਪਕੋਜੀਵਜਾਂਟਕਰਇਸੀਪਰਇਸ
 ਬਿਤਹੈ॥ ਅਰੁਸੁਰੁਅਸੁਭਕੋਆਪਬੀਧਤੇਉਠਾਇ
 ਕਰਕਰਤਾਮੁਏਜਾਂਨ॥ ਅਰੁਜੇਦੁਖਸੁਖਪਾਪਤਿ
 ਹੋਮੁਏਤੇਜਾਂਦਵਹੁਭੀਮੁਕਤਿਪਾਵਤਾਹੈ॥ ਕਾਹੇਤੇ
 ਜੇਕਰਨੇਨਾਕਰਨੇਤੇਛੁੜਕਰਅਛਾਹੋਕਰਸਦਾ
 ਮੇਰੀਇਛਾਕਰਤਾਹੈ॥ ਪਰਆਪਕਉਸੁਰੁਅਸੁਰੁ
 ਸੋਲਿਪਤਨਾਕਰੈ॥ ਅਰੁਦਾਨਅਰੁਭਜਨਕੋਸੁਰੁ
 ਵਆਪਦਾਕਰਕੇਜੇਕਛੁਜਗਤੇਆਇਲੇਕਾਰਿ
 ਕਰਮਕਰੇਫਲਵਾਕਾਮੁਏਕੋਸਮਰਪਨਕਰੇ॥ ਅ
 ਪਕੋਬੀਧਨਾਲਿਆਵੈ॥ ਨਹੀਤੇਗਿਆਨਬਿਨਾ
 ਮਿਲਨਾਮੁਏਕਠਨਹੈ॥ ਯਾਰੇਬੇਦਅਰੁਸਾਸ
 ਤਅਰੁਸਿਖਅਰੁਸੰਤਪੁਕਾਰਪੁਕਾਰਕਹੇਹੈਜੋਆ
 ਆਤਮਾਸਰਬਪੂਰਨਹੈ॥ ਅਰੁਕਰਮਬੰਧਤੇਪਰੇ
 ਹੈ॥ ਅਰੁਸਭਨੇਕੋਏਕਆਤਮਸਰੂਪਜਾਣੈ॥ ਸ
 ਭਕੋਆਪਅਰੁਆਪਕੋਸਰੁਜਾਲਕਰਬੰਧਅਰੁ
 ਨਦੀਕੋਏਕਪਾਨੀਜਾਣੈ॥ ਕਿਆਮੁਏਕੋਕਿਆ

ਆਪਕੋ ਅਣੁਤੀਜਾਂਦੇ। ਜੋਇਸ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤਿ ਕ
 ਠਨਹੈ। ਅਰੁ ਐਸਾ ਨਹੈ ਕਬੀਰਾ ਜਾਹੈ ਕਬੀਰੀ ਗਾਠ
 ਹੋ। ਕਿ ਅਜੇ ਕਬੀਰਾ ਆਪਕੋ ਸਰੂਪ ਕਰਮੇ ਤੇ ਮੁਕਤਿ
 ਜਾਨੇ। ਅਰੁ ਕਬੀਰੀ ਵਿਅਰੁਟੀ ਨ ਕਰਮ ਬੀਧ ਜਾਂ
 ਦੇ। ਵਹੁ ਐਸਾ ਹੈ ਜੋ ਸੋ ਕੋਈ ਟਟੀ ਪਰ ਜਾਇ ਕਰ
 ਦੇ ਨਵਕਾ ਪਰ ਪਗ ਧਰੇ। ਅਰੁ ਰੂਥੇ ਅਰੁ ਆਵਹੀ
 ਨੇ ਮੇ ਪੜੇ। ਗਜੇ ਸਤ ਬ੍ਰਤ ਅਸਿ ਅਸਕਰੀ। ਹੋ ਪ
 ਰਮ ਗੁਰ ਪੂਰਬ ਤੋ ਨੇ ਆਗਿਆ ਕਰੀ ਜੋ ਸਰਬ
 ਆਤਮਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਬਹੁ ਨ੍ਰਾਇ ਸੁੰਤ ਨਵਕਾ ਕਾਨੀਅ ०
 । ਜੋ ਯਹਿਆਤਮਾ ਹੈ ਤੋ ਨਰ ਕਸੂਰ ਗਮਰੁ ਪਾਪ
 ਪੁੰਨ ਕੋ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ। ਬਿਸੁ ਕਹਾਹੈ ਰਾਜਾ
 ਸਿਰਸੀ ਸੈ ਯਹਿਆਤਮਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਆਵਹੀ ਨ ਅ
 ਰਮ ਲਨ ਅਰੁ ਬੀਧ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੈ। ਨਾ ਕਬੀਰੀ ਜਨਮ
 ਹੈ ਨਾ ਨਾਸ ਹੋਇ ਗਾ। ਨਾ ਕਹੀ ਸੋ ਆਯਾ ਹੈ ਨਾ ਜਾ
 ਤਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਦੇਸ ਕਾਲ ਤੇ ਅਤੀਤ ਹੈ। ਅਰੁ ਸ
 ਟਾਇਸ ਬਿਤ ਅਰੁ ਭੁਏ ਇਨ੍ਹੀ ਉਅਰੁ ਦੇਹ ਕੇ ਤੇ ਅਨੰ
 ਦੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਆਪਣੀ ਗਾਹਨਾ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਆਪਕੋ
 ਜੀਵ ਮਾਨਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਮੁਝ ਤੇ ਭਿੰਨ ਜਾਨ ਕਰ ਆਵਾ

ਏਅਰੁਪਾਪਧੁੰਨਅਰੁਨਰਕਸ੍ਵਰਗਵਿਖੇਢਿਰੇਹੈ॥
 ਅਰੁਜਗਾਜਾਹਨਾਕਰੇਹੈਅਨੇਕਸਰੀਰਜਾਇਕਾਰਿ
 ਪਾਵੈਹੈ॥ਨਹੀਤੋਮੁਕਤਿਰੂਪਹੈਆਵਾਗਵਨਤੇਅਤੀ
 ਤਹੈ॥ਬੰਧਮੁਕਤਿਆਪਕੋਮਾਨਕਾਰਿਮੂਲਆਪਨ
 ਬਿਸਾਗਹੈ॥ਜੈਸੇਸੁਨਿਆਗਸ੍ਵਰਨਤੇਰੂਪਨਕਰ
 ਅਨੇਕਨਾਮਗਏਹੈ॥ਅਰੁਮੂਲਸ੍ਵਰਨਹੈ॥ਵਿਚਾਰ
 ਤੇਰੂਪਦਕਾਰਿਦੁਮਾਤ੍ਰਹੈ॥ਸਭਕੇਵਲਸ੍ਵਰਨਹੈ॥
 ਹੇਰਾਜਾਜੈਸੇਮਿਸ਼ਾਨਉਪਾਵਿਖੇਅਰੁਪਿਤ੍ਰਤ੍ਵ
 ਵਿਖੇਅਰੁਅਗਨਿਲਕਣੀਉਵਿਖੇ॥ਅਰੁਲੇਸ਼
 ਪਾਥਰਵਿਖੇਹੈ॥ਤੈਸੇਸਰਬਜਗਤਵਿਖੇਹੋਫਿ
 ਸ਼ਾਅਰੁਦ੍ਰੁਜਾਪਕੋਹੈ॥ਅਰੁਜੋਮੁਖਕੋਭਿੰਨਜਾ
 ਨੇਜੋਅਵਿਟਜਾਤੇਹੈ॥ਕਾਹੇਤੇਜੋਆਪਕੋਸ
 ਰੀਰਮਾਨਦੁਆਰੁਕਛੁਪਲਾਕਰਨਾਕੇਵਲਤੁ
 ਦਮਹੈ॥ਕਾਹੇਤੇਸਰੀਰਅਰੁਜਗਤਨਾਸੀਅ
 ਰੁਸੁਪਨਕੀਨਿਆਈਹੈ॥ਜੈਸੇਸੁਪਨੇਸੁਖਦੁ
 ਖਅਨੇਕਪ੍ਰਕਾਰਦੇਖੀਏਹੈ॥ਜਾਗੇਤੇਰੇਖਭੀਫਿ
 ਸ਼ਨਹੀਆਵਤੀ॥ਐਸੇਹੀਯਹਿਜਗਤਜਾਗ੍ਰ
 ਤਸੁਪਨਕੀਨਿਆਈਹੈ॥ਜਿਨੇਤ੍ਰਪੇਲਨੇਮੇਉ

ਤਪਤਿਹੋਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਮੀਟਨੇਮੇਨਿਵਰਤਹੋਤਾਹੈ॥
 ਬਧਵੇਨਵਹੁਹੈਜੇਸਰੀਰਅਰੁਜਗਤਕੇਮਿਥਯਾ॥
 ਜਾਨੁਕਰਿਆਪਕੋਆਤਮਸਰੂਪਜਾਂਦੇ॥ ਹੇਰਾ
 ਜਾਯਹੀਆਤਮਾਜਗਤਅਰੁਜੀਵਹੈ॥ ਜਾਂਕੇ
 ਪ੍ਰਕਾਸਤੇਸਰਬਕੋਚੈਤੀਨਤਾਅਰੁਨਿਰਮਲਤਾ
 ਅਰੁਬਲਸਰਬਵਸਤੁਪਰਹੈ॥ ਜਬਸਰਬਆ
 ਤਮਾਹੈਤੋਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕੋਆਪਤੇਭ੍ਰਿਨਜਾਨਨਾਅ
 ਰੁਆਪਕੋਦਾਸਮਾਨਨਾਅਖੰਡਕੋਖੰਡਕਰਨਾਹੈ
 ਕੋਲਬੁਧਹੈਜੇਤਰੰਗਕੋਨਦੀਤੇਭ੍ਰਿਨਜਾਣੀਏ॥
 ਹੇਰਾਜਾਤੂਆਤਮਾਹੈਤੋਤੁਝੇਕਬੀਮ੍ਰਿਤਨਹੀ॥ ਸ
 ਵਾਜੈਸੇਕਾਤੇਸਾਏਕਸਮਾਨਹੈ॥ ਜੈਤਕੋਤੇਰੇਵਿਖੇ
 ਮਾਰਗਨਹੀ॥ ਅਰੁਯਹਿਸਰਬਜਗਤਦੇਵਤਾ
 ਅਰੁਮਨੁਖਅਰੁਪੰਛੀਜੋਦ੍ਰਿਸ਼ਮਾਨਹੈਤੂਹੀਹੈ॥
 ਕਾਹੇਤੇਤੁਸੁਤੇਪ੍ਰਗਟਹੋਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਤੁਸੁਵਿਖੇਲੀਨ
 ਹੋਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਤੂਦ੍ਰਿਸ਼ਤਾਰਹਿਤਅਰੁਜਨਮਮਰਨ
 ਤੇਅਤੀਤਾਹੈ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਆਪਕੋਜਨਮਮਰਨਾਨੇ
 ਤੋਦ੍ਰਿਤਨਿਸਚੈਹੋਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਤੇਰੇਬਿਨਾਔਰਕਛੁ
 ਨਹੀਤਾਂਤੇਤੂਹੀਹੈ॥ ਸਰਬਕਹਾਂਹੈ॥ ਭੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰਦੇਖ

ਜੇਸਰਬਦੇਵਤਾਅਰੁਮਾਨੁਖਪ੍ਰਿਥਵੀਅਰੁਅਕਾਸਸੀ
 ਜੁਗਤਤੇਰੇਵਿਖੇਪ੍ਰਗਟਹੈ। ਅਰੁਕੇਉਤੁਤੁਤੇਭਿਨ
 ਨਹੀ। ਜੈਸੇਧੁਪਸੂਰਜਤੇਭਿਨਨਹੀ। ਤੈਸੇਹੀਯਹਿ
 ਸਰਬਜਗਤਤੁਤੁਤੇਭਿਨਨਹੀ। ਅਰੁਰੁਤੁਰੁਤੁ
 ਕੇਨਾਮੁਭਏਹੈ। ਜਬਤੈਨੇਆਪਕੋਅਨਾਮਅਰੁਅ
 ਰੁਪਮਾਨਾਤਬਸਰਬਜਗਤਕੋਅਰੁਪਅਰੁਪ੍ਰਕਾਸ
 ਆਪਣਾਜਾਣੇਗਾ। ਅਰੁਮਾਨੇਗਾਜੇਆਤਮਾਬਿ
 ਨਾਅੰਰੁਕੋਭਿਨਹੀ। ਸਰਬਨਾਮਰੁਪਵਿਖੇਪ੍ਰਗਟਹੈ
 ਅਰੁਨਾਮਰੁਪਤੇਅਤੀਤਹੈ। ਹੇਰਾਜਾਜੇਚਾਹਨਾਬੀ
 ਧਮੁਕਤਿਕੀਤਿਆਗਕਰਨਿਰਾਸਰੁਯਾਹੈ। ਸੇਆ
 ਪਕੋਏਕਅਤੁਤੀਜਾਣਕਰਆਵਾਗੇਵੁਤੇਅਤੀ
 ਤਦੇਖੇਹੈ। ਅਰੁਜਗਤਕੋਵਾਂਕੇਕ੍ਰਮੇਸੀਜੁਤਪ੍ਰਤੀਬ
 ਜੀਗਰਕੀਜੇਘੜੀਘੜੇਮੇਅੰਰੁਖੇਲਖੇਲੈਹੈ। ਐ
 ਸੇਆਨਕਰਆਪਕੋਦ੍ਰਸ਼ਾਮਾਨੇਹੈ। ਅਰੁਕਰਨੇਨਾਕ
 ਰਨੇਅਰੁਪਾਪਪੁੰਨਅਰੁਸੁਖਦੁਖਮੇਲਿਖਤਨਹੀ।
 ਸੂਰਜਕੇਪ੍ਰਕਾਸਕੀਨਿਆਈਫੁਲੇਤੇਪ੍ਰਸੰਨਨਹੀ। ਅ
 ਰੁਕਾਂਟਿਉਤੇਸੋਕਨਹੀ। ਹੇਰਾਜਾਜੇਤੁਝੇਇਛਾਮੁਕ
 ਤਿਕੀਹੈ। ਅਰੁਚਾਹੇਹੈਮੁਝਸੇਮਿਲਿਆ। ਤੇਜਗਤਕੋ

ਅਰੁ ਜੇ ਕੁਛ ਵਾਂਗੋ ਪੈ ਤਿ ਸਕੈ ਮਿਥੈ ਜਾਨਾ ॥ ਅਰੁ ਮੇਜੇ
 ਆਤਮਾ ਪੂਰਨ ਹੋ ਸਰਬ ਠੇਰ ਅਰੁ ਸਰੀਰ ਬਿਖੇ ਨਿਸ਼ੇ
 ਜਾਂ ਨ ਜੇ ਨਾ ਸੀ ਨਹੀ ॥ ਅਰੁ ਪਾਲਨਾ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ
 ਕਾ ਅਰੁ ਐਰੁ ਕਿਸੀ ਸਰੀਰ ਕਾ ਘਟ ਵਧ ਮਨ ਮੇ ਨਾਲਿ
 ਆਉ ॥ ਅਰੁ ਯਹਿ ਜਗਤ ਸੁਰਗ ਅਰੁ ਪਾਤਾਲ ਅ
 ਪਨਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਜਾਂ ਨ ਕਰ ਬੁਝੈ ਚੀਨੀਰ ਕਾ ਮਨ ਤੇ ਤਜ
 ਗਾ ॥ ਅਰੁ ਸਰਬ ਕੋ ਤਰੇਗਾ ਅਗਾਥ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕਾ ਜਾਂ ਨਾ ॥
 ਅਰੁ ਯਹਿ ਭ੍ਰਮ ਜੇ ਤੇਰੇ ਮਨ ਬਿਖੇ ਵਿਤ੍ਰਭੁ ਜਾਹੈ ॥ ਜੇ ਕੋ
 ਈ ਮੁਝੇ ਮੁਕਤਿ ਕਰੇਗਾ ॥ ਤਿ ਸਕੈ ਤਿ ਆਗ ਕਰ ਆ
 ਪਕੈ ਸਰਬ ਬਿਖੇ ਪੂਰਨ ਜਾਂ ਨਾ ॥ ਜੇ ਸਦਾ ਮੁਕਤਿ ਸਰੂਪ ਹੈ
 ॥ ਹੋਰਾ ਜਾਮਾ ਨੁਖੈ ਆਉ ਮਾਨ ਅਰੁ ਆਪਣੇ ਹੀ ਕਾਰ ਤੇ
 ਬੀਧ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਆਪਣੇ ਗਿਆਨ ਅਰੁ ਪਛਾਨ ਦੇ ਤੇ ਮੁਕਤ
 ਹੈ ॥ ਇਸ ਬਿਨ ਕਿ ਈ ਨਹੀ ਜੇ ਮੁਕਤਿ ਕਰੇਗਾ ॥ ਅਰੁ
 ਜੇ ਮੁਝੇ ਕੋ ਆਪਣੇ ਅਰੁ ਆਪਣੇ ਤੇ ਭ੍ਰਿਨ ਜਾਂ ਨੇ ਵਹੀ ਬੀ
 ਧ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਅਚਾਹ ਹੋ ਕਰ ਸੁਰੁ ਅਸੁਰੁ ਜਗਤ ਕਾ
 ਕਰਮ ਆਪਣਾ ਸੁਰੁ ਉਸਰੀਰ ਕਾ ਜਾਂ ਨਾ ॥ ਅਰੁ ਆਪ
 ਕੋ ਕੇਵਲ ਆਤਮਾ ਜਾਂ ਨਾ ॥ ਜੇ ਬੀਧ ਮੁਕਤਿ ਦੁਖ ਸੁਖ
 ਤੇ ਛੂਟੈ ॥ ਹੋਰਾ ਜਾਮਾ ਨੁਖੈ ਸਤਾਭ ਜਨਤ ਪਸਾਹੇ ਮਜ

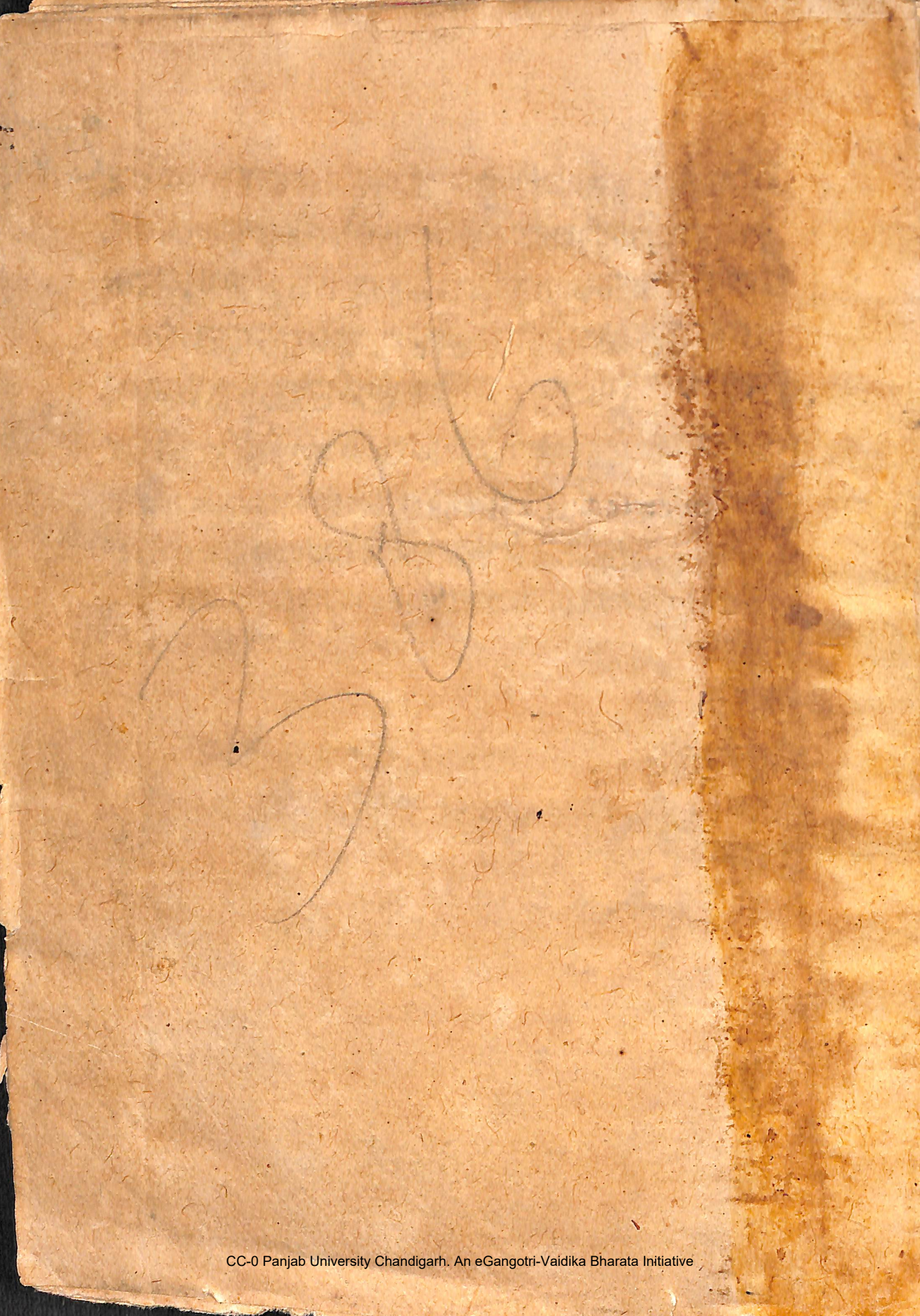
ਗਕਰੇਹੈ। ਜੁਮੁਝੇਪਾਵੈਂ ਅਰੁਮੁਕਤਿਹੋਊ। ਪਰਜੇਲੇ
 ਚਿਕਾਰਕਰਮੇਕਾਰਾਖਤਾਹੈਮੇਰਾਪਾਵਨਾਅਰੁਮੁਕਤਿ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿਨਹੀਹੋਤੀ। ਅਰੁਪਾਵਨਾਮੇਰਾਮੁਕਤਿਕਾਅ
 ਪਨਾਪਛਾਨਨਾਹੈ। ਕਿਆਜੇਮੁਝਕੋਆਪਨੇਬੀਚ
 ਅਰੁਸਰਬਾਇਸਥਾਵਰਜੇਗਮਾਵਿਖੇਪੂਰਨਜਾਂਨੇਕਹੁ
 ਘਟਿਵਧਨਾਵੇਖੋ। ਅਰੁਆਪਕੋਆਤਮਗਜਾਨਸਰੁ
 ਪਜਾਂਨੇਜੁਮੁਝਬਿਨਾਕੋਊਵਸਤਨਹੀ। ਅਰੁਮੁਕਤਿ
 ਜੇਚਾਹੇਹੈਯਹਿਭੀਬੀਧਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਮਨਜੇਸੀਕਲਪ
 ਵਿਕਲਪਕਾਰੂਪਹੈ। ਜੇਕਬੀਚਾਹਨਾਮੁਕਤਿਕੀਬੀ
 ਨਿਸ਼੍ਚੈਜੇਕਬੀਚਾਹਨਾਵਿਖੇਕੀਭੀਕਰੇਗਾ। ਕਾਹੇ
 ਤੇਹਰਿਬਾਤਕਾਅਭੁਜਾਸਹੈਜੇਕਛਜਾਗਤਮੇਮਨਾਵਿ
 ਖੇਹੈਦ੍ਰਿੜਸੁਪਨਾਵਿਖੇਭੀਵਹੀਭਾਸੇਹੈ। ਇਸੀਪ੍ਰਕਾਰ
 ਜੇਏਕਘਟੀਚਾਹਨਾਕਿਸੀਭੁਜਨਤਪਤੀਰਬਜਾਤੁ
 ਪਰਭਈ। ਅੰਮਰਸਮੇਸਰੀਰਪਾਲਨਾਅਰਧਨਅਰੁ
 ਸੁਣਾਵੇਬਿਖੇਭੀਜਾਵੈਗਾ। ਤਾਂਤੇਸਰਬਚਾਹਨਾਤੇਅ
 ਚਾਹਕਰਕੇਮਨਾਤੇਅਕਾਂਮਹੋਇਕਰਵਾਸਨਾਮਨ
 ਤੇਤਜਾਗਕਰਚਾਹਨਾਬੀਧਮੁਕਤਿਕੀਕਬੀਨਾਕਰੀ
 ਊ। ਜਿਉਂਤੀਆਪਆਤਮਾਹੈ। ਮੁਕਤਿਤੁਝਤੇਉਤਪਤਿ

ਕੁਈਯੈ। ਆਪਨੇਕੀਏਕੋਕਿਉਛੁਢੇਹੈ। ਜਿਤੇਰੇਬਿਨ
 ਕਛੁਛੈਨਹੀ। ਕਾਹੇਤੇਏਕਅਣੁਤੀਯੈ। ਅਰੁਤੁਸੁਤੇਕੋਉ
 ਉਚਪਦਨਹੀਰਾਖਤਜੇਤੁਛੇਮੁਕਤਿਕਰੇਗਾ। ਤੁਝਾਪ
 ਕੇਆਪਬੀਧਜਾਨੇਹੈ। ਨਹੀਤੇਦੇਖਾਨਿਰਬੀਧਮੁਕਤਿਰੂ
 ਪਹੈ। ਅਰੁਤੂੰਪ੍ਰਕਾਸਜਗਤਕਾਅਰੁਪ੍ਰਭਾਤਿਲੋਕੀਕਾਹੈ
 । ਅਰੁਮੈਸੇਬਲਸਕਤਿਜੇਤੇਚਾਹਵੈਦਹੋਕਰਆਸ
 ਭਲਿਆਈਕੀਅੰਰੇਸੇਜੇਹੈਨਹੀਰਾਖੇਅਵਿਦਿਆ
 ਤੇਹੈ। ਹੋਰਾਜਾਨਾਹੀਏਜੇਮਨਕੇਸਰਬਭੁਮੇਅੰਤਰਬਾ
 ਹਰਕੇਤੇਜੇਕਛੁਹੈਨਹੀਉਠਾਇ। ਅਰੁਪਗਮਾਰਬਕੀਉਰ
 ਜਾਇਕਰਿਵੈਤਬਿਸਾਰਦੇਹਿ। ਅਰੁਚਾਹਨਾਜੇਬੀਜਬੀਧ
 ਨਕਾਹੈਤਿਆਗਕਰਨਿਬੁਧਾਸਨਾਹੋਇਕਰਨਿਸਚੈਕ
 ਰਿਜਾਨਮੇਆਤਮਾਨਿਰੰਜਨਹੈ। ਅਰੁਯਾਚਿਜਗਤਿਪ੍ਰ
 ਕਾਸਮੇਰਾਹੈ। ਤਬਰਾਜਾਸਤਬ੍ਰਤਵਿਸ਼ਨੁਜੀਕੇਬਨਨਸੁ
 ਦਕਰਿਆਤਮਾਬਿਖੇਲੀਦਭਯਾ। ਅਰੁਜਗਬ੍ਰਹਮ
 ਕਾਸੰਪੂਰਨਭਯਾ। ਅਰੁਵਿਸ਼ਨੁਜੀਨਿਜਧਾਂਮਕੈਗਏ। ਬਾ
 ਸਕਰਨਕਹਾਹੋਪੁਤ੍ਰਜੇਮੁਕਤਿਚਾਹੇਹੈਤੇਜੇਉਪਦੇਸਰਾਜੇ
 ਸਤਬ੍ਰਤਕੋਬਿਸ਼ਨੁਜੀਕੀਆਹੈਅਰੁਵਹੁਆਪਦੇਸਰੂਪ
 ਵਿਖੇਲੀਨਭਯਾ। ਤੈਸੇਤੂੰਭੀਨਿਸ਼ੈਕਰਜਾਨੈਜੇਮੇਆ

1901

ਤਮਯੋ। ਅਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇਲੇ ਕਰਚੀਟੀ ਪ੍ਰਯੰਤ ਸਰਬਾ ਵਿਖੇ
ਪੂਰਨ ਅਰੁ ਪ੍ਰਕਾਸਕਯੋ। ਆਤਮ ਦਰਸੀ ਜਬ ਯਹਿ ਵ
ਚਨ ਸਰਬ ਬੁਧ ਸ੍ਵਰੂਪ ਸੁਣੇ। ਅਰੁ ਆਪ ਕੋ ਦੇਖਾ
ਅਰੁ ਪਛਾਣਾ। ਤਬ ਆਤਮਾ ਵਿਖੇ ਲੀਨ ਭਯਾ।
ਅਰੁ ਬੀਧ ਮੁਕਤਿ ਕੇ ਭੈ ਤੇ ਨਿਰਭੈ ਹੁਆ। ॥ ਇਤੀ
ਸ੍ਰੀ ਵਿਸ਼ਨੁ ਵੇਦਾਂਤ ਸਮਾਪਤੀ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥
॥
॥
॥ ॥

252

श्री रामचंद्रजी की राजलील क

RAMCHANDERJEE'S TICKET.

